

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.

TOMUS V.
Adnotationes ad lib. I — IV.

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

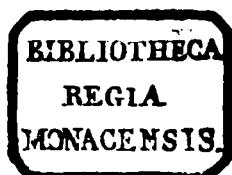
AD VETERUM CODICUM FIDEM
DENUO RECENSUIT
LECTIONIS VARIETATE
CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA
ADNOTATIONIBUS
WESSELINGII ET VALCKENARII
ALIORUMQUE ET SUIS
ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

TOMUS QUINTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS
APUD TREUTTEL ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.
MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORIAR.

T. V. P. I.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. I. ET II.

ADNOTATIONES

A D

HERODOTI LIBRUM PRIMUM.

PROOEM. Lin. 1. 'Ηροδότου 'Αλικαρνησσῆος) *Aristotelis* aetate [in nonnullis certe *Historiarum Herodoti* apographis] 'Ηροδότου Θουρίου ἢ ἱστορίης ἀπόδεξις legebatur, *Rhetor.* lib. III. 9. [aliis cap. 5. sect. 1. sic in ed. Oxon.] neque deinceps defuerunt, qui, inducto 'Αλικαρνασσίως titulo, Θουρίου maluerunt apud *Plutarchum de Exil.* p. 604. et *de Malign. Herodoti* p. 868. Addiderat se Herodotus colonis, qui Thuriis in magnam Graeciam abierant: qua in urbe cum hoc opus absolverit, Θούριον nominare se potuit, sicuti haud pauci adpellarunt, *Strabone* teste lib. XIV. p. 970. [p. 656. ed. Casaub.] In his Imp. *Iulianus*, cuius *λογικοὶν* Θούριον, [i. e. *Historiarum Scriptorem Thurium*] *Oratorem Thurium* cum imprudenter *Bourdelotius* explicuisset, poenas doctis viris dedit ad *Lucian. Quom. Scrib. Histor.* c. 29. Scripti libri, quorum quidem notitia est, *Halicarnasaeum* summa consensione vocant, ancipites tamen in vocabuli scriptio-
ne. 'Αλικαρνησσός, 'Αλικαρνησός, 'Αλικαρνησσεύς, 'Αλικαρνασσεύς, 'Αλικαρνησιεύς reperiuntur lib. I. 144. II. 178. III. 4. VII. 99. Par etiam discordia alibi. Vid. *Wasse* in *Thucyd.* lib. VIII. 42. Equidem 'Αλικαρνησόν et 'Αλικαρνησῆα, uti in MSS. *Archiepiscopi Cantuariensis* et *Vindobonensi* saepe numero, praeferrem, nisi ipsimet *Halicarnassenses* obsisterent, geminatam sibilantem litteram in numis ostentantes. At quid *ἱστορίης ἀπόδεξις*, et quo vertendum modo? *D. Heinsius* ad *Hesiodi Interpr.* p. 108. nihil esse aliud censuit ac *ἱστορίην* sive *historiam*, cui ego sententiae non accedo. *L. Küsterus* in *Bibl. Vet. et Recente* Io. Clerici p. 386. *Tom. V. Gronovianum curae demonstratio* acerbissime ta-
Herod. T. V.

xavit, reiectisque Vallae et Stephani opinionibus, rerum curiose observatarum specimen hoc est, vertit. Est sane ἱστορίη rerum inquisitio. Ἱστορίῃσι Φάμενοι εἰδέναι παρ' αὐτοῦ Μενέλαω, adfirmantes inquirendo sese ex Menelao intellexisse lib. II. 118. Et 119. τούτων δὲ τὰ μὲν ἱστορίῃσι ἔφασαν ἐπιστάσθαι. Est ἀπόδειξις ἔργων operum, quae absoluta fuerunt, specimen lib. II. 101. et 148. Ἀπόδειξις itaque ἱστορίῃς inquisitionis rerum, ab Herodoto institutae, specimen erit atque argumentum. Cura, nisi accuratam in quaerendo vir clarissimus, quod opinor, intellexerit, ἱστορίῃς vim non aequiparat, nec digna tamen acerbior exprobratione erat, neque erit fortasse historicae inquisitionis specimen, quod malui. Plutarchi ἱστορικὸν ἀποδεικτικὸν T. II. p. 243. paullo diversius abit. WESS. — Ἱστορία, sive ionico idiomate ἱστορίῃ, non modo inquisitio rerum est, ut ait Vir doctissimus; verum etiam (per metonymiam antecedentis pro conseq.) intelligitur notitia vel doctrina, contemplando, percunctando, inquirendo comparata; II. 29, 4. VII. 96, 6. qua notione id vocab. h. l. accipiendum, sicut in titulis librorum Aristotelis et Theophrasti, qui Ζῶων ἱστορία et Φυτῶν ἱστορία inscribuntur: quo pertinet quod etiam geometria a Pythagora (teste Iamblichio in eius Vita p. 74.) ἱστορία vocata est. Tum vero ἀπόδειξις, sive (ut Iones efferunt) ἀπὸ δειξις, non specimen significat; quod graece ἐπίδειξις, δῆγμα aut ἐπίδειγμα sonat: quo modo Archestratus apud Athen. lib. I. cap. 7. ἱστορίῃς ἐπίδειγμα, doctrinae specimen, dixit. Quenam autem vis sit vocabuli ἀπόδειξις, ex usu verbi ἀποδείκνυσθαι vel ἀποδέξασθαι intelligitur, quo nullum in Herodoti Musis frequentius. Atqui γνώμην ἀποδέξασθαι, ut hoc utar, non significat specimen edere suae sententiae, sed sententiam suam edere, promere, exponere. μεγάλα ἀποδέξασθαι ἔργα, non est specimen edere praeclare factorum, sed praeclara facta ostendere, id est, edere: qua notione ipsum etiam nomen ἀπὸ δειξις ἔργων μεγάλων I. 207, 39. occurrit. Similiterque in locis a Wesselingio citatis, II. 101, 1. et 148, 7 seq. ἀπόδειξις ἔργων non est specimen operum, sed sunt ipsa opera et monumenta prodita, in publicum edita, nempe publice exstructa et oculis hominum exposita. Denique, quod hic ait Herodotus, ἱστορίῃς ἀπόδειξις ἦδε, haud dubie hoc dicit, se hisce libris ea, quae inquirendo cognovit, in publicum

edere. Quam fere in sententiam iam olim Laur. Valla locum hunc interpretatus erat, *Herodoti Halicarnassei historiae explicatio* haec est. Et H. Stephanus in ora suae editionis latino - graecae: *Historia ab Herodoto Halicarnasseo edita, haec est.* Caeterum consuluisse iuvabit quae in hunc locum erudite, ut solet, *Wytenbachius* commentatus est in *Selectis Principum Historicor.* pag. 338 seqq. S.

l. 2. ὡς μήτε τὰ γινόμενα etc.) In his adquiescunt scripti editique omnes, et longe omnibus priores, *Dionysius Halic.*, *Aristides*, *Lucianus Quom. Scrib. Histor.* c. 54. Tamen *St. Berglerus* in *Act. Lipsiens.* MDCCXVI. pag. 379. levi ad speciem mutatione, τὰ λεγόμενα ἱξ ἀνθρώπων quae ab hominibus dicuntur, ne δις ταυτὸν ἡμῖν ὁ σοφὸς Ἡρόδοτος, corrigit: esse enim τὰ γινόμενα nihil aliud ac ἔργα, et τὰ ἔργα ac γινόμενα. Ego vero id scriptum nollem. Sunt, fateor, ἔργα μεγάλα τε καὶ θωύμαστα ingentia atque admiranda opera γινόμενα; vicissim minime. Memini quoque γίνεσθαι ἱξ ἀνθρώπων homines perhiberi, cum mortalium numero eximuntur, nec propterea τὰ γινόμενα ἱξ ἀνθρώπων res dici, quae ex hominibus evanuerunt. Namque Herodoti more hominum facta exprimunt, ut pulcre *Tan. Faber* lib. I. *Epist.* 8. Ἐκ τῶν Σαμίων γινόμενον, quod Samii designarant lib. III. 48., quemadmodum τὰ πρὸς νόμῳ ἱξ Μιτυληναίων lib. I. 160. Hoc amplius, si τὰ λεγόμενα scripsisset, vulgi fabulas et rumores operis principio spectasset, quod merito inconcinnum atque absurdum *I. Ph. D'Orvillius*, nuper nobis litterisque creptus, arbitratus est ad *Chariton.* lib. I. p. 9., [p. 202 seq. ed. Lips.] *Bergleri* audaciam strenue retundens. Caeterum Herodotea hacc quodam modo aemulatus est *Basilus Seleuc.* *Vit. S. Theclae* lib. I. p. 4. WESS. — Conf. III. 14, 32. VI. 13, 1. S.

[l. 5 seq. τὰ τε ἄλλα, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐπολέμησαν ἀλλήλοισι.) Ad verbum: et reliqua, et qua de caussa inter se (Graeci et Barbari) bella gesserunt. Quae verba non debere ad proximae praecedentia referri in aprico est: nam ea, quae causam mutuis Graecorum et Barbarorum bellis praebuerunt, non erant profecto magna et admiranda facinora, quae merita non fraudari laude voluit Herodotus. Itaque aut ad ista paullo remotiora, ne oblivione deleantur, referenda erunt; aut,

quod mihi visum erat, ad prima illa Ἡροδότου Ἀλικ. ιστο-
ρίης ἀποδείξει ἦδε, ut haec sit scriptoris sententia: *quum re-
liqua*, quae de rebus inter homines gestis, ac praesertim
de bellis inter Graecos et Barbaros gestis, hisce in libris
traduntur, *tum quae de causa illorum bellorum disputantur,
sunt expositio eorum quae Herodotus inquirendo cognovit.* Quod
autem verba ista in finē periodi posuit, id eo fecit, quo
his ipsis verbis transitum sibi ad ipsam argumenti sui
tractationem pararet: est enim perinde ac si dixisset, *et
primum quidem exponam quatenus fuerit dissidii inter Graecos
Barbarosque causa.* Scilicet Homeri aemulator Herodotus,
quemadmodum universum suum opus, quo et multas
alias res memorabiles exponere, et victorias maxime Grae-
corum de potentissima lateque dominante Persarum gen-
te celebrare voluerat, velut unum aliquod et illustre
drama, multis quidem interspersis episodiis, pertexuit:
sic et in hoc Poëtam est imitatus, ut, quemadmodum ille
in ipso carminis principio, iram Achillis causamque dis-
sidii Pelidae cum Atrida se expositurum, professus est,
sic et Historicus noster in ipso operis exordio profiteatur,
se, quum propositum habeat bella exponere Graecos in-
ter et Barbaros gesta, ab eo facturum esse initium, ut
dissidiorum primam causam et originem declaret. Ita-
que postquam statim e vetustiorum temporum memoria
(cap. 1-4.) semina quaedam dissidiorum inter Graecos
Barbarosque, ex *Persicorum Historicorum* persona, repe-
tiit; mox c. 5. suo nomine *Croesum* tamquam *primum iniu-
riarum Graecis inlatarum auctorem* designat. Caeterum, quod
Ptolemaeus Hephaest. ait, (lib. III. p. 314. ed. Galei) to-
tum istud exordium non ab ipso Herodoto, sed ab eius
amasio et bonorum haerede Plesirrhoo esse adiectum, id
et per se lubrico nititur fundamento, et ob arctam Exor-
dii huius cum ipso narrationis principio connexionem
neutiquam probabile est, denique ab homine profectum
videri debet priscae illius simplicitatis ignaro, qua li-
brorum auctores in ipso principio et nomen suum et scri-
bendi argumentum simillima ratione profiteri solitos esse
novimus Hecataei exemplo, (referente *Demetrio* περὶ Ἑρμην.
sect. 12.) tum Thucydidis, Timaei Locri, aliorumque. S.]

CAP. I. Lin. 1. Περίων μὲν νῦν οἱ λέγουσι) Quod Th. Gale

τὸς λέγει Plutarchum hic olim legisse monuit; id vero foret simile, si liber de *Herodoti Malignit.* [in cuius cap. 10. locum hunc excussit, T. XII. ed. Hutt. pag. 290 seq. Edit. Wechel. p. 856.] semper bonae fidei esset, quod longe secus habet. Legerit tamen; vulgatum valide adserunt *Ptolemaeus Hephaest.* in *Codic. Photii CXC.* p. 478. [lib. III. p. 314. ed. Gal.] *Pollux* lib. II. 122. et *Thomas Magister.* Οἱ Περσίων quoque λογιάται et μάλιστα λογιάται his in libris frequentes. Vid. *Iac. Gronov.* in lib. II. 3. et adnotationes meas ad *Diodori Siculi* lib. II. 4. Alia vir doctus in *Miscell. Observ. Vol. II.* p. 152. WESS.

l. 2 seq. ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλουμένης θαλάσσης etc.) De *Phoenicibus a Rubro mari in Palaestinam transgressis iterum* lib. VII. 89. et *Dionysius Perieges.* vs. 906. *Herodoti*, ut saepe, vestigia legens. WESS. — Eamdem rem ex aliis auctoribus *Trogus Pompeius* accepisse videtur; ex quo *Iustinus* lib. XVIII. c. 3. haec habet: *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati, relicto patrio solo, Assyrium stagnum primo, mox mari proximum litus incoluerunt.* Conf. *Michaëlis Spicilegium Geographiae Hebraeorum exterae.* (Göt. 1769.) pag. 168. et quae ad *Hesych.* voc. *Σάδονι* a viris doctis adnotata sunt. *Herodoti* in hac re fidem labefactare frustra conatus erat *Bochartus*, *Geogr. Sacr.* P. II. lib. 1. cap. 43. ἡ δὲ ἡ θαλάσσα, *mediterraneum mare*, familiaris *Herodoto* formula; de qua consuli possunt quae olim ad *Appianum* adnotavimus, T. III. p. 110. S.

l. 14. κατὰ τὸ αὐτὸ, τὸ καὶ Ἑλλήνης) *Iac. Gronovius*, vir clarissimus, deque *Herodoto* praeclare meritis, cum legem sibi de schedis Mediceis sequendis dixisset, immutavit quod *Aldus* dederat et MSS. plures prae se ferebant; neque consilio defuerunt exempla, sed eiusmodi, quae librariis, *Herodoti* dictionem toties totiesque invertentibus, transcribi pleraque debent. Satis mihi quidem exploratum est, nullum usquam *Herodoti* exemplar exstare, ab hac labe immune; quamquam sparsim Ionici commatis plura latent, quae revocari possunt et postliminio reddi scriptori debent. Erat is quondam τῆς Ἰαδοῦ ἀριστος κανὼν, *Dionysius*, optimo huius rei arbitro, teste. [in *Epist.* ad *Cn. Pompei.* T. VI. ed. Reisk. p. 775. Ed. Wechel. p. 130 med.] Nunc vero, quantum mutatus ab illo *Hectore*. WESS.

L. 15. Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου) Vide quae dixi ad secundum Apollodori. Vide et Parthenium cap. 1. Sed Iasi filiam fuisse veri est similis. Vide Strabonem lib. 14. et 16. TH. GALE. — Scripsisse videtur Herodotus, Ἰοῦν: sciolus adieciisse postea, τὴν Ἰνάχου. Iasi fuerit, an Inachi filia, nihil huc faciebat: Regis Argivi filiam fuisse noverant Πελοπίων οἱ λόγοις, (Polluci quoque memorati II. 122. πολυστορεῖς Moeridi, et Thomae:) ad Phoenicum naves venisse narrantes, praeter ceteras, τοῦ βασιλέως θυγατέρα: τὸ δὲ οἱ οὐνομα εἶναι (κατὰ τὸ αὐτὸ τὸ καὶ Ἕλληνας λέγουσι) Ἰοῦν: addi non potuit ab Herodoto τὴν Ἰνάχου. Similiter ex eorumdem narratione memorat cap. seq. τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Εὐρώπην, et τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα Μυδίαν. Europam rapuisse dicebant Ἑλλήνων τινάς: οὐ γὰρ ἔχουσι (sic scribit Herod.) τοῦνομα ἀπηγήσασθαι. VALCKENAR. — Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου vidit hic Plutarchus de Malign. Herod. p. 856. D. et Libanius T. I. p. 207. A. WESS. — Pluribus argumentis Larcherus in Chronol. Herod. cap. 10. sect. 2. probatum ivit, non fuisse Io Inachi filiam, sed Iasi, unius ex Inachi posteris. Verumtamen vulgo a Graecis, atque etiam a tragicis poetis, Inachi filiam dictam fuisse satis notum est. cf. Apollodor. II. 1, 3. Quidquid vero sit, non satis idonea causa fuit, cur duo verba, quae Herodotei libri et hodie omnes agnoscunt, et iam olim agnoverunt, a recentioribus Editoribus eiicerentur. Miram vero huius loci scripturam nuper Creuzerus noster (in Praepar. ad Plotin. de Pulcro, p. LXXXII.) ex Hortis Adon. excitavit; ubi memoratur, Herodianum Grammaticum τὴν Ἰναχοῦν hic scriptum legisse, tamquam a recto casu ἡ Ἰναχώ. Nempe corrupta et mutilata Grammatici verba sunt, qui monuerat legi apud Herodotum Ἰοῦν τὴν Ἰνάχου, a recto casu ἡ Ἰώ; sicut apud eundem Βουροῦν, a recto casu ἡ Βουρώ. S.

CAP. II. 2. οὐκ ὡς Ἕλληνας) Aldinum οὐκ ὡς Φοίνικες, quod praeter Venetum schedae Britannicae, mihi spectatum missae, adfirmant, St. Berglerus, cuius ad Herodotum collectanea inter manus habeo, vulgato longe praeposit, nec, uti opinor, iniuria. Duae nobis de Iás in Aegyptum accessu exponuntur sententiae: Persae a Phoenicibus raptam, Phoenices sponte se avehendam dedisse adseverabant: quibus uberius explanatis, ταῦτα μὲν νυν, inquit

cap. 5, Πέρσαι τε καὶ Φοίνικες λήγουσι. De Graecis nihil; neque necesse erat in re tota gentis regione decantatissima. Haud equidem ignoro, *Pausaniam* a *Th. Galeo* patronum receptae lectioni advocari, cuius si lib. II. 16. evolveris, in alia omnia ibis. Sed suum cuique iudicium. Ἕλληνας sedibus evertere nolui; neque enim omnia *Herodoti* editori licent. WESS. — Ex *Pausaniae* verbis, II. 16. quid h. l. *Herodotus* scripserit, in neutram partem certo definiri potest. Recte vero *H. Stephanus* scripturam Ἕλληνας, in quam cum *Valla* meliores omnes codices consentiunt, in contextum recepit, alterà ad oram reiectà. Dixerat modo Scriptor, in nomine cum Graecis Persas consensisse; nunc illos in reliqua narratione ab eisdem dissentire ait. In aprico res est; quo magis miror in diversa abiisse doctos viros. S.

7. ἴσα πρὸς ἴσα σφί) Fortasse non satis consulto unis ex membranis haec mutata fuerunt, indigna tamen, cum plures suffragentur, quae turbas cierent. Rever. *Pet. Horreus* Observat. *Herodot.* cap. 1. verborum ordinem commutatum indignatur. Saepe tamen numero, ut *Gronovius* maluit, seu metro postulante, seu scribentium arbitrio, huiuscemodi structura placuit. *Herodotus* IX. 48. ἴσοι πρὸς ἴσους ἀριθμὸν μαχησόμεθα. *Sophocles Antig.* vs. 146. ταχύντες ἴσοι πρὸς ἴσους. et *Philoct.* vs. 695. ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις ἀνὴρ. Mitto *Lycophronem Alex.* vs. 1302. haec *Herodotea* imitatum. WESS.

[11. ἀπίκωτο) Monuerat *Reiskius*, Animadv. ad Graecos Auctores Tom. III. p. 81. aut servandum vulgare ἀπίκοντο, aut ἀπικίλωτο scribendum pro ἀφργμένοι ἦσαν. At ἀπικίλωτο est ionica forma aoristi aut imperfecti, idem valens ac ἀπίκοντο. I. 15, 5. 152, 1. 169, 3. ἀπίκωτο autem est ipsum plusquamperf. cui hic proprius locus erat. cf. IV. 140, 17. VII. 153, 1. ibique Var. Lect. VII. 157, 1. VIII. 46, 13. S.]

13. τὸν Κόλχον) Profiteor, non alienum me a probanda futurum lectione, quam *Archiep.* et *Vindobon.* habent, πῖμψαντα δὲ τὸν Κόλχον εἰς τὴν Ἑλλάδα, si comites alii accederent. Adsolet τὸν Λυδὸν, τὸν Ἀράβιον, τὸν Πέρσων lib. I. 80. III. 7. VII. 117. [et frequenter alibi.] *Lydorum, Arabum, Persarumque regem* adpellitare. Τὰς δίκας τῆς ἀρπαγῆς hinc sumtas explicat *Eustathius* in *Homer.* p.

415, 43. WESS. — *Eustath.* Iliad. pag. 351, 21. ed. Bas. Vocab. βασιλῆα ad τὸν Κόλχον ex glossa olim accessisse, non modo reliquus Herodoti usus, sed h. l. etiam lectionis varietas et idem vocab. pauca ante verba suo loco recte positum evincit. S.

CAP. III. 7. τοὺς δὲ, προῖσχομένων ταῦτα, προφέρει) *H. Stephano* προῖσχομένοις inputatur, [in Gronovii Notis,] sed invito: προῖσχομένους margini adlevit, adsentientibus mssis, quamquam paucis, ipso quoque *Eustathio* p. 405, 18. [p. 307, 16: ed. Bas.] ut docti viri significarunt. Vulgatum haud male post Gronovium tuetur Rev. *Horreus*, implicatius, quam vellem, commentatus, *Observat. Herodot.* c. 1. *Philostratum* addo, quantumvis haud parili verborum serie, ὡς ἡ τῶν Μισσηνίων ἀπολογία κατὰ ξυγγνώμην ἴσταιται, τὸν Ἀλέξανδρον προῖσχομένων καὶ τὸν ἐκείνου φέρον. de Vit. Soph. II. 15. WESS. — Tales ἀνακολουθίας in sermonis structura, ac praesertim in participiorum usu, non modo non repudiavit Herodotus, verum etiam amasse videtur. Simillimum huic exemplum Gronovius ex III. 31, 15. citavit, Εἰρομένην οὖν τοῦ Καμβύσιω, ὑπαικύνοντο αὐτῷ. Cf. I. 90, 4 seqq. IX. 51, 14. 58, 14. etc. Similiter h. l. in proxime sequentibus ἐκδόντες ἀπαιτούντων ait, ubi ex latini sermonis normā ἀπαιτούνσι, in tertio casu, dicendum erat. Quo et pertinet I. 91, 8. et 10. ex codicum Arch. et Vind. scriptura, quam haud praeter rationem ibi secuti sunt Schaeff. et Borh. S.

CAP. IV. 9. εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλιάτο) Mallem αὐταὶ, ipsae, cum Berglero. [Vide Var. Lect.] *Plutarchus* non sine quadam loligine haec traducit de Malign. Herod. p. 856. Nolentibus Leuctri filiabus et Cassandrea vim oblatam ait. Quis negat? Raptas plerumque rapi gestiasse, in dubio non est. Nostra certe aetas plures vidit, quae εἰ μὴ αὐταὶ ἰβουλιάτο, οὐκ ἂν ἠρπάζοντο. Valet in hoc genere, in fraudem licet sanctissimarum legum, Euripideum,

Ἐρῶν ἱρῶσαν ὥχεται ἑξααρπάσας.

Iphigen. in Aulid. vs. 75. WESS. — Poterat *Plutarcho* responderi, ex Persarum sententia haec tradere Herodotum: sed fere non est dubium, (quod etiam *Plutarchus* innuit) ex Persarum persona suam illam sententiam dixisse. S.

16. ἔθνη βάρβαρα οἰκιστύνται οἱ Πέρσαι) *L. Valla* verterat sibi necessitudine coniunctas putant, pro quibus sibi iunctas

tenent maluit Gronovius. Aliud voluit: τούτων γὰρ ὡς τὴν
 ἐξήμισιν οὐκ οἰκισθῆναι Αὐδαί, horum inventionem sibi non vin-
 dicant Lydi, huius libri c. 94. Persae suum esse ferebant,
 sibi quae omnem Asiam, armorum iure a maioribus occupa-
 tam, vindicabant. τὴν Ἀσίαν πᾶσαν νομίζουσι Πέρσαι ἰωυτῶν εἶναι,
 lib. IX. Confer doctissimum Abresch Dilucidat. Thucydid.
 p. 145. WESS.

CAP. V. 3 seq. In οὐκ ὁμολογίονσι Πέρσῃσι οὕτω excidiase
 arbitratur diligentissimus Reiskius λέγουσι, quod nescio,
 an Herodotus admissurus sit. Solet aliter lib. IV. 154. etc.
 WESS. — Nempe Πέρσῃσι οὕτω λέγουσι: Reiskius desidera-
 verat, Persis ita dicentibus. Equidem οὕτω γινέσθαι malue-
 ram: at potest γινέσθαι e superioribus h. l. subintelligi. S.

10. οὐκ ἔρχομαι ἱρῶν) Per quidem hoc frequens. At ἱρῶν
 hic esse ἱερυνήσων, ζήτησων, in opinionem venit Io. Iac. Reiskio,
 legi etiam posse ἱρμίων. De posteriore dicam nihil. ἱρῶν
 inquisitionem notare posse, haud inficior, eorum non obli-
 tus, quae Schol. Apollonii Rhod. I. 1354. Herodotum vero
 id spectasse, dubito: minime certe homo Lucianus, bel-
 lum Romanorum et Parthorum stilo Herodoteo scripturus,
 ἔρχομαι ἱρῶν περὶ Ῥωμαίων καὶ Περσῶν Quom. Scrib. Histor.
 c. 18. Inepte quidem ille, sed a vocabuli usu minime ab-
 errans. Bene Lucian. Dea Syr. c. 1. Lege P. Victorii Var.
 Lect. IX. 4. Mox idem vir clarissimus, τὸν δὲ εἶδαι αὐτὸς
 αἰκονίσας, ut I. 19. II. 52. Verum id haud perpetuum. Ex-
 sequitur praeterea non ea duntaxat hac scriptione, quae
 auditione accepit, sed et aliunde intellecta. Add. Lucian.
 Dea Syr. c. 49. WESS.

CAP. VI. 3. μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων) Demiror
 coniurasse mstos in Σύρων titulo, neque Strabonem, Diony-
 sium, atque alios hilum discrepare. Solet hos Συρίους nuncu-
 pare. Docte Iac. Gronovius in lib. II. 104. In Schol. Apollon-
 Rhodii II. 948. quibus Herodoti nomen, prorsus ad sen-
 tentiam necessarium, abest, omnia eadem. De amnis
 Syrios hos sive Cappadocas, et Paphlagonas distinguendis
 cursu lis est. Arrianus Peripl. Pont. Euxini p. 17. οὐκ ἀπὸ
 μεσημβρίας, ἀλλ' ἀπ' ἀνέσχευτος ἡλίου, non a meridie, ut
 Herodotus, sed ab ortu solis labi perhibet. At quid si ille
 ortum solis hibernum in animo habuerit? WESS. — Duos
 fuisse cognominatos fluvios, alterum influentem in alterum,

et alterum quidem ab oriente decurrentem, alterum vero a meridie, post Danwillium monuit Larcher ad h. l. De Syris sive Syriis, qui hic memorantur, conf. I. 72. ubi ipse docet Herodotus, eosdem esse qui alias Cappadoces nominantur. S.

[4. ἰζῆις] Scil. ἱαυρὸν, vel potius, τὸ πρῶμα, usitatâ in hoc verbo ellipsi. S.]

11. τὸ γὰρ Κιμμερίων στρατιῦμα) Strabo lib. I. p. 12. et III. p. 222. [p. 6. et p. 149. ed. Casaub.] multo priorem, et circa Homeri aetatem, aut citius paullo, Cimmericum hunc incursum facit. Potior Herodoti sententia, quippe antiquioris et expeditionem eam suis temporibus accuratissime dividens atque adligantis, I. 15. IV. 12. etc. Mecum sentit Amplissimus Bouherius Dissert. Herodot. c. 5. p. 55. WESS.

CAP. VII. 5 seqq. Ἀγρων μὲν γὰρ ὁ Νίνου etc.) Vere Henr. Valesius ad Nicol. Damascenum p. 68. et Gronovius ex Mediceo, cui tot msssti cum suppetias ferant, [vide Var. Lect.] quis obluctabitur? Si tamen, quod vix opinor; auxilio occurret Pollux IX. 12. opportune a Berglero in Actis Lipsiens. mcccxvi. p. 417. excitatus, nec minus defensurus, (quibus citra caussam Ill. Scaliger [Can. Isag. lib. III. p. 327.] offensus fuit, et librariorum nonnulli.) Agronis patrem avumque, origine Heraclidas, sed ἐκ δούλης Ἰαρδάνου ex Iardani ancilla, non Omphale, eius sive uxore seu filia potius, prosemminatos. Abeunt ab ea Herodoti sententia, quod Palmerius principio Exercitat. in Gr. Auctor. conmonescit, recentiorum plures, quibus cur ille concedere debeat, caussa defit: Herculi, Omphalae servienti, ex ancilla natum filium fuisse, agnoscit Diodorus lib. IV. 32. nec negat Hellanicus, etsi in filii nomine, quemadmodum et Diodorus, discors, in Stephani Ἀσίαν. Optime omnium Dio Chrysostomus, qui Berglerum non fugit, Orat. XV. p. 236. de Hercule, regii generis inter Lydos auctore, ἐς οὐδὲ τῇ Ἰαρδάνου δούλῃ συγγενίσθαι ἀπηξίωσεν, ἐξ ἧς ἐγένοντο οἱ Σαρδίων βασιλεῖς. Nati ergo ex Iardani ancilla reges sunt, qui Sardibus deinde imperarunt, neque adeo opus erit, ut aut cum Tan. Fabro lib. I. Epist. 13. ἐκ Ὀμφάλῃς τῆς Ἰαρδάνου, aut ἐκ Λυδῆς τι τῆς Ἰαρδάνου cum amico corrigamus. WESS.

[14. ἐπὶ δύο τι καὶ εἴκοσι γενεαῖς ἀνδρῶν) *Loco duarum et

viginti generationum, quas libri omnes praeferunt, praeter ius et fas, quum nulla satis idonea corrigendi causa subesset, circumspectior alioqui Larcherus non nisi *quindecim* posuit; castigatus eo nomine a Volneyo, in *Chronol. d'Herodote*, Paris 1808. p. 76 seqq. S.]

CAP. VIII. [4. ἢ γὰρ οἱ etc. Vide Adnot. ad I. 24, 17. S.]

8. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ γινίσθαι κακῶς) Placuit dicendi genus Scriptori II. 161. IV. 79. V. 92, 4. IX. 109. eiusque aemulatori in *Lucian. Q. Scrib. Hist.* c. 18, tum *Procopio Belli Goth.* I. 4. et *Persici* I. 26. Quo magis miror, adhaesisse doctos interpretes ad haec *Lucii de Asino* c. 28. ἐχρῆν δὲ ἄρα πάνταυθα ὥσπερ τῷ Κανδαύλῃ καί μοι γινίσθαι. Adde, quod ille voluit intellectum, κακῶς, et expedita omnia erunt. *Agathiae* Epigr. χρῆν γὰρ Κανδαύλῃ παθεῖν κακῶς; belle *Opso-paeus* correxit *Anthol.* III. 7. [Anal. *Brunkii* T. III. p. 63. n. 79.] Τὰ σπουδαιότατα τῶν πηγμάτων [lin. 6.] bene habent, stabilita testimonio *Eustathii* in *Odyss.* p. 1441, 16. [p. 89, 45. ed. Bas.] Nam σπουδαιότερα *Archiep.* erranti librario debentur, neque sunt Atticae aut Ionicae formationis, quod in opinionem venisse *Th. Gale* demiror. Tu vide *Etymologum* p. 31. et *Gronov.* I. 133. [vid. *Var. Lect.* I. 133, 15.] In *Heliodori Aethiop.* VII. 1. dederant *Basileenses* τῆς ἐπὶ τὴν Μίμῳν ὁδοῦ σπουδαιότερον εἶχοντο. *Xylandri* et *Falkoburgii* schedae σπουδαιότερον, non male, nec pulcrius tamen prisco, si σπουδαιότερον [ut habet doctissimi *Corayi* editio] scribatur. WESS.

11. ὅσα γὰρ τυγχάνει etc.) Et huic, ex populari usu derivato, sua gratia. Laudat *Philo Iud. de Iudic.* p. 719. D. Auctorque *Homiliae* inter *Chrysostomi* Oper. T. VIII. p. 209. A. Sitne vero generatim et semper verum, in controversia versatur. *Strabo* lib. II. p. 178. [p. 117. D. ed. Casaub.] iudicium aurium ad scientiam parandam oculis longe praestare censuit: ἥτις πρὸς ἐπιστήμην, inquit, ὀφθαλμοῦ πλεὺς χρίτων ἐστὶ. Ab *Herodoto* plures stant; utrimque, quod *Casaubonus* docuit, haud absurde. Quae oculis subiecta fidelibus sunt, agnoscuntur clarissime; sed non admodum ea multa sunt. πρὸς ἐπιστήμην, seu ad acquirendam rerum variarum notitiam, aptior saepe commodiorque ἀκοή. Quod quidem ad animum si revocasset *Theodoretus*, *Orat.*

X. *ad Graec.* p. 151. parciore in Herodoto taxando fuisset: in cultu sane religioso suum auribus est officium, suum quoque oculis, *Iob*o indice c. XLII. 5. WESS. — Dicto isto *Herodoti* usum etiam esse *Lucianum*, de *Saltat.* c. 78. monuit ad h. l. *Gronovius*. S.

13. ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας codicum consensu tutum est et Scholiastae *Hermogenis* p. 407. cui *Aeolicae* videtur moneatae. WESS. — Cf. III. 38, 20. VII. 18, 3. II. 121, 71. S.

15. ἅμα δὲ κιδῶνι ἐκδυομένη etc.) Spectavit haec *Clemens Alex.* *Paedag.* II. 10. III. 5. neque Graecos eius Scholiastas latuit: tetigit etiam *Theodoretus Or. ad Graec.* IX. p. 130. memoriae tamen peccato lapsus. Si *Plutarchum* audis T. II. p. 139. c. οὐκ ὀρθῶς Ἡρόδοτος εἶπεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἅμα τῇ χιτῶνι ἐκδυομένη καὶ τὴν αἰδῶν τὸνναντίον γὰρ ἡ σώφρων ἀντιδύεται τὴν αἰδῶν. Cui quidem de casta et modesta femina nullam fortasse litem *Herodotus* movebit, de procace merito, similibusque aliis. Bene *Ennius*, etsi de maribus,

Flagiti principium est nudare inter civis corpora, in *Ciceronis Quæst. Tusc.* IV. 33. Melius idem *Plutarchus* p. 37. c. Porro σκοπεῖν τινὰ τὰ ἑωυτοῦ non moveo, quantumvis *Georgius Raphaelius* σκοπεῖν magis *Ionicum* habuerit in *Paulli Ep. ad Philipp.* II. 4. Vide cap. 32. et *Musonium* in *Stobaei Serm.* 67. p. 425. WESS.

CAP. IX. 5. ὁ δὲ ἀμείβετο τοῖσδε) Ita praestat, ut c. 35. et 38. atque alibi; nec dissentit *Dionysius*, qui et ὡς περιώμενος λέγω λόγον, egregie concors cum vetustis *Codd.* quibus *Archiep.* schedas *Th. Gale* accensens lectores frustratur: περιώμενον λέγω praeferunt clarissime. Verum istis vir doctus non usus semper est, uti oportuit. WESS.

8 seq. ἐγὼ γάρ σε --- ὅπισθε τῆς θύρης θήσω) Legendum arbitror: ἀγαγὼν γάρ σε εἰς τὸ οἶκημα, ἐν τῷ κοιμώμεθα, ὅπισθε τῆς θύρης στήσω: collocabo, ex *Dionys. Halic.* II. p. 6, 25. *Ionica* quidem ille convertit in *Atticam* loquendi formam; verba quoque σκοπεῖν in ὁρᾶν παρέξει in παρίσται στήχη in πορεύεται. Sed ista sic scripta legerat, ni fallor, *Dionysius*. *Herodotus* infra, c. 10, 3. ἤγαγε τὸν Γύγτα εἰς τὸ οἶκημα. lib. I. c. 132. εἰς χώρον καθαρὸν ἀγαγὼν τὸ κτῆνος καλεῖ τὸν θιον. III. 85. ταύτην ἀγαγὼν εἰς τὸ προἰστίειον κατέδησε. VALCK. — Imprudens *H. Stephanus Aldinum* scriptorumque *Codicum* στήσω mutavit atque aliis exemplum, quod inconsulte imitaren-

tur, praebuit, *Kustero* haud iniuria indignante in *Io. Clerici Bibl. Vet. et Rec.* T. V. p. 388. Non dissimile negligentiae indicium erit VII. 214. Nunc inspicere hoc *Sophoclis Oedip. Colon.* vs. 1407.

Ὡς ἐν δόμοισι τοῖς σοῖς ἐτήσω σ' ἄγων,

ἐτήσω δ' ἑμαυτόν. ———

Mox ἐς κοῖτον servavi. Noti sunt αἱ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος sive cubiculi praefecti ex *Arrian. Diss. Epict.* IV. 7. et *Artabanus εἰσαρχὴς* eis ἐπὶ τὸν κοιτῶνα apud *Diodorum* XI. 69. At illud *Herodotus* maluit VII. 17. Tale et *Parthenii Erotic.* c. 8. ὡς δ' ἐς κοῖτόν ποτε ἀπετρέπτο. *WESS.* — Verbo ἀγαγὼν, quod hic desideraverat *Valckenarius*, nil erat opus. S.

13. ἱστῶν δ' ἀπὸ τοῦ θρόνου στιχῇ) Haud repugno membranis. στιχῇ *Medic.* defendi alio debuit modo, ac factum a *Gronovio* est: a στιχάω non venit, nec formari potest. Solent στιχούρας et στιχούρας amanuenses conmutare III. 76. IX. 11. Legitimum praeterea est, indice *Dionysio*, μὴ σε ὄψεται. Quo de genere argutam et uberem disputationem dabit *Horreus Observat. Herod.* cap. 3. *WESS.*

CAP. X. 2. ἢν ἱστοῖς) Quia nihil interserit *Herodoteis*, praeter dialectum οὐδὲν ἄλλο περιεργασάμενος, hic quoque legisse videtur *Dionysius ἱστοῖς ἢν ποιεῖν ταῦτα*, vel saltem, ποιεῖν ἢν ἱστοῖς. Verbum sic collocatum a praecedenti facilius potuit absorberi. Nuspiam apud *Herodotum* ἢν ἱστοῖς simpliciter invenietur; semper ποιεῖν vel simile quid adiectum: *Gronovii*, quam sequor, Editio praebebit exempla: p. 16, 26. [I. 42, 8.] ποιεῖν ἐμὲ ἱστοῖς ταῦτα. p. 190, 21. [III. 75, 1.] Φαίνεται δὲ ταῦτα ἱστοῖς εἶναι ποιεῖν. Simillima p. 328, 37. 428, 22. 528, 1. *VALCK.* — At nude ἔσαν ἱστοῖς habes I. 70, 4. ἱστοῖς ἔσονται, V. 31, 20. et simillima alibi. S.

6. ἰθὺῖτο) ἰθὺῖτο in ἰθὺῖτο mutat *Mediceus*: ego non muto, ubi mutare non opus. *Θηῆσθαι*, *Θωπίσθαι* est in *Suida*: in *Herodoto* lib. IV. 85. ἰζόμενος ἰθὺῖτο τὸν πόντον. quod non nego expulsum esse; sed quo iure? *Θητήρ* est in fragmento *Perictionae* apud *Stob.* Serm. LXXXIII. p. 488. Vide lib. III. 24. *WESS.* — At IV. 85, 6. ἰθὺῖτο, tamquam a themate *Θηίσθαι*, optimi quique praeferunt libri; in eademque verbi formam I. 68, 4. et VII. 56, 2. ad unum omnes consentiunt: quo et pertinent ἰθὺῖτο, et *Θηίσθαι*,

et similia coniugata. Nec obstat locus III. 42, 2. ad quem Vir doctus provocavit: nam ἐθησαντο, quod ibi legitur, quemadmodum etiam nomen θητήρ, ab eodem themate θήσθαι legitime formatur. conf. mox c. 11, 14. Inanem autem falsamque Suidae subtilitatem, docentis θησθαι valere θανατίζεσθαι, θησθαι vero θωρεῖσθαι, ignorat Herodotus. S.

12. εἰς αἰσχύνην μεγάλην φέρει) Haud refert addatur an auferatur praepositio. Adstruxit eandem vir doctissimus [Gronov.] lib. III. 133. ex membranis Florentinis, ubi aliae τῶν ὅσα αἰσχύνην ἐστὶ φέροντα. [conferri iussit Gron. I. 120, 12. et IX. 33, 14. quae tamen nonnihil differunt.] Tale Sophoclis Trachin. vs. 65. τὸ μὴ πυνθίσθαι τοῦ ἄσιν, αἰσχύνην φέρει. Tale Platonis Sympos. p. 184. E. ἐπὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι - καὶ τῷ ἐξαπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει. Quod vero Vindob. et Archiep. significarunt, omnibus barbaris, si mares nudarentur, turpe visum, in eo nimii fuerunt; de plerisque verum fuit. Recte Plato Politic. lib. V. p. 452. c. haud multum, inquit, temporis praeteriit, ἐξ οὗ τοῖς Ἕλλησιν ἰδόμεναι αἰσχρὰ καὶ γελοῖα, ἀπὲρ νῦν τοῖς πολλοῖς τῶν βαρβάρων, γυμνοὺς ἄνδρας ὀρεσθαι. Adiunge Philostrati lib. I. Icon. c. 30. p. 818. WESS.

CAP. XI. [11. οὕτω, sic. Videtur digito monstrasse satellites, ad obtruncandum, si conditionem recusaret, paratos. S.]

16. ἀπειθῶμασι) Invitus cum Cl. Gronovio dissentio: sed parendum codicum imperio est, tum certe, si nihil a sermonis ingenio alienum prae se ferunt. Nolo θωμάζειν et θῶμα, si illi conspirent, in exilium mittere; nec alteri, pari lege, bellum indicere. Saepe illud, quod pristinam sedem recipaverat, recurret. Tuetur et Luciani Dea Syria, et verissimum istud Eusebii philosophi οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων τοὺς μεγάλα χρήματα ἔχοντας - τιμῶσι τε καὶ τιθωμᾶσιν in Stobaei Serm. IV. p. 58. WESS. — τιθωμᾶσιν absque punctis diaereticis apud Stobaeum scribitur, sicut equidem adsuevi: sic et θῶμα et θῶματα apud Lucian. Caeterum passim in sequentibus θῶμα et θωμάζω simplici vocali edidi, ubi plures, quorum notitiam habui, codices praeiverunt. S.

[20. αἰρίεται αὐτὸς περιεῖναι.) Nisi supra ἄλλ' ὡς ὥρα legatur, h. l. saltem coniunctivam particulam exspectasses, αἰρίεται ἄν. Sed amat subinde ita ἀσυνδέτως loqui Scriptor noster. Vide ad c. 59, 14. S.]

CAP. XII. 2 seq. οὐ γὰρ μετρίτω ὁ Γύγης) Solae, et sine fulcro, schedae Mediceae: nam ἐμετρίθη c. 114. quod proscribunt, auxilio esse non potest. Memini pulcre, in huius verbi formationibus varium videri Herodotum; nec tutum tamen existimo, uni libro, nisi sermonis indoles expositulet, ita se addicere, ut ceteri tanquam umbrae volitent. Vide quae Cl. Abresch commentatur Dilucid. Thucyd. p. 666. Id quaerere libet, vero-ne simile sit, quod de Gyge, reginae artibus post mariti necem, ad regnum evecto prescriptum est: non enim constat inter veteres. Plato lib. II. de Rep. p. 259. si pastorem Gygis conditionem (quamquam Croesus in Xenophontis Cyropaed. lib. VII. p. 183. c. servilem agnoscit) et fabulosum annulum, ut oportet, secernas, in Candaule nece conspirare poterit. Longius abeunt Plutarchi Quaest. Graecae p. 302. de civili bello, copiis auxiliariis Arselis regis, interemtoque armorum iure Candaule memorantes: quae quidem cum sine locuplete testimonio tradantur, Herodoto priores non nego, in Lydiae vicinia nato. Consistit pro eiusdem partibus Abbas Sevinus in Comment. Acad. Inscript. T. VII. p. 400. WESS.

9 seq. τοῦ καὶ Ἀρχιλόχου etc.) Omnia haec de Archilochos in rationes librarii transcribo. Herodotus huiusmodi scriptorum testimoniis uti recusavit. Constat praeterea atque egregie inter se apta oratio est, his amotis. Augent opinionem membranae Venetae, eorum plura negligentes. Sint tamen Herodoti; minime propter ea reprehendi debuerat, uti taxatus est ad Eusebii Chron. p. 57. Ed. Opt. ab illustri viro, ac si futili argumento coniecisset, Archilochum floruisse sub Gyge, quia in trimetris suis eius regis meminisset. Nihil simile in his scriptoris verbis. Archilochi trimetra nota sunt, et leguntur ibidem. WESS. — De Archilochi aetate consuli, possunt quae ad h. l. Larcher congressit testimonia veterum. Cur vero ῥητὶς damnamur haec, quae de hoc poeta obiter hic memorantur, causam equidem nullam prorsus vidi. Qui Homeri, Hesiodi, aliorum poetarum testimonia passim refert Scriptor noster, (vide II. 53. II. 116. III. 38. IV. 29. IV. 35. VI. 52, 1. VII. 6. VIII. 77. etc.) cur idem dedignetur Archilochum testem advocare? Sed ne testem quidem illum Herodot. T. V.

advocat: nil ait aliud, nisi *Gygem*, de quo hīc agitur, eundem esse cuius *Archilochus* in suis *senariis* mentionem fecit. Pari certe ratione idem Noster, lib. V. c. 102. postquam in *Eualcidae* mentionem incidit, mōnet esse hunc eum quem *Simonides* carmine illustravit: et V. 113. mentione *Philocyprī* facta, *Solensium* regis, monet hunc esse quem versibus suis *Solon* celebravit. *Senarium Archilochi*,

Οὐ μοι τὰ Γύγω τοῦ πολυχρύσου μίλει,
habet in *Analect. Brunckii*, T. I. p. 42. n. x. ad quem conf. quae notavit *Iacobs*, *Animadv.* T. I. p. 155. Caeterum imprudenti mihi, quum *Var. Lect.* ad h. l. conscriberem, accidit, ut cum *Reizio* (Praef. p. xx.) adnotationem istam, quae *Wesselingii* est, *Valckenario* tribuerem. Nempe alioqui *Valckenarius* is erat, qui multas Scriptoris nostri pericopas, haud satis idonea semper ratione usus, in *ισθίας* suspicionem conatus est adducere. S.

CAP. XIII. 4. καὶ ἐν ὅπλοις ἤσαν) Optime hoc instauratum est. *Heliodorus* lib. IX. p. 428. καὶ γυμνῶν τοὺς ἐν ὅπλοις κωλύειν ἀδυνατούντων: ubi itidem τοὺς ἐνόπλους mss. *Palatinus* et *Xylandri*. Simile est *Sophocleum Oedip. Tyr.* 570. τὸτ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχῃ. Mitto ἤσαν ἐν τοῖς ὅπλοις, apud *Procopium* aliosque frequens: potius erit addere, *Salmasium* multis ante *T. Fabrum* lib. I. Ep. 39. annis *Iungermanno*, τοῦ Γύγου στασιῶται scriptum olim fuisse, probasse, idemque *Palatino* Codice stabiliri, ad *Pollucem* lib. VIII. 153. illo teste. WESS.

10. εἰς τὸν πέμπτον ἀπέγονον) *Croesum*, ut lib. I. 91. WESS.

CAP. XIV. 3 seq. ὅσα μὲν --- πλείστα) Errantem *Vallam* comiter vir clarissimus [*Gronov.*] in viam reduxit. Nihil dictione tritius. *Lucius* in *Asino* c. 21. κομίζοντες σκευὴ πλείστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ. Quo de genere docte *Rittershusius* in *Oppiani Halieut.* IV. 191. WESS.

9. οὐ Κορινθίων τοῦ δημοσίου) *Strabo* de opibus templi Delphici, δηλοῦσι δ' εἴ τι θησαυροί, οὓς καὶ δῆμοι καὶ δυνάσται κατισκεύασαν. lib. IX. p. 641. [p. 419. ed. Cas.] Pravum-ne ergo Κορινθίων τοῦ δήμου? [vide *Var. Lect.*] Equidem non adseveravero: praesertim *Herodoto* in usu posterioris sibi quodammodo placente. Nec moveo tamen receptum. Tangit eandem hanc rem *Plutarchus* in *Sapient. Conviv.* p. 168.

Ceterum Κυψίλλου, quod scripti saepe dabunt, [cf. c. 20. et 23.] dudum proscripserunt viri praeclari, *Casaubonus* et *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I. 94. WESS.

12. μετὰ Μίδην τὸν Γορδίου) Fortasse Midas est, quem *Eusebius Olymp.* X. 4. Phrygiae regnum obtinuisse adfirmat. Vidit ea regio plures Midas et Gordios, quos praeter *Henr. Dodwellum* de Cyclis p. 909. certiore serie descripsit *Ampl. Bouherius Diss. Herodot.* c. 8. Primum autem barbarorum Gygem Delphis dona aurea et argentea dedicasse, agnoscit *Athenaeus*: ante eum regem pauper Pythius erat, sive ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος, lib. VI. p. 231. WESS. — *Athen.* T. II. p. 390. nostrae edit. S.

17. καλίσται Γυγάδας) Illustravit P. *Leopardus* lib. XIII. *Emendat.* c. 9. ex *Pollucis* III. 87. et VII. 98. *Himerius* in *Excerpt.* p. 63. *Edit. Steph.* ὁ δὲ ἡμέτερος πλούτος, οὐ χρυσός τις Γυγάδας ἢ Λυδίας: quorum duo postrema, nisi *Scholion* sint, quod opinor, redundant *Rhetoris* orationi tribuenda erunt. WESS.

21. δυῶν δίοντα) Non praecepto *Suidae* δυῶν, quantumvis liber *Archiep.* suffragetur. *Herodotus* I. 94. ἐπ' ἑτία δυῶν δέοντα τίκεσι. IV. 89. ἀναπλώσας — δυῶν ἡμετέρων πλόν. Adde *Gronovium*, lib. III. 131. WESS. — Nempe etiam III. 131, 9. δυῶν dabant meliores libri, et IV. 1, 8. quem locum ibi *Gronov.* citavit. S.

CAP. XV. 4. Κιμμέριοι ἐξ ἧθων -- ἐξαναστάντες etc.) De *Cimmeriis* gemina *Arrianus*, forte in *Bithynicis*, apud *Eustath.* in *Homer.* p. 1671, 26. [*Odyss.* p. 416, 14. ed. Bas.] haec *Herodotea* non oblitum. *Strabo* testimonio *Callisthenis*, *Sardes* primum a *Cimmeriis*, deinde a *Treribus*, gente *Cimmerica*, occupatas docet, lib. XIII. p. 930. [p. 627. et dein p. 647 seq. ed. Cas.] sequente vero libro p. 958, illis non dissimilia ex *Archilocho* et *Callino*; qui cum paene parcs fuerint et *Gygi* aequales, meminisse, videre etiam potuerunt provectione aetate, *Sardes* a *Cimmeriis* interceptas: ut necesse haud videatur, inpressionem *Cimmericae* nationis, contra ac *Herodoto* placet, multo antiquiorem perhibere. De *Callino* vise *Clementem Alex.* *Stromat.* lib. I. p. 398. WESS.

CAP. XVI. 4. Οὗτος δὲ Κυαξάρης etc.) Vide I. 74. Aetas competit: *Phraortes*, *Cyaxaris* pater, *Ardyis*, avi

Alyattae, tempore in Media regno praefuit apud *Pausaniam* I. 24. WESS.

6. τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν) Clariss. Reiskius, τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος, quod Herodoto Halicarnasseo Smyrna ultra Colophonem Boream versus posita fuerit: id si displiceat, atque ἀπὸ aut ὑπὸ bene habeat, Colophonem non urbis, sed viri, et conditoris quidem, nomen videri. Par *Corn. de Pauw* opinio. Melius *Palmerius*, finita, qua tenebatur, haesitatione *Exercit.* p. 5. Si tamen scripsit *Herodotus* Κολοφῶνος, intellexit credo, Colophonem fuisse Smyrnae metropolin, et urbem ipsam pro incolis posuit synechdochice. Iustum profecto est ἀπὸ Κολοφῶνος. Colophonii Smyrnam colonis suis, exactis Aeolensibus, occuparunt, ut est I. 150. et in *Strabone* XIV. p. 940. [p. 634. Cas.] Nec morari consensum poterit κτισθῆναι, in deductis coloniis vulgatissimum, I. 149. 167. etc. WESS. — In vocabulis ἀποιμία, ἀποιος, et in verbo ἀποικίζω, praepositioni ἀπὸ eadem vis inest, quae hīc in illa phrasi, ἀπὸ Κολοφ. κτισθ. S.

CAP. XVII. 5. ἰστρατιῦντο δὲ ὑπὸ συρίγγων etc.) Reprehendit Alyattae luxum barbaricum, quod, praeter concinnes fistulatores et fidicines, feminas etiam tibicinas in exercitu atque in procinctu habuerit, *A. Gellius Noct. Att.* I. 11. At de feminis *Herodotus*, quem testem advocavit, nihil, nisi αὐλοῦ γυναικίου vocibus inclusas censueris. Dictionis genus passim obvium in *Arriani Ind.* c. 5. *Plutarch. Is. et Osir.* p. 364. f. Tale *Sophocleum Elect.* vs. 633. Οὐκ οὐν ἰάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμεν βοῆς θῦσαι με. Alii saepe ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνῳ, de quibus *Cl. Reitzius* ad *Lucian. de Saltat.* c. 16. Ego vero ex *Suida* *Herodoto* suum, hoc est Ionicum, reddidi. WESS. — Nempe muliebres tibiae non sunt quae a mulieribus inflantur, sed quae molliorem quemdam et acutiorem sonum edunt. In variis tiliarum generibus, quae ab *Athenaco* lib. IV. c. 79. et lib. XIV. c. 36. itemque a *Polluce* IV. 80 seq. recensentur, γυναικίαι non memorantur αὐλοὶ, sed παρθένιοι, virginales; nempe, quarum ad cantum virgines saltabant, ut *Pollux* ipse interpretatur. Conf. *Aristoxenum*, *Harmon.* p. 20. S.

9. ἴα δὲ κατὰ χώραν ἱστάναι) Nolo diffiteri, Aldi totque mssorum ἱστάναι me ferme expugnasse, ut bonis avibus revocaretur. Scio simile infinitum, ut vocant, nunc

libris Herodoti negari: at habent eiusmodi *Aretaeus Cappadox*, *Lucianus* atque alii, qui Herodoteam, sive Ionicam dialectum, probarunt. Putabimus-ne, tot exempla casu in unum conspiratum ivisse, indoctosque, ut plerique adprime erant, librarios Ionicum istud hic deposuisse? Mihi quidem vero non fit simile: reliqui tamen ex *Mediceo* et *Suida* derivatum, criminationem de mutandi pruritu veritus. Id adiungo, dare *Aldum* c. 76. similis monetae ἐπιγράφο - - ἀπιστάμεναι, ubi alii omnes ἀπιστάμεναι: et *Pausaniam*, ut saepe numero solet, Herodotea haec culte aemulatum fuisse in simili Spartanorum negotio lib. IV. 7. *WESS.* — In *Gronovii* honorem multa passim tenuit *Wess.* quae alioqui mutaturus fuerat. Nos et hic et cap. 76, 13. priscam formam, quam ibi cum *Aldo* quatuor etiam e nostris mssis servarunt, auctori restitui-mus. Quod paulo ante legitur, οὐτε δύρας ἀπίσπα, conf. III. 159, 3. S.

CAP. XVIII. 3. ἐν τῇ Λιμεννήῳ) Large *Celeb. Gronovius* pro *Mediceo* ἐν τῇ ἐν Λιμεννήῳ disputavit, sed locis haud profecto adsimilibus, ut bene *Rev. Horreus Observ. Herod.* c. 4. Differunt usu sermonis ἐν δὲ et ἐν τῇ: illud absolute et sine casu locari solet, non item hoc. *Noster* lib. III. 38. πολλοῖσι τε καὶ ἄλλοις τιμηθῆναι παρὰ τὴν σταθμώσασθαι, ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε. Inculcatur his [a *Gronov.* in *Notis* ad locum in quo versamur] et iteratur ex coniectura praepositio: at ipse *Herodotus* c. 15. eiusdem libri πολλοῖσι μὲν νυν καὶ ἄλλοις ἴσθι σταθμώσασθαι - - - ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε: quibus si odiosam [nescio an otiosam scribere voluerit] vocem inserueris, debilitabitur loquendi bellum genus. Tale, ut uno utar lib. VII. 214. τοῦτο μὲν γὰρ τῷδε χρὴ σταθμώσασθαι. Sic enim legi oportuerat ex scriptis. Itaque, nisi librarii culpa in *Florentinis* membranis repetita sit praepositio, quod suspicari licet, refingi posset, ἐν τῇ ἐν Λιμεννήῳ - - - καὶ ἐν (aut ἐν ἐν) *Μαιάνδρου πιδίῳ*, quod *Latina Vallae* exprimunt: quae doctissimorum virorum *I. Iac. Reiskii* et *Pet. Horrei*, quamquam in ea non constantis, opinio. Mihi tutius visum codicibus adhaerescere. *WESS.* — Quum vero in aliis etiam libris nonnullis (ut in *Var. Lect.* dictum) eadem scriptura, quae in *Mediceo*, occurrat; poterit ἐν Λιμεννήῳ ex prisco scribendi usu idem

valere ac ἰλλμνηήν, ut ἰλλμνηήν intelligatur fuisse loci nomen, (sive proprium, sive commune) ubi pugnata illa pugna est; quam in cogitationem ante me, *Reiskium* video incidisse, *Animadv. ad Graecos auctores* T. III. p. 82. S.

CAP. XIX. 4. Ἀθηναίης, ἐπίκλησιν Ἀσσησίης) Laudat, ut Th. Gale admonuit, *Stephanus* in Ἀσσησί. In *Polyaeno* lib. VI. 47. optimo iure docti viri Minervae titulum restituerunt. Haud vero decerno, viri-ne an oppidi nomen sit in isto *Alexandri Aetoli*, Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἱλιύσεται ἔκγονος Ἀνθείς, inter *Erotic. Parthenii* c. 14. [p. 372. in *Galei Historiae poeticae* *Scriptorib.*] **WESS.**

9. καὶ αὐτῷ ἴδοξί πέμψαντα etc.) Confer *Gronov.* in lib. IV. 81. [ubi ille ad IV. 81, 22. de hoc structurae genere, *Nostro* familiari, monuit.] Supra lib. I. 3. τοῖσιν Ἑλλήσι δόξαι, πρῶτον πέμψαντας ἀγγέλους ἀπαιτήν. *Apollonius Rhod.* I. 440. Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖώ τε περῆσαι Ἐνθαδὲ κῶας ἔχοντας: ubi Critici veteres alia, et *Raphelius* ex *Nostro* in *Act. Ap.* xv. 22. et *Epist. ad Galat.* 11. 6. **WESS.** — Simile est quod *Gronov.* l. c. ex V. 109, 6. adfert, ὥρῃ αὖ εἴη ὑμῖν, ἐκβάαντας etc. Cuius quidem structurae ratio haud aegre intelligitur. S.

CAP. XXI. 4. ὁ μὲν δὲ ἀπόστολος εἰς τὴν Μίλητον ἦν) In motu significando πάριμι quidem adhibetur aliquoties, sed quantum commemini, non item εἰμί. Corrigendum itaque suspicor εἰς τὴν Μίλητον ἦτε, *Miletum abiit*. Hac quoque structura frequentatur ἦτε *Herodoto*: p. 47, 26. ἦτε εἰς πόλιν: p. 85, 22. ἦτε εἰς Πέρσας: p. 304, 25. ἦτε εἰς τὰ οἰκία: p. 297, 22. ἀπῆτε εἰς Μίλητον. [Leguntur ista lib. I. 113, I. 210. V. 50. V. 32.] Potuit et ab *Herod.* scribi: εἰς τὴν Μίλητον παρῆν, venerat *Miletum*: quod verbum sic usurpavit lib. VI. c. 24. ἐκ δὲ ταύτης παρῆν εἰς τὴν Ἀσίην, advenerat in *Asiam*: lib. I. c. 9. παρίσται -- εἰς κοιτῶνα. *Thucydides* VI. c. 62, 20. c. 88, 58. παρῆσαν εἰς τὴν Λακεδαιμόνα. VII. c. 50. init. παρῆσαν εἰς τὰς Συρακούσας. In *Xenophontis* Κύρου Ἀναβ. I. p. 145, 28. *Parisini* Codicis est lectio, παρῆσαν εἰς Σάρδεας: qua ratione legitur in *Eiusdem* Ἑλλ. III. p. 294, 58. παρῆσαν εἰς Ἀλίартον. et VII. p. 373, 21. **VALCK.** — Non displicet elegans iunctissimi viri coniectura. Vide tamen, etsi nonnihil diversum, hoc de *Phidippide* lib. VI. 106. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθηναίων ἀστὴς ἦν ἐν Σπάρτῃ: secundo die, postquam *Athenis*

erierat, Spartam pervenit. Tum de Aristagora V. 38. δεύτερη αὐτὸς ἐς Λακεδαιμόνα τριηρεὶ ἀπόστολος ἐγένετο: quo quidem loco navigando eum Lacedaemonem delatum, docemur: de Alyattae nuncio eiusque itinere maritimo, quod Gronovius opinatus fuit, nihil hic simile. Scio τὸν ἀπόστολον de classe, τὸ ἀπόστολον de navi poni, idque alibi opportunum videri. Confer elegantes Ruhnkenii adnotationes in Timaei Lexic. p. 31. WESS. — In constanti librorum consensu lubrica res est, talia (quale istud ἦν) ire mutatum. Recte utique Valckenarius fecit, quod dubitationem suam in Adnotatione significavit: an idem vir doctissimus, si Herodotum edidisset, refragantibus codicibus omnibus, coniecturam in contextum fuerit recepturus, etiam atque etiam dubito. Caeterum videndum, ne ἐς h. l. idem ac ἐν valeat; quemadmodum IX. 6, 5. pro ἐν τῇ Βοιωτίῃ εἶναι, plures iique probati codices ἐς τὴν Βοιωτίην praeferunt: et omnes III. 80, 12. πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, pro ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ: similiaque alia. Ruhnkenii adnotatio, quam laudavit Wess., legitur p. 43. edit. sec. nec tamen ad hunc Herodoti locum spectat. S.

10. κώμῳ χρίσθαι) Sequor libros, Ionicum hoc amplexos. Noster I. 187. τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μὴδὲν χρίσθαι. Eusebii Philosophus in Stobaei Sermon. XVI. p. 154. οἷός τε εἶναι αὐτοῖς χρίσθαι. Esse in Plutarcho ἐχρῶντο κώμοις καὶ πανηγύρεσι T. II. p. 77. E. vere adscripsit St. Berglerus. Non addo, neque enim obscurum est, de Biante et Prieneis paria ferme a Diogene Laërtio tradi lib. I. 83. WESS.

CAP. XXII. 7. ὥς ἐγὼ πυνθάνομαι, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐστ.) Luxata haec et egregie prava doctissimo Reiskio, in cuius ad me litteris οὐδὲν μᾶλλον ἐγένετο ἢ διαλλαγή. Namque Herodotum velle, tunc temporis quidem et protinus pacem inter Alyatten et Milesios haud coisse; nihilo tamen magis animorum reconciliationem deinde contigisse. Contra ea Fr. L. Abreschio Diluc. Thucyd. p. 672. copula deficere videtur, καὶ ὥς πυνθάνομαι, ut in Vallae Latinis, aut ὥς τε ἐγὼ πυνθάνομαι. Sic certe mollius oratio labetur, nisi tu maveris maiore inciso ab anterioribus haec avellere. WESS. — Nodum in scirpo quaesiverunt doctissimi viri. In plano sunt omnia; nec ulla mutatione est opus. ὥς --- οὐ κήρυξ --- ἀπῆλθε ἐς τὰς Σάρδεις, δι' οὐδὲν ἄλλο ἐγένετο ἢ δια-

λαγῇ, ὡς ἐνὶ πυθάνομαι. Inducias solummodo in tempus aliquod pacisci Alyattes voluerat, nempe exactis induciis bellum instauraturus: nunc vero, postquam nuncius, quae Mileti viderat, ei renunciavit, illam ipsam ob causam amicitiam etiam et societatem cum Thrasybulo contraxit. S.

CAP. XXIII. [1. Περσάνδρος) De Periandro plura infra, III. 48 seqq. et V. 92. Nunc paullo ante (cap. 20.) eo tantum consilio mentionem eius iniecissem Scriptor noster videtur, quo sibi aditum pararet ad hanc de Arione fabulam, antiquitus celebratam, narrandam; cui fabulae etiam monumentum aliquod, quod Herodoti adhuc aetate visebatur, (cap. 24 extr.) fidem in vulgus faciebat. S.]

5. Ἀρίωνα τὸν Μισθύμναϊον etc.) Cui non dictus Hylas, inter delphinas Arion? [Virg. Ecl. VIII. 56. et Georg. III. 6.] Id monuisse satis erit, Dionem Chrysostomum Or. XXXVII. p. 455. haec Herodoti planissime expressisse; nec de dithyrambo, quod Galei editioni adpositum, [scil. ab Arione inventum esse,] dissentire Criticos veteres ad Pindari Olympion. XIII. 25. WESS. — De dithyrambo et poëtis dithyrambicis, praeter viros doctos qui ex professo de Poësi veterum scripsere, consuli possunt quae ad hunc locum a Larchero disputata sunt. De Arione, Delphini dorso per mare transvecto, confer A. Gellium XVI. 19. aliosque quos laudavit Harduinus ad Plin. IX. 8, 8 extr. quibus adde Plutarch. in Sept. Sap. Conviv. p. 160. et seq. S.

[9. διδάξαντα) Sicut dicunt δράμα διδάσκειν, VI. 21, 11. fabulam docere, id est, agere, peragere, exsequi. S.]

CAP. XXIV. 9. τὸν δὲ, συνίτρα τοῦτο) Nihil novant Codices. Alibi συνίτρα VI. 2. συνίτρα I. 205. ex Medic., συνίς V. 92, 7. et συνίνας V. 80. e Florentino. At συνίτρας V. 92, 3. et συνίς eiusdem lib. cap. 19. quamquam ibi mss. συνίς. Par discordia apud alios. Equidem συνίτρα melius opinor. Vide Io. Davisium ad Iustin. Mart. Apol. I. p. 441. WESS. — Ego vero, cur praesentis temporis participium aoristo nunc maxime praeferrem, nullam potui causam exputare. S.

12. ὡς ἂν ταφῆς ἐν γῇ τύχη) Salebrosa haec atque intellectu difficilia viro docto [Reiskio] in Miscell. Lips. Nov. vol. VII. p. 612. mihi satis expedita. Spem nautae Arioni,

si ipse sibi manus conscisceret, sepulturae fecerunt: hoc verba prae se ferunt. Non dissimilia Fr. L. *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 430. WESS.

16 et 21. *στάντα ἐν τοῖσι ἰδωλοῖσι*) Animi pendeo, Herodotus-ne *ἰδῶλοισι*, an *ἰδωλοῖσι* dederit, ut *Aeschylus* VII. c. *Theb.* 461. *Coëph.* 69. tum *Euripid. Helen.* 1587. *Sophocles Aiac.* 1295. atque alii de hac officina; quorum quidem auctoritate scriptorumque numero librorum standum si fuerit, id profecto maluit: nam singulare quiddam atque exquisitius in altero spectasse, unde noverimus? Favet *ἰδῶλοισι*, neque diffiteor, *Lexicon Herodoteum*. At *Suidas* eodem usus, transscripsit enim paene universum, *ἰδωλοῖσι*, neque dissentit *Hesychius*. WESSEL. — *ἰδῶλοισι* ex *Mediceo*, pro more suo, adoptaverat defenderatque *Gronov.* Pro vulgata vocabuli forma (quam revocavit *Wess.*) cum aliis facit etiam *Etymologus*, quem vide p. 317. l. 5 seqq. Denique *Harpocrationem* si inspicias, vix dubitabis mendosam ibi esse vocem *ἰδῶλοι*, et *ἰδῶλα* scripsisse lexicographum. S.

[17. καὶ, τοῖσι ἰσθλῆϊν γὰρ ἡδονὴν etc.) Quum vulgo in omnibus editionibus continuo tenore, nullā post καὶ distinctione interpositā, καὶ τοῖσι ἰσθλῆϊν γὰρ scriberetur, vitii suspectum hunc locum habuit *Hemsterhusius*, in *Adnot. ad Luciani Dial. Mort.* XXV. 1. Nempe non recordatus erat vir longe doctissimus loquendi genus, quum aliis priscis scriptoribus, tum *Herodoto* imprimis familiare; cuius exempla apud Nostrum habemus I. 8, 4. 82, 38. 85, 11. 114, 11. 119, 5. 121, 3. 124, 5. etc. apud *Homer. Iliad.* β'. 803. γ'. 328. etc. apud *Thucyd.* III. 70. III. 107. etc. Sed propriam generis huius vim rationemque aliis etiam Viris, in graecarum notitia literarum consummatissimis, haud satis perceptam fuisse video. Nec enim *Clarckius* probari potest, (Not. ad *Homeri* loca cit.) in eiusmodi locutionibus ellipsin quamdam statuens: cum quo *Hermannus* facit, (Not. 301. ad *Viger.*) Nostri locum I. 124, 5. respiciens; ubi idem Vir doctus haud immerito quidem, sed iusto durius, *Wesselingium* reprehendit, particulam γὰρ pro οὖν, certe, cum *Abreschio* accipientem. Nec *Ernestus* facit satis, (ad *Iliad.* γ'. 328.) abundare γὰρ particulam, aut pro μὲν positam, censens: cum quo hactenus *Heynius*

sentiebat, (Observ. ad Homer.) quod γὰρ in eiusmodi locutionibus tantumdem ac μὲν, δὲ, et similia, valere censuit. Denique, quid ad explicandum Herodoteum istud et Homericum structurae genus valeat Platonica formula τὶ γὰρ; cum qua illud *Wyttenbachius* contulit, (Annot. ad Herodot. I. 121, 3. in Selectis princip. Historicor. p. 352.) haud adparet. Quanto fuerat simplicius, cum *Dion. Longino* πρὶ Τψ. sect. 22. et cum *Eustathio* ad Iliad. β'. 803. (p. 264, 36. ed. Bas. p. 394. ed. Rom.) particulae γὰρ in eiusmodi locutionibus propriam notionem *causalem* vindicare; et *hyperbaton*, ut grammatici vocant, id est *traiectionem* agnoscere; nempe *causam* enunciatam, ante rem cuius redditur ratio. Ita nempe fit, ut in huiusmodi sermonis constructione particula γὰρ eandem vim ac ἐνὶ vel ἐνὶδὴ, *quum*, *quia*, *quoniam*, habeat: de quo praeter *Eustath.* l. c. uterque etiam Poetae Scholiastes a *Villoison* editus monuit. Possis vero etiam usitatissimam voculae γὰρ vim, *nam*, *namque*, tenere; et id quidem duobus modis. Primo, si cogitando permutes inter se duarum propositionum sedes; quod ex professo *Longinus* l. c. in exemplo ex *Herodoti* lib. VI. c. 11, 4 seqq. petito ostendit. Altero modo, si eam propositionem, quae causam continet particulam γὰρ indicatam, tamquam in parenthesi positam cogites: qua ratione subinde Editores, adpositis *parentheses* signis, difficultatem omnem, quae videri poterat orationi inesse, sustulerunt. Nos promiscue, vel *parentheses* signis adpositis, vel idoneo loco nonnisi *commate* incisa oratione, levavimus difficultatem. *Valckenarium* quidem non praeterierat structurae huius ratio; cuius vide *Adnot.* ad *Nostri* lib. VIII. 137, 9. De eademque commode monuit *Damm*, in *Lexico graeco etymologico* p. 316. nec neglexit eam *Aug. Matthiae* in uberiore *Grammatica graeca*, Lipsiae 1807. edita, p. 906. Hoc loco, in quo versamur, magis usitata sermonis structura haec foret, καὶ τοὺς ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς πρῶτης, ἵσταν γὰρ αὐτοῖς ἡδονήν etc. Sed, verum si quaerimus, naturae convenientiorem eam structuram reperiemus qua usus est Scriptor noster, quoniam per rerum naturam causa praecedit effectum. S.]

29. ὡς δὲ ἄρα παρῆναι αὐτοῦς) Vir doctiss. [Reiskius] ὡς δὲ ἄρα, *quum autem videret*, aut ὡς δὲ εὔρη, *quum autem conpe-*

risset, offensus fortasse infinitivo, quo capitur delectatur-que Herodotus. [nempe in oratione obliqua quae vocatur.] Sic II. 139. ὡς δ' ἄρα οἴχισθαι τὸν Αἰθίοπα ἐξ Αἰγύπτου, ut *Aethiops ex Aegypto abiit*. et VIII. 94. ὡς δὲ ἄρα Φερόντας γίνεσθαι κατὰ τὸ ἰόν. Mitto lib. I. 86. WESS.

30. ἰστορίεσθαι ἢ τι λέγουσιν) *Ἰστορίειν* frequentanti *Herodoto* nuspiam alibi fuit adhibitum *ἰστορίεσθαι*: fortasse ne hic quidem, ubi, si quis Codex antiquus faveret coniecturae, praeoptarem *εἰρωτίεσθαι*, verbum certe Herodoteum, obvium VI. 3. et lib. II. c. 32. *εἰρωτῶμενους*, ἢ τι ἔχουσι πλέον λέγειν περὶ τῶν ἱερῶν τῆς Διῶνης, Φάσαι. qua structura hoc in loco posuisset: ὡς δὲ ἄρα παρῖνας, αὐτοὺς κληθέντας *εἰρωτίεσθαι*, ἢ τι λέγουσιν περὶ Ἀρίωνος. Gellio, scribenti XVI. c. 19. *navitas requisitos* — dissimulanter interrogasse, *ecquid audissent* — super *Arione*, verbum *εἰρωτῶμενους* videri posset obversatum; nisi sua quaedam reliquis etiam Herodoteis immiscuisset: nihil iuvat, ubi hac etiam in historia *Herodoti* vestigia premit, *Dion Chrys.* Or. XXXVII. p. 455. c. Sed *Gellii* paraphrasin felicior forte coniectior utiliter comparabit ad ista, quae supra leguntur [I. 17. huius cap.] καὶ τοῖσι ἰσθλῆν γὰρ ἦδονην, vitii suspecta *Ti. Hemsterhusio* ad *Lucian.* p. 432. VALCK. — Verbum *ἰστορίεσθαι* activa notione usurpatum nusquam utique, nec apud *Nostrum*, nec apud alium Scriptorem reperiri arbitror. Sed quidni, quemadmodum *εἰρωτίεσθαι* in locis a *Viro docto* citatis, sic et h. l. *ἰστορίεσθαι* passiva notione accipi possit? Nihil certe, quod impediatur, adparet: nec adiecto pronomine αὐτοὺς erat opus. Passivum τὰ ἰστορημένα, paullo quidem diversa notione, habes II. 44, 19. De ista loquendi forma, καὶ τοῖσι ἰσθλῆν γὰρ ἦδονην, paullo ante suo loco dictum est. S.

35 seq. ἀνάθημα χαλκοῦ οὐ μέγα etc.) Meminerunt donarii *Pausan.* *Lacon.* c. 25. *Aelianus Nat. Anim.* XII. 45. sed nihil de eius magnitudine, quam *Codicum* quidam, deleta negatione, adaugent: non item *Dio Chrysostom.* Or. XXXVII. p. 455. Ἀρίων δὲ οὐ γὰρ Περιάνδρος, ἀλλ' Ἀρίων πομπάμενος μίμημα χαλκοῦ οὐ μέγα ἀνέθηκεν ἐπὶ Ταυνάρου: *Nostro* prorsus conspirans, atque epigramma explodens, quo *Periandro* doni dedicatio contribuitur *Florileg.* [Anthol. ed. *Wech.*] lib. IV. 16. p. 488. [Anal. *Brunck.* T. II. p. 154.] Dat aliud, et verum, ut opinor, melius certe, *Aelianus*:

Ἀθανάτων πομπᾷσιν Ἀρίωνα, Κύκλονος υἱόν,
 ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε. WESS. — Vide
Aelian. l. c. et *Analecta Brunckii*, Vol. III. p. 328. num. 2.
 Carmen, quod cecinisse fingitur ipse Arion, ex *Aeliani* loco
 cit. exhibet idem *Brunck* T. III. p. 327. de quo conf. *Iacobs*
Animadv. Vol. I. P. I. p. 179 seqq. Pro scriptura μέγα,
 absque *negatione*, stat utique plurium probatorum codi-
 cum consensus: facile tamen patiar, si cui probabilius
 videtur, temere ab his omissam esse *negantem particulam*,
 quam ab aliis adiectam. S.

CAP. XXV. 5. ὑποκρητρίδιον σιδήρεον) Sic *Hegesander*
 apud *Athen.* lib. V. 13. [T. II. nostr. ed. p. 509.] ex *Hero-*
doto, et *Philostratus* VI. *Vit. Apoll.* c. 11. p. 247. In *Plutarcho*
Defect. Orac. p. 436. nunc ἐπικρητρίδιον, sed olim, ut in
Herodoto, teste *Turnebiano* libro. ὑποκρητῆριον in *Eusebio*
 lib. I. *adv. Marcellum* c. 3. cuius ex verbis *Th. Reinesius*,
 vir longe doctissimus, lib. III. *Observ.* c. 6. non citra ratio-
 nem conficit, vocabulum iniuria a doctis interpretibus
 in diminutivorum numero censi: nam haud exiguum
 hoc ὑπόθημα τοῦ Ἀλυσίου κρατῆρος fuisse ex *Pausan.* X. 16.
 et *Hegesandro* abunde liquere. ΚΡΗΤΗΡΑ ΚΑΙ ΤΗΟΡΗ-
 ΤΗΡΙΟΝ, craterem cum sua basi, habet quoque *Sigea* in-
 scriptio, p. 34. WESS.

8. σιδήρεω κόλλησιν ἐξέϋρε) Ferri inter se glutinum excogitavit
 vertit *Hieronymus* in *Eusebii Chron.* Olymp. XXV. 4. Id
 vero quale fuerit, an simile ferruminationi, qua ad-
 hibito aeris genere fabri ferrarii defunguntur, finire
 non puto necesse. *Pausanias* tamen innuit: μόνη δὲ κόλλα
 συνέχει τε καὶ ἔστιν αὕτη τῷ σιδήρῳ δεσμὸς. Solum glutinum ba-
 sin, sive τὸ ὑπόθημα τοῦ κρατῆρος, ligat, estque hoc ferro vin-
 culum. De *Glaucō* plura *Fr. Iunius* in *Catalogo Artific.* p. 92.
 WESS. — De *Glauci* arte haec *REISKIUS* adnotavit: „Κολ-
 λητόν est quod Latini coelatum seu stellatum appellant;
 hoc est, eiusmodi opus, quo diversi generis metallum in
 alio infixum est, et quod maculis quasi aut stellulis, ad
 coeli instar, nitet; ἱμβληματικόν. *Livius* [IX. 40.] arma,
 ait, auro argentoque coelata, hoc est, interstincta.“ — Haec
 ille, cum quibus conferri possunt quae *Larcherus* ad
 h. l. disputavit. Sic nempe λυσοκόλλητον opus, est gemmis
 distinctum; χρυσοκόλλητον, auro (adglutinato) distinctum,

auro coelatum. Istud autem ὑποκνηριδίων sua adhuc aetate Delphis exstitisse, ait Athenaeus l. c. vere dignum spectatu propter coelatas in eo varias animantium figuras, et alias insectorum plantarumque. S.

CAP. XXVI. 6 seq. ἔστι δὲ μεταξὺ --- ἐπὶ τὰ στάδιοι) T. Fabri coniecturam [ἔστι δὲ τὸ μεταξὺ legendum suspicantis] Iac. Gronovius valere iussit; ἐπὶ σταδίων, ut oratio constet, refingens: stabit eadem, si ἐπὶ σταδία cum St. Berglero malueris; neque incondita erit, si σὺ δὲ reperiatur. Noster VI. 36. σὺ δὲ οὗτοι σταδιοὶ ἕξ τε καὶ τριήκοντα τοῦ ἱερμοῦ. Tum, de ipso hoc templi ab Epheso intervallo, Xenoph. Ephes. I. p. 2. ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δὲ σὺν ἐπὶ. Itaque optio est. De belli huius occasione atque eventu Aelian. V. H. III. 26. et Polyæn. Strateg. V. 50. WESS. — Nil opus erat constantem sollicitare librorum scripturam: satis sibi oratio constat, subintellecto nomine τὸ διάστημα, quod menti Scriptoris obversabatur. S.

11. αὐτίων) Nullum sine patrocínio vitium, in re diversi generis Seneca ait. Αὐτίων, τούτιων etc. Ionum sunt, huius dialecti scriptoribus frequentata. Iensium vide in Luciani Astrol. c. 1. Mediceae membranae in horum usu variae: modo probant, modo improbant, ut l. 135. 142. 143. etc. quae mihi mobilitas non adridet. Suum Herodoto reddam, quoties occasio feret. WESS. — Nempe αὐτίων h. l. Gronovius suo e codice, quem ipsius Herodoti genuinam repraesentare scripturam putaverat, adscivit. Noster cod. F. in masc. et neutr. gen. tantum non constantissime αὐτίων et τούτιων, in foem. vero αὐτίων, τούτιων praefert. Herodotum ipsum in masc. et neutro gen. constanter αὐτίων, τούτιων, scripsisse nec negare equidem nec adfirmare ausim. Illud profiteor, saepe mihi obortam esse suspicionem, a viro docto qui Aldinae praefuit editioni, multis locis invectas esse ionicas verborum formas, quas nullus codex mstus exhibebat: quibus in locis ex silentio eorum hominum, qui in gratiam Editorum alios codices conferunt, et multa saepe, quae ipsis minutiae esse videntur, negligere solent, non continuo colligi potest, codices illos cum Aldina scriptura consentire. S.

CAP. XXVII. 15. σιχότα ἐπιζών) Sic lib. V. 10. VII. 5. etc. Medicei σιχότα melius non est: adplauderem si σιχό-

τα foret, quod I. 137. 155. etc. rectissime edit. *Cl. Reiskius* ante haec existimat deesse, ἵνα ῥαδίως ὑπαγάγη αὐτούς: modo tamen certum sit, Herodotum Isocrateo more cola sibi aequalia et respondentia voluisse fingere, quod ego certum esse minime mihi persuadeo. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* Scripturam οἰκότες, quae in nostris excerptis Parisiensibus non nisi ex uno *Pb.* enotata est, perinde in codd. *Pa. Pb.* et *Pd.* reperiri docuit *Larcher* in *Notis* ad h. l. *S.*

17. λαβεῖν ἀρώμενοι Λυδοὺς ἐν θαλάσῃ) Quod *Steph.* vulgavit, λαβεῖν ἀρᾶσθαι Λυδοὺς, id *Codd.* auctoritatem secutus fecit: tueri quoque factum potest, quod ἀρώμενοι lenem orationem nonnihil turbent. Quare tollendum ἀρᾶσθαι *Cor. de Pauw* decrevit. *Reiskius* revocandum censuit, aut in ἀράμεναι, [p] quod Ionum ore idem, vertendum. Equidem consensui tot mssorum non obnitar. Vide *Gronovium. WESS.* — Monuerat *Gron.* speciosum esse *Stephani* ἀρᾶσθαι, sed obluctari mssis. Iam compertum quidem habemus, sic scriptum in codd. nonnullis: sed utique speciem hoc habet correctionis ex coniectura docti cuiusdam hominis profectae, qui corruptum esse intellexisset, ἀρώμενοι, quod in vetustis codd. hic legebatur. Blandiri egregie posset, ni a librorum scriptura nimis recederet, ingeniosa *Toupii* (*Epist. Crit.* p. 64 seq. ed. *Lips.* p. 79. ed. *Lond.*) coniectura αἰωρομένους, qua lepide opposita forent istā duo, ἰππευομένους λαβεῖν ἐν ἡπείρῳ, et λαβεῖν αἰωρομένους ἐν θαλάσῃ. conf. *Herod.* VI. 116, 6. Quam coniecturam secutus, sed simul a veteris scripturae vestigiis minus discedens *Werferus* in *Actis Philologor.* *Monac.* T. I. p. 74. αἰωρούμενοι corrigit, intelligens insulanos scientia navali αἰωρουμένους (id est *elatos, confidentes*, coll. VIII. 100, 7.) superaturos se sperasse imperitos adversarios. Equidem suspicatus sum, αἰεράμενοι scripsisse *Herodotum*, (coll. VIII. 56, 5. 94, 3. et I. 165, 20. 170, 6.) quod primum in ἀράμενοι, ac dein in ἀρώμενοι fuisset mutatum. *Reiskius* ἀράμενοι ea notione coniectaverat, qua λαβεῖν ἀράμενος dicitur ille qui medium sublatum, sublimem gerens, tenet, eumque ad solum adfligere minatur. Ne quem vero turbet permutatio casus, αἰεράμενοι, quod ad praecedens νησιώτας referri debebat; opportune *Werferus* l. c. simillimas ἀνακο-

Λυδίας adnotavit apud Nostrum occurrentes, I. 56, 2 seq. IV. 15, 8-10. IV. 137, 7 seq. Eiusdem generis est I. 63, 13. S.

CAP. XXVIII. 5. Λυδοί, Φρύγες etc.) Lydorum minime opportuna hic ponitur mentio, siquidem eos non domuit, sed a maioribus accepit, imperio subditos: reliquas nationes Lydiæ rex addidit, προσπικτωμένου Κροίσου Λυδοῖσι, uti sequitur. Vidit et hoc Corn. de Pauw. Thraces Europaeos Croesus non subegit, sed Asiae incolas, Thynos et Bithynos, ex Thracia progressos. Bene Claudianus II. in Eutrop. vs. 247.

Thyni Thraces erant, quae nunc Bithynia fertur. Adde infra VII. 75. WESS. — Lydorum nomen, quod ad unum omnes libri hic praeferunt, delere equidem non sum ausus. Lydos non κατιστρέψατο quidem Croesus, sed eos tamen ὑπ' ἱαντῷ εἶχε, nempe a maioribus accepto imperio: quare hos ante caeteros nominavit Scriptor. S.

CAP. XXIX. 3 seqq. ἄλλοι τι οἱ πάντες ἐκ τῆς etc.) Cur, obsecro, οἱ πάντες σοφισταί? aptius equidem hac in sede iudicarem ἐπιφανείς: ut Sardes isto tempore venisse dicerentur ἄλλοι τι ἐπιφανείς ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταί, — — — καὶ δὴ καὶ Σόλων. VALCK. — Membranae coniecturae robur negant. Videtur Herodotus illos, qui uno tempore et habiti et vocati Sapientes sunt, innuere. Nihil sane erat, cur Plut. de Malign. Herod. p. 857. r. σοφιστὰς eos nuncupari indignaretur, cum Solonem Isocrates, Themistius atque alii, quibus testimonium Io. Meursius in Solone c. 4. denuntiavit, non alio ornarint titulo, nec in contemptum tamen, uti neque Herodotus, cui Pythagoras σοφιστῆς IV. 95. et σοφισταὶ quotquot tota Graecia sapientiae fama illustres II. 49. Belle Aristides T. III. p. 517. οὐχ' Ἡρόδοτος Σόλωνα σοφιστὴν κέκληκεν; οὐ Πυθαγόραν πάλιν; οὐκ Ἀνδροτίων τοὺς ἐκτὰ σοφιστὰς προσείρηκε; λόγῳ δὲ τοὺς σοφοὺς. Demosthenes, (nisi Androtion fuerit, de quo Aristides,) in Erotic. p. 757. de Solone, ἐκ' οὐδενὶ μᾶλλον ἱσπούδασιν, ἢ τῶν ἐκτὰ σοφιστῶν ὅπως γίνηται. [Demosth. ed. Reisk. Vol. II. p. 1416.] Verum ea turbato animo Plutarchus; pacatior Chilonem τὸν σοφιστὴν T. II. p. 96. et reliquos de hoc numero σοφιστὰς salutavit. WESS.

CAP. XXX. 1 et seqq. Αὐτῶν δὲ ὧν τούτων καὶ τῆς θωρήκης etc.) Adsentitur in decennali peregrinatione, Croesique et Solonis congressu Plut. in Solon. p. 92. non infitiatus fuisse

qui eum τοῖς χρόνοις ὡς πεπλασμένον, sive temporum ratione commentitium, haberent: neque nostra aetate deficiunt eadem illis opinati, Solonisque cum Croeso colloquium fabulis adnumerantes, in quis *Iac. Bruckerus, Histor. Philosoph.* T. I. p. 444. et *Freretus Comment. Acad. Inscript.* T. VII. p. 433. Solonem aiunt Olymp. XLVI. 3. leges Atheniensibus tulisse; obiisse, nec in Lydia tamen, tyrannidis Pisistratae anno secundo sub Olymp. LIV. qua regnare Croesus inter Lydos coeperit: itaque *pergula pictorum, veri nihil*. Sed fac certum ratumque esse, quod ex *Heraclide Pontico Plut. in Solon.* p. 96. F. perhibet, Solonem συχνὸν χρόνον complures annos post occupatam a Pisistrato tyrannidem superstitem fuisse; quid inpediet, quo minus in Lydiam, gemente sub unius dominatione civitate, peregre abire potuerit, quorsum et ea ducunt, quae *Diogen. Laërt.* lib. I. 90. 99. habet, tum *Libanius* T. II. p. 297. A. Atque hoc secutus est *Io. Meursius in Solone* suo c. 28. At tum *Herodotus* et *Plutarchus* cum *Proclo* in *Timaeum Platon.* p. 29. quibus illud iter et colloquium ante Pisistrati tyrannidem figere libuit, in errore, quem et illis exprobravit *Io. Meursius*, manifesto erunt. Fac tamen, (et quid morabitur, quo minus ponatur,) Solonem non statim a latis legibus, sed illis annorum lapsu stabilitis, itineri se tradidisse: porro Croesum Alyattae patri regni consortem fuisse, quod *Noster* significare videtur I. 92. eiusdemque auspiciis bella gessisse, ut apud *Suidam* in *Κροῖσος*: quo quidem tempore, si iuvenem principem et fortunae successibus ebrium, Sardibus Solon convenerit, nihil profecto erit, cur fabulosum hoc colloquium censeatur, ne ipsa quidem Amasis, Aegyptiorum regis, mentio. At hae coniecturae sunt; tales tamen, quae scriptoris fidem ex tanta volutatione extrahere queant. Vide et *Ampl. Bouherii Diss. Herodot.* c. 16. WESS. — Cum his contulisse iuvabit quae de Solonis aetate *Larcherus* ad h. l. disputavit. S.

12. Φιλοσοφίαν γὰρ πολλὴν θωρήεις etc.) Vulgatum τῆς πολλῆς iustissime *Gronovius*, quippe in sermonis indolem arietans, in exilium ire iussit; qui si et γὰρ correxisset, ut in *Homer. Iliad.* 6. 80. ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐκλυθῶς, locum persanasset. Amplexi id merito sunt, trium mssorum

auctoritate probe munitum, Küsterus in *Cler. Bibl. N. et V. T. V.* p. 389., *D'Orvilius ad Chariton.* lib. II. pag. 160. [pag. 297. ed. Lips.] Abbas Geinoz, *Comment. Acad. Inscript.* T. XVI. p. 58. et Reiskius. Ipse *Herodotus*, quod sedulitatem Gronovii haud latuit, IV. 76. ἐπὶ τῇ γῇ πολλὰν διαφέρεις, in re non dissimili. Tale quoque hoc *Democritus* apud *Euseb. Pr. Evang.* X. 4. p. 472. ἐγὼ δὲ τῶν παρ' ἡμῶν τὸν πλείονα γῆν ἐπιπλανησάμεν ἱστορίων τὰ μάλιστα. Neque dubium mihi est, quin *Medic.* scriptura et, similis ferme *Vatic.* ex frequenti T et Γ confusione progenita fuerit: ferri tamen potuerat, si *Croesus Ἀσίης τὴν πολλήν*, quem admodum in *Arriani Indic.* c. 5., memorasset, uti *Λαβύας τὴν πολλήν Ioseph. c. Apion.* I. 19. et *Καρίης τὴν πολλήν* *Noster V.* 103. At τὴν πολλήν, nullo regionis adposito vocabulo, quis plurimam mundi partem iure explicuerit? WESS.

19. Τίλλω, τοῦτο μὲν τῆς πόλεως etc.) *Demiratus* saepe sum, nemini leve, quod haec occupaverat vitium [vide *Var. Lect.*] suboluisse, praesertim sequentibus id manifeste prodentibus. *Medicei* quidem ope ἐς τοῦτο δὲ aliam faciem induit, nec speciosam tamen: meliorem putabat *Cl. Reiskius* οὕτω δέ. Mihi scripsisse semper visus, quod editum cum maxime est. Auctorem opinionis *S. Remigii* codicem habeo, ipsumque *Herodotum*, τοῦτο μὲν et τοῦτο δὲ toties totiesque iterantem: exemplorum affatim est in *Porti Lex.*, nec *Herodoti* studiosum fugere possunt. Quem autem Τίλλον adpellat, is Τίλλω *Tzetzae Chil.* I. 30. et VIII. 197. Vide *T. Hemsterhusii*, longo mihi usu iunctissimi, adnotationes in *Luciani Contemplat.* cap. 10. WESS. — Quod *Wytenbachius* malit, (*Select. princ. Historic.* pag. 346.) τῆς πόλεως εὖ ἤκουσι, potuerat utique sic scribere *Herodotus*: at tunc sententia haec foret, felicem fuisse *Tellum* quod ad civitatem spectat, scil. hanc ei felicitatem contigiase ut patriā fuerit *Atheniensis*. Nunc consentientibus libris omnibus, iisque etiam vetustissimis, πόλις εὖ ἤκούσης ait, quum prosper et florens esset civitatis status; quae nimirum haud minima pars felicitatis boni civis est, si ad vitae usque finem constanter florentem videt suam civitatem. Neque caussam video, cur εὖ ἤκειν (quod idem fere ac εὖ ἔχειν significat) non possit absolute poni; quum praesertim genitivus casus, si quis *Herodot. T. V.*

adiicitur, (veluti εὖ ἦκων τοῦ βίου) non a verbo εὖ ἦκων regatur, sed a subintellecta praepositione ἔνικα. S.

CAP. XXXI. 1. Ὡς δὲ τὰ κατὰ Τέλλον προετρέψατο) Mutavit vir doctissimus [Reisk.] *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 613.* ultimum in προετρέψατο, neque aliud in scripto ad me, nisi προετρέψομαι esse aliquem ad se convertere, attentum sibi facere: itaque, nam cetera consulto omitto, verborum sententiam videri: postquam dixisset res Telli valde beatas, eoque attentum et animi suspensum fecisset Croesum Solon. Quin credidisse olim se, τοῖς κατὰ Τέλλον praestare. Quo quidem molimine, adiumentis codicum deserto, non opus erit, modo ex consequenti ad sententiam cum Cl. *Abreschio Diluc. Thucyd. p. 332.* adsciscatur προετρέψατο ἐπερωτᾶν, incitavit ad porro interrogandum. In *Parthenii Erotic. cap. 1.* ἐκείνος αὐτὸν ὑποδεχόμενος εἰς πολὺν οἶνον προετρέψατο, ille hospitio exceptum multo vino provocavit. Herodoti mentem Valla bene adsecutus est. WESS. — Mihi haec visa erat sententia fuisse Herodoti, dictis illis admonitum Croesum voluisse Solonem, ut de beatitudine hominis rectius iudicare disceret. Quod Reiskius τοῖς κατὰ Τέλλ. maluerat, idem fere valet τὰ κατὰ Τέλλον. S.

4. Κλείβιν τε καὶ Βίτωνα) Creberrima utriusque mentio; sed, quemadmodum *Archiep. Κλείβιν* adpellitant priorem. [cf. *Var. Lect.*] Opportune monuit *Hemsterhusius*, metri necessitate hunc scribendi modum Epigramma probare in *Stobaei Serm. CXIX. p. 603.* Ὅθεν Βίτων Κλείβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκίοισι Ζεύγλαν ζευξάμενοι etc. Sic ergo praestat. Adde *Io. Alb. Fabricium* ad *Sexti Hypotyp. lib. III. 24. p. 186.* ubi pars haec Musae Herodoteae λόγος περὶ τῆς Ἀργείας ἱρείας, et *Jo. Davisium* ad *Cicer. Tusc. Disp. I, 47.*, recte *Stobaei* μητρὸς αὐτῶν δεξαμένης corrigentem: quod tamen non *Stobaei*, sed *Gesneri* videtur peccatum: nam in *Veneta* editione εὐξαμένης vulgatum primitus fuit. WESS. — Epigramma istud in *Cleobin et Bitonem* latinis versibus reddidit *Grotius, Floril. pag. 494.* Graecum habes *ibid. p. 495.* et in *Brunchii Analectis T. III. in Lectionib. et Emend. p. 274. T. IV. p. 123. ed. Lips. S.*

9. εἶδει πάντως τὴν μητέρα αὐτῶν ζεύγῃ κομισθῆναι) Iunonis Argivae sacerdotio fungebatur, nec sacris per legem abesse poterat. De ea, praeter *Aeschin. Socrat. Dial. III. 10.*

Choricium Or. in Procop. Gazaeum c. 33. Palaeophat. Incredib. cap. ult. Servius ad Georgic. III. 532. Herodoti Historiam primam laudans. WESS. — Ut hic Argivae, sic et Athenienses mulieres ad celebranda magna Eleusinia curribus vehi solitas esse docet Schol. ad Aristoph. Plut. 1015. S.

11. ἐκκλησίῳμοι) De iisdem Cicero, Tusc. I. 47. *Juvenes hi, --- veste posita corpora oleo perunxerunt, ad iugum accesserunt: ita sacerdos advecta in fanum. Ciceronem in Herodoto legisse suspicor: ἐκδυόμενοι δὲ (veste posita) τῇ ᾧ οἱ νεηνίαι, ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζυγλὴν, εἴλικον τὴν ἀμαξάν.* Atque illud ἐκδυόμενοι antepono lectionibus vulgatis, ceterisque, quas ad istum Ciceronis locum excogitavit Ampliss. *Bouhierii* sollertia. VALCK. — Liberior Ciceronis narratio neminem morari debet; quum praesertim ipse non unius Herodoti, sed plurium etiam aliorum auctorum invocet testimonium. Bene Valla, ad verbum, tempore exclusi; nempe, urgente tempore prohibiti exspectare iumentorum adventum, coactique ad templum properare. Simillimā formulā, in re quidem diversa, Polybius usus est, XVII. 8, 2. *βουλόμενος ἐκκληῖσαι τῷ καιρῷ τὴν κατηγορίαν.* Conf. Epictet. Diss. III. 22, 70. et Indicem nostrum Graecitatis in Epictet. p. 306. S.

19. τῶν νεηνίων τὴν βῶμην) In mssorum dissensu eligendi arbitrium est: ego γνώμην praeferrem. Iuvenum βῶμην supra adtigerat, fuitque in Bitone sane quam eximia: *ὁ Βίτων ὑπὸ βώμης τε καὶ λυχύος ταῦτον ἀράμενος ἦνεν* in Pausaniae lib. II. 29. At piū hoc iuvenum in matrem studium supra omne corporis robur conspectius erat et laudabilius. Imaginem, de qua mox, vidit et Argis Pausanias, an huic plane similem non dixero. Refert huc vetus marmor L. Begerus Spicileg. Antiq. p. 146. WESS. — Numeri testium si ratio habenda, utique praeferri debebat scriptura γνώμην, quam et Larcher et Wytttenbach unice probarunt, et Schaefer revocavit. Mihi vero hoc ipsum γνώμην bono quidem consilio olim a probo quodam viro huc invecum, βῶμην autem visum erat ab Herodoto profectum; qui haud obscure innuere videtur, aliud quidpiam Argivos, aliud Argivas laudasse. Iam Argivae, matrem beatam praedicantes quod tales filios haberet, quid

aliud spectarunt. nisi filiorum τὴν γνώμην, *pium in matrem animum?* At viri τὴν βίωσιν laudarunt, *robur iuvenum.* Nec obstat, quod robur eorum supra (l. 6. et 12-14.) iam significaverat Scriptor; quin potius id, quod hic ait, ad ipsum istud quod supra dixerat, manifeste referri mihi videbatur. S.

CAP. XXXII. 6. τὸ θεῖον πᾶν ἰὸν φθονερόν τι καὶ etc.) Similia his Amasis ad Polycratem III. 40. et Artabanus ad Xerxem VII. 46. Verius et de summo numine honestius Plato, ὁ φθόνος ἔξω τοῦ θείου χοροῦ ἵσταται, quod eius ex Phaedro dictum merito praedicant Philo Iud. Q. Omn. Prob. Lib. Tom. II. p. 447. et Maximus Tyr. Dissert. XLI. 3. Haud aegre itaque fero Plutarchi castigationem Herodoteam de Malign. p. 857. F. Scio, Homeri exemplo, modo in pia in Deum male dicta excusationem admittant, excusari ab Eustath. p. 444, 38. 946, 44. [p. 338, 15. et 922, 52. ed. Bas.] Alios praeterea de Deo nihilo prudentius ac reverentius opinatos, quos Olearius dabit ad Philostrat. Vit. Soph. lib. II. pag. 575.; neque ab hac laebe immunes Christianorum esse plures, quorum imprudentiam magnus Casaubonus haud dissimulavit in Gregorii Nysseni Epist. ad Eustath. p. 70. Praeclarius Plutarchus de Deo Opt. Max. T. II. p. 1102. D. Ἀγαθὸς γὰρ ἵσται, ἀγαθῷ δὲ περὶ οὐδενὸς ἔγγιστα φθόνος, οὔτε φόβος, οὔτε ὀργή ἢ μῖσος. Alia pro Herodoto in Apologia adversus Plutarchi criminationes Abbas Geinoz; Comment. Acad. Inscript. T. XIX. p. 117. etc. sed quibus non utor. WESS. — Multa multi Viri docti huc spectantia disputarunt, quae cum fructu consuli poterunt. Lectoribus harum Adnotationum, instar omnium esse queant quae ad Nostri lib. III. c. 40, 8. Valckenarius commentatus est. Adiiciamus, quod inter alia ad h. l. Larcherus adnotavit, sententiam hanc, quam hic Solonem dicentem inducit Noster, eandem esse, quam idem Scriptor VII. 10, 58. Artabani persona, postquam dixit ἐπὶ τὸν θεὸν φθονήσας etc. his verbis declarat, εὐ γὰρ ἔα φρονεῖν μέγα ὁ θεὸς ἄλλον ἢ ἑωτὸν: et ibid. paullo ante dixerat, φιλεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερχοῦτα πάντα κολοῦναι. Scilicet, solere Deum immissis gravibus calamitatibus arrogantiam castigare eorum, qui ob felicitatem, quam Ipsius benignitati debent, altos sibi spiritus sumunt et insolenter de sese gloriantur. Conf. c. 34, 1-3. S.

11 et seqq. παρέχονται ἡμέρας διμοσίας etc.) Constat ratio, si apnus fuerit dierum ccclx. et menses tricenarii sive τριακονήμεροι. Sequetur tamen, ut, facta alternis intercalatione, xv. dies anno adcesserint, atque ita evaserit annus dierum ccclxxv., denis auctior, quam annuo cursu sol absolvit: sequetur praeterea, ut brevi temporum lapsu aestas in autumnum, hiems in ver incurrerit, et prorsus anni modus fuerit conturbatus. Atqui intercalabatur alternis annis, ἵνα δὴ αἱ ὥραι συμβάλῃσι παραγινόμεναι εἰς τὸ δέον: ut anni tempestates opportune recurrerent sibi que responderent. Hoc vero quid aliud erit, quam vineta sua cadere, et ipso remedio malum adaugere. Ioseph. Scaliger eiusmodi id esse scribit, ut non solum propter absurditatem explodendum sit, sed etiam tanquam temere pronunciatum praetereundum, extremo lib. I. de Emend. Tempor. Vehementer id displicuit, cui raro Scaligerana placent, D. Petavio lib. I. Doctr. Temp. cap. 38. Nec probare se potuit L. Allatio de Mens. temp. c. 15. Et hic quidem veteres, dum hac intercalatione cursum solis exaequare studerent, mirum quantum ab eo exorbitasse agnoscit: qua quidem confessione id, quod in Scaligero damnabat, admittit ultro. Ille vero auctiori per intercalationem anno dierum aliquot exemptione atque omissione fortasse intercalarium, ut ad metas suas revocetur, succurrit. At nihil de dierum exemptione Herodotus; qua quoque recepta, quod neglectum demiror, summa dierum in annis lxx. et intercalaribus xxxv. mensibus minime congruet. Durant proinde anni huius inconmoda, quibus mederi conatur Vignolius, Chronolog. lib. VI. 5. p. 838. sed manu minime leni et Herodoto noxia. Salubrius auxilium paravit Stanisl. Grsepsius de Multipl. Siculo etc. in Fasciculo secundo Rotterodam. p. 452.: annum, quo de agitur, dierum fuisse ait cccl., cui alternis intercalationibus dies xv. adiecti fuerint, ut cursui solis adcommodaretur, sic aequasse dies ccclxxv. Paria Iulius Pontedera, Rom. et Graec. Antiq. Epist. xv. p. 176. Sed valide refragatur utriusque adgregata dierum summa: neque negant docti viri, utramque a sciolo et harum rerum inperito, cum solam ccclx. dierum anni formam recordaretur, inmutatam videri et corruptam: fuisse olim ἡμέρας πενταμοσίας καὶ τετραμοσχιδίας καὶ διεμοσίας, viginti quatuor millia et quingen-

tos dies ex annis LXX.; tum additis intercalariis, πεντήκοντα καὶ πεντακισχίλιον καὶ διαμύριον, viginti quinque millium, quingentorum et quinquaginta. Quae, si Lydis anni dierum CCL. ratio probata fuerit, et Solon, posthabitis suae civitatis moribus, eam spectarit, haud mala erunt. Vellem tamen liquidius conprobatum, talem anni habitum in Lydorum fuisse usu. *Herodotus* nonnisi dierum CCLX. memorat lib. III. 90. Vellem quoque aliquid ex mæstis praesidii; quamquam de eo facile transigerem, si prius planissime liqueret: salva tum *Herodoti*, quem enormiter in re satis obvia aberrasse, ad credendum difficile est, fides. WESS. — Quod ad firmandam sententiam sibi probatam desideraverat *Wesselingius*, id non modo ipsum, sed aliquanto etiam amplius et magis ad rem pertinens, repertum hodie confectumque haberemus, si in plano istud esset quod haud ita pridem a nescio quo Viro docto in *Novellis Literariis Halensibus* monitum legere memini; nempe, ex *Plutarchi* libello *de Animæ procreatione quæ in Timæo Platonis describitur* intelligi, prisco ævo ex ipsorum etiam Graecorum ratione annum nonnisi CCL. dierum fuisse; eandemque rationem firmari quoque *Ovidii* versibus illis, *Iupiter antiqui contraxit tempora veris*, etc. *Metamorph.* I. 116 seqq. Mihi vero, quamquam nondum contigit vel apud *Plut.* vel apud *Ovidium* id quod ibi Vir doctus vidit, liquido reperire, tamen etiam nunc nulla probabilior ratio solvendæ *Herodotei* huius loci difficultatis occurrit, quam ea ipsa quæ *Wesselingio* se probaverat: nisi plane statuere velimus, crassiore quadam ratione hæc *Solonem* *Lydo Croeso* dicentem induci ab *Herodoto*. Nec enim *Wytttenbachii* probare possum rationem; qui, tenens id quod in vulgata huius loci scriptura primum ponitur, nempe LXX. annos conficere dies XXV. cc. intelligensque adeo singulos annos CCLX. dierum, deinde in sequentium numerorum notatione suspicatur multiplices errores esse invectos. Igitur, ne funditus turbentur tempestatum rationes, quarum conservandarum causa inventos esse menses intercalares significat *Herodotus*, vulgatam scripturam ex ipsius *Herodoti* mente sic corrigendam. Vir doctissimus censet, ut mox pro τοῦτερον τῶν ἑτάων, (l. 13.) τοῦκτερον τῶν ἑτάων legatur, id est, sextum quemque

annum, tum ut loco intercalarium mensium xxxv, ponantur xi. cum $\frac{2}{3}$, nempe δώδεκα διοντος τριτημορίου: porro, loco dierum ML, dies CCCL; denique, in universa summa, loco dierum xxviii. ccl, dies xxviii. dl. Quae quidem ratio, quantumvis et erudita et ingeniosa, Larcheri etiam suffragio comprobata, fieri tamen non potest quin nimis violenta debeat videri. Taceo, quod, quemadmodum hoc loco, sic et lib. II. 4, 6. diserte Scriptor noster docet, Graecos tertio quoque anno mensem intercalarem adiecisse. S.

22. πᾶν ἔστι ἄνθρωπος συμφορῇ.) Si πᾶς malueris, quo modo Aldinum emendavit Chytraeus in *Annotat. Herodoteis*, et Codicum nonnulli cum *Clemente Alex.* et *Theone* legerunt, nihil est, quod offendant: omnis utique homo aerumnosus est. Tale Alexandrinorum Interpretum Iobi xxv. 6. πᾶς ἄνθρωπος σαρρία. et Scythae cuiusdam πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι in *Aeliani Var.* VII. 6. tum *Democriti* in *Hippocratis Epist. ad Damagetum* p. 229. *Ed. Ald.* ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γινετῆς νοῦτος ἔστιν. At plures cum *Stobaeo* mssti πᾶν ἔστι ἄνθρωπος συμφορῇ. Pro quo vir quidam doctus, citra caussam tamen, ad marginem Aldinae meae πᾶν ἔστι ἄνθρώποις συμφορῇ. Idem in opinionem venit *Cl. Reiskio*, fatenti tamen, omnia stare posse, modo κατὰ ad structuram adsciscatur: tendit et huc desiderium *Cel. Gesneri* ad *Luciani* *Asin.* c. 56. neque longe deflectit in larga disputatione *P. Horreus*, *Obs. Herod.* c. 6., varius tamen, ut solet. *Lud. Küsterus* versionem *Gronovii* et distinctionem, igitur, univsum est, homo calamitas, taxat, suffectis his, ita igitur, o Croese, homo totum casus est: neque enim verum esse, omnes homines calamitosos esse; ipsum fateri *Solonem* in hac adlocutione, quosdam felices videri. Quod equidem non infitior, nec συμφορῇν contra scriptoris morem casum puto. Gaudemus mortales prospero saepe rerum successu; at quot non incurrunt, quae felicitati isti fraena iniiciunt, manifestantque, ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν εἰδῶλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κουφὴν σκιάν, ut in *Sophocl. Aiac.* 125. Sive ergo universum *Gronovii*, sive totum *Küsteri* praetuleris, ad summam res eodem deveniet. Mihi tamen, ne dicam dolo, aequius meliusque videtur, omnino homo calamitas est, sive calamitosus, uti *Valla*.

Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.

alia in re Euripid. *Alcest.* 802. WESS. — In istam sententiam calamitatem mortalium deplorat apud Nostrum Artabanus, VII. 46, 11 seqq. et ipse Iupiter apud Poëtam, *Iliad.* f. 445. Sed hoc quidem loco, si connexionem spectes disputationis, videtur utique συμφορῇ in eam sententiam intelligenda, quam in latina versione expressi. Quod si constanter in malam partem acceptum vocab. συμφορῇ posuisset Herodotus, non opus fuerat adiecto epitheto ἀχαρις συμφορῇ, quo utitur I. 41, 3. VII. 190, 11. Bene habet πᾶν adverbialiter accipiendum, ut supra L. 22. quemadmodum vulgo compositum πάμπαν. S.

23. πλουτίει μὲν μέγα φαίνας) Voculam μὲν, elisam a vicina, Stobaei praebet Florilegium pag. 564, 47. πλουτίει μὲν μέγα φαίνας: necessariam monstrant sequentia, ἐνὶ τῷ δ. In vicinis nonnulla quoque Stobaeus habet vulgatis meliora: τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον, [L. 28.] quod Codices firmant Anglicani. δοῦσι πρόχει τοῦ εὐτυχίος μῦνοισι, [L. 32.] pro μῦνον. ὃ βασιλεῦ. [L. 49.] Ibidem ἀπειρος male vulgatum, ut hic, [L. 37.] ante alios dudum correxit Dan. Heinsius. VALCK.

28. πάντα καλὰ ἔχοντα τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον) Rectissime Gronov. ἔχοντα recepit, a quo vellicando consultius fuerat manus abstinere. Structurae exempla si requirantur, sumi ex lib. VI. 7. et 13. VIII. 100. et 111. etc. possunt. Ego vero εὖ, quod Valla in suo habuit, Stobaeusque et Britannici libri edunt, sua in sede collocavi: postulabant iteratae locutiones καλῶς, εὖ et εὐχαρίστως τὸν βίον τελευτῆσαι, tum orationis habitus. Neque enim ad perfectam felicitatem satis est iucundus honorum cumulus, si molesta decessio accedat. De Polyrate Amasis lib. III. 43. ἔτι οὐκ εὖ τελευτῆσει μέλλει εὐτυχίαν τὰ πάντα. Haec, quae sub manu sunt, imitatus est Dionysius tyrannus in Stobaei Serm. xciii. p. 560. WESS.

37. ἀπειρος δὲ ἴσσι) Quod olim ex coniectura D. Heinsius, indice Iungermanno ad Polluc. II. 61. tum Küsterus, Abbas Geinozius, et Reiskius, id certum praestat Vaticanus codex. Ἀπειρος, quidquid dicatur, valere non potest: addi debuerat, cuius rei expers esset, ut infra I. 207; nec latuit hoc H. Stephanum, qui expers autem est malorum: at ita ἀπειρος idem erit ac ἀπαθής κακῶν, quod et ille propter-

ea in Latinis neglectui habuit: perperam profecto. Natum ἄπιρος est ex soni adfinitate, quae in Aldino c. 196. ἱμπιρος ex ἱμπερος progenuit: Reiskius admonuit, ἄππερος membris omnibus integrum dixisse Gregor. Nyssen. Epist. ad Eustath. p. 10; vocarunt et alii. Naevus plane similis vitavit haec Libanii T. II. p. 665. D. ἡ γὰρ οὐδὲν ἐγγύστερον ἀν, ἡ νομιδῇ τινα εὐαρίθμητα, αὐτὰ οὐδὲ ἀπερα. Sententia oratoria postulat ἄπερα. WESS.

49. ὁ βασιλεὺς) Difficiles habere explicatus ὡς βασιλεὺς et longe arcessitos, doctissimorum Virorum Gronovii et Horrei defensiones ostendunt. Si ex Stoa Solon loqueretur, cui dives, qui sapiens est, Et sutor bonus, et solus formosus et est Rex, non abnuerem. Planissima Stephani est plurimumque aliorum coniectatio, quam Stobaei patrocinio protectam, non repudiavi. Ipse plus vice simplici in hac oratione, ὁ βασιλεὺς. In celeberrimo, quod consequitur, dicto [οὐκ ἔστιν δὲ χρὴ etc.] Aristoteles haesitat Ethic. Eudem. II. 1. et Nicomachic. I. 10; non item Sophocles Euripidesque, ad cuius Andromach. vs. 100. Ios. Barnesium vide. WESS.

CAP. XXXIII. 1 seqq. Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ etc.) Scabra haec et salebrosa Abbati Geinozio, cui ex scriptura Paris. et Remig. adlubuit ταῦτα λέγοντι Κροίσος οὕτως οὐκ ἔχαριζτο, haec dicenti Croesus nihil neque gratificabatur etc. At satis tum inportunum ἀποπίμπεται, transeunte, ut aiunt, potestate, et sine suo casu, ne de nimia mutatione memorem. Reiskius, nisi mox ἀμαθὴς legatur, pro οὕτως mallet ὅρος, ultro agnoscens, minime Herodoteae facilitati respondere omnia: contra ea Vallae Latina, saneque est visus indoctus, laudat St. Berglerus, ἀμαθὴς ad eorum exemplum refingens; quod et mihi, auctoritate libri Britannici munitum, se probavit. Sic certe omnia plana. Plutarchus eundem ferme in modum ἦδη μὲν ἀλλόνορος (Solon) ἰδοῦναι εἶναι τῷ Κροίσῳ καὶ ἄγροικος in Solon. pag. 93. E. WESS. — Locum istum cum Valla (cuius in latina versione nihil hic vel ab H. Steph. vel Gronov. vel a Wess. mutatum est,) sic vulgo interpretantur: Haec Solon, neque assentando Croeso, neque ullius eum momenti faciendo, loquutus dimittitur: saneque visus est indoctus, etc. A qua sententia, ne Larcherus quidem, quamquam mo-

liora a populari suo Geinozio edoctus, vel latum unguentū discessit. Iam pridem vero Io. Matth. Gesnerus (in Chrestom. Graeca p. 9.) perspecte viderat, longe commodiorem huic loco inesse sententiam huiusmodi: *Haec cum diceret Croeso Solon, neque benigne illum tractavit Croesus, neque ullo eum loco habens a se dimisit, vehementer inscitum hominem ratus*, etc. Iamque olim in eandem sententiam locum hunc Aem. Portus in Lexic. Ion. voce λόγος, interpretatus erat. Nempe hi ambo δόξας ἀμαθίας εἶναι cum edd. ante Wess. et msstis tantum non omnibus recte legebant: nam ἀμαθής, quod ex uno Arch. Wesselingius recepit, et post eum alii tenuerunt; vix dubitari potest quin ex imprudente correctione natum sit. Quod autem importunum Wesselingio visum est verbum ἀποπίμπεται activa notione (dimittere, a se dimittere) accipiendum; non recordatus erat vir doctissimus vel ex Xenophonte notum hunc verbi usum, Cyrop. I. 3 extr. et Memor. III. 1 extr. Iam iidem, quos paullo ante nominavi, Portus atque Gesnerus, quo sententia ista, quam dixi, verbis Herodoti inesse intelligatur, nihil prorsus mutandum censuerunt: nempe in illa dictione, Ταῦτα λέγων τῷ Κροίσῳ, aliquod ἀνακολουθίας genus agnoscentes, non alienum ab Herodoti stylo, quum nominativus participii absolute ac veluti pendens ponitur, cui in reliqua verborum structura nihil ad amussim respondet; cuius generis exempla et alibi passim apud Nostrum et VIII. 83, 3. et 87, 7. coll. vs. 9. exstant, Et in hac ratione adquiescere forsitan poteramus, ni duo codd. mssti, Wesselingio etiam citati, vestigia prodere nobis visi essent veteris scripturae λέγοντι Κροῖσος, quam partim ex his ipsis codicibus partim ex Geinozii coniectura, (Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XVI. p. 59 seq.) adoptavimus. Caeterum in editis a nobis Herodoti graecis commodius post οὐδενός delebitur comma; quo clarius appareat, pronomen μιν non minus ad verbum ποιησάμενος, quam ad ἀποπίμπεται, referri. S.

CAP. XXXIV. 6. ἣν γὰρ δὴ κωφός) Vide infra c. 85. et Diodor. Sicul. T. II. p. 553. ubi Maximi Tyrii μνημονικὸν αἰμάρτημα tetigimus, et Valer. Maxim. somnium Croesi hinc describentem lib. I. 7. ext. 4. WESS. — Monuit Eustathius, (ad Od. i. p. 230, 8 seq. ed. Bas. pag. 1539 extr.

Rom.) prisco sermone graeco κωθόν *mutum* intelligi, recentiore *surdum*. conf. Nostrum I. 47, 14. et Adnot. ad c. 38, 10. Hippocrati κωθόν omnino dicuntur οἱ ἀμαυροὶ καὶ ἀσθενεῖς (*hebetes et debiles*) interprete Galeno in Glossar. S.

11. κατορρωδῆσας) Semp̄er Herodotus καταρρωδῆσας et καταρρωδῆσαι: quod et hic olim fuisse existimo. In Luciani *Dea Syr.* c. 19. 21. etc. ὀρρωδῆιν et c. 29. ὀρρωδῆν, quae nisi librariis accepta referantur, Nostri Ionismus proscribet. WESS. — Nempe, quod in *Var. Lect.* adnotare neglexi, scripturam κατορρωδ. cum superioribus edd. tenuerat *Wesselingius*, praeter librorum auctoritatem non ausus ionicam formam auctori restituere. καταρρωδ. primus edidit Reiz. eamque scripturam nostri codd. Pa. Pc. firman. S.

CAP. XXXV. 6. ἔστι δὲ παραπλησίη ἡ κάθησις etc.) Vide de lustrandi consceleratos Graecorum ritu Euripid. *Orest.* 511. et *Iphig. Taur.* 950. et Schol. ad *Iliad.* Ω. 480. WESS.

10. ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγίνεο) Scholiastes Apollon. Rhod. ἐφίστιον, ἐπὶ τῇ ἐστίῃ ὄντα, recte: IV. 747. Supplex est, ad focum pro more adsidens. Vide *Des. Heraldum* in *Tertullian. Apolog.* I. *Digression.* 26. pag. 252. Iterum Apollon. IV. 703. ῥέζε θυπολὶν, εἴη τ' ἀπολυμαίνοντα Νηλεΐς ἱκέται, ὅτ' ἐφίστιος ἀντιόων. *Aeschylus Eumenid.* 580. ἔστι γὰρ δέμων ἱκέτης ὃς αἰνὴρ καὶ δέμων ἐφίστιος ἐμῶν. Scio et domesticum adsignificare ex Criticis ad Apollon. I. 909., non hic. WESS.

12. Γορδίῳ μὲν τοῦ Μίδου εἰμὶ παῖς) Errantem Vallam bene in ordinem coëgit Gronovius. Gordius eius Midæ filius fuisse videtur, de quo supra c. 14. Neque opinari absurdum erit, Phrygiae, sed Croeso tributariae, regno praefuisse. Conf. *Ampl. Bouherii Dissert.* Herodot. cap. 8. pag. 85. WESS.

18. μένων ἐν ἡμετέρῳ) Sic VII. 8, 4. τὰ τιμώτατα νομίζονται ἐν ἡμετέρῳ, nec sine msstorum discordia, quae et in his *Heliodori* lib. VI. pag. 265. ὦν, ὡς οἶμαι, Φιλανθρώπων ἐν ἡμετέρῳ πιπίρασθι: namque *Xylandri* scriptus ἐν ἡμετέρῳ Paulo diversum, obportunum tamen, uti admonuit *St. Berglerus*, Poëtae *H. in Mercur.* vs. 370. ἤλθην ἐς ἡμετέρῳ διζήμενος εἰδὼσθαι βούς. *Barnesii* certe audacia, corrigentis ἡμετέρῳ, excusari non debet. WESS.

CAP. XXXVI. 2. συνὲς χεῖμα γίνεται μίγα) Φαίνεται, quod olim docto viro adriserut, spretum recte fuit. Imi-

tatur *Athenaeus* in leone, quem Imp. *Adrianus* confecerat, μέγα χρέμα ὄντα καὶ πολλῷ χρόνῳ κατανημθέντα πᾶσαι τὴν Λιβύην lib. VIII. p. 677. E. et Schol. *Homeri Iliad.* i. 525. Haud vero scio an adscribenda sint *Heliodori* loca, satis cognita, quae *St. Berglerus* male conversa animadvertit. *Aethiop.* lib. VIII. p. 364. ubi βασιλείου αὐλῆς praeceptat. lib. V. p. 233. et p. 246. de *Chariclea*, ἔστι γὰρ τι χρέμα σοφώτατον, καὶ καιρὸν διαβλέσθαι δραστήριος: est enim sapientissima, et sollers ad utendum occasione. Copulam de suo, nec male, addidit. Copiose et erudite de hoc genere *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 71. WESS. — Notum illud *Xenophontis*, *Cyrop.* I, 4, 8. de cervo, καλὸν τι χρέμα καὶ μέγα. S.

15. ταῦτά οἱ νῦν μέλει) Proxime praecessere, νεότατος τε γὰρ ἐστὶν *Phidippidem* lib. VI. c. 105. dicit ἡμεροδρόμον τι καὶ τοῦτο μελετῶντα. Nonnihil hinc distant in *Luciani Prom.* [c. 5.] T. I. p. 189. ἦν γὰρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρίργως μιμεῖσθαι αὐτῷ: quaeque dantur similia. VALCK. — ταῦτα, sc. τὰ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXVII. 7. νῦν δὲ ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλήσας ἔχεις) Vallae exclusum me tenes necessarium negat *Berglerus*: satis fuisse exclusisti me, ut in *Aristophan.* *Eccles.* 355. ἀχράς τις ἐγκλείσας ἔχει τὰ σιτία, pyrum quoddam silvestre inclusit in alno cibum. Atticos sic solere, praeterque ceteros *Sophoclem*. Quod verissimum. Exempla olim dedi *Observ. Var.* I. 24. Nec multum referet tamen, *Laurentium*-ne sequaris, an *Berglerum*. WESS. — Nec vero prorsus perinde est. Periphrastico tali praeterito (cuius generis plura ex *Herodoto* exempla *Portus* in *Lexic. ion.* voce ἔχω collegit) maiorem quamdam, quam simplici, vim inesse, facile intelligitur. Vide modo ex. gr. I. 27, 19. 41, 4. 73, 7. etc. S.

8. οὔτε τίνα δαίτην μοι παρίδων etc.) His *Herodoteis* respondet quodam modo *Sophocleum*, *Oedip. Tyr.* 544. δαίτην ἢ μαρίαν ἰδὼν τίν' ἐν ἱμοῖ, ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν; Confer lib. I. 108. et *Paull.* *Leopardum Emend.* VII. 11. WESS.

9. νῦν τε τοῖσις με χρεῖ ὄμμασι etc.) Scribendum puto: νῦν τοῖς τοῖσις με χρεῖ ὄμμασι --- φαίνεσθαι; Te (patrem) quibus me oculis oportet intueri? *Sophocles Aiac.* 462. Καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς Τηλεμάωνι; Plurima huius generis ad *Ciceron.*

Or. pro Rabil. sub finem conguessit Nic. Abramus. VALCK.

Ibid. τῶν τε τείσεσι etc.) Sic [pro eo, quod olim scribebatur] Portus, Berglerus, Reiskius, quibus auscultavi. Noster II. 82. τείσεσι ἐγκυρήσεσι ex Florentino, hoc est τείσεσι, quibus? et IV. 155. τῶν δυνάμει, καὶ ἡ χερσὶ; qua copia? quave manu? Homerus Iliad. Ω. 387. τίων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων; qui te genuere parentes? WESS.

CAP. XXXVIII. 7. ἐπὶ τὰ παραλαμβανόμενα) Non male Laurentius, ad ea quae suscipiuntur, sive quae Mysi urgent, ut te duce in manus sumantur et peragantur. Coniecturae doctorum virorum παραβαλλόμενα, παρεμβαλλόμενα, παρακαλούμενα nimiae sunt. Plato, sed alia forma, in Critia p. 109. D. τὰ δὲ ἔργα, διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθορὰς καὶ τῷ μῆκει τῶν χρόνων, ἠφανίσθη. Adi Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 665. et 679. WESS. — Ut παραλαμβάνειν ἀρχὴν est suscipere magistratum, et παραλαμβ. λόγον sermonem suscipere; (cf. Lexic. nostrum Polybian.) sic haud incommode παραλαμβ. ἔργον dixeris, opus vel negotium suscipere. S.

[10. τὸν γὰρ δὴ ἕτερον, διαφθαρμένον τὴν ἀκοήν) Duo postrema verba primus non modo in suspicionem νοθείας adduxit, sed omnino tollenda censuit REIZIUS in Praefat. ad Herodot. p. xxii seq. „Si non tantum (inquit) mutus, „ut I. 85. dicitur, verum etiam, ut h. l. significatur, „surdus erat ille Croesi filius, quo modo unquam fieri „potuit, ut is loqui disceret? Annon Herodotus I. 85, 2. „diserte ait eum duntaxat mutum, ceteroquin autem integrum „fuisse? Verba τὴν ἀκοήν adscripserat lector aliquis, notare sibi volens quonam sensus vitio Crœsi filius laborasset: qui lector, cum esset recordatus illum dici ab „Herodoto I. 34, 7. κωφὸν, id vocabulum ea significatione „acceperat, non qua id scriptores antiquiores adhibuerunt, sed qua recentiores.“ Eodem argumento inductus Larcherus verba ista e gallica Herodoti versione exsulare iussit. Et speciosa utique ratio est, quae dubitationem quidem gravem poterat iniicere: nec tamen ita certa, ut spreto librorum omnium communi consensu prorsus eliminari verba ista debuerint. Denique nihil impedit, quo minus credamus utroque vitio laborasse hunc iuvenem; et quoniam surdum, idcirco mutum fuisse; nec tamen prorsus aurium usu caruisse, aut successu temporis ita

levatum fuisse id vitium, ut vocem loquentium *peres-*
pere aliquatenus ille potuerit, nec tamen prius ipsum
articulatam vocem edidisse, quam ea occasione quae infra
cap. 85. refertur. Nec vero usquam Herodotus ait, prae-
terquam quod *mutus* puer fuerit, caeterum *sensus* omnes
integros habuisse: nam vocah. *ἐπεικῆς*, quo c. 85, 2. uti-
tur, haud dubie non ad corporis facultates, sed ad inge-
nium et ad mores refertur. S.]

CAP. XXXIX. 4. ἀλλὰ λέληθί σε τὸ ὄνειρον) Offen-
dit et legentem moratur τὸ ὄνειρον hoc quidem loco: si ab-
esset, revocandi nulla foret causa gravis; vix certe lo-
cum tuebatur, nisi adscitā ad sententiam voculā κατὰ.
Mecum sentit Corn. de Pauw opinio, coniectantis insuper
τοῦ ὄνειρου, nec dissidet Reiskius. WESS. — In τὸ ὄνει-
ρον consentiunt libri omnes; nec adparet quid inducere
quempiam olim potuisset, ut ista verba, si abfuissent
libris, adiceret. Potest vero aut κατὰ τὸ ὄνειρον intelligi,
aut (quod mihi magis adridet) καὶ κατὰ τὸ (i. e. καθ' ὃ)
λέληθί σε τὸ ὄνειρον. S.

[8. ὑπὸ ὀδόντος τοι εἶπε. Foedum erratum h. l. graeca a
nobis edita invasisse video, quod nescio an omnia huius
editionis exempla occupavit: εἶχε, pro εἶπε. S.]

CAP. XL. 4. μετήμι τέ σε ἰέναι) Galeus μετήμι ex Cod.
Arch. vero propius ait: mihi in excerptis eius libri, quae
accuratissima inter manus sunt, nihil simile obsertur.
Fuerit tamen; genio sermonis non congruit; clarum er-
rantis librarii specimen. Nam πολλάς εἶχε ἐλπίδας μετήσθαι
ἐπὶ θάλασσαν, V. 35. quo vir eximius male descripto niti-
tur, praesidio non est. Id enim legitimum, μετήσθαι
futile. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχάριτι, τὴν
τοι οὐκ etc.) Aldinum ἀχαρί τι τοι οὐκ ὀνειδίζων ἐκάθηρα, ego te
procul obprobriis amaris lustravi, mutatum noluerunt Ber-
glerus, in Act. Lips. MDCCXVI. pag. 419., Horreus, Reis-
kius, alii; quibus quo minus calculum addam, consensu
schedarum msstorum impediatur. Pleraeque omnes συμφορῇ
ἀχαρι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω: et si quae ἀχαρίτην edunt; ge-
mino tono, ut secandam innuant in duas vocem, ornant.
Ita Paris. B. fors quoque Mediceus. Namque ἀχαρίτην ea
notione, quam viri doctissimi [Gronovii] voluntate ade-

ptum est vocabulum, haberi posse, vereor ut inpetretur. Quid ergo? Abbas Geinot T. XVI. *Acad. Inscript.* p. 61. de schedarum lectione nihil demutat, συμφορῇ πεπληγμ. ἄχαρι, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα, ego te calamitate percussum ingrata, quam tibi non exprobro, purgavi: per utique commode, si ἄχαρι eo casu Ionum ore usurparetur. Malui, uti mos fert, συμφορῇ πεπλ. ἀχάρῃσι, secutus ex parte quadam Aldum. Qua quidem in re audacior si videar, non deerit venia. Συμφορῇ ἄχαρις, τιμὴ ἄχαρις recurrent VII. 36. et 190. Obportune Euripides *Alcest.* 855.

Ὅς μ' εἰς δόμους ἰοίκατ', οὐδ' ἀπήλασι,

καίπερ βαρὶα συμφορᾷ πεπληγμένον.

Per vero humaniter, atque uti oportet, addit rex τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω. Namque, uti vere Plutarch. *de Adul.* p. 64. πᾶσα ὀνειδισμένη χάρις ἐπαχθὴς καὶ ἄχαρις. WESS. — Vide Var. *Lect.* Merito vero Wess. dubitaverat, ἄχαρι dativo casu usurpari Ionum more: at nec ἀχάρῃσι scriptum oportebat. Unice verum erat ἀχάρῃσι, tono in penult. posito, ob ultimam syllabam productam. Sic ἀπόλι VIII. 61, 4. ultimā syllabā ex ἀπόλι contractā, quod ionicum est, pro communi ἀπόλιδι: item Ἰσι II. 40, 5. ex complurium librorum scriptura, ex Ἰσι contractum, quo lones utebantur pro communi Ἰσιδι, sicut Ἰσιος II. 41, 4. pro Ἰσιδος, et Θέμιος II. 50, 6. pro Θέμιδος vel Θέμιτος, et id genus alia. S.

Ibid. ἄχαρι τί τοι οὐκ ὀνειδίζων) Triste quid tibi non exprobrans, sive calamitatem, in quam invitus incidisti: quodvis malum ἄχαρι dicitur Herodoto, apud quem οὐδὲν παθεῖν ἄχαρι saepe recurrit: non equidem dubito, quin olim vulgata lectio melior sit Mediceā: ἀχαρίτην τοι οὐκ ὀνειδίζω. Ista tamen si sic scripta Codex exhiberet antiquus: ἐγὼ σε συμφορῇ πεπληγμένον ἀχαρίτω, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, ἐκάθηρα: ego te tristi pressum calamitate, quam tibi non exprobro, lustratum expiavi, haec genuina iudicarem: ἀχάρῃσι ponere non ausim; ἀχαρίτω scribatur an ἀχαρίστῳ nihil interest; nisi quod Codices Herodotei praebent ἀχάρῃσι παθήματα p. 83, 36. [I. 207, 7.] et ἀχαριτώτατον p. 431, 31. [VII. 156, 20.] Utrumque fuit in usu, sicut ἀθέμιστος et ἀθέμιτος. Tristis calamitas, Herodoto dicitur ἄχαρις συμφορῇ, VII. 190. Alterum illud, τὴν τοι οὐκ ὀνειδίζω, harum rerum peritis facile posset adprobari: Andocides p. 20, 18. ταῖς ἐμαῖς συμ-

φορὰς ἐπὶ πατρὶ ὀνειδίξην. *Demosthenes* c. *Androt.* p. 397. §. 108. [ed. *Dion. Lambini.*] τὰς ἰδίας συμφορὰς ὀνειδίζειν καὶ προφέρειν ἰκάστω: quod homine indignum facinus merito iudicabat in *Or. pro Cor.* p. 182. §. 431. ἐγὼ δ' ὅλας μὲν, ἅστις ἄνθρωπος ὦν ἀνθρώπων τύχην προφέρει, παντελῶς ἀνόητον ἡγοῦμαι. *Aeschines* c. *Ctesiph.* p. 64, 40. οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω. *VALCK.*

9. πρὸς δὲ τοῦτο) *Nuspian* alibi reperietur apud *Herodotum*; nonnunquam legitur, πρὸς ταῦτοις: quinquagies minimum πρὸς δέ. Corrigo: πρὸς δέ, ἐς τοῦτο καὶ σὶ ται χρεῶν ἐστὶ ἰέναι, ἔνθα ἀπολαμπρύνεται τοῖσι ἔργοις: in quibus ἀπολαμπρύνεται haud equidem mutaverim multo deteriore *Codicum* lectione *Galeo* probata. *Demaratus* inter *Lacedaemonios* dicitur ἔργοις τε καὶ γνώμῃσι ἀπολαμπρυνθεὶς lib. VI. c. 70. Ἔργοις ἀπολαμπρυνεσθαι perparum distat a locutione *obvia* III. 134. φαίνεσθαι τι ἀποδεικνύμενον. ἐς τοῦτο - - - ἰέναι dixerit *Croesus*: respondet *Adrastus*, [c. 42, 2.] ἄλλως - - οὐκ ἂν ἦία ἐς ἄθλον τοιόνδε. Lib. II. c. 15. ἐς διάπειραν ἰέναι, Tandem πρὸς δέ, *praeterea*, *Herodoti* certe lector sibi non postulabit exemplis adfirmari. *VALCK.* — Ni πρὸς δὲ τούτων cum *Reiskio* scripseris, certissima erit superior coniectura. *WESS.* — *Reiskii* coniecturam librorum nostrorum auctoritate firmatam in *Var. Lect.* vidimus. *S.*

CAP. XLII. 5. πολλαχῇ τε ἀνίσχον ἰμουντόν) ἀνίσχον ex *Aldo* et *Remig.* instauravi. *Multis me*, inquit, *modis continuissem.* *WESS.* — Mihi plane id dicere voluisse visus erat, quod in versione lat. expressi, saepe me (scil. in huius modi occasionibus) continui. Nunc, ubi animadverti, quod ineunte cap. 35. refertur, nuperrime demum hominem hunc *Sardes* venisse. intelligo minus commodam esse istam interpretationem, et *Wesselingii* sententiae ultro accedens, corrigi in Graecis nostris ἀνίσχον velim. *S.*

CAP. XLIII. 5. καθαρθεὶς) Bene *Arch.* liber. Neque enim dialecti indoles, ut κατάρθεις scribatur, permittit. καθάρσιος, κάθαρσις, ἐκάθηρα, quae passim hic reperiuntur, scripturam firmant. Contra peccatur c. 46. ἐν πένθει μεγάλῳ καθῆστο, quod κατῆστο fuisse, κατήμενος et hoc de genere alia ostendunt. Vide III. 83. Quae vero de infelice *Adrasto* produntur, in *Luciani* animo fuerunt *Iovem Consul.* exhibentis c. 12. *WESS.*

8. τοῦ οὐρίου τὴν φῆμιν) *Eustathius in Homer.* p. 1965, 62. [immo p. 1956. ed. Rom. et p. 828, 38. ed. Bas.] ἰν δι τῷ, χαλεπὴν φῆμιν ὄπασσε, (*Odys.* Ω. 200.) φανερῶς ἡ φῆμις ἐστὶν Ἰωνικῶς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ. Confer in *Iliad.* pag. 799, 10. [p. 716, 38. ed. Bas.] Cuius decreto si obtemperamus, nihil verius *Arch.* τοῦ οὐρίου τὴν φῆμιν. Idem III. 153. πρὸς ταύτην τὴν φῆμιν Ζωπύρω ἰδοῦσαι ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβυλῶν, sed solus. Discrimen exiguum, non negligendum tamen. WESS. — Optandi cuique libera potestas: et longe equidem absum, ut ionicam formam φῆμιν asperner. Sed et communi φῆμιν uti licuit *Herodoto*, sicut V. 72, 14. φῆμη habemus, nulla codicum discrepantiā. S.

CAP. XLIV. 4. et 6. Καθάρισον --- Ἐπλοτίον τι etc.) Tetigit et haec *Eustath.* in *Odyss.* p. 1562, 33. [ed. Bas. p. 262. sub fin.] Notissimi Iovis tituli sunt, expliciti a *Dione Chrys.* Or. I. p. 8. D. et XII. p. 226. A. uberiusque a Cl. Ioann. Taylor ad *Lysiae Or. Parental.* p. 35. WESS. — Conf. veteres Interpretes ad *Aristoph. Eq.* 498. et ad *Euripid. Hec.* 345. quos ad h. l. *Larcherus* laudavit. S.

CAP. XLV. (12. θιῶν κοῦ τις) Sic accentum signat noster cod. F. Editi vulgo omnes, θιῶν κοῦ τις. Commode θιῶν κοῦ τις codd. Pa. et Pe. θιῶν κοῦ τις Pe. S.]

14. Κρείσας μὲν νυν ἴθαψε ὡς εἰκὸς ἦν etc.) Noli mastis reniti; quibus εἰκὸς, quorsum *Medic.* ducit, si placuisset, cupide adsensus fuisset. Haud scio vero, sperni-ne oporteat *Arch.* Κρ. μὲν νυν ἴθαψε, ὡς εἰκὸς ἦν θάψαι τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. Convenit scribentis mori abundans illa repetitio, ut VI. 109. IX. 11. etc. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. ἰπεί τε ἡσυχίη --- περὶ τὸ σῆμα) Et hoc, et mox ἡεῖδε servo. Posterius ob *Homeri Iliad.* χ'. 280. Ἐκ Διὸς ἡεῖδεις τὸν ἐμὸν μέγον. et *Odys.* ι. 205. οὐδέ τις αὐτὸν ἡεῖδεις δμῶν. [At, ob hoc ipsum ἡεῖδε, videtur apud Nostrum ἡεῖδεις scriptum oportuisse, quomodo *Schaeferus* edidit.] Illud, quoniam sententiae reiue ordini melius congruit. Non bene mihi apta nexaque videntur παρὰ τὸ σῆμα --- ἑαυτὸν ἱπκαταςφαῖζι τῷ τύμβῳ. Ita enim δις ταυρόν. Verum in frequentissima harum praepositionum commutatione suum cuique, sine acerbitate tamen, iudicium esse debet. De *Adrasto Diodorus* T. II. p. 553. [in Excerpt. *Peiresc.*] ὁ δὲ οὐδὲν ἤτρυν κατ' ἰδίαν ἐπὶ τὸν Ἄγρος τάφον περιεθεῖς *Herodot.* T. V.

ἑαυτὸν κατεσφαξίν. *Plutarchus de Stratone Narrat. Anat.* p. 772. ὁ δὲ Φανυρῶς ἐπικατεσφαξίν ἑαυτὸν τῇ παθύνῃ. WESS.

21. ἐν πίνθηι μεγάλη κατῆστο) Citasse haec *Eustathium* monnit *Portus*. Tristitiae indicium, et apud alios poenitentiae, habitus iste erat. *Iosephus Ant. Iud.* XIX. 8, 2. ἡ πλῆθὺς αὐτίκα -- ἐπὶ σάκκον καθίστηεν τῷ πατρὶν νόμῳ τὸν θιον ἱστῶν. Verum hoc illi nationi Syrisque paene sollemne. Male certe mutat *Arch.* cum *Vind.* WESS. — Nusquam hunc *Herodoti* locum citavit *Eustathius*; nec hoc *Portus* ait. Sed respexerat *Portus* (in *Lex. Ion.* voce *Κατῆστο*) ea quae de hoc verbo *Eustathius* disputavit ad *Iliad.* α. 569. p. 113. ed. Bas. et quae idem *Eustath.* ad *Iliad.* δ. 412. p. 374, 13. adnotavit, ubi ἦτο ait idem valere ac διαγι καὶ μέν. Scripturam κατῆστο, quam et h. l. cum *Schaeff.* et III. 83, 14. cum eodem et cum *Reizio* adoptavi, commendaverat *Wess.* ad c. 43, 5. iterumque ad III. 83, 14. Vereor autem, ne cauti *Wesselingii* potius, quam audaciorum aliorum doctorum virorum, sequi vestigia debuerim. Nam in κάτσαι quidem per τ scriptum III. 134, 5. consentiunt libri omnes, itemque in κατήμιος VIII. 90, 19. IX. 56, 4. et alibi. At in κατῆστο scrupulum iniicere debebat, quod et h. l. et III. 83, 14. ne unus quidem ex omnibus codicibus, qui adhuc excussi sunt, κατῆστο praeferat, communi consensu omnes scripturam per θ teneant. Nam quod in *Var. Lect.* ad III. 83. scripturam κατῆστο ita adposui, ut videri possit solum cod. F. illam exhibere, oblitus eram ibi diserte adiicere F. cum aliis multis omnibus et edd. ante *Reiz.* Quare, ut quidem nunc stat sententia, sicut veterem scripturam in contextu mutare *Wesselingius* non consultum duxit, sic et ego utroque loco κατῆστο rescriptum velim. Nam, quod in *Var. Lect.* ad h. l. de scriptura dixi, quam cod. F. lib. III. c. 85. exhibeat, id incauto exciderat. Deleta ibi (p. 42. l. 5.) velim ista: „Sed quoniam III. 83.“ et quae sequuntur; eorumque loco adscripta haec; „Adhibui tamen cum *Schaeff.* formam „verbi, quae reliquo *Herodoti* usui consentanea videbatur. Sed vide *Annotat.* ad h. l.“ S.

CAP. XLII. 1. Ἀστυάγειος) Melius fortasse Ἀστυάγειω, quo modo *Archiep.* plerumque semper, rarius *Ask.* et *Vindob.* semel *Aldus* l. 111. quod ex *Mediceo* Ἀστυα-

ως constanter edente, mutatum fuit. Ego Iouum consuetudini, cui Κυαξάρειω, Καμβύσειω et huius formae plura debentur, adscribo. WESS.

5. καταλαβεῖν) Male Gronovius audit ob Medicei παραλαβεῖν probatum, quod tamen aliae schedae ratum habent atque obportunum est. Nondum id animo rex versabat, ut gliscentem Persarum potentiam obprimeret ac prorsus everteret: accisam et coërcitam desiderabat. Itaque legatis, ut sciscitarentur, iniunxit, εἰ στρατιῶνται ἐπὶ Πέρσας καὶ ἢ τινὰ στρατὸν ἀνδρῶν προσθήσεται, an in Persas expeditionem susciperet et aliquem virorum exercitum adscisceret; c. 53. Quod utique omnibus in more est, qui ex aucto vicinorum et magis crescente imperio rebus suis formidant, ut bene S. Pufendorfius VIII. 6, 5. Iur. Nat. et Gent. Ut vero intellexit ex oraculo, in satis sibi esse μεγάλην ἀρχὴν καταλύσαι, tum demum cupido incessit et spes evertendi Persarum Cyrique regni, καταλύσειν τὴν Κύρου βασιλείαν. Haec Noster clarissime. Καταλαβεῖν coërcendi et conpescendi notionem non recusat. Suidas, κατέλαβεν ἐπίλαβεν, ἐπίσχει τῆς ὀρμῆς, additis Herodoti verbis V. 21. quibus respondent III. 36. et 52. VII. 9. ne alia adnumerem. Conf. Abresch. Dilue. Thucyd. p. 509. WESS.

CAP. XLVII. 4. ἑκατοστῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοις) H. Stephanus vulgatae lectionis (ἑκαστον τῇ) faber est, parens schedis suis. Offendit eum, neque inmerito, ἑκαστος hac vocum in serie: ἑκαστον maluit; nec quidquam de vitio suspicatus, reiectis prioris interpretis Latinis, vertit, singuli eodem die oraculum consulerent, τῇ ἡμέρῃ interpretatus ac si esset τῇ αὐτῇ vel ταυτῇ ἡμέρῃ. Placuit hoc doctis viris, Horreo Obs. Herodot. c. 12. Elsnero Schediasm. Critic. c. 6. et aliis. At finitus a rege dies fuit, κυρία τῶν ἡμερῶν, c. 48. quo legati omnes, postquam Sardibus profecti erant, oracula sciscitarentur. Itaque, clanculum a Croeso illis dictum constitutumque fuisse, ne ad oraculorum praesides eius notitia manaret, Elsnerus adseverat, tametsi finitionis eius in scriptore et re ipsa vestigium nullum, vola nulla. Cui enim bono clandestina ista diei determinatio? Satis utique regi erat, ne nuncii, illive, ad quos amandabantur, rei, quam animo agitabat, scientiam haberent. A Stephani opinione nonnihil desle-

ctit D. Heinsius, Ἰναστον ἢ ἡμέρη, id est, eodem die, corrigens, monente Iungermanno ad Polluc. I. 67. Verum, quae supra posita sunt de constituto ab rege consultationis signatoque die, et hanc suspicionem urgent, sicuti quoque Georg. Arnaldi Animadv. in Herodot. c. 29. μὴ ἡμέρη. Non addo, ἢν usurpasse Herodotum nusquam, atque ab eius loquendi more discrepare. Longius abit Cl. Reiskii ἱνάστους ἡτῇ ἡμέρη, quasi singulis statutus consulendi dies fuerit; non, quorsum Nostri oratio pertinet, omnibus unus atque idem. Ῥῆτὴν ἡμέρην sive κυρίην fuisse agnoscō, neque inprobo Scholiasten Luciani Iov. Trag. c. 30. ἔταξεν αὐτοῖς ἡτῇν ἡμέραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι. Sed quotus ille fuerit, in controversia manet. Gronovius ex Medic. Ἰναστος τῇ ἡμέρη χρῆσθαι, quique ista die oraculis uterentur. Qua quaeso? Eane, qua legati Sardibus proficiscebantur? Id quidem, si nunciis alas aptasset Croesus, inpetrari haud potuit. Solocum praeterea, ut lenissime dicam, ἡμερολογίοντας --- Ἰναστος --- ἐπιμνησκόμενος, cui similem bonae notae scriptores structuram ignorant. Habet, nec me fugit, vir eximius gemina, uti opinatur, exempla, quae, si sedulo excusseris, aliena adparebunt. Abstineo cum maxime ab ea opera, quod otium mihi fecerit Küsteri diligentia in Cierici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 396. Küsterus ipse, Stephani versionem sententiamque collaudans, excidisse conicit notam numeralem K'. vel A'. aut aliam quamvis, qua Herodotus τὴν κυρίην τῶν ἡμερῶν designaverit: cui facile adstipulor in numerato die et clare a rege expresso: miror tamen, neque eum, nec quemquam, quod sciam, praeter St. Berglerum in Herodoteis illum animadvertisse. Aldi, Medic. Paris. C. Ἰναστος τῇ ἡμέρη χρῆσθαι signant adnumeratum diem liquidissime, modo una omitta litera ἱναστοτῇ ἡμέρη centesima die reponatur. Haec κυρίη τῶν ἡμερῶν, qua legati deorum ingrederentur templa, Croesus culinam. Ἐκατοστήν dixisse et statuuisse videtur, quod eorum alii in Graeciae ultimos fines, alii in intimas Libyae arenas oraculorum causa penetrare deberent. Ut ut illud fuit, gloriam instaurati feliciterque sanati loci Steph. Berglerus aufert. Vide Act. Lipsiens. anni mdcxcvi. p. 421. WESS.

• 14. καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω) Docta Grammaticorum

natio uno fere ore καὶ οὐ λαλίοντος ἀνοίω, *Ammonius*, *Suidas*, *Eustathius*, atque alii, a *Valkenari*o laudati ad *Erani*um *Philon.* [cum *Ammonio* editum,] p. 170. Consentit *Apollonius* in *Glossis Herodoti* apud *Etymolog.* [v. Κωφός.] p. 552, 7. tum *Aristides*, *Oenomaus* in *Eusebii Praep. Evang.* [V. 39.] et *Porphyrus Vit. Plotini* c. 22. [item *Lucian.* de *Salt.* c. 62.] Scripti codices in vulgato adquiescunt, nec non et lapidis monumentum, Delphis a *Cyriaco Anconitano* visum, *Inscript.* p. 28. Neque ego obliutor. Grammaticorum οὐ λαλίοντος ex interpretamento venit. WESS.

15. Ὀσμὴ - - - κραταίρειοι χελώνης *Fr. Vigerii* [ad *Euseb. Praep. Evang. lib. V. c. 21.*] et *Gronovii* praesidio munita satis est. Testudo oraculi κραταίρειος, ex duriore testa, λέδω-
μνος, *Empedocli* est in *Plutarchi Sympos. I.* p. 618. de quo eius titulo docte *Piersonus Verosimil. lib. II. 2.* Id dissimulare nefas, inclementius *H. Stephanum* [a *Gronovio*] exagitari. Auctor non fuit spretae scripturae κραταίρῃ οἶα χελώ-
νης. Dedit quod in Codice repererat, et in marmore *Cyriaci* legitur. Adde *Muratorium Thesaur. T. II. p. 587, 3.* sed memoriae peccato errantem. WESS. — Κρατερήνιοι, quod nullis machinis tuearis, relictum fuit in *Schol.* ad *Lucian.* II. p. 676. [ad *Iov. Trag. c. 30.*] licet et in eisdem *Scholiis* p. 637. [ad *Iov. confut. c. 14.*] alterum genuinum legeretur. Quod alibi reperitur Ὀσμὴ δ' ἐς φρίνας ἤλυθ' ἡμεν, positum a tali videtur, cui fuit ignota vetus et HomERICA loquendi ratio, *Alcaeo* restituenda apud *Athen.* III. p. 85. γ. ἰαίνοι σι φρίνας ἡ θαλασσία λαπὰς. *Aeschyl. Pers.* 161. καὶ με καρδία ἀμύνσσει φροντίς. *Suppl.* 384. φόβος μ' ἔχει φρίνας. *Eurip. Or.* 606. ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρίνας. Grammaticis ista scribendi figura vocatur ὄλον κατὰ μέρος. VALCK.

17. χαλκὸν δ' ἐπίσται) In *Suidae* Κροῖσος, χαλκός δ' ἐπίσται, cui *Galeus*, *Paulus*, alii, primas dant contra tabulas et marmor. Non ego. *Portus* ex ἐπίω sive ἐπίπινυμι recte propagavit. Cui testudini substratum quidem aes, verum aes quoque induta est; χαλκὸν ἐπίθημα mox adpellat. WESS. — ἐπίσται penacule, ut nos membranas secuti edidimus, sic et apud *Suidam* I. c. scribitur, recte, secundum Grammaticorum canonem ab *Eustathio* traditum ad *Iliad.* α. p. 113, 32. ed. Bas. (p. 150. ed. Rom.) nempe a prima pers. ἴσμαι, ἐπίσμαι; ut ἴσμαι, καθῆσμαι; ἴσμεν, καθῆσμεν, unde καθῆστο. S.

CAP. XLVIII. 5. τῶν μὲν δὲ οὐδὲν προσέτερό μιν) *Latina* [Gronovii], *quorum quidem nullum admittebat eum*, non intelligo: quanto clarius prior interpretes, *quorum quidem nullum probavit*. Positum est κατ' ὑπαλλαγήν. Vulgus dixisset τῶν μὲν δὲ οὐδὲν αὐτὸς προσέτετο, uti *Portus* admonuit. Sic *Aristophanes Equit.* 358. ἔν δ' οὐ προσέταται με τῶν πραγμάτων. Quod his subditur, ὁ δὲ - - αὐτίκα προσεύχετό τε καὶ προσέειπε, *Reiskio* olim vitii reum fuit ac mutandum: nunc minime, ob c. 60. προσεύχοντο τὴν ἀνθρώπων. Esse enim idem atque εὐλογία πρὸς αὐτὸ ἴσπε, *praeclara et honorifica de eo dicebat*. Non opinor. Uterque *Nostri* locus adorationem ponit. *Croesus*, turpi superstitione dementatus, oraculi responsum, ut vidit, adoravit, prorsus ac *Ciliciae praefectus* accepto oraculo: ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκείνου ἐξηπάτησεν καὶ προσεκίνησεν, in *Platarcho de Defect. Oracul.* p. 434. e. *WESS.*

CAP. XLIX. 6. μαντήιον ἀψευδὲς ἐκτῆσθαι) *Eustath.* in *Homer.* p. 759, 41. [*Iliad.* p. 662, 39.] τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἴσπε καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀπαβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς ἀνξήσιως. Itaque non repudio. *Florentinus* liber inconstantia laborat; mutat hic et cap. 155. 170. retinet III. 100. IV. 190. etc. Proxime [L. 5.] οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ τοῦτο λέγεται, reponit vir doctus οὐδὲ τούτου vel οὐδὲ περὶ τούτου. Non sequor. Ἀγχιῖν utraque in forma id locutionis genus non reunit. *WESS.*

CAP. L. 2. κτήνα - - - πάντα τρισχίλια) *Gronovius* vide. Qui veri fidem hunc victimarum numerum excedere decernunt, non recordantur liberalissimae *Salomonis* pietatis in templi *Hierosolymitani* dedicatione I. Reg. VIII. 63. nec *Graecanicae* superstitionis, qua saepe, uti *Theodoretus* ait *Orat.* VII. ad *Graec.* p. 104. καὶ ἐκατόμβας καὶ χιλιόμβας κατέθουσιν, καὶ ποιμένα κατέσφαττον καὶ βουκόλια. Genio *Croesi* prodigum id non fuit. *WESS.* — Post *Is. Casaubonum* docuerat *Gronov.* ad h. l. πάντα idem valere ac ἐκείνου θύους, de quoque genere. Conf. *Wess.* et *Valck.* ad *Nostri* lib. IV. c. 88, 3. S.

5. νήσας πυρὴν μεγάλην) Fui in ambiguo, refingerem-ne νήσας ex *S. Remigii* schedis; sed praestat parco esse. Περηνήσαι bis obvium est II. 107. *Apollonius Rhod.* III. 1033. αὐτῷ πυρκαϊῇ ἐν νήσας, et vs. 1207. νήσαι σχίζας. Adde *Eustath.* *Homer.* p. 741, 59. [*Iliad.* p. 638, 10 seqq. ed. Bas.] Quod

additur de Lydis [l. 7.] *θύειν* - ὃ τι ἔχει ἱκανοῦς, victimas utique spectat atque ad sententiam verborum requirit, ut intelligas *τιμωτάτων*, ut Reiskius, sive *θύσμεν*, ut ego malo. Quis enim putet, imperatum fuisse, ut quidquid haberent, immolarent? WESS. — Quod adicitur *τούτῳ*, facile intelligitur *τούτῳ τῷ θεῷ*. Sed et, si abesset *τούτῳ*, per se intelligebatur, sacra ista Delphico deo fieri voluisse Croesum. Mori autem Scriptoris nostri convenire videtur id quod noster cod F. praefert, *τοῦτο ὃ τι etc.* quod videndum ne et alii dent libri, neglectum ab his qui illos excusserunt. *Vallam* certe in suo exemplari vocem *τούτῳ* non reperisse, ex illius versione colligitur. S.

[9. *ἡμιπλίνθια etc.*] *Diodorus Sicul.* XVI. 56. aliique auctores, qui ab *Hemsterhusio* ad *Luciani* *Contempl.* c. 12. nominantur, *πλίνθους*, lateres vocant, quos Noster *dimidiatos lateres*, *ἡμιπλίνθια*: quasi latine *semilateres* vel *semilateria* dicas. Nempe illi latiore quadam notione voc. *πλίνθος* acceperunt; *Herodotus* vero, quum *πλίνθου* plerumque intelligerentur lateres formam exacte quadratam et quatuor latera aequalia habentes, satis declarat cur ipse *ἡμιπλίνθια* nominet; mode rationem illius recte interpreteris. Nam, quod ait *ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα, ποίων ἑκατάλυστα, etc.* id qui (ut vulgo ab interpretibus factum video) sic interpretantur, ut *alios lateres* fuisse *longiores* intelligant, *alios breviores*; hi profecto egregie falluntur. Lateres sive *semilateres*, quos dicit Scriptor, pari figurā mensurāque omnes fuere, nempe formā non usquequāque quadratā, sed oblongā; et quidem *in longiorem partem*, *ἐπὶ τὰ μακρότερα*, (scilicet *μῆκη*; sicut in illis dictionibus *ἐπὶ τὰδε*, *ἐπὶ θάτερα*, *ἐπὶ δεξιὰ*, *ἐπὶ ἀριστερά*) *sex palmas metiebantur*, *in breviorē tres palmas*; ita ut duo talia *ἡμιπλίνθια*, alterum iuxta alterum posita, unius integræ *πλίνθου* figuram referrent. Praeclare etiam olim (ut ex *Larcheri* ad h. l. adnotatione discimus) illustris *Itinorum minoris Anacharsidis* Auctor viderat, de triplici dimensione, in longum, latum, et profundum, quod aiunt, huc agi: sed idem, difficultate ea impeditus, de qua mox dicam, in *Larcheri* aliorumque interpretum sententiam concedens, longiora alia *ἡμιπλίνθια*, alia breviora, statuit; longiora nempe ea, quae ex albedo auro confecta fuisse *Herodotus* ait; breviora

quatuor illa, quae ex auro perpurcato. Vide *Voyage de jeune Anacharsis*, T. II. p. 431. ed. in form. oct. S.]

10. ἱκατάλαστα) Habuisse Nostrum ex doctrina, vel more patriae, aut alia consuetudine, ἱκατάλαστα, τριπάλαστα etc. fallax [Gronovii] suspicio est. Τῶν ποδῶν μὲν scribit ipse II. 149. τετραπαλαίστων ἰόντων, τοῦ δὲ πύχιος ἱκαπαλαίστου, nulla Codicum discordia. Minime παλαστήν damno. Phrynichus, [p. 130 ed. Nunnesii,] παλαστή τὸ μέτρον καὶ θάλακας λέγεται καὶ αὐτοῦ τοῦ ι. Neque nescio criticorum veterum contentiones de Homérico τὸν δὲ παλαστήσαντα *Odys.* A. 252. Sed amo, haberi si possit, scriptionis in Herodoto consensionem. WESS. — Monuit Schneiderus in Lexico critico Linguae graecae, etiam in *Chandleri* Inscript. Attic. p. 2. n. 1. plus semel παλαστήν aboque iota scribi. Suspiciari vero licitum erit, scripturam istam nonnisi vulgari usu, brevitatis causa, obtinuisse: nam quod apud Phrynichum legitur, homines indoctos παλαστήν cum iota scribere, id quidem vel ipsius Grammatici culpa, vel librariorum, turbatum videtur. S.

12. ἀριθμὸν δὲ, ἑκατακίδνα καὶ ἑκατόν) In πλίσθων sive ἡμιπλίσθων numero *Diodorum Sicul.* ab *Herodoto* discrepare nota res est: adnumerat cxx. lib. XVI. 53. [immo cap. 56.] ubi in *Adnotationibus* plura. WESS. — Nempe rotundo numero usus est *Diodorus*; qui nec ita subtiliter, ut Noster, materiae et ponderis diversitatem memoravit. S.

[13. ἀπὸ φθον χρυσοῦ) Consentiunt interpretes omnes, purissimum aurum hoc nomine intelligi: sed in explicanda nominis ratione in partes abeunt contrarias. *Larcherus* cum *Salmasio* (*Exercit. Plin.* p. m. 762 et 791. cui etiam *Nicelas* suffragatur in *Notis ad Aristot.* *Mirab. Auscult.* p. 88.) ἀπὸ φθον aurum idem intelligit quod alias ἄπυρον vocatur, scilicet quod absque coactione statim perfectum et purum reperitur. At hanc interpretationem nec usus sermonis nec analogia admittit. ἀπὸ φθον enim aurum Graeci dixere τὸ πολλάκις ἰφθόν, ὥστε γινέσθαι ἄβρυχον, saepius excoctum, quo fiat obryzum; ut perspicue *Suidas* cum vetere *Thucydidis* Interprete ad II. 13. docet. Quibus *Etymologus* adsentitur, loco a *Wess.* in *Var. Lect.* citato, monens ἀπὸ φθον aurum ab *Herodoto* dici fere ut ab *Hesiodo* πάνιφθον, ἀπὸ τοῦ ἰφθός. Nempe non est hic τὸ ἀ στερητικόν: sed ex ἀπὸ et ἰφθός com-

positum vocabulum ἀπιφθός, decoctus, percoctus; quemadmodum etiam a verbis ἔψω et ἔψω fiunt composita ἀφάψω et ἀφράψω. Itaque recte faciunt qui cum Laur. Valla ἀπιφθόν χρυσόν aurum intelligunt excoctum, id est, igne bene purgatum: quo de vocab. in eandem sententiam diligenter Aem. Portus in Lexic. Ion. disputavit. conf. Pollucis Interpp. ad III. 87. Pari ratione in Alexidis versiculo apud Athen. III. 122. f. aqua decocta, quae crudae opponitur, ὕδωρ ἀπιφθόν vocatur.

Iam ab excocto illo purioreque auro mox (l. 14.) distinguitur λευκός χρυσός, id est, candidum sive (ut commode Valla reddidit) albidum aurum; nempe, quod minus fuerit perpurgatum, multumque argenti habuerit immixtum: nam omni auro (ut Plinius ait, veteres auctores secutus, lib. XXXI. sect. 23.) inest argentum vario pondere. Et apud nullum quidem alium scriptorem λευκόν χρυσόν (hoc ipso nomine) memoratum legimus: sed, quoniam de cxvii. hemiplinthiis nonnisi quatuor ex puriore auro confecta ait Noster, reliqua omnia ex albido auro, consentaneum est ut albidum aurum minus purum intelligamus, quum praesertim nonnisi baseos vice fungi debuerint ista ἡμιπλινθία, cui basi leo ex purissimo auro conflatus insisteret.

At quod de pondere hemiplinthiorum utriusque generis vulgo apud Nostrum adiicitur, ἀπιφθόν χρυσοῦ τέσσαρα, τρία ἡμιτάλαντα ἴναστον ἔλκοντα τὰ δὲ ἄλλα --- σταθμὸν διτάλαντα, id quidem, si verum illud est quod de pari omnium hemiplinthiorum mensura paullo ante diximus, mirum utique et absurdum debet videri; pondus hemiplinthiorum ex puro auro factorum quartā parte minus fuisse quam eorum quae argentum auro mixtum habuerunt! Nam τρία ἡμιτάλαντα non, quod Valla in versione expressit, duo talenta eum dimidio significat, sed unum cum dimidio. (conf. Polluc. IX. 55. et Lexic. nostrum Polybianum, voc. ἡμιδακτύλιον, ex Polyb. VI. 23, 11. tum voc. ἡμιπόδιον, et ἡμιστάδιον.) Neque ignorasse Herodotum putabimus, gravius aurum esse argentum. Quam difficultatem non aliter levare posse viri doctissimi existimarunt, nisi statuerent hemiplinthia ex puro auro facta multo breviora fuisse reliquis. At hoc quoniam non modo gratis sumitur, sed etiam superioribus Herodoti verba manifeste repugnat, alia quaerenda

medela erat. Intelligi par erat, non τρία ἡμιτάλαντα h. l. scripsisse *Herodotum*, sed id ipsum quod *Valla* sive ex felici coniectura hic expressit, sive in suo graeco exemplari repererat; nempe τρίτον ἡμιτάλαντον, quod duo talenta cum dimidio significat, prorsus sicut apud eundem *Nostrum* ἑβδομον ἡμιτάλαντον sunt sex talenta cum dimidio, et τέταρτον ἡμιτάλαντον, tria talenta cum dimidio. Atque haec pluribus abhinc annis ita in commentariis meis scripseram, quum eandem huius loci emendationem a viro de bonis literis praeclare merito Fr. Chr. Matthiae propositam vidi in *Programmate*, *Frankfurti ad Moenum* anno 1810. vernaculo sermone edito. Eandem vero, quam auctori restituumus, scripturam haud dubie olim in suis *Herodoti* codicibus veteres Grammatici repererant. Certe, quum *Polux* IX. 54. ait, priscos auctores τρίτον ἡμιτάλαντον et ἑβδομον ἡμιτάλαντον ea quam dixi notione usurpasse, utique videri debet *Herodoti* hunc locum et paulo inferiorem (L 20.) in animo habuisse: quodque idem adiicit πέμπτον ἡμιτάλαντον, fortasse memoriae lapsu sic scripsit pro eo quod est τέταρτον apud *Nostrum*. Paria *Etymologus* habet p. 744. et *Didymus* apud *Priscian.* p. 1350. et p. 1347. diserte auctorem *Herodotum* citans. Adnotare obiter liceat, (quod et *Priscianus* et *Didymus* locis citatis monuerunt) ex similima loquendi formula derivatum esse latinum nomen *Sestertius*, quod idem valet ac *semis tertius*, scil. assis, id est, duo asses cum dimidio. S.]

[15. λίοντος εἰκόνα) Forsan in *leonis* illius memoriam, de quo *Noster* infra, cap. 84. Conf. *Creuzeri Historicor. Graec. Fragm.* p. 103 seq. Aliam huius donarii rationem *Pignorius*, finxerat ad *Tab. Isiac.* p. 23. referente *Gronovio* ad h. l. S.]

17. κατακαίτο ὁ ἐν Δελφοῖσι πῶς.) De templo *Delphico* *Pisistratidarum* tempore deflagante, II. 180. WESS.

19 seq. ἴδων σταθμὸν ἑβδομον ἡμιτάλαντον) Vide *Gronov.* [at is quidem hic nihil docet] doctosque interpretes *Polucis* IX. 54 seq. Usus praeter alios his est *Didymus*, cuius in *Prisciani de Ponder.* Commentario p. 1350. [ed. Putsch.] verba sic scribenda videntur: Ἰωνες καὶ Ἀττικοὶ τὰ δύο ἡμισυ, ἡμισυ τρίτον ὄρασι, καὶ τὰ ἐξ ἡμισυ τάλαντα, ἑβδομον ἡμιτάλαντον, καὶ ἄτις ὄρασι Ἡρόδοτος. Quae adduntur, nihil ad *Nostrum*,

nec vera omnia sunt, sed vitio temporum turbata. Lege Commentar. ad Marm. Sandvicense Clar. Io. Taylor. p. 32. WESS. — De ista loquendi formula paullo ante dixi. Quod vero hic *Wesselingius* ait, *Quae apud Priscianum adduntur, nihil ad Nostrum, etc.* in eo memoriam fefellisse doctissimum virum observavit nuper (de quo me per literas *Boissonadus* meus monuit) alius *Vir doctus* in *Diario classico*, quod in Britannia editur. (*Classical Journal*, N°. 10. Vol. 5. p. 334.) Scilicet post verba ἰσθμον ἡμιτάλαντος α *Wessel.* relata, haec vulgo leguntur: καὶ τοὺς τέσσαρας ἡμῶν πῆχεις, πῆκτον ἡμισπιθαμὴν, καθάπερ φησὶν Ἡρόδοτος προβαλὶς τὸ ἰσθμιάτους. Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς. Ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. Quae utique nonnihil corrupta sunt: nempe πῆκτον ἡμισπιθαμὴν imperitus aliquis librarius sive etiam editor huic invexit, pro eo quod *Didymus* scripserat, πῆκτον σπιθαμὴν, respiciens *Herodoti* locum II. 106, 9. docenaque πῆκτον σπιθαμὴν idem valere ac τέσσαρες ἡμῶν πῆχεις, id est, quatuor cubitos cum dimidio, sive (quod eodem redit) quatuor cubitos cum una spithama, ut equidem ibi in versione latina posui priusquam *Didymi* auctoritas mihi innotuisset. Iam quae deinde apud eundem *Didymum* sequuntur verba, ea ad *Herodotum* utique non spectant, sed prava distinctione laborant. Post φησὶν Ἡρόδοτος interpungenda erat oratio, quae dein sic procedit. Προβαλὶς τὸ ἰσθμιάτους Ἰάδης ἐν τῷ περὶ Μουσικῆς, ἐπιφέρει τρίτον ἡμιπόδιον. S.

CAP. LI. 3. μεγάλῃ) Movit controversiam vir celeberrimus τῷ μεγάλῃ, quod Florentiae μεγάλῃ reperiatur et hic et alibi: nusquam ergo *Herodotum* videri μέγας scripsisse. Aliud visum Gr. Corintho; [Dialect. ion. §. 59.] τὸ μέγας, ait, μέγας λεγουσιν Ἴωνες. Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν Ἱστοριῶν II. 76. πρόσωπον -- μέγας ὅσον κριξ. Quo tamen loco Arch. μέγας. At is hoc in vocabulo varius est, sicuti et Vind. Saepe hoc, saepe illud probatur. Μεγάλα, μέγας I. 202. 203. II. 92. III. 107. IV. 52. etc. uterque. Par discordia in Remig. et Ask. Retineamus vulgatum. donec aliunde certius adfulgent. Dictio ipsa tuta et protecta est. Μεγάλῃ συμπερὶ II. 74. IV. 52. μικρὸς γὰρ μάκρος οὗτος *Aristoph.* *Acharn.* 909. πολλὰ καλῆς, μεγάλῃ μεγάλῃς, τίχῃ σοφῆς *Theophilus* in *Athen.* XII. 2. p. 563. A. WESS.

9. χωρίων ἀμφορίας ἱξανοσίδος) Scythici aheni par capaci-

tas, IV. 81. WESS. Quod ait ἐπὶ τοῦ προτέρου τῆς γυναικός, sic rursus VIII. 122, 7. Nescio vero cur τῆς γυναικός adiecto articulo dicat, nec tamen adiiciat ad dextram-ne, an ad sinistram. S.

10. Θεοφάνει) Dum scriberentur qui supersunt codices Herodotei, notissima fuerunt Θεοφάνεια. Festum Delphicum hoc velut proprio nomine dictum fuisse, haud opinor. Fortasse scripserat Herodotus Θεοξένειον. Delphis Θεοξένεια celebrata, quod Castellanus et Meursius ignorarunt, aestimare licet e Plutarcho T. II. p. 557. f. et Polemone apud Athen. IX. p. 372. a. Utrobique narratis congruit grandis ille Croesi κρητήρ, quo Delphos hoc die festo scribit usos Herodotus. VALCK.

16. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, φαιμένων εἶναι ἀνάθημα) Optime distinxit Gronovius. Prior interpretis male verterat, dederatque occasionem I. Corn. de Pauw negligentiae istius corripiciendae. Quod statim consequitur de homine, Delphis oriundo, qui gratificatus Lacedaemoniis fuerit, Ptolemaeus Hephaestio adripuit, ut nugaretur, in Photii Biblioth. Cod. CXC. p. 481. [p. 321. ed. Gal.] WESS.

[22. ἀνάθηματα οὐκ ἐπίσημα) Latinum interpretem secutus Larcherus, minoris pretii donaria intelligebat. Sane simulacrum aureum tricubitale, quod mox memoratur, non adeo vilis erat pretii. S.]

25. τὸ Διόφει τῆς ἀρτοκόπου --- λέγουσι) Habet hinc Plutarchus, addita dedicationis causa, T. II. p. 401. e. [scil. quod per mulieris illius fidem servatus fuisset, quum venenato pane interfectum voluisset noverca.] Dedit et Croesus τὰ ἀπὸ τῆς διφῆς, sive monilia, collo uxoris detracta, ne quid Apollini negasse videretur: avarus enim ille et hominum credulitati illudens hoc genus dona captabat. Menelao anxio et sciscitanti

Πάγχρυτον φέρι κόσμον ἰδὼν ἀπὸ σῆς ἀλόχοιο
διφῆς, ---

propterea apud Athen. VI. p. 232. Eadem Eustath. Homer. p. 1697, 44. [Od. p. 453, 23. ed. Bas.] monente Berglero. WESS.

CAP. LII. 4. τὸ ξυστόν τῆσι λόγχῃσι ἰὸν ὁμοίως χρυσέον) Ex Mediceo iure instauratum belleque explicitum est. Δόγχη hastae spiculum est. Noster VII. 69. αἰχμὰς εἶχον, ἐπὶ

δι κίρας δορυκάδος ἐπὶν ὄξυ, πεποιημένον τρόπον λόγχης: et cap. 77. αἶχον -- αἶχμας σμικραῖς, λόγχαι δὲ ἐπῆσαν μεγάλαι. Quae his ferme geminae sunt. Mitto itaque *Bacchylidae Ἰγχεῖα λογχυτά* ex *Stobaei Serm. LIII. p. 367.* *Strabonisque αἰόντιον λογχυμένων σιδήρων μικρῶ lib. III. p. 255. B. [p. 168. A. ed. Cas. Vocab. ἔνστον ex h. l. citavit Ammonius p. 100. nec vero absque macula, de qua vide Valck. ibid. et in Animadv. p. 170. Conf. infra et II. 71, 7.]* Potius erit inquirere, iure-ne C. *Barthius*, ad *Papinii Statii Theb. I. 399. p. 137.* reposuerit [I. 5.] *κείμενα ἐν θήκησι Θηβαίων ἐν τῷ νηῶ τοῦ Ἰσμενίου Ἀπείλωνος.* Habet ex *Stephani* margine *θήκησι*, opinatus, uti arbitror, *ταῖς θήκας thesauros rerumque sacrarum esse fassis*: hinc copula exulare quoque debuit. Non laudo. Aliud veteribus *θήκη*. *Chrysothemis* patris *Agamemnonis* loculum bustumque *θήκην πατρός* in *Sophoclis Elect. vs. 899.* memorat: frequens *Nostro* *θάψαι ἐν ἱεῶσι θήκησι* II. 67. 69. Dabit etiam *τὴν θήκην τοῦ Ὀδυσῆως* I. 67. quam *σποδὸν loculum* interpretatur. Cultius *Reiskii καὶ Θηβίων*, etsi non districte necessarium: passim scribentium audientiumque peccato *Θηβαίων* receptum; ubi *Θηβίων* verius fuerat. Vide II. 9. WESS. — De confusione literarum β et π saepius olim ad *Polyb.* et nuper ad *Athenaeum* monui, quum alibi, tum *Animadv. T. II. p. 395 seq. S.*

CAP. LIII. 9. τῶν ἐξυρμημάτων) Exputare non valeo, quamobrem [*Gronovio* iudice] plebeium nimis sit, ἐξυρμημάτων *inventa* interpretari. *Croesus* ut oraculi vires et divinationem periclitaretur, ea commentus erat, quae inventu ac cognitu per erant difficilia, ἐπινοήσας τὰ ἢν αἰμάρχων ἐξυρμῶν τε καὶ ἐπιφράσσασθαι, cap. 48. Invenit personatus *Apollo* atque explicuit, quod fieri posse rex ambigebat. Sed nolo in re clara operam abuti. *Vallae* abesse deinde mentio debebit. Defuerunt eius libro eadem omnia, quibus *mastos* plures defectos esse indicavi. WESS. — De *Valla* vide mox extremam *Adnot. ad cap. 54, 7. S.*

14. μεγάλην ἀρχὴν μιν καταλύσαι) Potuisset καταλύσειν sedem tueri, sicuti c. 91. ni *Codicibus* placuisset aliud; neque illi tamen hoc in genere sibi constant, saepissime in dubium vocantes, quid scriptor ipsemet voluerit. Haec vero celeberrima illa sors est,

Croesus Halym penetrans, magnam pervertet opum vim.

Qua de Cicero de Divin. II. 56. et Davisius ibidem. WESS.

CAP. LIV. 4. πίμπλεις αὐτῆς ἐς Πυθῶν, Δελφοῦς δαριέται) Diu ante Gronovium, interpretis prioris lapsu damnato, locum expedit Cl. Lamb. Bos, Obs. Critic. c. 2. Bene in *Iliad.* i, 405. Πυθῶ, πόλιν Φωαίδος, ἧς οἱ οἰκότες Δελφοί, Critici Graeci. WESS. — Perperam olim neglexerant intercidere orationem inter voces Πυθῶ et Δελφούς. S.

7. προμαντήν καὶ ἀτελείην) Ionice scripserat προμαντήν καὶ ἀτελείην, prouti recte legitur lib. III. c. 67. ἀτελείην τε καὶ προδρῆν iterum occurrit lib. IX. c. 72. Ista talia censerem equidem uno eodemque modo semper exaranda. VALCK. — Ἀτελείην sermonis indoles postulat. Disputatur, utrumnam *Valla* ἀτελείην sive ἀτελίην, quod H. Stephanus adaeveravit, hic legerit, idque eius ex Latinis cognosci queat? De *Valla*, ut significavi, cessare lis debet. Prioris interpretis, sive is Pet. Phoenix seu Conr. Heresbachius fuerit, res enim liquida non est, Latina fuerunt: Delphi vicissim Croeso Lydisque donarunt primas in consulendo oraculo partes, primumque in sedendo locum, atque immunitatem et ius perpetuum cuique etc. Quae ἀτελείην, etsi vocabulum sedem migraverit, vertisse eum clamant, atque ex coniectura quidem: nam de membranarum apud utrumque silentium. Lectio ipsa dubio caret, demirorque Corn. de Pauw προμαντήν καὶ προαγγελίην reposuisse. Delphorum in hoc genere gratum erga bene de oraculo meritos animum testantur formulae complures. Addo descriptis a Gronovio ex lapidibus Cyriaci Aneonitani pag. 30. ΔΕΛΦΟΙ ΕΔΩΚΑΝ ΦΙΛΙΠΠΩ ΚΑΛΤΜΝΙΩ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΕΚΤΟΝΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΙΑΝ ΠΡΟΜΑΝΤΕΙΑΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΠΡΟΔΙΚΙΑΝ ΑΣΤΑΙΑΝ ΑΤΕΑΕΙΑΝ ΠΑΝΤΩΝ. Aliam Cyriacus exercebat ἐπιγραφὴν corruptissimam p. 27. iteravitque L. A. Muratorius Thes. p. DLXXXIX. facili opera, modo cura haud defuerit, ex priore sanabilem. WESS. — Simillimam ex Wheelero et Sponio inscriptionem adposuerat Gron. aliamque ex Marmoribus Oxoniensibus: conferrique iussit Nostri locum, IX. 73, 14. Quod ad scripturam vocabuli spectat, ἀτελείην utique III. 67, 8. editum est, ubi quidem ἀτελίην quatuor codices dabant; quo modo etiam h. l. in eis codicibus, qui in ἀγγελίην deflexerunt, scriptum olim fuisse videtur; sed IX. 73, 14. in ἀτελείην consentiunt om-

nes. Quarum formarum nulla est, qua non uti potuerit. Herodotus: neque enim adhuc mihi persuaserunt viri docti, eadem constanter formā idem verbum ab illo scriptum fuisse. Sin certum etiam exploratumque esset hanc illum sibi legem scripsisse, tamen lubricum institutum foret Editoris, qui quoque in loco (quod Schaefero, Musas edenti, initio constitutum fuerat) *expulsis verborum formis communibus, etiam tum cum codices tacerent, Ionicas sufficere vellet*. Sed, quod idem Vir doctissimus, abiecto mox illo consilio, professus est in Praef. ad suum Herodotum, id et ego diligenti observatione mihi videor intellexisse: *Plane cognovi, inquit ille, Herodotum perinde, ac ceteros Scriptores graecos, dialectum ad grammaticam ἀκριβειαν non ea exegisse qua vulgo creditur constantia atque perpetuitate. Qua de re ut in Var. Lect. saepius a me monitum est, sic in Adnotationibus hisce semel monuisse sufficiat. Caeterum facile crediderim, variandi studio Herodotum h. l. diversis duorum nominum terminationibus προμαντιήν et ἀτελήν scripsisse. De Valla quod in Adnot. ad h. l. et ad 53, 9. Wesselingius monuit, errorem suum ipse in Addendis et Emendandis professus est. „Quae de Valla et graeco eius codice „dixi, a vero abire serius deprehendi, nactus exemplar „Venetum anni 1474. benevolentia amplissimi Meerman- „ni. In eo nullus hic hiatus, qualis in cod. Arch. cuius „cum Valla in plerisque consensio errandi hanc caussam „prae-buit. ἀτελήν Laurentius immunitatem vertit.“ — Hoc verbum immunitatem dein H. Stephanus, licet caeteroquin Vallae versionem ubique sine mutatione exhibens, e versione eiecit, in ora tamen monens ἀτελήν legere Vallam pro ἀγγιλήν. Denique, quod et in eadem ad h. l. Adnot. et in Dissert. Herod. c. 8. p. 77. idem Wesselingius in dubitationem adduxerat, quisnam auctor esset veteris latinae versionis in eis sectionibus huius primi libri, quae codici Vallae defuerant, etiam hunc errorem Vir egregius ingenue retractavit in Praef. p. v. interpretem istorum supplementorum non alium, nisi Contr. Heresbachium, agnoscens. S.*

CAP. LV. 7. Ἀνδὶ ποδαβρὶ, πολυψηφίδα παρ' Ἑρμον) Hesychio ἀβρα βαῖνον est τρυφισμός, neque discrepat ποδαβρός. Themistius recte Or. XIX. p. 226. d. ἀλλὰ τρυφῆς ἦν καὶ εὐκ

ἀργῆς ὁ ποδαβρὸς ἰππωνμία. Convenit etiam Euripideum
 ἄγειν ἀβρὸν ποδα, *Troad.* 506. De tono vocis πολυπλοῖδα dis-
 quirat *Eustath. Hom.* p. 26, 35. et 1473, 53. [*Iliad.* pag.
 20, 25. *Od.* . . . ed. Bas.] atque utrobique πολυπλοῖδα
 [conf. *Var. Lect.*] παρ' ὅρμον φεύγειν, quasi fuga ad navium
 stationes commendaretur. Nihil simile nostri. *Hermi* quo-
 que obportuna mentio. Vid. c. 80. *WESS.* — De mulo,
 quem dicit oraculum, vide c. 91. *S.*

CAP. LXI. 10. τὸ μὲν οὐδαμῇ καὶ ἐξεχώρησι) Supra, οὐ-
 δαμᾷ βασιλεύειν, ubi *Galeus* οὐδαμῇ ex *Arch.* maluit, nullo
 successu; utrumque promiscue ponitur. [At οὐδαμᾷ nun-
 quam et neutiquam significat; οὐδαμῇ, nusquam, nullam in
 partem.] Verum leve hoc. Inquirendum est, qua de na-
 tione haec praedicentur, Hellenica-ne, an Pelasgica? *Cel.*
Gronovius ad Hellenicam transtulit, altera vertens Pelas-
 gica, altera Hellenica, quarum haec nunquam ex illo solo ex-
 cessit, illa valde multumque est vagata; sed iniuriā, prae-
 terque scriptoris opinionem. Docet, *Athenienses* originis
 esse Pelasgicae, *Lacedaemonios* Hellenicae: illos sedibus suis
 non migrasse; *Dores*, quo cum genere *Spartani* mixti fue-
 runt, multum pervagatos et diu fuisse. Omnia quae subiun-
 guntur, hanc sententiam expostulant; inprimis καὶ ἐκ τῆς
Δωριέως οὕτως ἰς *Πελοπόννησον* ἰλθόν, *Δωριέων* ἐκλήθη, innuunt
Doriensem et *Heraclidarum* in *Peloponnesum* introitum.
 Atque hi πολυπλότοι: neque fugit *H. Stephanum*, sine caus-
 sa spretum. *Stephanus Byz.* [voc. *Δώριον*] clarissime: 'Ἡρόδοτος
 ἐν τῇ α'. περὶ τοῦ *Δωριέως* γένους φησὶ, πολυπλότον αὐτὸ καλῶν
 καὶ δαικνὺς οὕτως, additis *Nostri* verbis. Par de *Hellenibus* alio-
 rum narratio. *Lesbonax* *Protrept.* p. 173. [in *Reiskii* *Orato-*
rib. *Graec.* T. VIII. p. 22.] οἱ μὲν ἄλλοι πάντες Ἕλληνες ἐκ
 τῆς σφετέρης αὐτῶν μεταστάτες οἰκοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν, ἐξελάσαν-
 τες ἱτέρους καὶ αὐτοὶ ἐξελασθέντες ὑφ' ἱτέρων. *Athenienses* vero nun-
 quam sua regione migrasse, neque alios inde expulisse: οὕ-
 τως γὰρ ἐξηλάθητι, addit, ὑπὸ (ἀπὸ) τῆς σφετέρης αὐτῶν ὑπ' οὐδαμῶν
 ἀνθρώπων κ. λ. Ipsi de se *Athenienses* gloriose ad *Gelonem*,
 [apud *Nostrum*] VII. 161. ἀρχαιότατον μὲν ἔθνος παρεχόμενοι,
 μῦνοι δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἕλληων. Non equidem nescio
Pelasgorum vagationes, multifariam susceptas et absolu-
 tas: *Straboni* ea propter πολύπλανον esse ἔθος καὶ ταχὺ πρὸς
 ἱππαστάσις lib. XIII. p. 922. [pag. 625. ed. Cas.] neque

dissimilia litteris mandasse *Dionysium Ant.* lib. I. pag. 14. At *Herodotus* de universa natione non loquitur, sed de Atheniensibus, inde genus suum ducentibus. Id porro memorabile accidit, doctam hanc de Pelasgis, Doribus, Atheniensibus, Spartanis, et Ionibus dissertationem, XIII. ferme sectionibus inclusam, pluribus ex schedis exulare, absentiaeque eius causam a doctissimo inter Italos viro [*Assemanno*; conf. *Wess.* Diss. Herod. p. 76. et *Gerbr. Bruining* in Actis Soc. Traiect. T. II. p. 160. et T. III. p. 310.] in scholio quaeri: neque enim *Herodoti* esse: antiquum scholiasten nimia sedulitate adscripsisse suo exemplari; hinc illis abesse libris, his adesse. Non placet commentum. *Herodoto*, ne longius evager, *Dionysius*, *Strabo*, *Plutarchus*, *Athenaeus*, *Stephanus Byz.*, ut Grammaticos praeteream, disquisitionem istam constanter adiudicant, estque doctior multo quam pro scholiastae ingenio. Neglecta a librariis videtur, ut suavissima rerum *Croesi* narratio lenissime decurreret atque inter se aptior cohaereret. Habetur adfine lacunae exemplum c. 131. WESS. — Plura ad hanc et ad proximas duas sectiones spectantia dabit *Larcher*: multaue praesertim huc facientia erudite disputarunt *Parisienses Academici* in Actis Acad. Inscr. T. XIV. XVI. XXIII. et XXV. *Atheniensium originem Pelasgicam* rursus tangit *Noster* II. 51. VII. 94. VIII. 44. Fuisse vero Athenienses origine Pelasgos, praecise negat idem *Larcher* in Chronol. Herod. pag. 262 seqq. At nimirum cum priscis Ionibus Atticam incolentibus coaluerat olim numerosa stirps Pelasgica, et linguam eorum moresque adoptaverat, unumque cum illis populum confecerat: quod et ipse *Herodotus* c. 57. et seq. haud obscure significat. Conf. *Heyne* ad *Iliad.* N. 625. p. 388. S.

CAP. LVII. 1. Ἦν τινα δι γλώσσαν ἴσαν οἱ Πελασγοὶ etc.) Torsit haec *Nostri* disputatio doctissimorum virorum ingenia. *H. Stephani* et *Ph. Cluverii* in arbitraria vocum transpositione audaciam, cui imprudenter adstipulatur *Ampl. Bouherius* Diss. Herod. c. ix. pag. 109., recte conpescuerunt *Gronovius* et *Geinozius*. Sunt quoque spectabiles et temerariae *Illust. Maffei* in *Origin. Etrusci* Histor. Diplomati. pag. 242. machinationes. Interpunctio loci turbas dedit; cuius, uti opinor, haec genuina sententia. De *herod.* T. V.

baro Pelasgorum sermone coniecturam, si fas sit, sumi posse ex eorum reliquiis, Crestonem supra Tyrrhenos incolentibus, qui quondam Doribus, Thessaliam tum temporis habitantibus, fuerant finitimi. Haec aperta cuivis. De *Crestone* et *Tyrrhenis* dubitatur. Cl. Reiskio probabile non fit, Pelasgos adeo fuisse evagatos, ut derepente ex Graeciae oris in Etruriam transmiserint; nedum Herodotum eam rem sic nude fuisse elocuturum: nusquam praeterea tota Italia urbem Crestonem inveniri. Itaque, Τυρρηνῶν loco, Τυρρῶνιν reponendam, supra quam Macedoniae urbem Crestonica Thraciae regio fuit; cui quidem suspicioni, mssis nihil iuvantibus, tanquam nimiae, non adsurgo. Mihi *Creston* et regio Crestonica visa olim fuit satis hic obportuna. *Tyrrheni*, Pelasgicae gentis propago, Lemnum olim Imbrumque insederunt, occuparunt dein varia Chersonesi atque ad Hellespontum loca; tum ad montem Atho, testibus *Thucydide* lib. IV. 109, et *Conone* XLI. Supra hos in Thraciae finibus natio fuit Crestonica, forsitan et urbs *Creston*, *Thucydidis* aetate paene barbara et διγλωσσος, cuius et *Noster* VII. 124. VIII. 116. meminit. Quae cum bene habeant, possunt pro veris putari. Quoniam tamen Tyrrhenos Etruriae passim Herodotus memorat, non intercedam valde, si ex *Dionysii* auctoritate [cf. *Var. Lect.*] *Corton* seu *Cortona* Etruriae intelligatur, modo ne Κρηστῶνα πόλιν moveant. WESS.

7. καὶ τὴν Πλακίην) Iungit haec artissime *Corn. de Pauw* praecedentibus, omnia ab οἴκειν δὲ usque in μετέβαλε parenthesi includens: par Reiskii sententia, sed post Σκυλακίην terminum parenthesi statuentis. Quo modo barbari Pelasgorum sermonis in Placianis nullum argumentum, quod sequentia manifesto postulant. Arbitror articulum decesse, adsciendum certe ad verborum structuram, καὶ τῶν τὴν Πλακίην, et ex illis Pelasgorum, qui Placiam et Scylacem in Hellesponto condiderunt, et quae alia Pelasgica oppida sunt, quae nomen mutarunt: his interseritur, istos ex eo Pelasgorum numero esse, qui Atheniensibus olim adfines fuerunt, de quibus VI. 137., sicuti de oppidis istis *Thucydides* IV. 109. Et haec plana videntur. Praetuli cum *Corn. de Pauw* οἰκιστάων. Caussam dabit *Mela* I. 16. [I. 19.] Post, Placia et Scylace, parvae Pelasgorum coloniae, qui-

bus a tergo imminet mons Olympus. Quid nunc facies Illustri Maffeo, Placiam urbem ad Hellespontum Propontidemque nusquam fuisse adfirmante? Nostri verba Scholion aut redolere, quod fuerit καὶ τὴν Πακτύην κατὰ Σκύλακα, et Pactyen secundum Scylacem, scriptorem videlicet Peripli, aut in Placianis latere Pícenos. Praeclarius de Herodoteis meritis est doctissimus Abbas Geinoz, mihi in plerisque consentaneus, T. XVI. Comment. Acad. Inscript. p. 62. WESS.

[9. ὅσα ἄλλα Πελασγικά etc.) In latina vers. scriptum oportebat, sive quae sunt alia Pelasgica oppida. S.]

14 seq. οὔτε οἱ Κρηστωνήται - - οὔτε οἱ Πλακιηνοί.) Non sollicitantur a me Κρηστωνήται, tametsi in Dionysio Κρηστωνήται. Vulgavit Bouherius Diss. Herod. c. x. lapidis inscriptionem, Placiae, eius ex opinione, depositi, in qua τῆς μητρὸς Πλακιανῆς sive Cybeles memoria, barbari nihil. Fuerunt fortasse inscripti marmoris tempore Placiani, si tamen illorum ea ἐπιγραφή, ut Pelasgicae gentis lapsu temporis plures, δόλωστοι. At non est. Venit Cyzico, quae vicini oppidi matrem Placianam honoris cultu dignata fuit. Vide Comit. Ceylus Antiq. T. II. p. 198. WESS.

CAP. LVIII. 6. καὶ ἄλλων ἰθύνων βαρβάρων) Delendam ἰθύνων vocem Corn. de Pauw censuit: sine caussa. Passim ἰθύνων βαρβάρων in hoc scriptore. Vocabuli iterationi punctione succursum est. WESS. — Nempe ante ed. Gronov. post πληθός et post αὐτῶν comma intersertum erat, non post πολλῶν. Sed et, ut nunc distinguitur, scabra et vix sana oratio videri debet. Denique prope absum ut existimem recte olim distinctam fuisse orationem, hac sententia: Hellenica gens, quamdiu discreta fuit a Pelasgica, infirma fuerat: postquam vero maior pars Pelasgicorum populorum, et multi alii populi barbari, cum illa coaluerunt, in magnitudinem crevit: contra illi ex Pelasgis, qui manserunt barbari, nulla incrementa fecerunt. S.

7. ὡς δὴ ὧν ἱμοί τε δοκίει οὐδὲ - - αὐξήσῃν) Reiskius πρὸς ὧν δὴ aut πρὸς δὴ ὧν, a quibus nempe mihi videtur. Tu Gronovium adi. WESS. — Istam notulam Reiskius, cum multis aliis, privatim per Wesselingium miserat. Deinde vero in editis ad h. l. Notis idem REISKIUS haec posuit: „Aut ὧν legendum pro ὧν, - - aut standum a vetusta lectione

„ὥς δὲ ᾧν, id quod ego malim.“ Nempe facilitate quidem sua blanditur scriptura πρὸς, quam suo e codice (cui etiam alii suffragantur) adscivit Gron. alique post eum Editores tenuerunt. Sed vulgatam olim scripturam, quae difficiliorem videri poterat explicatum habere, tuetur Scriptoris nostri usus. Est autem elliptica locutio, in qua subintelligitur repetitum verbum δοκέει. Simillima exempla habes I. 65, 20. IV. 5, 1. VI. 137, 13. ubi repetitum intelligitur verbum λέγουσι. IV. 76, 24. ubi ἤκουσα repetendum. II. 8, 8 seq. repetendum ἐκπυθάνομην. Quod loquendi genus minus commode expedivit subtilissimus alioquin Hermannus, Not. 177. ad Viger. p. 737. et seq. S.

CAP. LIX. 2. καὶ δισποασμένοι) H. Stephanus, in Prolegomenis, in καὶ δισποσύνόμενοι mutatum voluit. Satis audacter. Δισπόσυνος, δισποσύνη Graecorum usu valent; at quis δισποσύνεσθαι dixit adhibuitque? Rectum est κατεχόμενοι τε καὶ δισποασμένοι. Namque et Pisistrati dominatione continebantur premebanturque Athenienses, et divulsi in partes erant, Alcmaeonidis, et quotquot eiusdem erant factionis, domo profugis, ut docetur cap. 64. et V. 62. WESS.

8. Χίλων) Ex Florentino, cui consentit Aldus, Χίλων receptus est. Alibi ex eodem Χείλων VII. 235., tum Χίλων VI. 65. Memini Pausaniae ac Plutarcho Χίλωνα probari. Χείλωνα Diogeni Laërt. In uno eodemque scriptore talis discordia cessare deberet. WESS. — In scribendo proprio nomine constare sibi Scriptor utique debet. Nos cum Wess. ubique Χίλων restituimus. Pro vocali ι, ubi producitur, frequenter ιι poni a librariis nota res est. S.

9. συμβούλει) Verum hoc. In cod. Med. συμβούλει lenitas Ionica frustra invenitur. Mox c. 71. συμβούλεισι Κρείσσω τὰδε. VIII. 101. νῦν τε συμβούλεισιν: quibus locis Medic. a scribendi peccato sibi cavit. Quam vero [l. 10.] γυναικῶ τεκνοποιῶν hic et V. 40. adpellat, ea aliis παιδοποιός et τεκνογόνος, Euripidi princ. *Andromachae*, Aeshylo VII. *Theb.* 935. Sophocli *Elect.* 590. WESS.

[13 seq. οὐκῶν, sive οὐκ ᾧν, - - - πίθεσθαι θ(λ)ειν) Intelligence φασί, λέγουσι, vel λέγεται. Sic et alibi apud Nostrum, c. 86, 13. ac deinde in eodem cap. saepius. Tum deinde γινίσθαι vi ex abrupto et per asyndeton dictum, cuius ge-

neris exemplum ad I. 11, 20. notavimus: simile habes c. 72, 13. conf. *Var. Lect.* ad III. 12, 9. Expectasses καὶ γινίσθαι οἱ etc. aut πιθίσθαι δίδοντι τῷ Ἰπποκράτῃ γινίσθαι μετὰ ταῦτα etc. S.]

18. καταφρονήσας τὴν τυραννίδα) *Affectandi meditandique* hinc in Lexicis nova verbo καταφρονεῖν attributa fuit significatio, quam certe poscit huius loci sententia. Pisistratus Athenis regnum appetens, qualis alias ἐρασθεὶς τυραννίδος Herodoto dicitur, et ἔρωτα σχῶν τύραννος γινίσθαι. Hic ex vulgari verbi notione potius dici potuisse videretur οὐ καταφρονήσας τὴν τυραννίδα: loquendi ratione satis usitata, quæ οὐ καταφρονεῖν, non temnere, et Homercum οὐ φιλέειν, detestari, sunt opposita. Sed secundum *Aem.* Portum apud Ionas peculiaris viguit in verbo καταφρονεῖν existimandi vel arbitrandi significatio: in duobus, quæ mihi quidem innotuerunt, Herodoti locis obtinet quidem opinionis potestas, vel arrogantis potius de se suisque viribus persuasionis, sed quam aliorum vel parit vel comitatur contentus. *Thucyd.* II. 62. ἵνα τοῖς ἔχθροῖς ὁμοῖ, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Apud Herod. I. 66. καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσονες ἵναί praegnans est locutio: Arcadibus, quos contemnebant, se praestantiores arbitrati Lacedaemonii. VIII. 10. καταφρονήσαντες ταῦτα, ista cum contemptu considerantes. Dum liquido constiterit, nulla habita contemptus ratione, καταφρονεῖν pro φρονεῖν vel ἄγαν φρονεῖν a veteribus (recentiorum abusum corrigit *Ammonius* in voc. φρονεῖν) usurpatum; suspicabor equidem pro καταφρονήσας leni mutatione corrigendum hoc in loco καὶ φρονήσας. Dum in Attica civitate Megacles et Lycurgus suæ quisque factioni, cuius erat caput, tantum studebat; Pisistratus, καὶ φρονήσας τὴν τυραννίδα, etiam tyrannidis occupandæ studiosus, τρίτην ἡγεῖται στάσιν. *Aristophanes Vesp.* vs. 505. αἰτίαν ἔχω ταῦτα δράν' ἐνωμότης ὧς, καὶ φρονῶν τυραννίδα: vulgato ὧν voculam ὧς isto versu substituendam censeo. VALCK. — At non satis causæ fuit, cur constans librorum omnium scriptura, quæ etiam *Prisciani* testimonio firmatur, sollicitaretur. Quidni, quemadmodum καταδοκεῖν idem ac simplex δοκεῖν valet, sic et olim καταφρονεῖν eadem notione atque simplex φρονεῖν usurpari potuerit? Sane et VIII. 10, 8. καταφρονήσαντες ταῦτα nihil aliud, nisi hæc cogitantes sonat. Sic igitur hic

ait, de regno cogitans, regnum meditans. Conf. Adnot. ad cap. 66, 6. S.

20. τῶν ὑπερακρίων προστάς) Gronovium vide, et Marsham Can. Chronol. p. 647. edit. Franeq. WESS. — Servatum graecum nomen *Hyperacriorum* voluerat Gronov. qui Διάκριτοι a *Plut.* nominantur, in *Solone* p. 85. et 94. et Διακριῖς vel Διακριεῖς apud *Steph. Byz.* et *Hesych.* Intelligi autem montanos, et ipsum nomen, et oppositi litorales campestresque ostendunt, et *Dionis Halic.* verba a Gron. citata ex *Ant. Rom.* I. 13. ἀρχαῖκόν τὸ φιλοχωρεῖν ὄρειν' ὡς ὑπερακρίους τινὰς Ἀθήνησι. S.

26. Νίσαιάν τε ἰλῶν) De hac Pisistrati in Megarenses expeditione *Aeneas Tactic.* c. 4. Νίσαια an Νισαία rectius pingatur, Grammatici quaerunt apud *Cl. Dukerum* in *Thucyd.* I. 104. WESS.

34. ἐπὶ τι τοῖσι κατιστιῶσι ἔνεμι τὴν πόλιν) Aldi ἔμεν longe praefert *Reiskius*. Favere videtur *Plutarchus* in *Solon.* pag. 96. εὐφύλαττε γὰρ τοὺς πλείστους νόμους τοῦ Σόλωνος, ἐμμένων πρῶτος αὐτὸς καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων: sed diversum longe est. Nostro illud placuit: adstruo exemplis, a Gronovio in unum conductis ex lib. V. 71. οἵπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας. Sic enim ibi *Arch.* et *Vind.* De intervallo temporis, quod abiit ab oppressis prima vice Athenis ad eversam priorem Pisistrati tyrannidem multa *Bouherius*, sed minime constituta, *Diss. Herodot.* c. xiv. Tu confer *Eduardi Corsini Fastor. Attic.* T. III. pag. 101. WESS. — Conf. Nostrum V. 29, 11. 71, 7. 92, 20. S.

CAP. LX. [7. περιμεινόμενος) Proprie, circumactus; id est, fatigatus, ut commode *H. Steph.* nec ita male *Val-la*, satagens: poteras etiam veratus intelligere, ut apud *Basilium* interpretatus est *Budaeus*, *Comment. Ling. Gr.* p. 429. Nec enim Gronovianum obsessus placet, quod *Wess.* etiam tenuit. S.]

12 seq. τοῦ βαρβαρικοῦ [βαρβάρου] ἔθνους τὸ Ἑλληνικόν) Sive hoc, quod reposui, seu *Medic.* malueris, verum manebit, Hellenicum genus a barbaro fuisse seiunctum, et vicissim. At *Aldum* si sequare, oratio constabit pulcerrime, ex *Florentino* vehementer conturbata. Qua enim Ἑλληνικοῦ, ἰδὲν, δεξιώτερον, ἀππλλαγμῖνον, concordia coibunt, uti necesse est? Athenienses quidem συνέσει οἰκίσαι τὸ Ἑλληνικόν ὑπεμβάλλοντε,

uti scribit *Pausanias* IV. 35.; Barbari nunquam. Novi patrociniū *Mediceo* quaesitum sedulo fuisse, verum debile, et, si consideretur, alienum. Geminati genitivi ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνος, ambiguitatem quandam parientes, librarios, ut mutarent, permoverunt. Mecum sentit *Steph. Berglerus Act. Lips.* MDCCXVI. p. 421. *WESS.*

17. τῇ οὐνομα ἢ Φύνη) Qua ostentata cives decepit *Pisistratus*, fuisse dicitur [l. 19.] εὐαδής. *Phylarchus Athenaei* XIII. p. 609. c. τὴν κατάγουσαν *Pisistrat*ον ἐπὶ τὴν τυραννίδα, ὡς Ἀθηναῖς πῖραν εἶδος ἔχουσαν, καλὴν Φησι γυγόναι. Insanabile *Casaubono* vulnus non attigit in *Pisistr.* c. iv. *Meursius*: meo quidem arbitratu conmode corrigi poterit, ὡς Ἀθηναῖς σωτείας εἶδος ἔχουσαν. Ἀθηναῖς τῆς σωτείας meminit *Lycurgus* c. *Leocr.* p. 150, 5. [in *Reiskii Or. Gr. Vol. IV.* p. 148.] Locum adhibuerunt *Meursius* in *Cecrop.* c. 27. et plus una vice *Ex. Spanhemius*: eiusdem *Minervae* et alibi fit mentio, et in *Antipatri* epigr. quod vulgavit *L. Küster* ad *Suid.* in *Φρυγιδέμιος*. *Phya* tum ad habitum *Deae* reducentis ipsum in arcem formata fuisse traditur *Valerio Max.* l. c. 2. *VALCK.* — Nos nuper, Viri docti monitum secuti, *Athenaeo* suum restituimus. Conf. *Hesychii* Interpp. ad voc. Σώματα. S.

20. προδίδαντες σχήμα ὁλον τι etc.) Fuit, qui πρῶτάφαντες refingeret: ego olim προσδίδαντες ex IV. 195. VI. 119. Nunc tepudio. *Hesychius*, προδίδαντες, προδίδαντες haud dubie hoc ex loco. Ostentarunt ergo magnificam illam speciem, ut incautos fallerent. *Polyaenus* hanc fraudem non neglexit lib. I. 21, 1. ubi καὶ τὴν τυραννίδα τῶν Ἀθηναίων κατέσχευεν cum *Bergler*o si scripseris, suum auferet iste. *WESS.* — *Larcher* vertit, parée de tout ce qui pouvoit relever sa beauté. Mihi persuasum est, eam esse *Herodoti* sententiam, quam in lat. versione expressi. S.

29. καὶ [οἱ] ἐν τῷ ἄστυ πειθόμενοι) Ut mulierem pro dea adorarent, incessere animos persuasio debuit divinitatis. Πειθόμενοι natum est ex eo, quod restitutum. Simile amanuensium delictum lib. III. 78. Δαρίῳ δὲ πειθόμενος ὥς τὸ ἑγχυρδιον, ubi cui *Darius* obtemperans etc. vertit *Valla*, qui quidem πειθόμενος, quo modo *Codd.* plures, in suo habuit. Facit mecum *Reiskius*. De *Phya* *Athenaeus* ex *Clidemo* lib. XIII. p. 609. et Critici in *Comici Equit.* vs. 447. varie errantes. Vid. Io. *Meursii Pisistrat.* c. 16. *WESS.*

CAP. LXI. 4. λεγομένων ἐνελίων εἶναι etc.) Tituli causam explanat Scriptor lib. V. c. 70. WESS.

11. τοῖσι στρατιώταις) Vide Paull. Leopard. Emend. VII. 7. ubi *Aldinum* στρατιώταις prudenter corrigitur. Est in *Herodoti* scriptis Codd. frequentata harum vocum confusio, efficitque [interdum] ut electio in ambiguo sit. Sic I. 59. III. 144. V. 104. IX. 2. etc. WESS.

14. Ἰππίω δὲ γνώμην νικήσαντος) Opinor ex schedis S. Remigii in marginem Stephani venisse γνώμη: videor enim animadvertisse, mirum harum membranarum inter et Stephani excerpta consensum intercedere. Amplectuntur *Galeus*, *Pavius*, *Reiskius*, alii, eam Remig. lectionem, estque comoda satis. Αὐτὸς — βουλόμενος κορυφαῖος εἶναι, γνώμησιν τε νικᾶν scribitur III. 82. Nec propterea tamen unice vera. *Aristophan.* Nub. 431. ὥστε ταλαιπών γ' — — ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδὲς νικήσει πλείονας ἢ σύ. *Aeschines* in Ctesiph. p. 63. ἐνταῦθα ἔτιρον ψήφισμα νικᾶ Δημοσθένος: et p. 80. ἦν μὲν γὰρ ὁ τὸ ψήφισμα γράψας καὶ νικήσας Ἀρχίνος. [ed. Reisk. p. 457. et 576.] Haec gemina sunt. Valet in praeliis, νικᾶν μάχῃ et μάχῃ, πολέμους etc. Conf. ad *Diodori* XI. 26. adscripta. WESS. — Sic et νικᾶν Ὀλύμπια, et similia. S.

16. αἱ τινὲς σφὶ προσιδῶτό κού τι) Sic *Regior.* unus et Remig. consentiente fere *Mediceo*. Ex προσιδῶμαι repetitum ivit *Gronovius*, additis Latinis, quae ipsis nonnihil ante placuerant, sed verbo isti non respondentibus. Προσιδῶσθαι *Herodoteo* sermone non aliud est, ac reverentiam, ob acceptum apte beneficium, et gratum animum testari; ut III. 40. καὶ τίς ἐστι Ἑλλήνων εὐεργέτης, ὃ ἐγὼ προσιδῶμαι, νιωσὶ μὲν τὴν ἀρχὴν ἔχων: cui ego reverentiam ante debeo, non male interpreas. Certe ut ea exscripta hic sunt, ita mssti complures. De verbi formatione ut commententer, necesse non est; qui *Herodotum* novit, hanc non ignorat: addi oportet, doctissimum *Geinozium* eadem mecum fuisse opinione. *Reiskius* προσιδοντο, aut προκιδοντο κού τι: qui prospiciebant quodammodo et factum volebant: nisi malueris προσιδῶτο loco προκιδῶτο, prius obligati beneficii erant. Non muto sententiam. WESS.

CAP. LXII. 4. τούτω τῷ χώρῳ) Nescio quos duo Codices, in quibus χρόνῳ, *Galeus* designavit. Schedis Arch. omnia haec desunt. Ergo-ne *Etonensem*, editumque *Aldinum*? quos quidem imprudenter duces legit, quippe errantes.

Marathonis mentio reique series τῷ χώρῳ postulant. Similis menda vitiavit lib. IX. 69. alias detergenda. Id bene, quod εὖτω δὲ βυθίους infra [l. 11.] maluit ex Ionum more et specie. Equidem sine ullo offensionis metu, si vel unus Codex praeiret, id reponerem. Nam, genuinum et Herodoteum esse, ex Eustathio in Homer. p. 288, 16. [Iliad. p. 218, 10 seq. ed. Bas.] atque aliunde demonstrabitur lib. VIII. 14. et 72. WESS.

14. Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν) Δίας παρθεῖ παρθένου Παλληνίδος cadaver suum humandum praedicat Eurystheus in Eurip. Heraclid. 1031. ubi vs. 849. leguntur ista: Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερὼν πάγον Δίας Ἀθάνας. Templi forsitan donaria, quaeque illis inscripta fuerint cognosceremus, si Themisonis ad nos pervenisset ἢ Παλληνίς. vid. Athen. VI. pag. 234. F. 235. A. Polyaeus I. 21. §. 1. Πισιστράτος, inquit, ἀπ' Εὐβοίας ἰστρούσεν εἰς Ἀττικὴν ἐπὶ Παλληνίδος. His in Pallenes demo locum dare potuisset Meursius. VALCK.

17. Ἀμφίλυτος ὁ Ἀκαρνάν) Vates atque id genus hominum ferebat Acarnania et vicina Leucas. Qui sacros hos exercituum comites in primis studiosissime commemorat, ab ingenio Thucydidis hac etiam in parte multum diversus, Herodotus Μεγιστήν habet Ἀκαρῆνα, VII. 221. et Hippomachum Λευκαδίον ἄνδρα, IX. 37. Acarnani quoque, quod fatendum est, non disconvenit Amphilyti nomen: Κύνητα τὸν Θισλύτου Acarnanis nominat Thucyd. II. cap. 102. Sed multo tamen plures Attici nobis, nec mirum, innotuerunt χρησμολόγοι. Quando itaque qui bene ominatus accessit Pisistratum Amphilytus, Platonis Socrati dicitur in Theage p. 124. D. (quod Paull. Leopardus iam animadvertit Em. VII. c. 7.) ὁ ἡμεῖς παρὸς Ἀμφίλυτος: Ἀθηναῖος autem Clem. Alex. Strom. I. p. 398, 21. ubi notat Hudsonus; his ego quidem testibus fidere malim. quam descriptoribus Codicum Herodoti; suspicatus Acharnensem fuisse Amphilytum, atque adeo dedisse Nostrum Ἀμφίλυτος ὁ Ἀχαρνεύς, aut si quis illud ob morem praeferat Ionicum, ὁ Ἀκαρνεύς. Inventum Eustathio et βάθρακος παρὰ τῷ Ἰωνί Ἡροδότῃ, ad Od. H'. p. 271, 46. [p. 1570. ed. Rom.] alia quaedam idem habet huius formae rarissima. Ἀκαρνάν et Ἀχαρνεύς et alibi permutata sunt a librariis, et in Luciani Ἐταιμ. Διαλ. VII. T. III. p. 297. ubi conflatum e duplici lectione, quod

libri praebent scripti, Ἀχαρναιὺς et Ἀχαρναιεύς. Bene momenti *Guieto* debuerat obtemperari: vera enim est procul dubio lectio, ὁ γιωργὸς ὁ Ἀχαρνεύς, qui Acharnis a patre missus in urbem ὄνου τιμὴν ἀπιλάφει: sic corrigo vulgatum οἴνου: noti sunt Ἀχαρνικοὶ ὄνοι. VALCK. — Gronovium vide, et Themistium Or. III. p. 46. WESS. — Ἀχαρνάν, sive ionico idiomate Ἀκαρνάν, perinde ac Ἀχαρνεύς, de Atticae populo olim dici solitum censuit Gronov. provocans etiam Senecae Tragicæ Hippolyt. vs. 22. S.

19 seq. Ἐμπικται ὁ ὁ βόλος etc.) Responsum harioli Aeliani se memoriae obtulit, cum thynnorum piscationi, cultissime descriptae, subderet *Histor. Anim.* XV. 5. οὐκοῦν - - - καὶ Ἐρετριεῖς ἴσασι ταῦτα καὶ Νάξιοι, κατὰ κλίος τῆς θήρας τῆς τοιαύτης παθόντις, ὅσα Ἡρόδοτός τι καὶ ἄλλοι λίγουςι. Norunt haec et testantur tum Eretrienses, tum Nazii, hac piscatione insignes, ut Herodotus et alii testantur. Sic Gillius et Gesnerus, minime eius sententiam, ut dicam lenissime, adsecuti. Eretriensibus, ait, Naxiisque et Atheniensibus ex fama eiusmodi thynnorum capturae usu venisse, quae Herodotus atque alii litteris prodiderint. Atheniensibus, inquam, qui excidisse videntur, nisi si scribentis oblivione sint neglecti. Hoc obiter. WESS. — Perspecte Schneiderus ad Aeliani locum citatum monuit, respici verbum σαρπηγεῖν, quod de populis dicitur, qui thynnorum instar quasi verriculo capiuntur. Conf. Valck. ad Herod. III. 149. S.

CAP. LXIII. 1. συλλαβὼν τὸ χρηστήριον) συλλαβὼν optime vir clariss. [Gronov. contra Galeum, συμβαλὼν corrigentem] defendit, quem ad Arriani Exped. Alex. I. 19. consulere opportunum erit. WESS. — Conf. Herod. III. 64, 23. ad quem locum Gron. provocavit. S.

4. τετραμμένοι ἦσαν) Leve videbitur, notandum tamen; sollemne Ionibus esse ἴσαν, idque hoc in libro nonnunquam, veluti c. 31. 71. etc. sed frequentius ἦσαν scribi; in aliis prius esse crebrius. Quae mihi discrepantia amanuensium, non scriptoris arbitratu accidisse visa semper fuit. WESS. — At, quod Homero licitum fuit, augmenta verborum modo adiicere, modo negligere; eandem, puto, veniam sibi sumere Herodotus potuit. S.

13. καὶ ἀπίναι ἱκαστος) H. Stephanus veterem scripturam,

ut oratio lenior curreret, mutavit. In *Parisino* Ἰκαρτον librarius, supra scripto *sigmate*, idem fortasse atque ille arbitratus, aut certe *scriptionis* peccatum esse corrigendum. Salva res erit, modo infinitivi, quae *Gronovii* opinio, imperantium vicem fungantur. Saepissime hoc genus noster amavit, lib. IV. 126. εὐ δὲ σταῖς καὶ παντάμειος πλάνης μάχεσθαι: sic libri masti et *Eustathius*, e quibus et VII. 159. εὐ δὲ μὴ βοηθεῖν refingendum erit. *Küsterum* in *Clerici Bibliotheca*, alia omnia amplexum, ardor obloquendi a vero avertit. *WESS.* — At adiectum h. l. verbum κελύοντις non sinit nos nunc de infinitivo notione imperativiposito cogitare. Quin potius agnoscamus hic idem ἀνεκλουθίας sive enallages genus, de quo supra ad cap. 27, 18. diximus. S.

CAP. LXIV. [7 seqq. ἰς Νάξον καὶ γὰρ ταύτην etc.) Commodius in hunc modum distinguetur oratio: ἰς Νάξον. καὶ γὰρ ταύτην ὁ Πεισίστρατος κατιστρίψατο - - - Λυγδάμι' πρὸς τι (sive πρὸς τι) ἔτι τούτοις τὴν νῆσον Δῆλον, (scil. κατιστρίψατο, καθήρας (scil. αὐτήν) ἐκ τῶν λογίων. Ad haec etiam *Delum insulam* (subegerat,) quam ex oraculi responso purgavit. S.] 10. καθήρας δὲ ὡς) Io. *Meursium* correptum [a *Gronov.*] nollem: Eadem scripsit in *Pisistrato* cap. 8. quae *Noster*. Eleganter atque ad hunc locum obportune *Thucydides* III. 104. ἐκάθαρται μὲν γὰρ καὶ Πεισίστρατος ὁ τύραννος πρότερον αὐτήν, οὐχ ἅπασαν, ἀλλ' ὅταν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἱφιστῶτο τῆς νήσου. Verbis discrepat; in lustrandae insulae ritibus et modo discordia nulla. *WESS.*

15. μετὰ Ἀλκμαιωνίδων) *Vetus* interpres Ἀλκμαιωνίδων ex coniectura, quae absurda minime est. *Alcmaeonidae* omnes Athenis ob *Pisistratidarum* tyrannidem excesserunt, civiumque plures secum traxere, sicuti lib. V. 62. uberius commemorat. Ducem non nego *Megaclem* fuisse, universae tamen gentis potior mentio. Praeclare *Plutarchus* in *Solone* extremo: ὁ μὲν Μεγακλῆς εὐθύς ἔφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαιωνιδῶν. *WESS.*

CAP. LXV. 4. ἐπὶ γὰρ Ἀλκοντος) Confer *Pausaniam* lib. III. 3. *Nostrum* aemulantem, nec dextre tamen suis partibus functum. *WESS.* — Quem *Hegesiclen* *Herodotus* nominat, is *Spartanis* *Agessicles* erat, pater *Aristonis*, qui c. 67, 3. memoratur. S.

9. ξένους ἀπρόσμικτοι) *Peregrinis intolerabiles* Interpretas. "Ἀμικτοι, ἀντίμικτοι, ἀπρόσμικτοι omnes illi, qui peregrinos iure commercii excludunt, eorumque consociationem atque adiutum recusant. De Britannia Diodorus V. 21. αὕτη δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ἀντίμικτος ἐγένετο ξενικαῖς δυνάμει. Hinc ἄμικτοι ἄνθρωποι Lucian. H. V. II. 27. et ἄμικτα ἴθνη καὶ θηριώδη Phil. Ind. Leg. ad Cai. p. 1013. c. homines gentesque, omne familiaritatis genus detrectantes. Polybii ἀντιμιξία τῶν ἰθῶν de neglecto commercii usu et accessu *Excerpt.* p. 1023. [lib. XVI. 29, 12. nostrae ed.] hñc pertinet, sicuti ἱμμιξίη πρὸς τοὺς Τυγίτας infra c. 68. et 185. in aliam partem. WESS. — Conf. Lexic. Polyb. in Ἀμξία. S.

14. Ἀνκόοργς) Potuisset vir clariss. aliud robur Cod. Florentino addere ex Apollon. Rhod. I. 162. τὸν μὲν βα πατρὶς Ἀνκόοργς ἱμμι: et ex principe Poëta, a criticis veteribus ibi laudato, *Iliad.* H'. 144. ac Z'. 130. In oraculi versu tertio, [l. 16.] ἡ ἄνθρωπον iustum est. Themistius sibi non constat, fortasse aliorum culpa. Tametsi *Orat.* XIX. principio, nunc quidem καὶ ἄνδρα scriptum invenitur, in sequentibus his terve οὐκ ἂν ἰδίωτατα, εἰ θεὸς ἡ ἄνθρωπος ἦν. Fuit autem Pythiae id responsum multo celeberrimum, et, si Plutarcho adv. Colot. pag. 1116. f. fides, ἢ ταῖς παιδαγωγαῖς ἀναρχαφαῖς insertum apud Spartanos. WESS.

[20. ὡς δ' αὐτοὶ Λακιδ. etc.) Vide Adn. ad c. 58, 7. S.]

21. ἐπιτρονύσαντα Λαωβώριω) Laborant haec premunturque insigni difficultate, etsi Pausanias, lib. III. 2. haud aliter, ac nos cum maxime, legerit. Labotas, sive Leobotes, ex regia Eurystenidarum familia, fratris Lycurgi (quippe Proclidae, atque ex alia gente) filius non fuit: si sororis filium dixeris, oberit Labotae aetas, qua suae is tutelae erat, cum hic nasceretur. Praeterea Charilli, sive Charilai, fratris Polydectae filii, tutelam Lycurgus, magno scriptorum consensu, administravit. Haec atque alia Io. Meursius Herodoto, uti censet, manifeste erranti, obiicit Regn. Laconici cap. 9. et Miscell. Lacon. II. 5. Sequitur Meursium et amplius centum annis inter Labotae obitum et Lycurgi legislationem intercessisse contendit Bouherius, Diss. Herodol. c. 13. Cui equidem largiri debeo, si Apollodori, Clementis Alex., Africani, Eusebii rationes constant, id verum videri. Ergo - ne Noster erravit? Fieri potuit:

quamquam si consideretur accurata utriusque regiae familiae retensio, VII. 204. VIII. 131. res ea ad credendum fit difficilis. An Χαρίλλου cum viro Amplissimo refingendum, culpaque in librarios, qui nimis scioli Λιωβάτω correxerint, est referenda? Sic profecto in vado res erit, et Herodotus ab errore immunis: vitium vero antiquissimum et Pausania prius; neque id mirandum, cum suo iam tempore Philemon apud Porphyrium Quaest. Hom. VIII. [Vol. I. Homeri Barnes. pag. xcii.] de corruptis Herodoti exemplaribus querelam moverit. Marshamus Can. Chronol. p. 452. aliam, et forte planiorem, ingressus medelae viam fuit: mutata vocum sede fuisse censet Δνκ. ἱππῖον. ἀδελφίδου μὲν ἰωντοῦ, βασιλ. δι Σπαρτιητίων Λιωβάτω, cum esset tutor filii fratris sui, Leobotas autem Spartanorum rex. Sunt sane huiuscemodi vocabulorum transpositiones non insolitae, neque oberit multum Leobotae Lycurgique aetas. Certum est, de tempore legum latarum vitaeque Lycurgi vero principio antiquos scriptores discordiis distineri; id ne operosius ostendatur, otium Meursius fecit. Constat praeterea, Eunomum, legislatoris patrem, et fratrem Polydectem breve spatium habuisse: vixisse Leobotam diutissime, Doryssum atque Agesilaum, filium nepotemque, exiguo intervallo, et rege Agesilao leges Spartanis perlatas ex Pausania III. 2. Quae utique constare posse videntur: opus enim minime est, ut Apollodori temporum rationibus Noster adsentiatur, neque ut scripsisse censeatur, rege Leobota componendis legibus operam impendisse Lycurgum: ad eius regnum tutela pertinet, quam Creticum iter excepit deinde, quo de praeter alios Strabo. WESS. — Larcherus, in priore editione Herodoti in Gallicum sermonem conversi interpretationem Marshami secutus, in posteriore editione plane Charilli nomen in locum Leobotae vel Labotae substituere non dubitavit: cuius consilii rationes in Cronol. Herod. cap. xvii. p. 489. seqq. exposuit. S.

25. ἰνωμοτίας καὶ τριηκάδας) Utrumque Glossae Herodotae explanant; unde Suidas, sed non sine peccato, descripsit, ut ad Glossatorem suo tempore docebitur. [Conf. Koen. ad Gregor. Dial. ion. §. 93.] Bene Polyaeus de Laedaemoniis κατὰ λόχους καὶ μόρας, ἰνωμοτίας καὶ συσσίτια

στρατοπεδεύοντες lib. II. 3, 11. Ephoros, a Lycurgo Spartanis fuisse inpositos, *Marshamus* infitatus fuit imprudenter. Nostri patrocinium docte professus Clar. est *Iac. Perizonius* ante laudabilem *Gronovii* operam ad *Aelian.* V. H. III. 17. Ceterum μερίσσει τὰ νόμια πάντα *Cod. Remig.* si νόμια fuerint, cupide probarem: mores atque instituta indicant. Vide III. 99. et de *Lycurgi* post obitum divinis honoribus *Nic. Damascenum* Exc. p. 449. WESS.

CAP. LXVI. 4. ἀνά τι ἔδραμον αὐτίκα) Sic VII. 156. αἱ δὲ παρατιχ' ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἱβλαστον. Et *Diodorus* V. 12. ταχὺ τοῖς τι βίαις ἀνέδραμον καὶ ταῖς δόξαις νυξήθησαν: qui eum in modum saepe alias, ut ibi ostensum fuit. Adde *Paull. Leopardum* Emend. VII. 7. WESS.

6. καταφρονήσαντες Ἀρχαίων κρίσσονες εἶναι) Imitatur *Abydenus* de turris Babylonicae structoribus, καὶ δὴ θεῶν καταφρονήσαντας ἀμεινονας εἶναι in *Eusebii Pr. Evang.* IX. 14. Putabam καταφρονεῖν, *Erotiano* praeunte, Ionibus tantundem fuisse ac κατανοεῖν considerare, opinari, non sine contemptu quodam. Nec alia mens doctissimo *Reiskio*. Ansam dedit *Herodotus* VIII. 10. et huius libri c. 59. ubi *Valekenarii* animadversionem expende. WESS. — At accedentem contemptus notionem ignorat *Erotianus*. Conf. Adnot. ad cap. 59, 18. S.

15. αἱ δὲ, πίδας φερόμενοι) Ita multo post Carthaginien-ses, sed pari eventu, in *Diodori* lib. XX. 13. Suscepta infelix haec et temeraria expeditio fuit rege *Charillo*, docente *Pausania* III. 7. et VIII. 49. Calamitatem vero captivorum *Laconum* alia in re *Libanius* tetigit *Prosphonet.* ad *Julian.* p. 179. A. ὥσπερ γὰρ ἦν ἔτιμον Σπαρτιάται γῆν Τρυατῶν, ταύτην εἰργάζοντο τοῖς νικηκόσι, χοίνικας ἔχοντες: i. e. si interpretem audis, modios tenentes. At noli auscultare; χοίνικας nihil aliud ac Nostro πίδαι, isto quidem oratoris loco. WESS.

22. τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης) Bene *Minervae* hunc titulum instauravit *Gronov.* etsi in vocis origine error inest. Constanter Ἀλίαν adpellat *Pausanias*, regique *Aleo* acceptum refert, oblitus Homericum *Iliad.* χ'. 301. In *Strabone* VIII. pag. 595. [p. 388. d. ed. Cas.] Ἀλκίαιας nomen habet ex doctorum coniecturis. De conpedibus, quae inter templi donaria *Pausaniae* aevo durabant, ipse lib. VIII. 47. WESS. — Conf. Nostrium IX. 70, 17. S.

CAP. LXVII. 11. ἐγνίετο) Herodoteum hoc, ex Ionum more. Florentinus dialecti rationem non duxit, mox quoque τούτων, ὀρίων aliaque inmutavit, quae tangenda non fuerant. Sustuli praeterea τήν, cui sedem inter αὐτίς ἰς θεὸν concesserat. Nam turbat orationem, neque praesidium accipit ex cap. 153. τὴν πρώτην εἶναι, quippe plane diverso. Reiskius, retineri si debeat, mavult ἔπιμποι τὴν αὐτίς ἰς θεόν, et πομπήν ad structuram adsciscit: posset geminum videri Sophocleum *Trachin.* 665. πρὶν ἢ τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσσει, nisi discreparet recte expensum. WESS. — Ad τὴν ἰς θεὸν nullo incommodo ὀδὸν intelligi poterit, sive πομπήν malueris, nomen ex cognato verbo repetitum. Conf. quae ad I. 109, 2. monemus. S.

15. Τρύτη λυρῶ ἐνὶ χώρῳ) Cl. Pauw Τρύτη λυρῶ ἐνὶ χώρῳ: cui Reiskius consentit, λυρᾶ tamen scribens. Aliter Poëta *Odys.* H'. 121.

τῆς ἔτερον μὲν θαλόπεδον λυρῶ ἐνὶ χώρῳ
τίσεται --- WESS.

17. καὶ τύπος ἀντίτυπος) Rixantur nimis quam fuerat ex usu Gronovius et Küsterus; in adnotationibus ille, hic *Clerici* in *Bibl. Vet. et Rec.* T. V. p. 405. Cui bono? Scriptor ipse [c. 68, 18.] τὸν ἄκμονα καὶ σφίραν, *incudem et malleum*, esse τὸν τύπον καὶ τὸν ἀντίτυπον ait, quod malleus incudem feriat, et incus vicissim malleum repellat: id fieri solere, officinae ferrariae adspectu omnes et sono edocent; et utrumque *H. Stephanus* et *Chytraeus* dudum monuerunt. Τύπος in oraculi ambagibus atque ex vi quadam originis *malleum* non male; ἀντίτυπος, quia eius ictum repellit, *incudem* exprimere aptus est: πῆμ' ἐπὶ πῆματι, *ferrum*, quod malleo super incude tunditur. Qua in explicatione ab *Herodoti* sententia non deflexit *Pausanias* III. 3. p. 210. WESS.

19. Τρύτης ἐπιτάμβδος ἔσση) *Corn. de Pauw* reponebat Τρύτης ἐπιτάμβδον ἔση, *Tegeae auxiliatorem habebis tibi*, de auxiliatore, cuius tamen notitia requirebatur, ipso tacens. WESS. — Auxiliatorem *Pavus Orestem* intellexerit. At hunc non *Tegeae*, sed *contra Tegeam*, auxiliatorem desiderabant Spartani. Itaque *Aem. Portus* in *Lex. ion.* versionem *Vallae* secutus ait: „Ἐπιτάμβδος apud *Herodot.* non pro „auxiliatore (ut passim apud Poëtam) accipitur, sed pro

„victore.“ Nec ita male. Nempe verbum ἐπιήβολον, indeque derivatum nomen ἐπιήβολος, eique geminum ἐπιστήβολος, mediam habet significationem, cum strepitu accedere, adstrepere, ut in fragin. Sophoclis apud Athen. VII. 277. b. Itaque, fere ut βοήβιον, de eo dicitur qui cum strepitu et impetu adest, sive ad opem ferendam amico, sive ad depellendum hostem; quemadmodum et de eo qui vel adplaudit amico, vel insultat hosti. Caeterum, quum et verbum istud, et nomen, cum dativo casu potius, quam cum genitivo construatur, rectius fortasse Τεγίης scribetur: quo ducit scriptura codicis Vossiani apud Steph. Byz. in Τίγισ. Nam oppidi huius nomen non solum in singulari numero efferebatur, verum etiam in plurali. Sic certe in Τρύϊας ait Archestratus apud Athen. III. 112. b. S.

[20. ἀπιῶχον τῆς ἐξευρέσεως οὐδὲν ἔλασσον etc.) Haec Gronov. sic convertit, nihilo minus inventione abstinaerunt, absurde prorsus: quam interpretationem miror a Wess. absque notatione servatam esse. Recte ad sententiam Valla: nihilo minus inventione frustrabantur. Ad verbum H. Stephanus: nihilo minus ab inventione aberant. Larcherus vertit, quasi in Graecis esset; ἔτι μᾶλλον ἀντιῶχοντο τῆς ἐρευνῆς. S.]

21 seq. ἐς οὗ δὴ Λίχης, τῶν ἀγαθοεργῶν) Proscribitur a Pavio et Reiskio ἐς οὗ: praestare aut ἕως οὗ: aut ἐς δ. Sic enim usu receptum esse. Contra veniunt schedae Florentinae IV. 12. 160. et 166. ubi Gronov. tum reliquae omnes V. 51. Ellipsis defectui mederi potest. De Spartanorum Agathoërgis, Ruhnkenius ad Timaeum et doctorum alii ad Hesychium. WESS. — In ἐς οὗ ellipsin Aem. Portus statuit huiusmodi, ἐς ἐκείνον τὸν χρόνον οὗ, ad illud tempus quo. Quidni dicamus, ἐς in ista formula pro ἕως usurpari, adeoque regimen huius particulae aemulari. Quidquid sit, de Herodoti usu dubitari non debet. Locis a Wess. citatis adiici poterunt III. 31, 11. V. 86, 14. etc. S.

26. ἐλινύειν) Sic lib. VIII. 71. καὶ ἐλινύον οὐδένα χρόνον: at VII. 56. ἐλινύσας οὐδένα χρόνον, discordibus mstis et litteram iteratam recusantibus, Suida non dissentiente. Hippocratis Codd. in Ionico verbo abeunt in partes itidem, uti Foësius conmonstravit. Vide Apollonii Rhod. I. 589. interpretes, et Paull. Leopardum Emend. lib. I. 24. WESS. — Conf. Koen. et Schaef. ad Gregor. Dial. ion. §. 92. S.

CAP. LXVIII. 6. ὁ χαλκὺς) *Faber aerarius* vetus interpres; Heresbachius *ferrarius*, insecutique editores. Gronov. sine caussa *aerarium* praetulit. Dudum est, cum *Pausanias* III. 3. doceret, officinam ferrariam fuisse, in quam Lichas penetraverit, minime neglecta notionis eius ratione. Patefacit id quoque res ipsa eiusque series. *Pollux* VII. 106. χαλκεύειν δὲ καὶ τὸ σιδηρεύειν ἔλεγον, καὶ χαλκίας, τοὺς τὸν σίδηρον ἰργαζομένους, quorum ultima sunt *Aristotelis* de *Poëtic. Art.* cap. 25. p. 256. Confer *Fragmenta Pythagor.* p. 706. Ed. Gal. Schol. in *Apollon. Rhod.* I. 430, et *Aemil. Portum* ad *Xenophontem* p. 1178. et de *Orestis* corpore, cubita longitudinis habente septem *Philostratum Heroic.* I. 2. p. 668. tum *A. Gellium* N. A. III. 10. cui *Noster* propter illud litteris, tametsi ex *Spartanorum* sermonibus, proditum, homo *fabulator*. WESS.

7 seq. Ἡ κοῦ δὲ - - ἰθύνμαζις) Haec minus sincere scripta prostant in *Etymolog.* M. p. 434, 28. VALCK.

11. μὴ μὲν γινίσθαι) Si faverent codices, praeferrem μηδαμῶς γινίσθαι μηδαμᾶ μίζοντας ἀνθρώπους τῶν νῦν, nullus uspiam fuisse. lib. II. c. 91. μὴδ' ἄλλων μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων. Opinio non absurda fabri ferrarii Tegeatae nitebatur ea propemodum ratione, quam *Celsi* verbis apud *Origen.* IV. p. 207. exprimas: τὰ αὐτὰ αἰὶ καὶ γιγνόναι καὶ εἶναι καὶ ἵσθαι. Simillima dantur *Epicuri*: istam ἀπιστίαν, valde probatam *Palaephato*, expugnare nititur *Plutarchus* T. II. p. 732. D. VALCK. — At recte in vulgatam consentiunt libri. In ista formula, ἢ μὲν, particula μὲν *Herodoteo* more pro vulgata μὴν ponitur: de qua particula idem *Valck.* cui h. l. suspecta fuit, recte praecepit ad III. 99, 7. ubi ἄπαρνός ἐστι μὴ μὲν νοσῆναι: parique modo III. 66, 14 seq. ἔξαρνος ἢ μὴ μὲν etc. Caeterum conf. III. 15, 5. ibique notanda. S.

20. πῆμα ἐπὶ πῆματι) *Aldinum* ἐπὶ πῆμασι *Sophocles* verum praestaret *Antig.* vs. 605. ἀρχαῖα - - πῆματα θομίνων ἐπὶ πῆμασι πίπτοντα, nisi alia in re occuparetur, et in formulae usu variarent veteres. Responsum *Pythiae* apud *Aelian.* Var. Hist. III. 43. καὶ πῆμα δόμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει. *Manetho* V. 57. Ἐνθ' ἀνατασταςίαι καὶ πῆμ' ἐπὶ πῆματι διηγῶ. Refer huc, ut alia praetereantur, *Iuvenalis* Sat. XV. 165.

Herodot. T. V.

F

*Ast homini ferrum letale incude nefanda
produxisse parum est.* - - - WESS.

26. ἱμισθοῦτο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος) Reiskio, si ἐκδιδόναι hic significet *locare* pro certa mercede, negans particula visa fuit supervacanea. Non accedo. Vetat enim Pollux, haec eadem citans l. 75. Ἑμισθοῦτο, *conducere cupiebat et conabatur*. Quo modo saepe cultissimus quisque. Noster III. 55. ὁ μὲν Περικλῆς ἐπέλεγετο εἰς τὴν Κερύραν. et cap. 139. ἐπιθύμησι τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὤνιστο. Utrobique *conatus et voluntas* [pro ipsa actione] indicatur, sicuti et cap. seq. χρυσὸν ὤνιστο. [et c. 165, 2.] Vide Io. Taylor ad *Lysiam* p. 146. *Valkenarium* in *Euripid. Phoeniss.* vs. 1406. et *Paull. Leopardum Emend.* VII. 7. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἔπιμπε εἰς Σπάρτην etc.) Hinc Messeniorum exprobratio in Lacedaemonios, a Croeso, Gracchos Asiae incolas premente, donis illectos, et primos omnium, Κροίσῳ τε αὐτοῖς δῶρα ἐπιστρίλαντι γινέσθαι φίλους βαρβάρων πρώτους in *Pausaniae* lib. IV. 5. Addunt alii, missum et Eurybatum fuisse ad milites conducendos, sed ad Cyrum omni cum pecunia perfide transiisse apud Suidam in Εὐρύβατος. WESS.

11. δι' ἀγγέλων ἐπεκηρυκεῖτο) Aberrat liber *Archiep.* Infra c. 99. δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρίσθαι. VII. 203. λέγοντες δι' ἀγγέλων ὥς etc. *Alcidas* Or. *Ulyss.* p. 185. πῖμποντες δὲ τοιούτου ἵδους, καὶ μὴ δι' ἀγγέλων. *Strabo* XV. p. 1040. B. τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνίπαι δι' ἀγγέλων. Sed desino. WESS.

[16. χρυσὸν ὤνιστο) Vide ad c. 68, 26. notata. S.]

18. ἐν Θόριναι) Hoc de Laconicae monte et Apolline Pythaeo, Croesique auro, *Pausanias* III. 10. WESS.

CAP. LXX. [5. ζώδιων) ζώδια hic non modo animalia dicuntur, ut vulgo intelligunt; sed cuiuslibet generis figurae, animalium, florum, fructuum, etc. Sic ζῶα, I. 203, 11. et 12. et alibi. Sic idem ζώδια apud *Athen.* V. 197. b. S.]

7. ἀμφορίας χωρίοντα ἄγον) De eodem cratere III. 47. τὸν ἄγον Κροίσῳ. *Aldus* dederat ἄγον hoc loco, quemadmodum c. 166 et 170. Mutavit *Stephanus* aut scriptum secutus *Cod.* aut Ionum haud esse arbitratus; quod utique secus habet. Neglectae αὐξήσεως cumulum congestit *Portus*. WESS. — *Aem. Portus* in *Lex. ion.* sub voce αὐξήσεως. S.

16. ἐς τὸ Ἡραῖον) Verum est iustumque. [conf. Var. Lect.] Vide IV. 88. et 152. *Apuleius Florid.* p. 350. Enimvero fanum Iunonis antiquitus famigeratum: id fanum secundum litora, si recte recorder, viginti haud amplius stadiis opido abest; ibi donarium deae perquam opulentum. Sic ille de Samiorum Heraeo. WESS.

CAP. LXXI. 7. Ὡ βασιλεῦ) Minutae voces, Herodoteae tamen, forsitan e codicibus, ex *Athenaeo* certe III. p. 78. E. restitui poterunt: ὦ βασιλεῦ, εὐ δὲ ἐκ' ἀνδρας τοιούτους στρατιύσθαι παρασκευάζαι; Similiter lib. VII. c. 10. εὐ δὲ, ὦ βασιλεῦ, μέλλεις ἐκ' ἀνδρας στρατιύσθαι πολλὸν ἀμείνωνας ἢ Σκύθας; Nostro loco, εὐ fuerat elisum a proxime praecedentibus literis. VALCK.

11. χώρην ἔχοντες τρηχίην) Fatentur Persae, γῆν γὰρ ἐκτὴ-
μαθα ὀλίγην καὶ ταύτην τρηχίην, magis ex Ionum consuetudine, lib. IX. 121. Qua etiam de caussa ἐπιπονόματα ζῶντες διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα *Xenophonti Cyropaed.* VII. p. 197. B. Quod *Athenaeus* vero exscripsit πρὸς δὲ, νῆ Δι', οὐκ οἶνω χρίονται, id illi privum est et relinquendum. Variat et alia, atque adversos experitur Codd. omnes. Noster autem sibi contrarius non est, quando c. 133. οἶνω δὲ κατὰ προσκίεται, vino Persae addictiores sunt. Olim pauperes erant et tenui victu contenti: Cyri et insecutorum principum victoriae potentiam et divitias; opes, ut fit, luxum pepererunt. Lege *Strabonem* XV. p. 1068. [p. 735. ed. Cas.] WESS.

CAP. LXXII. 9. Ἰάν μὲν Συρίους Καππαδόνας ἀπέρριψεν) Sic *Eustathius*, mssis consentiens. Corn. tamen de Παιονῶν aut Συρίων, aut Καππαδόνας, erasos mallet. Potuerat profecto alterutro Noster defungi, ut c. 76. Nunc praegnans ratio nulla delendi est. Tractum illum, quem in Pontum demergens Halys radit, Συρίαν, Ἀσσυρίαν, Λυκαονίαν saepe adpellitant *Apollon. Rhod.* II. 947. 966. ubi docte Critici Graeci, *Dionys. Perieg.* vs. 733. Adi et *Gronov.* II. 104. [At ibi nihil quod huc spectet reperitur.] Mox *Reiskius* πάντα τῆς Ἀσίας τῆς κατω. WESS.

13. ἐστὶ δὲ αὐχὴν οὗτος τῆς χώρης ταύτης ἀπὸδος) Bene Io. Fr. *Gronovius* [referente *Iacobo* filio, in Nota ad h. l.] haec parenthesi includenda, aut maiore distinctionis nota ab insequentibus seiungenda, arbitratus fuit. Αὐχὴν, cervix, angustus meatus Nostro est, et terrae etiam angustior tractus.

cervicisque instar porrectus. De Bosphoro Thracio IV. 85. μή-
 πος δὲ τοῦ στόματος, ὁ αὐχὴν, τὸ δὲ Βόσπορος κίχληται. Consimi-
 liter Istri, antequam in ostia scinditur, tenor, τοῦ ποταμοῦ
 αὐχὴν ibid. c. 89. Alibi αὐχίνα τῆς Χερσονήσου adpellat Isthmum
 ab urbe Cardia ad Pactyam protensum, lib. VI. 36. et τὸ ἐν-
 ρύτατον τοῦ αὐχίνος, Thermopylarum angustias, [VII. 223, 9.]
 ubi paullo erant laxiores. Adderem Euripidis Elect. 1288.
 quaeque in Scholiis leguntur ad Sophoclis Oedip. Colon. 688.
 si in obscuro res maneret. Ruit certe doctissimi Waltheri
 correctio, qua citra necessitatem ἴσσι δὲ αὐχὴν αὐτὸς τῆς χώρας
 in *Observat. Histor. et Critic.* refinxit. Non agitur de termino
 Asiaticae eius regionis, sed quo illa situ sit, ubi raditur ab
 amne Halye, et quam anguste a Ciliciae finibus in Pontum
 extendatur. Idem Cl. Reiskius pulcre vidit, stabiliturque
 his Scymni Chii, Asiae ad Amisum Ponti urbem σχεδὸν στενό-
 τατος αὐχὴν ἴσθιν εἰς τὸν Ἰστικὸν κόλπον διήκων. [Quibus cunctis
 in locis graecum αὐχὴν commodissime latinum vocab. *fauc-
 ces* reddet.] Mox D. Heinsius μήκος δὲ ὁδοῦ ἐνζώνῳ etc. teste
 Iungermanno in Polluc. II. 214. haud absurde quidem. In
 ipsa tractus longitudine, tametsi repetatur lib. II. 34. non-
 nihil adhaerescit: sive enim diurno itineri stadia cl. uti
 lib. V. 53. seu cc. quemadmodum IV. 101. contribuatur,
 Asiae illa cervix in angustias, oppido arctas, concludetur.
 Neque latuit hoc Scymno Chio, qui VII. dierum itinere
 Asiae has angustias, sive Pontum ab ora Ciliciae mariti-
 ma disiungi ubi admonuerat, continuo Ὁ δ' Ἡρόδοτος τοῖσιν
 ἀγνοεῖν, λέγων Ἐκ τῆς Κιλικίας πέντε ἡμερῶν ὁδὸν εἰς Πόντον.
 WESS. — Vide Scymni Chii Fragmenta cum Holstenii
 Notis ad Steph. Byz. a Ryckio edita, p. 380. extr. et 382.
 et in Hudsonii Geogr. Min. Vol. II. p. 54. Scylax quidem
 in Periplo maris mediterranei, cap. de Cilicia, (p. 97.
 ed. Gron.) Herodoto adsentitur: Eratosthenes vero, teste
 Strab. II. p. 68. ed. Cas. tria millia stadiorum numerabat;
 Plinius lib. VI. c. 2. ducenta M. P. Caeterum consuli pos-
 sunt quae in hunc Herodoti locum commentati sunt Aca-
 demici Parisienses, *De la Barre*, T. VIII. p. 352 seqq. et
De la Nauze, T. XXXVI. *Hist. de l'Acad. des Inscr.* p. 65.
 Particulam δὲ, quam desideraverant viri docti, ignorant
 libri. Vide ad c. 59, 13 seq. notata. S.

CAP. LXXIII. 8. εἴλη ἀνδρῶν) Parum refert, εἴλη

praeoptes, an ἴλη. In membranis perpetua est discordia. Ἐἴλη tamen, si originem consideres, vetustior. Dixi ad Diodor. XVII. 53. dixerunt et alii. In ἀνδρῶν vocabulo latere regis titulum, cuius obsequium fugitivi Scythae detrectaverint, Reiskius coniicit. Mihi tali nomine rex Scythae cognitus minime est. Scytharum νομαῖδες ἄνδρες non alii sunt ac νομαῖδες lib. IV. 19. uti ἀνθρώποι νομαῖδες Arriani Indic. c. 29. Recurret alias ἀνὴρ αὐληγῆς et ἀνὴρ βασιλεὺς etc. WESS. — At eequidem h. l. τῶν νομαῖδων non tam cum ἀνδρῶν, quam cum Σκυθίων iunctum intelligam: nempe ἴλη ἀνδρῶν, quae ἴλη ἀνδρῶν fuit (ἐκ) Σκυθίων τῶν νομαῖδων. S.

13. καὶ ἴδας σφί περὶ δαῖσι) Ita vetus interpretes ex coniectura, Galeus, Barbeyracius *Histor. Foed. Part. I. p. 46. Corn. de Pauw*, Reiskius et Abbas Geinoz T. XVI. *Conn. Acad. Inscript.* p. 66. et merito: nam quae Noster [l. 21.] subiungit, plures postulant pueros. Indignor itaque, coecum inpetum illis [a Gronovio] in pactum, quibus puerorum multitudo, ipso scriptore viam monstrante, potior visa fuit. Mesti, quorum auctoritas desiderabatur, adsunt. WESS.

17. κεινῇσι χερσὶ) Sic decuit. Κεινὰ χεῖματα lib. IX. 84. et κινεὺς ἀμφοτέρω VII. 28. veteres schedae, postulante sermonis usu, dabunt. WESS. — In nostra *Var. Lect.* perperam excusum „κίνησι nostri omnes:“ pro eo quod oportebat, κεινῇσι. S.

18. ὄργην οὐκ ἄκρος) Qui poterit hoc esse verum? Is ὄργην ἄκρος censetur, qui iracundo animo est, sive in iram pronior. De Sulla Appianus, ὁ δὲ κατὰ τῶν μεγίστων ἀνδρῶν τε καὶ πόλεων ἄκρος ὄργην γινόμενος: tum de Sertorio, καὶ γελήτο ὄργην τε ἄκρος δι' ὑπονοίας ποικίλας, *Bell. Civil. lib. I. p. 692. et 700.* [cap. 104 et 113. Alia loca, ubi idem Scriptor, Herodotei styli aemulus, eadem formulā utitur, dabit Index noster Graecitatis in Appian. voc. ἄκρος.] Accedit Dio Cassius ex Cl. Reiskii indicio, T. I. p. 59. *Edit. Noviss.* θυμοῦ τε πληρωθεῖσαν ὄντες καὶ ἄλλως ὄργην ἄκροι, furore succensē sunt, alioqui in iracundiam etiam proni. Itaque ὄργην οὐκ ἄκρος, qui irae minime indulget; qualis profecto, uti res declarat ipsa, Cyaxares non fuit. Memini geminum videri lib. V. 124. ἦν γὰρ δὴ, ὡς διδίδεξ, Ἀρισταγόρης ψυχὴν οὐκ ἄκρος vertique, non erat compos mentis. At discrepat; nec Latina bene procedunt. Aristagoras mentis quidem compos erat,

sed in agendis rebus forti ac magno animo defectus, sive ψυχὴν οὐκ ἄκρος. Ne longum faciam, cum Cyaxares iram frenis conpscere haud valuerit, supervacanea videtur negans vox et tollenda. Mecum sentit Abbas Geinozius. WESS. — Negativae particulae, quam equidem cum Schaefer. eiicere non dubitavi, patrocinium (referente Larchero in Notis) suscepit doctissimus Coray, ὅρῃν ut in Aeschyli Prometh. 378. pro ψυχὴν accipiens, hominemque pusillo intelligens ingenio: cui Werferus suffragatur in Actis Philol. Monac. Vol. I. p. 77. vocab. ὅρῃν apud Ionicos inprimis scriptores et poetas de ingenio et indole frequentari monens, pluribusque prolatis exemplis demonstrans. Schaeferus ad Gregor. Dialect. p. 532. in sua sententia, delendam esse negativam, perstans, ortam esse voculam οὐκ suspicatur e duabus literis ακ a quibus incipit vocab. proxime sequens. Vir doctus in Actis Seminar. Philolog. Lips. Vol. II. P. II. p. 281. provocans ad V. 112, 2. ὅρῃν οὐκ ἄκρος interpretatur, iram non vincens, irae non temperans. Id vero graece foret ὅρῃς οὐκ ἰγκρατής. S.

20. ἰβουλιύσαντο τῶν παρὰ σφίσι etc.) Restitui, quod citra caussam inmutatum fuerat. Vid. VII. 11, 4. [voluit, puto, VII. 10, 45. seqq.] VIII. 101. Neque displicuit Κυαξάρει δοῦναι φέρους ex Parisino. Habebat φέρουρας quod illo verborum ordine displicere poterat. WESS. — Usitatus utique βουλιύσθαι dicitur, verbo medio, deliberandi notione: sed quoniam promiscue activo etiam verbo Herodotus utitur, conf. I. 120, 2. praesertim ea notione quae hic obtinet, re deliberata decernere, (veluti III. 84, 7. et 10. tum VI. 52, 11. saepiusque alibi:) activae verbi formae primas dedi, nauticam quidem spernens alteram scripturam. S.

CAP. LXXIV. [5. ἐν δὲ, καὶ νυκτομαχίην) ἐν δὲ, scil. ἐν ταῖς ἄλλαις μάχαις, vel ἐν δὲ ταύταις ταῖς μάχαις. Quam vero νυκτομαχίην dicit, ea ipsa pugna est, de qua mox uberius verba facit. S.]

8 seq. συνήκει - - - τὴν ἡμέρην ἑκαπίνης νύκτα γινέσθαι etc.) Vulgi more satisque populariter Noster, quoties de solis eclipsibus sermo est. Ἀντὶ ἡμέρης νύξ ἐγένετο, VII. 37. ὁ ἥλιος ἀμπερῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, IX. 10. Moverunt ea H. Dodwellum, ut Herodoto omnem sideralis scientiae notitiam detraheret, quod ferri utenque, etsi sine iusta ratione propositum,

poterat: verum grassatur ulterius; *Thaletique peritiam astronomiae aufert, et, quem praedixerat solis defectum, talem fuisse infitatur: tenebras subito obortas fuisse, quas Thales e regionis tempestatisque exhalationibus observatis praedixerat*, in *Addend. ad Diss. de Cyclis* p. 912. Qua re dum Thaleti astronomiae usum et scientiam adimit, adaugere eiusdem cognitionem rerum naturalium adeo, ut neminem eo in genere parem habuerit, habeatve. Quis enim regionem aliquam ingressus complures ante menses indicavit, indicabitve, quali vaporum exhalatione aëris coelique habitus obscurandus obnubilandusque stato die sit? Ita porro fides *Eudemo* apud *Clementem Stromat.* lib. I. p. 354. [ed. Pott. p. 221. ed. Sylb.] in *Historia Astronomiae, Ciceroni, Plinio, Diogeni Laërtio, Apuleio, et aliis pluribus*, qui uno ore perhibent, Thaletem solis hanc eclipsin multo ante significasse, quam contigit, negatur. Verum constet ea *Herodoto* ceterisque, uti oportet. De anno, quo deliquium istud sol passus fuerit, maior contentio et controversia. *Plinius* lib. II. *Histor. Nat.* c. 12. in annum Olymp. XLVIII. 4. refert: *Clemens Alex.* in Olymp. I. circiter, ex coniectura. Utriusque sententiae officit rex Cyaxares, qui vitam in illos Olympiadum annos non prorogavit. *Cicero* I. *Divinat.* c. 49. solis a Thalete praedictam defectionem, *Astyage* regnante factam fuisse ait; idem alii dixerunt, contra *Nostri* descriptam rerum seriem, et liquidissimum *Eudemi* testimonium. Seriore aëvo viri doctissimi *Scaliger, Calvisius, Petavius, Ricciolus, Usseus, Newtonus* defectionis tempus et indagarunt et suas secuti temporum rationes variis annis adligarunt. Examinauit dissidentes horum opiniones *Vignolius* T. II. *Chronol.* p. 254. etc. accurate, diemque defectioni ex arbitrato constituit. In alia abiit, *Vignolii* repudiata, neque citra causam, opinione, *Bouherius* *Diss. Herod.* c. 4. Amplexus alia quoque est T. S. *Baierus* in *Memor. Scythicis*, insertis T. III. *Commentar. Acad. Petropolit.* p. 328; cuius eximii viri quaestionis huius examen, cum cura institutum, minime displicuit; animi tamen pendeo, ad quod me adiungam, in tanto computantium dissensu, neque patitur adnotationum brevis uberiores excursus. WESS.

— Plura quaedam *Larcherus* exhibet, qui istum solis de-

sectum cum *Petavio*, *Harduino*, *Marshamo*, *Buherio*, et *Corsino*, ad Olymp. XLV. 4. id est, ad annum ante C. N. 597. refert. Ad annum ante C. N. 585. retulit *Reizius* in sua *Herodoti* editione; ad annum 610. refert *Franc. Baily* in *Philosoph. Transact.* MDCCCXI. p. 269 seqq. ut nuper ex *Novellis literar.* Goetting. intellexi. Diligenter perpensis collatisque cunctis momentis, quae ad illorum temporum rationes ineundas conducentia ab *Herodoto* passim memorantur, Vir multis nominibus illustris *Volney* in *Chronologie d'Hérodote conforme à son texte* p. 4 seqq. demonstratum ivit, agi hic de eo Solis defectu, qui in *Pingrei* Tabulis ad diem tertium mensis februar. anni ante C. N. 625. refertur. S.

16. Σύνεσις τε ὁ Κίλιξ, καὶ Λαβύντρος) Verum est, quod *Stanleius* in *Aeschyli Pers.* 326. et *T. Faber* lib. I. *Epist.* 39. docuerunt, Cilicum reges *Syennesis* titulo omnes olim appellatos fuisse. Vide V. 118. VII. 98. et ad *Diodorum Siculum* XIV. 20. *Labyneti* nomen in *Babylonis* regibus itidem frequens, uti mox c. 77. et 118. Ille, qui pacis arbiter et sequester *Medos* inter et *Lydos* fuit, est *Nabuchodonosorus*, qui et *Nebucadnezar*: congruunt temporum rationes. Γάμων ἱπαλλαγὴν, uti mox, [l. 18.] de consociata adfinitate *Iones* probasse videntur. De *Abderitis* et *Democrito* *Simplicius* de *Coelo* lib. III. pag. 150. τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρίται ἐπέαλλαξιν, ὥπερ καὶ ὁ Δημοκρίτης. Iunge *Cl. Alberti* scholia in *Hesychii* Ἐπαλλάξαντες. WESS.

24. ἐς τὴν ὀμοχροῖν) Damnanda temeritate Editor *Genevensis* MDXVIII. *Stephani*, *Chytraei*, *Porti* aliorumque coniecturam secutus, αἰμορροῖν publicavit. Vulgatum mastorum auctoritate munitum est, illis praeterea, quae viri doctissimi *Is. Vossius* et *Iac. Gronovius* in medium deposuerunt. Ἐς ὀμορροῖν *Corn. de Pauw* aequè pravum. Sola durat controversia, quid ὀμοχροῖν? *Ios. Scaliger* Castigat. in *Hippocrat. de vulneribus capitis*, principio, Hic, inquit, ἡ ὀμοχροῖν est curvatura interior brachii, qua contingunt se duae partes interiores brachii, cum angulum faciunt. Quae ibi adduntur ex medicorum principe, illam non stabiliunt vocabuli notionem, sed superficiei quamdam aequabilitatem. ἡ ὀμοχροῖν ὀπίθεν calvariae laevis est superficies, ut bene *Foësius*. In *Aeschini* *Dialog.* III. 15. εὐδὲ ἀπείται ταῦτα

τῆς ὁμοχρῆας, bene redditur, neque attingunt haec superficiem. Ad quem modum si cum Rev. Horreo ἐπιτάμνται ἐς τὴν ὁμοχρῆσιν verteris in summa cute, seu cutis superficie, uti equidem interpretandum censeo, cessabit, si quae morata fuit, difficultas. Tacitus simili in ritu Ann. XII. 47. levi ictu cruorem eliciunt. Alia Vossius ad Melam, II. 1. [p. 668.] alia Gronovius, quae ipsis relinquo. WESS. — Utique Gronovio et absurdam interpretationem, et rustica convicia in viros doctos h. l. coniecta, relinquamus! S.

CAP. LXXV. 5. ἡ στρατιὴνται ἐπὶ Πίρρας) ἱερῶν, quod his liberaliter adstructum fuit, recte abest. Vide Gronov. [immo Var. Lect. vide,] et Adnotat. ad Diodor. XIV. 112. WESS.

[9. κατὰ τὰς ἰούσας γιφύρας) Pro eo quod in versione posui, pontibus eis qui ibi erant, rectius fuerat, qui ibi sunt, vel, qui nunc ibi sunt, ut Larch. et Wytttenb. (Select. Historic. Graec. p. 350.) intelligebant, collatis vicinis verbis οὐ γὰρ δὴ εἶναι - - τὰς γιφύρας ταύτας. S.]

10. ὡς δὲ ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων) Etsi Noster Graecorum hunc rumorem spreverit, amplexi dein eum alii sunt, uti Apollodorus in Diogene Laërt. I. 38., Lucianus Hipp. c. 2. [T. III. pag. 68. ed. Amst.] aliique, de quibus pro Herodoto ad eum Samosatensis locum Cl. Gesnerus erudite. WESS.

[15. ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς Ἰορρά) Scilicet adverso fluvio, quo commodiorem ad traiciendum locum invenirent, littus legentes, fluvium a laeva habuerunt. S.]

[18. ὅπως, ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρ. κατὰ νότον λάβωι, etc.) Wytttenbachium secutus eram, qui commate post ὅπως interposito (quod ignorant alii) orationi consultum existimaverat, hac sententia: ut fluvius, si a tergo sumeret (i. e. praeterlaberetur) castra eodem loco manentia, (ἰδρυμένα,) hac parte superiore (ἀνωθεν) se convertens in fossam etc. De sententia equidem nihil repugno: sed de distinctione inter ὅπως et ἂν interserta, nollem factum. Nusquam, quod meminerim, particulam ἂν notione conjunctionis si usurpat Noster; quae illi ἂν, si vel ἰάν est. Arcite iunctae particulae ὅπως ἂν, cum coniunctivo vel cum potentiali modo constructae, ut I. 99, 9. et saepius alibi, nude ut significant: neque ad sententiam alia particula huc desideraba-

tur. Structura enim orationis, abiecto post ὅπως commate, in hunc modum procedens facile intelligitur, ἵνα ὁ ποταμός, ταύτη --- ἐκτραπέμενος ἐκ τῶν ἀρχαίων μέτρων, λάβοι τὸ στρατόπεδον κατὰ νότον, καὶ αὐτὶς ἐσβάλλοι ἐς τὰ ἀρχαῖα, παραμειβόμενος τὸ στρατόπεδον. Quare nec opus fuit, inserta τε particula fulcire orationem, quod Schaeferus fecit, sic edens: ὅπως αὖ τὸ στρ. ἰδρ. κ. ν. λάβοι, ταύτη τε κατὰ τὴν διάρ. etc. S.]

CAP. LXXVI. 4 seq. κατὰ Σινώπην --- μάλιστα καὶ κειμένην) κειμένην praestaret. Praedicatur de regione Pteria, quae in finibus Sinopes ad Pontum. Steph. Byz. ἔστι καὶ Πτερία πάλαι Σινώπης, ex hoc, opinor, Nostri loco. Pteriorum urbis mox mentio erit. WESS. — Adoptare viri docti emendationem non dubitavi. Quid deceperit librariorum, κειμένην scribes, facile adparet. Nec vero in finibus Sinopes sitam Pteriam Herodotus ait, sed ex adverso, e regione fere Sinopae. S.

11. πρὶν δὲ ἐξελαύνειν ὁρμῆσαι τὸν στρατόν) Est, cui ἐξελαύνειν glossatoris videtur, me dissentiente: putes simile esse lib. VIII. 106. ὡς δὲ τὸ στρατεύμα --- ὅρμα ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας: discrepat tamen, ut quisque videt. Hoc specta, VII. 106. πρότερον ἢ περὶ ὁρμῆσαι στρατεύσθαι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Restitui ex schedarum consensione κήρυκας. Plures Cyrus misit, sicuti c. 141. traditur, ubi ultro Iones postulant, quod hic negant Cyro. WESS.

17. πειόντων ἀμφοτέρων πολλῶν) Media vox perperam praeteritur. Vide c. 82. et illud III. 11. ubi plenius, καὶ πειόντων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν στρατοπέδων πλήθει πολλῶν: nam praepositionem quod Arch. et Vind. omittant isthic, caussa caret. WESS.

CAP. LXXVII. 1. Κροῖσος δὲ, μισθούς etc.) Latina, Croesus reprehensus propter suas copias, non probo. A quo enim reprehensus? Immo vero ipse semet incusabat, quod copiarum numero longe inferior congressus cum Persarum rege esset. Melius Stephanus et Portus, postulante verbi usu, caussatus exercitus sui paucitatem, sive potius, semet reprehendens ac incusans. Statim οὐκ ἐπιμᾶτο ἐπιὼν Reiskii iussu ἐπαρᾶτο corrigendum foret, nisi si valide Noster resisteret. Ἐπιμᾶτο ἐπιὼν non aliud illi ac ἐπίνειν. Ecce tibi VII. 5. ἐπιμᾶτο κατιὼν ὁ Ἰστιαῖος: et cap. 50. ὡς δὲ ἐπιμᾶτο συλλαμβάνων. Consimiliter VII. 172. et IX. 52, tum I. 84.

ἰσχυρᾶτο προβαίνων. WESS. — Μιμῶδις non passiva aut reciproca notione dicitur, sed activa, ut III. 13, 16. VII. 146, 8. Itaque h. l. accusativum regit, τὸ στρατεύειν: ut sententia ad verbum haec sit, *damaavit, improbavit exercitum suum propter paucitatem*: id est, *conquestus est de suo exercitu*, non quod minus fortiter pugnasset, sed quod numero longe inferior fuisset hostibus. S.

10. Λαβόντες) Regum Babyloniorum ultimus, Croeso ad coëscendam Cyri adaugescentem potentiam foedere iunctus, et belli huius fortasse occasio. *Beroso apud Iosephum Ναβόννης* lib. I. cont. *Apion*. c. 20. Par causa *Amasin* Aegyptium, has in partes ut transiret, impulsisse videtur. Lege *Xenophontem* VIII. *Inst. Cyr.* pag. 183. WESS. — Commode *Larcherus* monuit *Labyneti* nomen a *Nabonnede* nonnisi literarum *l* et *n* permutatione, aliàs etiam haud infrequente, differre. Caeterum cf. c. 74. et *Xenoph.* *Cyrop.* VI. 2, 10. S.

CAP. LXXVIII. 3. Φειρόντις) Ut alibi saepius, hic etiam oblitteravit Gronov. ionicam scribendi rationem; et cap. 96. ἰφείρων e libro *Flor.* in ἰφείρων transiit; cum paulo post ἐπιφειρόντις intactum relinquatur; alibi διαφειρόντις; et ἐπιφειρώσι. Hic vero scribi malim: οἱ ἴπποι, μετρίοντις τὰς νομαῖς νίμμεθαι, ἰσφειρόντις (nempe τὸ προδόντιον) κατήσθιον. Verbum adhibuerunt *Euripides* et *Lysias*. VALCK.

5. ἐς τοὺς ἰξηγητίας Τελμησσίων) Dubium est, praestet-ne *Τελμήσσις* an *Τελμίσσις*, cum sermo de his coniectoris est. *Cicero* *Divinat.* I. 41. *Telmessus in Caria est, qua in urbe excellit haruspicum disciplina*. Habet et *Strabo* *Τελμήσσις*; sive *Τελμησσίων ἄκραν* lib. XIII. p. 935. [pag. 630. ed. Cas.] *Arriano*, qui de hariolis et coniectoris his diligentissime, *Τελμησσίς*; *Exp. Alex.* II. 3. item *Stephano Byz.*, *Suidae* atque aliis. Infra c. 84. eadem scripturae diversitas. Non addo plura. S. *Bochartus* in *Chan.* lib. I. 6. et *Ezech. Spanhemius* *Diss.* IX. de *Usu et Praest. Numism.* p. 563. abunde facient satis. Verum τοὺς ἰξηγητίας mutatos nolo. Non nescio, ἐς τῶν ἰξηγητῶν qua aliunde arcessita voce, defendi queat: at cur contortam sectabimur, ubi planissima et sine incilibus munita via est? Vocabuli usum ex Graecorum moribus in luce posuerunt *Viri Cl. T. Hemsterhusius* et *Ruhnkenius* ad *Timaei Lexic.* p. 81. [pag. 109. ed. sec.] WESS.

— Prope me abesse, ut istud ἐς τῶν ἐξηγητῶν probem, in *Var. Lect.* professus sum; idque quum ob codicum auctoritatem, tum hoc ipso, quod paullo insolentius dictum videri poterat. S.

CAP. LXXIX. 4. εὕρισκῃ πρῆγμα οἱ εἶναι) Ex usu suo esse. *Infra* IV. 11. ὡς ἀπαλλάσσεισθαι πρῆγμα εἶη. VII. 12. πᾶν γινεσθαι οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι, conperit prorsus sibi consultum non esse Graeciae bellum inferre. Quae Florentini imperio mox vetere possessione evertuntur, defendi non debent. WESS.

9 seq. παρὰ δόξαν - - ἢ ὡς αὐτὸς κατιδόναι) Dare quidem potuerat ὥς οἱ ἔσχη τὰ πρῆγματα οὐκ ὡς αὐτὸς κατιδόναι, pro- ut alibi dedit οὐκ ὡς ἤθελε. Sed ut hic, semel praeterea loquitur VIII. 4. ἐπεὶ αὐτοῖσι παρὰ δόξαν τὰ πρῆγματα τῶν βαρβάρων ἀπίθαι ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδόναι. VALCK.

13. ἢ δὲ μάχῃ σφίον ἢν ἀπ' ἵππων) Nihil in his mutari oportuit. Ἀφίππων, [quod amplecti non erubuit Gronov.] insuper habito Ionum more, ex ἀφ' ἵππων progenitum fuisse codicum alii declarant. Est illud in pugna equestri probatum. Poëta *Odyss.* i. 50. ἐπιστάμενοι μὲν ἀπ' ἵππων Ἀνδράσι μάχεσθαι. Cuius exemplo Philostratus *Heroic.* II. 18. p. 690. καὶ Μυστὶ γυναῖκες ἀφ' ἵππων ζυγμάχοντο τοῖς ἀνδράσι. Sunt praeterea rei equestris rudes et imperiti ἀφίπποι. Themistius *Orat.* XXIII. pag. 285. A. καὶ τῷ ἀφίππῳ (εὐχὴ καὶ ὄρεσιν) τὸν ἵππικόν. Atqui Lydi eo in genere praeter ceteros excellebant, ἵππεύεσθαι ἀγαθοί, uti Noster, sive *Φιλιππότατοι*, quemadmodum Philostratus *Icon.* lib. I. 17. pag. 788. ante quos omnes Homero ἵπποκοροῦνται *Iliad.* K'. 431. WESS.

CAP. LXXX. 4. καὶ ὕλλος συβήγγυσι) Amni verum nomen reddiderunt Glareanus ad *Livii* XXXVII. 38. et *Leopardus Emend.* VII. 9. neque inpediunt schedae veteres. Accedat *Strabo*, *Herodoti* testimonio usus lib. XIII. p. 928. [p. 626. ed. Cas.] cum de *Hermo*, εἰς δὲ καὶ ὁ ὕλλος ἐμβάλλαι - - συμπεσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς, εἰς τὴν κατὰ *Φωκαίαν* ἐκιδέσκει *Θάλατταν*, ὡς *Ἡρόδοτος* *Φυσίκ.* Quae *Geographi* tanto sunt obportuniora, quanto certius nunc adparet, *Medic.* bellissime κατὰ *Φωκαίαν* πόλιν offerre. Cl. *Reiskius* [et recte ille quidem] συβήγγυσι multitudinis numero pingit. WESS. — De templo *Διουμένης μητρὸς τῶν*

Ἰσῶν conf. Strab. lib. XIII. p. 575. ed. Cas. et Apollon. Rhod. I. 1125. S.

19. μηδ' ἢν συλλαμβανόμενος ἀμύνται) Nimia et paene superstitiosa, qua in Medic. erat vir clarissimus, reverentia in orationem Nostri verbum, toti Graeciae ignotum, ἀμύνται invexit, citra dubitationem negligentia librarii prognatum. Ἀμύνσθαι his libris frequens; nec aliubi, ne ab ipso quidem Florent. ad eam formam scribitur. L. Küsterum, acerbius hoc de genere Biblioth. Vet. et Nov. Clerici T. V. p. 409. conquestum, missum facio. Cameli odorem et speciem equum non ferre, sed reformidare, in praelii huius enarratione Xenophon Instit. Cyr. lib. VII. [cap. 1, 27.] pag. 176. E. et Polyaeus Strateg. VII. 6, 6. non praefererunt. WESS.

24. τῷ δ' ἢ τι καὶ ἐπιτεῖχει ἱλλάμψεσθαι ὁ Λυδός) Parum refert hoc an δὴ τῷ praecoepes. [sed istud praetulerit Herodotus.] Ἐπίσθην ἱλλάμψ. placitum olim, merito vir doctus [Reisk.] repudiavit ob c. 153. ἐπ' οὗς ἐπιτεῖχει στρατηλατίειν. Addere potuisset VI. 96. ἐπὶ ταύτην πρώτην ἐπιτεῖχον στρατεύεσθαι. Quae mihi quidem a navibus ad anchoras stantibus, ἐπιχούσαις, repetita non videntur: multo commodius τὸν πῦν ad dictionis complementum adsciscetur. Vide hoc Polybii Erc. Leg. pag. 1108. [lib. XVIII. 28, 11.] δῆλος ἦν, ἐπ' ἐχῶν πάλαι τοῖς κατὰ τὴν Εὐρώπην πράγμασι: et S. Lucae Evang. c. XIV. 7. ἐπ' ἐχῶν πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελίγοντο. In Euripidis Heracl. vs. 846. aliud requiritur. Varius enim usus. Quod autem nonnulli praeferunt libri ὁ αὐτός, manifestos ex ὁ Λυδός natales habet, prorsus uti αὐλῶν κόρας fragmenti Autocratis apud Aelian. de Animal. XII. 9. Λυδῶν κόραι genuerunt invitae, monitore I. Rutgersio Var. Lect. II. 1. WESS. — Proprius Herodoto usus verbi ἐπιτεῖχω sequente infinitivo. S.

CAP. LXXXI. 6. δέσθαι βοηθεῖν) Non probo βοηθήην, tametsi Ionicae notae. Mox c. 83. δέόμενος Κροίσῳ βοηθεῖν πολιορκούμενῳ. WESS.

CAP. LXXXII. 5. περὶ χώρου καλεσμένου Θυρίας) Vide Io. Meursium Miscell. Lacon. IV. 13. Barbeyracium Histor. Foeder. T. I. p. 30. De vocabuli variante scriptura dicere memini ad Diodor. XIV. 44., de eadem Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 74. ed. sec.] Κυθηρίη νῆσος [l. 8.] Gro-

novæ explicatione munita satis est. WESS. — Pro τὰ Κῦ-
θραι, quod proprium huius insulae nomen, I. 105. VII.
235. nunc Κυθρίη νῆσος dicere placuit Herodoto. S.

20. Ἀλκίνοῦ τι καὶ Χρόμιος) Theseus in Stob. VII. p. 92.
ἔκαστο Ὀθρυάδης μεταξὺ τῶν ἀνηρημένων Λακεδαιμονίων, μόνος περι-
λαφθεὶς. Ἀργίῳ δ' ὁ δὺς Ἀλκίνορος καὶ Χραμίον. Vitium per-
spexit Gesnerus, in corrigendo parum aberrans. Fuit, uti
hic, Ἀλκίνοῦ καὶ Χρόμιος. [Ἀγνήτωρ καὶ Χρόμιος ex mastis edi-
dit Schow pag. 201.] Plutarchi Ἀγνήτωρ Meursius dudum re-
formavit. De Othryade praeclare Ti. Hemsterhusius ad Lu-
clan. Contemplant. c. ult. WESS.

25. σκυλεύσας τοὺς Ἀργίῳ νεκροὺς) Frequentatur his in li-
bris συνῆσαι, ubi de rogo rebusque temere congestis sermo
est. Hic, tametsi ex msstis, adridere non debet. Valuit
ne Othryades, viribus ac sanguine defectus, in unum Ar-
givorum corpora coacervare? Belle Theseus in Stobensi,
Ὀθρυάδης πολλοὺς σκυλεύσας, τῶν πολεμίων τρόπαιον ἔστησε.
Non disparia Chrysermus in Plutarchi Parallel. T. II. p. 306.
WESS.

28. λίγοντις, οἱ μὲν etc.) Ut alia quaedam Sophoclis et Eu-
ripidis, quae legisse suspicor Athenis Herodotum, expres-
sit hunc locum de Phoenissis Euripidae vs. 1471 seqq. ἦν δ'
ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν etc. Verbum ἔλγον, ἐλίγτο, suppri-
mitur haud semel in simillimo loco Thucydidis VI. c. 35.
ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδὲν ἂν
τρόπῳ ἔλθουν οἱ Ἀθηναῖοι - - τοῖς δέ, etc. Aliis supplementia
non indigemus. VALCK.

31. τίλος δέ, ἐκ τῆς ἱριδος etc.) Nisi Chrysermus [apud
Plutarch. l. c.] fallit, Amphyciones, capti arbitri, litem
secundum Spartanos dederant. Priorem tamen victoriam
sibi tribuerunt Argivi apud Pausaniam X. 9. Vindicarunt
et sibi Lacedaemonii; unde Θυρατικοὶ apud eos στίφανοι, de
quibus docti viri ex Athenaeo ad Hesychium. WESS.

37. πρὶν ἂν Θυρίας ἀνατώσωνται) Suum Herodotus recepit.
[nempe ἐν particulam.] Platone in re obvia non uteretur te-
ste, nisi eadem illi in animo atque oculis fuissent: ἔνορκον
ἂν ποισαίμην, ὥσπερ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν, πρὶν ἂν νική-
σω ἀναμυχόμενος etc. in Phaedone p. 89. c. [c. 38.] WESS.

38. οὐ γὰρ κομῶντις πρὸ τούτου) Conturbare orationis
seriem γὰρ non latuit Reiskii sollertiam. [At neutiquam

turbat, modo in parenthesi posita ista verba cogites. conf. ad I. 24, 17. notata.] Non vidisse illud, saltem sprevisse, Eustathium argumento sunt, *Λακιδαιμόνιοι δὲ, νικῆσαντες ἐν τὸν (ἔθεντο voluit) νόμον, μὴ κομῶντες πρῶτον, ἀπὸ τούτου καὶ* ex Herodoto, in Homer. p. 165, 19. [pag. 125, 5. ed. Bas.] Comam-ne vero ab hac de Argivis victoria Spartani promiserint, dubia in scriptorum dissensu res est, *Plutarchi* praeter ceteros, *Nostrum*, sed clanculum, taxantis, *Vit. Lysandri* principio. Lege *Io. Meursii Miscell. Lacon.* I. 16. atque adde ex *Philostrati Vit. Apollon.* VIII. 6. p. 335. ubi Leonides *κομῶν ὑπὲρ ἀνδρείας*, ut amicis venerabilis et hostibus magis esset terribilis: tum *ταῦτά τοι καὶ ἡ Σπάρτη ἐκ αὐτῷ κομᾷ, μῖον οὐδὲν ἢ ἐπὶ Λυκούργῳ τε καὶ Ἰφίτῳ*: h. e. iactat se Sparta et gloriatur Leonidā non minus quam etc. Doctus interpres a vero aberravit. WESS.

42. αὐτοῦ μὲν ἐν τῇσι Θυρήσι etc.) De Othryadae exitu iterum discordia. Periisse Perilai, Alcenoris filii, manu Argivi ferunt in *Pausan.* II. 20. *Nicander* in culto Epigrammate cum *Herodoto* facit *Anthol.* III. 5. pag. 299. [Analect. Brunck. T. II. p. 2.] Sed partium patriaeque studio, uti nunc, plurimi olim a tramite auferebantur. WESS. — Exstat etiam in totam hanc rem Epigramma, quod *Simonidi* tribuitur, in *Anal. Brunck.* T. I. p. 130. S.

CAP. LXXXIV. 5. ὡς οὐ προχωρεῖ) *Gronovium* laudo. [προχ. edentem.] Vide V. 62. VIII. 102. *Amanuensium* in προχωρεῖν et προχωρεῖν eminent lapsus, etiam in *Thucydidis* II. 5. Arcem Sardoniam *Ti. Hemsterhusius* ea luce circumdedit ad *Lucian. Contempl.* c. 9. ut nihil supra. WESS.

10. τῇ οὐδὲ Μήλῃ, ὁ πρότερον βασιλεὺς) Et hoc bene. Πέρσιος, si valeret, non primum, sed priorem Croeso regem signaret, *Scaligero* Can. Isagog. III. p. 320. animadvertente. *Eusebius* habet in *Chron.* penultimum Heraclidarum regiae apud Lydos gentis *Melem*. Sic *Myrsili* *Candaulae*que aetatem antevertit proxime. Verum multo hoc antiquior *Meles* in fragmentis est *Nic. Damasceni*. Praeclare de *Dione Chrysost.* Or. LXIV. p. 598. in refingendo regis huius et *Mardi* nomine meritis est *Valesius* ad *N. Damasceni Excerpt.* p. 442. WESS.

[11. τὸν Μέοντα) Maiuscula littera Μέοντα dabant superiores editt. quasi proprium nomen esset. Ferebatur au-

tem fabula, catulum leonis ex regis pellice natum esse. S.]

12. Τελμυσίων δικασάντων) Non erant δικασταί, sed coniectores et interpretes portentorum; quae duo coniunguntur. Cicerone de Divin. II. c. 28. qui lib. II. c. 5. Est, inquit, quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus; Bene qui coniciet, vatem hunc perhibebo optimum: Μάντις γ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς. Theocritus, Eid. XXI. 82. Ὅς γὰρ ἂν εἰκάζει κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστός ἐστιν ὀνειροκρίτας. Tametsi non ignorem, σημαίνειν, κρίνειν, γνώσκειν, in talibus etiam adhiberi ab Herodoto; una tamen mutata litera hic libenter legerim: Τελμυσίων εἰκασάντων, ὡς etc. Dio Chrys. Or. XXXIV. p. 414. c. τὰ μὲν τῶν οἰωνῶν εἰκάζειν δεῖ. Omnis divinationis coniectura nititur, ultra quam progredi non potest: Cicero de Div. I. cap. 14. Sunt mihi ad manum loca veterum, in quibus τοῖς δικαίοις, εἰκαῖα videantur substituenda: VALCK. — Insolens verbi usus originem suspicionibus praebet. Varias Reiskius offert, Miscellan. Lips. vol. VII. pag. 616. praeterque alias διδάξαντων, docentibus, adprobat. Mihi expedita in hoc doctorum acumine omnia non sunt. Ampliabo, donec clarior e msstis lux. Leonem circum arcis muros gestatum spectavit Apollonius Tyan. Epist. LXXV. cum rixantibus Sardonis, ὑμεῖς δὲ, inquit, ποῖω πεποδότες ἄρα λέοντι πόλεμον ἄσπονδον ἤρασθε; WESS. — Verbum δικασάντων tuentur libri omnes, nec satis caussae video cur sollicitetur. Haud dissimili certe verbo ἔγνωσαν in re similima usus est Noster I. 78, 10. S.

[16. κατηλόγησε τοῦτου) τοῦτο malebat Reisk. coll. cap. 144, 11. et III. 121, 6. Sed potuit cum utrolibet casu construi id verbum, neque hic obstant sequentes accusativi, absolute positi. S.]

18. ὁ ὢν δὴ Ὑποδάμης αὐτὸς ὁ Μάρδος) Melius οὗτος cum Pavio et Reiskio. Confer Xenophontem VII. [cap. 2.] Inst. Cyr. p. 180. ubi nonnulla diversitas. WESS. — Mireris nullo e cod. msto οὗτος citari. Sic sane solet Noster. τοῦτον δὴ ὢν τὸν Ἄτυν, I. 33, 8. οὗτος δὴ ὁ καθαρθείς, I. 53, 5. ὁ δὲ παῖς οὗτος ὁ ἄθωνος, I. 85, 15. et frequenter aliàs. Pronomini autem αὐτὸς non erat hic locus. S.

18 seq. τῶν τινὰ Λυδῶν) τὸν τινὰ Λυδῶν prave Florentino scribitur. [quem secutus est Gronov.] De Nostri more abunde testabuntur exempla collata in cap. 85. ab [co-

dem] Gronovio: accedent progressu operis ex msstis plura. WESS. — Vide c. 85, 11. 109, 17. 124, 17. etc. S.

[22. καὶ κατ' αὐτὸν ἄλλοι) Blandiri poterat μετ' αὐτὸν quod et *Valla* expressit, et post eum alii. Sed vetat librorum auctoritas. κατ' αὐτὸν Gronov. interpretatus est ad eius exemplum. Non repugno: sed videbatur mihi ita dictum, ut istud, μεταδιώκει δὲ, - - ἀποστείλας τριῆρ' κατ' αὐτὸν, III. 4, 11. S.]

CAP. LXXXV. [2. τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικῆς, ἀφωτος δὲ.) Vide supra ad I. 38, 10. notata. S.]

3. ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ) Alii codd. formam dant usitatam εὐεστοῖ: inusitatam sui Codicis admirabatur Gronovius. Herodotcam hic fuisse suspicor εὐεστῷ, et in *Glossario Herod.* primitus scriptum: Εὐεστῷ, (pro Εὐεστῇ, ἢ) εὐημερία, εὐετηρία. - - Διογενιανὸς ἀνιὼ τοῦ σ γράφει: nempe εὐεστῷ, quod habet *Aratus* Diosem. vs. 358. Ὅφρα τις εὐεστῷ χαίρῃ ποτιδύμῃανος ἀνῆρ. Schol. τῇ εὐετηρία. Formas istiusmodi nominum lones adamarunt praesertim: Ἰώνων istum σχηματισμὸν exemplis adfirmat *Eustathius* *Iliad.* τ'. pag. 1245, 39. [p. 1180. ed. Rom.] Ultimum eorum est ἡ κτιστός: κτιστὸν, inquit, Μιλήτου Φησὶν Ἡρόδοτος. Leguntur ista lib. IX. c. 96. λῆστὸς lib. V. 6. τὴν καταπλαστὸν IV. 75. subministravit, ut alia multa pereximia, *Mediceus* iste Codex. Prae ceteris Poëtis ista talia frequentavit *Callimachus*, in cuius paucis reliquiis inveniuntur ἀρπακτός, διωκτός, γιλαστός, μαστός, ἀλκτός, οἰστευτός. Horum nonnulla meus attigit *Hemsterhusius* ad *Lucian.* [Dial. Mort. VI. 3.] pag. 354. multo plura huius classis praebet *Hesychius*, quaedam etiam mendosa: Ὠρητός vox est nauci, *Antimachea* fuit πωρητός. Ἑσκλητός probabiliter scribendum, ubi legitur Ἑσκλητός, ἢ τῶν ἐξόχων ἄθροισις ἐν Συρακούσαις. Ceterum, si vel *Herodoteum* est εὐετός, fatendum tamen multo frequentius dici εὐεστῷ vel εὐεστοῦν. *Democriteam* esse vocem omnes norunt [saltem ex *Diog. Laërt.* IX. 45.] qui has literas tractant; illud non omnes, vocem in tres male distractam apud *Stobaeum* perperam in verbis legi *Democriteis* p. 278, 55. τὰ ἀδικίοντα (τῶν ζώων) ἄθως ὁ κτίων καὶ πρὸς εὐ' ἔστ' οὖν τοῦτο ἱρδὶν μάλλον ἢ μή. Scribendum, πρὸς εὐεστοῦν. Κακιστοῦν interpretatur *Hesychius* κακὴν κατάστασιν, ἢ ἀπραγίαν. *Aeternitas* *Antiphonti* dicta Ἀειστώ, teste *Har-*
Herodot. T. V.

poet. ἡ εὐστία, Έστὰ Archytæ Stobæi Ecl. Phys. p. 81. vs. 8., ἡ ἀποδαμία Callimacho apud Suidam Ἀπιστώ. Ubi vulgatur in Herodoto IX. 84. τῇ ἀπιστοῖ τῆς μάχης, olim legebatur, me iudice, ἀπιστοῖ. Hesychius: Ἀπιστός, ἡ ἀποχώρησις. Formam in ὠ, quod commemini, nullam praebet Herodotus. Sed haec, fateor, modum excedunt, argutis istis Graecorum auctorum emendatoribus breviloquis displicitura. VALCK. — ἐν τῇ -- εὐστοῖ) Sequor schedas Ask., alias Mediceis consentaneas. In Glossis Herodoti variatur. In scriptis Remig. εὐστοῖ, εὐστηρία: aliae εὐστρία, εὐστή: cui discordiae commodior dabitur locus. Non esse ab Ionum usu id, quod amplexus sum, alienum, Democriti apud Stobaeum verbis stabilire in animo fuerat. At illa persanata sunt. Clemens Alex. Stromat. II. pag. 498. Δημόκριτος μὲν ἐν τῷ περὶ τοῦ Τίλους, τὴν εὐθυμίαν, ἣν καὶ εὐστοῖ προσηγόρευεν. Non illi itaque idem atque aliis notavit: sua enim sibi Philosopher vocabula habuit. Nostro congruit Aeschylus VII. c. Theb. vs. 192.

Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐστοῖ φίλη

ἔννοιος εἶην. ---

ubi Critici εὐδαιμονία, εὐστηρία. Quo usu et Maximus de Elect. vs. 534. WESS. — Maximi philosophi de Electionum auspiciis carmen, quod dicit vir doctus, editum exstat in Fabricii Biblioth. Gr. T. VIII. p. 415 seqq. Vocab. εὐστοῖ apud Aeschylum iterum habes in Agamemn. 878. S.

12. ἀλλογνώσας Κροῖον) H. Steph. coniectando iustam huius loci scriptionem adsecutus fuit in Voc. Herodotear. recensione p. 722. [ubi de verbo ἀναγνώσκω agit: et iterum aliquanto post.] et 739. Certam praestant masti, et Hesych. Ἀλλογνώσας, ἀγνοήσας. Neque abit multum ἀλλογνώων in Galeni Gloss. Hippocratis, quo de doctissimi Viri ad Hesych. et Foësius in Oeconom. neque, alia in conpositione, ἀλλοφρονέων, ἀλλοφρόνων etc. WESS.

15. ὁ δὲ παῖς εὐτός ὁ ἄφρων) Cicero Divin. l. 53. eiusdem generis etiam illud est, quod scribit Herodotus, Croesi filium, cum esset infans, locutum. Prodigiousum certe, modo verum. Noster non ἄφρων tantum, quemadmodum Xenophon, Nie. Damascenus et Dio Chrysost. atque alii, sed διφθαμμένον τὴν μίαν, captum auribus c. 38. et κωφόν c. 34. fuisse prodidit. Possunt-ne ergo ab ipsis natalibus surdi articulas voces

edere? praesertim nullo divino beneficio, verum *ὡς δὲ Μωϋσῆς καὶ Χανού*, uti scribit. Merito hoc reprehendit *Corn. de Pauv.* Habet *Plinius* N. Hist. lib. XI. 50. semestrem Croesi filium, in crepundiis locutum, quo prodigio totum Lydiae regnum conciderit. At alius is fuit, atque ab hoc diversus, ut belle *Harduinus*, nisi si tamen in portento describendo inter veteres haud constiterit. WESS. — Conf. ad I. 38, 10. notata. S.

CAP. LXXXVI. 7. *δὲς ἔπειτα Λυδῶν - - - παῖδας*) Sic consimilia *Nic. Damascenus* Excerpt. p. 457. in hac pyra tragoedians, sed culpam inhumanitatis a Cyro in Persas amolians. *Ctesias* nihil de rogo, admiscet tamen prodigiosa multa. Nihil quoque *Xenophon*. Quae mihi suspicionem adaugent, ex vulgi, mira captantis, fabellis haec profluxisse. *Ἰσὼν ἐρίφδῃ*, quod sequitur, reddendum *Abydeno* apud *Euseb.* Pr. Eu. IX. 41. WESS.

[14. *καὶ περὶ ἐν κακῇ ἰστίᾳ τοῦτοῦτο*) Incongrua sententia est, in quam verba ista vulgo interpretantur: *et si in tanta calamitate posito, tamen etc.* Quasi vero mirum videri deberet, quod in ea calamitate Croesus dictorum Solonis meminerit! Nihil profecto magis consentaneum erat, quam ut tunc maxime haec cogitatio animo miseri occurreret. Itaque, quum in *καὶ περ* consentiant libri, videndum est ne alia notione particula illa hic fuerit accipienda; v. gr. *cum maxime tanta in calamitate versanti.* S.]

16. *μὴδὲνα εἶναι τῶν ζώοντων ὀλβιον*) Restitui, quod exilio traditum erat, *εἶναι*, schedis iubentibus. Vide c. 32. et hoc *Plinii* verissimum N. Hist. VII. 40. Si verum iudicium facere volumus, ac repudiata omni fortunae ambitione decernere, mortalium nemo est felix. WESS.

17. *ὥς δὲ ἄρα μιν προσεῖπεν αὐτῷ*) Potuerat *παρὰστῆναι* locum tueri, quem et illi *Reiskius* relictum voluit, nisi mistorum concordia obnixa fuisset. Vide *Gronovium*. WESS. — *Commode Gronov.* citat I. 119, 24. ubi vulgatum olim *προσάπτει* idem ac *παρὰστῆναι* valet. Sic vero et *προσάπτει* olim I. 129, 1. i. q. *παρὰστῆναι*. Quibus duobus posterioribus in locis sicut e literam geminavi, sic et h. l. *προσεῖπεν* scribi debuit: quemadmodum etiam V. 51, 4. pro vulgato olim *προσέειπεν*, recte *προσεῖπεν* libri nostri

dedere. Construitur autem hoc verbum aliàs, ubi de corpore agitur, cum dativo casu: nunc, ubi de mente, cum accusativo. Intelligo autem, minus commode me ista verba his latinis reddidisse, *Hoc ergo sibi proponens. Rectius Valla: Quod dictum ubi subiit Croeso. S.*]

18. ἐκ πολλῆς ἡσυχίης) Memoratam Stephano lectionem, quia dabat et Med. codex, recte restituit Gronovius: niti quoque potuerat Eustathio, qui ad Od. Θ'. p. 319, 23. [p. 1604. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, inquit, ἐκπλεγεῖς δὲ τούτοις ἐπὶ χρόνον ἄσθεγγος ἦν, μόγις δὲ τι ἀντεχθεὶς εἶπε. καὶ πάλιν ἀντεγκάμενόν τι καὶ ἀνασπινάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. Horum priora leguntur I. 116. Quod hoc loco vulgabatur olim, λειποψυχίης, fluxit, opinor, ex interpretamento lectionis non absurdae ἀψυχίης: censeri certe potuit Croesus ante passus animi deliquium, quam ad se redeuntem subierit Solanis dictum. ἡ λειποψυχία, locis a Foësius designatis, saepe dicta fuit ἀψυχίᾳ Hippocrati: in locum ἀψυχίης, saltem in πονυχίης, facile mutari potuit ἡσυχίης, quod genuinum iudico. VALCK. — Non audeo damnare tutum tot Codicum et Eustathii propugnaculo. Puto et Nic. Damascenum in Nostro reperisse. Σιωπῆς δὲ γινόμενης, ait Excerpt. p. 461. σπινάξας μέγα, εἰς τρεῖς ἀνακαλεῖται πάλιν Σόλωνα. Explicationem certe seu paraphrasin huius loci ea praebent. Ἐκ πολλῆς ἡσυχίης, postquam altum erat silentium, sive σιωπῆς γινόμενης. Stabilire praeterea Nicolaus lectionem Arch. poterit, sicuti et Aelianus in Eustath. p. 1404, 45. [Od. α. p. 38, 41. ed. Bas.] haec planissime aemulatus: ὁ δὲ ἀντιήκατο ἄρα, [ἤγουν ἐκ βάθους ἐξιβήσῃ] καὶ εἰς τρεῖς ἐκάλεσε τὸν Σόλωνα. [Eadem habes apud Suid. in Ἀντίγνατο.] Adde aliam eiusdem Aeliani, quam adscripsit Berglerus, imitationem Var. Hist. IX. 41. WESS. — Verbum ἀντεγκάμειν et ἀντιήκασθαι apud Suid. in Ἀντιγνῶν, et Hesych. in Ἀντίχθῃ, exponitur ex animi deliquio (ἐκ λειποψυχίας) se recipere, et vocem edere. Qui verbi usus videtur esse sequioris aetatis: (conf. Indicem nostrum Graec. in Appian.) unde fortasse apud Nostrum λειποψυχίης pro vocab. ἡσυχίης irrepsit. Apud veteres et Ionicos praesertim scriptores nihil fere aliud, nisi, vocem vel gemitum (ex imo pectore) proferre. Vide Heynium ad Iliad. τ'. 314. Apollon. Rhod. III. 463, et 635. IV. 1748. Sic rursus apud Nostrum I. 116, 6. S.

27. ὡς ἦλθε ἀρχὴν ὁ Σόλων) Cl. Reiskius ὡς ἦλθε Σάρος ὁ Σόλ. Verum ἀρχὴν notat olim hic atque alibi. Vide II. 27. et Lud. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 714. WESS.

28 seq. ἀποφλαυρίσει οἱ. αἶ δὲ εἶπας τῇ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ τῇ περ etc.) In οἶα si hae literae [αἶ et αἶ] coalescerent, huius quidem loci mihi facilius videretur intellectus ista ratione scripti: οἶα δὲ εἶπας, τὰ αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει τῇ περ ἐκείνος εἶπε. τῇ tantum in τὰ fuit mutatum: sed fortasse Codices hic vulgatis meisque coniecturis meliora suppeditabunt. VALCK.

Ibid. ἀποφλαυρίσει· οἶα δὲ εἶπας, ὥστε αὐτῷ πάντα ἀποβιβήκει οἱ, τῇ περ ἐκείνος εἶπε) Varie haec fuerunt tentata. Cl. Abresch sola distinctione veteri scripturae medetur, ante τῇ περ ἐκείνος interpungens. Reiskius aut αἶ δὲ εἶπας, εἶπε αὐτοῖς ὡς πάντα etc. aut αἶ δὲ εἶπας, ἔφη, ὡς αὐτῷ πάντα ἀπ., τῇ περ etc. Laudem merentur, etsi opera male cesserit, viri egregii. Premo mistorum vestigia cum Abbate Geinozio, [Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XVI. p. 69.] cuius ἀποβιβήκει, cum coniecturae [et ei quidem parum felici] debeatur, carebimus sine damno. Potius foret, si necessitas urgeret, Cod. Ast. ἀποβιβήκει. Verum αὐτῷ -- οἱ per tmesin, ut alias, pro ἐκείνῳ depositum fuit. Vide Abresch dicto loco, et Gronovium. WESS. — Abreschii libro aegre careo. Quae autem Gronovius pro vindicanda scriptura ἀποβιβήκει οἱ protulit exempla ex II. 175, 2. VI. 68, 2. III. 55, 9. III. 72, 28. VII. 125, 2. in eorum duobus prioribus abundat quidem dativus pronominis οἱ, sed nec in his ipsis, nec in ullo ex reliquis, αὐτῷ οἱ idem ac ἐκείνῳ valet. Nempe h. l. terminationi verbi ἐποβιβήκει olim superne adscriptae literae οἱ indicabant legi in aliis codicibus ἀποβιβήκει, quam scripturam equidem probavi. Nec vero sperno ἀποβιβήκει: pro quo non est cur ἀποβιβήκει quispiam consideret. Amat Noster plusquamperfectum ponere, ubi perfectum vel aoristum expectasses: vide I. 84, 22. 79, 8. 122. extr. etc. Quare etiam I. 132, 2. vulgatum olim κατήκει teneri potuerat. Conf. Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 239 seq. S.

33. καίσθαι τὰ περίσχεα) Obsecutus sum clarissimi viri monitis et cap. 101. lib. V. uti nunc editur. Morantur tamen et nonnihil retrahunt haec c. 191. huius libri, τῶν

πρὸ τὰ ἴσχατα τῆς πόλεως ἱαλυνώτων. Liberum itaque optandi arbitrium. WESS. — Male τὰ πρὸ ἴσχατα olim edebatur; quod et Gronov. incaute, ut ipse fatetur, tenuerat. Nec vero retrahere nos debet alter locus I. 191, 28. ubi οἱ πρὸ τὰ ἴσχατα οἰκίσαντες idem valet ac οἱ τὰ πρὸ ἴσχατα οἰκίσαντες. S.

39. κελύει σβεννύναι) H. Stephano insultare [quod a Gron. factum] recuso: vidit opinor cod. Rem. cui et pauci alii consentiunt, maluitque leniter fluentem orationem; fortasse iniuria. Solet enim Noster in eo genere varietatem sectari, sicuti saepe numero alii. Conf. V. 103. et Davis. in Ciceron. Tuscul. Disp. I. 24. et Raphel. Obs. ex Herodot. in Ep. ad Galat. 2, 6. ubi tamen aliena quaedam. WESS. — Amat, novimus, Herodotus insolentia et subita subinde constructionis mutatione animum percellere lectoris: sed durior haec utique et vix ferenda ἀνακλουσία, cuius nullum simile exemplum mihi occurrit. Nam istud quidem, quod ex lib. V. cap. 103. citatur, commoda orationis distinctione haud parum mollitum videbimus. At enim, si orationis insolentiam merito miramur, haud minus mira nobis videri debuit optimorum quorumque codicum, ac tantum non ad unum omnium, in salebrosam istam scripturam, quae adeo facile caveri poterat, coniunctio. S.

CAP. LXXXVII. 3. δυνάμινους δὲ οὐκ ἐπὶ καταλαβῆν) Portius καταβαλεῖν, ut in S. Remig. inest, corrigebat, citra urgentem caussam. Si qui tamen ita voluerint, non pugnabo. Facit scriptionis adfinitas, ut verborum saepe oriatur confusio, de qua superius c. 46. Haud raro quoque vim patiuntur. Nic. Damascenus Excerpt. p. 449. ὁ δὲ Θηράτωρ ἐπὶ τὸν δόρυον (ὥρμησι) καὶ καταλαβὼν ἱσπάρτατε. Salmasius ad libri sui oram καταβαλὼν, quo Nicolaus nec clarius distinctiusve loquatur. Mitto alia. WESS. — At verbo καταλαβῆν, inhibere, coërcere, quod alii omnes libri agnoscunt, proprius hic locus; et alienum foret καταβαλεῖν. Conf. ad I. 46, 5. notata. S.

4. εἴ τι οἱ κεχαρισμένον ἐξ αὐτοῦ ἰδομένη) Simile Aristophanis, uti bene Berglerus, Pac. vs. 385. εἴ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον οἶσθαι παρ' ἐμοῦ κατεδιδόκω. Ambo imitantur Poëtam, Iliad. A. 39. Ceterum S. Remig. κεχαρήγεται placere posset, modo Herodotei commatis foret. Tritum usu est Aristotelis, Strabonis, atque aliorum, quemadmodum ad Diodori lib. I. 15. adscripta ostendunt. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. *κάτισι τι ἰγγὺς ἰωντοῦ*) Scrip-
tor *Florentinus* erroris reus est. Nusquam in his libris
κατίσι, tametsi verbi neque obscurus nec infrequens usus.
Quae continuo succedunt, *ἀπιθώμαξ τι ὄριον*, *Homeri* exem-
plo venerunt *Ἰλ. Ω'. 629. Πρίαμον θαύμαζον Ἀχιλλεύς εἰσερόων*
etc. **WESS.**

12. *χρήματα τὰ εἰς διαφορίαι*) Sic oportuisse, iam dudum
docuit *P. Leopardus* *Emend. VII. 9.* Propagatum ex *Aldino*
vitium est, saepius ad hoc vocabulum offenso *V. 75. VII. 10.*
Qui *Nostrum* versavit, nihil hic desiderabit. **WESS.**

CAP. LXXXIX. 11. *κάτιστον τῶν δορυφόρων*) Solita-
rium incedit *Arch. θάρησιν*. *Galeus* operam in eius patro-
cinio abutitur: *θάσσιτον* imprudenti excidit. *Hesychius*
θάσσι, κάθισον, quod ex *θάσσι*, quo de *Eustathius* in *Hom.*
p. 1008, 47. [*p. 1008, 36. ed. Bas.*] contractum. Mutuum
Cyri Croesique sermonem *Xenophon Inst. Cyri VII. [cap. 2.]*
p. 181. suo more descripsit. **WESS.**

CAP. XC. 4. *ἀναρτημένον σὺ ἀνδρὸς etc.*) Pareo Codici-
bus et dialecti consuetudini. Ipse *VI. 88. μαθὼν - - ἀναρτη-
μένους ἔρδων Αἰγινήτας κακῶς*. Eiusdem sunt speciei *ἀργίται,*
ἄρρηται etc. Mox *Cl. Reiskius βασιλέως χρηστοῦ ἔργα*, coniectu-
ra fortasse arbitraria. **WESS.** — De orationis ἀνακλουθῆναι
dictum est ad *I. 3, 7. S.*

12. *ἱπανηλόγησι*) Aliena viri doctissimi comminace-
bantur: legendum *ἱκαλλόγησι*. Sed hoc dudum praecepit
accuratissimus *P. Leopard.* et quidquid ad illud firman-
dum dici poterat, *Em. VII. c. 9.* Atque ita legit hoc in
loco *Pollux II. 120.* nam non attigit τὸ ἱκαλλόγηται, e lib. *I.*
c. 118. **VALCK.** — In *Leopardi* partes etiam *Reiskius* ivit,
optimo consilio. *Ἐκαλλόγησι, repetiit, eademque ipsa expo-
suit,* quae supra *c. 37. etc.* atque ita *Pollux.* Nam *ἱπανηλόγησι,*
quod illi et *Nostro* instaurat *Cl. Adr. Heringa Obs. Crit. c. 3.*
p. 25. non convenit et longius deflectit. Bene *Philo Iud. de*
Fortitud. p. 738. D. εἰρηκῶς δ' ὅσα δίδωται ὁ καιρὸς, παλλιλογεῖν
οὐ δίκαιον. **WESS.** — Adsurgo docto Virorum choro *ἱκα-
λλόγησι* hic corrigentium; sed in eorumdem partes con-
cedere nunc quidem non possum. In constanti librorum om-
nium scriptura *ἱπανηλόγησι*, nisi obstare visa esset *Pollucis*
auctoritas, nihil magnopere inerat quod suspectam illam
nobis reddere debuisset; nisi fortasse *ἱκαλλόγησι* maluisset.

Nam, ut ἀναλογίζεσθαι significat *secum repetere, secum reputare et recensere*; (vide, praeter exempla a Schneidero citata, Athen. IX. 382. d. ubi video in lat. vers. a me omissa esse verba ista: hic, ille; omnes nominatim recensui:) sic ἀναλογίζειν, active, recensere, repetere, particulatim exponere; velut apud Philonem, (de Mundo, p. 1169. ed. Francof.) ubi ait, τοὺς ἡμέτερον (μύθων) χρόνους ἀναλογίζεσθαι, si singularum fabularum tempora recenseamus: atque idem fere valebit compositum verbum ἱκαναλογίζειν. Sed quidni perinde, alia verbi terminatione, ἱκαναλογεῖν eadem notione dicere Herodotus potuerit? Sic in ἱκανηλόγησι vocalis η, in media voce, fuerit geminatum augmentum, ut in ἡμελλον, ἡθελον, ἡδυνάμην, et similibus. Fortasse vero in praesenti etiam tempore ἱκανηλογεῖν, per vocalem η pro α, dixerit Noster; quemadmodum καταηλογεῖν pro καταλογεῖν, III. 121, 6, cuiusmodi usus vocalis η pro α etiam in communi Graecorum sermone in verbo κατηγορεῖν superest, ex κατὰ et ἀγορεῖν composito. Atque ita, nisi satis firmatam, ferendam certe, neque temere mutandam, codicum h. l. scripturam habemus. Nec vero scripturae huic Pollucis auctoritas, solummodo vulgata apud eum lectio, obstat: mss. codices firmant eam potius, quam evertunt. Nam quod cod. Iungerm. dabat, ἱκανηλόγησι, non differt a nostra scriptura, nisi quod N perperam in ΑΑ sit mutatum; quod genus confusionis Bastius, olim noster, adigit ad Gregor. Dial. p. 921. Quod vero optimus alioqui cod. Falckenb. habebat, ἱκανηλογήσῃ, id ex alia satis prona confusione natum erat, nempe ex Η factum TI. Taceo, ne satis quidem aptum huic loco fore verbum ἱκανηλόγησι. Hoc enim significaret iterum dixit, repetiit quae ante dixerat. (conf. I. 118, 5.) Atqui Herodotus quidem ista in superiori narratione exposuit; non vero Croesus eadem Cyro iam ante dixerat. S.

24. εἰ ἀχαρίστοις νόμος εἶναι) Ineptiunt cum suo ἀχαριστιῶν scribae veteres, obliti iteratissimae locutionis. Satis hoc Thucydidis erit, VII. 35. οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι διὰ τῆς σφῶν τὸν στρατὸν εἶναι. Similia ex Tacito et Sallustio stipavit P. Leopardus Emend. IV. 23. habet et huc pertinens Abresch Diluc. Thueyd. p. 749. Egrege Clemens Alex. Protrept. p. 38. ὃ Κροῖσι, — — ἀχαριστός ἐστιν, ὃν προσκυνεῖς, et plura hinc derivata. WESS.

CAP. XCI. 5. *πύμπτου γένεος*) Praeclare *Mediceus*. Idem ob sequentem articulum coniectando adsecutus fuerat *Steph. Berglerus*; mirumque accidit, haesitasse in re obvia interpretes. Vide c. 13. et quae docte commentatur *Gronovius*. [Monuit *Gron.* γένεα non modo patrem, sed et generatim progenitorem dici; quem idem Noster γένεος, VIII. 157. 1.] Vellem is etiam mox δόλω -- *ἐπισπόμενος* scripsisset, quod masti certum praestant et sermonis indoless expostulat. *Homer.* Od. Γ'. 215. *ἐπισπόμενοι* θιῶν ὁμῶ. *Sophocles Elect.* 973. ἀλλ' ἢ ἐπίσπῃ τοῖς ἰμοῖς βουλόμενοι. Verum scripturae haec aberratio in aliis et Nostro saepe se obferret, uti c. 103. III. 14. 31. 54. etc. *WESS.* — De progenitoribus commodè a *Bellangero* ad h. l. monitum *Larcherus* retulit, ex Graecorum more ita eos numerari, ut pater censeatur secundus, avus tertius, quartus proavus, quintus abavus. Fuit autem Gyges abavus Croesi, hac successione: Gyges, Ardys, Sadyattes, Alyattes, Croesus. S.

10. οὐκ οἶόν τι ἐγένετο) Nihil demuto; οὐκ οἶόν, οὐκ οἶα, οὐκ οἶος, in simili re usus sunt frequentia. Supra c. 67. IV. 152. VI. 130. Post pauca [l. 14.] *Reiskius* ὕστερον τρισὶ ἔτισι τούτοις: quod Codices si praebent, attentionem mereretur; nunc edito inhaereo. *WESS.*

23. *εἴπε τὰ εἴπε Λοξίης*) Neminem offenderent ista si sola legerentur: de Phallo agens, ποιῶσι, αἶτ, τὰ ποιῶσι Ἕλληνες. II. 49. Nostro tamen loco si prius εἴπε Codicibus abesset; ob sequentia censerem adiectum, pristinamque scriptionem hanc fuisse: τῷ καὶ τὸ τελευταῖον χρηστηριαζομένῳ (I. c. 55.) τὰ εἴπε Λοξίης περὶ ἡμίονου οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε. Postremum Herodoteum est, ut et illud: οὐδὲ τοῦτο, --- τὰ εἴπε. Sic I. 89. Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο, τὰ Κροῖσος εἴπε: hoc, si bene memini, (nam librum inspicere hercle non vacat) corrigi vult *Reiskius* lib. II. c. 51. ἱρόν τινα λόγον περὶ αὐτοῦ ἔλεξαν, τὰ — δεδήλωται. *VALCK.*

24. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κύρος οὗτος ἡμίονος) *Abydenus* ex regis Babylonii oraculo de Cyro, ἤξει Πέρσης ἡμίονος, in *Euseb. Pr. Eu.* IX. 41. Explanatius, verum ex Nostro, *Oenomaus*, *Apollinē* vanitatis et mendacii arguens, ὁ μὲν γὰρ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κύρος, ἢ ὁ μηρόθεν μὲν ἐκ τυραννικοῦ, πατρίθεν δὲ ἐξ ἰδιωτικοῦ γένους ἡμίονος ὢν ἐν τῷ αἰνίγματι, παρμυφαίνει μὲν τὴν ἔκτυπον Μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄμαντιν μαντικὴν. Namque Hero-

dotea innui, Musae iniecta mentio testatur, quam ἔκρυφον fumi plenam et insolescentem invidiose taxat, in Eiusdem Pr. Euang. V. 21. Bene de se Apuleius Apolog. p. 289. Non video quid mihi sit in ea re pudendum, haud minus quam Cyro maiori, quod genere mixto fuit, Semimedes ac Semipersa. WESS. — Quod modo praecessit, οὐδὲ τοῦτο συνέλαβε, sic recte συλλαβὴν l. 21. non συμβαλὼν. Conf. c. 63, 1. ibique notata. συμβάλλισθαι, non συμβάλλειν, coniectare sonat; et ne hoc quidem satis aptum huic loco foret. S.

CAP. XCII. 5. ἐν δὲ Προμήϊς τῆς ἐν Δελφοῖσι) Laudatissime, verborum asperitatem si praetervideas, et verissime Iac. Gronovius. Minervae protemplaris sive vestibularis inter Delphorum numina celebratissima est memoria, quamquam in titulo saepius peccatum. Memini quaedam adponere ad Diodorum XI. 14. plura Io. Taylor ad Demosthenem in Aristogitonem p. 517. [in Reisk. Appar. ad Demosth. Vol. I. p. 822 seqq.] WESS. — Conf. VIII. 37, 7. ibique not. S.

6. ταῦτα μὲν καὶ ἔτι etc.) Cl. Reiskius τῶν τὰ μὲν, facili sententiae decursu. Mirum illud oppido est, concordiam Codicum [l. 8.] constare in Βραγχίδῃσι τῇσι Μιλησίων, neque dissidere II. 159. Locus uterque doctorum disputationibus iam olim examinatus est, docente ex Symmictis Philemonis Porphyrio, [Quaestion. Homeric. c. 8. Vol. I. Homeri Barnes. p. xci seq.] nec negligente Gronovio. Vaticinata quondam illic mulier fuit, ἢ ἐν Βραγχίδασι γυνὴ χρησµωδὸς Iamblichio de Myster. II. 11. p. 74. quae insolentiori [apud Nostrum] articulo nihil prodest. Iuvemus Iamblichum apud Stob. Serm. LXXIX. p. 471. ἀδελφαὶ δὲ τούτων καὶ ὁ ἐν Βραγχίδῃ θεὸς ἐκφαίνει. Dederat ἐν Βραγχίδῃσι, ut Nostrer, aut sicuti ipsemet cum Strabone et Pausania ἐν Βραγχίδασι. WESS. — Philemon in Συμμίκτοις apud Porphyrium l. c. ait: „quum apud Herodotum h. l. ἐν Βραγχίσι (sic apud Porphyr. in ed. Barn. editur, ἐν Βραγχίσι in ed. Baa. 1551. utrobique perperam, puto, pro Βραγχίδῃσι) τῇσι Μιλησίων legisset, gnarum se multis librariorum mendis inquinatos esse quum aliorum veterum auctorum tum Herodoti codices, in eo fuisse ut cum Alexandro Cotyensi τῇσι Μιλησίων (sc. χώρης vel γῆς) corrigendum censeret, quoniam graecus nullus scriptor τὰς Βραγχίδας in foem. genere di-

cere auderet; postquam vero in eiusdem Herodoti libro II. (c. 159, 10.) simili ratione ἐς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων scriptum reperisset, intellexisse se, Herodotum Ionum more (quemadmodum illi ἡ λῆθος, ἡ κίον, ἡ Μαραθὼν dicunt) foeminino genere, pro masculino, in isto nomine usum esse. Sic ille. Cui opponere quispiam posset, apud eundem tamen Nostrum I. 158, 2. codices omnes in τοὺς Βραγχίδας consentire, itemque cunctos I. 46, 11. τῆς Μιλησίας ἐς Βραγχίδας dare: itaque verisimile esse, etiam h. l. et II. 159, 10. τῆς Μιλησίων scripsisse Herodotum, et librariorum culpā in utroque horum locorum revera corruptos codices esse. Quod si quis ita statuit; fuerint utique perantiquae istae codicum corruptelae; nec tamen fuerint ex tanta vetustate repetendae, quantā si Villosionum audimus. Huic enim, nescio quo casu, excidit, ut Philemonem illum, e quo ista Porphyrius retulit, Alexandro Magno coaevum faceret. (vide Villos. Anecd. Graec. T. II. p. 137. et Proleg. in Homer. p. xxxiv. itemque Indicem in Anecd. voce Philemon, et voc. Herodot.) At ex ipsis verbis a Porphyrio prolatis abunde adparebat, aequalem illum fuisse aut etiam paullo iuniorem Alexandro Cotyensi Grammatico, (de quo Fabric. in Bibl. Gr. IV. p. 379.) adeoque secundo post C. N. seculo vixisse. De Branchidis multa Larcherus collegit ad Nostri V. 36. et VI. 19. Ad id quod spectat de quo h. l. quaerebamus, ita se res habere videtur. Recte ἐς τοὺς Βραγχίδας scribitur I. 158, 2. quatenus Branchidae familia fuere sacerdotum, qui templum et oraculum curabant, quod Didymis erat in agro Milesiorum. Recte vero etiam fortasse et h. l. et II. 159, 10. Βραγχίδας in foem. gen. dicuntur; quoniam ex eo, quod vulgo breviter dicere consueverant ἐς Βραγχίδας πέμπειν, (ut apud Nostrum I. 46; 12. et I. 159, 1.) usus invaluisse videtur, ut ipse locus, ubi oraculum erat, Βραγχίδας diceretur, nempe αἱ Βραγχίδαι, ut αἱ Ἀθῆναι et similia. Ita quidem Pompon. Mela l. 17. Oraculum Apollinis, ait, dictum olim Branchidae: cui congruit quod idem templum perinde τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Διδύμοις, et τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Βραγχίδαις nominatum legimus V. 36, 15. coll. VI. 19, 15. similiterque apud Strabonem IX. 421, c. coll. XIV. 634. c. Denique apud eundem Strab. XVII. 814. A. iunguntur ἐν Δελφοῖς καὶ Βραγχίδας, prorsus tamquam duorum locorum nomina. S.

14. ἀντιστασιώτης κατιστήμι) Iure Gronovius ita; in usu tamen verbi, quod sensu activo sumi posse putavit, vere lapsus. L. Küsterus, male dictorum non inmemor, parem illi gratiam reddidit in *Clerici Bibl. V. et Rec. T. V. p. 407.* Taedet haec scribi potuisse. De *Pantaleonte*, Serinus in *Stob. Serm. XLV. p. 313.* quaedam innuit. WESS.

20. ἐπὶ κνάφου ἔλκων) Confidenter hoc suam in eodem reposui: auctores habeo Scholiasten *Herodoti*, qui κνάφος, ut codex mstus ostendit, hic invenit; *Plutarchum*, cuius ἐπὶ κνάφου huc ducit; tum *Hesych.* et *Suidam*, hoc ex loco ἐπὶ κνάφου ἔλκων explicantes. [Suidam vide in *Κνάφος*, et *Ἐπὶ κνάφου.*] Non addo, κναφήν, in fullonis officinam, nec recte verti, nec loco satisfacere. Cur tandem interimendum in fulloniam officinam traxit? Nullus-ne ad eadem locus commodior? Bene hoc perspexit, locumque persanavit *Steph. Berglerus Act. Lips. MDCCXVI. p. 423.* tum *T. Hamsterhusius* ad *Hesychii Ἐπὶ κνάφου.* Κνάφος, carduus sive spina est, qua fullones radere vestimenta solent: praeterea tormenti seu carnificinae genus, clavis aculeisque obpletum, ad miseros crudelissime enecandos: Ὅργανόν τι, ἐν κύκλῳ κίντρα ἔχον, δι' οὗ τοὺς βασανιζομένους κτείνουσι, *Suidas* et *Timaeus.* [in *Lexic. Plat. p. 160.*] Pertinet huc *Platonis X. de Rep. p. 762.* ἐπ' ἀσπαλάθων κνάμποντες, super tribulis lacerantes, ut viri egregii docuerunt. WESS.

CAP. XCIII. 8. αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι) Haec et seqq. respicit antiquus *Sophista*, qui *Dissertationes* aliquot *Ethicas* conscripsit, inter *Fragmenta Pythagor.* vulgatas p. 714. Ἀυδοῖς τὰς κόρας πορνευθεῖσας καὶ ἀργύριον ἐνεργήσασθαι, καὶ οὕτω γάμασθαι καλὸν δοκεῖ εἶμεν. Hinc etiam manifestum est, cur ad istam παιδισκίων mentionem narrationi suae quaedam de more *Lydiaco* interiecerit *Herodotus*; qui vocem, adiectam a *Sophista*, ἀργύριον, lectori subaudiendam relinquit, quam in simili loco adposuit lib. II. c. 126. eo *Cheopa* scribens devenisse pravitatis, ut filiam voluerit tamquam procedam πρήσσεισθαι ἀργύριον ὁκόσον δὴ τι. Corpore quaestum facientes, πιπράσκουσαι τὴν ὥραν παντὶ τῷ βουλομένῳ, *Origeni c. Cels. V. p. 260.* ἐπὶ μισθῷ (χρημάτων *Xenoph. Symp. p. 525, 7.*) τὴν ὥραν ἀπαιτωλοῦσαι *Eusebio Προπ. IV. p. 162. b.* *Commode* dicuntur ἐνεργαζόμεναι, id est, corpore vel in ταῦταῖς ἐργαζόμεναι: aliter cepit *Clar. Abresch, Dil.*

Thucyd. p. 763. [*Abresch* quomodo ceperit nescio: mihi videbatur in οικήματι ἐργάζεσθαι coll. II. 121, 99. et 126, 3. ubi quidem ἐπ' οικήματος.] Ἐργάζεσθαι, ἐργάτις, ἐργασία, ἐργαστήριον, de eadem occurrunt opificina. Auctor Orat. c. Neaeram p. 730, 44. ἰταίραν suam nolunt ὄρεῖν ἐν Κορίνθῳ ἐργαζομένην, οὐδ' ὑπὸ πορνοβέσκαρ οὔσαν et p. 731, 57. [*Demosth. Reisk. T. II. p. 1354, 22.*] Quae venit ob istum quaestum in Aegyptum, venisse dicitur Rhodopis κατ' ἐργασίην *Herod. II. 135.* Secundum grammaticos et *Eustathium* ad Ἰλ. Ψ. p. 1453, 45. [p. 1329. ed. Rom.] *Archilochus* istius generis mulierem Ἐργάτην dixerat: sed ab istis dissentit *Hemsterh.* ad *Hesych.* in Ἐργάτις. τὸ πορνῖον est Ἐργαστήριον in Attica *Lege* apud *Demosth.* p. 736, 105. [p. 1367. ed. *Reisk.*] et in *Alciphronis* Epistola, quam vulgavit *Abresch.* in Addend. ad *Aristaeni*: p. 115. παιδισκεῖον dixit *Nicias*, *Athen. X. p. 437. f.* memorans etiam τὰς δημοσίας παιδίσκας. In *Isaei* Or. V. p. 58, 13. [p. 134. *Reisk. Vol. VII.*] *Euctemonis* ἀπειλευθῆρα ἐναυκλήρει συνοικίαν ἐν Πιραιῇ, αὐτοῦ καὶ παιδίσκας ἔτρεφε, meretriculas alebat conciliatrix: in Orat. c. Neaer. p. 728, 28. [p. 1351. *Reisk.*] *Charisii* liberta *Nicarete* ἐπτα παιδίσκας ἐν μικρῶν παιδίων ἐκτέτατο. *VALCK.* — *Lydiās*, de quibus agitur, puellas non ex corporis quaestu pecuniam contulisse; sed praeter istum quaestum opus etiam mercedē fecisse, quo maiorem sibi dotem compararent, monuit *Heyne* in *Commentar. Götting. T. XVI. p. 35.* Similem isti *Lydorum* morem apud *Cyprios* notavit *Iustin. XVIII. 5. Conf. Clearchum* apud *Athen.* libro XII. cap. 11. ubi videndum an pro τῶν ἄλλων, quod ibi, p. 316. l. 5. nostrae edit. legitur, τῶν δούλων cum *Larchero* (in *Notis ad Herodot.*) corrigendum sit. Caeterum apud *Nostrum* mox l. 13. ὁ Λυδῶν δῆμος non tam *populus Lydorum*, quam *plebs*, reddi debuerat; et sic in lat. vers. rescriptum velim. conf. I. 196 extr. Et ἀγοραῖοι ἄνθρωποι (l. 8.) rectius *circumforanei homines*, quam *forenses*. cf. II. 141, 20. S.

16. καὶ δύο πλίθρα) *Gronovio* scribendum videtur καὶ δύο πλίθρα τὸ μῆκος: neque enim latitudinis mentionem abesse posse, nec πλίθρα de ambitu recte poni. Contra ea *Georg. Arnaldus* venit *Animadv. c. 29.* plethri mensuram altitudini, longitudini, et latitudini saepe admoveri conmonstrans: nullam quoque iustae proportionis in viri doctissimi emenda-

tione rationem haberi: quod sane vero convenit. Haud scio tamen, an sana hic omnia sint. De stagno Gygaeo Poëta Th. B'. 865. et Strabo, [XIII. p. 626. B. et 627. B.] quo teste Colocin postea cognominatum novimus. Referunt huc παλαιὸν Γύγαϊς τὸ σῆμα in Nicandri Theriac. vs. 633. Critici veteres, forsitan male. WESS. — Nulla subest caussa, cur de integritate huius loci dubitemus, si bascos figuram oblongam cogitemus: nempe τὸ εὖρος nunc intelligit longiorum laterum mensuram. Altitudinem monumenti tantam fuisse ait Clearchus apud Athen. lib. IX. c. 31. ut ex quibuslibet Lydiae partibus conspici potuerit. Nam, quod monumentum a Gyge amasiae suae erectum Clearchus narrat, quodque Nicander etiam l. c. spectasse videtur, illud nullum aliud esse recte Larcherus monuit, nisi hoc ipsum de quo hic Herodotus loquitur, et ex eo Strabo l. c. Cuius monumenti reliquias hodieque superesse, ex Chandleri Itinerario idem Larcherus adnotavit. Conf. Heyn. ad Th. B'. 865. S.

CAP. XCIV. 2. τὰ θήλεκ τέκνα καταπορεύουσι) Vitam meretriciam agant erat in Latinis. Verius Thomas, ἐπὶ πορνείαν δίδωσι, uti infra c. 196. πᾶς τις - - καταπορεύει τὰ θήλεκ τέκνα. Numos a Lydis repertos Xenophanes in Pollucis IX. 83. itidem prodidit. Adde Eustathium ad Dionysium vs. 840. WESS.

[9. ἐπὶ Ἄττυος) Conf. c. 7, 9. et VII. 74. Adde Adnot. ad IV. 45, 16. De Mane conf. Dionys. Hal. Ant. Rom. I. 27. S.]

Ibid. σιτοδείην ισχυρὴν) Herodoti σιτοδείην (sic recte scriptum legitur supra, c. 22.) ἀφορίαν καρπῶν interpretatur Dionysius Halicarn. A. R. I. p. 21, 33. ubi vs. 38. pro διατίμωσας restituendum videtur, διατίμωσας Ἄττυν ἅπαντα τὸν δῆμον δόχῃ κληροῦς ταῖς μοίραις ἐπιβαλεῖν, ex Herodoto, tradente τὸν βασιλεῖα αὐτῶν (Atyn) δύο μοίρας διελόντα Ἀττύων πάντων κληροῦσας. Herodotea se Dionysius enarrare proficitur; e rerum Lydiacarum scriptore probabiliter, quae Galei suspicio est, derivata. VALCK.

12. αἶσα δίζησθαι) Etsi non magnum videbitur operae pretium, hoc ex msto elegi: non possum in animum inducere, placuisse Nostro continuam scriptionis et soni in δίζησθαι et δίζησθαι, nulla praesertim metri lege cogente, discordiam. Quod recepi, Homeri et Ionum est. Habet

Eustathius in *Odyss.* p. 1774, 31. [p. 564, 50. ed. Bas.] διζηται ex *Herodoto*, quod nunc II. 38. διζηται. Consentunt Grammatico tamen Codices *Ask.* et *Arch.* Graviter et vere *Democritus*, διζημένοις τὰ γὰρ μὲν παραγίνεται, τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ διζημένοις, ex *Stobaeo* in *Poësi Philosoph.* p. 176. WESS.

13. τῶν κύβων καὶ τῶν ἀστρογάλων) Corripitur *Noster* ab *Athenaeo* I. 15. [lib. I. c. 33. nostrae ed.] p. 19. A. ob ludorum haec inventa *Atyis* regis tempore: esse enim ludos istos multo antiquiores, probatos usurpatosque belli *Troiani* tempore. De pilae et talorum lusu nota ex *Homero* res est: at ubi apud eum *tesserarum* τῶν κύβων, aut κυβίας aut κυβίων mentio? Quarum cum nusquam meminerit, seniori tempori inventum debetur. Docuit hoc egregie *Thomas Hyde* *Histor. Aleae* p. 112. et *Hemsterhusius* in *Polluc.* IX. 97. WESS.

15. πλὴν πισσῶν) Nullum hic scriptoris lusum [cum *Gronov.*] agnosco. Πισσῶν et πισσά usu terunt, non πισσῶν. Semper-ne in amanuensium peccatis abscondita ruspabimur? Negatur horum origo *Lydis*, quod ea *Palamede* contribueretur abs omnibus. *Sophoclis*, *Alcidamantis*, *Gorgiae*, *Philostrati* hanc ad rem atque aliorum loca *Hemsterhusius* antestatus est. Sint-ne vero πισσοὶ calculi tantum, an calculi *tesserarii*, animose ante non multos annos disputaverunt *Io. Corn. de Pauw* *Diatrib. de Alea Vet.* p. 57. et *Vanni Criticae* p. 270. doctus Auctor. WESS.

25. ἰαυτὸν τὸν βασιλᾶ προστάσσειν) *Cl. Reiskius* προτάσσειν. Tu vide III. 89. VII. 65. *Dionysius*, his usus, de suo liberaliter adstruxit plura: *Lydum*, *Atyis* filium, uni parti a patre adsignatum, alteri *Tyrrhenum* ait, *Rom. Ant.* I. [c. 27.] p. 21. Λαχούσης δὲ τῆς αἵμα Λυδῶ μοίρας τὴν αἰμῖνα τύχην, μὴ ἐκχωρῆσαι. ἐκχωρῆσαι δὲ τὴν ἑτέραν, ἀπολαχούσαν τῶν χρημάτων τὰ μέρη. Sic, puto, scribere voluit. Venerintne in *Italiae* oras, atque *Etruscorum* genti originem *Lydi* dederint, quod *Nostrum* secuti plures litteris tradiderunt, in magna versatur controversia; de qua *Theod. Ryckius* *Diss. de Prim. Ital. Colon.* [edita cum *Holstenii* *Notis* in *Steph. Byz.*] c. 6. et *Scipio Maffei* *Hist. Diplom.* p. 228. atque alii. WESS. — Confer quae ad h. l. *Lareherus* commentatus est. S.

CAP. XCV. 6. καὶ τριφασίας ἄλλας λόγων ὁδούς) Vere dixit. Cyri initia et illustria facta diversis modis per Orientis plagas celebrata fuerunt. *Ctesias*, uti Persicorum fragmenta condoces faciunt, aliam ac *Noster* trivit viam, fateturque *Photius*. Quid *Xenophon* sectatus fuerit, in omnium est memoria. Forsan et suum sibi narrationis genus habuit *Aeschylus* in *Persis* vs. 770. Itaque optio datur. WESS.

8. ἐν ἑταῖς εἰκοσι καὶ πενταχόσις) Haec et quae succedunt *Diodorus* adripuit lib. II. 32. sed minus prudenter et considerate, sicuti ibi conmonstratum est. WESS. — *Herodotum* cum *Ctesia* aliisque, qui Assyriorum imperio (referente *Diod. Siculo*) durationem 1306. annorum tribuunt, in concordiam redigere, post alios doctos viros, (quorum nonnullos etiam *Harlesius* ad *Fabr. Bibl. Gr. T. II. p. 742* seq. laudavit) *Larcherus* studuit in *Notis* ad h. l. Conf. eiusdem *Chronologiam Herodot.* p. 144 seqq. scilicet statuens, *Ctesiam* antiquitatem huius imperii a primis regni primordiis, intra artos limites conclusi, repetiisse; *Herodotum* vero ab eo tempore quo totius Asiae imperio reges Assyriae potiti sunt. *Volney* contra, post longam disputationem, qua *Herodoti* fidem historicam cum ea quae *Ctesiae* tribuenda est, contendit, (*Chronol. d'Herodote*, p. 83 seqq.) ad extremum colligit, (ib. p. 189 seqq.) perquam verisimile esse, consulto *Ctesiam*, quo Persis gratificaretur, durationem Assyriaci imperii, cuius in iura Persae successerunt, immanem istum in modum auxisse. Novi quidpiam huc molitus est *G. Bruining* in *Actis Societ. Traiect. T. II. p. 162* seq. (*Lugd. Bat. 1795.*) qui, *Ctesiae* mendaciorum nullam prorsus rationem habendam censens, tantum abest ut iusto minorem existimet numerum 6xx annorum, quem hic habent *Herodotei* libri, ut multo etiam maiorem esse sibi persuaserit. Scil. pro certo sumens, *Semiramidem* illam, quam *Noster* c. 184. quinque generationibus ante *Nitocrin* vixisse ait, fuisse primam Assyriae reginam, *Nini* uxorem, regni conditoris; quo secum ipse concilietur *Herodotus*, statuit numerum annorum, qui h. l. durationi regni Assyriaci tribuitur, per librariorum sive errorem sive temeritatem quadringentis annis auctum fuisse; scripsisse *Herodotum* ἑταῖα ΗΔΔ, id est, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν, annos cxx; inde illos fecisse ἑταῖα

ἔτη ΔΔ, id est, annos DXX. Cuius quidem inventi laudem non invidemus auctori. S.

CAP. XCVI. 4. οὗτος ὁ Διόκεης) Deiocem non praeteriit Polyaeus Strateg. VII. 1. verum vestigiis aliorum insistens. Quae runt docti viri idem-ne fuerit ac Arphaxadus, cuius in Iudithae historia c. 1. memoria durat, an Phraortes potius, Conringius, Montfauconius, Prideaux: de qua lite Schroërus Orig. Assy. sect. IV. 5. etc. et Leon. Offerhaus Spicileg. Hist. Chronolog. p. 145. egregie. WESS.

13. ἰθύς τε καὶ δίκαιος ἦν) Ecce tibi observationem docti viri, Petri Fontein, cui Theophrasti Characterum cultiorem editionem brevi debebimus. Quum de iudice sermo sit, idem est ac, ἰθύς ἰδικάζει: eadem ratione Homerus, ἰθύς, et, ἔς μίσην ἀποφείρουσι, μὴδ' ἐκ' ἀργῆ, δικάζειν, Iliad. V. 574. et 580. Si vero animadvertas, pro ἰθύς Atticos hoc sensu dixisse ἴσος, vix dubium erit, quin Herodotus in mente habuerit illud Solonis, τὸ ἴσον πόλεμος οὐ ποιεῖ, laudatum Plutarcho in eius Vit. pag. 85. D. Huc nimirum spectant, quae, paullo ante, [l. 10.] de eodem Deioce, habet, ἐπιστάμενος ὅτι τῷ δίκαιῳ τὸ ἀδίκον πολέμιόν ἐστι: ex quibus tamen verbis vitium, quod illis inhaeret, tollendum est. Quum enim Herodotus manifesto significet, hunc δικάστην, probe gnarum ciues, ab iniustis iudiciis vexatos, iisdem reddi infensos, iustitiam observasse eum in finem, ne quis erga se, ad regnum adspirantem, odium conciperet; liquet, me quidem arbitro, legendum esse, ὅτι τῷ ἀδίκῳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Neque aliter, in argumento fere pari, Euripides, et ipse Solonis dicti haud immemor, Phoeniss. v. 541. τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον, vel potius κοινόν, ἀνθρώποις ἔστω. Τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλάχιστον. Quinimo, huius sententiae ea est cum Historici observatione, modo verba sicuti scopus eius postulat legantur, similitudo, ut in altera exemplar alterius tantum non agnoscas: certe hoc, τῷ πλείονι δ' αἰὲν πολέμιον καθίσταται τοῦλάχιστον, ipsum illud est Herodoti, τῷ ἀδίκῳ τὸ ἀδικούμενον πολέμιόν ἐστι. Haec erudite ille in litteris ad me, sed quibus membranae auxilium negant. WESS. — Nec vero etiam membranae auxilio correctoris indigebant. S.

CAP. XCVII. 5. ἔνθα περ πρότερον προκατίζων ἰδικάζει) De iudiciis, sive illi reges seu privati fuerint, hoc sollemne. Supra c. 14. Μίδας ἀνέθηκε τὸν θρόνον, ἔς τὸν Herodot. T. V. H

προκατίζων ἰδικάζει. et V. 26. Additur dixisse Deiocem, οὐ δικάζειν ἔτι, se non ultra iudicaturum: non aliud enim ac δικάσειν, quemadmodum doctissimi viri Sylburgius in *Grammat. Cienardi* p. 451. et H. Stephanus de *Dialect.* pag. 140. monuerunt dudum. In fragm. Philosophi Eusebii apud Stobaeum *Serm.* XLIII. pag. 310. καίτοι περὶ χρὴ εἰδέναι πάντα τὸν μίλλοντα ἀνθρώπου καταδικάζει, ὅτι καὶ etc. perperam et sine ratione Gesnerus καταδικάζειν corrigi iussit. Praeclare Glossae Sangermanenses: Δικάζειν, ἀντὶ δικάσειν. Ἡρόδοτος α'. οὐ φησι δικάζειν ἔτι. WESS.

13. στήσωμεν ἡμῶν αὐτῶν βασιλεία) Voculam ἵνα suspicabar absorptam a literis proximis, quam solet in talibus adhibere Herod. p. 169, 32. [III. 25.] ἵνα σφίων αὐτῶν. pag. 192, 21. 194, 23. [III. 80. et 85.] δεῖ ἵνα γέ τινα ἡμῶν βασιλεία γένεσθαι: atque ita scripsisse hoc loco, στήσωμεν ἵνα ἡμῶν αὐτῶν βασιλεία. VALCK.

CAP. XCVIII. 14. τὰ νῦν Ἀγβάτανα κέκληται) Demiror dilectissimis membranibus haud auscultasse Gronovium, quibus recte obsecutus fuit c. 110. et 153. minime vero III. 64. 92. Non placet id consilii incertum. Optime codex *Florent.* cui alias plures schedae consentient. Medorum regiam hanc urbem veterum complures, in quis et Ctesias, Ἀγβάτανα, teste Stephano Byz. adpellarunt. Nunc quidem in illius Persicis ἔδωκε Κῦρος - Βαρήνην, ἐγγὺς Ἐκβατάνων: ipse dederat Ἀγβατάνων, sicuti in Stephani Βαρήνη legitur. Opinor latere idem vocabulum in Aeschyli Pers. vs. 927. nam quae de Agdabatis, gente Persica, a Criticis adscripta sunt, fide carent. Sam. Bochartus tituli originem in Arabum sermone invenit et eleganter illustravit Phaleg. III. 14. Culte vero de Aristotelis obscurioribus libris Themistius πλείοσι πεφραγμένοι εἰσὶ περιβόλοις, ἢ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις βασιλεία, Or. XXVI. pag. 319. v. WESS.

18. κολωνός ἐέν) Videtur Diodorus II. 13. in urbis situ dissentire, ἐν πεδίῳ, in planitie structam scribens. Ambitum idem XVII. 110. stadiis CL. absolvit, et hac parte discors. Athenarum enim amplitudo atque ambitus stadia CC. acquabat, teste Dione Chrysostomo Or. VI. p. 87. c. et illi tamen, ex Nostri finitione, Ecbatanorum magnitudo conveniebat. Quod editur κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον, pravum

est. Ἀθηναίων oportuerat; qui quidem naevus in his libris nimis frequens. WESS.

27. δύο δὲ οἱ τελευταῖοι, εἰς etc.) Platonī, horum fortasse recordato, tale aedificia templaque variis coloribus distinguendi genus βαρβαρικὸν εἶδος est. Sic de Neptuni in Atlantide templo: εἶδος δὲ τι βαρβαρικὸν ἔχων· πάντα δὲ ἔξωθεν περιήλασαν τὸν νεὼν ἀργύρῳ, πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων. τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσῷ. Critiae p. 116. Pertinent huc, quae Auctor, de Mundo eleganter commentatus est, c. 6. p. 195. Ed. Vule. WESS. — Omnino structurae genus isti simile hodieque in multis apud Sinenses et apud Indos oppidis reperiri monuit Caylus in Hist. de l'Acad. des Inscr. T. XXXI. p. 42. S.

CAP. XCIX. 5. δι' ἀγγέλων δὲ πάντα χρίσθαι) Vide c. 69. Regiam apud Medos Persasque maiestatem, illique debitam a civibus reverentiam abunde explanavit B. Brissotius de Regn. Pers. I. 27. et II. 91. WESS.

CAP. C. 9. καὶ κατήκοοι) Saepe numero vocabulum in Musis recurrit de subditis imperio ac dicto audientibus, rarum hac notione. Ecce tibi imitatorem Dionem Cassium lib. XLII. 17. p. 315. Ed. N. καὶ γὰρ κατὰ τοσοῦτοι σφῶν καὶ κατήκοοι -- πολλὰ περινόσθουν. Aliis sunt ὠπαύουσαι, ut in libello de Mundo, cuius interpretes Apuleius non sine quadam cultus elegantia: Sed inter eos aures regiae et Imperatoris oculi [conf. Nostrum, I. 114, 7.] quidam homines vocabantur: per quae officiorum genera rex ille ab hominibus deus esse credebatur, cum omnia, quaecumque ibi gererentur, ille Otacustarum delatione discebat. Ceterum scribi debebat, quod bene vidit Reiskius, καὶ οἱ: est enim dandi casus. WESS.

CAP. CI. 1. τὸ Μηδικὸν ἔθνος συνίστρεψι) Interpretatio Vallae, Deioeces -- solam Medicam subegit nationem, eique imperavit, illa homines etiam perdoctos in historia veteri tradenda decepit. Galeus pro συνίστρεψι legi scribit in msto συνιστρέφατο, atque ita loqui solere Herodotum: obversabatur eruditissimo viro κατιστρέφατο, subegit, veterum nulli adeo frequentatum quam Herodoto; apud quem nusquam invenietur συνιστρέφατο, usurpantem τὸ συστρέψαι no to significatu IX. 18. πάντα συστρέφαντες (mutari non debuerat) ἑαυτοὺς καὶ πυνθώσαντες ὡς μάστιγα. Hoc apud alios frequentius dicitur ξυστραφέντες vel συστρεφόμενοι. Dubium nullum est, quin hoc loco συνίστρεψι: notet in unam contraxit: Deio-

ces τό τε Μηδικόν ἔθνος συνίσταται, μόνου τι τούτου ἤρξει: (sic ista leviter refigenda suspicor;) Medos in unam gentem contraxit, atque huic soli imperavit. Ex hac vera, ni fallor, interpretandi ratione [quam quidem perinde vulgata etiam scriptura admittit,] primum manifestum est, cur his continua diversa memorentur Medorum genera, e quibus unam ille fecerit gentem; deinde, quamobrem de filio Phraorte paulo dicat inferius: οὐκ ἀπικηῖτο (Suidas explicat, ἀρκεῖν ἡγάτο:) μόνων ἀρχῶν τῶν Μηδῶν, ἀλλὰ στρατιωτικῶν ἐπὶ τοῖς Πέρσας κ. τ. λ. Pater Deioeces, callidus ille iustitiae satelles, pacis amans, et solos regere Medos contentus, simul atque iustitiae fruendae causa (Cicero de Off. II. c. XII. init.) rex fuerat constitutus, locatim dispersos cives suos adegit ἐν πόλιστα ποιήσασθαι, καὶ τοῦτο περιστέλλοντας τῶν ἄλλων ἥσσαν ἐπιμίλῃσθαι. Herod. p. 41, 5. et p. 42, 3. [c. 96, 6. et 98, 11.] Condidit itaque Ecbatana. His denarratis subiungit: Διόκης μὲν νυνὶ τὸ Μηδικόν ἔθνος συνίσταται. Hoc aliis in re simillima saepius dicitur συνέκισσι, vel συνήγαγε. Notae sunt imperantium artes, Thesei, Gelonis, similitumque: de Gelone, unis Syracusis omnia posthabente, Herodotus lib. VII. c. 156. VALCK.

CAP. CII. 10. Ἀσσυρίων τούτους οἱ Νῖνον ἔχον) Qui ἔχον voluerit, etsi urgens ratio desideratur, praesidio non carebit. Assyrios laxiore significatione Noster usurpat, illis ipsos comprehendens Babylonios. Assyriorum itaque alii Ninum, Babylonem alii possidebant, uti c. 178. 185. etc. WESS. — De Nino urbe, ad Tigrin sita, conf. c. 193, 11. et II. 150, 17. S.

CAP. CIII. 4. ἐλόχισι κατὰ τίλια) Turmatim. Adscripserat his Scholiastes: κατὰ τίλια τὰ ἀναλώματα, καὶ τὰ συνήδρια ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ τὸ συντελεῖν εἰς τάγμα. Habet ex eo Suidas. [in κατὰ τίλ.] Ultima huc refer, cetera aliorum deferenda. Καὶ κατὰ τίλια καὶ παντοίως προσβάλλοντες VII. 211. et IX. 20. et 22. WESS.

[8. ὅτε νῦν ἡ ἡμέρα ἐγένετο) Vide supra, c. 74, 8. S.]

15. βασιλεὺς ὁ Σκυθίαν Μαδύης) In obscuro res Scythicae loco sunt: de gentis excursionibus in Asiam plura Iustinus II, 4. 5., quae partim conveniunt, aliena partim sunt. Μαδύος Σκυθικοῦ expeditiones et peregrinationes tetigit obiter Strabo I. pag. 106. [pag. 61. ed. Cas.] sed nescio quo au-

ctore eundem *Madyem* regem *Cimmeriorum* fuisse adfirmat. WESS. — Confer *Nostrum* cap. 15. et praesertim IV. 11 seq. S.

GAP. CIV. [1-3. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς Μαϊω-
τιδος --- ἐς Κόλχους τριήκοντα ἡμερῶν εὐζώνῃ ὁδός.) Iusto maior
videri possit iste numerus *triginta dierum*; quum praeser-
tim eum terrae tractum, quo inferior Asia cum superiori
iungitur, intra *quinque dies* ab homine εὐζώνῃ permeari
posse supra dixerit, cap. 72 extr. At hinc non de ea parte
Maeotidis paludis agitur quae *Colchidi* proxima est, sed de
ostio *Maeotidis*, et quidem de ulteriore ora illius ostii,
ubi *Cimmeriorum* olim sedes fuerant. conf. IV. 11 seq. Cae-
terum meminerimus, ubi de eisdem regionibus agitur,
quas *Scythae* dein habitarunt, diurnum iter ab eodem
Nostro ducentis stadiis aequiparari, IV. 101, 8. S.]

8. ἐν δεξιῇ ἔχοντες τὸ Κανκάσιον ὄρος) Eadem, sed distin-
ctius, IV. 12. VII. 20. *Cimmerii* legerunt oras *Ponti* et per
claustra *Caucasea* in *Asiam* inruperunt; *Scythae*, dum pro-
fugos insequuntur, a via aberrarunt, perque *Caspiae* por-
tas in *Mediam*, regionem a fugitivis aversam, devenerunt.
Lege Th. Sig. *Baierum*, Comment. Acad. Petrop. lib. III. p.
318. WESS.

CAP. CV. 2. Φαυμίτιχος) Ita hinc. At Φαυμίτιχος
lib. II. 2. 28. 30. nec constanter tamen. Recurrit prior
scriptura II. 151. VII. 7. Quae quidem discrepantia ex
pronuntiationis vicinia nata fuit. *Scythicam* expeditionem
Hieronymus adtigit in *Fabiolae* Epitaphio: Hanc gentem
Herodotus refert sub *Dario Medorum* rege viginti annis *Orien-*
tem tenuisse captivum, atque ab *Aegyptiis* et *Aethiopibus* an-
nuum exegisse vectigal; non sine erroribus, de quibus *Sca-*
liger in *Eusebii Chron.* p. 83. Τοπροσώριον [l. 4.] non ex ge-
nio *Herodoti*, uti visum *Gronovio*, sed e *Grammaticorum*
vetere scribendi more venit. Servavit ipse τὸ προσώριον III.
138. sicuti alibi τὸ πρόσω, τὸ λοιπὸν, τὸ πρῶτον, quae
emendatius utique scripta. Conduxit de genere hoc con-
pluscula *Io. Wasse*, addita in *Dukeri* praefationem *Thucy-*
didis. WESS.

9. πάντων ἀρχαιοτάτων ἱερῶν etc.) *Pausanias* I. 14. primos
omnium mortalium *Assyrios* Venerem *Coelestem* colere
ingressos perhibet, ab illis *Paphios* in *Cypro* et *Phoenices*

in Palaestina religionem eius accepisse; hinc venisse ad Cytherios: abduxit doctissimum scriptorem a vero Venus Mylitta, quam ab Assyriis cultam ex Nostri I. 131. et 199. didicerat. Nam quo pacto ab Assyriis, a mari remotissimis, ea superstitio ad Cyprios penetrare potuit? Uraniam istam Venerem Syri Dercetun vocitabant in Diodori II. 4. WESS.

15. ἐνίσκηψε ἡ θεὸς θήλειαν νῦσον) Ita dederat, uti rei series et Longinus testantur. Scio animose ὁ θεὸς a Gronovio defendi; quo modo, si qui velit, omnibus naevis patrocinium parabitur. Θήλεια νῦσος quae fuerit, quaesitum ambitiose fuit. Ampl. Bouherius totum illi cap. 20. Dissert. Herodot. impendit, spretisque plurium coniecturis, quas recensere nihil adtinet, decernit cum Tollo ad Longinum atque aliis, θήλειαν νῦσον convenire contaminatis morbo turpium virorum, ut Horatius alicubi, [lib. I. Od. 37.] sive pathicis. Verum est, Philonem Iud., Dionem Chrysostomum, Herodianum, Clementem Alex., Eusebium, Scholiasten Thucydidis, quibus adiungi poterit Criticus ad Hephaestionis Enchirid. p. 41. circuitu θηλείας νύσου id genus descripsisse: neque absurdum erit, si profitearis, Longino honestam eam turpis flagitii descriptionem admirabilem atque ἀμίμητον fuisse visam, qua est sententia vir Amplissimus. Haud parum tamen metuo, ut Noster Scythis id imputarit. Alibi certe, cum non dissimile quidpiam exponere vult, hac verborum circuitione abstinet I. 135. usus, uti opinor, si aperte loqui nollet: huc adde, in Scythiam delatis, uti adfirmat, morbi illud muliebris genus statim fuisse manifestum, quod in pathicis utrum liquido omnibus adpareat extemplo, non habeo dicere. Accedo potius ad Hieron. Mercurialis opinionem Var. Lect. III. 7. Hippocratem et Nostrum comparantis. Ille de iisdem Scythis de Aër. Aq. et Loc. p. 293. [sect. 106. et 109. ed. Coray.] εὐνοῦχαι γίνονται καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται, καὶ ὡς αἱ γυναῖκες διαλύονται ὁμοίως. Caussam morbi incolas acceptam referre deo, [ait ibid. Hippocr.] sed errare: habere eum suas sibi, verum naturales, caussas. Porro, qui malo tentantur isto, ἐνδύονται στολὴν γυναικείην, καταγινόντες ἑαυτῶν ἀναιδρείην. γυναικίζουσι τε καὶ ἐργάζονται μετὰ τῶν γυναικῶν, αὐτὰ καὶ ἐκείνου. Denique νῦσον adpellat, qualis profecto est, et ma-

ribus turpissimus. Atque haec senex divinus eodem fere, quo *Herodotus*, commentatus est tempore; ut dubium non sit, quin eandem uterque rem signaverit. *Noster* νοῦσον θήλειαν vocat; ille, qui morbi eius feminei effectus, quaeque indoles fuerit, declarat. *Herodotus* iratae Veneri, sicuti Scythae irae Deorum, morbi initia contribuit. *Hippocrates* ex artis suae disciplina, superstitione dissipata omni, mali causam vestigat et explanat. Qui quidem dissensus ferendus et magni non est momenti. WESS. — Perspecte vir eximius. Plura si quis desiderat, dabunt nonnulla *Larcherus* ad h. l. et *Corayus* ad *Hippocr.* l. c. Exstat etiam singularis *Heynii* commentatio de Maribus inter Scythas morbo effeminatis, quos ille cum hermaphroditis *Floridae* contulit, in *Commentationib.* Societ. Goetting. Vol. I. P. 3. p. 28 seqq. Sed, quod maxime ad rem facit, comperitum est nostra aetate, morbum illum, quem muliebrem commodissime *Herodotus* nominat, eodem prorsus modo, quo ab *Hippocrate* descriptus est, in eisdem regionibus, quae *Scytharum* olim fuerant, hodieque (quamquam haud ita frequenter) obtinere. Vide *Reineggs topographische Beschreibung des Caucasus*, Goth. et Petersb. 1796. T. I. p. 269 seq. *Histoire primitive des Peuples de la Russie*, par le Comte *Jean Potocki*, Petersb. 1801. p. 175. *Klaproth*, *Reise in den Caucasus* etc. Halae et Berol. 1712. p. 283 seqq. In *Var. Lect.* ad h. l. adnotare oblitus eram, pro θήλειαν ad Ionismi normam θηλέην corrigendum censuisse *Koenium* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 41. atque sic h. l. edidisse *Schaeferum*. Et sic alibi quidem brevi vocali ε in medio scribitur hoc vocab. ut III. 85, 16. et 20. sed simul per α in terminatione primi et quarti casus: ἡ θήλαι ἔππος, III. 86, 5. τὴν θήλειαν καίμηλον, III. 102, 17. — Ista iam non modo scripta a me, sed typosethae etiam tradita erant, quum a *Boissonado* meo, Viro clarissimo, qui incomparabili studio, quidquid ad ornandum *Herodotum* nostrum valere videretur, id mecum communicare, aut de eo me monere consuevit, per literas transmissa Notula, ad id de quo hte agitur spectans, mihi traditur, his ipsis verbis concepta: „Παρα δὲ Ἡρόδοτῳ, ἐνέσκηψεν ἡ θείος θήλειαν νόσον, „ἀντὶ τοῦ, ἐπέστη ἀνδρογύνους ἢ κατιχότας. *Tiberius Rhetor*, „de Figuris, cap. 35. de Periphrasi, inedito adhuc, brevi „edendo.“ S.

18. τοὺς καλοῦσι Ἐναγίας οἱ Σκύθαι) Ampl. Bouherius *inagias*, *piaculo contaminatos*, correxit. Factum non laudo. Obstant membranae. Repugnat scriptor ipse IV. 67. Contra etiam veniunt Scholiastae Ἐνάρις, οἱ ὅπλιται: cuius explicatio, etsi sit erronea, deceperitque G. *Corinthum*, vetat mutationem. Amplius robur Hippocrates adderet, modo scripsisset, ut Tollius ad Longinum habet, καλοῦνται δὲ οἱ τοιοῦτοι Ἐνάρις: verum ea Mercurialis est correctio speciosa: Ἀναδριῖς praeferunt veteres editi. Confer P. *Leopardum Emendat.* VII. 10. WESS. — In vulgatum h. l. Ἐναγίας, et in Ἐναρίς IV. 67, 7. consentiunt fere libri: a quo parum abest ἀνδριῖς, quod apud Hippocr. (teste Corayo in Notis, p. 331 seq.) in cod. Reg. 2146. et in ed. Ald. legitur. Quod si, ut probabiliter Wesselingius iudicavit, (in Notis ad Glossas Herodoteas) Scythicum verbum est, frustra sunt viri docti, qui illud ex graeci sermonis norma vel interpretari vel corrigere conantur. S.

CAP. CVI. 4. χωρὶς μὲν γὰρ Φόρων) Reisk. χωρὶς μὲν γὰρ, Φόρον, et mox τὸν ἑκάστοις: aut Φόρον, ob ea quae statim iterantur. Mihi transitus a plurali ad singularem numerum non displicet. Saepe numero ita utriusque linguae scriptores. Lege Davisii adnotationes in *Ciceron.* I. 59. de Nat. Deor. WESS. — Ne me quidem transitus a plurali numero ad singularem offendit, sed reliqua sermonis structura: in qua ne illud quidem necesse est, ut τὸ in τὸν mutetur; sed, hoc quod quibusque imposuerant, est idem illud tributum, quod exigebant. Nempe structuram orationis non aliter percipere possum, nisi ita, ut per adpositionem iuncta intelligantur haec duo, Φόρον, et τὸ ἑκάστοις ἰτίβαλον, (nam sic cum ins. F. pro ἐτίβαλλον scribendum,) et ad horum utrumque referatur verbum ἔπρησον. Quare non magis χωρὶς μὲν γὰρ Φόρον, quam Φόρον, legi velim: cuius posterioris coniecturae idem Reiskius in Notis editis merito nullam fecit mentionem. S.

10. καὶ τὴν τε Νίνον εἶλον) Hieronymus in Chron. *Cyaxares Medus subvertit Ninum*: ad quae Scaliger N°. mcccclx. p. 85. Fortasse in Graeco conceptum fuit: Κυαξάρης ὁ Μῆδος τὴν Νίνον αἶρει, capit, expugnat. Nam procul dubio non subvertit. Quis ergo? Scribit Noster c. 178. Νίνου ἀναστάτου γεινομίνης, Babylonem gentis regiam et metropolin fuisse: additur

c. 183. *eversam* [certe *expugnatam*] esse a Medis. Quae quidem in Cyaxarem melius congruunt, quam in *Astyagem*, uti *Bouherius* voluit *Dissert. Herodot.* p. 240. [Quod mox ait, *ἐν ἱετέροις λόγοις δηλώσω*,] *Assyriorum* historiam, λόγους Ἀσσυρίους, composuisse *Herodotum*, credibile fit. Meminit eorum c. 184. altera vice. Perierunt cito. Nihil inde servatum, nisi unum fortasse apud *Aristotelem* fragmentum, *Hist. Anim.* VIII. 1. Nam alia, quae inde arcessuntur, perperam in hunc censum vocantur. Perierunt autem, ut innumera alia, temporum iniuriâ. Qui socorditer atque inepte digestos eos fuisse commentarios, et propterea neglectos, cum *Vignolio Chronolog.* IV. 4, 6. etc. adseverant, talia confidenter obtrudunt, quorum rationes reddere nequeunt. Verum de his in nupera *Dissert. Herodotea* c. 1. disputatum uberius fuit. WESS.

CAP. CVII. 5. ὑποθίμενος δὲ τῶν μάγων τοῖσι etc.) *H. Stephanus* [in *Prolegom. de Herod. vocab. et loq. gen.*] ὑπερθέμενος, quod c. 108., longe praefert; a cuius iudicio non dissideo. Ὑπερθεῖσθαι hoc usu in Musis frequens, non illud. Τούτῳ τῷ Γύγῃ καὶ τὰ σπουδαιότατα τῶν πρηγμάτων ὑπερτίθετο, cum *Gyge* communicabat, I. 8. tum V. 24. VII. 8, 1. Statim μὲν ante *Μανδάνην* [I. 7.] induxi, obsecutus membranarum. WESS.

11. οἰκίης μὲν ἵόντα ἀγαθῆς) οἰκνῆς alibi recte legitur; sed hic ferri nequit, si vel in Codicibus bonis inveniretur. οἰκία, familia, non potuit οἰκνῆ dici; semper Ionice scribitur οἰκία. *Herodot.* I. 90. ἵόντες οἰκίης οὐ φλαυροτέρης. lib. IV. 76. VI. 35. Lib. II. c. 172. *Amasin* primum habebant despicali, ὅτε δὲ δημότην τὸ πρὶν ἵόντα, καὶ οἰκίης οὐκ ἐπιφανέας. Eundem *Hellanicus Athenaei* XV. pag. 680. v. antequam ad regnum perveniret, fuisse scribit ἰδιώτην καὶ τῶν τυχόντων. VALCK.

CAP. CVIII. 7. ἐπίτεια τοῦσαν) Revocavi quod *Aldus* eumque secuti expresserant, idque licitum in msstorum dissensu putavi, praesertim ubi scriptor ipse viam monstravit cap. 111, 4. Memini *Damaseium* apud *Photium* p. 561. novae scripturae auctoritatem conciliare videri, ἐπίτεια οὖσαν τὴν γαμητὴν εὐτεπῆγειν. Sed dubia et controversa lectio est, et defendi, nisi metaplasmo declinationis in subsidium vocato, nequit. Nihil simile ἐπίτεια, quo

Hippocrates pluresque alii fuerunt usi, requirit. Vide doctam T. Hemsterhusii adnotationem ad *Thom. M.* voce Ἐπίτιξ. WESS.

17. σ ο ἰ ἰωντῷ περιπίπτεις) Dubium est, hoccine, an σ ὁ ἰωντῷ περιπ. adscisci debeat; quamquam ego non multum eo distrahor. Varie ponere solent. *Aeschin.* de Legat. Fals. p. 47. Ed. Ald. [p. 311. ed. Reisk.] ὡς ἐγὰρ τοῖς ἰμαντοῦ λόγοις περιπίπτω. *Io. Chrysostomus* T. V. p. 24. B. ἀλλ' ὁ μῦθος αὐτὸς ἰωντῷ περιπίπτει. et T. VII. pag. 831. C. πανταχοῦ ἡ πλάνη ἰωντῷ περιπίπτει. Par ratio prorsus est in *μηδαμῶς*, quod viro Cl. [L. 15.] tantopere placuit. Ecquis enim mortaliū, in ea schedarum discordia, *Herodoteum* illud esse praestabit? *Μηδαμᾶ* habet cap. 68. III. 65. atque aliās, *μηδαμῇ* quoque. Mox [L. 18.] ἰς σιωντοῦ servavi, non ignarus defendi veterum locis ἰωντοῦ posse, patronumque habere in *Miscell. Observ.* T. III. p. 142. WESS. — Quod modo praecessit, ἄλλους ἐλόμενος, id commode *Wytttenb.* Select. p. 351. confert cum illo *Xenophontis*, *Hellen.* III. 1, 2. *Κῦρον ἀντ' ἐκείνου ἡρημένοι ἦσαν.* S.

CAP. CIX. [2. ὡς οἱ παριδόθη τὸ παιδίον κικροσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ) *Valla* ad verbum, quum ei puer traditus esset ornatus ad necem: ubi quum haud adpareret, quid hoc esset, ornatus ad necem; clarius *H. Stephanus* reddendum censuit, quum ei puerulus cum ornatu traditus esset ad necem: et in eamdem sententiam *Gronov.* quum ei puerulus ornatus esset traditus ad necem; quam versionem et *Wesseling* tenuit, et *Larcherus* his verbis suo idiomate reddidit, on remit l'enfant couvert de riches ornemens entre les mains d'Harpagus, afin qu'il le fit mourir. Quae interpretatiō (ut iam olim *Aem. Portus* in *Lex. ion.* v. θάνατος monuit) satis bene haberet, si παριδόθη ἐπὶ θανάτῳ, non κικροσμημένον τὴν ἐπὶ θανάτῳ, legeretur. Nempe tradebatur *Harpago* puerulus eo cultu ornatus quo regios liberos mortis causa (id est mortuos, aut iam iamque morituros) ornari moris erat. conf. c. 111, 16 seq. et 24 seq. rursusque c. 112, 15 seq. et 113, 6. Itaque ad τὴν articulum, cum eodem *Porto*, intelligendum στολὴν, sive potius κόσμησιν, scil. nomen ex cognato verbo, quod in proximo est, repetendum. Sic VII. 34, 2. ἐγεφύρουν -- τὴν μὲν -- τὴν δ' ἑτέραν, scil. γέφυραν. VII. 62, 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι, sc. στολὴν, id est

σκυῖν, quo vocab. continuo dein utitur. VII. 84, 3. τὴν αὐτὴν (sc. σκυῖν) ἰσχυοσμένοι. Pro quo VII. 72, 6. αὐτὴν ἔχοντες: ubi, quoniam ἔχοντες eo loci idem ac ἰσχυοσμένοι aut ἰσχυοσμένοι valet, pariter σκολὴν aut σκυῖν intelligitur. In Aristoph. Ran. 192. νηαυμάχῃς τὴν περὶ κριῶν, sc. μάχην. Sic κρίσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. κρίσιν vel δίκην, et similia multa apud optimos quosque auctores. Sic vero rursus apud Nostrum, quoniam δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ IX. 37, 6. sonat vincere mortis causa, in vincula conicere supplicio destinatum, similiter etiam ἴδῃσι (σφίσι) τὴν ἐπὶ θανάτῳ (scil. δίῃν) habemus III. 119, 10. et τοὺς ἄλλους κατίδῃσαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, nempe δίῃν, V. 72, 23. Neque me fugit, ad τὴν articulum aliàs etiam subinde nomen ὁδὸν intelligi; nempe cum verbis praesertim quae mittere, ducere, aut proficisci significant: (conf. I. 67, 12.) sed non idcirco equidem dixerim, in verbis ex V. 72. modo citatis praegnans esse verbum κατίδῃσαν, intelligendumque κατίδῃσαν ἀπάγοντες τὴν ἐπὶ θανάτῳ ὁδὸν, quod Viro docto excidit in utilissimo libello scholastico, quem Attica inscripsit, p. 341. ed. sec. S.]

3. ἐς τὰ οἰκία) Verum id est: ut ἦτε ἐς τὰ οἰκία cap. 119. Saepe tamen operarum delicto depravatur, quem ad modum principio eiusdem capitis ἦτε ἐς τὰ οἰκία, ubi Arch. οἰκία. II. 129. εἶναι ἐν τοῖσι οἰκίῃσι τέκνον. III. 148. προῆλθον ἐς τὰ οἰκία. Quae quidem et alia similis generis ad eandem formam ex msstis redire debent. Vide Gronov. II. 66. WESS. — Nempe II. 66, 17. recte Gron. οἰκίῃσι ex ms. Med. restituit, cui et alii libri adsentiuntur. S.]

[11. συγγῆς ἴσται) Adhaesit, litera e superioribus edd. Rescriptum ἴσται velim, ut alibi: et sic h. l. noster eod. Pa. Conf. Var. Lect. ad Prooem. l. 4. S.]

CAP. CX. 3. νεμαῖς τε ἐπιτηδεύοντας νέμοντα) Multum se hic aestuasse fatetur Cl. Reiskius, tandemque huc venisse, ut ἐπιτηδεύοντας, pascua maxime horrida, reponeret. Pepererunt fortasse hos fluctus montes θηριώδισται, qui utique boum pasturae minime conveniebant. At pascua erant ad montium radices, ut statim traditur: ad eas autem plerumque herbidi irriguique agri, bubus pascendis egregii: hinc et pagus illic, hominum celebritate notabilis, c. 114. Posses, si innovatione locus indigeret, ἐπιτηδεύον-

τα ex Aldo recipere et bubulci sollertiam intelligere. *He-sychius*, Ἐπιτηδείως ἐπιμελῶς. Vide II. 133. WESS. — Quidni pascua intelligamus ad id, de quo nunc agebatur, maxime idonea? S.

8. τὴν γὰρ κύναν καλοῦσι Σπάνα Μῆδοι) Eadem-ne Medorum et Persarum fuerit dialectus, non liquet. In reliquis Persicae linguae nihil doctissimi viri G. Burtonus et Hadr. Relandus invenerunt congruum. Confer huius *Diss. de Vet. Ling. Pers.* p. 245. et illius *Asiæ. Ling. Pers.* pag. 97. Iustinus I. 4. de caussa nominis Spaco lepidas admetitur fabellas, ex Trogi libris derivatas. WESS.

12. πρὸς Σαρκίων) Credo Florentiae non aliter scriptum, etsi super ea re silentium. Codex Ask. et Valla idem obtulerunt. Σαρκίων Aldi et Editt., si littera detrahatur, Σάρκισ dabit, quos Colchis confines, memorant Orpheus Argon. vs. 753. et Apollon. Rh. II. 397. atque ex illis Stephanus Byz. In Nostri Musis modo Σαρκισοὶ III. 94. modo Σάρκισ IV. 37. contra tabulas tamen. Melius I. 104. VII. 79. WESS.

20. ἐπορᾶν -- διατίταγμα ἰγῶ.) Nimium tribuitur Medico. Quia de militibus eorumque acie διαταχθῆναι frequentatur, propterea-ne uni negabitur? Apostolus Paulus, οὕτω ἢ διατίταγμένος, Act. Ap. xx. 13. Servus ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ Luc. Evang. xvii. 9. Haec sufficiunt. Alii in eonposito amplius quam simplici esse adfirmabunt, neque illis pertinaciter obloquar. WESS. — De re, quae hic agitur, conf. c. 112, 6. 113, 11 seq. et 116, 23. S.

CAP. CXI. 4. ἐπίτεξ ἰούσα πᾶσαν ἡμέραν prave explicatur quae per totam diem parturierat, pulcre monente Cl. Abresch Diluc. Thucyd. pag. 583. WESS. — Recte vero Vir doctus, cuius partus in dies expectabatur: et aut sic, aut de die in diem, in lat. vers. repositum velim. Sic VII. 203, 5. προσδόκιμοι πᾶσαν εἰς ἡμέραν, quotidie (sive, in proximum quemque diem) expectantur: et plena dictione, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, VII. 198, 3. S.

8. οἳ οὐκ ἰσθῶς ὁ Ἀρπαγὸς μεταπέμψαιτο) Recte post pauca [L. 10.] hunc in modum Gronovius; sequor exemplum, schedarum parens imperio. Est autem omnis haec oratio cultissima et rusticae simplicitati mirabiliter apta. WESS. — Utrobique edd. ante Gron. μεταπέμψαιτο dabant;

idque priori loco (l. 8.) tenuit Gron. ubi cum plerisque mssis μεταπίμψατο primus Wess. edidit. Posteriori loco, (l. 10.) de quo in Var. Lect. oblitus eram monere, idem Gronovius, suum codicem, ut ait, secutus, μεταπίμψατο primus edidit, idque tenuit Wess. ubi quidem (ut idem Wess. adnotavit) codd. Ask. Arch. et Paris. duo (nostri Pb. Pc. Pd. et cod. F.) in μεταπίμψατο cum vett. edd. consentiunt. S.

9. ἐξ αἰλπτου ἰδοῦσα) Appianus Punic. p. 104. [c. 104, 3.] καὶ αὐτὸν ἡ στρατιὰ μακρόθεν ἰδοῦσα ἐξ αἰλπτου. Similiter pag. 117. [c. 116, 13.] Sophocles aliter Aiac. 727. ἐξ αἰλπτων Αἴας μεταγνώσθη. Aeschylus quoque Suppl. 362. Hesychii Ἐξ αἰλπτῶς hinc docti viri corrigunt, sed frustra, uti bene in litteris ad me Cl. Alberti. Legendum enim ἐξ αἰλπτῆς, quo Archilochus apud Heraclid. Pontic. p. 412. Ed. Galei utitur. WESS.

13. ἐς δισπότιας τοὺς ἡμίτρον) Cogor saepe minuta venari. Quid facias, ubi talem se silva dat? Abigunt Florentiae hinc et c. 112. δισπότιας, et retinuerunt τὸν δισπότια c. 11. Non sibi constant, fateor, in productione vocis descriptors, sed culpa ipsorum est. ἐξηγητῆας vidimus cap. 78. Manarunt eodem ex fonte Ἀρισταγόρης, Ἀρισταγόρειν, Ἀρισταγόρεια: Καμβύσης, Καμβύσιω, Καμβύσια, quod in Ἀστυάγης codex Arch. sollicitè observat. WESS. — Cap. 129 extr. in δισπότιας consentiunt libri omnes. S.

CAP. CXII. 10. εἰ δὲ πᾶσά γε ἀνάγκη) Ita adsolet: πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ νόμος II. 22. et 35. IV. 179. V. 52. etc. Sophocles Elect. vs. 1527. Plato in Phaedro p. 243. D. πολλὴ ἀνάγκη in Eutyphr. p. 7. D. Itaque γὰρ interpositum pluribus in mastis citra sententiae damnum resecatur a Viro Clarissimo recte. Saepe tamen apud alios πολλή γ' ἀνάγκη, poëtas in primis, de quibus Valcken. in Euripidis Phoeniss. 1668. WESS. — Equidem, cur abiiceretur particula et perapta huic loco, et plerorumque ac probatissimorum codicum auctoritate firmata, non satis caussae vidi. S.

CAP. CXIII. 9. τῶν τινα πρόβοσκων) Hinc in Aem. Porti aliorumque Lexica receptum fuit πρόβοσκος. Usitata vox αἰγοβοσκῶν facile potuit in illam deflecti. VALCK. — Per utique rarum est πρόβοσκος de pastore, sicuti et πρόβοσκημα, quod in Philon. Iud. Legat. p. 993. D. Verum hoc

naevo obsitum atque in προκόσμημα vertendum docuit Kühnius ad Diogen. Laërt. Praefat. Illud movere non audeo. Accedit proxime αἰγυβοσκῶν vocabulum; sed metuo, ut ταῖς βουκολαῖς bene conveniat. WESS.

CAP. CXIV. 6. οἰκίας οἰκοδομεῖν) Una mutata litera οἰκονομεῖν refingit Cl. Pauw: neque enim eum, qui sibi δορυφόρους atque ὀφθαλμὸν eligebat, οἰκονόμους omisisse: habuisse praeterea Persarum reges μελιδωνεύς τῶν οἰκίων III. 61. quibus aedium et rei domesticae cura erat. Hoc verum; notum quoque οἰκοδομεῖν, οἰκοδομίαν, et οἰκονομεῖν permisceri apud Philon. Iud. de Fortitud. p. 740. c. et in Paullina ad Timoth. priore c. 1, 4. et saepius aliàs. Neutrum tamen adigit, ut eam in sententiam eatur. Ludus puerorum describitur, quorum esse

*Aedificare casas, plostello adiungere mures,
ludere par inpar, ---*

monuit Horatius II. Sat. III. 247. et experientia testatur. WESS.

8. τὰς ἀγγαλίας ἐσφάριεν) Difficilis electio. Φάριεν et ἐσφάριεν ἀγγαλίας usus admittit: illud latius se porrigit; hoc eius proprie, cui in aula ἱσαγγέλως titulus, quique ad regem deferabat quae nunciabantur. Vide Lucianum Deae Syr. c. 25. Heliodorum X. p. 491. et Gronov. [Commode ad III. 77, 7. provocat Gron. Et verisimilius est, a nonnullis hic omissam fuisse praepositionem, quam ab aliis suo arbitrato adiectam.] Βασιλὸς ὀφθαλμὸν multa in luce posuit Brissonius Regn. Pers. I. 190. WESS. — Conf. Adnot. ad c. 100, 9. S.

14. περίεσπε) Nihil demuto. [Vide Var. Lect. ibique ubi iterum Arch. nominatur, Ask. corrige.] Voluit Arch. scriba περιῖπει, ut supra c. 73. quo de P. Leopardus Emend. VII. 8. Bene etiam [L. 15.] habet μετεῖθη, ubi in Arch. insignis adparet aberratio, nec ab ea immunis Vindob. cui in animo μετήχθη fuisse videtur. WESS.

CAP. CXV. 7. αἰκίη τοῖςδε περισπίιν) Sic I. 73. et III. 160. ubi αἰκίη, uti hic, Arch. ex scholio, e quo et id descendit, quod in Vindob. Placere potest Aldi αἰκίη, ut προμηθίη I. 88. III. 56. in Vindob.; verum Aldus in isto vocabulo varius est. Statim [L. 9.] malui ἐγὼ δὲ ex Arch. quippe significantius. Plutarchus in Praecept. Reip. ger. p. 811. c.

ὅγῳ δὲ ἀνάπαλιν --- οὐκ ἱμαυτῷ γίγνηται ταῦτα οἰκονομεῖν, ἀλλὰ τῇ πατρίδι: ita enim dederat, non οἰκοδομεῖν. WESS.

[15. ὧδε τοι πάριμι.) Videndum ne in aliis etiam codicibus, sicut in nostris, ὧδε τοι scriptum reperiatur: quod gallice diceret, *me voici tel que je suis*. S.]

CAP. CXVI. 1. τὸν Ἀστυάγεα ἰσῆι.) Ad eum modum VII. 46. ἰσῆλθε γάρ με λογισάμενον: namque ita Io. Stobaeus et scripti codices. Verum isto de genere uberrime docti viri, T. Hemsterhusius in *Lucian*. T. I. p. 26. et *Valken.* ad *Euripid. Phoeniss.* p. 464. Satis vero demirari non queo *Gronovii* acumen, quo προσφίεσθαι ἰδ. ἐς αὐτοῦς [l. 3.] tanto paratu defenditur. Potest-ne hoc pertinere ad *Cambysemi* et *Mandanen*? qui longe aberant, nec quorum ulla in *Cyri* hac agnitione praevertit mentio. Bonus *Astyages* toto corporis filo et vultus lineamenti sibi puerum respondere opinatus est. Qua quidem in re et *Iustinus* [I. 5, 4.] adsentitur, et sibi senex quid dedit. Redeat ergo suam in sedem, unde deiecta vetus est lectio. Mox [l. 4.] cum *Reiskio* mallet *ἑλευθεριωτέρη*, homine ingenuo magis quam servo dignior. Atque ita *Portus* quoque. WESS.

9. ὥστε σε καὶ τὸν παῖδα etc.) Optime *Gronovius* ex *Medic.* cui solens paria facit *Ask.* Quam longe vero abs recto illud μυνόθεν! [l. 13.] Pacne succensco schedis *Florent.* quae imprudentem in haec praecipitia truserunt. Si quid mutandum, μυνωθέντα δὴ ex eo libro et *Arch.* sumi levi auxilio poterit. WESS. — Immo, si quid mutandum, *τε* equidem, quam δὴ vel δὲ, mallet. S.

13. μυνόθεν ταῖς) Nonnunquam dubites, serio-ne *Gronovius* de membranis loquatur *Med.* an lectoribus illudat: sed nimis frequentia clarissimi viri peccata avitis meritis sunt compensanda. Hoc quidem considerandum non est, ferri-ne possit μυνόθεν: nam nihil est absurdius cogitatu: verum illud, an forte scripserit *Herod.* non μυνωθέντα ταῖς; verum, quia brevis est quaestio, μυνωθέντα δὴ αὐτὸν εἶρετο ὁ Ἀστυάγης, κόθεν λάβοι τὸν παῖδα καὶ τις εἴη παραδούς; VALCK.

19. ἀγόμενος ἐς τὰς ἀνάγκας) *Diodorus* τοῦ Δάμωνος ἀπαγομένου πρὸς τὴν ἀνάγκην T. II. p. 555. [in *Excerpt. Peiresc.* p. 245.] ad supplicium. Τὰς ἀνάγκας, tormenta, quibus bubulco verum exprimere constitutum erat, vocat *Noster*. Quo usu saepe *Polybius*, *Philo Iud.*, *Iosephus*, et, ne alios adiungam, *Diodorus* III. 14. ubi adnotata vide. WESS.

[21. κατέβαιναι εἰς λιτάς τε, καὶ συγγνώμην ἰωντῶν κελειύων ἔχειν αὐτόν.) Priusquam κελεύει Schaeff. edidisset, similiter *Wyttenb.* (Select. p. 351.) aut ἐκέλευεν corrigendum censuerat, aut κελεύειν tenendum. „Recepto κελεύων, inquit, antecedens τε καὶ delendum, certe repudiandum.“ λιτάς τε καὶ αἰμαγάς coniectaverat Reisk. Immerito vero doctos viros offendit istud κελεύων, in quod optimi quique codd. consentiunt. Verbum καταβαίνω ista notione constanter cum participio construitur, I. 90, 15. 118, 5. IX. 94, 5. Igitur repetitum intelligendum verbum, καὶ κατέβαιναι κελεύων. S.]

CAP. CXVII. 6. τίψ δὴ μόρῃ τὸν παῖδα etc.) *Aladinum* τρόπῳ praesidium habet V. 47. Δορυς μὲν νυν τρόπῳ τοσούτῳ ἰσιλείτῃσι, sed infirmum. Non adsurgit ad vim atque elegantiam vocis dudum probatae, pluriumque munitionae auctoritate, et statim [L. 25.] iteratae. In superioribus nonnulla auctum et mutatum ivit Cl. Reiskius, quae peti ex *Miscell. Lips.* T. VII. p. 618. poterunt. WESS.

20. ἦν μὴ τὰδε ἐπιτελία ποιήσῃ) Non infrequens illud. Tale Hippocrateum in *Iureiurando*, Ὅρκον οὖν μοι τόνδε ἐπιτελία ποιοῦντι -- εἴη ἐπαύρασθαι καὶ βίου etc. et *Melissae* in *Epistol.* ad *Cleareten* inter *Pythagor.* *Fragm.* p. 749. *Galei*, ἀρέσκειν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ, ἐπιτελίας ποιῶσιν τὰς ἐκείνῳ θελήσας. Sunt in *Procopio* non dissimilia, quibus hunc locum nego. At abstinere haud queo ab his *Pempeli* apud *Stob.* *Serm.* LXXVII. p. 460. Πᾶς δὲ νόον ἔχων -- διδίτω γονίων εὐχὰς ἢ κατάρτας, εἰδὼς πλύνεισι πλειονάνης ἐπιτελίας συμβιβηκίας. Sunt enim officii in parentes plenissima. Quod vero in *Arch.* legitur [L. 23.] καὶ ἰ εἶδον, illi patronus foret *Homerus* 'Il. Γ'. 408. καὶ ἰ φύλασσε, i. e. αὐτόν. et crebro alias, nisi in metu essem, ne imprudenti exciderit librario. Hic quidem ad sententiam non requiritur, egetque alio fulcro. WESS.

CAP. CXVIII. 2. κρύπτων τὸν οἱ ἐνείχεε χόλον) An hic forte legerat *Eustath.* πείζων -- χόλον? alibi certe nusquam occurrebat locus, cui congrueret illud, quod ad 'Il. α'. p. 40, 50. Ἡρόδοτος, αἶτ, τὸ, χόλον καταπίψαι, χόλον πείσαι φησίν. VALCK. — Advertit olim H. Stephani animum ἐνείχεε, neque inmerito: maluit ἐνείχε, ut VI. 119. [Steph. in *Proleg.* de *Herod.* voc. et loq. gen. p. 2.] cui et ego primas darem, si per Codd. liceret. Venit quidem insolenti vocabulo *Portus* auxilio, nec opem negavit

Gronovius. Si tamen verum amamus, ἀποβεβήκει, καχωρήκει, ἡγρόνι etc. nihil iuvant, quippe temporis alius. Hortus Adonid. in ἱερύθειν: οἱ Ἴωνες τὴν τοῦ ὑπερσυντετακτοῦ τι διφθογγον ἐν τρίτῳ προσώπῳ εἰς τι διαλύουσι. WESS. — Si proba est scriptura ἐνείχει, fuerit olim rarior quaedam verbi forma ἐνείχω, idem valens ac ἐνέχω vel ἐνσείχω. Similiter quidem et συμβαλλίω dixit Noster pro συμβάλλω, et σινέμαι pro σίνεμαι, aliaque talia. S.

9. οὐκ ἐν ἑλαφρῇ ἰποιεύμην) Arch. ἑλαφρῶς scholion est. Dio Cass. XXXIX. p. 114. Pompeius οὐκ ἐν ἑλαφρῇ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο: et LVIII. p. 714. ὁ Τιβήριος οὐκ ἐν ἑλαφρῇ τὸ πρᾶγμα ἐποίησατο. Quod post pauca [l. 15.] ex Med. inculcatum est πᾶρι σθί μοι, non antecellit pristino. Reliqui tamen. WESS. — Mihi hoc praestare videbatur alteri. S.

CAP. CXIX. 12. εὐτυκτα δὲ ποιησάμενος, εἶχε ἱεοῖμα) Opinor in his ἱεοῖμα abundare. Non me fugit ex lib. III. 123. καταδήσας δὲ τὰς λαβνακας, εἶχε ἱεοῖμας. Sed eius alia ratio. Hic satis utique erat εὐτυκτα. Suidam audiamus. Εὐτυκτα παρὰ Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ῥάδια, ἱεοῖμα, ἐργασμένα, καλῶς κατεσκευασμένα. Quae ille mutua sumsit ex Nostri Scholiaste. Hesychius praeterea Εὐτύκισον, εὐτυκτον εἶχε, ἱεοῖμον: cui quidem illud adlubuit ipsum, quod ob oculos est, visumque est non aliud ac ἱεοῖμον. At quid multa? rem certam praestat Codex Arch. suspectum vocabulum exilio damnans. WESS. — Potuit scriba codicis Arch. (nam sic etiam in nostra Var. Lect. scriptum oportuit, ubi nescio quo casu Pass. irrepsit) vocab. ἱεοῖμα, quod abundare censeret, omittere; potuit vero etiam fugitivo calamo praetervolare. Scholiastae vero idem vocab. ex hoc ipso loco adscivisse videntur. Utut sit, exilio damnatum nolim vocabulum huic loco peraptum: in promptu, in parato habuit. Neque copia sermonis offendere nos in Herodoto debet: similiter c. 123, 11. ait, κατεργασμένου δὲ τούτου, καὶ ἰόντος ἱεοῖμον. De accentu huius vocabuli, ex Ionum et veterum Atticorum usu, dictum est in Var. Lect. ad c. 10, 2. Conf. Bast ad Gregor. Dial. p. 21. S.

Ibid. ἐπὶ τι iustum est. Gronovium vide ad II. 52. [ubi ille ad II. 134, 16. et III. 25, 9. et ad Porti Lexic. ion. provocavit:] et Eustath. in Homer. p. 1158, 59. WESS. — Quem locum ex Eustathio citat vir doctus, (qui est ex Herod. I. V.

p. 1215, 33. ed. Bas.) is huc nihil facit. Nam ibi quidem monetur, pro *ἴτα* et *ἴπιτα*, quae deinde sonant, ionice *ἴτε* et *ἴπιτε* dici: at *ἐπὶ τε*, quod huius loci est, per pleonas-
mum *τε* particulae, idem quod *ἐπὶ*, postquam, valet. Vide Gregor. Dial. ion. §. 26. ibique Koenium. S.

15. *τράπεζαι ἐπιπλῖαι*) Bene msti; sicuti et *μηλείων κρεῖων*. Solet certe Hippocrates, quoties ovillae carnis requiritur usus, non aliter loqui. Loca, si desiderentur, signabit Foëssi *Oeconomia*. Ceterum inmanibus his et plane Thyesteis epulis ex Herodoto locum dedit Theophilus ad *Autolyc.* lib. III. p. 282. Ed. Wolf. a Fello prudenter redintegratus. WESS.

[24. *προσστάντες*) Vide ad c. 86, 17. notata. S.]

29. *καὶ ἀριστὸν εἶναι πᾶν etc.*) Quod adsentator apud Comicum, [Terent. Eun. II. 2, 20.] Quidquid dicunt laudo: id rursum si negant, laudo id quoque, illud habent aulae mores. Insigne in Harpago specimen: *ὁ δὲ τὴν γνώμην οὐδαμῶς ἡλλοιώθη τῇ θίᾳ, πᾶν εἰρηκῶς ἀριστὸν ὑπάρχειν αὐτῷ τὸ δοκοῦν τῷ βασιλεῖ*, Nostri vestigia premens, Choricus Or. in Procop. Gazaeum c. 31. Quo quid miserabilius? WESS.

CAP. CXX. 12. *ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν*) Non erit ex Rem. incongruum *ἔχειν*, neque destrictae necessarium. Utrumque eodem tendit. Oraculum *ἐς τοὺς Ἀργεῖους φέρον* et *ἐς αὐτοὺς ἔχον* permutantur VI. 19. Veniet tempus, quando illi verbo commodior locus, sicuti V. 81. VIII. 144. ex mstis. WESS. — Quod modo praecessit, *διατάξας εἶχε*, de eo loquendi genere, Nostro familiari, conf. notata ad I. 37, 7. S.

17. *καὶ τὰ γε τῶν ὀνιράτων ἐχόμενα*) Quae annexa sunt somniis in Latinis Gronovii, non bene capio. Tu mecum ipsa insomnia intellige ex scriptoris adsuetudine. De frugibus ciboque, *καρπῶν ἐχόμενα* I. 193. *σιτίων ἐχόμενα* III. 25. tum *τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν, οὔτε ἀργύρου* V. 49. et, quod notabilius, *καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετιῶν ἐχόμενα*, servi domesticique, VIII. 142. WESS. — *Τὰ τούτων ἐχόμενα* proprie sonat id quod latine dicimus et his finitima, id est, et his similia, quae de hoc sunt genere. S.

[18. *τελῶς ἐς ἀσθενεῖς ἔρχεται*) "Ἐρχεται nunc idem fere valet ac *ἐξέρχεται*, quo verbo in simillimo argumento utitur Noster VI. 82, 6. et VI. 107 extr. pro quo mox b. l. *ἐξήκουν*. Eadem notione ἀποσκήψαντες ἐς φλαῦρον ait infra,

I. 34. Similiter I. 16. *παρὰ σμικρὰ κεχώρηκε*, ubi *παρὰ* (ut saepe apud Nostrum) idem ac *πρὸς* vel *ἐς* valet. S.]

27. *ἐς τὸν παῖδα τοῦτον περιούσα*) Vel absque Codicibus fuisset hoc reponendum. Herod. II. 120. *οὐ μὴν οὐδὲ ἡ βασιλὴ ἐς Ἀλέξανδρον περιήϊε*. Regnum vel imperium sic dicitur in aliquem *περιελθεῖν*, *περιχωρεῖν*, *περιῖναι*, *περιήκειν*, Herod. I. 187. et 210. III. 65. et 140. VI. 111. Xenophonti K. II. IV. p. 67, 5. Luciano T. II. p. 557. III. p. 386. VALCK. — Verissime Valckenarius. Futile vulgatum erat atque indoli sermonis pugnans: succurrebat Reiskius, *περιούσα* ex *ἴω*, pro quo *ἐμ* deinde receptum, refingens. Melius scripti libri, quibus obedientiam hic non detrectandam admonuit Geinozius Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 116. Ed. Paris. WESS.

[30. *οἷο ὃ ἐπιστιῶτος βασιλῆος*) Possis cum Valcken. ad III. 66, 13. *ἐπιστιῶτος* intelligere *τῷ θρόνῳ*. Sed et simpliciter *ἐπιστιῶς* idem ac *καθιστηκῶς* vel *ὦν* valere potest. Nempe quemadmodum *ἐπιστάμενος* est incipiens, instans: sic *κατεστῶς* (in praet. temp.) significabit qui iam adest, qui iam nunc est, qui est. S.]

35. *ἐς φλαῦρον*) Hoc, an *φαῦλον* ex Med. et aliis probaveris, nihil admodum intererit, quamquam Herodotus prius videtur maluisse. Certe Gronovius in hoc vocabulo saepe sibi contrarius est: modo scriptori valide adserit; modo aufert. Specta I. 99. VII. 8, 1. *φαυλοτέρους* dabit inferius c. 126. etc. WESS. — Ionibus magis proprium vocab. *φλαῦρος*. Monuit etiam Erotian. in Gloss. Hippocr. S.

CAP. CXXI. [1. *οὐ γὰρ ἐγὼ* etc.) Conf. Adn. ad I. 24, 17. S.]

CAP. CXXII. 6. *ὁ δὲ σφί ἔλεγε, φ' ἄς* etc.) Videtur Laurentius invenisse [ut est in nostris codd. Pb. et Pd.] *σφίτας* *προτοῦ μὲν*, quorsum et Arch. Vind. quodammodo ducunt. Latina Vallae haec erant, *Hic se vero ait eos antea non novisse*: sed minime bona. Cyrus interrogantibus parentibus, quo tandem modo servatus esset, reponit, *se id antea non novisse, sed in itinere demum cognovisse*. Ἐλεγε φ' ἄς convenit Herodoteis *ἔφη λέγων*, V. 36. et 49. vel *ἔφησε λέγων*, quod in Arch. I. 114. atque in Edd. VI. 137. WESS.

11. *ἥτις τε ταύτην αἰνέων διὰ παντός*) ἥτις hic videtur minus commodum: εἴη repertum in duobus Codd. teste Galeo:

voculâ interiectâ legi posset: ὡς εἴη τε ταύτην αἰών διαπαντός, ἢν τί οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ. Ex Herodoteis hoc accedit proximum e lib. III. 157. πάντες Ζώπυρον εἶχον ἐν στήμασι αἰνόντες: paulo post, πάντα δὴ, inquit, ἢν ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Utique placere hic ἢν non potest. Ut autem nihil expeditius, sic nihil certius videtur, quam ἢν esse corrigendum; qua verbi forma, pro communi ἢν, alibi etiam utitur Noster. Solennis vero eidem periphrasis eiusmodi, εἰμὶ cum participio. Sic praeter exemplum in *Var. Lect.* adlatum, habes ἢν γινόμενα, pro ἐκινετο, I. 146 extr. ἔστι τοῦσα σοφῆ, III. 108, 5. et similia. Quod continuo adiicitur, ἢν τε οἱ ἐν τῷ λόγῳ τὰ πάντα ἡ Κυνώ, id latine fere reddidi ut praevit Hermannus ad *Viger.* Adnot. 95. num. x. Videtur autem τὰ πάντα h. l. idem sonare ac διὰ παντός vel αἰί. S.

CAP. CXXIII. 5. Κύρον δὲ ὄριον ἐπιτρεφόμενον) *Valla* verterat, *sed* *Cyrum cernens adultum*. Dubito an bene. **Cl. Aesch.** *Diluc. Thucyd.* p. 209. ἐπιτρεπόμενον, nimirum τὴν βασιλείαν αὐτῶν, ut II. 121. et I. 7. atque alibi, reponit, cernens Persarum illi traditum imperium. Cui coniecturae verba ἐκινετο ἰόντος ἰδιώτῳ robur quoddam [sed illud quidem oppido exiguum] addunt. Equidem, uti eam non prorsus repudio ob tantam mssorum consensionem, *incremmentem, adaugescentem*, reddere malo. WESS. — Recte vero, et nihil aliud magnopere desiderabatur; quamquam possis cum *Wytttenbachio* ex proximo vocabulo τιμωρίην intelligere ἐπιτρεφόμενον τιμωρόν, in spem vindictae servatum ac succrescentem. S.

8. ἰόντος τοῦ Ἀστυάγιοις περὶ) Stabilis omne imperium, benivolentiâ quod paratur, quam i et crudelitate. διὰ τὴν περικρίτητα suum Astyages, quemadmodum c. 130, perdidit. Neque hoc admonere Syracusanos suos neglexit senex *Nicolaus* in *Diodori* XIII. 22. neque ipse *Diodorus*, multa de Astyagis acerbitate et crudelitate memorans in *Excerptis* T. II. p. 553. Mox **Cl. Reiskius**, καὶ ἰόντος παντός ἱοίμου αὐτῶν ἱοίμων, scilicet *Medorum proceribus*, multo fore suavius et verius opinatur. Tu vide ultima cap. 124. WESS.

16. λαγὼν μηχανησάμενος) Ionum est ὁ λαγός, λαγοῦ, docente *Athenaeo* IX. p. 400. et, eum secuto, *Eustath.* in *Homer.* p. 1534, 14. Et tamen in *Musis* id persaepe negli-

gitur, nulla *Herodoti*, sed scribarum culpa. Tulit id aegre *H. Stephanus* atque ubique instaurandum decrevit, de *Dialect.* p. 148. Parebo doctori, et vetustis membranis. WESS.

17. οὐδὲν ἀποτίλας) Vetus ἀποτίλας ansam Gronovio novae explicationis novique verbi [ἀποτίλλω] fingendi prae-buit. Cl. *Abresch Animadv.* in *Aeschyl.* lib. I. c. 26. p. 184. damnato isthoc conatu, οὐδὲ ἀποτίλας vertit nec quidquam ultra voce mandans, quasi ἀποτίλας positum sit loco ἀποτίλας. [quod ipsum h. l. habet noster cod. Pa.] Laudare id possem, nisi mstus aliud et melius, me quidem arbitro, daret: idem *Portus* coniectando extuderat; nec erat dignus tamen, qui propterea alapas [a Gronovio] auferret: Est III. 32. λαβοῦσαν θρίδακα τὴν γυναιῖκα περιτίλαι. *Medic.* περιτίλαι, simili atque hic errore, etiam alibi obvio. Non addo, τίλλειν, ἀποτίλλειν in avibus et brutorum aliis, quibus plumae pili-ve evelluntur, usu teri. Harpagus leporis artificiose tractati ventrem scidit, nihilque pilorum vellens, prout erat, ita indidit libellum. Hoc Graeca volunt, uti quisque videt. Adi et *Polyaenum* VII. 7. WESS. — Satis notum est, pro vocali ι, ubi producit, frequenter u ponere librarios. S.

CAP. CXXIV. 5. Ὡ καὶ Καμβύσιω, εἰ γὰρ θιοὶ etc.) Venit Cl. Reiskio in opinionem, post Καμβύσιω aliquid excidisse, et quidem ἢ μᾶλλον θιωῖν τε: haud dubie ob ea, quae continuo sequuntur: in quibus, si γὰρ tantumdem valet ac οὖν certe, ut saepe valet; caduca explendi ratio erit, uti bene *Abresch Diluc. Thucyd.* p. 36. WESS. — Vide quae ad I. 24, 17. monuimus. S.

16. Στρατηγὸς ἀντίτασεν) Adest patronus, quem quoque *Berglerus* advocavit, *Aldino* et *Arch.* ἀντήσαι *Homer.* 'Ιλ. π'. 423. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνίρος. Verbi paullo rarior structura turbas ciere ad mutandum potuit. οὐ πάντῃ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντᾶν αὐτῇ σύνταξις ἢ μετὰ γενικῆς scribit *Eustathius*. Nihil tamen de recepto, satis utique elegante, detraho muto-ve: secus in sequentibus, ubi τοι suum ex mssis locum inpetravit. WESS.

CAP. CXXV. 12. ἐξ ὧν ὅλλοι πάντες ἀρτίσται Πέρσαι) Herodoteum hoc est. Enumerat *Persicae* gentis nationes sive tribus, et omnes ait ex *Persis* pendere, *Pasargadas*, *Maraphios* etc. [Dicamus potius: Enumerat *Persicae* gentio

nationes sive tribus omnes; ac primum quidem ex illis eas, quas Cyrus, a se convocatas ad deficiendum a Medis sollicitavit, scilicet *Pasargadas*, *Maraphios* et *Maspios*; a quibus reliquos Persas omnes ait pendere.] Πέρσαι universam gentem signant, non tribum: ἀπριάται Ionum est, Graecorum aliis ἤρταιαι. Loquendi genus consimile III. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικός στρατός: tum VI. 109. ταῦτα ὧν πάντα εἰς σὲ νῦν τείνει, καὶ ἐκ σὺ ἀρτται, sic mssti. Est et aliud V. 31. quod huc arcessi potest. [Adde IX. 68, 2.] Constat ita et rectissime procedit, antea horridior, scriptoris sermo. At contra venit *Stephanus* [Byz.] in Ἀπριάται et Μάσπιοι: Ἀρτεάται, γένος Περσικόν hoc ex loco recensens. Quid si falsus ille fuerit, atque ex insolentiore verbi formatione gentile nomen formaverit? *Herodotus* crebro alias Persicae gentis nationes memorat, Ἀπριάται nusquam, Ἀγραίους quidem VII. 61. qua re *Stephani* culpa evadit manifestior. Mecum sentit, doctissime in his versatus, *Abbas Geinozius* *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 119.* Μαράφιοι et Μάσπιοι *Stephano* restituti a *Berkelio* sunt, leviter in paucis lapsi. Critici in Ἰλ. γ'. 175. Ἐλένης καὶ Μενελάου παῖδες Δίαθος καὶ Μοῖραφίων ἀφ' οὗ τὸ τῶν Μοῖραφίων γένος ἐν Πέρσαις ex *Porphyrio*: corrigit priore parte Μοῖράφιος *Barnesius*. Melius multo *Eustathius* p. 400, 32. [p. 303, 29 seq. ed. Bas.] Μαράφιος et Μαράφίων. *WESS.*

14. καὶ Ἀχαιμενίδαι εἰσι Φρήτην) Miror tam late propagari *Aldi* errorem, [Φήτην] si tamen error sit, potuisse. *Hesychius* Φάτραι, σύνστημα. Φατρία, σύνταγμα, σύστημα. Hinc Φατριακαὶ ψηφοφορίαι in *Dionysii Halicarnassei* IX. p. 598. pluraque alia, quibus usus est *Cl. Reiskius* *Miscell. Lips. T. VIII. p. 300.* Malui membranas sequi, et de Φρήτης voce quae conduxit *Eustath.* in Ἰλ. β'. p. 259, 23. [p. 181, 23 seqq. ed. Bas.] missa facere, sicuti et *Stephani* in nationum Persicarum titulis aberrationes. De *Achaemenidis* et vocis origine *Th. Hyde* *Histor. Relig. Persar. p. 416.* Γερμάνιοι non alii censentur ac Καρμάνιοι, sicuti *Stephanus* scribit. Tribuit *Γερμανοῖς* *Sextus Philosoph. III. Hypotyp. p. 178.* ἀρηνεμξίας, quos cum his componit *Io. Alb. Fabricius*, nescio an recte. Id paullo imprudenter, quod *Germanos* nostros Persicae originis statuerunt nonnulli, quoniam in Persis Γερμάνοι. Errantes comiter in viam deduxerat *Ph. Claverius*

Germ. Ant. lib. I. p. 30. et supersunt, qui frugibus repletis glande vesci malunt. WESS. — Nempe hi cognationem antestantur, quae Teutonicae linguae cum Persica, haud exigua ex parte, intercedere videtur. S.

CAP. CXXVI. 10. ὡς διζόμενος) Sequor Gronovium. [Vide *Var. Lect.*] Sic Amyntas, instructa laute coenà, ἰδὲ κατὰ τοὺς Πέρσας V. 18. et VII. 119. ὡς δὲ δέλπου γίνοντο ὦρη, οἱ μὲν διζόμενοι ἔχιστον πόνον. Mox Cl. Reiskius [in Notis mssis, non in editis] ὡς ἐκπλησιστάτοις uberrimis refingit, quem non sequor. WESS.

20. βουλευμένοις μὲν ἐμὶ οὐ πείθεσθαι) Rarum hoc structurae specimen: alibi casum tertium adiungit I. 170. [et paullo ante, c. 124, 12. item V. 39, 16.] *Portus auxilio advocavit Homeri* Ἰλ. κ'. 57. κείνου γὰρ καὶ μάλιστ' ἀπείθεσθαι, foretque validum profecto, modo illi scripturae concordia constaret. Ut ut est, hęc [et quidem ter deinceps, namque iterum I. 22. iterumque I. 24.] schedarum constantissimas consensio est; cui, si hoc genus ferri nequeat, succurret praepositio ὑπὸ intellecta. Sed servari potest et debet, monitore Cl. Abresch Dilucid. Thucyd. p. 728. cuius indicio *Plato* III. Rep. p. 391. A. ὅτι οὐδ' ὅσιον ταῦτά γε κατὰ Ἀχαιῶν φάναι, καὶ ἄλλων λεγόντων πείθεσθαι. In ἀπειθεῖν simile *Xenophon* IV. Inst. Cyr. p. 106. B. Μηδὲ ἀκούσαντες τοῦ ἀγγέλου, ἐβήγησαν, ἀποροῦντες μὲν πῶς χρὴ καλοῦντος ἀπειθεῖν etc. WESS. — At haec duo quidem ex *Plat.* et *Xenoph.* adlata exempla ad id, de quo hęc agitur, nihil faciunt. In his enim genitivi, ἄλλων λεγόντων, et καλοῦντος, non a verbis πείθεσθαι et ἀπειθεῖν reguntur; sed sunt genitivi participiorum *absoluti* ex eo genere, cuius complura exempla ad I. 3, 7. adlata sunt. Nihilo vero minus in salvo res est: licet apud alios scriptores vix reperiās hanc constructionem, *Herodotus* certe verbum πείθεσθαι non modo cum tertio, sed etiam cum secundo casu construere amat. Praeterquam quod ter h. I. in scripturam ἐμὶ οὐ libri omnes consentiunt, rursus eodem consensu V. 33, 20. ἐμὶ οὐ πείθεσθαι habemus: et VI. 12, 21. quinque probatissimi libri πειθόμεθα αὐτοῦ, pro olim vulgato αὐτῷ, dedere; et V. 29, 14. sex codices τοῦτων πείθεσθαι, non τούτοις: eademque scriptura haud dubie in aliis etiam nonnullis codicibus, si recte excussi fuerint, reperietur. Quare etiam videndum, ne *Iliad.* κ'. 57. vera sit

scriptura, κείνου - - πειθότατο: quemadmodum et ad Od. α. 414. pro ἀγγελίης ἐτι πείθεμαι, etiam in genit. sing. ἀγγελίης (intelligendo ὑπὸ ἀγγελίης) legi posse ait Eustath. p. 69. (p. 1427. ed. Rom.) Quamquam hoc quidem non urgeo, quoniam nusquam alibi apud Poëtam cum isto casu constructum id verbum reperitur. Caeterum apud Nostrum, sicut in omnibus paene verbis quae cum genitivo casu construuntur, elliptica utique loquendi forma est: quam expletam habemus apud Sophocl. Electr. 410. ἐκ τοῦ φίλων πειθεῖσθαι. Rursus vero absque praepositione Euripides usurpavit, πείθεσθαι γὰρ εἶθιςμαι σίθιν, Iphig. in Aul. 731. nisi cum Marklando ibi εἶθιςμ' ἐκ σίθιν legas, aut εἶθιςμαι 'κ σίθιν cum Porsono. Sed ibidem in dubium vocari poterit, utrum plerisque in codicibus praepositio ἐκ temere fuerit ommissa, an in nonnullis ex scholio in contextum invecta. Caeterum ex Porsoni Adversariis p. 253. (nam eiusdem instaurata editione Marklandiana Iphigeniae careo) lubens intelligo, quod de exemplis a Wess. ex Platone et Xenoph. citatis supra dixi, similiter de eisdem Porsonum etiam iudicasse. S.

28. ὡς ὧν ἐχόντων ὧδε) Recurrit ὡς οὕτω ἐχόντων VIII. 144. In Sophoclis Aiac. 915. ὡς ὧδε τοῦτ' ἔχοντος, αἰάξιν πάρα. At Elect. 1193. ὡς ὧδε ἐχόντων: [?] quomodo Aiac. 996. atque Aeschylus Agam. 1401. WESS.

CAP. CXXVII. 10. ὡς δ' οἱ Μηδοί - - Πέρσης συνί-
μωγον) Συνίσμωγον, quod ex duobus Codd. enotatum, invenit Gronovius Florentiae VII. 40. iocosamque professus fuit litterarum transpositionem, quae ferri possit. Similis I. 185. et VI. 14. in schedis Vind. atque Ask. an tolerari possit, non definio. Potius erit, quod ex Xenophonte adponam. Perhibuit is lib. VIII. Cyropaed. p. 228. A. [c. 5, 19.] Cyaxarem Cyro filiam uxorem collocasse, insuper in dotem addidisse Μηδίαν τῇν πᾶσαν, sive totum Mediae regnum; socero proinde sine bellorum tumultu Cyrus in Medorum principatu successit, neque diffitentur Xenophontis amici. Atqui idem ille lib. III. Exped. Cyri p. 308. de Larissa ad Tigrim urbe tradit, obsessores Persas, cum Medorum imperium acciperent, nullo eam modo expugnare valuisse: praeterea non longo intervallo oppidum fuisse Mespila, in quod regis Medorum coniux, Media nomine, fugerit,

Persis dominationem Medorum genti auferentibus. Quae utique sine vi et armorum strepitu haud evenerunt. Non nescio, quid de auctore τῆς Ἀναβάσεως Κύρου rescribi queat. Quicumque fuerit, in partes Herodoti concedit. WESS. — Si σμίγω pro μίσγω vel μίγνυμι usurparunt Graecorum nonnulli, (conf. *Var. Lect.* ad h. l. et ad I. 185, 33. et VI. 14, 3. et VII. 40, 5.) potuit id ex vulgari et plebeia literarum in pronunciando transpositione ortum ducere; nisi forte pro vetere verbo μίγω per prosthesin literae σ olim etiam σμίγω in usu fuit, sicut σμικρός pro μικρός. S.

CAP. CXXIX. 4 seqq. καὶ εἶπετό μιν — — — ὅ τι εἴη etc.) Coniecturam super hoc loco proponam, quae forte partem dabit sinceræ lectionis. Corrigebam: καὶ δὴ καὶ εἶπετό μιν πρὸς τὸ ἰωυτοῦ δαίπνον, τῷ μιν ἐκείνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἰθόινησι, εἴ τι ἡσθεῖν τῇ ἐξ ἐκείνου δουλοσύνῃ ἀντὶ τῆς βασιλείης. Interrogabat illum praeterea propter epulas, quibus ipsum filii mactati carnibus exceperat, numquid delectaretur illinc orta servitute regni loco. Primum ad ista quadrat Astyagis responsum: εἰ ἰωυτοῦ ποιεῖται τὸ Κύρου ἔργον; Praeterea, quod reponendum suspicor, atque in ὅτι εἴη degenerasse, εἴ τι ἡσθεῖν, nititur illud supra narratis c. 119. ubi, cum inscius filii membra devorasset Harpagus, Ἀστυάγης εἶπετό μιν, εἰ ἡσθεῖν τι τῇ θούῃ. Acerbissimum dictum hic Harpagus, si vera suspicor, in auctorem retorsit. Propter ista posuit hic, ni fallor, ἰθόινησι, pro εὐώχῃσι vel ἔδαισι. Harpagus infra cap. 162. memoratur, τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισι. VALCK. — Defluxisse atque excidisse hinc aliquid, Reiskii opinio quoque est: videri Herodotum scripsisse: „Interrogabat Harpagus Astyagem adiurans per illas „dapes, πρὸς τοῦ δαίπνου, quas ipsi olim devorandas proposuerat, „sui filii carnes, ἰθόινησι, εἰ πιστεύει ὅτι οἱ εἴη ἢ ἐκείνου etc. „crederetne, ipsius captivitatem sibi regnum valere, aequè gra- „tam esse, quam si regnum ipsum accepisset.“ Haec ille. Equidem doctissimorum virorum amplector conatus et studium probo; nec paria facio. Refert Noster VI. 67. Leutyichiden Spartanum, misso servulo, ἐπὶ γέλωτι τι καὶ λάσπῃ, deridendi et insultandi caussa, rogasse τὸν Δημάριον, οὐκ ἴδεν τι εἴη τὸ ἄρχιν μετὰ τὸ βασιλεύειν; qualis esset ea praefectura post regnum? Idem Leutyichidae et Harpagi

consilium, nec interrogatio dispar, modo [pro vulgato ὅτι] ὅ, τι, voce dissecta, legas. Ille Demaratum, regno deiectum, ob praefecturam, hic Astyagem, itidem eversum regno, de servili conditione, aequae ac ille iniurius, interrogat, qualis illa prae regno videatur? Quae quidem acerbissima exprobatio, et vere θυμολυγής, praesertim ab administris ore progressa. WESS.

CAP. CXXX. 1. ἔτια πέντε καὶ τριήκοντα) Literae € et @ quia facillime potuerunt inter se commutari, pro E', sive πέντε, corrigendum arbitror @', id est ἑννία. Paulo post Medi dicuntur imperium τῆς ἁνῶ Ἄλως ποταμοῦ Ἀσίης per annos tenuisse 128, παρὶξ ἢ ὅσον οἱ Σκύθαι ἤρχον. Scythae τῆς ἁνῶ Ἀσίης ἤρξαν ἔτια δύο ἢ δύντα τριήκοντα, IV. 1. et I. 106. Vel ex horum locorum priore manifestum est, de summa annorum 128. hos 28. detrahendos esse: firmat illud usus vocularum παρὶξ ἢ ὅσον, similiumve, Herodotus: II. 32. πλὴν ὅσον. II. 77. χωρὶς ἢ ὁκόσοι σφί ἱερὸ ἀποδιδέχεται. II. 111. πλὴν ἢ τῆς τῷ οὐρῷ νηδόμενος ἀνέβλεψε. IV. 82. χωρὶς ἢ ὅτι. lib. VI. c. 5. πλὴν ἢ ὅσαι. Reliqui itaque sunt anni duntaxat 100, non imperii Medorum; (anni enim essent 153) sed imperii Medorum τῆς ἁνῶ Ἀσίης, sive τῆς ἁνῶ Ἄλως ποταμοῦ Ἀσίης. Flumen Halys Medorum Lydorumque imperii fuit limes, Herod. I. 72. Distinguit Herod. τῆς Ἀσίης τὰ κάτω, et τὰ ἁνῶ αὐτῆς, I. 71. et 177. Atque ita passim alii: Asia maritima est ἡ κάτω Ἀσία. Quod Dion Chrysost. pag. 566. A. Agesilaum dicit κρατήσαντα πάσης τῆς κάτω Ἀσίας, dixerat de eodem imperatore Isocrates p. 70. D. τῆς ἐντὸς Ἄλως χώρας ἀπάσης ἐκράτησε. Croeso devicto, primus Cyrus οὕτω πάσης τῆς Ἀσίης ἤρξε, Herod. I. 130. Assyrii secundum Herod. (I. 95.) per annos 520. imperium tenuerunt τῆς ἁνῶ Ἀσίης. Ab Assyriis primi defece- runt Medi, nec tamen hi successerunt in dominationem Assyriorum; ne Regem quidem nacti Deiocem. Hic, sola Media contentus, de subiugandis Assyriis ne cogitavit quidem. Non itaque, hoc regnante, dici potuerunt Medi ἄρξαν τῆς ἁνῶ Ἀσίης: atque adeo anni 53., per quos regnasse dicitur Deioces, hic mea quidem opinione prorsus in censum venire nequeunt. Hoc constituto, facillimus erit annorum 100. computus. Deiocis filius Phraortes, imperio paterno non contentus, (I. 102.) primum Persas aggres-

sus sibi subiecit; deinceps κατιστρέφεται τὴν Ἀσίην, ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο ἰὼν ἔθνος. Itaque sub Phraorte dici potuere Medii superioris Asiae obtinuisse imperium: regnavit is per annos 22. Si anno imperii secundo sibi subiecit Persas ceterasque superioris Asiae gentes, exceptis Assyriis, Phraortis anni numerandi sunt 21.

Cyaxares Assyrios etiam devicit, atque adeo hic primus est, ὁ τὴν Ἄλως ποταμῷ ἀνω Ἀσίην πᾶσαν ἐνστάτας ἰωυτῷ, Herod. I. 103. Hoc vivente, per annos 28. penes Scythas summa fuit imperii. Cyaxares moritur (cap. 106.) βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτια, σὺν τοῖσι Σκύθαις ἤρξαν. 40.

Astyages nostris in exemplaribus per annos regnasse dicitur 35.; si vera est coniectura supra proposita, anni fuerunt 39.

Atque adeo anni Medorum istius imperii fuere . . . 100.
Si Scytharum anni 28. de 40. Cyaxaris fuissent detrahendi, dixisset, opinor, Herodotus [cap. 106 extr.] βασιλεύσας τεσσαράκοντα ἔτια, ἐν τοῖσι Σκύθαις ἤρξαν. Sic loquitur II. 128. ταῦτα ἔξ τε καὶ ἑκατὸν λογίζονται ἔτια, ἐν τοῖσι etc. Alterum, σὺν τοῖσι, monstrare videtur, regnasse quidem Cyaxarem per annos 40. non ante tamen mortuum, quam a Scythis per tot annos occupatum recuperasset imperium. Tamdiu vitam protraxisse Cyaxarem nihil est cur miremur; siquidem avus Deioces per annos regnaverit in Media 53., quum regnum ipsi fuit delatum, iam aetatis maturae, et ἀνὴρ σοφός: I. 96. et 97. Reges μακροβίους et recentior historia praebet et vetus. VALCK.

4. ἔτια τριήκοντα καὶ ἑκατὸν δυὼν ὄντα) Spectatissima exstat eruditorum hominum ad hunc locum opera: vix ullus, qui antiqui temporis rationes iniit, atque Assyriorum, Medorum et Persarum imperii principia ac ambitum finivit, eum neglectui habuit; ut paene indigner, tanto silentio in novissima editione fuisse transmissum. Agam paucis: Herm. Conringio anni Medorum principatus a primordio his verbis terminantur: Crescunt illi, additis xxviii. Scytharum dominationis, in numerum clvi. Cum vero Deioces regnavit annos llii., Phraortes xxii., Cyaxares xl., Astyages xxxv., qui anni collecti tantum sunt cl., necessum est, sex reliqui fuerint ἀβασιλευ-

rei. *Advers. Chronol.* cap. 3. Elegans ea explicatio, et tanto commodior, quod nullam vim *Nostri* inferat orationi; a qua alii sibi haud temperarunt, naevos in numerorum notis vestigantes. Io. *Harduinus* annis xxviii., quibus Scythae Asiae imperarunt, senos abscindit, *Chronol. V. Test.* p. 549., adplaudente *Schroeëro* *Histor. Assyr. sect. iv. pag. 247.* Id vero vetat *Herodotus* et temeritatis damnat, illos xxviii. annos toties sine variatione repetens, l. 106. IV. 1. *Vignolius*, cui ista displicuit violentia, ut clvi. anni rotundentur, Deiocis regni intervallum adauget, additis liberaliter vi. annis, in *Chronolog. lib. IV. 5. p. 237.* Praeses *Bouherius*, ne quid illi concederet, vitium scrutatur in spatio, quod Phraortes regnando absolvit c. 102. Scriptum ibi fuisse, ἀπὸς ἑτῆα ὅσων τε καὶ εἰκοσι: non, uti omnibus in membranis, ἑτῆα δύο τε καὶ εἰκοσι: *Dissert. Herodot. c. 4.* Tot turbas atque aestus cierunt anni sex *Conringiani ἀβασιλευστος*; quos utique, si plausibilis ea fuerit opinio, uti visa haud paucis est, non respuit ἀναρχία Medorum ante Deiocem designatum regem. Ecce aliud: necdum enim hi fluctus posuerunt. *Rev. Kalinsky*, ingenio supra theologorum vulgus erectior, universum regni Medorum intervallum annis cxxviii., inclusis xxviii. Scytharum imperii, circumscribit: Regi Deioei aufert annos xxii., residuos xxxi. annis Phraortis xxii., Cyaxaris xl., et Astyagis xxxv., quo anni cxxviii. consummentur, aggregat: *Comment. in Vaticinia Chabacuci et Nahumi cap. 5. p. 70.* Quae quidem manifesta audacia est, tantoque damnosior, quod *Nostri* dictio παρὶς ἡ ὅσων exclusionem Scythicae potentiae sibi expostulet. Exempla dedit *Valckenarius*, neque iterari debent. Hi fructus ex praecudicatis opinionibus large succrescunt: ut hypothesi fiat satis, trahendi in partes inviti scriptores sunt; si recusent, admovenda falx est. Mihi multis de caussis *Conringiana* explanatio videtur potior. Erudita sunt, quae in superiore adnotatione conspiciuntur: morantur tamen nonnulla ad sensum meum, quibus alius fortasse locus erit. WESS.

[In unam summam collatis numeris annorum, qui regnis singulorum e quatuor Medorum regibus in libris *Herodoteis* tribuuntur, (c. 102, 3. 102, 14. 106, 13. et 130, 1.) prodeunt utique anni 150; a quibus si detrahas 28 an-

nos, quibus penes *Scythas* imperium fuit, (c. 106, 1. et IV. 1, 8.) manent anni 122, quae summa utique 6 annis minor ea, quae hic traditur. Itaque, nisi statuere velis, secum ipsas pugnare *Herodoti* rationes aut illorum Persarum quos ille secutus est, duplex via iniri ad levandam hanc difficultatem potest. Aut enim cum *Bouherio*, cui *Larcherus* adsentitur, dicendum est, lapsos esse librarios, regnum unius ex illis quatuor regibus sex annis iusto brevius facientes; verbi caussa, in annis regni *Phraortis* (cap. 102, 14.) scripsisse 22, quum 26 debuissent: aut cum *Conringio* et *Wesselingio* (quibus *Volney* accedit, in *Chronol. d'Herodote* p. 116 seq.) statuendum, initium imperii Medorum hic ab illo inde tempore repeti, quo ab Assyriis Medi defecerunt, et populari statu per sex annos usi sunt priusquam *Deiocem* regem nominassent. S.]

8. κατιστραφέντων) Optime *Medic*. Amant *Iones* veteresque Attici asperiores has formas. Vide *Eustath.* in *Iliad.* p. 519, 41. [pag. 393, 26 seqq. ed. Bas.] WESS. — Vide *Nostrum* II. 81, 8. VII. 228, 1. II. 2, 15. et conf. *Porson* ad *Eurip. Phoeniss.* vs. 986. Adde etiam quae notamus ad I. 168, 7. S.

[13 seq. Post τούτων, rursusque post ἀδινίης, levi inciso commode distinguetur oratio. S.]

CAP. CXXXI. 1. ἀγάλματα μὲν καὶ θεοὺς) *Thom. Hyde* *Histor. Relig. Persar.* pag. 90. et 97. non esse haec absolute vera criminatur, usus coniecturis et recentium scriptorum iudicio. *Cicero*, *Strabo*, atque alii, quibus *B. Brissonius* *Regn. Pers.* II. 28. etc. testimonium denuntiavit, *Nostro* suffragantur. Adde VIII. 109. WESS.

4. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέει) Hoc malui. *Gronovius* modo hoc, modo δοκέειν laudat et inculcat, uti I. 152. IV. 168. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

Ibid. ἀνθρωποφύας) *Valla* verterat ex hominibus ortos: substituta est [a *Gronov.*] *Stanleii* opinio [ex illius *Notis* in *Aeschylis Pers.*] humanae formae esse, quales *Herodoto* ἀνθρωποειδὲς θεοὶ II. 142. At Persae, qui nec imagines statuasve deorum nec templa probabant, eosdem humanae quoque originis et ex hominibus in deorum numerum transcriptos negabant. Conf. *With. Warburton* *Divin. Legat. Moisi* II. sect. 1. p. 95. WESS.

8. Δ(α καλόντες) *Hesychius* Δίαν legisse videtur, Δίαν μεγάλην ἢ ἔνδοξον τὸν οὐρανὸν Πέρσαι: quorum ultima huc pertinere clarum est. Scio a Cl. *Relando* correctione adiuvari Grammaticum, *Dissert. de Veter. Ling. Persar.* pag. 175. qua carere possumus. Vide Cl. *Alberti* adnotationes. Quae autem *Gronovius* in Io. Clericum asperius iecit, ab hoc repulsa sunt *Biblioth. Antiq. et Recent.* T. V. p. 416. WESS.

12 seq. Μύλτρα Ἀράβιοι δὲ, Ἀλίτρα) Eruditissimi viri, *Scaliger*, *Seldenus*, *Bochartus*, *Vitringa*, *Millius*, has voces copiose, etsi eandem viam non ingressi semper, illustrarunt. Vide *Hesychium* voc. Μύλτρα, et quae ibi amicus meus singularis Io. *Alberti*. Quod adnectitur, [l. 13.] Πέρσαι δὲ, Μίτραν, id male ac per errorem scriptum quam plurimis visum fuit: Solem enim Persis esse *Mithram*, non *Venerem*. Unum nominabo Ph. a Turre, *Monument. Vet. Antii* p. 175. Nequit profecto *Mithras* Persis auferri, tot veterum testimoniis et monumentis expressus; *Herodoti* vero aut *Cyri* potius actate, an eo titulo Sol cultus ab eadem gente fuerit, dubium facit disputatio doctissimi *Freretii* *Comment. Inscript.* T. XVI. p. 270. Equidem *Mithram* illis relinquam, nec patiar *Nostri* fidem labefactari. Adsentitur *Ambrosius* lib. II. contra *Symmachum* p. 840. *Coelestem Afri*, *Mithram Persae*, plerique *Venerem* colunt, pro diversitate nominis, non pro numinis varietate: quae *Mitram* *Venerem* eandem in Persarum superstitione testantur. Praeterea Persarum prisco sermone *mihir*, *mihir*, amor indicatur, fatente *Th. Hyde*, *Hist. Rel. Pers.* c. 4. pag. 107. Hinc *Mίτραν*, *Venerem Coelestem*, casti amoris auctorem et praesidem, recte dixerunt et formarunt. Hoc amplius: differunt scriptura *Μίτρα*, et *Μίθρας*, quod *Gronovius* vere monuit: discrepant quoque genere; hic Sol, illa Venus. Iam si *Vrania* sive *Coelestis dea*, non alia in veterum fuerit theologia ac Luna, *Μίτραν* utique Persae habere aequae ac *Mithram* potuere. Coluerunt certe omnes, qui sacris *Mithriacis* initiabantur, uti ex inscriptis lapidibus apud *Anton. van Dale*, *Dissert. ad Antiq. Marm.* p. 16. et Ph. a Turre, *Monum. Vet. Antii* pag. 160. adparet. Verum mysteria illa non urgeo, quippe recentioris aevi. Id mihi abunde est, constare *Herodoto* auctoritatem et fidem. Plura *Freretius* et *Moshemius* V. Cl. ad *Rhad. Cudworthi Systema Intell.* p. 327. pro *Herodoto*. WESS.

CAP. CXXXII. 5. οὐ στίμμασι) Scripserat, opinor, οὐ πτίμμασι. Nam, ut ait Herodotus, [l. 7.] etiam Persa, dum sacra faciebat, erat ἱσσιφανωμένος τὸν τιάραν μυσίῃ μάλιστα: et suis victima corollis erat exornata. De Persis Strabo XV. p. 1065. A. [pag. 732. ed. Cas.] θύουσιν, inquit, --- παραστησάμενοι τὸ ἱερεῖον ἐστιμμένον. Verba Strabonis, et Xenophontis ex K. II. III. p. 48, 33. repetita Brissotius attulit de Reg. Pers. Princ. II. pag. 222. in Herodoteis nihil vitii suspicatus; in quibus bene convenire οὐ πτίμμασι, οὐκ οὐλῇσι, monstrant ista lib. I. c. 160. οὔτε οὐλαὶ κριθῶν πρόχυσιν ἐποιετο θεῶν οὐδένι, οὔτε πτίμματα ἐπίσσετο καρποῦ τοῦ ἐνθῦτον. VALCK.

[Ibid. θύειν θίλει) Quis θίλει? Nempe ὁ θύων. Sic frequenter apud Nostrum verbum tertiae personae absque nominativo ponitur, ubi vel pronomen τις subintelligendum, vel potius nominativus participii ex eodem vel ex proximo verbo repetendus. S.]

7. τὸν τιάραν) Optime Medic. hactenus: τὴν ἱέρην scripserat Herodotus. [Conf. VIII. 120, 5.] Xenophon, Strabo, Lucianus et plures alii τὴν τιάραν dederunt. In Aeschyli Persis βασιλείου τιάρᾳ mentio vs. 663. Philostratus Icon. I. 30. p. 808. βλέπει δὲ ἡδὺ καὶ μετῴρον, ὑπὸ τοῦ τιάρᾳ ἐπισοβεῖν, ἥς, οἶα etc. quo una manu largitur, altera recusat. An voluit ὑπὸ τοῦ --- ἐπισοβῶν οὐ, οἶα λιβάδις etc.? Debuit profecto aut hoc, aut genere sequiore. Paullo supra [l. 5.] τῷ δὲ ὡς ἐκδοσῶ, cui autem quisque numini alius alii sacrum facere velit, corrigit atque explicat Reiskius. Quod vero statim subditur [l. 9.] ὁ δὲ πᾶσι Πέρσῃσι κατιύχεται --- καὶ τῷ βασιλεῖ, rectissime contenditur cum Marci xvi. 7. εἴπατ' τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πέτρῳ. Verba ipsa nec manca neque luxata sunt; namque ista, ἐν γὰρ δὴ τοῖσι --- αὐτὸς γίνεσθαι, non tangunt regem, sed sacrificantem, cui non licebat ἰδίῃ μόνῳ ἀρᾶσθαι ἀγαθὰ. De Iudaeorum aliarumque nationum in hoc precum genere moribus praeclare Philo Iud. de Monarch. p. 825. B. WESS.

11 seq. ἐπὶ τὰν δὲ διαμυστίλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Ita-ne vero coquebant carnes, atque elixas, herbis prius molliibus impositas, domum asportabant? Ita quidem cepit Brissotius pag. 223. Sed ignis hisce sacris nullus aderat: praeterea minus placet τὸ διαμυστίλας. Felicioribus mea forte

proderit coniectura legentis: ἐπεὶ δὲ αἰλῖ, (αἰλὸς alibi meminit:) μιστύλας κατὰ μέρηα τὸ ἱρῆιον, ἐπιπάσῃ τὰ κρέα, ὑποπάσας ποιῖν ὡς ἀπαλωτάτην, --- ἐπὶ ταύτης ἔθηκε ὧν πάντα τὰ κρέα: postquam sale victimae in partes sectae carnes conspersit. ὑποπάσας adfirmatur a Gronovio. Γάλα ἐπιπάσσοντις Herodoteum est, IV. 172. διαπάσας legitur lib. VI. c. 25. Carnes αἰλὶ διαπάττειν dixit Comicus apud Athen. IX. pag. 399. F. Menander in 'Ἐπιτρέπουσιν' Ἐπίπας' ἐπὶ τὸ τάριχος ἄλας. Homereum μιστύλλειν, a μίω formatum, notat, in minuta concludere. VALCK.

Ibid. διαμιστύλας --- ἐψήσῃ τὰ κρέα) Mutavi διαμιστύλας ex schedis Ask. non nescius controversae apud grammaticos scriptionis, qua de viri praeclari Ezech. Spanhem. et Tib. Hemsterh. ad Comici Plut. vs. 626. Maioris momenti res, quae memoratur, videtur. Quia Persae οὔτε βομῶν ποιῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι sacris operaturi, qui convenit ἐψήσῃ τὰ κρέα, carnes elixarit? An sine foco accenso? Valckenarii coniectura supra deposita est. Ante quem de la Barre, V. Cl. T. V. Histor. Acad. Inscript. Ed. Amst. pag. 270. non dissimili de caussa aut ἐψῇ ex ἔπω maluit, et, ubi carnes curaverit, explicuit, aut, si parum id adriserit, ἐπεὶ ψήσῃ, ubi carnes ossibus detraxerit. Quibus de emendationibus placet tacere. Nisi ego aberro, salva res est. Non omnem sacris his ignem negat Herodotus, sed aris: hoc postulant verba οὔτε βομῶν ποιῦνται, οὔτε πῦρ ἀνακαίουσι. Caesam victimam et in partes minutatim sectam quin elixarent, nihil inpediebat. Vide haec de Scythis, IV. 59. ἀγάλματα δὲ καὶ βομῶν καὶ τοὺς οὐ νομίζουσι ποιῖν: quae Persarum moribus respondent planissime: tum de hostiae immolandae more c. 60. οὔτε πῦρ ἀνακαίουσας, οὔτε καταρξάμενος, οὔτε ἐπισπίσας, --- τράπεται πρὸς ἔψῃν. Quid ista aliud volunt, quam in altari nulum fuisse ignem, minime autem defuisse, ubi coquenda victimae caro erat? Mox πάντα τὰ κρέα Reiskius quoque, me non invito. WESS. — Reiskium, ait, etiam τὰ πάντα corrigere, nempe sicut Valckenar. Scilicet (quod in Var. Lect. me praeterierat) in ed. Wess. et in superioribus omnibus nude πάντα κρέα, legebatur; nec aliter, quoad equidem novi, in mssis. Primus Reizius, a Valck. et Reisk. monitus, inseruit τὰ articulum, quem tenui. S.

15. *παρεστώς ἱπασίδει Θεογονίην*) Vellicat haec Th. *Hyde* Relig. Pers. c. 3. p. 99. Scribere sibi contraria *Herodotum*. Supra dixisse, Persas existimare, *deos ex hominibus genitos non esse*, et *Θεογονίην* tamen Graeco more gentis sacris admiscere. Sed non pugnant illa. *Theogonia* Graecorum, de qua II. 53., in censum hic venire non potest. Persae, ut plura variique generis numina profitebantur, videntur eadem alia atque alia origine, etsi minime humana, statuisset. Cogita de Gubsticorum *Aeonibus* et *emanationibus*, ex Zoroastri et Chaldaeorum Theologia arcessitis, et res in vado erit. Adiunge *Hecataei* testimonium in *Diogenis* Praefat. sect. 9. WESS.

CAP. CXXXIII. 8. καὶ οὐκ ἄλγισι) Nihil hoc verius; et vidit *Gronovius*, sed serius. Hoc significat, *Persas bellariis uti quam plurimis, sed minime confertis*. Inferebant videlicet Persae in mensam cupedias et bellaria multa, sed non confertim omnia. Ἀλλ᾽ toties in Musis repetitur; infra c. 196. IV. 184. atque alibi, locis a *Porto* signatis, ut maxime mirum accadat, tam turpiter se dedisse librariorum. Discimus hoc specimine, quid *Herodoto* hominum et temporum iniuria usu venerit. Addi his possent emendationes *Geinozii* et *Reiskii*, sed cui bono? Verum praestant mssti, quod suam in sedem remigravit tandem. WESS.

14. τὰ σπουδαιότατα τῶν περημάτων) Vide supra cap. 8. *Athenaeus* σπουδαιότατα αὐτῶν πραγμάτων: in msto, *Mureto* monitore, recte τῶν περημάτων. Apud eundem ὁ στεγίαρχος male opinor. Melius *Pollux* X: 20. WESS.

15. τῶν περημάτων) αὐτῶν περήματα legisse videtur *Athen.* IV. p. 144. B. tum στεγίαρχος pro στίγαρχος: et εἰ δὲ μὴ, μετιῆσι. Sed τὰ σπουδαιότερα τῶν περημάτων similiter memorat *Herod.* I. 8. VALCK. — Vide *Animadv. nostras* ad *Athen.* T. II. pag. 475. S.

CAP. CXXXIV. 1. Οἱ συντυγχάνοντες) Non repudio: nihilo tamen peius [immo haud dubie melius, *ἰντυγχάνοντες*.] quod aliis in Codicibus. Morem hunc gentis expedit *B. Brissonius*, Regn. Pers. p. 11, 178. Addi potest *Zenobius*, Cent. Proverb. V. 25. et *Scholiastes* in *Dionis Chrysost.* Or. VII. in adnotationibus *Morelli* p. 28. WESS. — Ἐντυγχάνοντας malit *Benedictus*, vir doctus, in *Herodot.* T. V. K

Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283. in accusativo casu, qui a verbo διαγνοῖν regatur. Sed, ut omit- tam librorum omnium in terminatione vulgata consen- sum, familiaris Nostro est nominativus participii abso- lute positus: et ne est quidem h. l. absolute positus, sed commodissime refertur ad id quod sequitur, εἰ ὁμοῖοι εἰσι. S.

[18. προῖβαινε γὰρ δὴ τὸ ἔθνος ἄρχον τε καὶ ἐπιτροπεύον) Video me non ex auctoris mente verba ista in *Lat. versione* red- didisse, quum non animadvertissem, τὸ ἔθνος, adiecto ar- ticulo, necessario ad Persas referri, non ad alium atque alium populum. Rectius igitur H. Steph. in ora suae editio- nis: Late enim progrediebatur illa gens imperans et prae- secturas obtinens. S.]

CAP. CXXXV. 2. Μηδικὴν ἱσθῆτα) Dictum de ea ad Diodori II. 6. Habet Brissonius loricaem Aegyptiam et sto- lam Medicam illustrantia complura, a quibus abstineo. WESS.

6. Παισὶ μίσγονται) Aegre Plutarchus fert de Malign. He- rod. p. 857. v. scelus hoc a Graecis ad Persas propagatum perhiberi: contra enim evenisse. Sed pugnat suspicioni- bus, testes eius rei omittit. Non fuisse Persas a turpi hac macula inmunes, Sextus Philosophus significat, Hypotypos. I. 14. p. 38. Aevo tamen Ammiani Persae puerilium stupro- rum expertes erant lib. XXIII. 6. Paria fere, uti Valesius adscripsit, Curtius X. 3. WESS. — Herodoti testimonio usus est Athenaeus, lib. XIII. c. 79. S.

CAP. CXXXVI. 4. τὸ πολλὰν δ' ἡγίαται ἰσχυρὸν εἶναι) Vere Persae. Quanto civium maior copia, tanto civitatis amplius robur. Legum latores propterea utilissimum cen- suerunt τὸ πληθύνεσθαι τοὺς τῶν πολιτῶν οἶκους, βλαβερώτατον δὲ, τὸ μισθύνεσθαι, quae verba Musonii in Stob. Serim. LXXIII. p. 450. Hinc πολυτεχνίαις praemia et apud Persas et aliis in gentibus, de quibus Heineccius ad L. Iuliam et Pap. lib. I. c. 2. doctissime. Cl. Reiskius coniecitabat, τὸν τοιοῦτον δ' ἡγία- ται, talem autem, qui multos liberos procreat, existimant robustum esse: aut τὸ πολλοὺς - ἰσχυροῦ εἶναι. WESS. — At nulla hic locus coniectura indigebat. Ad rem quod pertinet, aliud fortasse Herodotus h. l. spectavit; nempe de immani hominum multitudine cogitans, in qua robur exercitus ponebant Persae: qua multitudine gloriantem

confidentemque Xerxem eiusque duces saepius ille in his Historiis inducit. S.

5. ἀπὸ πινραΐτιος ἀρξάμενοι) Plato haec paullo diversius *Alciadiad.* I. p. 121. E. in regionum liberorum educatione. *Strabo* consentit XV. p. 1066. R. [p. 733. D. ed. Cas.] Nescio autem qui factum sit, ut ἀληθεύσθαι *Brissonius*, his usus *Regn. Pers.* II. 83. et 103. scripserit: si ex coniectura, prave. WESS. — Ad πινραΐτιος intelligo παιδός. Sic frequenter *Noster* a plurali numero ad singularem transit, et vice versa. S.

10. μηδεμίην ἄσπην) Fui in dubio, revocarem ἀνδρῶν, an *Gronovii* exemplo expellerem. Vicit *Med.* et *Ask.* auctoritas. Ἀσπν librarius *Arch.* et *Vind.* bene explicat βλαβὴν ἀνδρῶν. In *Clementis Alex.* *Paedag.* III. 9. pro διὰ τὴν ἄσπην, aut ad marginem Codicum aut ipso in contextu, διὰ τὴν ἀνδρίαν dederunt ex interpretamento. *Mueris*, Ἀσπν Ἀττικῶς, ἀνδρία Ἑλληνικῶς, ubi plura *Cl. Io. Piersonus*. Atque haec testantur de Criticorum eorum more. Non sum nescius, *Democritum* κακοδοξίην κακὴν in *Stob.* *Serm.* XXII. pag. 189. usurpasse, alios hoc de genere alia: posse etiam pro damnato pugnari, quemadmodum in *Horrei Observ.* ad *Herodot.* p. 112. At omnibus, ut in gustu, non sapiunt eadem. Spectavit haec *Valerius Max.* II. 6, 16. WESS. — τριφόμενος, scil. παρὰ τῇσι γυναιξί, dum apud mulieres educatur. S.

CAP. CXXXVII. 10. ἦτοι ὑποβολμαῖα ἶόντα) Haud sit hinc *Nicolaus Damascenus*: Πέρσαις ὃ μὴ ποιεῖν ἔξειπτι, οὐδὲ λέγουσιν· ἰὸν δὲ τις πατέρα κτείνῃ, ὑπόβλητον αὐτὸν εἶονται. Eadem patris eius suspicio, qui cum a filio netti sibi insidias conperisset, nec inducere in animum posset, ut verum sanguinem ad hoc sceleris progressum crederet, seductam uxorem suppliciter rogavit, ne se ulterius celaret; sed diceret, sive illum adolescentem subiecisset, sive ex alio concepisset, apud eundem *Valerium* V. 9, 4. WESS. — Ὑποβολμαῖα et μοιχιδία metonymice dixit, pro ὑποβολμαίων ἢ μοιχιδίων ἔργα. S.

CAP. CXXXVIII. 4. μέλισσα δὲ ἀναγκαῖν φασί) *Is.* *Vossius* adleverat codici suo ἀναγκαῖον, quo non indigemus. Ἀναγκαῖν usus et *Herodoti* sermo tuetur II. 182. IV. 180. De aere alieno et mendaciorum hinc pullulante germinae *Plutarchi* et *Appiani* ad Persarum opinionem verba exscripsit *B. Brissonius* *R. Pers.* II. 94. WESS.

10. πολλοὶ ἐξελκύουσι ἐκ τῆς χώρας) *Sylburgius* ad *Brisson.* R. Pers. II. 180. πολλὸν proponit, ut sit, *procul abigunt a sua regione.* *Reiskius* οἱ πολλοί. *Ruhnkenius* elegante mutatione πομποί. Illi sunt, qui aliorum alios deducunt, supra I. 121. [Vide nostram *Var. Lect.*] *Lepra* vero et *vilitigine infectos*, non Iudaei soli, sed plerique per orientis regiones vitabant studiose. Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι, *Plutarchus* Symp. IV. p. 670. f. Tamen *Artaxerxes* *Atossam*, filiam coniugemque, etsi vitiligo eius corpus depasceretur, ἀλφου κατανημνέντος αὐτῆς τὸ σῶμα, aversatus non fuit, eodem teste T. I. p. 1023. v. Verum illi, quod libuit, barbarico more, legitimum fuit visum. WESS.

CAP. CXXXIX. 3 seqq. τὰ οὐνόματά σφι - - - τελευτῶσι πάντα ἐς τὸντὸ γράμμα etc.) Satis confidenter ταῦτα μὲν ἀκριβῶς ἔχω - - εἰδὼς ἐπιπῖν ait initio cap. seq. repetiturque hoc cap. 148. Falsum aiunt *Scaliger*, *Th. Hyde*, *Relandus*, et plures alii. Contra eos venit *Corn. de Pauw*, temere aiena doctos viros ex recentiore Persarum lingua criminari: verissimum fuisse, quod hic de terminatione nominum Persicorum, vetere gentis sermone: neque enim tanta adseveratione *Herodotum* potuisse defungi, nisi re bene cognita atque explorata. Fateor in dialectis lapsu temporis innumera mutari, cadere verba ut folia, surgere nova, prisca adscisci iterum. Nec expedio me tamen ex acie, quam contra *Nostrum* instruxit *Th. Gatakerus* *Advers.* c. 22. p. 661. Quod autem aiebat τὸ Δωριεὺς μὲν Σάν καλίουσι multorum testimoniis cognitissimum est. Quis tandem ignorat variantes doctissimorum hominum explicationes et emendationes, *Scholiastae* in *Comici* *Nub.* vs. 23. *Scaligeri*, *Salmasii*, *Bentleii*, *Bouherii*, cuius *Dissert. de Prisc. Graecor. Litteris* p. 570, [ad calcem *Palaeographiae Graecae Montefalconii*,] consuli poterit. Σάν κίβδηλον in *Pindari* fragmento exposuit *Casaubonus* in *Athen.* X. 21. [ad lib. X. p. 455. c.] WESS. — Per epistolam ex *WILKENIO*, viro clarissimo, Persici sermonis in primis gnaro, quaerenti mihi. quid de hoc *Herodoti* loco sentiret, perhumaniter ille *Heidelbergā* rescripsit, videri sibi vere iudicare eos, qui Graecis nominum Persicorum terminationibus deceptum *Nostrum* scripsisse istud autumant de nominibus omnibus Persicis in litteram

sigma desinentibus. Quod si ita est, eo minus mirum videri debet, quod ea res, ut ait idem Noster, latuerit Persas: quamquam alioqui haec verba, ἔλθῃ Πέρσας, significare poterant, Persas ad hoc animum non advertisse. Quod ad ista verba spectat, τὰ οὐνόματα σφί ἴοντα ὅμοια τοῖσι σώμασι καὶ τῇ μεγαλοπρεπείῃ, incertus aliquantisper haeseram, proprie ne hominum nomina dixerit, an omnino verba aut vocabula Persici sermonis: tum σώματα τῶν ὀνομάτων quaesieram an fortasse opposuerit terminationi, (τῇ τελευτῇ) ut corpora vocabulorum (id est, vocabula ipsa, quatenus a terminatione distinguuntur) dixerit esse magnifica et grande sonantia. Sed eisdem verbis, τὰ οὐνόματα -- μεγαλοπρεπείῃ, eam fere sibi videri sententiam inesse professus est idem doctissimus Wilkenius, quam hisce gallicis Larcherus reddidit: *Leurs noms sont empruntés, ou des qualités des corps, ou de la dignité des personnes.* Caeterum uberiorem etiam nunc lucem locus hic videtur desiderare. S.

CAP. CXL. 5. πρὶν ἂν ὑπ' ὀρνίθου ἢ κυνὸς ἐλκυσθῇ ναί) Bene vetusti libri. Is. Vossius coniecerat, ὑπ' ὀρνίθου ἢ γλῆνῃ αἰφελκυσθῇ, quam ab alite pupilla oculi extrahatur, advocato ad morem hunc cognoscendum Teixera, qui mihi ad manus non est. [Ad oram sui olim Herodoti istam coniect. adscripserat Vossius. Vide Albertum ad Hesych. voc. Γλήνη.] De ritu isto multa Th. Hyde Rel. Pers. c. 34. Emendatio necessaria non est, nec latuit doctissimum virum; siquidem paria prorsus de Persarum sepultura Procopius Bell. Pers. I. 12. et Agathias I. p. 43. Ed. Venet. WESS.

7. κατακηρώσαντες) Convertitur ab Heilmanno in κατακηρώσαντες, postquam cadaver membris mutilarunt. Vetat Cicero, his Nostri usus, Tuscul. Disp. I. 45. Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Vetat Strabo XV. pag. 1068. [p. 735. A. ed. Cas.] κηρῷ περιπλάσσοντες τὰ σώματα. Adde Cl. Io. Alb. Fabricium in Sexti Hypotyp. III. 24. p. 185. WESS.

13. κτείνοντες ὁμοίως μύρμηκας etc.) Consimilia de Magis Plutarchus T. II. p. 537. A. Sunt autem ex ea disciplina, qua et posteriores Persarum magi Arimanium, mali omnis auctorem, sicuti pulcri et boni Oromasdem, statuerunt: inde festus dies κακῶν ἀναιρέσεις, quo summo ardore in serpentes aliasque feras et nocentes bestias irruerant

apud *Agathiam* II. pag. 45. Confer *Plutarchum* in *Iaid.* et *Osir.* p. 369. et *Th. Hyde* Rel. Pers. c. 22. WESS.

[15. ἀρχὴν, omnino, revera, verum si quaeris: gallico idiomate au fond vel dans le fonds diceres. Conf. II. 28, 1. S.]

CAP. CXXI. 2. κατιστρίφατο) Ionum est κατιστρίφατο, uti ἀπιστρίφατο I. 166. Supra c. 27. ὡς δὲ ἄρα οἱ --- Ἕλληνες κατιστρίφατο. Itaque mutari non iniuria posset, sicuti et mox mutatum est τὰ πρὸς χορτο. Sic solet, c. 164. III. 137. De piscibus, qui cantu illiciuntur, *Aelianus* de Anim. I. 39. WESS. — Ex *Reiziano* exemplo κατιστρίφατο tenui; et in *Var. Lect.* adnotare neglexeram, in ed. *Wess.* et superioribus κατιστρίφατο scribi, quam ad scripturam nihil nec e nostris *Paris.* nec ex aliis *Wesselingii* codicibus notatum est. Est autem, si quid video, prorsus vitiosa haec verbi forma. Ferri utcumque potuerat κατιστρίφωτο codicis F. tertia plur. imperf. ut ἀπικνίωτο, iōnice pro ἀπικνύωτο. Sed plusquamperfectum hic desiderabatur: quare unice verum puto κατιστρίφατο, quod Ionum est, pro κατιστραμμένοι ἦσαν. S.

[11. ἐμὸ αὐλότρος etc.) Qui sacras literas curant, recordabuntur verborum Servatoris apud *Matth.* xi. 17. ubi hic quidem *Herodoti* locus effugit *Wetstenii* diligentiam. S.]

14. ἀπρίντος δὲ ἀγγίλων) Vide *Gronovium* [sui codicis fidem advocantem] et supra c. 76. et 99. WESS. — δὲ ἀγγίλων in alia re habes I. 99, 5. πίμφας κήρυκας (in plur. num.) ἐς τοὺς Ἰωνας, c. 76, 12. in eadem re, de qua hic agitur. S.

[20. ἐς Πανιώνιον) Conf. c. 143, 14. et 148. S.]

CAP. CXLII. 2. τῶν ὀρέων) Sine controversia corrigi debuerat: τῶν ὀρέων ἐν τῷ καλλίστῳ ἐγγύχανον ἰδρυμένοι πόλιας. Haec quum de Ionibus dicantur, tollit omne dubium lib. I. c. 149. οὗτοι οἱ Αἰολίης χώραν μὲν ἔτυχον κτίσαντες αἰμῶν Ἰώνων, ὀρέων δὲ ἤκουσαν εὐκ ὁμοίως: ubi recte *Valla*: ad coeli tamen temperiem nequaquam accedebat. Lib. II. c. 77. exceptis incolis Libyae, esse dicuntur Aegyptii ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων, τῶν ὀρέων, ἐμὸ δοκίειν, εἴπαιεν, ὅτι οὐ μεταλλάσσουν· (sic legerim:) ἐν γὰρ τῇσι μεταβολῇσι τοῖσι ἀνθρώποισι αἱ τοῦτοι μάλιστα γίνονται, --- τῶν ὀρέων μάλιστα. Lib. III. c. 106. Graecia τὰς ἄρας πολλόν τι κάλλιστα κερμαίνε; ἔλαχε. Atque in Graecia, praesertim Athenis,

ista tenuis coeli tribuitur ingeniis saluberrima temperies. In Timaeo Platonis p. 24. c. Atticam Minerva dicitur elegisse, τὴν εὐκρασίαν τῶν ὁρῶν (sic recte corrigit vulgatam vocem ὁρῶν H. Stephanus:) ἐν αὐτῇ (τῇ τέτῳ) κατοικοῦσα, ὅτι φρονιματότερος ἄνδρας οἶσι. Chalcidius: electo salubri subtiliumque ingeniorum et prudentiae feraci loco. Idem argumentum in Critia latius persequutus Plato pag. 111. e. [T. X. ed. Bipont. p. 45.] ubi memorat ἐπὶ τῆς γῆς ὁρας μετρίωτατον νεκραμένας. Eam in rem multa dixerat Aristophanes ἐν Ὠραῖς. vid. Athen. IX. p. 372. et Casaubon. Anim. IX. c. 3. [nobis cap. 14.] Euripidea, ex deperdito dramate petita, dabit Plutarchus de Exilio p. 604. e. Insignis in eam rem loci sic feruntur ultima: Ἄ δὲ Ἑλλὰς Ἀσία τι τρίφει κάλλιστα, τῆς γὰρ δίλιας ἔχοντες εὐθηνόμεν. Grotius in Excerpt. p. 433. participio ἔχοντες substituit ἐπαυθα. Corrige, sodes: Ἄ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τι κάλλιστα τρίφει, τῆς τῆδὲ δίλιας ἔχοντες εὐθηνόμεν. Singula possent ut Euripidea adfirmari. VALCK.

Non dubium est, quin recte docti viri, Chytraeus, Geinozius, Reiskius, Heilmanus ὁρῶν, rescripserint. Viam monstravit Noster c. 149. tum Pausanias VII. 5. Ἰσοὶ δὲ ἔχου μὴ ἐπαυθιστάτα ὁρῶν κρασίως ἢ χῶρα. Frequens est confusio ὁρῶν et ὁρῶν sive ὁρῶν et ὁραίων in schedis, de qua alias. Id per mirum, coniurasse plerosque in εὐρῶν vocabulo librariorum. WESS.

[9. τρέπους τίσις τε παραγωγίων) Vaila: Lingua utuntur non eadem, sed eius quatuor proprietates ducunt: incommode et obscure. Gronovius: sed quatuor derivationum modis; quam interpretationem intactam reliquit Wess. Mire vero Larcher: leurs mots ont quatre sortes de terminaisons. Multo commodius rectiusque H. Stephanus, „ad verbum, inquit, sed quatuor modos deductionum usurparet, id est, εὐ (linguā) utuntur in quatuor modos et proprietates deductā.“ Agitur de quatuor diversis formis (χαρὰκτῆρας vocat Noster in fine huius cap.) in quas prisca lingua abiit. Has diversas formas nunc παραγωγὰς nominat, id est, deflexiones, mutationum genera, varietates; quatenus παράγωγις significat a recta via abducere, seducere, in diversum ducere, mutare: quemadmodum I. 91, 10. παραγωγὴν τὰς μοῖρας est in diversum flectere, mutare fata. Eadem notione παρατροπὰς dixit Iohannes Grammaticus, cuius

verba Koenius adposuit ad Gregor. Dial. ion. §. 79. ubi in ipsius Gregorii verbis, ἡ ἀρχαία ἰαὶς μετέπειτα παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, rectius fecisset Koenius, si veterem scripturam παρατροπὴν tenuisset, Iohannis auctoritate firmatam; tum vero et apud Gregorium et apud ipsum Iohannem, pro κατοικούντων haud dubie ἀποικούντων fuerit legendum: nempe, prisca, inquiunt, Ionica lingua (eadem vetus Attica) mutata est, quum hi qui in colonias abierunt, variis atque variis modis eam inflexerunt detorseruntque. S.]

11. Μυυός τι) Myntem Cariae itidem tribuit scholiastes Thucyd. I. 130. invito Brissonio de R. Pers. I. 151., ad quem Lederlinus recte adposuit, tempora esse distinguenda; primitus Cariae, deinceps Ioniae fuisse. Paria Dukerus in eum Scholiasten. In Epheso, Lydiae olim urbe, idem valet. Bene Ian. Rutgersius Var. Lect. II. 1. WESS.

18. Ἐρυθραῖ) Habet Stobaeus Serm. XXVIII. p. 197. veteris scriptoris fragmentum, forte Philosophi Eusebii, quod Herodoto nulla causa adseritur, in quo Archetimus ἐκ Ἐρυθραίας τῆς Ἰωνῶν πόλεως. Quae libuit addere, ut a Plutarcho vis arceatur. Iunguntur Ἐρυθραῖοι καὶ Σάμοι, arbitri capti in lite nobili Chalcidensium et Andriorum, Quaest. Graec. p. 298. B. Iubentur illi esse Ἐρετριαῖοι ex Euboea, quod Erythraei Boeotiae et Aetoliae longius essent remoti, in Histor. Foeder. Antiq. P. I. p. 159. Non satis consulto. Iones intelliguntur. WESS.

CAP. CXLIII. 1. ἦσαν ἐν σκίπῃ τοῦ φόβου) Prior interpres metus praetextu: nuperrime [in ed. Gron.] in obte-gendo metu. Vide usum locutionis. De Spartanis Aristides T. I. p. 476. ἐν σκίπῃ πολλῇ τοῦ πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων εἰσί. Magnum habent belli ac difficultatum tegumentum, vertit Canterus: eundem in modum Libanius T. I. p. 219. B. Ambo Nostri imitatione, VII. 215. et 172. Aelianus de Animal. VII. 6. ὡς ἐν σκίπῃ τοῦ κινδύνου καὶ ἐλευθερίας γινόμενοι: tum IX. 57. pisces intra saxorum angustius recepti ἐν σκίπῃ τι τοῦ κρύους - ἡσυχάζουσι. Quae abunde ostendunt hic indicari, Milesios habuisse metus tutamen in eo foedere, quo de agitur. WESS.

12. ἱπποισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι) Sugillat haec solito sibi more Plutarchus, de Malign. p. 858. F. Mox Reiskius [l. 14.] ἰδρύσαντο, τῷ ἐπὶ σφίγων οὐνόματι ἔθεντο etc., neque id inconmo-

dum foret, modo ne verborum alius in mssis ordo esset. Malui scriptis obtemperare. Vide Rev. Horrei Obs. Herodot. p. 109. WESS. — Nulla prorsus mutandi causa suberat. conf. c. 142, 19 seq. S.

CAP. CXLIV. 6. τοῦ Τριποδίου Ἀπόλλωνος) Dissentit Criticus ad Theocriti Idyll. XVII. 69. ἄγεται κοινῇ ὑπὸ τῶν Δορίων ἀγῶν ἐν Τριόπῳ Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. Tu adi Cl. Salmasium ad Inscript. Herodis Attic. p. 29. et 58., et de tripodibus, in templis dedicatis, Io. Taylor in Marmor Sandvicense p. 68. WESS.

10 seq. τῶν νόμων κατηλόγησι) Non displicet τῶν νόμων ex Fragm. Cod. Regii. [In Fragm. Paris. haec prorsus non leguntur: codex Pa. τῶν νόμων habet. Conf. Var. Lect. et Adnot. ad I. 84, 16.] Certe simplici ἀλογίῳ casum secundum adstruere in more habet III. 125. VIII. 46. Aliter Procopius, qui Bell. Vand. I. 3. Βονιθάκιος δὲ οὐκ ἀλόγησας τὰ γεγραμμένα. Corrīgunt τῶν γεγραμμένων: at probat is superius, Bell. Pers. II. 5. II. 20. etc. WESS.

CAP. CXLV. [4. κατὰ πῖρ νῦν Ἀχαιῶν. De duodecim civitatibus foederatis Achaeorum conf. Polyb. II. 41. S.]

6. Πελλήνη μὲν τε πρώτη πρὸς Σικυῶνος) Strabo VIII. p. 591. [p. 385. ed. Cas.] haec expressit. Πρὸς Σικυῶνος solo ingenii remigio Is. Casaubonus [in Not. ad Strab. l. c.] et Is. Vossius [in ora, puto, sui Herodoti] restituerunt. De amne Crathi eadem Pausanias VII. 25. WESS.

11. Ὡλενος, ἐν τῷ Πείρῳ ποταμῷ μέγας) Olenum eodem genere posuit Apollodorus apud Stephanum Byzant. in voc. et Strabo, [IX. p. 386. A.] cui amnis, qui urbem radebat, Melas: haud scio, an bene. Pausaniae aevo Πείρος erat et adpellabatur, VII. 22. Δύμη optime Casaubonus et Is. Vossius, nec longe abit liber Ask. WESS.

CAP. CXLVI. 4. ἐπεὶ, ὥς γέ τι μᾶλλον) Defendit veterem scripturam Horreus Obs. ad Herodot. pag. 110. ita tamen, ut τὶ non plane recuset. Levis res est, et in dissensu Codicum ferenda. [Lubens equidem ὥς γέ τι rescribam.] Sequentia [l. 5.] ἢ καλλιόν τι γυγόναι, aut praestantius quid gessisse prior interpretes; aut praestantius quippiam evasisse, obscure recentior. Secutus iudicium sum Abb. Geinozii Comment. A. Inscript. T. XVIII. p. 126. WESS. — Recte viri docti. καλῶς γυγόναι, honesto loco natum esse, nobili genere esse. conf. l. 13. S.

8. Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοισι ἀναμιμίχαται) Iverunt in partes praeclari viri ad haec explicanda et constituenda. *Palmerius* Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοι etc., invito *Gronovio*. Sequuntur tamen plures. *Ampl. Bouherius* ex *Hezychii* Μινύαι οἱ Ὀρχομενίοι καὶ Μάγντες, scriptum voluit Μινύαι δὲ Ὀρχομενίοι, καὶ Μάγντες, καὶ Καδμείοι κ. λ., ut invidiosum ἀναμιμίχαται vitaretur; cuius ego in *Adnotation. Cl. Alberti* ad *Hezychii* locum correctioni, quippe audaciori neque necessariae, non accedo. *Reiskius* post Ἀπαίδης [l. 10.] excidisse καὶ, itemque post Δωρίτις, arbitratur. At fuerunt *Arca-des Pelasgi*, *Pausania* VIII. 1. *Apollodoro* II. 1. *Stephano Byz.* multisque aliis auctoribus. *Epidaurii* praeterea *Dorienses* in *Nostri* VIII. 46. Quare illa additamenta recuso. Ne longum faciam. Docet *Herodotus* „Jones [nempe illos Iones. qui duodecim civitates foederatas habuerunt, et ad Panionium congregari consueverunt] „non esse sinceriore „meliorumque aliis nationibus origine: contra variorum „populorum accessione olim interpolatos; addidisse se „Abantes, admixtosque esse Minyas Orchomenios, Cad-meos, Dryopes, Phocenses et plures alios.“ Hoc eius consilium si fuerit, ut sane fuit, belle procedit *Palmerii* sententia. Nam Minyas Orchomeniis inmixtos fuisse, nihil ad hanc disquisitionem. Firmatur praeterea Ionicae migrationis narratione. *Pausanias*: Ἰῶσι δὲ τοῦ στόλου μετασχόντες οἵδε Ἕλλήνων participes migrationis hi Graecorum erant; *Θηβαῖοι* sive *Cadmei*; tum Ὀρχομενίοι Μινύαι, recte enim Μινύαις mutavit *Kühnius*; tandem Φωκίς εἰ ἄλλοι πλὴν Δελφῶν, et *Abantes*, VII. 2. tum c. 3. Τίαν οἱ ὄκουν μὲν Ὀρχομενίοι Μινύαι, σὺν Ἀθάμαντι εἰς αὐτὴν ἰλθόντες. Quibus accedere queunt de *Orchomeniis* consimilia ex eiusdem IX. 57. Quae quidem stabilicndae coniecturae si vir nobilissimus adstruxisset, non perspicio, quo colore abdicari potuisset: repetitum enim ἀναμιμίχαται arbitrarium est. [nempe suo arbitratu *Herodotus* illud verbum, paucis interiectis repetere potuit.] Stant ab his quoque partibus viri clarissimi, *Corn. de Pauw* et *Geinozius*. WESS.

9. Φωκίς ἀποδάσμιος) Cur *Phocenses* hoc titulo insignes esse *Noster* voluerit, multis disputat *Gronovius*, sed ita ut immunes imprudenter amplectatur. Indoles vocis non patitur, nec usquam huius significationis exemplum. Ἀπό-

δαρμος portio est, a *multitudine avulsa*; *Abydenus* Nabuchodonosorem ait ἀπόδασμον αὐτῶν (*victarum gentium*) ἐς τὰ δέξια τοῦ Πόντου κατοικῆσαι, in *Eusebii* Pr. Ev. IX. 41. ἀπόδασμον τῶν Γότθων dabit *Agathias* II. p. 35. et τῶν Δελμινιτῶν ἀπόδασμον III. p. 66. Semel ἀπόδασμεν τῶν βαρβάρων V. p. 166. vitiose. *Theophylacti* τῶν Σαρακηνῶν ἀπόδασμον, lib. VIII. 1. excerpit *Suidas* in voce. Hinc lenissime fluunt ἀπεδάσμοι. a reliquis divisi et divulsi. Primus *D. Heinsius*, *Phocacenses* tamen et *Phocenses* confundens, admonuit *Epist. ad Iungerm.* in huius ad *Polluc.* Comment. IV. 177. Abierunt eandem in sententiam *Geinozius* et *Reiskius*; nec dubia res est, ob *Pausaniae* superius excerpta, Φωκίς οἱ ἄλλοι, πλὴν Δελφῶν. *Phocenses* *Coloniae Ionicae* sese adiunxerunt, *Delphis* exceptis. Vase capropter ἀποδάσμοι Φωκίς. WESS.

12. ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων) *Etymologus*, in *Πρυτανίᾳ*, veterem in coloniis deducendis consuetudinem explicuit. Sacra ex metropoli secum adportabant coloni, ignemque sacrum ex patriae penetrali depromptum et accensum. Plura *Henr. Valesius* ad Excerpt. *Polybii*, p. 7. [T. VII. nostri *Polybii*, p. 90-92.] *Plutarcho* libuit et haec admordere de *Malign.* p. 858. r. sine profectu. *Iones Caricas mulieres*, quarum patres maritosque interemerant, sibi matrimonio iunxisse, fatetur *Pausanias* VII. 2. p. 525. WESS.

21. αὐτῇσι συνέλκτον) Iure *Gronovius* *Aldinum* restituit: idem *Portus* decreverat *Lex. Ion.* voce Ἐπίττι. Naevus est, operarum peccato *Stephani* edito adpersus, latiusque, quam oportuerat, diditus. Pro proximo ἐπί τι [quod ibi tenuerat *Wess.* ubi nos ἐπιτιν posuimus, coll. *Eustath.* *Iliad.* pag. 1215, 33. ed. *Bas.*] ἔπιτα corrigit *Reiskius*. WESS.

CAP. CXLVII. 2. Γλαύκου τοῦ Ἰππολόχου) De *Glauco*, *Hippolochi* filio, Ποῖτα Ἰλ. ἡ. 15. De *Cauconibus* [1. 3.] *Strabo* VIII. p. 531. [p. 345. ed. *Cas.*] WESS.

7. Ἀπατούρια ἄγουσι ὄρετῃ) De festo hoc notissima omnia: levis macula, quae doctissimo viro fraudi fuit, occupavit scholion in *Biblioth. Coislin.* p. 605. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἰορτὴν ἠμολέκων (*Melanthus*) ἀγασθαι, ἣν καὶ Κατιωνίαν συντελοῦσιν. Vertitur, quod etiam *Cationiam* vocant. κατ' Ἴωνίαν oportuerat. WESS.

CAP. CXLVIII. 2. [Post ἡμεῖς e superioribus edi-

tionibus comma adhaesit, quod *delendum*. Sunt enim ex more *Herodoti* transiecta verba, quorum naturalis structura haec erat, χώρος ἰσὸς πρὸς ἄρκτον Μυκάλης τετραμμένος. Quoniam vero mox adiecit ἐς τὴν (scil. Μυκάλων) συλλεγόμενοι, intelligi debet, locum hunc, cui *Panionium* nomen, in ipsa promontorii radice fuisse. S.]

3. Ποσειδῶνι Ἑλικωνίῳ) Ab *Helice* *Achaiae* is *Neptuno* titulus. quo de *Strabo* VIII. p. 589. [p. 384. ed. Cas.] et *Pausanias* VII. 24. copiose. Coluisse et *Apollinem* *Panionium*, docemur vetere Inscriptione inter *Pocockianas* p. 52. quae cognomina *Apollinis* varia obsert. ΠΑΤΡΩΟΥ ΠΥΘΗΚΟΥ ΚΛΑΡΙΟΥ ΠΑΝΣΩΝΙΟΥ: sive, ut fuit olim, ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ. WESS.

6. ἀπὸ τῶν πολλῶν Ἴωνες) Numerum excidisse suspicor, facile restituendum: ἀπὸ τῶν πολλῶν ἐξ Ἴωνες. VALCK. — At adiectus τῶν articulus satis indicabat, de duodecim illis civitatibus agi, quos supra nominaverat. S.

[9. κατὰ πρὸς τῶν Περσῶν τὰ οὐνόματα. Vide supra, c. 139. S.]

CAP. CXLIX. 2. Ἀρηισαί) Hoc ex *Ald.* praetuli. Non nescio *ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ* numos apud *Goltzium* et *Begerum*. Θώρηξ ὁ Ἀρηισαῖος infra IX. 1. atque ad eundem passim alii modum. Vide *Schol. in Apollon. Rh.* I. 40. Mox Τῆνης optime ab *Holstenio* in Τῆμνος mutata est; neque color quaeri debuerat, ut arcessitus a *Gronovio* est, pravae voci. Constat *Temnum* in *Aeolicis* fuisse civitatibus, non *Tenum*, *Cycladum* unam. Itaque Τῆμνος iure scriptori rediit. De *Cuma* *Aeolica* in *Vit. Homer.* c. 38. ubi Φρικῶτις, non sine peccato. WESS.

[3. Αἰγινόισσα) Quum nusquam alibi hoc nomine memoretur civitas, nisi quod Αἰγινούσης, obscuri *Megaridis* oppidi mentio apud *Strab.* IX. p. 394. n. occurrit, quaeri cum *Mannerto* (*Geogr. antiq.* T. VI. p. 396.) potest, an *Elea*, (Ἑλαία) hic intelligenda sit, *Aeolica* civitas, (*Strab.* XIII. p. 615. A. et *Steph. Byz.* in voce) in hoc apud *Nostrum* catalogo praetermissa. Quod nisi paullo post (l. 5.) diserte monuisset *Herodotus* (conf. c. 151, 1 et 3.) omnes has civitates in continenti (ἐν ἡπείρῳ) sitas fuisse; in promptu foret ut suspicaremur, non Αἰγινόισσα, sed Ἀργινόισσα hic esse legendum: satis enim constat, *Aeolicae* gentis fuisse *Arginusas* vel *Argennusas*, quae vocabantur, insulas; quarum una

cum oppido, prae caeteris, singulari numero *Arginusa* nominabatur. Vide *Cellarii Geogr. Antiq.* T. II. p. 18. Mox, quod *Αἰγαῖα*, hic nominatur oppidum, id aliis omnibus *Αἰγαί* sive *Αἶγαι* est. Vide *Cellarium* ib. p. 66. Quod *Αἰγαία* habet F., similiter *Aegaea, Valla. S.*

7 seq. ὥρων δι' ἡκουσαν οὐκ ὁμοίως) Vide c. 142. ὥρων εὖ ἡκουσαν *Portus* [voc. ἡκιν] habet hoc ex loco. Intelligi id sane debet: [nempe οὐκ ὁμοίως εὖ:] namque ita mos fert. Supra c. 30. τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης, ubi *Is. Vossius*, ἔχουσης iniuria corrigebat. *Dio Cassius*, XLIX. p. 472. de Pannoniis οὐτε γὰρ γῆς, οὐτε ἀέρων εὖ ἡκουσι: et LIX. p. 755. ἄλλως μὲν εὖ χρημάτων ἦκων, prorsus uti *Noster* V. 62. atque *Evagrius H. Eccl.* IV. 7. Defit in his *Libanii* T. II. p. 262. τοῦ γὰρ νόμου --- ἡκουτος καὶ κρατοῦντος, neque advertit *Morelli* animum. Confer *Cl. Alberti* ad *Hesychii* εὖ ἦκων. *WESS.*

CAP. CL. 1. Σμύρην δι' ὧδε ἀπὸ βαλόν) Gemina his *Pausanias* VII. 5. Probum et Ionicae notae censeretur [l. 2.] si amputata litera στᾶσι in *Ask.* esset, uti τῇ πόλει II. 67. et 137. *WESS.*

CAP. CLI. 5. τὴν --- Ἀρίσθην) Non aliter *Stephan. Byz.* in *Cod. Perusino*: Ἡρόδοτος δι' καὶ ἰάζων Ἀρίσθην καλεῖ, ἐν πρώτῃ: h. e. quantumvis Ionica dialecto utens. Nam quae de *Iazone* scriptore adposita a *Berkelio* sunt, inprudenter exciderunt. Notavit docti viri lapsum *St. Berglerus*. *WESS.*

6. ἐν τῇσι ἑκατὸν νῆσοις καλουμένῃσι) *Diodorus* XIII. 77. τότι μὲν πύλισθη πρὸς τινὶ νήσῳ τῶν ἑκατὸν καλουμένων. Aliis ἑκάτου, qui inter *Apollinis* titulos, νῆσοι, aut ἑκατόνησοι. Lege *Casaubon.* in *Strab.* XIII. p. 919. [ad p. 618. ed. *Cas.*] *WESS.*

[7. Ἀσιβίοις μὲν νῦν etc.) Commode ab his verbis factum foret initium novi capitis 152. Nam, post excursum de Asiaticis Graecorum coloniis, nunc continuatur narratio, inde ab extr. cap. 141. interrupta. S.]

CAP. CLII. 1. ἀπικίατο) Solent scribae communio-rem verbi huius formam amplecti. Ἐπὶ τι δι' οἱ Παιόνες ἀπικίατο, V. 98. et brevi post *Ald. Med.*, at *Vind.* et *Arch.* Ionicam notam detrahunt, prorsus uti hic *Med.* et *Ask.* Praestat, ut in possessione non turbetur. *WESS.* — Conf. *Adnot.* ad I. 2, 11. S.

15. συναμωμένῃ) Priorem verbi partem *Med.* et *Ask.* bene pingunt, non mediam. *Aristophanis* συναμωρουμένη, *Nub.*

1066. et πάντα ἐπιναμαρῖον VIII. 35. tum ἐπιναμῶρες Hippocratis et Nostri V. 92, 7. [ubi vide Var. Lect.] (sic enim ibi misisti Paris. et Scholiastes, atque ex eo Suidas) verum patefaciunt; Photius insuper, ex Herodoti I. ἐπιναμῶριον in Lexico deponens, ut Cl. Alberti mihi testatus est. WESS.

CAP. CLIII. 9. πάθια ἔσται ἔλλισχα) Aversor strictum in tot viros, de Herodoto non male meritos, Gronovii stilum. Portus ἔλλισχα optime reposuit, eiusque vestigia Ed. Genevensis pressit. Simillimae originis πρόλιςχος Aeschyli, Suppl. 208. Δισχηνοῦσά τι καὶ αἰκύνουσα καλὰ Perictione in Stob. Serm. LXXXIII. p. 448. Sic enim scripserat: certe λισχημάτα habet Hippocratis Epist. p. 1285. λισχηῖ Hesychius. Ἄλισχα intensiore significatione sumebat Corn. de Pauw, ut ἀξυλον ὕλην Homerus, adpositis aliis, quae omitto. WESS.

18 seq. καὶ τοὺς Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι.) Leviter ista depravata mirum in modum interpretantur, sic forte redintegrandae: καὶ ἐπὶ Ἴωνας ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν πρώτην εἶναι vel εἶναι. Ἐπὶ -- εἶναι et ἐπείναι in hunc usum adhiberi solent: non nescio tamen, qui color vulgaris possit conciliari: sed nostro loco simillimus est III. 134. ἐπὶ Σκύθας -- μὲν τὴν πρώτην εἶναι ἔασον -- οὐ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι: in quibus ἔασον tantumdem fere valet ac ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῆσαι. VALCK.

Ibid. Graecum exemplar hic sine vitio non cerni, H. Stephanus censuit. Subvenit Corn. de Pauw, ellipsi, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησάμενος τὴν φροντίδα εἶναι πρώτην, aut τὴν ὥρην εἶναι πρ. et Ionas non dignos reputans, quibus primam curam impenderet. Ita constaret oratio, modo dicendi genus constabilitum esset. Τὴν πρώτην saepe ponunt. Heliodorus IX. p. 409. ἀλλὰ μὴ τὴν πρώτην ἐκοντὶ φέροντες αὐτοὺς ἐνχειρίζσαν ex Ms. Palatino. Libanius T. II. p. 110. D. καὶ παγὴν τὴν πρώτην, ἀμετάστατον μέναι: quorum tamen structura diversior. Ego Nostri hacc sic ordinabam, καὶ τοὺς Ἴωνας τὴν πρώτην ἐν οὐδ. λ. ποιησάμενος εἶναι: et Ionam nullam initio rationem habendam esse ratus. Nunc maximopere blanditur Valckenarii coniectura. WESS. — In frequenti apud Nostrum usu dictionis ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιεῖσθαι, et huic similibus, nusquam alibi verbum εἶναι adiectum cernitur. Quia tamen nunc in rariorem scripturam, quae difficiliorem videatur explicatum habere, consentiunt

libri; ratio suadet, ut, si quo modo defendi illa possit, pro vero habéatur. Igitur cum *Aem. Porto* (Lexic. Ion. voce εἶναι) statuendum videtur, ex usu alioquin satis familiari *Herodoto* abundare h. l. verbum εἶναι. Cuius usus et alia multa exempla *Portus*, et *Hermannus* ad *Viger*. Adnot. 177. haec duo protulit: IV. 33, 15. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλοι εἶναι Ἐπρόχην τε καὶ Λαοδίκην: tum II. 44, 13. Ἡρακλῆος ἐπανομήν ἔχοντος Θάσιου εἶναι. Nec des: nt apud *Thucyd.* *Plat.* et *Xenoph.* similis abundantiae exempla. S.

CAP. CLV. 5. ὁμοίως γὰρ μοι νῦν γι φαίνομαι etc.) *Clementem*, qui *Xenophonti* memoriae vitio adscripsit; notarunt docti viri, praeterque ceteros *N. Abramus* ad *Cicer.* pro *Milon.* c. 3. *Stasini*, quod ex eo [ex *Clem. Alex. Strom.* lib. VI. p. 451. ed. Sylb.] discimus, par opinio:

Νήπιος, ὃς πατέρα κτείνων, παῖδας καταλείπει.

Eadem *Gabrielis Naudaei*, inter dominationis arcana in damnosissimis, et *Machiavello* perniciosioribus, *Considerat. Politicis* c. 3. et 4. *WESS.* — Haud dubie *Herodotus* versicolum illum in animo habuerat, quem in proverbium olim abiisse ex *Aristot.* *Rhetor.* I. 16. et II. 17. et ex *Polyb.* XXII. 8. intelligitur: quem versum *Homero* tribuens doctissimus Editor *Demetrii* πρὸ Ἑρμην. (in Not. ad sect. 156.) alio tunc occupatum, puto, animum habuerat. S.

16. καὶ ἐγὼ ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμάξας) Restitui expulsum pronomen. Imitatur solemni more Poëtam *Odyss.* T'. 91.

--- ὃ σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Admovit *Nostri* verba *Phaedro* V. 7, 39. celeb. *P. Burmannus*, dubius tamen, neque inmerito. Paria non sunt. Pertineant-ne huc *Ἐπίμαστον* *Hesychii* nolo dernere. Quod continuo succedit, Παιτύης γὰρ ἴσσι ὁ ἀδικίων, τῷ σὺ ἐπίτρ. absurde expressum est, praesens factum *Pactyes* admisit, cui tu *Sardes* commisisti: paullo aliter prior interpretes, sed consimili sententia. Nam *Pactyae* non fuerunt a *Cyro* *Sardes* traditae, sed *Tabalo* viro *Persae*. *Pactyes* acceperat *Croesi* *Lydorumque* opes in *Persidem* avehendas, ac nactus occasionem a *Tabalo* et *Cyro* desciverat: haec superiore capite omnia. Quare ne sibi contrarius videatur *Herodotus*, adsumendum est aut τοῦτον aut ἐκείνον ad plenioris orationis habitum. Non fugit interpretum ea negligentia *Corn. de Pauw*, *Vir. Clar.* *WESS.* — Nempe intelligit *Vir doctus*,

Πακτίης ἐστὶ ὁ αἰδικίων (τούτων, scil. τὸν Τάβαδον) τῷ εὐ' etc. atque sic Larcher: *Pactyas a offensé celui à qui vous avez confié le gouvernement de Sardes*. Quae mihi, ut dicam quod sentio, frigida sententia et parum commoda videtur. Profecto parum convenit, ut Cyro ob defectionem Lydorum (adeoque ob facinus *adversus ipsum* admissum) irato (conf. c. 156, 8.) diceret Croesus: *Pactyas est, qui adversus Sardium praefectum inique egit*. Malim equidem sateri, minus adcurate hic loquentem Croesum fecisse Herodotum, dicentem *Pactyae commissas Sardes fuisse*; cui non urbis eustodia, sed aurum creditum erat. Nisi forte consulto et arguta quadam ratione haec Croesum dicentem Scriptor noster induxit; scilicet, quo moneret ille Cyrum, non debuisset eum huic homini tantum auri vim committere: hoc enim perinde esse ac si ipsam urbem illi credidisset; quoniam auri ope partim milites urbem custodientes corrumpere, partim alios suo imperio parituros conducere potuerit. S.

22. κίλειαι δὲ σφίας κιθῶνας) Babyloniiis desciscentibus talem poenam irrogat apud Plutarchum T. II. p. 173. Xerxes. Tu vide Polyænum VII. 6, 4. et Iustinum I. 6. WESS.

CAP. CLVI. 11. καὶ πρὸς, ἐξανδραποδίσσασθαι τοὺς etc.) Est ex scripto. Καὶ δὴ πρὸς, insuper, V. 67. et creberrime in Musis. Demosthenes I. in Aphob. p. 509. καὶ πρὸς, ὑπὸ τούτων ὑβριζομένους: et in eundem p. 519. καὶ πρὸς, ὅτι ζημιούται κ. τὰ τὴν μαρτυρίαν οὐδέν. Habet alia Casaubon. ad Strabon. III. p. 218. [ad p. 147.] WESS.

CAP. CLVII. 4. ἐπ' ἑωυτὸν ἰόντα) Geinozius merito in hoc adquiescit. Eadem macula infecit VIII. 65. ἀπ' Ἐλευσίνος ἰὸν εἰς τιμαωρίην Ἀθηναίοισι. Attigit et haec Plutarch. de Malign. p. 859. A. nec sine loligine quadam. WESS.

13. εἰς θεὸν ἀνῴσαι) Rem ad Apollinem Didymaeum in Branchidis referre si diceretur εἰς θεὸν ἀνέειπεν, adeo nihil hic esset insolens. Hesychius: Ἀνείπει, ἀναφέρει: et Ἀνείσω, ἀναφέρω. Verbi meminit οἶσω Eustath. ad Od. T'. p. 728, 32. [p. 1887 extr. ed. Rom.] tanquam μέλλοντος, ἀναδραμόντος εἰς ἐπιστάτα, sed εἰς πεζελογίαν ἀχρήστου. Pro φέμε positum αἶσι legitur aliquoties apud Aristophanem, et συνόσειν apud Atticos frequentatur pro συμβέειν. Quod legimus in Herodoto ἀνῴσαι, firmari videtur istis ex lib. VI. c. 66. ἀνῴστου

γενομένου ἐκ προνοίας τῆς Κλεομένης ἐς τὴν Πυθίαν: opera Cleomenis ad Pythiam re relata: verba valde vexata hunc in sensum capienda censeo: sed et ibi praeferrem, si darent Codices, ἀποστοῦ: nostroque loco, συμβουλῆς περὶ ἐς θεὸν ἀνίστασθαι, vel ἀνίστασθαι. Eadem structura legitur lib. VII. c. 149. περὶ μὲν σπονδῶν ἀνίστασθαι ἐς τοὺς πλεῖντας, de foedere quidem ad populum se relatu-
 ros. Hoc alibi dicitur ἐξενεῖσθαι ἐς τὸν δῆμον: quod suo more Pythia dicebat ἐς πολύφημον, Herod. V. 79. Ἀγορὴν πολύφημον dixerat scilicet Homerus, quem vates isti mercenarii libenter imitabantur. VALCK. — Poterit, puto, haud absurde statui, esse ἀνῶσαι ex ἀναίστασθαι contractum, quemadmodum ex βοαίῃ fit βοῆν, et similia. De Branchidis cf. Adn. ad I. 92, 6. S.

CAP. CLIX. 15. καὶ ἄλλα ὅσα ἦν νεοσσευμένα) Certum hoc praestant membranae. Porti νεοσσευμένα Genevensis editor probavit, Kühnius quoque, [at hic quidem νεοσσο. tenet, ad Aelian. Var. Hist. V. 17.] et Bochartus, hunc locum admo-
 vens inlustrando Psalmo LXXXIV. 4. Part. II. Hieroz. lib. I. c. 8. Uti nunc varii generis aves in templorum muris nidulantur, sic prisco aevo. Notum illud Ionis in cognomine Euripidis fabula, vs. 170. τίς ὃδ' ὀρνίθων καινός προσέβη; Μῶν ὑπὸ θρηγκοῦς ὑναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνους; WESS. — Habet Hesychius, Νεοσσεύουσαι, γινῶσαι, ex graeca versione Ierem. 48, 28. ubi περιστερὰ νεοσσεύουσαι. Idem verbum et ex Ezech. 31, 6. et ex Sirac. 1. 12. citavit Biel, in Thesaur. Philol. Vet. Test. Adde proximam Valckenarii Adnot. S.

17. τοὺς ἱκέτας μου) Huc in luculentissima Or. Rhodiaca respicit Dio Chrys. p. 338. Α. ὁ Ἀπόλλων εὐκ εἶα δῆπουθεν ἐκ τοῦ περιβόλου τοὺς νεοττοὺς ἀναιριεῖσθαι τὸν Κυμαῖον, ἱκέτας ἑαυτοῦ λέγων. Herodotus, ὅσα, ait, ἦν νεοσσευμένα ὀρνίθων γένεα ἐν τῷ νηῷ: quomodo, litera duplicata, Hemsterhusium etiam scripsisse, liquet e notis ad Plutum Arist. p. 365. Qui in Alex. Cod. Test. Vet. νεοσοί, in Romano passim sunt νεοσοί. Forte Codex aliquis in Herod. dabit ἱννεοσσευμένα. VALCK.

Ibid. τοὺς ἱκέτας μου) Pertinet huc Xenocratis, Platonis discipuli, misericordia; qua passerem accipitre insequente in sinum fugientem servavit et fugato raptore dimisit, ἱππιπῶν, ὅτι μὴ ἐξιδῶκε τὸν ἱκέτην, in Aeliani Var. Hist. XIII. 31. ubi Kühnius plura, et ad eisdem V. 17. Mox [L. 19.]

Herodot. T. V.

L

οὕτω τοῖσι ἱετέρας, sic tuis supplicibus etc. eleganter clar. Reiskius. WESS. — Vulgatum τοῖσι, tenent libri omnes, recte quidem, S.

CAP. CLX. 3. ἐς Μυρλάνην) Non dissentio a Mediceo, cui II. 178. ἡ Μυρλαναίων, sicuti et aliis. Solent veteres in urbis nomine varii esse: ἀπὸ Μυρίλης aut Μύρωνος si titulus venerit, uti est in Steph. Byz., quod Florentiae inveniebatur, legitimum erit, stabilitum cumulo ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΩΝ numorum. Vossium vide ad Melam II. 7. WESS.

12. τοῦ δὲ Ἀταρνίως) Infra meminit τῆς Ἀταρνιτίδος χώρας VI. 29. Regioni non spatiosae nomen dedit oppidum, passim dictum Ἀταρνεύς: fuisse χωρίον ἰσχυρὸν liquet e Xenoph. Ἑλλ. III. p. 286, 13. Civis dicebatur Ἀταρνιτής: quando vocatur Ἀταρνεύς, hoc ab Ἀτάρνα fluxisse statuendum est: vid. L. Holsten. ad Steph. in voce, Maussac. ad Harp. voc. Φρεαίμμος, atque ibi Vales. et Menag. ad Laërt. I. 80. Hermippi ἀπὸρος Ἀταρνιτίω mentionem facit Herod. VI. 4. In historia Philippi Macedonica saepe commemoratur Hermias eunuchus, Ἀταρνίως ἄρχων. Huius nomen restituendum est Ulpiano ad Demosth. Phil. IV. p. 81. §. 46. παρ' Ἑρμίου (vel Ἑρμίου: vulgatur παρὰ ταμίου:) τοῦ εὐνούχου, ὃν οὖν ἀνάσπασεν ἐποίησατο, ἄρχοντα Ἀταρνίως. Nomen non Ἑρμίας, sed Ἑρμίας, scribendum contendit Harp. in voc. In hunc ipsum, valde sibi probatum, cum hymnum scripsisset (ab Athenaeo nobis custoditum XV. p. 696. et Diog. Laërt. V. 7, 8.) Aristoteles, Athenis a sacro quodam sycophanta, quod genus illic etiam bonis fuit permolestum, impietatis est accusatus: in isto carmine Hermian Ἀταρνίως ἔντροφον vocat vir magnus; quem Hermian, genere Bithynum, non debuerant Ἀταρνία dixisse Athenaeus et Suidas. In Eunuchio Luciani T. II. p. 357. dicitur Philosophus εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμίαν τὸν εὐνούχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνίως τύραννον. VALCK.

Ibid. τοῦ δὲ Ἀταρνίως τούτου ἔστι χώρας τῆς Μυσίας) Χωρίον Ἀταρνία, contra insulam Chium, Diodorus vocat XIII. 65. Τὸ δὲ χωρίον ἐστὶν ὃ Ἀταρνεύς ὁ Χίων μισθός, eadem de Pactya tradito locutus Pausanias IV. 35. Confer Diodoro XVI. 52. adposita. WESS. — Est igitur ὁ τοῦ Ἀταρνίως χώρος, ager Atarnensis; de quo idem Noster VIII. 106. loquens, αἶτ γῆν τὴν Μυσίην, τὴν Χίῳ νίμονται, Ἀταρνεύς δὲ καλεῖται. S.

16. οὕτε οὐλὰς κρηθῶν) Reiskius οὐλαῖς, ut lenior decurrat

sermo, cui sine medela non deest cultus. Οὐλοχύτας *Homerus*, προχύτας *Euripides* *Iphig. Aulid.* 955. et 1112. (quem *Hesychius* in voc. respexit.) nuncupare solet. Multa *Eustath.* 'Ιλ. α. p. 132. [p. 100. ed. Bas.] *WESS.*

* *CAP. CLXIII.* 4. οὐ στρεγγύλῃσι νηυσὶ) *Mos* Ionum in schedis *Ask.* observatur. Sic νηυσὶ ἰβδομήκοντα *VI.* 92. εἰ ἐν τῇσι νηυσὶ *IX.* 89. et mox c. 166. Mira ceteroqui discordia isto in vocabulo: modo νῆες, quibus primas in *Ionia* *Corinthus* dedit, [dial. ion. §. 19.] modo νῆες his in *Musiis*. De *Penteconteris* rotundisque navibus praeter *Baiffum* et *Meibomium*, id *Plinii VII.* *Hist. N.* c. 56. *Harduinus.* *WESS.* — In *lat. vers.* temere h. l. praetermissa sunt verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed longis.*

8. αἵκοι καὶ ἱκατόν.) *Errantes* *Lucianum* et *Phlegontem* *Trallian.* in viam revocavit *Casaubonus* ad *Strabonem* [lib. III. p. 151.] *clementer.* *Cicero* de *Senect.* c. 19. *Fuit enim, ut scriptum video, Arganthonius quidam Gadibus, qui lxxx. regnavit annos, centum et viginti vixit.* *Productior* haec est aetas, nec prorsus insolita. *Auctor Dial. de Orator.* c. 17. *Centum et viginti anni ab interitu Ciceronis in hunc diem colliguntur unius hominis aetas, horum fortasse recordatus.* *Paria fere* *Trebell. Pollio* in *Claud.* c. 2. De *Tzetze* dubium non est, *Ταττησσός* — ἢ ἡ 'Αργανθώνιος ἱβασίλεισι, ζήσας ἔτη ς', ἀφ' ὧν ἱβασίλεισι π', ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, in *Lycophronem* vs. 644. *WESS.*

13. ὁ δὲ πυνθόμενος τὸν Μῆδον — ὡς αὐξήσῃτο) *Placuit* praeis dictionis haec forma. Σαύλαι τὴν ὥρην ὡς ὀλυγοχρένιος, in *Epigr. Anthol.* VII. p. 631. Αἰγισθεν ἐνθ' ὥκκην ἰστορῶ πάλαι, *Sophocles Elect.* 1107. *Qualia* cum apud optimos obferant se, parco operae, et *Stephanum* advoco de *Dialectis* p. 51. *Küster.* in *Aristoph. Plut.* vs. 55. *Davisium* ad *Ciceron.* *N. D.* I. 26. *Potius* erit expiscari, quis *Medus* ille, cuius vires et potentiam crescere *Arganthonius* ex *Phocaeensibus* inaudiverat? *Harpagus*-ne, qui *Medus* origine? At eum simpliciter vix ita designat. *Praeterea* structa videntur *Phocaeae* moenia ante *Harpagi* incursionem: id postulant, quae de obitu *Arganthonii* c. 165. perhibentur. *Hoc amplius*, si validissimis hoc se demum tempore sepsissent muris, fieri-ne id potuit citra ullum *Harpagi*, in vicinia haerentis, impedimentum? *Immo* vero adgressus urbem est, operibus munitam et propugnaculis firmam. *Quae*

quidem τὸν Μῆδον vehementer urgent, minime τὸν Αὐδόν h. e. Croesum, Ionum liberis civitatibus infestum olim c. 26. etc. Non addicunt mssti fateor; iniusta tamen mendela et suspicio non est. Habeo consentientem *Corn. de Pauw*. WESSELING. — Tum IDEM in *Addendis* haec adiicit: „Suspiscatur, *πυθόμενος τὸ Μῆδον*, res et potentiam „*Medorum*, olim hic fuisse, doctissimus *A. Kluitius*.“ — Fidenter *Larcher* in gallica *Herodoti* versione *Croesum* posuit; quem eo nomine reprehendit *Volney*, (*Chronol. d'Herod.* p. 78.) *Harpagum* intelligens. At, *Harpagum* nunc dicere non potuisse *Herodotum*, satis luculenter et *Wess.* et *Larch.* demonstrarunt. Sed nihil magis in promptu erat, quam ut *Medus* hic *Cyrus* intelligeretur, qui in *Medorum* successerat imperium. τὸν Μῆδον idem est ac τὸν Μῆδον *Εξερμία*, *Medorum* regem; atqui is nunc *Cyrus* erat. Vide ad I. 2, 13. notata, et conf. etiam c. 46, 3. *Pausanias* quidem X. 8. p. 817. videri possit *Medum* hunc *Harpagum* intellexisse. S.

CAP. CLXIV. 6. καὶ οἶκημα ἐν κατεῖρῃσαι) Addi iubet *Reiskius* τῷ Μίτρη, aut alterius Persici numinis nomen. Verum Persae parietibus deos non includebant, templa damnantes et aversati, c. 131. Quem modo laudavi *Corn. de Pauw*, οἶκημα turrim esse decernit, sacrandam ac humanis usibus eximendam: hoc ut obtineret, *Lexica* adpellavit et *Glossarum οἰκήματα πρὸ παρεμβολῆς*, *Procastria*; quae nihil adiuvant. Fallunt enim *Lexica*, et *Procastria* aliorum ferunt, sicuti *Festus* docet in *Procestria*. Saepe doctos viros ingeniosiores experior, quam necesse erat. Iubet *Harpagus* unas aedes consecrari in obedientiae argumentum et Persicae dominationis: hoc intelligitur. At vestigandum est, cui deo atque usui cesserit consecratio; cur tandem? Quum de consilio constet, licebit, quod tacitum scriptor habuit, ignorare. Alioqui ex *Aldino*, levi opera, fingi poterit, καὶ οἶκημα ἐν κατεῖρῃσαι et unam habitationem detrachere. Sic expedita omnia. Vide *Gronovium* VII. 24. VIII. 95. WESS. — Nempe locis citatis *Gronovius* verbi εἰρῷ eiusque compositorum plura quaedam exempla congesserat. Vide vero quam contagiosa res sit corrigendi pruritus. Modo verissime *Wesselingius* aiebat, saepe doctos viros in interpretandis aut in corrigendis veterum auctorum locis ingeniosiores esse, quam necesse erat. Nunc, postquam alii in

expediendo hoc loco vires suas tentarunt, ipse etiam temperantissimus alioqui Vir, et a vi inferenda abstinentissimus, ad corrigendum confugit. Atqui recte paullo ante, interpretatus ipse erat Herodoti verba: nihil desiderabatur, nisi ut (quod perspecte Larcher vidit) Regi consecrandas aedes intelligeret. Aldinum κατιρώσαι nil aliud est nisi ipsum κατιρώσαι, diphthongo *u* loco vocalis, productae posita; conf. *Var. Lect.* ad I. 123, 17. l. 73, 8. IX. 85, 4. et 6. Quidquid ad Regem pertinebat, id sacrum habebatur: ideo κατιρώσαι, consecrare dixit, pro dedicare Regi. S.

17. χωρίς ὅτι) Scribere solet in talibus χωρίς ἢ ὅ, τι p. 39, 41. p. 240, 49. p. 249, 1. [I. 94, 2. IV. 61, 6. et 82, 2.] Hic forte praestiterit posuisse: χωρίς ἢ ὅ, τι χαλκός ἢ λίθος ἢ γραφή ἢν. VALCK. — Utique ὅ τι diremtis vocuclis scriptum oportuit: particulā ἢ vero non opus erat inserta, quum praesertim continuo deinde eadem posita sit, et quidem diversa notione ab ea quae hic locum esset habitura. S.

CAP. CLXV. 2. οὐκ ἰβουλόντο) Vetus ἰβουλόντο exercuit Porti diligentiam: varia conminiscitur, quae, melioribus repertis, praetereo. Confusio illis in verbis adsi-dua, veluti VI. 66. Diodor. Sic. XIV. 82. Dion. Chrysost. Or. IV. p. 66. A. etc. WESS. — Non ἰβουλόντο olim edi-tum erat, sed ἰβούλντο, pro quo haud absurde Portus ἰβουλύντο scriptum oportuisse coniectaverat, ex prisca praesentis forma βουλέμαι, unde etiam fut. βουλήσομαι. De ἀπομένους, quod sequitur, vide Adn. ad I. 68, 26. S.

7. τῇ οὐνομα ἦν Ἀλαλίη) Diodorus τὴν μὲν Κάλαριν Φω-κίς ἔκτισαν V. 13. magno, si scripserit ita, errore, ut di-ctum alias. Seneca Consol. ad Helv. c. 8. ut antiquiora, quae vetustas obduxit, transeam, Phocide relictā, Graii, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula (Corsica) consederunt; permiscens, ut saepe veteres, Phocidem et Phocaeam. WESS. — Repetitur apud Nostrum idem nomen c. 166, 13. Succedente tempore Aleriam nominari invaluit, per-mutatis (ut saepe alias) l et r literis. Quod ἀνστήσαντο πό-λιν ait auctor, excitarunt intelligunt omnes, id est condide-runt: et sic Steph. Byz. ait, Ἀλλάλια, κτίσμα Φωκίων, nempe Φωκιδῶν voluerat. Videtur autem verbum illud proprie significare eicetis cultoribus (ἀναστάτων ποιηθῆναι) urbe potiri. S.

14. καὶ μύδρον - - κατεπόντωσαν) Hic narrata tangit Scholiastes ad Soph. Antig. 270. excitans Callimachi, forsitan ex Ibide, versum, Φωκαίων (immo Φωκαίων) μέχρις καὶ μέγα μέγας εἰν ἀλλ' μύδρος. VALCK.

Ibid. μύδρον σιδήρεον κατεπόντ.) Prior interpretes [grande saxum scribens] Latina formarat ad Horatianum Epod. XVI. 25.

Sed iuremus in haec: simul imis saxa renarint
vadis levata, ne redire sit nefas.

Res eadem, verba discrepant. Horatius μύδρον massam lapideam, uti apud Strabonem saepius, intellexit. Consimili iurisiurandi additamento Aristides ὄρωσι μὴ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ὁμοῖον ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, μύδρους ἐμβαλὼν ἐπὶ ταῖς ἀραις εἰς τὴν θάλασσαν, in eius vita Plutarchus p. 334. A. lunge Turnebi Advers. XIV. 21. WESS.

CAP. CLXVI. 3. καὶ ἄγον γὰρ δὴ καὶ etc.) Restitui in integrum, quod erat inmutatum. Homero utor auctore Ἰλ. β'. 854. Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Supra c. 70. placuit idem, sicuti et deinceps. Memini poetam ἄγον saepe ponere ob moduli rationem. In Nostro ea cessat. Ræskius maluit καὶ ἄγον γὰρ αἰὶ καὶ ἔφερον, non ego. Quae enim urguens necessitudo? Obportunius erit de foedere addere, quod Carthaginenses inter et Etruscos coaluerat ad Tyrrheni maris et vicinarum insularum tutelam, in Pin-dari Python. Od. I. 139. WESS.

9. Καδμείη τις νίκη τοῖσι Φωκαεῦσι ἐγένετο) Explicant Diodori Eclog. T. II. p. 495. et XI. 12. WESS. — Conf. Suid. et Paroemiographos. Cadmea scilicet victoria dicitur, quum plus incommodi accepit victor, quam intulit. Est igitur tristis utique, sed victoria tamen: atqui huc quidem nullum victoriae adparet vestigium; nisi cogites, quod ipso etiam vocabulo νίκη significat Scriptor, et ipsos hostes cladem accepisse, et prius ex acie se recepisse quam Phocaeenses. conf. c. 82, 27 seqq. Non est autem (de quo commodè Larcherus ad h. l. monuit) confundenda haec victoria cum ea, quam Phocaeenses Massiliam condentes de Carthaginensibus reportasse Thucydides I. 13. scribit. Conditam enim a Phocaeensibus Massiliam esse sexagesimo fere anno ante haec tempora de quibus nunc agitur, abunde idem doctus Herodoti interpretes ex Eusebio, ex Seymno Chio, Ti-

maei testimonium invocante vs. 210 seq. (T. II. Geogr. Min. Huds.) ex Solino, c. 2. et ex Iustino XLIII. 3. demonstravit in Adn. ad h. l. et in Chronol. Herod. p. 437 seq. Quare nec mirum admodum videri debet, quod coloniae Massiliam ductae mentionem nullam Herodotus fecit, quippe quae res ad illius institutum nunc non pertinebat. Ne id quidem mirari debemus, quod Phocaeenses hi non Massiliam ad cognatos suos et populares se contulerunt; quoniam aretis finibus illi conclusi, et a continente barbaris ferisque gentibus cincti erant. At tempora resque diversas utique *Pausanias* miscet lib. X. c. 8. p. 816 seq. ubi, Massiliae obiter mentionem faciens, diserte ait, *Phocaeenses Massiliam condentes partem fuisse eorum, qui Medum Harpagum fugientes, patriam reliquerunt; hosque, navali praelio superatis Carthaginiensibus, terra ea potitos esse, quam inde ab illo tempore tenuerunt.* Cui paria *Ammianus Marcell.* XV. 9. tradit, diserte scribens, *Phocaeensium Harpagum fugientium alios Veliam in Lucanis, alios Massiliam condidisse.* Atque etiam *Seneca* in Consol. ad Helv. c. 8. de Corsica loquens: *Græci, ait, qui nunc Massiliam colunt, prius in hac insula consederunt.* Errori ansam praebere *Thucydides* potuit, de Phocaeensibus Massiliam condentibus ita disserens, ut videri potuerit originem huius coloniae in Cyri aetatem ponere. Ac fieri sane potuit, ut Atheniensium multi, quippe regionum ultra Italiam sitarum rerumque ibi gestarum parum gnari, duas Phocaeensium expeditiones in unam confunderent. Sic quidem etiam *Isocrates* (in Archidam. p. 68. T. II. ed. Auger.) ait: *Φωκαῖς Φεύγοντες τὴν βασιλείας τοῦ μεγάλου Διοποτίαν, ἐκλπόντες τὴν Ἀσίαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέκρησαν.* Quod si tale quidpiam compertum habuisset *Herodotus*, is quem omnia diligenter percunctatum novimus, quique in eadem inferiore Italia, in qua hi Phocaeenses dein consederunt, sedes suas habuit, haud dubie mentionem Massiliensis coloniae h. l. facturus erat. Cum *Herodoto* pulcre consentit vetustus Rerum Italicarum scriptor *Antiochus* Syracusius, cuius testimonium *Strabo* sub initium libri VI. adposuit. Nam, quod ibi vulgo legitur *εἰς Κύρον καὶ Μασσαλίαν*, unice vera certaue est *Cassauboni* sententia, καὶ Ἀλαλίαν (aut Ἀλλανίαν, ut est apud *Steph. Byz.*) scripsisse *Antiochum*. Atque ipsa haec similitu-

do nominum Ἀλαλία et Μασσαλία fortasse confusioni illi, de qua supra ad c. 165, 7. dixi, occasionem dedit. Caeterum de Massiliensis coloniae origine videndus *Aristoteles* apud *Athnaeum* lib. XIII. c. 36. et *Iustinus* XLIII. 3. quorum neuter primos colonos metu Medorum aut Persarum domo profectos memorat. S.

11. ἀπιστράφατο male a dialecti legibus codex *Med.* avertit. Vide supra, c. 141. WESS.

CAP. CLXVII. 1. τοὺς ἄνδρας, οἳ τι Καρχηδόνιοι etc.) Particulam τι remque ipsam monstrare haec corrupta et lacunosa esse, Cl. Reiskii sententia est: deesse enim, quid Carthaginenses cum suis captivis fecerint. De lacuna dubito; censeoque, ἔλαχόν τι (sive δὲ potius) αὐτῶν πολλὰ πλείους, ad solos Tyrrhenos spectare, et commate a praecedentibus esse secernenda. Quae de *Agyllensibus* subduntur, opinionem adfirmant. Sorte plures acceperant captorum Etrusci; omnes eos, sicuti et suos Carthaginenses, lapidibus cooperuerunt. Κατίλυσαν refertur ad utrosque. WESS. — Suffragari Viro doctissimo nullo pacto possum, in eadem ῥήσι alterum verbum, ἔλαχον, ad solos Tyrrhenos spectare; alterum, κατίλυσαν, ad utrosque. Scabrosa et impedita aut defecta videri debuit oratio, si αὐτῶν ad *Carthaginenses* refertur: at, pronomine hoc ad *Phocaeenses* relato, omnia satis commode procedere videntur. *Carthaginenses* Tyrrhenique plures captivos fecerunt quam *Phocaeenses*, eosque inter se partiti sunt; dein eosdem, in terram expositos, lapidibus obruerunt. οἳ τι Καρχηδ. καὶ οἱ Τυρρ. dein ἔλαχόν τι --- καὶ κατίλυσαν. Ego vero aliud quidpiam hoc loco desideraveram. Nempe in proxime sequentibus, praeter suum morem, subito et ex abrupto *Agyllaeos* nominat Scriptor; quum expectasses ut prius diceret, *expositos captivos fuisse prope Agyllam, Etruriae oppidum, ibique lapidatos*. S.

6. ἔμπηρα) Praeclare Gronov. ex Mediceo. Arbitror ex *Theopompi* Epitome *Herodoti* venisse, atque huc pertinere apud *Suidam* in voce: Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα· οἳ δὲ τῶν τετολημμένων σφίσι λήθην καταχίαντες, ἤκον ἐς Δελφοὺς. Falli possum opinione, sunt tamen eiusmodi, ut hinc propagata deierares. WESS.

14. ἥτις νῦν Ἰλίη καλεῖται) *Stephani Byz.* Θύελλα, quae hinc advocatur, nata videtur ex ὈΥΕΛΛΑ male scripti

exemplaris aut 'ΟΤΕΑΙΑ, uti *Dionysio Ant. Rom. I. p. 16.* dicitur. Eiusdem *Stephani Βύλη* in voce 'ΕΜΑ similes natales habuit. Lege *Cluver. Ital. Ant. IV. p. 1259. WESS.*

[16. τὸν Κύρνον --- κτίσαι ἥρων ἰόντα) *Larcherus* ad h. l. ait, tradi a *Servio* ad *Virgil. Ecl. IX. 30. Cynnum*, *Herculis* filium, nomen dedisse insulae. Mihi quidem nihil tale apud *Servium* reperire contigit: nec omnino, quis ille *heros Cynrus* fuerit, mihi liquet: quem enim *Cynrum Diodorus Sic. V. 60.* memorat, is huc non pertinere videtur. Mira vero locutio, κτίσαι -- ἥρων, condere *heroem*, ut vulgo interpretantur; nisi intelligas instituire *heroem*, et ut talem colere. *Larcherus* quidem monumentum *Cyrno* erigere intellexit. *Benedictus*, in *Actis Seminar. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 283.* suspicatur. ἴλος ἰόντα scripsisse *Herodotum*; fuisseque fortasse paludibus illis, in quibus hi *Phocaeenses* (teste *Dionysio Halic. Antiq. I. 20.*) urbem 'Τίλην, quae et 'ΕΜΑ, condiderunt, nomen ὁ Κύρνος. Sed haec, ingeniosa quidem et erudita, at mera tamen hariolatio est. S.]

CAP. CLXVIII. [4. In τῆς Θρηκίνης nil mutant libri. Intellige τῆς Θρηκίνης γῆς: nam *Thracia* Graecis ἡ Θρηάκη, ἰονίκε Θρηάκη, ut *IV. 99, 1.* ubi quidem *Θρηάκη* codd. *Arch. et Vind. S.*]

5. ἔκτισαν πάλιν Ἀβδόρα) Refer huc vulgare olim dictum, "Ἀβδόρα, καλὴ Τηίων ἀποιμία, ex *Strabonis XIV. p. 953.* [pag. 644. ed. Cas.] ubi plura. *WESS.*

7. ἔξειλαθεῖς) Non adstipulor *Mediceo*, vario in isto verbo. Retinet *ἔξειλαθεις* *IV. 145.* et *ἔξειλαθεις* *V. 97.* Par aliorum, etsi prava, consuetudo: de *Pausania* testis *Sylburgius I. 11. p. 27.* Lege quae ad *Moerid. Attic.* notavit *Cl. Pierson. p. 13. WESS.* — Non dubito equidem, Atticum auctorem *ἔξειλαθεις* scripturum fuisse, absque ε ante θ, quae vulgatissima etiam huius verbi formatio est: sed, *Herodotum* constanter ista forma in hoc verbo usum esse, etiam atque etiam dubito. Utralibet formā ei licitum erat promiscue uti. Sin necesse esset, ut talibus in minutis sibi semper constantem eum fuisse statueremus, crediderim ego praelaturum fuisse istam paullo asperiores formam quae ε ante θ ponit; quemadmodum idem aliās formas amat multo etiam asperiores, ubi φ vel χ cum litera θ concurrunt, quo de genere ad *I. 130, 8.* dictum est.

Quam enim formam htc nonnisi tres codices (quoad quidem novimus) exhibent, in eandem alibi, ut I. 173, 12. III. 46, 1. 51, 9. IV. 4, 5. V. 145, 4. et 6. plures ac tantum non omnes codd. consentiunt. Similiter vero etiam *κατεπαύθη* (pro *κατεπαύθη*) habemus I. 130, 2. et *καταπαυσθήναι* VI. 71, 1. et id genus alia. Conf. I. 186, 13. et notata ad I. 130, 8. S.

CAP. CLXIX. [7. *ὡς καὶ πρότερον etc.*] Vide cap. 143. S.]

[9. *τὸ δεύτερον Ἰωνίη ἰδεδούλωτο*] Conf. c. 6. et cap. 28. S.]

CAP. CLXX. 14. *τὸ ἀνέκαθεν γένος Ἰόντος Φοίνικος*) *Plutarchus*, haec carpens, *τὸ ἀνέκαθεν* habet, de *Malign.* pag. 857. F. Nostro de Phoenicia Thaletis origine ex antiquissimis *Democritus*, *Duris*, *Leander*; ex minus remotis *Dio- genes Laërt.* I. 22. *Clemens Alex.* Strom. I. p. 352., *Hyginus Poët.* Astron. cap. 2. adstipulantur. *Eusebius* Pr. Ev. X. 4. rem in medio ponit, *ὁ Θαλῆς, ὃς τινες ἰστορεῦσι, Φοίνιξ ἦν ὡς δὲ τινες ὑπελήφασιν, Μιλήσιος.* Utrumque verum; maiores Phoenices fuerunt; ipse domicilii sedem Mileti fixit. Vide *Vossium* de Histor. Graec. III. p. 375. Iam quod ad Grammaticos *Phrynichum*, *Herodianum*que adtinet, negantes *ἀνέκαθεν* de superiore tempore Attica consuetudine usurpari, non aegre fero: *Thomam M.* inprudentiali accuso; falsum est, quod scripsit, *ὅφ' Ἡρόδοτον ἄπαξ εἰρησθαι.* WESS.

CAP. CLXXI. 2. *καὶ Κανίλους*) Non exputo, quid praeter errantem *Medic.* ad *Κανικωνίους* descendendos produci queat? *Gronovius* tacet. Scio a principe poeta *Ἰλ. κ'. 429.* *Cares* *Paeones*que iungi, praetereaue addi, *Καὶ Ἀλέγεις, καὶ Κανύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί:* neque nescio, Criticos ibi ex quorundam sententia τοὺς λεγομένους Κανίλους explicare. At dubia res est, sicuti *Strabo* XII. p. 817. [pag. 542. ed. Cas.] ostendet et Scholiastes *Apollon. Rhod.* II. 358. Ipse *Herodotus* *Caunios* ignoravit, *Caunios* *Lyciis* arte iterum adiungens c. 176., ubi *Florentiae* nihil mutatur. [cf. cap. 172.] Praestat sane consensui tot mastorum non reluctari. WESS.

5. *καλεόμενοι Ἀλέγεις*) De *Lelegibus* anceps disputatio in *Palmerii* Gr. Ant. I. 10. *Strabo* Nostri sententiam amplexatur et tuetur XIV. p. 976. [p. 661. ed. Cas.] nec de *Caribus* discors est *Conon* Narr. 47. WESS.

115. καὶ ὄχαρα ἀπίσι) Nihil *Aelianus* de *Animal.* XII. 30. nec *Strabo* dissentit, [loco modo cit.] usus etiam *Alcaei* testimonio et *Anacreontis*, cuius in fragmento *Καρικὸν εὐεργὸς ὄχαιον* praestat, nisi qui maluerint *καριοεργὸς* cum *Eustathio* ad *Hom.* p. 707. fin. [p. 592, 13. ed. Bas.] et *Ety-mologo* msto *Bibliothecae Traiectinae* voc. *Κανόνας*. qui sua debet scholiis in *Id. θ.* 193. Post pauca [l. 19.] *Cl. Reiskius* aut *πικραιμένας*, videlicet ἀσπίδας, aut *πικραιμένους* reponit. Satis erit si αὐτὰς ad sententiam advoces. WESS.

19 seq. *μὲν δὲ, τοὺς Κᾶρας etc.*) Male haec et distincta et Latina consuetudine fuerunt expressa. Non docetur, post *Caras* longo succedente tempore, *Dorienses* atque *Iones* ex insulis fuisse egressos, et sic sedes in continenti posuisse; verum longo post tempore *Dorienses* et *Iones* *Caras* ex insulis eiecisse. Series orationis et res ipsa hanc requirunt sententiam, sicuti pulcre animadvertit *Cl. Geinozius* et *Reiskius* atque ante eos *Portus*. Hoc vide, V. 14. ἐντελλόμενος ἐξαναστῆσαι ἐξ ἡβίων Πάρινας: iubens sedibus suis *Paeonias* everti. Decepit interpretem *μὲν δὲ*, toties in his *Musis* absolute positum, ut l. 128. etc. WESS.

27. Διὸς Κάριον) Neque haec *Strabo* neglexit XIV. pag. 974. [pag. 659. Cas.] bene distinguens inter *Iovem Carium*, quem *Mysi* pariter ac *Lydi*, quasi *Carum* fratres, de venerabantur, et *Iovem Stratium*, de quo V. 119. *Aelianus* unum eundemque censuit, errans, de *Animal.* XII. 30. WESS.

CAP. CLXXII. 2. αὐτοὶ μὲν τοὶ ἐν Κρήτῃ etc.) Adscribam *Strabonis* verba, ut manifestior *Celeb.* Viri evadat imprudentia, *Καικωνίους* invito scriptori toties obtrudentis. De *Cauniis* ita lib. XIV. p. 964. A. [p. 652. ed. Cas.] Φασὶ δ' αὐτοὺς ὁμογλώττους μὲν εἶναι τοῖς Κερσῖν, ἀφ' ὧν δὲ ἐν Κρήτῃ, καὶ χρῆσθαι νόμοις ἰδίαις. Quae quidem ex *Nostro* esse repetita, monitu non eget. WESS.

[3 seq. προσκωμῶμεν - - πρὸς τὸ Κερικὸν ἔθνος, ἢ οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καννικόν) *Heynius*, vir immortalis memoriae apud omnes qui humaniores literas amant, quum ad *Iliad.* A. 117. scriberet, ἢ h. l. intelligendum esse μᾶλλον ἢ οἱ Κᾶρες, animum non adverterat ad id, quod continuo adiicit *Noster*, τοῦτο γὰρ οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακεῖναι. Illud etiam ibidem sive fugienti calamo longe doctissimi viri excidit,

sive typothetae culpa erratum est, ut ἔθος pro ἱθός scriptum sit. S.]

12. μέχρι οὐραν τῶν Καλυνδικῶν) Vulgari debuerat: *ad fines usque Calyndensium*. Si montes designarentur, οὐρίων esset scribendum. *Vallam* tamen *Cellarius* et alii sequuntur, turpius errantem in istis pag. 83, 16. [I. 206. 6.] ἡμίας ἀνέχεν ὀρίων ἄρχοντας. Nostro loco populus insanus ad suae regionis fines usque Deos exigebat peregrinos; contra *Cicero* in *Verr.* IV. c. 35. *Segestanas*, ait, *matronas et virgines convenisse, cum Diana exportaretur ex oppido, --- thure odoribusque incensis usque ad agri fines prosecutas esse*. Lecti *Spartanorum* *Themistoclem* dicuntur comitati μέχρι οὐραν τῶν Τεγεατικῶν *Herod.* VIII. 124. *ad Tegeaticos usque fines*. *Suidas*: Παρὰ Ἡεροδότῳ Οὐροί, οἱ ὄροι, τὰ ὄρησιμα. *Asper*o plerumque scribuntur spiritu tam nomen quam verbum οὐρίζιν. *Lib.* V. 52. legitur μέχρι οὐραν τῶν Κιλικίων. *Lib.* III. 90. ἐπ' οὐροισι vulgavit *Gronov.* pro οὐρεσι: similiter in loco vexatissimo III. c. 5. capiendum μέχρι οὐραν vel οὐραν. *VALCK.* — *Interpres* errorem excusare non potest, neque Editores negligentiam, qui *Aldum* et *Hervagium* duces recusarunt. *Naevum* deteraserat *Casaubonus* ad *Strabon.* XIV. p. 963. [p. 651. ed. *Cas.*] eluit quoque *Latinis* emendatis *Geinozium*. *WESS.* — Vera *Ionum* scriptura οὐρος et οὐρίζιν est, leni spiritu. S.]

CAP. CLXXXIII. 8. οἱ δὲ Μιλούαι, τότε Σόλυμοι) *Cl. de Pauw* moratum est illud τότε, quoniam *Steph. Byz.* Μιλούαι, πρότερον Σόλυμοι. *Gemina* *Strabo* XII. p. 858. [pag. 573. ed. *Cas.*] imitatus *Nostrum* et nominatim adpellans; quod illum tamen fugit. *Mavult* κατὰ Σόλ. quondam *Solyimi* adpellabantur. Non adplaudo: τότε liquido spectat τὸ παλαιόν, et manum medicam renuit. *Adi inferius* VII. 92. *WESS.*

[12. ἱελαθείς) Vide ad cap. CLXVIII. 7. notata. S.]

17. οὐδαμοῖσι ἄλλοις συμφέρονται etc.) *Nollem* tantopere sudaasset pro *Medic.* vir *Clarissimus*: συμφέροντα scribentis error peperit. Vide *lib.* VI. 59. Explicuit erudite hunc locum *Iac. Perizonius*, V. Cl. *Triad. Dissert.* I. p. 37., quem studiorum consortem et *Academici* operis collegam cur *Gronovius* nominare contemserit, nunc non dico. Addo *Orestae* dictum ex *Euripidis Elect.* 935. καί κεν οὐ στυγῶ Τούς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατὴρ Οὐκ ὠνόμασται, τῆςδε μη-

τὸς ἐν πόλει. Athenis, teste Varrone, statutum fuit, ut nullus nascentium maternum nomen acciperet, sive μητρεὶν appellaretur, apud Augustinum Civit. Dei XVIII. 9. Adplicat ad haec Suidae τῆς μητρός ὡς αἰξ καλεῖται. WESS.

18 seq. καλῶσι ἀπὸ τῶν μητέρων τούτους, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν πατέρων) Quam Lyciorum non sanequam absurdam memorat Herod. consuetudinem, tradidit et Plutarch. T. II. p. 248. D. νόμος ἦν τοῖς Ἰωνεῦσι μὴ πατρεὶν ἀλλ' ἀπὸ μητέρων χρηματίζειν. Alia quaedam isti mori congrua Nicolaus addidit Damascenus in Ἐξῶν συναγωγῇ (libello, cuius excerpta collegit H. Vales. p. 510. etc., hunc fuisse titulum e Stobaei pag. 614. colligas:) apud Stobaeum p. 292, 23. Λύκιοι τὰς γυναῖκας μᾶλλον ἢ τοὺς ἄνδρας τιμῶσι καὶ καλοῦνται μητρεὶν, τὰς τε κληρονομίας ταῖς θυγατράσι λείπουσιν, οὐ τοῖς υἱοῖς. Hoc Athenis atque alibi quia fuit inauditum, Demosthenes contra Boeotum p. 577. §. 11. [p. 997. ed. Reisk.] καὶ τίς, inquit, ἤκουσε πώποτε, ἢ κατὰ ποῖον νόμον προσπαράγραψαι ἄν (τὸ τῆς μητρός ὄνομα); Materno genere superbus Megacles, ὁ Κοισύρας, audit Aristophani Ἀχαρν. vs. 614. Homero prorsus inusitata (quod monuit Heraclit. Allegor. Hom. p. 417.) μητρωνυμικά. [Ab aliis] poëtis adhibentur Ἀπτοίδης, Δαναΐδης, Νιοβίδης: ἢ τετραῖς, numerus quaternarius, Pythagorici Μαιάδης dicebatur, utpote τῆς δυάδος, Μαιάς dictae, filioli: Etymol. M. p. 166. VALCK.

21. ἀναγιμνίσται) Ionicum flexum ἀναγιμνίσται conservavit Ed. Aldina; genuinum, si verum est quod scribit Suidas, Ἀναγίμνοθαι ἐπὶ τοῦ καταλέγειν positum ab Herodoto. ἀναγιμνίσται, Küstero probatum ad Suid., attulit Io. Iac. Wetstenius ad Marci xiv. 72. sed cum millenis aliis rectius omisisset. VALCK. — Speciosa erat H. Stephani emendatio, ἀναγιμνίσται, commemorat. Sed mutari vulgatum vetat et librorum consensus et veterum Lexicographorum auctoritas. Cognatus quodammodo eiusdem verbi usus cum eo qui hic obtinet, ille est, quo ἀναγιγνώσκω, legere, significat; quem usum idem Suidas adnotavit, cum quo Hesychius consentit, in Ἀνγιμνίσ. S.

CAP. CLXXIV. 7. τῆς Βυβασσίνης) Is. Vossii emendatio est ad Melam I. 16, 10., merito laudata et probata Gronovio. Nihili enim Βυβλίσινης, quod in libris. Chersonesi haec regio Bubassus, apud Plinium lib. V. Hist. Nat. c. 28.

Urbs, unde nomen, modo Βύβαρτος, modo Βύβαρτος. Vide ad Diodori V. 62. WESS.

14. ἐν τῷ δὲ) Una duntaxat litera mutata legerim: ἐν τῷ δὲ πᾶσα σφί ἐγένετο: id est ἐν τῷ δὲ πᾶσα ἡ χώρα σφί ἐγένετο (sive ἦν) νῆσος: extrinsecus enim tota ipsorum regio erat insula. Paulo superius ista leguntur, ἰούσης πάσης τῆς Κνιδίης, πλὴν ὀλίγης, περιβόου. Istum quinque stadiorum Isthmum voluerunt perfodere, cui, quod non esset insula, peninsula debebat Cnidiorum: vid. Pausan. V. pag. 440. Commode succedunt quae sequuntur apud Herodotum, in quibus ego quidem nihil desidero. VALICK.

Ibid. ἐν τῷ δὲ πᾶσα σφί ἐγένετο) Quae in haec verba animadvertit vir doctus, *Miscell. Lips. Volumen VII. p. 621. et VIII. p. 298.* ostentabit. Ipse scripto ad me minore molimine, ἐγγὺς δὲ ταῦτα σφί ἐγ. parum aberat, quin opus illud ex ipsorum sententia perficeretur: aut εὐκότως δὲ σφί ταῦτα ἐγέν. non sine causa faciebant. Coniecturae illae alacrem ingenii volubilitatem declarant. Mihi licebit esse tardiori. Docetur intra eam fossam, quam deprimebant, chersonesum [peninsulam] universam tum fuisse, atque insulae ferme instar. Eum in modum, qui confertim intra urbem se penetrarunt, ἀβρόοι ἐν τῷ γενόμενοι, in Parthenii Erot. c. 9. et de Chersoneso Thracia obportune Noster VI. 36. ἀπὸ δὲ τοῦ ἰσθμοῦ τούτου ἡ Χερσόνησος εἶτα πᾶσα ἐστίν. WESS. — Haud dubie recte habet ἐν τῷ δὲ, scil. ἐν τῷ τοῦ ἰσθμοῦ: et πᾶσα intelligitur χώρα, quod vocab. proxime et praecedit et sequitur. Quare nulla ratio habenda conjecturae a Toupio ambitionius iactatae, in Epist. Crit. p. 61. ed. Lips. ἀντίδοτος pro ἐν τῷ reponere iubente; quam tamen novationem nuper etiam Barkerum, virum doctum, (in *Classical Journal* Vol. IX. p. 490 seq.) patronum invenisse, ex Boissonadi mei literis ad me datis intellexi; sed ille quidem verba ἀντίδοτος δὲ πᾶσα σφί ἐγένετο paullo inferius post τὸν ὤψιστον reponenda censet. Nec vero opus erat operoso alterius Viri docti (I. W.) molimine, vulgatam huius loci scripturam (in eodem *Classical Journal* N.º 20. Vol. X. pag. 326 seqq.) contra Barkerum ita defendentis, ut verba σφί ἐγένετο interpretetur quasi esset ἐπὶ σφί αὖ ἐγένετο, and all within the isthmus would have become secure in their power. Planissima sententia est, quam in versione lat. expressi-

mus: *Erat autem universa illorum ditio intra isthmum: nam Cnidia terra, id est, Cnidiorum ditio, ibi terminabatur ubi isthmus ille peninsulam continenti iungebat. S.*

21 et seqq. ἡ δὲ Πυθίη σφί etc.) Senarios Apollinis Pythii exagitat Oenomaus apud Eusebium Praep. Ev. V. pag. 220. VALCK.

CAP. CLXXV. 3. αὐτοῖσι τε καὶ) Primo ad aspectu scribendum potius videretur, αὐτοῖσι τε, ἢ καὶ τοῖσι περιόκεισι, prouti cepit interpres: plura tamen tuentur vulgata. Mirificum autem illud ostentum, quo malum imminens Pedasensibus horumque vicinis portendebatur, hic suo loco commemoratur; infra lib. VIII. c. 104. loco, ut arbitror, satis alieno: atque adeo etiam attendenti videri poterunt ab aliena manu Herodoteis quae huc spectant illic interiecta. Verba Strabonis ad Herodoti loca iam contulerat ante Casaubonum P. Leopardus Em. VII. c. xi. p. 180. VALCK. — In lat. vers. adde: sive ipsis, sive eorum vicinis. S.

5. τρεῖς σφί τοῦτο ἐγένετο) Dicitur VIII. 104. WESS. — Strabonem conf. lib. XIII. p. 611. S.

8. Ἀδην) Mons Cariae, cui nomen *Lide*, mihi se, quod quidem recorder, alibi non obtulit. Prior interpres *Lyde* expressit, cui congruit Ptolemaei Geogr. V. 3. oppidum Cariae Λύδαι: quod tamen nomen Geographi libri varie scribunt; in *Ulmensi* versione anni 1486. *Clyde*; *Χύδαι* *Coislin*. in codice. WESS.

CAP. CLXXVI. 4. συνήλυσαν) Mihi quoque since- rum videtur. Nisi tamen ista praecessissent proxima, κατεilahέντες ἐς τὸ ἄστυ, difficulter constitui posset, utrum posuisset Herodotus συνήλυσαν, an συνίλησαν, vel συνήλασαν: siquidem ista tria reperiuntur in re simillima adhibita. Pheronem scribit Herod. II. 111. mulieres ἐς μίην πόλιν --- συναλίσσαντα ὑπεπῆσαι πάσας σὺν αὐτῇ τῇ πόλει. Alterum, hic merito repudiatum, legitur III. 45. ubi civium liberos et uxores Polycrates ἐς τοὺς νεωτοίκους συνίλησας εἶχε ἑτοίμους ὑποπῆσαι. Recentioris aevi Xanthiorum simile huius facinus denarrans συνιάσαι Philo praebet *Iud.* pag. 883. E. Attigit hanc historiam similesque commemorat Casaubon. Anim. in *Athen.* XII. c. vii. [ad p. 529. b.] VALCK.

7. ταῦτα δὲ ποιήσαντες etc.) Animosum hoc et triste in

defendenda libertate exemplum Xanthii Alexandri Magni et Cassii Brutique per Asiam expeditionibus iterarunt; meriti Philonis Iud. praeconia, *Quod omnis Proh. Liber* pag. 883., et Appiani, in Harpagi nomine aliorum culpa vitiosi, *Bell. Civ. IV.* p. 1017. [cap. 80. T. II. nostrae ed. p. 633.] qui sua Plutarcho debet in Bruto p. 998. WESS. — Plutarcho nihil debere Appianum, abunde alibi demonstravimus. S.

CAP. CLXXVIII. 4 seq. τῆς Νίνου ἀναστάτου γυναικός) Vide supra, c. 106. Mirum vero accidit *Arch. ἀναστάτω*. Scribae-ne in animo fuit secundus casus virilium *Κροίστω, Βάττω, Πεισιστράττω, Μειβλιάρτω* et similium? Non dixero. WESS. — Videri poterat ἀναστάτω istud scioli cuiusdam temeritati ortum debere, qui, quum ionicas ubique formas restituere vellet, hoc vocabulum ita formavit, quasi primus casus ἀναστάτης esset. Nusquam quidem alibi, nisi in propriis nonnullis nominibus, genitivus casus nominum secundae declinationis in *τω* formatus reperitur. S.

9. ὀγδῶκοντα καὶ τετραχόσις) Amplitudinem urbis iisdem stadiis circumscribunt *Plinius N. Hist. VI.* 26., *Philostatus vit. Apollon. I.* 25. et *Orosius II.* 6. *Ctesias, Clitarchus, Strabo, Curtius* dissentiunt, de stadiorum numero centum ferme auferentes. Itaque *Nostrum* errasse *Is. Vossius* profitetur, et confudisse nobilissimas urbes Ninum et Babylonem: illius ambitum stadiorum fuisse cccclxxx., non huius. *Observat. Var.* c. 8. Quae docte disputata, certa non sunt, et paene arbitraria. De Nini et Babylonis spatium *Diodorus II.* 3. et 7. WESS. — Varias virorum doctorum sententias super ista Scriptorum discrepantia retulit *Larcher* in *Adnot. ad h. l.* De vocab. ὀγδῶκοντα oblitus eram in *Var. Lect.* monere, sic cum iota sub ω scribi in edd. omnibus libris, excepto *Schaeff.* De suis codd. nihil hic adnotavit *Wess.* Noster cod. F. (qui aliàs frequenter iota adiiicit, ubi alii negligunt) ὀγδῶκοντα scribit absque iota, sic vero et *Pa.* et alii puto mssti omnes; quos secutus sum cum *Schaeff.* Cf. *Var. Lect.* c. 163. 8. S.

15. ὁ δὲ βασιλεὺς πῆχυς etc.) *Lucianus Catapli c.* 16. de quodam beatulo, καὶ μονοτονχὶ καλλίων καὶ ὑψηλότερος ὅλας πῆχει βασιλικῶ: in quae criticus, ὁ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει

ἐπὶ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους, prorsus ad Herodoti mentem. Satis adparet, *regium cubitum* Persicum intelligi: Persarum enim reges Βασιλεῖς dici adsolebant. Vulgaris cubitus Asiaticus est et fortasse Samius, quem II. 168. Aegyptio parem, et ἑξαπάλαιστον sive *sex palmorum* esse in eadem Euterpe cap. 149. perhibet. Atque haec de cubiti mensura. Ecce aliud animadvertendum. *Muri Babylonici* crassitudinem et altitudinem minime eandem finierunt Herodoto recentiores. Plinii ducentos celsitudinis pedes, hinc inconsiderate depromptos, examinavit *Salmasius* in *Solin.* pag. 871. Examinavit eosdem, sicuti et *Ctesiae*, *Diodori*, *Philostrati* atque aliorum aberrationes, *Olearius* in *Philostrati* vit. Apoll. I. 25., quos consule. WESS. — Adde quae *Larcherus* ad h. l. contulit. S.

CAP. CLXXIX. 5. ἰκνύσαντες δὲ πλίνθους) Nihil inest dictioni, quod ingratum sit. Πλινθουργός, πλινθουλκός, πλινθουλκείν sunt in *Polluce* VII. 163. Latinis *ducendi lateres*, *ducti lateres*, *ducere lateres* usu teruntur in *Vitruvii* II. 3. *Plinii* Hist. Nat. XXXV. 14., Graecorum exemplo. ΠΑΙΝΘΟΤΕ ΕΙΡΥΣΑΝ in *Pyramide latericia* regis *Asychis* II. 136., cui convenit *Vatis Nahumi* c. III. 14. ἄρυσον πλίνθον, *trahere* sive *duc lateres*. WESS.

7. καὶ διὰ τρήκοντα δόμων πλίνθον etc.) *Salmasium* et *Fabrum*, temere haec vellicantes, coërcuit *Gronov.* beneque τρήκοντα δόμους expedit. *Glossarium Sangermanense*, Δόμον, οὐκ ἐπὶ τῆς οἰκίας, ἀλλ' ἐφ' οὗ συνήθηα τάττει· Ἡρόδοτος Α. καὶ Β., nimirum hoc loco et II. 127. [Conf. *Polyb.* X. 22, 7. et quae ibi olim notavimus.] Id male, quod ταρσοὺς καλάμων *alas arundinum* esse *Vir Cl.* iussit; cui quidem decreto valide *Grammatici* obnituntur, *Scholiastes Herodoti*, *Hesychius*, *Suidas*, *G. Corinthus*, [*Gregor. dial. ion.* §. 107. ubi cf. *Koen.*] quamquam non eodem omnes pacto, *crates*, *πλέγματα*, interpretati. Tum praeter ceteros *Thucydides* II. 76. ἐν ταρσοῖς καλάμου πῆλον ἐπίλοντες: ubi Critici: *πλέγματα*, ἀπὸ καλάμου πεποιημένοις, rectissime: nam quae sequuntur, non *panuculas arundinum*, sed *texta et crates* requirunt. Iure ergo *Salmasius* et *Reiskius* hoc probarunt. Quod autem *crates* eas inter *laterum ordines* stiparint structores, non alia fortasse causa impulsus fecerunt, quam ut *bitumini* essent *ligumento*; prorsus uti *Syracusani* τῶν ἰλῶν καλάμον, *arum* Herodot. T. V.

dinem palustrem, adhibuerunt πρὸς τὴν σύνδεσιν τῆς κοίτης, ut *calx* ligaretur *magis*, in *Diodori* XIII. 113. Quem quoque in usum *Vitruvius* tomicem commendat ex sparto Hispanico, arundinem Graecam, et, si eius copia non sit, palustrem, de *Architect.* II. 3. Forte quoque non omnes latericias conpagas, sed imas triginta, ita constiparunt, quod structuræ series, uti hic expingitur, videtur innuere; cuius quidem instituti rationes habere potuerunt varias. Ut ut est, non laudo correctiones *Corn. de Pauw*, διὰ τριήκοντα πλίνθων δόμων ταρσούς καλῶς διχοτομοῦντες, quippe violentas et veri colore defectus. Quis δόμων ταρσούς de ima murorum parte accipiet? ut alia ne tangam. *WESS.* — In Latinis nostris mutata hoc loco nonnulla velim. Primum, quod scripsi *loco calcis*, rectius fuerat *loco luti*. Tum, pro *arundinum alis*, intelligo debuisse ex *Wesselingii* observatione *crates* vel *craticulas arundineas* poni. Denique, quod istud, διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθων, (ubi πλίνθων collective dici adparet) de tricesimo quoque laterum ordine interpretatus sum: videri debuerant utique per se graeca verba eam in sententiam accipienda; in quam etiam a plerisque interpretibus (in his *Wytenbachio*, *Select.* pag. 353.) accepta video. Sed, siquidem (ut consentaneum est) firmitati operis inservire debuit arundo cum bitumine inter laterum ordines interserta, exputari aegre potest cur nonnisi tricesimo cuique ordini interposita fuerit. Quare cum *Wesselingio*, cui in hoc *Salmasius* praeiit, (*Exercit. Plinian.* p. 1230.) *triginta ordinibus laterum* (nempe triginta imis ordinibus) interpositas fuisse illas arundineas crates crediderim, nec adseverarim tamen. Caeterum muri veteris descriptionem, in quo interserta inter laterum ordines strata arundinea erant, habes in *Tavernerii Itinerario*, lib. II. c. 7. T. I. p. 295. ed. in 8. S.

[11. οἰκῆματα μονόκωλα) *Domunculas unius contignationis* reddiderat *Valla*, suffragante *Aem. Porto*. *Domunculas unius membri* posuit *Gronov.* id est, *unius conclavis*, ut idem in *Notis* ait, probante *Wytenbachio*, *Select.* pag. 354. et *Schneidero* in *Lex. crit.* voce *Μονόκωλος*: nec multum *Larcherus* abiit, reddens *des tours qui n'avoient qu'une seule chambre*, scil. *turres ex Strabone adsciscens*, qui tamen multa in hac descriptione ab *Herodoto* dissentientia habet, lib.

XVI. p. 738. Et satis quidem commoda interpretatio ista debebat videri, si modo usquam voc. κῶλον illa notione usurpatum reperiretur. Nam, quod Nostri verba II. 126 extr. huc traxit Gronovius, quem etiam secutus Schneider I. c. unum quodque conclave pyramidis intelligit; id quidem prorsus alienum est, quum manifeste ibi ἑκαστον κῶλον unumquodque *latus* significet: cum quo loco si conferas II. 124, 24. videbis ibi eadem notione vocab. μέτωπον (*faciem, superficiem*) poni. Neque alia notione apud eundem Nostrum IV. 62, 7 et IV. 108, 4. vocab. κῶλον usurpatur. Quare μονόκωλα εἰρήματα intelligenda putavi *domunculas unum continuum latus, unam continuum superficiem offerentes*, id est, contiguas et uno tenore continuatas. S.]

[12 seq. τὸ μέσον --- τεθρίπῳ περιπλασιν) In ea regione ubi olim urbs Babylon stetit, vidisse se adfirmat Tavernier in Itinerar. lib. II. c. 8. pag. 297. muri reliquias ea crassitudine, ut sex vehiculis una fronte currentibus spatium esset: lateres igne cocti denorum pedum in longitudinem et latitudinem erant, trium pedum altitudine. S.]

17. Ἴς καὶ τῷ ποταμῷ τὸ εὐνιμα) Etymologus mstus, de quo supra, [ad c. 171, 15.] Ἴς ὄνομα ποταμοῦ, ὡς φησι Ἡρόδοτος καὶ Φύλαξ ὁ ἱστορικός, atque alibi iterum. An Σκύλαξ est? Eustathius in Iliad. p. 877, 16. [827, 19. ed. Bas.] habet his consimilia, sed καὶ τις δὲ Φύλαξ ἱστορικός, quem non magis cognitum habeo. Adseverat S. Bochartus Phaleg. IV. 17. Arabibus illud flumen nunc Isa esse et dici, non sine lapsu; aliud est, accurate descriptum a Golio in *Alfergan*. pag. 123. Nomen etiam illi multo recentius venit ab Isa, Alis filio, Almansoris Chalifae patruo; neque hoc insuper habuit Steph. le Moynes Var. Sacr. p. 136. WESS.

CAP. CLXXX. 4. ἐξ Ἀρμενίων) Supra c. 72. ἐξ Ἀρμενίων οὐρεος, quod planissime expressit Dionys. Perieg. 989. Verum quod hic scribitur, non discrepat. Vide Procopium Bell. Pers. I. 17. et Salmas. in Solin. p. 457. WESS.

7 seqq. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ etc.) Inpeditior verborum ordo Cl. Pauw movit, ut τὰς ἐπικαμπὰς παρὰ χ. ἢ. mallet; Reiskium vero, τῇ αἱ ἐπικαμπαὶ --- ποταμοῦ, αἰμασιῇ etc. cui ego adsentirer, si quid esset innovandum. Gronovium vide, nimium tamen in rixa super τῷ ἄρτιον,

de qua *Dissert. Herod. c. 5.* [Per epexegesin, sive adpositionem quam vocant Grammatici, iuncta ista esse, αἱ ἱπικαρσῖαι et αἱμασιή, monuerat Gron. citans etiam aliud exemplum, ubi alterum nomen in plur. num. alterum in sing. positum, ex I. 205, 8 seq. Caeterum in Nota ad h. l. idem *Iac. Gronovius*, pro sua et humanitate et comitate, diris omnibus devovit bonum Küsterum, quod ille ad *Suid.* voc. αἱμασιή adnotare oblitus est, pro vulgato ἡρπάζον ibi ἄρπιζον scriptum oportuisse.] Mox οἰκίων ex *Arch.* refinxissem, scriptoris consuetudini inhaerens; nisi οἰκίων et οἰκίας parili usu deposuisset I. 114. III. 51. IV. 79. Excusari autem non potest *Dionysius Halic.*, quum *Art. Rhetor. c. 1, 3.* ὡς πού καὶ Ἡρόδοτος πεντάροφα καὶ ἑξάροφα φησὶν εἶναι ἐν Βαβυλῶνι, si errantem memoriam in lapsus patrociniū repudiet. WESS.

11. καὶ τὰς ἱπικαρσῖας) Imo vero legendum καὶ ἱπικαρσῖας. Articulus in ista sede locum non invenit, definiens orationis quod dicitur subiectum: Babylon κατατίμῃται τὰς ὁδοὺς ἰθιῖας τὰς τε ἄλλας, καὶ ἱπικαρσῖας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχουσας: in vias fuit divisa, ceteras quidem rectas, sed transversas quae ad flumen ferebant. De Syracusarum Acradina *Cicero* in *Verr. IV. c. 53.* ceterae urbis partes una via lata perpetua multisque transversis divisae. Ferri nequit articulus bis positus apud *Herod. lib. V. c. 77.* οἱ δ' ἱπποβόται: scribendumque, ἱπποβόται δὲ ἐκαλέοντο οἱ παχίης τῶν Χαλκιδίων. Recte legitur *lib. VII. 218.* καταβρώδης μὴ οἱ Φωκίης ἔωσι Λακεδαιμόνιοι. *Lib. VIII. 26.* πυνθανόμενος τὸ ἄθλον ἰὸν στίβον. *Lib. IX. 11.* ξείνους ἐκάλεον τοὺς βαρβάρους. Credi vix potest quam frequenter in minutis hisce fuerit ab hominibus etiam Graece perdoctis peccatum. Nostro loco si scriptus Codex praeberet καὶ δὴ καὶ ἱπικαρσῖας, genuinum videretur. VALCK. — Vera utique Viri doctissimi de hoc genere observatio est: at nunc quidem non erat ei locus. Nec enim, ut ille sibi persuaserat, opponuntur hoc loco ὁδοὶ ἰθιῖαι et ἱπικαρσῖαι; sed omnes urbis viae erant ἰθιῖαι, rectae, et ad lineam sectae, tam reliquae, αἱ ἄλλαι, quam transversae, αἱ ἱπικαρσῖαι, quae ad flumen tendebant. Sed de *Valckenarii* in interpretandis istis verbis errore iam monuisse video *Schaeferum* ad *Gregor. p. 564.* De altero loco, V. 77. dicemus, ubi eo pervenerimus. κατατίμῃται τὰς

αὐτοῦ idem valet ac κατατιτμημένας ἔχει, quemadmodum paullo ante (l. 7.) τὸ -- τιῆχος ἐκάτιρον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλάταται, i. e. ἐλαμμένους ἔχει. S.

[14. ἐπῆσαν) ἐπῆσαν cum iota sub π ediderat Reizius; priores ἐπῆσαν absque iota S.]

[15. Φέρουσαι καὶ αὐταὶ ἐς αὐτὸν τὸν ποταμὸν) Duo verba καὶ αὐταὶ si h. l. abessent, nemo desideraret: quae, ut prorsus inutilia, ac temere e superioribus repetita, abiicienda *Werferus* censuit, Act. Philol. Monac. T. I. p. 83 seq. Agnoscunt ea tamen libri omnes, et tueri locum possunt: sicut viae transversae versus fluvium tendunt, sic *item* hae portulae non modo ad fluvium tendunt, sed ad ipsum fluvium ducunt, sub ipsis his portulis praeterlabentem. S.]

CAP. CLXXXI. 4 seq. ἐν τῷ ἦεν τὰ βασιλῆα) Adstipulor Gronovio, ἐν τῷ μὴν -- corrigenti. Hiati alioqui sententia. Confer *Diodorum* II. 8. WESS. — Tum *idem* in *Addendis* ait: „Ista ἐν τῷ ἦεν τὰ βασ. adiutabat doctissimus *Gisb. Koenius*, ἐν τῷ μὴν ἐνὶ -- ἐν δὲ τῷ ἰτέρῳ, opera minime spernenda.“ — Hiare utique quodammodo videri poterat oratio: et commodissimae praesto sunt virorum doctorum emendationes. Relegatum tamen nolim *Homericum* verbum ἦεν, quod tenent uno cod. F. excepto libri omnes; et ipsum εἶεν, quod hic habet, haud dubie ex illo corruptum est. Rarior quidem apud *Nostrum* haec verbi forma; superest tamen etiam c. 196, 19. alibi fortasse a librariis oblitterata aut incrustata, ut c. 122, 11. qua ratione forsitan etiam c. 180, 14. verum erat ἐπῆσαν, ab aliis in ἐπῆσαν mutatum. Commode quidem μὴν h. l. adiceretur, sed necessaria non est particula: saepe *Noster* omittere conjunctivas particulas amat. Necessarium vero verbum praeteriti temporis ἦν vel ἦεν, cui opponitur quod mox de *Beli* templo ait, ἐς ἐμὲ τοῦτο ἔτι ἰόν. Verbum τιτιχιστο impersonaliter accipiendum, munitum erat, i. e. munitiones, munita loca exstructa erant. ἐν τῷ idem est ac ἐν τῷ ἐνὶ. Ad περιβόλῃ etc. ex praecedente verbo intellige τιτιχισμένα, nempe τὰ βασίλεια. Qua copia laborare codicem F. in *Var. Lect.* dixi, eadem et cod. *Med.* laborabat, quem imperite secutus *Gron.* sic edidit περιβόλῃ τε μεγάλῃ τε. S.

[6. Διὸς Βήλου ἱόν) De *Beli* templo consuli potest *Caylus*

in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXI. p. 42 seq. ubi etiam icon tabulæ aeneæ expressa: et *Danville* in *Mem. de l'Acad.* T. XXXVIII. p. 255 seqq. *Solidæ turris*, quæ mox memoratur, reliquias vidisse sibi visus est *Niebuhr* prope oppidum Hella: cuius vide *Itinerar.* T. II. p. 289 seq. S.]

9. σταδίου καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ ὕψος) *Lapsum prioris interpretis*, sive *Heresbachii*, in Latinis *crassitudine simul et altitudine*, merito reprehendit *S. Bochartus Phaleg.* I. 13. Nihil de altitudine. *WESS.* — Hoc caput (inde a lin. 3.) et duo proxima capita desunt versioni *Vallæ.* Conf. *Wess.* ad c. 183, 11. S.

11. μέχρις οὗ ὅτε πύργων) *Reiskius* mavult μέχρι καὶ ὅτε, citra necessitatem. *WESS.* — *Herodoteus* scribendimos non est obliterandus. Lib. II. 19. μέχρι οὗ αὐτῆς τριπίων τῶν θρινίων. II. 53. μέχρι οὗ πρώην. II. 173. μέχρι οὗ πλεθούσης ἀγορῆς. III. 104. μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύτης. Ionismus et in his poscit μέχρι. *VALCK.* — Et me hic μέχρι malle, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLXXXII. 1. ἔμοι μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες) Ita prudenter [nunc quidem] et sine superstitiosa credulitate. Turpissimæ fraudes veteratorum fuerunt, quibus saepius, quam proditum litteris est, simplicitati matronarum et puellarum illuserunt. Quid *Paullinae*, Imperante *Tiberio*, evenerit, notum ex *Iosepho* est, *Ant. Iud.* XVIII. 3, 4. Vide *Io. Clericum* in *Hesiodi Theog.* vs. 940. *WESS.*

4. Quatuor verba, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον inducit *Reiskius*, ne bis idem dicatur. Ego, si quid mutandum, καὶ τὸν αὐτὸν τρ. praeferrem. *WESS.* — Verborum copiam, quæ inutilis redundantia videri possit, non omnino respuit *Nostri* stylus: at hic tamen non prorsus otiosa videri debet repetitio. Pro ionico κατὰ περ (l. 3.) est καθάπερ in *Pa.* S.

5. καί μ' αὖτις ἐν τῷ ταῦ Διὸς etc.) *Strabo* XVII. pag. 1171. [pag. 816. n. ed. Cas.] *Iovi Thebæq̃ εὐειδιστάτην καὶ γένους λαμπροτάτην παρθένον* ministrare perhibet; sed talem, qualis *scurrae Petronii Quartilla.* *WESS.*

10. ἔσω ἐν τῷ νεῷ) *Dedi scriptis Codicibus*, ne negligenter; etsi in re ipsa differitis nulla. *Iosephus* in *Paullinae* historia, ἔνδον ἐν τῷ νεῷ. De statuto tempore, quo *Apollo Patara* invisebat, *Servius* ad *Aen.* IV. 143. Nam constat, *Apollinem sex mensibus hiemalibus, apud Patara, Lyciae ci-*

videtatem, dare responsa; unde Pataraeus Apollo dicitur, et sex aestivis apud Delum. WESS.

CAP. CLXXXIII. 4. τὸ βάθρον rectissime Gronovius vertit gradum, exemplo Curtii; qui Diodori XVII. 66. τὸ κατὰ τὸν θρόνον ὑπέβαθρον suo sermone expressit. [lib. V. c. 2.] Vide Brissonium Regn. Pers. I. 76. p. 104. WESS.

11. λαβανωτοῦ χύλας τάλαντα) Vallae grandis dica inpingitur [a Gronov.] ob centum millia talentorum, quae olim in Latinis: verum eius caussa melior est. Codex, quem secutus est, haec omnia, sicuti Arch. Vind., praeteriit. [Vide supra, ad c. 181, 9.] Absunt etiam a P. Phoenice, hiatus alioqui versionis Laurentianae sarciente. [In Phoenicis editione nullosuppleri Vallae hiatus, sero ipse Wess. agnovit.] Debetur peccatum Heresbachio. Atque hoc visum fuit verbo monere, ut criminatio cesset. WESS.

[14. Ἰτι τὸν χρόνον ἱκίμεν) Tempore illo, quod mox definit Scriptor, scil. Xerxis aetate. Quod mox addit, ἰνῶ μὲν οὐκ εἶδον, clare ostendit, ipsum Herodotum Babylonem vidisse. conf. c. 181, 6 seq. S.]

18. Εἰς ἔκτος δὲ ὁ Δαρσίον) Redux ex infelice in Graecos expeditione, auctore Arriano Exp. Alex. VII. 17. Iunge Diodorum II. 9. WESS.

CAP. CLXXXIV. [2. ἐν τοῖς Ἀσσυρίοις λόγοις) Conf. Wess. ad c. 106, 10. S.]

5. τῆς ὑστερον γενήσε πέντε πρότερον etc.) Quinque hae generationes annorum circiter clx. in varias angustias doctissimos coegerunt viros. Ios. Scaliger, ut aliquis Ctesiam inter et Herodotum consensus esset, nec Semiramidis aetas tam sera haberetur, πέντε in πενήκοντα mutavit, in Notis ad Fragmenta Vet. p. 42. Camp. vero Vitranga, magnus et eruditus Theologus, alia ex caussa γενήσε ἢ sive διακρίνει, Comment. in Iesaiam c. XIII. p. 484., quae quoque coniectura Galei Herodoto adscripta cernitur. Neutra opus est. Non agitur de Semiramide, Nini coniuge: Ninum certe Herodotus in Musis uxoremque eius nusquam deposuit. Describitur regina Babylonis Semiramis, quae aggeribus obiectis restagnans flumen coërcuerit. Assyriam fuisse non meminit, nedum Babylonem condidisse. Errat enim Stephan. Byzant. in Βαβυλωνί, Nostro errorem exprobrans de Semiramide, quam struxisse illam urbem perhibuerit.

Fuerunt, uti significavit, Babyloniorum reges plures: testatur eorumdem memoriam et nomina *Canon Astronomicus* sive *Ptolemaei*: sunt quoque in sacris nostris tabulis: horum uni centum et sexaginta annis ante Nitocrim *Semiramis* haec enupsit, operaque absolvit, de quibus heic loci. Plures autem reginas in Asia olim fuisse, quibus *Semiramidis* fuerit titulus, aliunde constat. Vide *Scaligerum* ad *Chron. Eusebii* A. DLXXXIII. et *Bouherii* *Dissert. Herodot.* c. 2. WESS.

CAP. CLXXXV. 2. τῇ οὐνομα ἦν Νίτωρις) Vide II. 100. Quaeritur cui regum Babyloniorum, quos cognitos aliunde habemus, *Nitocris* uxor fuerit. Viri multo eruditissimi *Scaliger*, *N. Abramus*, *Vitringa*, *Bouherius*, atque alii, eam Nabuchodonosoro sive Nebucadnezari, elocant; fuisseque adeo aviam ultimi Babyloniorum regis Labyneti sive Nabonedi, h. e. *Beltzaris* apud *Danielem*. Mihi, omnia perpendenti, uxor fuisse Evilmerodachi, Nebucadnezaris filii, videtur; habeoque eius sententiae ex aliqua parte adstipulatorem V. Cl. H. *Venemam*, longo mihi amicitiae usu iunctissimum, in *Dissert. in Vaticinia Danielis* p. 119. Atque hoc belle (si *Beltzasar* regum fuerit Babyloniorum postremus, nec diversus a *Nabonedo*, uti equidem opinor) dicto *Ieremiae* c. xxvii. 7., *Nebucadnezari*, filio, et nepoti, dicto audientes, neque ultra subactas gentes fore, conveniet: concordabit praeterea *Nostri* cap. 188., quod *Nitocrim Labyneto*, regum Babyloniorum ultimo, matrem, non aviam, quae *N. Abrami* et *Vitringae* sententia, contribuit. Neque obicit quidquam mentio [l. 7.] *Nini a Medis occupatae*; quippe revera a Medorum rege *Cyaxare* superioribus annis domitae ac pessumdatae, uti narratum c. 106. Necesse enim non est, nec exigunt *Nostri* verba, ut *Nitocris* reginae tempore subiugata urbs censeatur. Corruit proinde *Bouherii* suspicio et coniectura, *Ninum* bis in Medorum venisse ditionem et potestatem, primum *Cyaxaris* auspiciis, deinde *Astyagis*, *Dissert. Herodot.* cap. 21, 11. p. 240. Ruit etiam elegans Cl. *Pavii* emendatio, ἐν δὲ δὴ καὶ τὴν Ἰνν, qua de urbe c. 179. WESS.

[11. τῆς ἐς τῶν τινὰ καμίων etc.) Tractavit hunc *Herodoti* locum *Heeren*; in erudito opere cui tit. *Ideen über die Politik --- der alten Welt*, T. II. p. 775 seqq. Sinuosum istum

Euphratis flexum schemate depingere operae pretium duxit Larcher in Notis ad h. l. S.]

13. Ἀρδύρα) Simili titulo urbs est VI. 119. verum alio situ. Scio S. Bocharto aliter visum esse, et miror: haec ad Euphratem habuit sedem, illa in regione Cissia uls amnem Tigrim. De vocabuli origine quae disputantur Phaleg. IV. 16. erudita sunt, sed controversiis obnoxia. WESS.

[14 seq. ἀπὸ τῆς τοῦ θαλάσσης, a mari mediterraneo; (conf. c. 1, 3. ibique not.) id est, ab oris maris mediterranei, puta, e Ionia, Graecia, Italia: nam e mari mediterraneo navi intrari in Euphratem non posse vulgo notum. Sed istud perincommode dictum videtur, καταπλέοντες εἰς Εὐφράτην, quod significat in Euphratem navigantes. Satis adparet, hoc dicere Herodotum, qui Euphrate fluvio Babylonem proficiuntur: at id graece sonat πλέοντες Εὐφράτην, κατὰ Εὐφράτην aut δι' Εὐφράτου, sive composito verbo, καταπλέοντες κατὰ Εὐφράτην, aut nude καταπλέοντες Εὐφράτην. Quare praepositio εἰς aut casu irrepsisse videtur ex praecedentis verbi terminatione temere repetita; aut ad imperito olim librario inferta, qui e mari mediterraneo in Euphratem fluvium navigari posse putasset. S.]

20. ὄρυσσι ἑλυτρον λίμνη) Si λίμνης malis, ipse IV. 173. dabit ἑλυτρα τῶν ὑδάτων, et Pausanias ἑλυτρον κρήνης VII. 27. et II. 27. ex iusta Sylburgii correctione. Vide vero mihi Suidam. Scholiastes ad hunc locum, ἑλυτρον, σείκη, ἄρμα, et bene, etsi parum ad rem. Ille, posthabita voce quae explananda fuerat, Σείκη παρὰ Ἡρόδοτον, θήκη, ἄρμα. Non vidi magis. WESS. — At σείκη etiam apud Herodot. occurrit: vocem ἑλυτρον vero suo loco habet Suidas. Mireris vero ab nullo veterum Grammaticorum adnotatum esse significatum, quo et Herodotus et Pausanias hoc vocab. usurparunt, pro alveo vel receptaculo aquarum: nec enim facit satis, quod ad voc. ἑλυτρα apud Hesych. inter alios significatus πηγάδι memorantur. Confer vero Nostrum cap. 186, 8 seqq. S.

30. ἐν τι τῶν πλέων ὑδάτων etc.) Haec innuere videntur, absoluta flexuosa per varios fluvii anfractus navigatione, ventum tandem fuisse in amplissimum lacum, et, eo circumnavigato, Babylonem. Quod et praecedentia, et c. 186. falsi arguunt. Prudens regina duo meditata est et peregit,

tum ut fluvius esset σκολιός, tum ut τὸ ὄρυγμα πᾶν foret ἕλος. [conf. c. 186, 24. et 191, 14.] Prius, ut inpetus fluvii variis flexuris frangeretur, et navigantes tardius procederent: hoc, ut lacuna obiceretur Medis amplissima et ad amnis aquas recipiendas capacissima. Quae si vera sunt, uti mihi videntur, quid illud ἔκ τε τῶν πλόων? *Corn. de Pauw*, cuius animum eadem difficultates agitarunt, in correctione remedium invenit, et quidem ἔκ τε τῶν πλοίων sive πλυνίων, ex pluribus, ex nimietate fluvii, ut aquas lacus exciperet ingens. Quo, qui volet, utatur: mihi non bene sapit. Quid si ἔκ τε τῶν πλόων tantumdem valeat ac ἔξω τε τῶν πλόων, et praeter navigationes istas etc.? Ita reginae consilio scriptoris oratio congruet. Sed viderint doctiores. WESS. — *Toupius*, per literas a *Larchero* consultus, intelligebat ἐκ τῶν πλόων σκολιῶν, post navigationem per anfractus fluminis intrandum fuisse in lacum. Quem secutus ille vertit: et de les forcer, au sortir de ces détours, à entrer dans un lac immense. At sic vocabuli περίοδος, quod non otiose hic positum debebat videri, nulla ratio habebatur. Mihi videbatur ea *Herodoti* sententia fuisse, quam in Latinis nostris expressi. Nempe via pedestris et maxime compendiosa (τὰ σύντομα τῆς ἐκ Μήδων ὁδοῦ, ut paullo post ait) intercepta fuit per amplissimam illam lacunam; quo, si quis vitaturus longos fluvii anfractus, exscendere navi et pedibus Babylonem ire vellet, circumire lacum illum cogeretur. Sed et lubens ego certiora a doctioribus discam. S.

CAP. CLXXXVI. [2. ἐξ αὐτῶν *Reiskio* videbatur significare post ea perfecta. Tum *Idem* pro ἰούσης l. 3. ἰόντων corripbat. S.]

12. ἐν τῷ ἐπιμύπλωτο τοῦτο) Non audio codices dialecti morem spernentes: pravum quoque, [l. 13.] quod et *Kiisterus* in *Clerici Bibl. Vet. et Recent.* commonefecit, ἀπεξηραμένον. Noster ex *Med. Vind. Arch.* VII. 109. διαβαίς -- τὸ μέθρον ἀποξηραμένον [sive ἀπεξηρασμ.] verum ostendit. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad VII. 109, 2. et conf. *Adn.* ad l. 130, 8. et 168, 7. S.

16. ἀντικαθόμισσι πλίνθοις ὀπτῆσι) Simile putares *Comici* in *Pac.* vs. 99. τοὺς κοπῶνας καὶ τὰς λαύρας καὶ ναῖς πλίνθοις ἀντικαθόμειν, i. e. ut *Scholiastes* explicat, ἀποφράξαι, obstruere:

Iverunt in eam quoque sententiam docti viri, Reiskius et Abresch. Non nego, quod olim ad Diodorum Siculum infitabar. ἀνοικοδομῆν idem aliquando esse atque ἀποικοδομῆν sive aedificando obstruere. Conlecta ab illo loca ad hanc verbi notionem sunt in *Comment. ad Constantin. de Caerim.* p. 252. et ab hoc *Diluc. Thueyd.* p. 556. et possunt adcessionem augeri. Verum, hunc Herodoti sermonem idem requirere, non arbitror. Regina, siccato fluvii alveo, labra sive margines eiusdem lateritio opere munit; tum quoque gradus, quibus in flumen ex vicis descensus erat per portulas, de quibus c. 180. simili lapidum genere eduxit. De obstructione aut marginum aut descensus nihil hic, neque potuit referri, nisi absurde et contra matronae consilium. Adde c. 191. et fatebere, τὰς πυλῖδας non opere caementitio fuisse obstructas, sed arbitrio et comodo civium patere et claudi solitas. WESS.

22. ταῦτα ἀπαιρίσκον) Inprudenter littera verbo detracta est, uti et VII. 5. ποίεσκετο, quod VII. 119. scribitur rectius. Πόισκε, Φοβίσκε, et hoc de genere plura, in usu sunt. WESS. — Quod in *Var. Lect.* scripsi, verbum ἀφαιρῆν formā activa non esse in usu, memoria tunc me sefellerat. Praesto sunt, quamquam non ex Herodoto, tamen ex probatissimis auctoribus, usus illius exempla. Itaque apud Nostrum ἀπαιρίσκον lubens reposuerim; in *Var. Lect.* autem ad h. l. post illa verba „et tenuere post eum alii:“ deletis reliquis omnibus; non nisi haec adiecta velim: „ἀπαιρίσκον tuentur nostri libri F. Pa. Pc.“ S.

24. ὡς δὲ τὸ τε ὄρυχθιν λίμνη πλήρης ἐγγόνει) Elegans est Cl. de Pauw correctio, τὸ τε ὄρυχθιν λίμνη πλήρης ἐγγόνει: ubi illud, quod effossum lacui erat, repletum ex flumine fuit. Geminum ἔλντρον λίμνη, superius bis usurpatum. WESS. — At correctione, si quid video, non erat opus. Naturalis verborum series haec fuerit, τὸ ὄρυχθιν ἐγγόνει λίμνη πλήρης. Sic mox l. 27. αἶτ τὸ ὄρυχθιν, ἔλος γινόμενον. S.

27. ἐξάγει ob speciem ionicam praetuli. WESS.

CAP. CLXXXVII. 10. Οὐ γὰρ ἄμεινον) Vetus formula, qua potissimum utebantur, si quid noxium atque inutile fore, testarentur. Hesiodus Oper. vs. 748.

Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζην, εὐ γὰρ ἄμεινον,
παῖδα δουδικαταίων - - -

ubi vide *D. Heinsium*, et *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XIII. 3. *Nostrum* praeterea III. 71. et 82. *WESS.*

19. ἀπλοστός τι ἔας) Retineri potuerat ἔης, ut III. 143. IV. 151. etc. Sed placet *Med. Noster* II. 19. πρόθυμος δὲ ἔσται - - πύλλομαι. *Reiskius* superius [l. 14.] corrigit καὶ αὐτῶν τὸν χρεῖζοντα ἱππικαλομένων, medicina arbitraria et superflua. *WESS.*

CAP. CLXXXVIII. 3. Λαβυνίτου) Scripsit Λαβυνή-
του, uti c. 74. et 77. Nomen sola pronuntiandi mutatione discrepat a titulo *Nabonedi*, ultimi regis *Babyloniorum*, ut eruditi viri *Vitringa*, *Venema* atque alii ostenderunt. Opinor autem et patri, qui aliis *Evilmerodachus*, et avo *Nebucadnezzari*, honorarium hunc fuisse titulum, quales in *Medorum*, *Persarum*, *Babyloniorum* et *Aegypti* regibus varii. *WESS.* — Conf. ad c. 77, 10. notata. *S.*

9. ἄμαξαι - - ἡμιόνισαι) Constans haec *Codd.* scriptura, si levem discrepantiam *Vind.* et *Arch.* praetervideas, *Athenaei* et *Eustathii* consensu magis roboratur. *Cl.* tamen *Reiskius* ἡμιελίας reformat, qui currus fuerint sescupli, sive dimidio tanto maiores ordinariis plaustris: mulos enim esse tarda animalia, neque plaustris apta. Oblitus est *Homeri* Ἰλ. Ω'. 266.

Ἐκ μὲν ἄμαξων αἶψαν εὐτροχον, ἡμιονίστην,
καλὴν, - - -

tum τὰ ὄρμα sive ὄρμα καὶ ζεύγη, quorum in *Platone*, *Isaaco*, *Demosthene*, *Aeschine* non infrequens memoria; ne quid addam ex rebus nostrae aetatis *Hispanicis* et *Lusitaniciis*. De *Choaspe* et eius aqua *B. Brissonius* *Regn. Pers.* I. 82. p. 122. copiose. *WESS.*

10. ὅποι ἀν' ἐλαύνῃσι) Scribi poterit ἔπονται οἱ, ὅποι ἀν' ἐλ. ex *Athen.* II. p. 45. v. atque ita legit *Eustath.* ad *Od.* Δ'. p. 173, 23. *Ctesias* apud *Athen.* ἱστορίῃ, ὅπως ἔψεται τὸ βασιλικὸν τοῦτο ὕδωρ, καὶ ὅπως, ἐναποτιθέμενον τοῖς ἀγγείοις, συμφέρεται τῷ βασιλεῖ. Sic corrigendum puto vulgatum φέρεται: firmant emendationem *Brissonio* notata de *Regn. Pers.* p. 80. aqua vasis recondita deportari solet quocumque se *Rex* moverit. Scripserat, opinor, *Alex. Clemens*, omissis, quae feruntur intermedia, *Paedag.* II. p. 185. 10. ὡς οἱ βασιλεῖς οἱ ἀνόντοι, καθάπερ καὶ τοὺς φίλους, οὕτω καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαγόμενοι: ut *amisos* sic et aquam secum ducentes. Ceterum ad ἐλαύνῃσι mira

scribit *Gronovius*: flexus est Ionicus pro ἱλαύη: quem ab *Ibyci* sive *Rheginorum* norma scribendi distinguit *Heraclides Eustathii* ad Od. H'. p. 281, 22. λάβησι, λάχησι, -- καὶ δσα τοιαῦτα οὐ 'Ρηγίων εἰσιν, ἀλλὰ Ἰώνων. Modum indicativum ita scripsisse perhibetur *Ibycus*: hinc Ἰβύκειον σχῆμα *Lesbonacti* p. 179. *Etymologo* p. 650, 11. Sed quia, quantum memini, nusquam alibi verbum sic scriptum legitur apud *Herod.* ego quidem vulgatum ἱλαύη non sollicitassem, nisi plures alterum Codices adfirmarent. VALCK. — Vide nostram *Var. Lect.* in qua quidem foedo errore (mediâ pag. 133.) ἰθίλησι pro ἱλαύησι positum. S.

CAP. CLXXXIX. [2. ἐπὶ Γύνδῃ. De Gynde fluvio cf. V. 52, 26. S.]

3. διὰ Δαρδανίων) Δαρνίων *Chytraeus*, *H. Stephanus*, *Cellarius* probabiliter emendant; et favet aliquantis per *Cod. Ask.*; *Reiskius* Δαρταίων maluit. Quorum hi ex oppido *Daras*, illi ex *Darna*, quae in *Ptolemaei* Geogr. VI. 1. hoc locorum tractu, nomen habent. *Dardani* sive *Dardanes* in Mediae et Mesopotamiae oris ignorantur. Ἐν Μαντινηῶσι, uti in *Ask.* et saepe alias hoc tono, iustum esse, ex V. 52. et mox huius libri c. 202. adparebit. Non nescio *Strabonem* XI. p. 803. c. [p. 531. med. ed. Cas.] posteriore loco ἐν Μαντινηῶν legisse videri, cuius tamen libri in vocabuli scriptura sibi non constant, uti *Casaubonus* ad p. 796. [ad p. 525. suae edit.] admonuit. [conf. *Annot.* ad *Polyb.* V. 44, 9.] Quid dicemus [l. 4.] de *Arch. Τίγρηι*? Solet hic amnis *Τίγρης* in Musis scribi V. 52. VI. 20. sed patrio casu *Τίγρητος*, *Eustathio* ad *Dionys.* vs. 976. teste. De urbe *Opi* quaeremus lib. VI. 20. Vide interea *Strabon.* [XVI. p. 739 extr. et seq.] *WESS.* — δι' Ἀρμενίων scripsisse *Herodotum* coniecit *Breiger* in *Commentatione de Difficilioribus quibusdam Asiae Herodoteae*, quae *Goettingae* anno 1793. prodiiit. S.

7. τῶν τις ἰσὼν ἵππων τῶν λευκῶν) Confer VII. 55. Vertit haec de Gynde et hausto eius fluctibus equo *Seneca* de *Ira* III. 21. et *Orosius* II. 6. cuius haec adscribere libet: Nam cum unum regionum equitum, candore formaque excellentem, transmeandi fiducia persuasum --- abreptum praecipitatumque merserat. Sic, *Fabricio* indice, plures msssti; in aliis, regionum equorum, quo modo ex coniectura *I. Broukhusius* ad

Tibulli IV. 1. 141. et sua in editione *Havercampus*. Pati id possum; sed caussae, quibus inpelluntur viri doctissimi, nihil admodum urgent. *Equitem* de equo *Virgilium*, *A. Gellium*, *Minutium Felic.*, *Macrobium* et *Ecclesiasticorum* scriptorum plures usurpasse, quis ignorat? Mox [I. 11.] *Sylburgius* ad *Brisson*. *Reg. Pers.* III. 98. legit τοῦτο ἐβίβαντι, qui istam ei fecerat iniuriam. *WESS.* — *Sylburgii* emendationem auctoritate nostri codicis firmatam vidimus. *S.* 19. ἦντο μὲν τὸ ἔργον) *Optime Med. et Gronov.* Idem dabunt schedae VIII. 71. Verbi usus olim tritissimus. Lege, si lubet, *Aeschyli Choëphor.* 797. *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et *Poëtam* 'Ιλ. K'. 251. quaeque ibi *Eustathius*. *WESS.*

CAP. CXC. 9. προσέβαντο σιτία ἰσίων etc.) Vide *Gronovium*. [qui ad sui cod. auctoritatem provocat.] Consentit *Xenophon*, ἔχοντες τὰ ἐπιτήδεια πλείον ἢ εἰκασί ἰσίων, de *Babyloniis* a *Cyro* obsessis, *Instit. Cyr.* VII. p. 190. [c. 5.] *WESS.* — *Conf.* VIII. 20, 3. et I. 196, 6. *S.*

CAP. CXCI. 13 seq. εἰσαγαγὼν εἰς τὴν λίμνην, ἰούσαν ἔλος) Non multum aliter *Xenophon*. Sunt et in *Ieremiae* oraculis, quae *Cyri* hoc inventum et institutum manifesto praedixerunt. Vide *H. Grotium* ad eius *Vatis* cap. 11. 32. et *Camp. Vitrinam* *Obs. Sacr.* VI. 5. p. 298. Nota vero discrimen inter τὴν λίμνην et ἔλος, quorum hoc, stagnum terra undique inclusum, et exitu aquarum carens; λίμνη, in quam aut fluvius incurrit, aut ducta fossa cum eo coniungitur, atque iterum exit. Ita *Nitocris* τὸ πᾶν ὄρυγμα fecit ἔλος supra c. 185. et λίμνη palus est *Maeotis* c. 104. tum *Ismaris* ac *Bistonis*, quibus fluvii miscentur, VII. 109. *Στομαλίμνη*, quae ore mare excipit, in *Strabone* cum nota magni viri, lib. IV. p. 280. [p. 184. A. ed. Cas.] Neque tamen, etsi faveat discrimini *Heliodorus Aethiop.* I. p. 10. certum hoc et constitutum est. Noster ἔλος receptui etiam magnorum fluminum dat I. 202. IV. 51. lunge *Eustath.* 'Ιλ. T'. 220. *WESS.*

21. οὐδ' ἂν περιδόντες) *Demiror* neglectui traditum fuisse *Aldi* et *Hervagii* οὐ μὲν, cui novum ex *Arch.* robur adcessit. Adscripserat *St. Berglerus* ex *Poëta* 'Ιλ. Δ'. 512. Οὐ μὲν οὐδ' Ἀχιλλεύς: ubi scholia οὐ μὲν οὐν. *Apollonius Rhod.* II. 48. οὐ μὲν αὐτ' Ἀμυκὸς περιήσατο, i. e. οὐ μὲν, ut *Critici*

et Hesychius explicant. Adde Euripid. Phoen. 1612. et ibi Valkenarium. Equidem parum absum ab eius in integrum restitutione. WESS. — At, pro satis perspicua huius loci sententia, necessario requiri αὖ particula videtur: particulā μὲν vero nusquam alibi utitur Noster. Caeterum vide Var. Lect. S.

28 et seqq. τῶν περὶ τὰ ἴσχυα τῆς πόλεως etc.) Clarius exprimi non possunt cursorum verba, occupatam regi urbem nuntiantium, Ieremiac c. LI. 31. namque גִּרְמִינִי [gird mikkazzeli] divini vatis huc tendit, et τὰ περὶ τὰ ἴσχυα τῆς πόλεως αὐτῷ describit. De festo die, quo capta Babylon, non diversus abit Xenophon; nimius vero Aristoteles est Politic. III. 2. dum, capta iam tertium diem urbe, οὐκ αἰσθίσθαι τι μέρος τῆς πόλεως commemorat, notatus propterea saepe. WESS.

33. οὕτω τότε πρῶτον αἰράμετο) Videlicet a Persis, quorum rex Darius secunda eam vice occupavit, lib. III. 159. Ἀναίμετο, quod in Edd. omnibus, ab hoc occupandi [capiendi, expugnandi,] usu adeo longe deflectit, ut mirer tam diu tolerari potuisse. L. Kiisterus ex schedis Parisinis belle instauravit in Clerici Biblioth. Vet. et Rec. T. V. p. 409. Ecce tibi ex Musa nona c. 101. ὡς δὲ καὶ τὸ τεῖχος αἰράμετο: et VII. 83. ἡ νῦν ἄλλος ἀνὴρ αἰράμετο ex Med. Arch. Ask. quo quidem loco antea, ut hic, ἀναίμετο. De verbi formatione consulto taceo: qui Herodotum trivit, in ea non haesitabit. WESS. — Quod in Var. Lect. ex Wesselingii Adhendis retuli. „αἰράμετο Pass. Mediceo consentiens;“ voluerat fortasse Parisiensi consentiens. S.

CAP. CXCII. 8. ἡ Ἀσσυρίη χώρα) Cum tot schedis exsulent ἡ Ἀσσυρίη, et praecesserit ἡ Βαβυλωνίη, suspicio de emblemate non iniusta nata est. WESS. — Vide Var. Lect. ubi quod dixi terram Assyriacam et Babyloniam pro synonymis uti Nostrum, id perspicuum fit ex cap. 178. et ex cap. 193, 1. coll. l. 7. Quo minus caussa fuit, cur suspectum h. l. nomen Ἀσσυρίη haberemus. S.

11. Τριτάναιχμη) Sic praestat ob Eustath. et VII. 82. ubi Valla et plures Codd. ad eum modum; et VII. 121. consentientibus omnibus atque ipso Mediceo. Sit-ne vero idem Tritantaechnes Artabani filius [ut scribitur VII. 82. an Artabazi, ut hic,] non audeo, etsi confusio in Ἀρταβάνου et

Ἀρταβάδου titulis frequens, decernere. De *Artaba*, [l. 13.] Persarum mensura, ad *Diodorum* XX. 96. Μίδμνον *Noster*, sicuti alii, masculina nota ponit VII. 187. *WESS.*

15. πᾶριξ τῶν πολεμιστῶν) Sic praestat. *H. Stephanus* mutavit, codicem fortasse manu exaratum secutus. De *Bucephalo Alexandri* πολεμιστῆς ἀγαθός *Strabo* XV. p. 1023. [p. 698 extr. ed. Cas.] ἵπποι πολεμισταὶ *Diodor.* Sic. II. 41. neque ignotus est bellator equus Latini poetæ. Et hæc quidem dubio carent. [Vide vero *Var. Lect.* πολεμιστήρια ἄρματα habes V. 113, 6.] Quid vero fiet his *Eustathii* in Ἰλ. Γ. 221. ἵπποι γὰρ αὐτῷ ἦσαν δίχα φασὶν (*Herodotus*) τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες· αἱ δὲ ἀναβαίνοντες, ἐξαποσχίλονται etc.? Ille-ne hic κήλωνες invenit? *Tzetzes* hac eadem in re, et his quidem, κήλωνες ὀκτακόσιοι, χωρὶς τῶν ἐν πόλεμοις, *Chil.* IV. p. 331. Sunt sane κήλωνες iidem ac οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας. *Glossæ*, Κήλων, ὁ ἐπιβαίνων ἵππος, *Admissarius*. In *Hesychio* ex correctione ὁ ὀχιυτῆς ἵππος. Frequentius asini equas inscendentes ad mulorum feturam. *Philo* de *Leg. Special.* p. 784. β. ὄνους ὑπερμεγέθεις, οὓς προσαγορεύουσι κήλωνας, ἀνατρέφουσι. In *Archilochi* fragmento ὄνοι κήλωνες apud *Eustath.* p. 1597, 28. [Od. p. 310, 3. ed. Bas.] Ego vero *Herodoto* κήλωνας, quippe *Eustathii* et *Tzetzae*, etiam alia ex arbitrio demutantium, interpretamentum, nego. *WESS.*

CAP. CXCVIII. 6. κηλωνήισι) Laudo *Medic.* tametsi *Pollux* κηλώνειον hinc habeat. Cur vero de vocis diversa scriptura additum a viro Cl. nihil est? Omnes, excepto *Genevensi* anni MDCXVIII., ἀντλείται μὲν κηλωνήν praeferunt *Edd.* VI. 119. [sicut h. l. o breve in medio habet ms. Pa.] cui scriptioni consentit *Etymolog. M.* p. 510. et *Moschopulus* περὶ Σχιδ. p. 57. sollicite κηλώνειον, τὸ κοινῶς γιγνάνιον, i. e. tollenonem, et κηλώνιον, τὸ τριφόμενον ζῶον ἐπὶ ὀρχίᾳ, distinguentes. Facit cum illis *Libanius* Declam. XXXV. p. 799. Causa differitatis in diversa vocabuli origine est, quam *Etymologus* in κῆλον, ligno, alii in κήλων, quo de supra, invenerunt. *WESS.*

11. Νῆος πόλις οἶκον) Accedo *Bocharto*, *Marshamo*, *Reiskio* et aliis, hoc praeferentibus. τὸ οἶ, quamcumvis in mastis quibusdam, quid huic loco prosit, non exputo. [Unde hoc invectum sit, declaravi in *Var. Lect.*] *Horreus*

Aldinum οἰκίζεται tuctur, *Observ. in Herodot.* p. 116. sed exemplis alienis. Si recordatus fuisset *Aldini* I. 151. ἡ τὰ νῦν δὲ μία οἰκίζεται πόλις, vidisset de praesente urbis situ agi, non vero praeterito et olim florente: verius tamen illic οἰκίζεται. WESS.

17. ἄριστα αὐτὴ ἰωυτῆς ἐνίκη) Per leve est, si tamen vile sit, quo suus veteri sermoni cultus integratur: αὐτὴ male edebatur. Noster c. 203. τῇ εὐρυτάτῃ ἐστὶ αὐτὴ ἰωυτῆς: et II. 149. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 284, 37. ταῦτα μὲν ἄριστα αὐτὰ ἰωυτῶν ἐστὶ. *Arrian.* Ind. c. 10. ἵνα περ μακροτάτῃ αὐτὴ ἰωυτῆς ᾖκισται. Alia sciens praetereo, et cupidos ad *Henr. Stephan.* de *Dialect.* p. 41. amando. *Strabo* de *trecentesima* frugis incremento, quod ager *Babylonius* reddebat, lib. XVI. p. 1077. n. [p. 742. d. ed. Cas.] καὶ γὰρ τριακοσιάχια λήγουσι. [τριακοσιάχια dedit nuperus Editor Lipsiensis, T. VI. p. 269.] Voluit credo τριακόσια, uti *Herodotus*; aut, quia in mssis τριακοσάχια, τριακοσιοντάχουν, quo usu ἑκατοντάχουν et διακοσιοντάχουν posuit superiore libro p. 1063. c. [p. 731. d.] et τριακοντάχουν VII. p. 478. [p. 311. n.] WESS.

25. καρπῶν ἐχόμενα) Sic iubent membranae, et iustissime. *Vid.* I. 120. [ibique ad l. 17. notata.] Novi haec varie mutari, qua opera in posterum supersedendum est. Statim [l. 25] ἐκ τῶν σπασμάτων ποιῦνται qui volunt, auxiliatorem *Arch.* allegare possunt. Ego hoc patrono non utor. WESS.

28. θιραπύουσι τὰ τε ἄλλα) Hic voces istas τὰ τε ἄλλα non videtur legisse *Athenaeus* XIV. p. 601. c. quae in verbum 22. reiecta suam mihi sedem viderentur recuperasse, si legeretur: τὰ τε ἄλλα, καὶ τὰ εἰρημῖνα καρπῶν ἐχόμενα. [Non excerpisse illa verba *Athenaeum* adparet; non legisse, gratuita suspicio est.] Proxime sequentia hunc in modum, ex *Athenaeo* partim, restituenda iudico: τῶν γὰρ φοινίκων, τοὺς ἔρσιναι καλέουσι, τούτων τὸν καρπὸν περιδόνουσι τῇσι βαλάνθφοροις τῶν φοινίκων, ἵνα πιπαίη τι σφι ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσθύνων· καὶ μὴ ἀπορῆναι ὁ καρπὸς ὁ τοῦ φοίνικος· ψῆνας γὰρ δὴ φορῶνται ἐν τῷ καρπῷ οἱ ἔρσιναι, κατὰπερ οἱ ὀλυνθοί. [Vide *Var. Lect.*] Huc pertinent Ψῆνας in *Gloss. Herodoteo*. *Hesychius*, in voc. Ψηνίζων, animalculum esse scribit, ὃ εἰσδύεται εἰς τοὺς ὀλυνθοὺς τῶν σῦκων, καὶ πιπαίνει αὐτούς. *Vid.* *Suidas*, in *Ἀνερπαστος*. *Zenobius* II. *Prov.* 23. ἐνδύμενον εἰς τοὺς σφῆνας (legerimus *Herod.* T. V.

εἰς τοὺς ὀλύνθους ὁ ψῆν) τὸ θηρίδιον στίχοι τούτους καὶ πεπαίνει. Idem verbum πεπαίνειν in eadem re Theophrastus adhibuerat, de Caus. Plant. II. c. 12. Ut hic in Edd. sic et apud Athen. legitur [nempe olim legebatur] ἵνα πεπαίνῃται, perperam: fructus alligabantur, ἵνα ὁ ψῆν τὴν βάλαν ἰσθύνων πεπαίνῃ, ad maturitatem perduceret. VALCK. — Vide Athenaeum nostrum, lib. XIV. c. 65. et Animadv. T. VII. p. 599. S.

Ibid. διαρκύνουσι τὰ τε ἄλλα, καὶ φων.) Haec artius inter se aptavi, quo orationi nexus rediret, secutus iudicium Salmasii in Solin. p. 738., et qui eum exscripsit, Bod. a Stapel ad Theophrasti Hist. Plant. II. c. 9. p. 115. Idem Corn. de Pauw, et Reiskio in opinionem venit. Vide et haec, quae Bod. a Stapel corrigenda cum Salmasio censuit, neque absurde, me arbitro. Primo τούτων τὸν καρπὸν, tum ἵνα πεπαίνῃ τί σφι ὁ ψῆν τὴν etc. Quarum mutationum utraque exigua est, et ad sententiam necessaria. Et hactenus doctissimis viris libens calculum addo. Quod vero uterque Pollucem et Hesychium erroris postulant, quoniam ψῆνας, καρπὸν τῶν αἰμένων φωνίσκων explicuerunt, vercor ut iusta sit actio. Theophrastus certe, illi si rei sint, in eodem luto haeret, Epist. XVIII. in amore palmarum secutus Achillem Tatium lib. I. de Clit. Amor. p. 57. neque omni a lapsu immunem. Maius est, quod Herodoto inpingitur: de culice, qui e mascula palma in feminae fructum intret, ut dactylum ad maturitatem perducatur et is tenacius haereat, monstro simile esse: quod in caprificatione usus introduxerat, id Historicum transtulisse imprudenter ad palmas: audiendum esse Theophrastum, doctum sua in arte hominem. Gravis accusatio. Ego vero Herodoto patronum dabo virum eruditum Iulium Pontederam, qui Bodaei a Stapel criminationes doctissime dispulit, ostenditque palinis per orientis plagas fructiferis, ne palmulas ante maturitatem amittant, per hos culices, sive τοὺς ψῆνας succurri. Herodotum testem fuisse oculatum, Theophrastum ex aliorum narrationibus de palmarum coniugio scriptitasse, Antholog. [sive de Floris natura, Patavii 1720.] lib. II. 32. p. 168. WESS. — Pluribus haec exsecutus est Larcher in Notis ad h. l. S.

CAP. CXCIV. 6. τοῖς ἰρίσις ταμώμενοι) Vide I. Brodaeum lib. I. Miscell. c. 10. et P. Leopardum Emend. XIII. 13. qui Baiffum ac Vallam comiter in viam revoca-

rust. De subtilibus navibus culte Antiphilus Anthol. I. 57. p. 116. [Analect. Brunck. T. II. p. 176. n. 27.] WESS.

12. βίκους Φοινικίους κατάγ. οίνου) Adstipulor doctis viris, qui cum Valla Φοινικίους corrigrant. Frequens in oriente id vini genus. Xenophon Κύρου Ἀναβ. I. p. 54. Ed. Hutchins. οἶνον ἐκ τῆς βαλάνου πιποισμένον τῆς ἀπὸ τοῦ Φολίνκος adpellat. Noster suo more Φοινικίον II. 86. III. 20. Supra [L. 11.] ἀπὸ αἵσι cur deterius τῷ ἀπὸ αἵσι Med. habitum fuerit, non capio. Vide II. 86. WESS.

18. ὅνος ζωὸς ἔνστι) Sic oportuit. Ζῶς Graecae dialecti formam non habet. Si εῶς fuisset, servassem. Noster IV. 76. ἢ εῶς καὶ ὕγις ἀπονοστήσῃ: et saepe Attici scriptores, Sophocles Oed. Colon. 1205. Euripid. Hecub. 994. Plato Phaedon. p. 87. v. Vide Eustath. in Hom. p. 957. [p. 940. ed. Bas.] et Thomam M. in Σῶς. WESS. — Equidem ne εῶς quidem probaturus eram, quod profecto non erat huius loci. S.

21. ἀπικηρύξαν) Quantillum erat litera transposita scripsisse ἱπανικηρύξαν: insuper sub praecone vendebant: postquam nempe διαβίωνται τὸν φόρον, — — τὴν καλὰ μὲν πᾶσαν ἱπανικηρύξαν. A Gronovio vulgatum [nempe ἀπικηρύξαν, quod in Var. Lect. adnotare oblitus eram] cum ἀπιμπωλὶν comparabat Clar. Abresch. Diluc. Thuc. p. 584. ἱκηρύσσιν tamen Graecum esse mecum, opinor, negaturus: Thucydideum ἱπανίπρον e lib. VI. c. 60. ab Hesychio et Suida enotatum, ad nostrum illud aptius respondet. Maxima voce utentes saepe dicuntur ἀναφωνῆσαι, ἀνακηρύσσειν, ἀπικίειν. De praecone res vendendas proclamante ἀνακηρύσσιν bis adhibuit Herod. I. 196. Nostro tamen loco si Codices conspirarent in ἀπικηρύξαν. causae nihil esset cur repudiaretur verbum, interdum significans per praeconem vendere, vel vendenda voci subicere praeconis, ὑπὸ κήρυκος vel ὑπὸ κήρυκι πωλῶν: velut apud Demosth. contr. Aristocr. p. 436. §. 325. [p. 687, 23. ed. Reisk.] et in versu Comici Platonis, qui sic scribi debuerat ap. Harpocr. in voce, Συναίμα δὲ καὶ ψαῖς ἀπικηρύξαι ἐκ Φέρων. Menandri ἀπικηρύξαν Ammonius in voc. Κηρύξαι explicat ὑπὸ κήρυκι πῶλῃσι. Iysiae forte restituendum isto sensu verbum frequentat in Βίων πράσσει Lucianus. VALCK. — Veram esse scripturam ἀπ' ὧν ἱκηρύξαν, quam noster cod. F. obtulit, neminem qui paulisper Herodotum triverit, dubitaturum esse confido. S.

CAP. CXCV. [1 seq. κιθῶν ποδ. λινῶ. Lineas vestes ab Herodoto dici non modo quae ex *linō*, sed et quae ex *gossypio* confectae erant, quum alii viri docti observarunt, tum Heeren in *Ideen über die Politik -- der alten Welt* T. I. p. 137. Caeterum simillimus Aegyptiorum vestitus apud Nostrum, lib. II. c. 81. S.]

2. εἰρήνην κιθῶν) Bene Ask. Scriptor ipse VII. 91. καὶ κιθῶνας εἰρήνους ἐνδεδυκότες. Adde πῖλους εἰρήνους IV. 73. et II. 81. Non adiungo, Strabonem omnia haec suo sermone repraesentasse lib. XVI. p. 1082. A.; id monere debeo, restitutam in integrum Aldi et plurium schedarum scripturam esse. Quod Medic. dedit, hiulcum est, neque habet περιβαλλόμενος et ἔχων suum sibi fulcrum. [immo verbum ἐπενδύει, fulcrum satis commodum. Vide Var. Lect.] Solet Herodotus creberrime a plurali ad singularem numerum pergere et ad priorem reverti, uti c. 197. Mos idem aliis. Ecce ex Hesiodi Aspid. vs. 253 et seqq. de Parcis δὲ πρῶτον μιμῶποιον --- ἀμφὶ μὲν αὐτῷ βάλλ' ὄνυχας, μεγάλους --- αἱ δὲ φρένας etc. Quae huius loci structurae adcurate respondent. Poëtae deest ἐκάστη, cuiusmodi vox et hic ad sententiae complementum advocanda est, ac saepe aliàs. WESS.

CAP. CXCVI. 4. ὡς ἂν αἱ παρθένοι etc.) Legendum puto vel ἂν ἂν, aut, si quis illud praeferat, τοῖσι ἂν αἱ παρθένοι γινέατο γάμων ὥραιαι. Legitur lib. II. 85. τοῖσι ἂν ἀπογίνηται ἐκ τῶν οἰκνίων ἄνθρωπος. De puellarum hoc apud Assyrios mercatu Nicolaus agit Damasc. Stobaei p. 293, 16. Aelian. Var. Hist. IV. [c. 1.] p. 328. et ibi Perizonius. Σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πιπράσκουσι, Zenobius Prov. V. 25. VALCK. — Vulgatum ὡς ἂν, quod tenent libri omnes, percommode tueri locum suum poterit. S.

14. ἐπίγαμοι, οὗτοι δὲ εἰδῆος etc.) Duae si transpomerentur voculae, meo quidem iudicio rectius ista cohaerent, hunc in modum scripta: ὅσοι δὲ τοῦ δήμου ἔσονται ἐπίγαμοι, οἳ δὲ εἰδῆος μὲν οὐδὲν εἰδέντο χρηστοῦ, οὗτοι αὖ χρημάτα τι καὶ αἰσχρόνας παρθένους ἐλάμβανον. VALCK. — Fluit multo lenior oratio, si coniecturam amplectaris. Reiskius maluit ἐπίγαμοι, οὐ μὲν τοι γ' εἰδῆος οὐδὲν εἰδέντο χρηστοῦ, οἳ δ' αὖ χρημάτα etc. WESS. — At et perspicua satis est vulgata scriptura, et mirifice convenit stylo Herodoti: quare, in librorum potissimum consensu, sollicitari non debet. S.

16. ὡς γὰρ δὴ διεξιλθοι ὁ κήρυξ) Vulgatum ὡς γὰρ δὴ οἱ ἐξιλθοι ὁ κήρυξ πωλείων mihi certe non placet. VALCK. — Reiskius corrigit sicut ante eum St. Berglerus, ὡς γὰρ διεξιλθοι ὁ κήρυξ: quo sententia paullo sit expeditior. WESS. — Et luculenta et necessaria haec nobis visa erat emendatio, Wyttenbachio etiam probata in Notis ad *Selecta* etc. p. 354. Particulam δὴ tamen cum Reizio tenendam putavi. Potuerat dein scribi διὰ τῶν ἐνιδεσμάτων, qua structura utitur Noster III. 11, 12. sed perinde etiam cum accus. casu construi idem verbum potuit. S.

27. οὕτω ἀπαγισθαι) Praeclare Medic. quamquam et sua venus est in lectione schedarum Ask. ἀν ἀγισθαι, a qua non multum Aldus recedit. [Vide *Var. Lect.*] Tritum est οὕτω in sententiae consecutione. Noster II. 92. ἐν κλιβάνῳ διαφανί πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι: quibus usus est Georg. Raphaelius ad *Act. Apost.* xx. 11. Alia conduxit Io. Taylor in *Demosthenis* Midianam p. 193. [in *Appar. Reisk.* Vol. I. p. 628.] WESS. — Sic Noster I. 94, 22. II. 100, 8. et frequenter alibi. In *Cebetis* Tabula c. 19. nostrae ed. iunguntur εἴτα οὕτως, sequente ἀν particula, ut h. l. S.

30. ὁ μὲν νυν κάλλιστος νόμος etc.) H. Stephanus hic praepostere quaedam collocata in Graecis esse exemplaribus putavit; sensum esse: *Et haec quidem apud illos honestissima consuetudo erat, ne iniuria illas afficerent, neque in aliam urbem abducerent. Verum ad haec usque tempora non permansit.* Cum quo non facio. Graeca bene habent. Quae sedem ille migrasse opinatus est, sua statione everti non possunt. Scripserat, licuisse ἐξ ἄλλης ἐλθόντα κόμης τὸν βουλόμενον ὀνέσθαι. Itaque aliorum emtae abduci poterant, ac sic iniuriis addici: praeterea occupata urbe ab inimicis, eius rei amplior copia. Quare tenuiores καταπορεύειν τὰ θήλαα τίνα maluerunt, prorsus uti Lydi I. 94. WESS.

CAP. CXC VII. 1. Δεύτερος δι) Haec apta et nexa sunt cap. 196. init. ὁ μὲν τοφώτατος ὄδῃ: quali periodo longiore et alibi utitur. Post pauca [l. 5.] Reiskius, εἰ τις ἢ καὶ αὐτός -- ἔπαθε: nulla gravi caussa. Plutarchus eadem in re, εἰ τι πρόσφορον ἔχοι παθὼν αὐτὸς ἢ παθόντα θεραπεύσας, T. II. p. 1128. E. Adde Strabonem XVI. p. 1082. [p. 746. Cas.] Nostri aemulatorem. Rudia medicae artis primordia tali ex veterum more haud pauci repetunt, Nomina-

vit nonnullos *Almelovenius* ad *Strabonem*, alios *Davisius* in *Max. Tyrii* Diss. XII. p. 540. WESS.

CAP. CXCIII. 3. *περὶ θυνίημα καταγιζόμενον ἴζη*) *Etsi περὶ καταγιζέειν* II. 47. posuerit, certae sunt schedae veteres, et iusta *Gronovii* opera. Alioqui locus *Heinsianae* coniecturae, qua *παρὰ θυνίημα* voluit, obportunus esset. Dedit eam *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 26. Adtigit et haec *Strabo* XVI. p. 1081. [p. 745. ed. Cas.] Io. autem *Spencerus* hunc et non dissimilem lustrationis in *Hebraeorum* iure ritum ex *Aegypto* arcessit, suo tamen arbitrio et sine teste, *Leg. Hebraeor.* lib. I. 8. p. 257. Egrege *Theano* rogata, ποταμία γυνὴ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρεύει, ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου, εἶπε, παραχρῆμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου οὐδέποτε, in *Stobaei* Serm. LXXII. p. 443. et *Diogen. Laërt.* VIII. 43. cum *Menagii* observatione. WESS.

CAP. CXCIX. 8. *στρίφανον --- θώμυγος*) *Strabo* θώμυγος δ' ἱστῆται ἐκαστῇ, hoc ex loco, XVI. p. 1081. c. Referunt huc, neque iniuria, ex Epistola, quae *Ieremiae* tribuitur, versum 43. αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηται. Conveniunt egregie, et turpem harum muliercularum morem describunt; uti copiose docuit *Nie. Bondi* V. C. in docta Dissert. ad eam Epistolam, quam me suasore scripsit et duce defendit. Θώμυγος sunt σχοινία. Quod *Noster* I. 26. de *Ephesiis*, urbem suam *Dianae* consecrantibus, ἐξάψαντες ἐκ τοῦ νεοῦ σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος, id *Polyaeno* VI. 50. θώμυγας συνάψαι τοῖς κίονι τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἀφροδίτης, pariterque *Aeliano* Var. Hist. III. 26. WESS. — Vittam sive fasciam in funiculi modum tortam intelligebat *Heyne* in commentatione *De Babyloniorum* instituto religioso, ut mulieres ad *Veneris* templum prostarent; inter *Commentationes* Societ. Reg. Götting. T. XVI.

11. *διέξοδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι*) πάντα τρόπον διὰ τῶν ὁδῶν, i. e. διήκουσι, *Cl. Reiskius*, quem sua correctione frui patior. WESS. — Vocabulo *τρόπος* de directione qua ducitur linea etiam alibi utitur *Noster*. Potest autem constructio istorum verborum duplici modo intelligi: sive, ut accusativi πάντα τρόπον pendeant a verbo ἔχουσι, quemadmodum II. 108, 13. dictae videri poterant διώρυγας -- παντοῖους τρόπους ἔχουσαι: sive potius, ut verbum ἔχουσι absolute positum intelligatur, tendunt, directi sunt, ducti sunt transitus, sicut c. 180, 12. 181, 12. et saepe

alibi; quo ita posito, consequens est, ut πάντα τρόπον intelligamus κατὰ πάντα τρόπον, quomodo c. 189, 17 seq. habemus διάφυγας - - - τριταμμένας πάντα τρόπον. Vocab. ἰδών si hinc abesset, nemo desideraturus erat: neque tamen opus est ut ei hic locus invideatur. S.

[16. Μύλττα) Conf. cap. 131, 12. ibique notata. S.]

23. ὅσαι μὲν νυν ἰδῖός τι ἱπαμμέναι ἰσὶ) Vertebatur, quotquot forma et proceritate potuerunt aliquos capere, ex ἰσάπτομαι: sed qui id fieri possit, fateor me ignorare: debuit sane Herodotus, hoc si voluit, alia verborum structura sententiam declarare: praeterea VIII. 105. παῖδες ἰδῖος ἱπαμμένοι, pueri sunt forma praediti, quales et hae mulierculae. Laudo tamen Medic., quem levi auxilio iuvabam olim, πεπαμμένοι legens. Sunt ἰδῖος πεπαμμένοι, quae pulcritudinis possessionem, ut sic dicam, habent, sive forma elegante instructae. Hesychius πεπαμμένος, κυνημένος. Sic πεπαμμένος νόσος, de aegro, Aeschylō Agam. 844. et φρόνημα πασι δύσθιον πεπαμμένη, Choëph. 189. In Philostrato, Vit. Apoll. VIII. 26. p. 307. de Scythis, οἰκίας τι ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πίπτανται: scribi oportuerat πίπτανται: quae enim adscripsit Cl. Olearius, aliena sunt. Ἀθροῦρον πολλὰς οἰκίας πεπαμμένον dabit Themistius Or. XXIV. p. 307. A. Neque suspicioni diversior nocebat casus: cui Pempeli succurrebat fragmentum in Stob. Serm. LXXVII. p. 460. σιμνὸν γὰρ τε καὶ θείας φύσεος πεπαμμένον ἀμὴν τὸ τῶν φυτησάντων ἰδρυμὰ ἴσθιν. Nunc coniecturae non admodum indulgeo. Ἐφνημνίσαι sive ἱπαμμέναι ἰδῖος vi verbi ἰσῆφθαι erunt formosae, quae speciem sibi aptam et quasi connexam habebant. Convenit, quod hac origine manavit, Coelum stellis fulgentibus aptum ex Ennio, et Lucretii vestis purpurea, atque auro signisque ingentibus apta. Plura Cario in Gellii I. 15. Mox ἀπαλλάσσονται refixi; sic enim plerumque solet. WESS.

[26. τρίττα καὶ τετραττα - - χρόνον) Non continuum tempus indicari coniectabat Heynius l. c. p. 33. sed certos fuisse dies festos, quibus ad religionem solvendam templum adirent mulieres. S.]

27. καὶ τῆς Κύπρου etc.) In more illic habebant, ἱταμνισμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούν, uti Athenaeus loquitur lib. XII. 3. p. 516. B. Non repeto, quae de Amathusiis Paphiisque Io. Meursius conduxit, Cypri lib. I. 8. et II. 15. WESS.

CAP. CC. 6. σῶσι διὰ σινδόνης) *Incernunt per linteam*, ut recte cepit P. *Leopardus*, Em. VII. c. xi. Huc respiciens *Etymologus* p. 710, 41. Ἡρόδοτος, inquit, τοῦ σῶ το τρίτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν Σῶσιν, ἀντί τοῦ σήθουσι. Reperiuntur et νῶσιν, ἀντί τοῦ νήθουσιν, et alia huius generis apud Atticos plurima. VALCK.

CAP. CCI. 5. ἀντίον δὲ Ἰσσηδόνων) Confer lib. IV. 26. Turpis error Philostrati est, Heroic. c. 5. p. 704. ubi ἑλάσας γὰρ Κύρος ὑπὲρ ποταμὸν Ἴστρον ἐπὶ Μασσαγίας τε καὶ Ἰσσηδόνων etc. quasi ultra Istrum atque in ipsa Europa Massagetarum et Issedonum sedes fuisset. Adde *Ammianum* XXIII. 6. in simili luto haerentem. WESS. — Conf. *Cellarii* Geogr. Ant. III. 21. p. 837. S.

CAP. CCII. 1. Ὁ δὲ Ἀράξης λέγεται καὶ μίζων καὶ ἑλάσων εἶναι etc.) Nescio quid Cl. *Reiskium* inpulerit, ut in priore καὶ nomen magni et clari fluvii abditum esse decreverit. Potest utique omne flumen certa quadam ratione minus alio et maius esse. Verum id Noster spectasse non videtur: narrat diversas discrepantium opiniones, quarum aliae maiorem Istro, minorem aliae *Araxem* perhibebant. [forsan, quod alii alium fluvium *Araxen* intellexissent.] Namque omnia, quae de eo amne prodidit, ex auditione accepit, minime fida; tametsi, uti videtur, ipsius *Araxes* sit *Rha* sive *Volga*. Vide *Ionae Hanway* Itinera, lib. I. 10. WESS. — Vide mox ad l. 16. S.

9. πῦρ ἀνακχύσονται) Herodoteum est πῦρ ἀνακαύσασθαι. Hinc, ut suspicor, edoctus istum adtigat Massagetarum morem *Max. Tyr.* XXVII. 6. νήσαντις πυρᾷ, θυμίωντις ἐνώδεis βοτάναις, περικαθίσαντις ἐν κύκλῳ τῇ πυρᾷ, ὥσπερ κρατῆρι, ἐψωχούνται τῆς οἰμῆς etc. Ad quem locum *Dionis Chrys.* verba *Dan. Heinsius* excitavit p. 61. Similis quaedam *Scytharum* consuetudo memoratur *Herod.* lib. IV. c. 75. VALCK.

11. καταγιζόμενον τοῦ καρπού) Optime *Med.* et *Ask.* Vitium, quod *Aldinum* occuparat, odoratus *H. Stephanus* est in *Vocib.* *Herodot.* et *Iungermannus* ad *Polluc.* l. 26. *Herodotus* secum consentit, [sic enim l. 183, 11. et alibi.] sermonisque usus adstipulatur. *Aelianus*, de *Animal.* X. 50. πολλῶν δὲ ἐκ' αὐτὸν καταγιζόμενων θυμάτων --- ἐξάπτεται: et XIII. 21. τοῦ δέρματος παρὼν ὀλίγον καθήγισεν ἐπὶ πυρός. *Iunge*

Platonem in Critia p. 119. fin. et agnosces *Serranum* errare. WESS.

16. Ὁ δὲ Ἀράξης ποταμός. ἢ μὴν etc.) Carpit haec *Strabo* XI. p. 803. [p. 531. ed. Cas.] quaedam Nostro adfingens, quorum ille auctoritatem defugit. [*Strabonis* verba haec sunt: Φησὶ γὰρ (sc. *Herodotus*) ἐν Μαιωτίῳ αὐτὸν ἵστανται, εἰς τετραράκοντα ποταμούς σχιζοῦναι, μετὶ δὲ Σκύθης καὶ Βακτριανούς. Tum adiicit *Strabo*, *Callisthenem* quidem in his secutum esse *Herodoti* rationem.] In *Araxis* fluvii ortu credibile fit, *Herodotum* esse falsum. Si fontes fuerint in *Matienis*, oportet *Mediae* [aut *Armeniae*] flumen illud detur. Longe vero extra *Mediae* fines *Massagetae*, *Issedones* et *Scythae*, quos eiusdem amnis accolat *Diodorus* II. 43. statuit, habitarunt: praeterea in omni *Media* nullum eiusmodi flumen, quod tot ostiis *Caspio* mari iungatur. Congruunt pleraque omnia, si *Matienos* montes excipias, fluvio *Volgae*, qui et amplissimus et diversis oribus in *Caspium* mare exoneratur. Ostia ad octoginta et amplius, quae insulas ingentes incingunt, memorat *Ampl. Nic. Witsenius* in *Tartariae Descriptione Belgica* p. 700. Amnis olim *Ros*, *Ras*, *Aras* adpellabatur; unde Graecorum Ἀράξης, quo etiam titulo plures orientis fluvii insignes sunt: de quibus, sicuti et de hoc *Araxe* sive *Volga* *Ampl. Bonherius* Diss. *Herodot.* cap. 18. p. 190. et prior eo *Th. Sig. Baierus* in *Origin. Scythic.* *Commentar.* *Petropolit.* T. I. p. 393. Id mirum accidit, animadversum non esse verborum, in *Aristotelis Meteorol.* I. 13. [T. I. pag. 545. ed. Du Val.] transpositionem, factumque adeo, ut nunc ibi *Araxes*, cuius partem perhibet *Tanaïm*, derivetur ex *Indiae* monte *Parapomiso*, errore mirifico. Verum *Philosophi* verba, καὶ ὁ Ἀράξης· τούτου δ' ὁ Τάναϊς ἀποσχίζεται μέρος ὦν εἰς τὴν Μαιωτίαν λίμνην, collocata olim fuerant post *Caucasi* montis mentionem et amnium inde devolventium, ante voces καὶ ὁ Φάσις. Postulare seriem rei et orationis eam verborum istorum migrationem, agnoscet qui *Philosophum* consulnerit. Mihi longiori esse non licet. WESS. — Quod de *Aristotelis* loco obiter *Wesselingius* monuit, id vellem expensum excussumque fuisse a doctissimo de *Sainte-Croix*, *Philosophi* verba citante in *Exam. Crit.* etc. pag. 693. sed satis ibi habente monuisse, errorum illa

plena esse. Mihi videtur *Aristoteles* illum falso nominatum a Macedonibus *Tanaim*, qui *Iaxartes* erat, (de quo conf. quae olim ad *Polyb.* X. 48. notavimus) cum vero *Tanai* confudisse miscuissaeque. Ad *Araxen* fluvium quod spectat, *Nostro* hic et alibi memoratum, diversissimas in partes viri docti abierunt. Libro IV. quidem cap. 11. ubi *Scythae* *Asiam* olim incolentes, a *Massagetis* pulsus, traiecto *Araxe* fluvio in fines *Cimmeriorum* abiisse memorantur; ibi *Heerenio* adsentior (*Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. I. pag. 885.) vix posse de alio fluvio quam de *Wolga* cogitari. At, usque ad *Wolgam* penetrasse *Cyrum*, parum est probabile: et post *Wesselingium* nemo, quod sciam, nisi *Larcherus*, hunc *Araxen*, de quo h. l. agitur, qui *Massagetarum* fines a *Cyri* imperio disterrinauit, *Wolgam* intellexit. Extant super hoc *Herodoti* loco disputationes trium Academicorum Parisiensium in *Hist. de l'Acad. des Inscript.* T. XVI. p. 69-85. Horum unus *De la Nauze* p. 69 seqq. contendit, et hic, et IV. 11. et IV. 40. ubicumque *Araxen* fluvium *Herodotus* memorat, nulum alium ab eo dici, nisi *Armeniae* fluvium, geographis omnibus sub hoc nomine cognitum, qui ab occidente in *Caspium* mare influit. Cui duo alii docti viri, *De Guignes* ibid. p. 76 seqq. et *Danville* p. 79 seqq. firmissimas opposuerunt rationes; quibus iam olim persuasi, quum alii, tum *Is. Vossius* ad *Melam* III. 5. p. 803. et *Cellarius* *Geogr. Antiq.* III. 21. p. 829. evicerant, ad orientem *Caspium* maris quaerendum hunc *Herodoti* *Araxen* esse. Ac hi quidem omnes *Ozum* fluvium hunc esse statuerunt. Rectius vero *Heeren* l. c. pag. 912. (quum aliis rationibus motus, tum quod *Oxus* apud Nostrum *Aces* est, III. 117, 8.) fluvium magis septentrionalem *Iaxarten* h. l. intelligit: cum quo congruit, quod ad *Iaxartem* a *Cyro* conditum oppidum memoratur, cui *Κυρίαρχα* nomen; de quo *Cellarius* pag. 834. et 836. Atque in eandem partem (*Iaxarten* hic esse intelligendum) *Danwillius* etiam inclinabat l. c. p. 84. et *Géogr. Anc.* T. II. p. 308. qui etiam in *Tabula Orbis antiqui* anno 1763. edita lacum illum ab oriente maris *Caspium*, hodie sub nomine *Aral* notum, hoc titulo insignivit, *Paludes recipientes Araxem apud Herodotum*. Eiusdem sententiae patronum se professus etiam est solertissimus *Geographus*

Barbié Du Bocage, (in *Commentatione Examini critico etc.* auctore de *Ste-Croix* adnexa, p. 829.) aitque secum sentire celeb. *Rennel*; cuius librum *Geographica Herodoti illustrantem* mihi praesto non esse doleo. Quo magis miratus sum, quum *Mannerfum*, virum de notitia orbis antiqui praeclare meritum, vidi cum Parisiensi olim Academico *De la Nauze* facientem, contententemque et hic et alibi, ubicumque *Araxen* nominat *Herodotus*, *Armeniae Araxen* esse intelligendum, T. IV. pag. 87. et 90. et T. V. Part. II. pag. 209 seqq. Qua quidem in sententia etiam doctissimum *De Ste-Croix* fuisse, ex *Larcheri* ad h. l. annotatione intellexi. Quibus hoc unum aliquatenus favere videri poterat, et ne id quidem magnopere, quod in *Matienis* ortum capere *Araxen* ait *Noster*: qui scilicet hac in re Armenium *Araxen* cum altero illo, qui *Iaxartes* est, confudisse videtur. Nam, quod ad aliam rationem spectat qua illi nituntur, quod apud eundem *Nostrum* IV. 40, 6. ὁ Ἀράξης ποταμός dicitur μέν πρὸς ἡλίον ἀναίχοντα, quod vulgo interpretantur contra solem orientem fluit, quam et ego versionem imprudens secutus sum; potuerant quidem per se verba Scriptoris in istam accipi sententiam, quemadmodum apud eundem v. gr. IV. 49, 3. et 10. et 12. μέντις πρὸς βορρῇν ἄνιμιν dicuntur fluvii versus septemtrionem decurrentes: eaque interpretatione adducti etiam duo ex Parisiensibus Academicis quos supra nominavi, *De Guignes* et *Danville*, hactenus adsensi sunt collegae, ut isto loco, IV. 40. de *Armenio Araxe* loqui *Herodotum* censerent. At res ipsa docere poterat, falsam ibi esse istam interpretationem. reddendaque ibi graeca verba his latinis debuisse, ad orientem (sive, ut latine rectius dicam, ab oriente) fluens, nempe ab oriente Caspii maris. Sic sane ibid. IV. 40, 3. τὰ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίον ἀναίχοντα, sunt regiones ad orientem (in partibus orientalibus) sitae: eademque notione I. 201, 4. αἱ εἰς οὐρανὸν πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίον ἀνατολάς. Et c. 204, 1. et 3. habes τὰ μὲν πρὸς ἰσπρίην τῆς θάλασσης ταύτης, et τὰ δὲ πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίον ἀναίχοντα, qua parte sedes sunt *Massagetarum*, quos *Araxes* fl. a Cyri ditione separat. cf. c. 206, 11 seq. Similiter Πυρρός fluvius, IV. 48, 10. unus ex illis quinque qui e *Scythia* decurrentes (adeoque a septemtrione) in *Istrum* influunt, dicitur πρὸς ἡῶ μέν, non quod

versus orientem dirigatur eius cursus; sed quod ille magis, quam caeteri ad orientem, ab oriente sit, et in ea parte latet, quae maxime orientem spectat, in hunc fluvium incidat; contra Tiarantus ibid. memoratur magis ad occidentem vel ab occidente esse, πρὸς ἰσπείρης μᾶλλον: nam πρὸς praepositio ista notione promiscue cum genit. et cum acc. casu constructur, ut IV. 17, 11. et 13. IV. 122, 8. et frequenter aliàs. Denique de verbo *ῥέειν* observemus, quum *ῥέειν* dicitur fluvius, non continuo de cursu fluminis, et de directione cogitandum esse *qua flumen decurrit*: sed quemadmodum, ubi de situ oppidi vel regionis agitur, *κῆται* dicimus, aut *ἄκται*, aut simile quid; sic quum de *fluvio* quaeritur *qua parte, quave in regione sit*, in hac aut illa regione *fluere* (*ῥέειν*) illum dici. Priori verbi notione dicendum erat *ῥέειν ἀπὸ ἡλίου ἀνίσχοντος*, posteriori notione nullo incommodo eandemque in sententiam dici potuit *ῥέειν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα*. Est vero praeterea in hoc loco, in quo versamur, aliud quidpiam quod viros nonnullos doctissimos, et in his ipsum *Wesselingium* nostrum, aliquatenus turbavit; scilicet quod verba illa (L. 18.) *στόμασι δὲ ἐκέρχονται τεισσιφάκοντα* (ubi quidem de numero dubitatio quaedam subnasci poterat) ita interpretati sunt, quasi *Herodotus* diceret, *per quadraginta ostia in mare Caspium influere illum amnem*: quod quidem prorsus contra est, quum diserte ille doceat, *caeteros alveos in paludes et lacunas exire, nonnisi unum in mare influere*. Ex quo satis adparet, *ἐκέρχεται* non de ostiis in mare se exonerantibus debere accipi, sed de rivis e quadraginta orificiis scaturientibus et magna vi erumpentibus. Sic *ἐκέρχονται ἐκ μυχῶν παγαί* apud *Pindarum*, *Pyth. I. 40. S.*

23. *ῥέει διὰ καθαροῦ*) Insolens haec dictio visa nonnullis fuit, mihi nullo modo. Omnia amnis ostia, praeter unum, in paludes et stagna lutosa evolvebantur: illud *διὰ καθαροῦ*, videlicet *τόπου*, labebatur, minime turbidum et limosum. Tale de *Borysthene* IV. 53. *ῥέει τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι*. Neque dissimile, si dicendi genus adtendas, *βῆναι ἐν καθαρῷ* *Sophocleum*, *Oedip. Col. 1646.* et *Homeri* *Ἰλ. κ'. 199. ἐδριόωντο Ἐν καθαροῖς*: tum *Ἰλ. ψ'. 61. Restitutum in pristinam stationem paullo supra* [L. 20. conf. Var. Lect.] *est κατοικῆσαι*. Vide *Horrei* *Observ. Herod. p. 115. WESS.* — *διὰ*

παθαρῶ commodius intelligetur per loca ubi nullum obstat impedimentum. Conf. VII. 183, 6. et Aristoph. Eccl. 320. S.

24. ἡ δὲ Κασπία θάλασσα etc.) Verissime Noster, cui paria facit Aristoteles Meteorol. II. 1. et Diodorus Sicul. XVIII. 5. Ceteri fere omnes ex oceano septentrionali Caspium mare influere tradiderunt, imprudenter horum ducum vestigia deserentes. Vid. Casaubon. in Strabon. XI. p. 773. [p. 507.] Vossium ad Metam III. 5, 16. Πᾶσαν [l. 26.] revocavi in suam sedem. WESS.

CAP. CCIII. 6. καὶ πλεῖστον μέγιστον) Gronov. bene. Aristoteles de Caucaso: Meteorol. I. 13. ὁ δὲ Καύκασος μέγιστον ὄρος --- καὶ πλεῖστον καὶ ὑψιστόν. tum post pauca τοῦ δὲ πλεῖστος (σημαῖον) ὅτι πολλὰς ἔχει ἕδρας, ἐν αἷς ἔθνη κατοικοῦν πολλά. Quem philosophi locum adscripserat et Berglerus. Nec convenit tamen omni ex parte. Aristoteles πλεῖστος retulit ad incolentium multitudinem et sedes. Noster latissimam eius amplitudinem et vastitatem spectavit. Mox cap. 204. πλεῖστον ἐκδύκεται, πλεῖστον ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου: et IV. 123. Statim [l. 8.] τὰ πολλὰ πάντα artissime iunxi, uti lib. II. 35. WESS. — Nempe olim importune post πολλὰ comma erat insertum. Poterant autem τὰ πολλὰ πάντα videri ἔθνη dici, quomodo nos cum aliis accepimus: rectius vero absolute et adverbialiter posita illa formula τὰ πολλὰ πάντα accipietur, ut τὰ πολλὰ idem valeat ac ὡς ἐπὶ πολὺ, plerumque, ut plurimum, plurima ex parte, et adiecto vocab. πάντα, longe plurimum, longe plurima ex parte; scil. nulla fere alià re vitam sustentant, nisi fructibus sylvestribus. Conf. Schaeferum ad Bosii Ellips. p. 427 seq. et qui ibi laudatur Hemsterh. ad Luciani Dial. Mort. I. 2. Conf. Nostrum V. 67, 6. S.

11. ζωὰ ἰωντοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν) Herodoto, sicuti Eustathius monuit in Iliad. p. 626. [p. 481, 6. ed. Bas.] ζωὰ γράφειν et γράφεισθαι ex vetere more est pingere, uti IV. 88. Hoc si valeat, variis coloribus et picturis vestes inecerunt Caucasi. Strabo in eam sententiam verba transtulit, τὴν δ' ἐσθῆτα ποικίλλουσιν ἐπιχρίστοις φαρμακείοις, δυσέτηλον ἔχουσι τὸ ἄνθος, lib. XI. p. 781. [p. 513. ed. Cas.] Sed dubito, an iure fecerit. WESS. — Ad Massagetas retulit Strabo quae de Caucasiis hic tradit Noster. Caeterum, cur dubitarit Wesseling. recte ne sententiam verborum

Herodoti expresserit, non video. ζῶα ἐγγράφειν perapte uno verbo περικλίνει potuit reddi. ζῶα figuras dici et imagines cuiuscumque generis, supra ad c. 70, 5. monui. Priscus vocabuli usus etiam sequiore aetate in nomine ζῳγράφος, pictor, supersuit. Apud Polyb. XXXI. 3, 10. ζῳγραὶ dicuntur vestes pictae, variegatae. S.

CAP. CCV. 2. Τόμυρις οἱ ἦν οὐνομα) Patet ex Suida, in reginae nominis principio scripturae constantiam non fuisse. Lucianus Contempl. c. 13. Τόμυρις ἐστὶν ἱερή, ubi praeclare hac de regina et nominis scriptione T. Hemsterhusius. Codices Herodoti nihil variant; in Iustini, Frontini, Valerii M. schedis discordia viget, qua de Oudendorpius ad Frontin. II. 5, 5. Recte P. Burmannus Secundus Anthol. Latin. II. Epigr. 6. edidit, Quam Tomyris turbata valet, cognovit in utre, nimirum Cyrus. WESS.

8. ἐκείνῳ - - - στρατηγῇ) Ita oportuit. Κρίτος -- ἐκείνῳ στρατηγῇ ἐς Καππαδοκίαν I. 71. Verum crebro librarii imprudentes mutatum iverunt, veluti III. 3. et 56. IV. 83. atque alibi, at contra tabulas. WESS.

CAP. CCVI. 6. ἀνέχεν ὅρων ἀρχοντας) Si οὐδὲν casset, fors melius haberet. Docet Strabo Massagetarum plures loca montana habuisse, lib. XI. p. 780. Tomyrin praeterea Cyro posuisse in montibus insidias Iustinus auctor est I. 8. Hoc amplius, οὐδὲς, terminus, Ionibus φιλοῦραι, teste Eustathio ad Iliad. p. 149, 15. Sed nolo contra mssos niti. Mox [l. 9.] προθυμίαι optime Paris. A.; id postulat linguae genius ex προθυμίαι. Aldi operae dederant προθυμίαι errantes: cuius ibi tonus verbi innuit in scripto libro προθυμίαι fuisse. Ex Aldo error late ad omnes editos manavit, L. Küstero in Clerici Bibl. Vet. et Nov. T. V. pag. 407. bene monente. WESS. — Mireris quid sit quod in illa dictione ἀνέχεν ὅρων desiderarit Wesselingius, quum praesertim iam c. 80, 22. simillime dictum viderimus οὐκ ἀνέχεται ὅρων. Sed et alibi apud nostrum eadem prorsus formula occurrit, de qua vide Valckenar. ad lib. V. c. 19, 15. Neque vero probari posse id, quod de Aldina scriptura προθυμίαι idem Vir longe doctissimus pronuntiavit, intelligetur ex his quae in Var. Lect. a nobis adposita sunt. S.

9 et aeqq. φίλις, μόχθον μὲν - - - ἄφες) Omnia ista Reio-

hinc suo deposita loco negat: sedem olim habuisse et occupare rursus debere post τὸ ταῦτό τοῦτο ποιεῖ, atque hunc quidem ad modum, φέρε, ἡμῶν ἀναχωρησάντων - - ἐν ταῦτό τοῦτο ποιεῖ, μέχθον δὲ, τὸν ἔχει ζυγνύς etc. Mihi opera displicet, quippe voluntaria et nimium audax. Bene Tommyris, omitti posse aerumnosum laborem iungendi struendique pontis, admonet: se tridui itinere retro cessuram, facilemque adeo amnis traiectionem ratibus et navigiis, citra eum laborem, Cyro fore. Mox ποταμοῖ [l. 17.] ex schedis probavi. WESS.

CAP. CCVII. 6 seq. παθήματα - - ἀχάρματα) Potuerat ἀχάρματα sedis possessionem tueri. Homer. Odys. Θ'. 236. ἐπὶ οὐκ ἀχάρματα μὲν ἡμῶν ταῦτ' ἀγορεύεις. i. e. ut in scholiis, ἀνδρῶν. Hesychius Ἀχαρίστιστον, ἀχαρίστωτον, quod firmat verbis poetæ Odys. Γ'. 392. Quia tamen potiores scripti ἀχάρματα praeferunt, eos non desero. Dant Codices VII. 156. συνόλεγμα ἀχαρίστωτων. Corrigit Mos. Solanus ὡς δὲ καὶ ἀχάριστος εἰμι suo periculo, in Luciani Merced. Cond. cap. 30., ubi ex margine Aldinae meae ἄχαρις praestiterat. Εὐχάριστος, Xenophontis, Appiani, Aeliani, et praescripta Hesychii verba, analogiam vocabuli roborant. Vide ad Diodori XVIII. 28. WESS. — Videri poterat proverbialiter dictum, Παθήματα μαθήματα: et miratus sum nihil tale apud Paroemiographos reperiri. S.

11. κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων ἑστὶ etc.) Aristoteles Problem. Sect. 17. p. 129. haec spectasse videtur, καθάπερ καὶ φανὶ κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα. Vidit hoc et Herodoto suo adscripsit Schurzfleischius, sicuti ex Cl. Walchio accepi. Amant hoc genus et Latini, sed varie. Seneca Cons. ad Marc. cap. 15. Sed videlicet it in orbem ista tempestas. Aliter Hilarius Pictav. lib. II. ad Constantium Imp. c. 4. Orbem aeternum erroris et redeuntis in se semper certaminis circumtulit. Vide Gronovium. WESS. — At nihil, quod huc faciat, apud Gronov. reperies, nisi quod orbem illum reipublicae huc trahat, Ciceroni memoratum, ad Attic. lib. II. Epist. 9. et 21. S.

22. νικήσας τοὺς ἐναντιοῦσιν) Hoc esse unicum in Herodoto exemplum huius sic compositi verbi: per reliqua non occurrere nisi simplex ἀντιῶν, adscripsit, ut Mediceo faveret, vir Celeb.; cuius illi memoria decreti utique evanuit, cum ἐναντιώσθην [ἐναντιώσθην] ex illo libro reposuit VII. 10,

3., motus Artabani verbis sect. 4. eiusdem capituli, *ὡς γὰρ καὶ ἱκανοῦσθαι τοὶ θάλασσαν*. Fugerunt eundem ista VII. 49. καὶ δὲ τοὶ εὐδαιμόνους-ἱκανοῦσθαι. Quae satis sunt ad compositum retinendum, pariterque patefaciunt, quanta cautione, ne similis peccati rei evadamus, et quanta indulgentia, si quid ab aliis tali in re aberretur, uti, aequum sit. [Caeterum vide *Var. Lect.* ad h. l.] Quae haec anteverunt, [l. 21.] τῷ αὐτῷ γὰρ ἀντιθέω, tangit versatque P. Horreus Obs. Herod. c. 19. WESS.

25. ὑποχωρῆσαι τῆς χώρας) Amplector *Mediceum*. Non enim nescius, *Horreum* animose stetisse pro vetere τῆς μάχης, Obs. Herod. c. 16. Verum, quod bene Gronov., nihil de pugna praecessit liquido, neque eam Cyro Croesus suadet: immo vero, ut in reginae Massagetarum fines transeat, et positis insidiis ad flumen Araxen se recipiat. Obportunum est ad dictionis habitum *Demosthenis* celebre dictum pro Coron. p. 162., quo tamquam emblemate *Diodorus* seriem scriptionis distinxit, XVI. 85. τότε ἔγω τῷ Πύθωνι --- εὐκ εἶξα, εὐδ' ὑποχωρήσα: neque alienus *Luciani* in *Tox.* locus c. 36., de quo *Abreschius* recte *Lect. Aristae.* lib. II. p. 186. Iam, si cum viro Reverendo [*Horreo*] mox διαβάνα [l. 26.] instauratum velis, non contentiose obnitur. Certe περιγίγνεσθαι servari debuit. WESS. — At nec spernendus aoristus περιγενέσθαι. S.

31. τῶν προβάτων ἄφ. πολλά) *Laurentius magna vi pecorum mactata*; cuius versio moveri non debuerat. Πρόβατα olim πάντα τὰ τετράποδα dicebantur. Vide Schol. in *Il.* E. 124. *Herodoti* loca non adnumerabo; in quis saepe oves intelligunt, uti hic Gronov. De *Hippocratis* more multa *Galenus* in librum de Articul. p. 587., multa quoque *Eustachius* ad *Erotian.* p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] et *Foësius* in *Oeconom.* [voc. Πρόβατα.] Haec tenuia videntur, nec recusant tamen adponi. WESS.

CAP. CCVIII. 1. Γνώμαι μὲν αὐταὶ συνίστασαν) *In medium venire* in Latinis, ex Gronovii opinione. Paene puto contrarias indicari, ut erant, sententias. Tales συνιστηκῶς γνώμαι VII. 142., dissentiente Porto. Tale IV. 132. συνίστηκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γεβρύω, in msstis. Tum VIII. 79. συνιστηκῶς τῶν στρατηγῶν, contra se consistentibus ducebatur. WESS. — Conf. I. 214, 10. Haud male *Valla* h. l. in discussionem venire. S.

6. τῷ περ τὴν βασιλίην ἰδίδου) Solebat rex Persarum bellum ingressurus, ob incertum expeditionum successum, ex lege successorem designare, uti est VII. 2. Neque hoc neglexit *Brisson*. Regn. Pers. I. 9. *WESS*.

CAP. CCLIX. 6. τῷ Ἀρσάμειος) Sic bene: vide VII. 11. et 224. In somnio Cyrus explicando nimius est. *Vannae* artis consultissimus *Artemidorus* censet id genus πλουσίοις καὶ τοῖς μέγα δυναμένοις ἀρχὰς περιποιῖν, *Onirocrit.* II, 72. uti *Dario* contigit. *WESS*.

[23 seq. ποίει, ὅπως, ἰπιδὼν - - - ἰαῖ, ὥς μοι etc. Aut ὅπως aut ὥς abesse poterat: sed ὥς post parenthesin ex abundantia adiicitur, quasi latine dicas, ut, inquam, mihi etc. Nisi pro ὅπως, οὕτω legas; qua tamen novatione nil opus est. *S.*]

CAP. CCX. 2. τῷ δὲ ὁ δαίμων) Exquisitum illud et delicatum [τῷ δὲ οἱ ὁ δαίμ.] quod ex *Med.* receptum erat, vix ulli agnoscunt et sentiunt. Si τῷ δὲ aut τῷ δὲ cum *Reiskio* et *Valcken.* malueris, constabit oratio: praecessit *Kῦρος* μὲν. Porro [I. 4.] ἀμαίβεται ὧν restitui: neque enim simili in dictione casum tertium amant. *WESS*.

11. χρῆσθαι αὐτῷ τοῦτο ὁ, τι etc.) Gelo in *Aeliani* Var. XIII. 27. καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὁ, τι βούλει. Scriptorum codicum τοῦτο ὁ, τι τὸ βούλει animum advertit. An plenissimam dictionis structuram exhibere voluerunt? Mox cap. 215. οὐδ' ἀργύρῳ χρώμεται οὐδέν: et II. 108. τοῦτο μὲν ταῖς ἐχρήσατο. *Libanius* Or. X. p. 288. D. καὶ περὶ τοῦ τί χρεῖται τὸ σῶμα τοῦ πολέμιον σκοποῦντα. Ubi τῷ σώματι alius mallet fortasse. Sed lege *Hutchinson.* ad *Xenophont.* *Agasil.* p. 84: *WESS*. — Haud cunctanter recipi τοῦτο debuit, intelligendo κατὰ τοῦτο. Itaque τοῦτο ὁ, τι idem valet ac οὕτω ὥς. *S.*

CAP. CCXI. [3. καὶ Περσίων τοῦ καθ' αὐτοῦ στρατοῦ) *Valla*, cum expedita manu. *Gronovius*, cum integra et pura exercitus parte, quod tenuit *Wess*. Mihi adiectum vocab. Περσίων, quod commode abesse alioqui poterat, indicare videtur, eam intelligendam exercitus partem, quae ex puris putis Persis maxime composita erat. *S.*]

8. καλῶντις δαίνυντο) Verbi speciem Ionicam non repudio: sic Poëta *Ἰλ. A.* 468. In *Hesychio* δαίνυντο, εὐωχοῦντο, geminata, ut in *Ask.* littera. De *Istris* simili puene in re cultissime *Livius* *XLl.* 2. *Ibi quum omnium rerum pa-*
Herodot. T. V.

ratam expositamque copiam -- invenissent, regulus accubans opulari coepit: mox idem ceteri omnes, armorum hostiumque obliti, faciunt: et, ut quibus insuetus liberalior victus esset, avidius vino ciboque corpora onerant. Mitto Iustinum, et Polyaei aberrationes lib. VIII. 28. WESS.

CAP. CCXII. 7. ἱπαναπλέειν) Minus considerate Ios. Wasse ad Thucyd. p. 427. [ad Thucyd. VI. 78.] quod forsitan in Cod. scripto repererat, ἱπαναπλεῖν hic legendum esse putabat. Codicibus antiquior Athenaeus haec habet ut Herodotea lib. XIV. p. 613. B. κατιόντες τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα, ἱπαναπλεῖ κατὰ ἔπειτα καὶ μαινόμενα. Eustath. in 'Ιλ. Σ'. p. 1212, 12. ἀναπλεῖ ἔπειτα μαινόμενῳ πρίπτοντα: his alibi tangens illud dictum, habet ἀναπλεῖ, in 'Ιλ. Φ'. pag. 1330, 28. et in Od. T'. p. 685, 16. Ionicum est et Herodoteum ἱπαναπλώειν. VALCK.

Ibid. ἱπαναπλέειν ὑμῖν ἔπειτα κατὰ) Laurentius, ad reginae mentem non absurde, improba a vobis verba fundantur: quae vir Celeb. correxit, ut vides, [nempe, ut, -- improbis vos verbis impleamini,] nescio quid spectans. Ἀναπλεῖν praeter alia dicuntur, quae in summa aqua fluitant. Aelian. Anim. XI. 22. de delphino, ex fundo maris emergente, καὶ αὐτὸς ἀφ' ὧν αὐτὸς τῇ κρούσει ἀναπλεῖ πάλιν: tum de sicca tussi, cum nihil egerit, neque in ore fluitat, XIV. 20. ἀναπλεῖν δ' αὐτῷ οὐδὲ ἐν: et mox ἀναπλεῖ δὲ οὐδὲν. Indicat Tomyris, ebriis sursum tendere et quasi in ore natare improba verba. Non disparia Abreschius Diluc. Thucyd. pag. 363. Ἐπαναπλώειν Herodoti sermoni melius congruebat. Vide VI. 26. 33. 116. etc. WESS.

8. Recte legitur Φαρμάκῳ δολῶσας. Galeo non debuerat in mentem venire δηλῶσας. δηλῶσασθαι tantum admisit usus. Δολῶσαι, qua hic structura, legitur in Xenophont. K. Π. I. p. 20, 13. δολοῦν ὡς ἀγρίους πλεῖν καὶ ἐρύγματος: et in Euripidis Iphig. Aul. 698. VALCK. — Quod hic δολῶσας, id c. 214, 19. ἰδὼν δόλω. S.

9. νῦν ὥν μιν ἐν παλαιούσης) Si codicibus abesset, μιν non requireretur. VALCK.

13. Ἦλθον ἐπὶ μὲν τοῖς τὸν Μασσαγ. δις πότιν) Frequens alibi locorum Solis titulus. Aegyptii, ὧς δις πότις ἦλκε καὶ δις πότις, ex Euphanto apud Porphyrium Abstin. Anim. IV. 10. Hydaspes Aethiops, ὧς δις πότις ἦλκε καὶ σελήνη δις πότις

in, in extremo lib. X. *Heliodori*. Neque id mirum, cum diis omnibus tribuatur, uti *Isthm. Pindari* VI. 7. *Eurip. Hippol.* 88. *Aristoph. Vesp.* 870. Sed desino, nec tango sacras nostras litteras. Tu vide *Cuperum Harpocr.* p. 113. et *N. Heinsium* in *Ovidii Heroid.* IV. 12. *WESS.*

14. ἡ μὲν σὶ ἰγὼ) Perverse scripta prostant in *Etymologico M.* p. 416, 48. *Sylburgius* alia contulit, quae leguntur infra c. 214. *Schol. ad Dion. Chrys.* p. 592. in *Morelli Collect.* τὴν Κύρου, inquit, ὑπὸ τῆς Μούριδος (ὑπὸ Τομύριδος) τῆς Μασσαγριτῶν σφάγην Ἡρόδοτος ἀναγράφει. De Tomyri notans vir Magnus ad *Luciani* [Contempl.] p. 508. hoc etiam *Scholion* excitat et corrigit. *VALCK.* — *Herodoti* stylo convenientius futurum fuisse ἡ μὲν, in *Var. Lect.* monui. *S.*

CAP. CCXIV. 2. ὡς ὁ Κύρος οὐκ ἐπέμεινε) Expuli inopportunum εἰ, quod unde in hanc viciniam immigraverit, non quaero sollicite. [Vide *Var. Lect.*] Mox καὶ δὴ καὶ [l. 5.] in integrum restitui. καὶ post δὴ et h. l. eiecit *Gronov.* et II. 154. *Mediceo* suo obtemperans, citra causam urgentem. Vide I. 129. 165. VIII. 79. etc. *WESS.*

12. αὐτοῦ ταύτην) Aptā haec et nexa recte voluit *Arch.*, servato scriptoris more, ut VI. 16. et 30. et creberrime aliās. In annis, quos *Cyrus* regnando transegit, magna apud veteres discordia intercedit. *Adi Simsonii Chron. A. M.* 3746. Bene pro mente *Herodoti Sulpicius Sever.* II. 9. *Cyrus undetriginta annis rerum potitus est*: sic enim scripsisse videtur. In *Edd. uno et triginta*. Quo quidem in dictionis genere non infrequens olim lapsus. *Fabii Annal.* IV. duo et vicesimo, *Grammaticus* duo de vicesimo correxit apud *Gellium Noct. Att.* V. 4. *Lege Vallae* et *Gronov.* adnotata *Livio XXIII.* 37. et *Observ. meas* I. 29. *WESS.*

16. ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἄσκον) Quid vir *Celeb.* pro *Medic.* conduxerit, adsumi facile potest: sumi quoque *Horrei* ambigua et operosa disputatio *Obs. Herodot.* c. 20. Potest-ne vero ἐναπῆκετε adsignificare, [quod *Gronov.* voluerat] adligavit superiori utris ori, ut modo posset demittere quasi ad potandum, modo rursus attrahere, ut intermitteret? ego non dixero. Quanto lenius et expeditius *Aldinum* totque *Codicum* ἐναπῆκε, demisit! Hoc reperisse videntur *Valer. Maxim.*, *Iustinus*, quos docti viri antestati fuerunt, et *Lucianus Contempl.* c. 13. Καὶ τὴν κεφαλὴν γὰρ

ἀποτιμοῦσα αὐτῇ, Tomyris, τοῦ Κύρου, ἐς ἄσπερὸν ἐμβαλεῖς πλήρη αἵματος. Nec morabitur quemquam Ionicae monetae verbum. Suidas receptiore more, Ἐναφῆναν, ἐνέβαλον. Ἐναφῆναν τῇ δρυὶ σφῆνας, ὡς διαστάνη. WESS. — Haud dubie lenius et expeditius erat ἐναπῆνε: sed alterum ἐναπῆντε (ab ἐναπάπτω, ion. pro ἐναφάπτω) hoc ipso, quod paulo difficiliorem habet explicatum, advertere animum debuit editoris. S.

18. Σὺ μὲν ἐμὲ ζῶσαν etc.) Egrege haec adserta et explicita sunt a cel. Gronovio. WESS. — Herodoteam verbi formam ζώσαν, quum noster codex ms. dederit, aspernari non debui. S.

22. ὅδε μοι ὁ πιθανώτατος) Par aliorum, Nostri tamen vestigia prementium, tragica exitus Cyri deploratio. Quam longe vero ab ea Xenophon, Strabo, Lucianus, ut plures ne adnumerem, deflectunt! Pro Ctesia eruditam observationem Cl. Pelloutier Histor. Acad. Scient. Berolin. T. X. p. 502. inseruit. Nec desunt, quibus Xenophontis potior videtur narratio. Vide Camp. Vitringam in Iesaiæ c. xlv. 2. Ego in tanta discordia arbitrium recuso. WESS.

CAP. CCXV. 1. τῇ Σκυθικῇ Φορίοντι) Non placet Remig. τῇ Περσικῇ, multo minus magni viri τῇ Σερικῇ ad Strabon. XI. p. 781. [Casaub. ad p. 513. suae ed.] Habuerunt Scythae suum sibi amiciendi modum, quo et aliae vicinarum gentium sese ornaverunt. De Androphagis IV. 106. ἐσθῆτα δὲ φορίοντι τῇ Σκυθικῇ οὐσίην. WESS.

6. ἄρδεις καὶ σαγάρεις) Scholiastes adleverat his, ἄρδεις, Φαρίτραι: hinc scholion in Vind. et Arch. hinc Suidas, Ἄρδεις, πληθυντικῶς ἀντὶ τοῦ Φαρίτρας, etiam alii. Perperam omnes. Ἄρδεις est sagittae cuspis. Ἄρδιν μὲν ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ νομίσαι, IV. 81. Δίκερον ἄρδιν reposuit in corrupto Leschae versu Scaliger ad Euseb. An. mccc.lx. p. 82. Servius Aeneid. XII. 404. Hic forcipem dixit, quod Graeci ἄρδιοθῆραν dicunt, qua solent spicula vulneribus evelli; ἄρδια enim spicula sagittarum appellantur. Ubi equidem ἄρδεις mallet, uti apud Aeschylum Prometh. 878. [885. ed. Brunck.] in Ara II. Doziadae, [Analect. Brunck. T. I. p. 413.] et Lycophr. vs. 914. [Nisi ἄρδιον forma diminutiva est nominis ἄρδεις.] Σαγάρεις ex Armenorum dialecto illustrant Whistoni fratres, Praef. ad Mosem Chorenens. p. 5. WESS. — De termina-

tionem plurali nominum ἄρδεις et σαγάρεις vide *Var. Lect.* ad l. 4. S.

CAP. CCXVI. 5 seq. τὸν Φαρειρῶνα ἀποκρ. πρὸ τῆς αἰμάξης) Vid. IV. 172. *Aelian.* Hist. An. VI. 160. Μασσαγίται μὲν, ὡς Ἡρόδοτος λέγει, τὸν Φαρειρῶνα πρὸ γε ἑαυτῶν κριμάσαντες, εἶτα μέντοι etc. Interpres suspensa ad plaustrum pharetra: unde suspicio iusta est, πρὸ γε ἄρματος, aut simile quid, legisse eum. Nupera *Aeliani* editio *Herodoti* oblita non est, de mendo silet: quae taciturnitas mihi in pravis eius scriptoris locis saepe displicuit. WESS. — Forsan vero vetus *Aeliani* interpres, quod huic auctori deerat, suo arbitratu ex *Herodoto* supplevit: cuiusmodi ratione subinde usos esse doctos Graecorum auctorum Interpretes, haud semel mihi videor observasse. Ex eodem *Nostro*, ut alia ex hac narratione, sic et hoc habet *Strabo* XI. pag. 413. τὴν Φαίτραν ἐξαπτήσας (sic recte nupera ed. Lipsiens. pro mendoso olim ἐξαπύσας) ἐν τῇ αἰμάξει. S.

12. οὐ καταστίνονται etc.) Schedae veteres hoc sibi expostulant. Barbarum illum morem Massagetarum et Derbicum illustravit Io. Alb. Fabricius ad *Sexti* Philosophi Hypotyp. III. 24. p. 179. Cultissime *Fragm.* Pythagor. p. 713. ed. Gal. Μασσαγίται δὲ τῶς γούας κατακόψαντες κατίσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν, ἐν τοῖς τέκνοις τεθάφθαι. WESS.

18. πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον) Laurentius e pecoribus omnibus perniciosissimum, quasi κτηνῶν legisset, quae *H. Stephani* coniectura. In *Arch.* et *Vind.*, quibus simillimas schedas *Valla* versavit, nihil eiusmodi. *Eustathius* in *Iliad.* pag. 36, 30. [p. 27, 43. ed. Bas.] τὸ ἐν τοῖς πεζοῖς τάχιστα. et pag. 339, 41. [pag. 257, 15.] τὸ ἐν ζωῇς τάχιστον: quae posteriora *Herodoteis* proxima sunt. In eo *Episcopus* errat, quod equorum victimas ex *Herodoto* Persis contri-
huat. Vera res est; citra tamen *Nostri* testimonium. *B. Brissonium* consule *Regn. Pers.* II. 5. p. 339. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SECUNDUM.

Ad *CAP. II. Lin. 1.* πρὶν μὲν ἢ Ψαμμήτιχον σφῶν βασιλεῦσι) Suum Scriptor recepit. Sic IV. 147. πρὶν ἢ θῆραν ἔλθῃν ἐκ Λακεδαιμόνος, et c. 167. πρὶν δὲ ἢ ἀποστῆλαι τὴν στρατὴν. *Medicei* Ψαμμήτιχος [quod imprudenter receperat Gron.] Herodoteae facilitati et γλαυρότητι pugnare, optime *D'Orville* monuit ad *Chariton*. I. 4. p. 52. [p. 221. ed. Lips.] Nam quae *P. Horreus* utramque in partem disputat, nimis docta et arcessita sunt, Obs. Herod. c. 21. Ψαμμήτιχον superiore libro c. 105. vidimus: hoc vero Ψαμμήτιχος, Ψαμμήτιχος in membranis est. Par apud alios discrepantia. [Vide nostram *Var. Lect.*] Mihi dubium nullum est, quin constitutum quid in eo nomine scriptor habuerit. Inclino in Ψαμμήτιχος. WESS.

8. Παιδιά δύο νιογνά) *Pollux* Π. 8. νιόγονα reperisse videtur: ἀμεινον δ' αὐτοῦ τὸ παρ' Ἡροδότῃ νιόγονον. ἀλλὰ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν. Ubi doctissimus *Heringa* Obs. c. 3. hoc ex loco νιογόν refingit; contra ea *Cl. Piersonus* Veris. II. 8. p. 234. νιογόνων vindicem dat *Euripid.* Cycl. vs. 205. et *Ion.* vs. 1001. Hactenus bene: quod insuper addit, scriptum hic fuisse olim παιδιά δύο νιογιλά, non adducor, ut credam. Certe praeter statuentis arbitrium non exputo caussam. Obstant et *Codd.* omnes. [in νιογνά consentientes.] Διὰ locum recepit, quem *Horreus* in laboriosis ad huius libri principium disputationibus illi deferebat. WESS.

11. μηδέναι ἀνρίον --- Φωνήν ἰέναι) *Mediceus* cum sequace *Ask.* aberravit. Nihil verius *Aldino*, tot schedarum patrocinio protecto: taceo de cespitante verborum ordine. *Schol. Apollon. Rh.* IV. 262. hac ipsa in re, κλιύσαντα μηδέναι μηδὲν αὐτοῖς φθίγγεσθαι. Ostendit praeterea ἰέναι Φωνήν, quod

et si *Portus* Ἰωνίῳ καὶ Αἰολίῳ, verso aspero in tenuem spiritum, putaverit dictum, praefero ἰόναι, ut consuetudo fert. Habet Persen Ἑλλάδα γλώσσαν ἰόντα IX. 16. WESS.

13. ἰπαργίνων σφίσι ἀγας' πλῆσαντα δι) Cogor ἑαὶν αἰκονεῖ γε θυμῷ in omnia alia, ac vir Celeb., ire. Ἀργίνων et ἰπαργίνων, nemine obloquente, sunt Ionica. Et negabimus talia scriptori, hoc genus sectato? Πλῆσαντας nexus orationis, ut errantis amanuensius peccatum, convellit, nec ferunt msssti. In Tzetze, Chil. IV. 796. hanc historiam explicante, male legitur

Θηλάζην προτρέψαμενος ἑαῖνα τὰς μητέρας
dederat ipse τὰς μηκάδας, capras. WESS.

17. ὡς γὰρ δίδτης χρόνος etc.) Postquam enim ista pastor fecerat per biennium. Perperam posita distinctio Herodoteam obcuraverat loquendi formam. [scil. post ἐγγόνους comma interpositum erat.] Lib. I. c. 113. ὡς δὲ τρίτη ἡμέρη τῷ παιδίῳ ἔκκειμίνῃ ἐγένετο: triduo post infantem expositum. III. 56. ὡς σφί τισσεράκοντα ἐγγόνισαν ἡμέραι πολιορκίῳ Σάμῳ. IX. 38. ἡμέραι δὲ σφί ἀντικατημένῳσι ἤδη ἐγγόνισαν ἑκάτῃ. Apud alios etiam hic illic similia prostant: Thucydides III. 29. ἡμέραι μάλιστα ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἰαλυνία ἑκάτῃ, ὅτι etc. Demosthenes contr. Mid. p. 341. §. 150. et p. 550. §. 42. [ed. Lamb.] ἡμέραι ἦσαν συχναὶ ἐπιδημιῶσι τούτοις. Imitantur et hoc Atticistae. VALCK. — Quod in Var. Lect. de scriptura vocabuli δίδτης monui, id sic positum oportuerat: „In F. δίδτης a pr. m. dein adiectus alius accentus super a.“ S.

20. βίξος ἰφώσιον) Adsentior Gronovio. Opus certe non fuerat, ut ex barbaro vocabulo eruditae rixae materies gigneretur. Hipponax in Strabon. VII. p. 524. [p. 340. ed. Cas.] Κυπρίων βίξος φάγουσι καὶ Ἀμαθουσίῳ πυρόν. Plura Cl. Albert. in Hesych. et P. Horreus Obs. Herod. c. 31. WESS. — Adde omnino Polluc. V. 88. et quae ibi notarunt interpretes. S.

28. πρὸς βυτίλους εἶναι ἰωνῶν) Supra c. 2. οἱ γινώσκοντες πρῶτοι ἀνθρώπων: et φέργας προτίλους γινώσκειν ἰωνῶν. Quae mihi suadere videntur, scholion haec occupasse, et ex tribus Codd. praestare πρώτους -- ἰωνῶν. Suidam in Βενουσίῳ simili quid offerre, Galens vere adscripsit. De structura securos nos esse Aelian. Anim. VIII. 12. iubet: οἱ πρότεροι μὲν ταῦτα αἰχμηδίσαντες. Manetho I. 329. βρυτίων γινώσκοντες πρώτων

Μάρτυρος εἰς αἶδον πίμλει: quae ipsa iterat IV. 404. Alia hoc de genere *Georg. Herwartus*, Chronol. c. 241. in quis haud pauca ἀπορδιόνοσα, optime I. Perizonio, quo me olim doctore usum gratus testificor, docente in *Dissert. de August. Orb. Descript.* §. 21. et meliora in medium collocante. Mox [c. 3. l. 1.] τοῦ resecui. WESS.

CAP. III. 11. Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι) Disputari utramque hic in partem possunt multa; quo ego labore supersedebo. Laudo et amplector Gronovii [λογιώτ. probantis] iudicium. Λογιώτατοι Nostro honoratissimi plerumque semper sunt et dicuntur, sive δοκιμώτατοι, uti ex msstis III. 127. patefiet. Qui quidem titulus Heliopolitani cur tandem erit praecipuus? Immo vero ceteris sollertia et eruditione priores erant. Nic. Damascenus in Eusebii Pr. Evang. IX. 16. καὶ συνῆν Αἰγυπτίων τοῖς λογιωτάτοις. Plura olim constipavi in Diodori II. 4. Nunc adstruo hoc *Iustini Martyr.* ex Dial. cum Tryph. p. 168. Ed. Thirlb. περιέμνεσθαι οὖν τὴν ἀπορβυστίαν τῆς καρδίας ὑμῶν, ὡς οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ διὰ πάντων τούτων τῶν λόγων ἀξιοῦσι. Corrigit vir doctus οἱ προεῖρηται, ego λόγοι τοῦ Θεοῦ, et sacros prophetas intelligo. WESS.

CAP. IV. 4. ἐκ τῶν ἄστρον) Bene Medic. Quod [L. 6.] additur διὰ τρίτου ἔτιος, id doctos exercuit viros, Leonem *Allatium* Mens. Temp. cap. xv. p. 188. et *Alph. Caranzam*, Leoni consentaneum, Diatrib. c. 3. Decernit uterque, aliam innui intercalationem, ac l. 32. neque sibi in Graecorum anni forma bene consentire Scriptorem. Verius D. Petavius Auctar. Doct. Temp. lib. IV. 3. διὰ τρίτου ἔτιος ineunte anno tertio interpretatur. Proinde alternis fiebat, uti Musa prima significavit, intercalatio; quae et H. Dodavelli opinio Diss. I. de Cyclis p. 50. WESS. — Conf. ad l. 32, 11. notata. S.

8. ἐπαγοῦσι - - - πέντε ἡμέρας) Has ἐπαγομένας, sive intercalares quinque dies, non habuit insuper Diodor. I. 50. sicuti nec alii, quorum in Aegyptiorum anno occupata cura fuit; in quibus excellit sollertissima Nic. Averaui opera, Diss. de Mensib. Aegypt. c. 4. WESS.

16. Βασιλεῦσαι δὲ πρῶτον Αἰγύπτου etc.) Non erat ad sententiam valde necessaria Αἰγύπτου mentio, nec placuit eam hinc amoliri ob haec Diodori I. 45. μετα τοῦς Θεοῦ; τοῖνυν πρῶ-

ἦν φασὶ βασιλεῦσαι τῆς Αἰγύπτου Μῆνιν. In regis nomine, qui primus ex hominibus, ut ea in regione perhibebant, principem egit, scribentium insignis discrepantia est. Μῆνιν a magno numero codices malunt, neque aliter suo in libro invenit *Eusebius Chron.* p. 14. Nostrum nominatim testem vocans. Μένος βασιλεὺς meminit *Plut. Isid. et Osir.* c. 8. ubi nonnulla *Sam. Squire.* In Catalogo *Erato-sthenis* apud *Syncellum* Μίνης ὀνδαῖος, ὁ ἐπικρινέται Διώνος, ubi Μίνης et αἰώνος ex indole veteris Copticae dialecti docte correxit *P. Ern. Iablonskius* adnotat. ad Catalog. istum in *T. II. Chronol. Vignolii* p. 736. Quare hoc amplexus sum, sicuti et [*l. 19.*] Μελπος. Vide c. 15. et *Diodor. I. 51.* et *Salmas. de Ann. Climact.* p. 567. **WESS.**

CAP. V. 4. δᾶρον τοῦ ποταμοῦ) Hoc, sive *Hecataei*, sive *Herodoti* dictum, adprime multis placuit: probata et opinio est de recente inferioris Aegypti origine ex continuis Nili incrementis. Ποταμόχωρος propterea *Diodoro* I. 34. III. 3. a quo *Aristoteles Meteorol. I. 14.* non deflectit. Quae quidem opinatio, adeo olim recepta, ex earum est numero, quae post accuratum examen laudantur ab his, culpantur ab illis. *Diligentissimus Shaw Observ. Geograph. Syriae et Aegypti* p. 183. *Herodoti* patronicum profitetur, Niloque vindicat illum regionis, cui *Delta* nomen est, tractum. Alia *Cl. Freret* et egregie erudita contra priscam istam suspicionem *Comment. Acad. Inscript. T. XVI.* p. 353. et *XVIII.* p. 188. quae, quin consensum auferant, nihil admodum impedit. Lege etiam *S. Bocharti Phal. IV.* 25. p. 261. **WESS.** — In dubio *Wesselingius* reliquit, *Herodoto*-ne an *Hecataeo* tribuendum illud dictum sit, inferiorem Aegyptum Nili donum esse. Nempe ad utrumque horum Scriptorum idem dictum retulit *Arrianus*, de *Exped. Alex. V. 6.* sed ita, ut dubitaverit ipse, sit-ne prisci *Hecataei Milesii* id opus, ubi idem dictum, sicut apud *Herodotum* legebatur. Quem locum produciens *Crenzerus* (in *Antiquiss. Historicor. Graec. Fragmentis*, p. 29.) existimat, ex ipsa *Nastri* narratione perquam probabile fieri, de re certe, de qua hic agitur, *Hecataeum Milesium* iam ante *Herodotum* in eadem fuisse sententia: quum praesertim et *Porphyrus* apud *Eusebium* dicat, multa ex *Hecataeo* ad verbum transcripsisse *Hero-*

dotum. Sed id quidem utcumque sit, (de quo conf. *Kathenar.* ad Nostrum, cap. 77, 13. huius libri) *Strabo* certe constanter dictum illud ad unum *Herodotum* auctorem refert, XII. 560. p. XV. 691. s. aliisque locis in *Var. Lect.* citatis. Denique illud certum est: etiamsi ab aliis quoque relatum hanc sententiam audivit legitive *Herodotus*, suum tamen ille iudicium secutus eandem rationibus hic adpositis confirmavit. Et, recte iudicasse admirabilem nostrum Scriptorem, extra dubitationem posuisse videtur *Andreossi*, Vir multis nominibus illustris, in *Description de l'Egypte publiée par ordre de S. M. etc. Etat moderne*, *Memoires* T. I. p. 272 seq. merito laudatus ab *Heeren*, in *Ideen über die Politik etc. der alten Welt*, T. II. p. 541 seq. Eandem sententiam confirmat *Geoffroy de Saint-Hilaire* in eodem splendido opere, *Description de l'Egypte etc. Histoire Naturelle*, T. I. p. 1 seq. Quae in contrariam partem disputata sunt, summam ea exposuit *Larcher* in *Notis* ad h. l. T. II. p. 159 seqq. S.

CAP. VI. 4. ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτιου κόλπου) Verum erit Πλινθινήτιον. Oppido nomen Πλινθιν, quod lacui Marcotico, cui vicinum erat, nomen Πλινθινήτου dedit. *Seylar* Πλινθινὸν κόλπον vocat, *Peripli* p. 106. ubi *Vossius* et *Holstenius*, ad *Ethnicographi* Πλινθιν videndi. Mox [L. 5.] in possessionem, unde deiecerat *Medicei* auctoritas, τάλαν rediit. Scriptor ita voluit, nam III. 5. μέχρι Σερβωνίδος λίμνης, κατὰ τὸ Κόρειον ὄρος τείνει εἰς θάλασσαν. Et hac quidem in defensione *P. Horreo* adsensum non nego *Obs. Herod.* c. 42. Quae vero *Noster* eodem loco adiungit, *Aegypti initia cum Serbonide palude ex Syria properantibus* fuisse, liquido ea adfirmant, quae hic succedunt, et *Gronovii* explicationem. *WESS.*

[10 seq. σχοῖνος ἕκαστος - - - ἑξήκοντα σταδία) Schoenum *Noster* facit sexaginta stadiorum. conf. 9, 2 seq. At, non eandem in diversis *Aegypti* partibus, sed diversissimam habitam esse schoeni mensuram, tradidit *Artemidorus* apud *Strab.* XVII. p. 804. fuisse enim schoenos alibi stadiorum 40, alibi 30, alibi 60, denique alibi etiam 120 stadiorum. S.]

12. σταδίοις ἑκατόνσι καὶ τρισχίλοις) De discrepante in hac *Aegypti* mensura stadiorum apud *Diodorum* et *Strabonem*

numero vir magnus in *Strabon.* XVII. p. 1135. [*Casaub.* ad p. 786. suae ed.] De *Parasanga*, similia V. 53. et *Agathias* Schol. II. p. 43. v. ex Nostro. Aliorum disensum non praeteriit *Strabo* XI. p. 788. A. [p. 518. med.] sicuti nec τὸ ἀστέρων τῆς οὐραίας μέτρων in diversis Aegypti locis XVII. p. 1156. B. [p. 803 extr. et seq.] WESS. — De stadii mensura quo usus est *Herodotus*, praeter *Gosselini* uberrimam commentationem de stadiis veterum Graecorum, quae Tomo primo gallicae versionis *Strabonis* continetur, consuli possunt *Danville* et *de la Nauze*, in *Comment. Acad. Reg. Inscr.* T. XXXV. p. 574 seq. et T. XXXVI. p. 86 seqq. Denique *du Bois-Aymé* in *Commentat. de priscis limitibus Maris Rubri*, in *Description de l'Égypte etc. Etat moderne, Mémoires*, T. I. p. 188 seq. Conf. Adn. ad II. 158, 20. S.

CAP. VII. 5. ἢ Ἀθηνῶν) Quod aliquoties auctoritate libri Medicei posuit Gronovius, hic etiam debuerat ἢ Ἀθηνῶν, *Athenis*, vulgari: nimis ille frequenter vocem perperam scriptam reliquit, nimirum hic vs. 49. p. 42, 16. p. 373, 24. 381, 24. 403. 49. 409, 21. 490, 33. 497, 49. 498, 43. 511, 11. 549, 15. [I. 98. VI. 127. VII. 6. et 62. et 90. VIII. 100. et 118. et 120. IX. 7, 6. et IX. 106.] quibus in locis similiter Ἀθηνῶν scribendum. Ὀψίας Ionice flectitur in Ὀψίων, quod pro Ὀψίωνων poni debuerat p. 91, 35, 37. p. 109, 46. [II. 9, 8 seq. II. 54.] Recte scribitur ἀπὸ Ὀψίων τῶν Ἀθηναίων p. 279, 33. p. 110, 10. [IV. 181. II. 55.] Huius generis Ionica cum toties in his recte scripta recurrant, cur ista tandem depravata relinquerentur? VALCK.

Ibid. ἢ Ἀθηνῶν) Sic decuit, et statim. Scripsi quoque Πίσραν, [l. 6.] quorsum et *Mediceus*, leviter aberrans, ducit. Non ignoro, Πίσραν saepius nobilem urbem pingi; propius tamen ad vocabuli originem illud est. Aram XII. deorum Athenis habet VI. 108. fuitque in foro, ab *Hippia*, *Pisistrati* filio, olim dedicata apud *Thucydidem* VI. 54. Nam, quod eam in via, qua Athenis Pisas ibatur, et xv. quidem stadiis ab urbe, ex *Herodoto* locat *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* Part. I. p. 72. id festinanti excidiase opinor. WESS.

8. τῶν αὐτῶν νεύρων τὸ μὴ ἴσας etc.) Legebat scholiastes τὸ μὴ αἰσίων; adscripsit enim αἰσίων, ἰσμελόν, quod ἰσμελόν

ἵνα si cum *Abreschio* formaveris, cessabunt *Corinthi* [*Grog.* Dial. ion. §. 115. ubi vide quae *Koenius* notavit.] et aliorum ineptiae. Hic vero me propter paulisper moratur τῶν εὐδῶν scriptio. Toties totiesque τῆς εὐδῶς mentio recurrit, species Ionica hic et III. 126. in sede mansit. *Homerus* *Odys.* ρ. 196. ἐπειὴ φάτ' ἀριστοτάτ' ἔμμεναι οὐδόν: ubi vide *Eustath.* [p. 613. ed. Bas. p. 1815. ed. Rom. Conf. eundem ad *Il.* α. p. 18, 10.] et *Etymolog.* p. 615. Male nunc illis precarer, qui tantum sibi iuris in mutanda scriptoris dialecto sumserunt? At quid proficies? Διαφέρειν ἢ διαφέρειν praeoptes, in libero arbitratu est. Posteriori sese addixit *P. Horreus*, *Obs. Herod.* c. 33. *WESS.* — Quod si ab *Herodoti* manu est scriptura εὐδῶν, licuerat ergo *Nostro* (sicuti saepius observavi) in eisdem verbis modo ionicis uti formis, modo communibus. Sin ab aliis invecta ista scriptura est; non vana fuerit suspicio quam passim significavi, praeter ius et fas subinde a nonnullis (et maxime quidem a *Veneto Editore*) obtrusas esse *Nostro* ionicas formas, ubi communibus ipse usus erat. Ad rem quod spectat, de qua hic agitur, non est nostri instituti varias excutere virorum doctorum sententias. Videndus *Danville* a *Larchero* ad h. l. citatus, ipseque *Larcher* in *Notis* ad h. l. et in *Indice geographico*, voc. *Helopolis*, auctoresque quos ibi laudavit. *Danwillii* accusationem, confudisse h. l. *Herodotum* minora stadia, quibus constanter in *Aegypti* historia utitur, cum *Olympicis* stadiis, repetiit *Cahirensis Academicus Du Bois-Aymé* loco paullo ante citato. *S.*

11. ὡς μὴ εἶναι) Inmigravit in locum suum ὡς, *Mediceo* odiosum. Non nego, citra damnum abesse potuisse: at vincit *Codicum* imperium. Potuerat etiam in his, ὡς ἐγὼ ἐκινεῖσθαι — εἶναι, brevi secuturis, [*CAP. VIII.* l. 8.] desiderari: et *Reiskius* inductum voluit. Verum saepe locum tenet, quem sine detrimento relinquere poterat. [Confer ad I. 58, 7. notata.] Vide *T. Hemsterh.* in *Luciani* *Dial. Mort.* XII. 1. [p.] et *Horreum* *Obs. Herod.* c. 43. Porro ἐν τῷ καὶ λόγῳ. [*cap.* 8. l. 5.] similem ob causam revocavi. *WESS.*

CAP. VIII. [6 seqq. ταύτη μὲν λέγον etc.) Hoc loco, ubi sunt lapicidinae, desinens mons, scil. non amplius in

directione a septemtrione ad meridiem pergens, *flectitur in eam quam dixi partem*; scilicet versus Rubrum mare, (ut L. 4. dixit) ibique continenter sursum tendit, secundum mare illud (adeoque orientem versus, saltem versus orientem aestivum) pergens usque ad regionem thuriferam. S.]

11. Τὸ δὲ πρὸς Λιβύης etc.) Verius erit τῇ δὲ πρὸς Α. Pendent enim ex superioribus τῇ μὲν γὰρ τῆς Ἀραβίης κ. λ. cuius quidem coniecturae suasore utor Cl. Pauw. [At τὸ δὲ (nempe κατὰ τὸ) idem valet ac τῇ δ.] Quae vero consequuntur [l. 12.] de saeco monte, ἐν quo Pyramides, turbata vehementer ex Medic. sunt. Probare possum ψάμμω καταλυμένον, ut ψαμάδω εἰλυμένα πολλῇ Odyss. E. 136. quamquam καταλυμένον ex εἰλῷ non minus bonum. In Philostrati Heroic. c. 2. p. 693. Iupiter εἰλυμένος κόπρω, qui εἰλυμένος Gregor. Nazianz. Stelit. I. p. 72. Ed. Montac. φλογεῖν εἰλυμένα χροῖν -- Φαλαγγια Nicand. Theriac. 754. Possum etiam, si qui καταλυμμένον maluerit, ut P. Horreus Obs. Herod. c. 44. pati. At aegre exilii poenam fero, quam τεταμμένον Medicei decreto sustinuit: facit enim orationem intricatiorem, et scriptorem sibi contrarium; hoc enim de monte c. 12. καὶ ψάμμον μόνον Αἰγύπτου ὅρος τοῦτο τὸ ὑπὲρ Μίμφιος ἔχον. Sabulo itaque obsitus non fuit mons Arabiae praetentus et in Erythraeum mare tendens, cuius contrarium Medicei auctoritas viro doctissimo extorsit. Quae quidem discordia desinet, ubi ex Codicum consensu ψάμμω καταλυ, τεταμμένον τὸν αὐτ. τρόπον καὶ τοῦ Ἀραβίου κ. λ. redierit. Innuunt enim, montem hunc porrectum in meridiem versus fuisse, quod de Arabio monte paullo superius deposuerat. WESS. — Non vero τεταμμένον, ut Wess. cum aliis, sed τεταμμένον, simplici μ litera, ut par erat, editum me voluisse professus sum in Var. Lect. sed invitus video aliter visum esse typothetae nostro. S.]

16. οὐκ ἐστὶ πολλὸν χωρίον) Hoc postulabat sermonis series, et edunt membranae: venerat etiam in coniecturam Reiskii. Quae statim memorantur, de Aegypto in arctum spatio navigationis iv. dierum constricta, deinde vero laxiore, non placent Aristidi T. II. p. 343. esse enim contra veri fidem; sese experiundo conperisse, in angustias tum magis et magis cogi: cui sepe consentit B. Maillet Descript. Aegypti p. 44. WESS. — Recentiorum Iti-

neratorum testimonio firmari *Herodoti* rationem adnotavit *Larcher*, provocans ad tabulam geographicam in *Nordens* Itineribus, et ad *Savary* Epist. I. de Aegypto, p. 5. S.

CAP. IX. [1 seqq. ἰσὶ ἀνάπλους ἐννέα ἡμερῶν etc. Vide ne iusto minor sit novenarius numerus. Quod si enim stadia sunt 4860, adverso flumine naviganti quotidie 640 stadia fuerint conficienda: quod, quamvis exiguam stadii mensuram, nimium videtur; quum praesertim adverso flumine, ut c. 96. tradit *Noster*, non aliter, nisi navi fune secundum ripam tracta, navigare potuerint. S.]

8. μέχρι Θηβῶν) Belle *Remig.* schedae. Cl. *Gronovius* attigit haec ad *Arrian.* Ἀναβ. III. 5. p. 109., ex *Medic.* idem asserens *Herodoto*. Cur illam rem hic tacitam habuerit, non exputo. Libro III. 26. caute minus Θηβῶν ex eo codice, ubi Θηβῶν legebatur rectissime, reposuit. *WESS.* — Conf. *Valck.* ad cap. 7, 5. Ad rem quod spectat, quum a mari usque Thebas nunc stadia ponit 6120, haud utique congruit haec summa cum ante positis. Nam a mari usque *Heliopolin* (cap. 7.) posuerat 1500 stadia; iam ab *Heliopoli* Thebas 4860: unde conficitur stadiorum summa a mari usque Thebas 6360. S.

CAP. X. 4 seqq. ἰσφαίντό μοι - - κέλευς θαλάσσης) Expressit *Plinius* Hist. N. II. 85 *Herodoto* quidem si credimus, mare fuit supra *Memphim* usque ad *Aethiopum* montes; itemque a planis *Arabiae*. Mare et circa *Ilium* et tota *Teuthrania*, quaque campos intulerit *Maeander*. Paria illis ex *Nostro* et *Nearcho* *Strabo* XIII. p. 1015. [p. 691. ed. Cas.] et *Arrianus* Ἀναβ. V. 6. p. 203., *Herodoti* non oblitus. Mox [l. 7.] *Thucydidis* exemplo tueri se ὡς potuit, ὡς μικρὸν μεγαλύτερα lib. IV. 56. *WESS.* — Amant autem *Iones* ὡς pro ὡς. De re ipsa conf. supra ad c. 5, 4. notata. S.

9. Νίλου, ἰόντος πεντάστομου) Notissimus septem geminus *Nilus* ex *Virgilio*, ἑπτάπορος; *Dionysio* *Perieg.* 264. πολύστονος sive, ut in scholiis, πολύστομος *Nicandro* *Theriac.* 175. Praetulit ex *Med.* πεντάστομου titulum *Gronov.* motus (opinor) verbis c. 17., ubi Ἰχθυίνε στόματα Nili quinque; duo quae septenarium numerum explent, manu facta, ἔρυκτά. *Eustath.* optime, Ἡρόδοτος δὲ πεντάστομον ἵκει λέγει τὸν Νεῖλον, δηλαδή κατὰ τὰ φυσικὰ στόματα, ὡς δύο τινῶν ἔρυκτῶν ὄντων, ad *Dionys.* vs. 226. Ad quae hominum opere

effusae ostia cum non attenderetur, convaluit de septem amnis ostiis longe didita, et tot scriptis Codd. recepta, fama, quae utique firmior foret, modo *septem fluvii Esiae* xi. 15. Nilum eiusque rivos declararent. Tu magni Theologi, *Camp. Vitringae*, commentarium consule et de Nili ostiis observata; tum *B. Maillet* *Descript. Aegypti* pag. 49. Mox [L. 12.] *μυγάβια* bene Gronov. WESS.

15. τῶν Ἑχινάδων νήσων etc.) Haec et sequentia videntur obversata Thucydidi II. 102. εἰς τῶν νήσων αἱ ἡπείρωται ἵασις δὲ καὶ πάσας οὐκ ἐν πολλῷ τινι ἀνὰ χρόνον τοῦτο παθεῖν: ubi viri Docti non meminerunt huius loci. VALCK. — Conf. quae ad h. l. ex *Pausan.* VIII. 24. p. 647. et ex *Woodii* libro de Ingenio et scriptis Homeri p. 7. *Larcherus* adnotavit. S.

CAP. XI. 2. ἰσίχων ἐκ τῆς Ἐρυθρῆς etc.) Ex coniectura G. *Raphelius* in priorem Petri c. 2, 6. ἰσχύων, sed minime fideli. Supra I. 193. ἰσχύι δὲ ἐς ἄλλον ποταμὸν ἐκ τοῦ Εὐφράτη. et II. 158. ἰσχύι δὲ ἐς τὴν Ἐρυθρὴν θαλάσσαν. *Aristides* T. II. pag. 354. ed. *Iebb.*, ἐς τοὺς παρ' ἡμῶν τόπους ἰσίχων θαλάττα, ἣ καλεῖται Κασπία. Quae quidem efficiunt, ut post pauca [L. 11.] ἐκ τῆς βορ. θαλ. κόλπον ἰσίχωντα paene ex *Remig.* admittam. Recepti sine haesitatione [L. 6.] ἐς τὴν εὐφράτην θάλα. *Arch.* monente, ut c. 9. et saepe. WESS.

[6. ἡμέραι ἀναισιμούνται τιστεράκοντα etc.) Super hoc loco disputantem audire iuvabit doctum Academicum *Cahirensem* *Le Pere*, in *Description de l'Egypte publiée par ordre etc. Etat moderne*, T. I. p. 102. et quem is ibi laudat *Gosselin*, in *Recherches sur la Navigation des Anciens*, T. II. p. 163. S.]

8. ἰσχύι δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἀμπωτίς) De aquarum isto in sinu fluxu et refluxu non dubia est res. Neque ignota calumnia vetus in Mosem et Iudaeos, Arabicum sinum transgressos. Scholiastes in *Ptolemaei* *Tetrabibl.* pag. 83. ἀμπωτίδα; γὰρ γινόμενης θυνάας παρῆλθεν ὁ τῶν Ἰουδαίων νομοθέτης Μωσῆς. Docte et animose pro divinò Iudaeorum legislatore *Vignolius*, *Chronol.* lib. III. 1. p. 663. etc. WESS. — De insolito prorsus et prodigioso maris illius refluxu, cuius ex prisco aevo memoria apud accolae duravit, vide *Diodor. Sic.* III. 40 extr. et quae ibi *Wesseling.* adnotavit. S.

11. ἐκ τῆς βορείνης θαλάσσης) Bene Ask. postulante dialecto. Sensit et Reiskius. Confer II. 158. 159. IV. 37. 42. Ita vero mare *mediterraneum*, et quae illi iunguntur, nuncupat. Νοτὴν θάλασσαν est *Erythraeum*, cuius pars Arabicus sinus. WESS. — βορείνης cum Ask. agnoscit etiam noster F. pro quo ante Wess. βορίνης hic legebatur; quod in Var. Lect. adnotare neglexeram. S.

13. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντες τοὺς μύχους) Praeclara Medic. et Ask. scriptura, iure merito a viro Celeb. instaurata et defensa. Memini Diodoro III. 44. simile auxilium ferre et aliorum exemplis stabilire; quibus hoc Aeschyli adstruo, Choëphor. 449. δι' ὧτων συντίτταναι μῦθον ἡσύχῳ φείνων βάσει, cothurno incedens, neque alienum tamen. WESS.

18 et seqq. χωσθῆναι ἂν κού γε δὴ ἐν τῷ προανασιμ. etc.) Adhaereo ad hanc disputationem, neque me expeditio. Arch. εἰμαι [pro ἢ ἐμὶ l. 20. ubi in nostra Var. Lect. perperam εἰμοι posuit typotheta.] non multum iuvat, nec Reiskii opera in Miscell. Lips. vol. VII. pag. 629. Adscribam Cl. Pauw coniecturam, ut arbitrandi sit facultas. Fors, inquit, una littera detracta, et distinctione leviter mutata, optime locus emendabitur: ἐγὼ μὲν γάρ - - - χωσθῆναι ἂν κού γε ἢ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ - - οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος κ. λ. Opinor intra x. annorum millia alicubi aggeratum esse: an sinus longe hoc Arabico maior non posset impleri intra illud temporis spatium, quod ante nativitatem meam a rerum primordiis effluerit? Haec ille. WESS.

20. πρότερον ἢ ἐμὶ γινέσθαι) Formularum Herodoti non incuriosus haud sane memini, sic alibi loquutum historicum: quod si Codicibus ista vetustis abessent, tum certe iudicarem aliunde invecta, ad ista scilicet explicanda, ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ. Tota fortasse periodus sic primitus scripta prodierat: ἐγὼ μέντοι ἔλπομαι γε καὶ μυρίων ἐντός χωσθῆναι ἂν ἤκου γε δὴ ἐν τῷ προανασιμωμένῳ χρόνῳ οὐκ ἂν χωσθῆναι κόλπος καὶ πολλῶν μέζων ἔτι τούτου ὑπὲρ τούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτως ἱερρατικοῦ; In his solemne illud ἤκου vel Herodoti ἤκου γε δὴ non cadet in dubitationem quin genuinum sit, suumque indat interrogationi vigorem. VALCK. — Cur suspecta haberemus illa verba πρότερον - - γινέσθαι, non satis equidem causae vidi. Si ἢ κού de-

disset vel unus liber, lubens accepturus eram. Interim καὶ γὰρ δὴ, eadem notione atque πῶς γὰρ δὴ, ferendum putavi. καὶ γὰρ δὴ legendum censet *Benedictus* in *Actis Semin. philol.* Lips. Vol. II. P. 11. pag. 285. Caeterum μέζων ἔστι τοῦτου, non cum *Pavio* apud *Wess.* intelligendus sinus hoc *Arabico* maior; sed hoc *Aegyptio*, ut recte *Larcherus* accepit; nempe maior hoc, quem *Herodotus* existimat olim eam regionem occupasse, quae nunc *Aegyptus* est. S.

CAP. XII. [3. τῆς ἐχομένης γῆς] In *Lat. vers.* perperam positum regionem utrique adiacentem, ubi utrimque scripseram. S.]

4. καρχήλια τε φαινόμενα) Res vera est, fulta testimonio *Plut.* *Isid.* et *Osir.* c. 40. p. 102., sed aliunde derivanda. Altissimos Europae, Asiae atque Americae montium vertices varia conchyliorum genera insederunt; quae unde advenisse putes, si generalem inundationem, qualis *Noachi* tempore, recuses. Non nescio, inter philosophos necdum super illo negotio convenisse; neque id demiror. Quae enim inter eos in tanto dissentiendi et disputandi pruritu concordia? Adi *S. Bochartum* *Phal.* IV. 24. et *Freretum* *Comment. Acad. Inscript.* T. XV. p. 342. *WESS.* — Nostra quidem aetate consentiunt fere eruditissimi quique viri, posse debereque conchyilia marina in montium visceribus reperiunda, salvâ fide *Mosaicae* narrationis, ex aevo derivari *Noachica* inundatione longe superiori. S.

7. πρὸς δὲ, τῇ χώρῃ, οὔτε etc.) Laborabant haec mala punctione: πρὸς δὲ, praeterea, sicuti ad I. 156. adscriptum est. Pendet sermo ex ἰδῶν, cui superius suus locus. Vidit hoc *Reiskius*, brevi post [l. 9.] οὐ μὴν corrigens. *WESS.* — *Reiskii* coniecturam veterum codicum auctoritate vidimus firmatam. S.

CAP. XIII. 4. ἄρδεσκει Αἴγυπτον) *Medic.* ex Ionum consuetudine. *Abydenus* in *Eusebii* *Tr. Euang.* IX. 41. πόλας ἐπίστην, τὰς ἀνοίγοντις ἄρδεσκειν τὸ πεδίον. Scripsi etiam εἰνακόςια, quemadmodum II. 145. *Homeri* εἰνατον, εἰνάτιναις nunc non attingo. Mire placet *Gronoviana* huius loci explanatio. *WESS.* — Scilicet et *Μόρι* et *ταπιλακίσι* e suo cod. restituit *Gron.* cui fere et nostri adsentiuntur libri. S.

[6. οὐν δὲ, ἣν μὴ ἐκ' ἐκκαίδεκα etc. Quum hodieque eadem *Herodot.* T. V.

fere obtineat ratio, monuit Rich. Pococke (*Descript. of the East*, Vol. I. pag. 251.) citatus a Larchero, opinione videri hactenus falsum esse Herodotum, quod sua aetate tanto maiori incremento Nili ad irrigandam Aegyptum opus fuisse quam Moeridis regis aetate: octo enim illos cubitos, quos (l. 3.) ei dixerant sacerdotes, intelligi debuisse de incremento supra consuetam per se fluvii altitudinem; adeoque non differre illam mensuram ab hac *xvi. cubitorum*, quae intelligenda de fluvii altitudine ab imo inde alveo. Caeterum cum Nostro conf. *Strab. XVII. 788. ed. Cas. et Plin. lib. V. cap. ix. sect. 10. S.]*

11. *κατὰ λόγον ἐπιδοδοῖ ἐς ὕψος*) Dum quis ista nobis probabiliter interpretetur, suspicabor equidem ex interpretationis nata, quae quis olim vicinis adposuerit. Certe nihil impedit hoc in loco *κατὰ λόγον* per *κατὰ τὸ ὅμοιον* interpretari, et *ἐς ὕψος*, *ἐς αὐξήσιν*. Mea saltem opinione nihil distarent *κατὰ λόγον ἐπιδοδοῖ ἐς ὕψος*: et *κατὰ τὸ ὅμοιον ἐπιδοδοῖ ἐς αὐξήσιν*. Cap. seq. 14. *εἰ σφί ἰδελέσται* (sic legerim.) --- *ἡ χώρα ἡ ἔνερθε Μίμφιος* -- *κατὰ λόγον τοῦ παρωχημένου χρένου ἐς ὕψος αὐξάνεσθαι*. VALCK.

Ibid. κατὰ λόγον ἐπιδοδοῖ ἐς ὕψος, καὶ τὸ ὅμοιον ἀποδοδοῖ ἐς αὐξήσιν) Invenit et hic manifestam *ταυτολογίαν* Cl. Reiskius, sciolorum opera natam, *Miscell. Lips. Vol. VII. pag. 629.* Putares quodammodo adstipulari schedas Ask. in quibus hiatus, sed ex scribae socorde negligentia: eadem verborum *ἐπιδοδοῖ* et *ἀποδοδοῖ* terminatio hominis oculos, ut in medio utriusque posita omitteret, praestrinxit. Herodoti dictiones bene constant: *ἐς ὕψος* altitudinem soli, *ἐς αὐξήσιν* eiusdem incrementum, quo latius in vicinum mare protenditur, declarant. Ceterum *xvi.* aut *xv.* cubitos amnem adscendisse et arva inundasse olim, argumento est Nili figura *xvi. liberis circa ludentibus*, per quos totidem cubita summi incrementi augentis se amnis intelliguntur in Plinii *H. Nat. XXXVI. 7.* ubi *Harduinus*; cui iungendus *Shaw Obs. Geogr. Syr. et Aegypti cap. 5. p. 181.* quantum aquis seriore tempore terra ea increverit, ex Arabibus docens. WESS. — Non *ταυτολογία*, quam dicunt, me turbaverat. Non parcum esse verborum, nec repetitas in eandem sententiam *ρήσεις* aspernari Nostrum, satis constat. Sed de verbo *ἀποδοδοῖ* dubitaveram, etiamque nunc dubito, idem-

ne ac ἐπιδοῖσι significare possit. Illud video, ἰς αὐξήσιν posse eandem in sententiam atque ἰς ὕψος accipi: iuncta mox utraque voce ἰς ὕψος αὐξάνοντας dicit Noster c. 14, 6. *Sehaeferus* quid spectarit, ex coniectura sic edens, καὶ μὴ τὸ ὅμοιον ἀποδοῖσι ἰς αὐξήσιν κατακλύζοντας τοῦ ποταμοῦ, profiteor me haud liquido percepisse. Ad verbum id fuerit, *neque tantundem reddit ad augendum inundans flumen*; quod ad eam videtur interpretationem accedere, quam reliquae versioni in parenthesi interieci. Sed quaero, *quisnam reddit?* nam nominativus, ἡ χώρα αὕτη, qui praecedit, ad verbum ἀποδοῖσι, ista notione acceptum, referri vix potest. Commodum foret, καὶ μὴ ὁ θεὸς τὸ ὅμοιον ἀποδοῖσι etc. si modo vestigium aliquod scripturae huiusmodi vel in uno libro superesset. S.

21. ὕδατος εὐδεμῖν ἄλλη ἀποστρεφὴ) *Valla ἀποστρεφὴν* in versione neglexerat, sententia loci contentus. A *Gronovio* venit, *quibus nulla sit aversio aquae*. Praestare aquae *per-fugium* sive *remedium*, *Portus* dudum monuit. Noster VIII. 109. ἵνα - - ἀποστρεφὴν ἔχῃ: pro quo ἀποστρεφὴν καὶ καταφυγὴν ἔχειν *Plutarch.* T. II. p. 491. E. Et πάσης ἀποστρεφῆς ἐργαζόμενος, cui *per-fugii* et salutis via est interclusa, in *Philostr.* Vita *Apol.* VIII. 13., tum ἀποστρεφὴν ἐποιούντο τοῦ Ἀθηναίων δήμου, de *Vit. Soph.* I. IV. p. 549., cuius praesidium et patrocinium rogabant. Hoc amplius de dira pressis fame *Liban.* Declam. XIX. p. 509. B. πᾶν γὰρ τὸ ἔμφυχον ἐκτίνιτο - - - τοῦτο ἦν αὐτοῖς ἀποστρεφὴ τοῦ κακοῦ. Quae quidem de dictionis usu abunde erunt. Addo, *Iosephum Bell. Iud.* II. 11, 4. ἀποστρεφὴν σωτήριον dixisse, quae *Thucydidi ἀποστρεφὴ σωτηρίας*. Vide *Abreschii Dilucid. Thucyd.* p. 782. Μούρου [l. 22.] *Paris.* C. minime malum videtur. WESS.

21 seq. ὅτι μὴ ἐκ τοῦ Διὸς μόνον) Non enim certe habent aquam quae agros irriget, nisi pluviam duntaxat. *Valla* dederat, nisi tantum a Iove. Romani quidem augures, pro coelo fulgente, tonante, dicere sueverant, Iove fulgente, tonante, *Cicero de N. D.* II. c. 25. Coelum et Aethera Iovem nuncupabant. Rarius illud *Comici Platonis*, quod sororis erat, marito tribuentis, apud *Etymologum* voc. Εὐδίας: Ἀπρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσαι καὶ Δία. Quaevis coeli tempestus Iovi contributebatur. Illud *Aristoph.* in *Av.* 1501. Τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιῶ; recte cepit *Küster. quel temps fait-il? Theo-*

eritus Eid. IV. 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίνει αἶθριος, ἄλλοκα δ' ὕει, e Theognidis versu 26. quem expressit etiam Sophocles in Polyxenae fragm. ap. Stob. pag. 344, 4. Orpheus τὸν ὄμβρον dixerat δάκρυα Διός, teste Epigene ap. Clem. Alex. Strom. V. pag. 676, 3. Aquam pluviam Plato dixit τὰ ἐκ Διὸς vel παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα, τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα, T. II. pag. 761. A. 844. A. T. III. pag. 111. c. Cum pluebat, elegantioribus ὁ Ζεὺς, vel ὁ θεός, ὕειν dicebatur; (quam formulam Alcaeus iam adhibuit Lyricus apud Athen. X. pag. 430. A.) Athenis vulgo ποιεῖν ὕδωρ: attigit Casaub. ad Theoph. c. 3. p. 32. Nondum in Socratis schola corrupti senis Attici piam persuasionem memorat Aristoph. Nub. 372. Καί τοι πρότερον τὸν Δ' ἀληθῶς ὤμην διὰ κοσκινού οὐρεῖν. VALCK.

CAP. XIV. [9 seqq. ἀπονιτότατα etc. Putes cum Heynio ad Pindar. Ol. II. 111. ante oculos Herodoto fuisse poetæ versus illos, ἀπονιότερον ἰσθλοὶ νέμονται βίοντες etc. S.]

13. ἄλλοι ἄνθρωποι) Debetur Arch. Variant in vocis scriptura editi libri. ἄλλοι I. 48. et 125. ὦ ἄλλοι II. 51. ἄλλοι ex Med. bis II. 36. Schol. Apollon. Rhod. I. 1081. ὦ ἄλλοι μὲν ἴα. ἢ τοιαύτη συναισθητὴ τῆς νωπίας ἰάδος ἰστί. διὸ μέμφομαι Ζηνοδότῃ εἰπόντι, ὦ ἄλλοι μὲν ἴα θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. (Iliad. B'. 1.) οὐ κίχρηται γὰρ ταύτῃ Ὀμηρος. Paria ad vs. 998. At III. 356. et 365. ἄλλοι, quod praestare opinor ob synaloephes indolem. De Homero quod critici produnt, falsae opinionioni tribuit Barnes. in Iliad. A'. 288. Ceterum mirabilem hanc Aegypti ubertatem, quae sine magno et sollicito labore votis agricolae respondet, Diodorus I. 36. non praeteriit. WESS.— Conf. Var. Lect. ad I. 125, 12. et VIII. 67, 11. S.

16 seqq. ἰσβάλλει ἐς αὐτὴν ὕς etc.) Galeo designatus Plutarchi locus e lib. IV. Symp. legitur pag. 670. A. B. Rem sane vix credibilem suo quoque testimonio confirmat Eudoxus apud Aelianum de Nat. An. X. c. 16. hanc reddens rationem, cur a suis mactandis abstineant Aegyptii: Φειδόμενοι, ἐπὶ τοῦ σίτου σπαρέντος, ἐπάγουσι τὰς ἀγέλας αὐτῶν· αἱ δὲ πατοῦσι τοὺς πυρούς, καὶ εἰς ὑγρὰν τὴν γῆν ὠθοῦσιν, ἵνα μείνῃ ἔμβριος, καὶ μὴ ὑπὸ τῶν ὀρνίθων ἀναλωθῇ. Mihi quoque sues hac in re non placent; sed, si iumentorum gregem designare voluisset, scripsisset utique βοῦς: et, ἐπὶ αὐτῇ δὲ καταπατηθῇ τῇσι βοῦσι τὸ σπέρμα. Neque tamen hanc fabulam ornandam case censuerim; quam Herodoto deberi minime dubito,

secundum quem suum in segetes immissorum ungulis e spicis grana debuerunt exteri: ita mihi capienda videntur ista quae sequuntur, ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑπὲρ τὸν εἶπον οὕτως κομίζεται, suum ungulis excussum frumentum convehit. Quod aliis diceretur ἀπαλοήσας, Herodoto dicitur ἀποδινήσας. Arcam Telesilla δῖον vocaverat: Athen. XI. p. 467. F. Τελήσιλλα δὲ ἡ Ἀργεῖα καὶ τὴν ἄλῳ καλεῖ δῖον: hinc Eustath. Ἰλ. ὅ. p. 1283, 4. [p. 1207. ed. Rom.] Aelianus duobus in locis rarissimo hoc usu forsitan alibi non obviam vocem adhibuit. Vid. elegantissima Epist. Critica II. D. Ruhnkenii p. 43. VALCK.

Ibid. ἰσβάλλει εἰς αὐτὴν ὅς etc.) Adsentiantur Plutarchus IV. Symp. c. 5. et Eudoxus in Animal. Histor. Aeliani X. 16., quos olim Galeo, non sues, sed boves intelligenti, opposui ad Diodorum. [lib. I. cap. 36.] Nec poenitet operae. τὰς enim ὅς boves indicare, quibus testibus probabitur unquam? Creant tamen sues in illa sementis et triturae consuetudine molestiam. Si verum est quod perhibetur, oportet diverso fuerint ingenio per Aegypti agros atque alibi locorum, rostrique usum rusticorum utilitati posthabuerint. At sus sui semper generis et indolis est, vorax pecus et gulae indulgens. [„Sues immissae in sementem, „ait Galeus, haud dubie omne frumentum in ventres „potius, quam in limum, recondent.“] Aegyptii praeterea boves, ut multae nationes, tritrandis frugibus adhibuerint. Cyrillus in Esaiæ c. 28. Αἰγυπτίων μὲν παῖδες συνέγκαντες ἐξ ἀγρῶν ἐπὶ τὴν ἄλωνα δράγματα, εἶτα βοὺς ἐπαφίεντες αὐτοῖς, καὶ ἐν κύκλῳ περικομίζοντες, καταλεπτύνουσι ταῖς χηλαῖς τὰς ἀστάχους. Prudenter profecto: sunt enim boves ad id negotium, porcis multo aptiores. Considera praeterea, quod Galeus non neglexit, sues ab Aegyptiis studiosissime fuisse vitatos. [conf. c. 47.] Equidem, ni mihi obstarent Plutarchus atque Eudoxus, venisse ex scriptoris calamo ἰσβάλλει εἰς αὐτὴν βοὺς et τῇσι βοῦσι τὸ σπέρμα, tum ἀποδινήσας δὲ τῇσι βοῦσι arbitrarer. Quid enim, si menda utriusque acritatem anteverterit? Diodorus generali vocabulo βοσκημάτων uti maluit, suis fortasse hanc operam negans. Triturae autem illum in oriente atque alibi morem copiose praeter alios exsequitur Christ. Schoettgenius Antiq. Tritur. Sect. ix. et Aegyptiorum Fr. Lud. Norden Itin. Aegypt.

p. 58. WESS. — *Plinius* Hist. Nat. lib. XVIII. cap. XVIII. sect. 47. *Vulgo credebatur, a Nili recessu serere solitos, mox sues impellere vestigiis semina deprimentes in maddido solo: et credo antiquitus factitatum.* Sic (uno *Diodoro* excepto; qui, dissimulans difficultatem, generale nomen βοσκήματα posuit) de semine per sues depresso consentiunt omnes. Eodem vero animali ad exterenda e spicis matura grana usos esse Aegyptios, nemo quod sciam dixit, nec per se credibile est: boum operā ad hoc uti solitos esse populos versus orientem aestivum habitantes, satis constat. Quare scripturam istam. ἐμβάλλουσι - - ὕς, et ἐπὶ αὐτὴν δὲ καταπ. τῇσι ὕσι, ab *Herodoti* manu esse, in dubium vocari non debet: sed deinde scripsisse eundem ἀπεδιήσας δὲ τῇσι βοῦσι perquam probabile debet videri. *Larcher* (suffragante *Borh.* in Appar. Crit. T. II. p. 803 seq.) utrimque, pro τῇσι ὕσι, τῇσι βοῦσι corrigens, ne tamen prorsus hinc amandarentur sues, verba ἐσβάλλει εἰς αὐτὴν ὕς, ante ista, σπείρας ἔκαπτος etc. reponenda censuit: nempe ante sementem immissas esse in agros sues, scilicet ad devorandas radices plantarum aquatiliū, quae sementi nociturae erant. S.

CAP. XV. 4. τὸ παρὰ θάλασσαν εἶναι αὐτῆς) Non scripsit aliter. Agitur de regione Delta, cuius ad mare tractum, cum ea sola Aegyptus haberetur, usque ad Tarricheas Pelusiacas eiusdem esse Iones censebant. Consimile, quod sequitur, τὰ μὲν Λιβύης, τὰ δὲ Ἀραβίης εἶναι. Postulat porro rei et orationis habitus, ne *Ald.* et plurium schedarum [L. 6.] εἰς μεσόγαιαν τείνειν αὐτὴν pro quisquilliis putetur. Ταριχηίων sive ταριχηίων *Arch.* species est Ionica, neque spernenda. Fuere in Aegypto eo titulo loca conpluria. Vide II. 113. et *Steph. Byz.* in voce. Nominis fortasse caussa ex contumulatis ibi hominum animaliumque cadaveribus, quae more gentis diligenti cura condiebantur, uti c. 86. Ταριχείας τῶν ζώων dabit *Aelian.* de Animal. X. 29. νεκρῶν ταριχεῖαν *Diodor.* I. 91. WESS.

[11. ἤδη γὰρ σφί) ἢ τοι γὰρ σφί, profecto enim, corrigit *Benedictus* in Act. Sem. Philol. Lips. Vol. II. P. II. p. 286. Cum eodem viro docto initio huius cap. Εἰ ὧν βουλοίμεθα malim, ob id quod dein L. 10. huic respondet, ἀποδεικνύοιμεν ἄν. S.]

17. τίνα γλῶσσαν πρώτην ἀπήσουσι) Posset Aldi ἀπύσουσι patronos advocare Euripid. Orest. 1253., Hecub. 155. Supplic. 800. Sophocl. Aiac. 896. ut de Pindaro aliaque tacceam. Verum membranarum potior sententia, cui usus respondet. Aeschylus VII. Theb. 871. οἶμαι - - - στηθίων ἦσιν ἄλλος. Euripid. Med. 1176. ἦσαν ὀδελυγῆς μέγαν κοιντόν. Quod et in Sophocl. Aiac. 862. Apollon. Rhod. IV. 874. ἦκε δ' αὐτὴν σμερδαλίνῃ: etc. WESS. — Φωνὴν ἵνασι habes apud Nostrum II. 2, 11. ubi de eadem re agitur. S.]

CAP. XVI. 5. τρία μέρη εἶναι γῆν πᾶσαν etc.) Vide IV. 42. In ea nostri orbis partitione magnus olim dissensus. Plerique in parte tertia Africam posuere; pauci tantummodo Asiam et Europam esse, sed Africam in Europa: ita Sallustius Bell. Iug. cap. 17. Sed veterum plures Asiam duntaxat et Europam novisse, Isocratis, Hippocratis, aliorumque testimoniis firmatur. Lege Olympiodorum ad Aristotel. I. Meteorolog. p. 23. Scholiast. in Ptolemaei Tetrabibl. p. 58. et Lucanum IX. 411. WESS.

10. οὐρίζων τῇ Λιβύῃ) Nilus dici potest τὴν Ἀσίην οὐρίζων: sed non item, ut arbitror, τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ. Suspicio adeo συνουρίζων scribendum. VALCK. — τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῆς Λιβύης ex Remig. praefero, tacitam praepositionem [ἀπὸ] adsciscens. WESS.

11. ὥστε ἐν τῷ μεταξύ Ἀσίης etc.) Emendata [a Gronovio] Vallae Latina, ut sit in eo id quod medium est Asiae et Africae, meras tenebras offundunt. Voluit, ἐν μεθόρι Asiae et Africae Delta, ea ex sententia, esse oportere, atque ita neutrius. Erant super eius situ olim discordes. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1571. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μὲν τινὰς, τῆς Ἀσίας ἐστὶ κατὰ δὲ τινὰς, τῆς Λιβύης: et Auctor de Mundo, quem Aristotelem male vocant, cap. 3. WESS.

CAP. XVII. 13 seq. μέχρι μὲν νυν Κερκασιῶρου πόλιος) Similia his cap. 97. [et c. 15, 7.] et Mela I. 9. Adscribam Achillis Tatii verba Amor. lib. IV. p. 245., sanioris coloris indiga: ὁ Νεῖλος ἥϊ μὲν ἀνωθεν ἐκ Θηβῶν τῶν Αἰγυπτίων, καὶ ἔστιν ἐς τοσοῦτον βίων ἄχρι Μίμφειας, καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κέρας. Σύρος ὄνομα τῇ κάμῃ πρὸς τῷ τέλει τοῦ μεγάλου βύματος: ubi τίλος τ. μ. βύματος haud aliud ac Nostri ὀξὺ τοῦ Δέλτα, sive acumen Delta, uti in Pomponio legunt. At quid Σύρος; Salmasius Aegyptiacum tali nomine pagum legiisse se negat,

et negabunt alii cum ipso *Tatio*; qui quidem ad hunc forte modum dederat: καὶ ἔστι μικρὸν κάτω κόμη* Κερκασσῶς ὄνομα τῇ κόμῃ* πρὸς τῷ etc. Quae continuo subiunguntur de maiore amne ad hunc pagum in tres scisso, in animo illi Herodotea fuisse, manifestant. Atque haec praecipua ex parte viro doctissimo *Steph. Berglero* debentur. WESS.

26. τῇ μὲν Σαΐτικῷ) *Τανιτικὸν* corrigentes male agunt, neque a *St abone* XVII. p. 1154. [p. 802. ed. Cas.] adiuvantur: siquidem illius τὸ *Τανιτικὸν στόμα*, ὃ τινες Σαΐτικὸν λέγουσι, ex amne *Bubastico* sive *Pelusio* divergit: *Herodoti* vero ex *Sebennytico*. Credo rivo huic, quia praefecturam *Saiticam* radebat, nomen venisse. Addam *Platonis* ex *Timaeo* pag. 21. E. verba, ad hanc rem opportuna: Ἔστι τις κατ' Αἴγυπτον ἐν τῷ Δίλτα, περὶ ὃ κατὰ κορυφὴν σχίζεται τὸ τοῦ Νείλου βῆμα, Σαΐτικός ἐπικαλούμενος νομός· τούτου δὲ τοῦ νομοῦ μέγιστη πόλις Σίσις: quibus non male nectentur *Proclo* disputata pag. 50. Confer *Cellarium* Geogr. IV. 1. pag. 24. horum oblitum. WESS.

27. καὶ τὸ Βουκολικόν) Haud aliter *Eustath.* in *Dionys.* vs. 226. *Nostrum* secutus. Apud alios de eo silentium. Non male conponitur cum *Phatnitico* *Diodori* I. 53. XX. 76. prope quod videntur τὰ βουκόλια, famosa latronum domicilia, fuisse; descripta eleganter abs *Heliodoro* I. pag. 10. *Achille Tatio* IV. pag. 250. tanquam loca palustria, ad struendas insidias et ad praedae receptacula commodissime posita. Etiam aliunde cognitum est, ad *Phatniticum* ostium pertinuisse regionem, cui a palustri situ Ἐλισσυχίας titulus, uti ad *Hieroclis* *Synecdem.* p. 726. significatum fuit. Quae quidem omnia persuadent, ostium *Βουκολικόν* et *Phatniticum* non discrepare, nominisque causam patefaciunt. WESS.

CAP. XVIII. 4. τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμεωντοῦ γνωμῇσι ὕστερον) Lenissima correctione sic ista mihi concinnanda videntur: meam quoque firmat sententiam *Ammonis* oraculum: τὸ ἐγὼ τῇσι ἰμεωντοῦ γνώμῃς ὕστερον περὶ Αἰγύπτου ἐπιθέμην, quod postea demum intellexi, quam sic de *Aegypto* iudicare in animum induxissem. Edixerat *Ammon*, Αἴγυπτον εἶναι ταύτην, τὴν ὃ Νείλος ἐπιὼν ἄρδει. In eandem ferme sententiam lib. II. c. 104. *Colchi*, inquit, esse videntur *Aegyptii*: νεώτας δὲ πρότερον αὐτὸς ἢ ἀκούσας ἄλλων λέγω. Iam quod vulgatur,

τῆς - γνώμῃς ὕστερον, prorsus esset insolens in Herodotō, ὕστερον iungente passim cum casu secundo. Praeterea, de sua solius ubicunque loquitur sententia, vicies minimum γνώμην ponit numero singulari. VALCK. — Potiorem emendationis partem: τῆς ἱμ. γνώμης, lubens accepi. Potuerat deinde quidem περὶ Αἰγύπτου dicere Noster, sed movere vulgatum περὶ Αἰγυπτου non erat opus. Sic enim et alibi loquitur Noster: verbi gr. αἰρώτιον περὶ Πακτύων I. 158, 3. idem est ac περὶ Πακτύων ibid. l. 11. S.

8. τῇ περὶ τὰ ἱρά θρησκείῃ) Maluissim, si mssti exemplo praeivissent, θρησκείῃ. Quod Arch. hic et cap. 37. obtulit, in luero putavi. Scholia a Johnstono publicata in Sophoclis Electr. 996. τῆς πατέρας Ἰάδης ἐστὶ τὸ λέγειν τὴν προμήθειαν, προμηθεῖαν καὶ τὴν εὐπειαν, εὐεπίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. MOX [l. 11.] καὶ οὐκ ὁμολογεῖν de sermone videtur intellexisse; ὁμολογεῖν κατὰ γλῶσσαν οὐδὲν in simili re, I. 142. WESS.

CAP. XIX. 10 seqq. πελάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν etc.) Medicei πλάσας Plinii verbis munitur, non omnino congruis: In totum autem revocatur intra ripas in Libra, ut tradit Herodotus, centesimo die. [lib. V. cap. ix. sect. 10. p. 256. ed. Harduin.] Quid enim hic de Libra et centesimo die, quo intra ripas cogitur iterum, tametsi πλάσας probaveris? Haec et alia bene Salmasius in Solin. p. 310. Verum est, intra idem ferme spatium temporis, quo increverat, amenem descrescere. Culte Aristides T. II. p. 338. οὐ τοίνυν μόνον αὐξεται τὰ κατὰ ὁ Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ ἀπολήγει τεταγμένως ὀπίσω, καὶ σχεδὸν οὐκ ἐν ἑλάττω χρόνῳ καθίσταται εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἢ ἐν ὅσῳ προῖων ἐξελήρῃσι. Diodorus praeterea I. 38. Utrum vero idem Noster indicaverit, causssa dubitandi adest in dissensu tot schedarum: habet quoque nescio quid scabri πλάσας δ' ἐς τὸν ἀριθμὸν τούτων ἡμερ., quod detractum vulgato cernitur. Πελάσας paullo minus est ac πληρώσας ἐς τὸν ἀριθμὸν c. 7. In Latinis nihil mutavi, dubius tamen de Laurentio, cuius membranae, quod mihi liquido constat, persimiles Arch. et Vind. fuere. WESS. — Vallae latina haec erant: et prope totidem diebus retrocedat, relinquens fluenta. Ex quo quidem non conficitur, πλάσας illum in suo exemplari legisse; quae absurda scriptura est, ex veteris aliquius librarii negligentia derivata: illud adparet, τὸν ἀριθμὸν τούτων ἡμερῶν de aliis centum diebus, quibus decrescat

Nilus, intellexisse hunc interpretem. Quod in nostra *Var. Lect.* pro scriptura *πίλας* testes citantur codd. *Med. Ask. Arch.*, loco *Arch.* poni *Pass.* debuerat. Quo pacto vero *Plinii* verba scripturae *πίλας* faveant, equidem non exputo: nec omnino satis adparet, quid *Herodotum* ibi testem citans spectarit Romanus scriptor. Illud multis documentis constat, saepe *Plinium* testimonia auctorum, quos nominat aut sequitur, parum accurate adponere, adicere interdu nonnulla verbis auctorum, alia detrahere; subinde etiam graecorum auctorum sententiam non recte accepisse interpretatumque esse: quod in tam immensa accepti operis mole, in tamque infinita rerum, quas complectitur, varietate nemini magnopere mirum debet videri. Quod h. l. ait *Noster ἀπολείπων τὸ μέτρον*, (nempe κατὰ τὸ μέτρον, deficit quoad fluentum, quoad aquam quam vehit) pro eo alibi simpliciter, ἐπὶ τὴν ἀπολείπῃ ὁ Νεῖλος, II. 93, 28. quando deficit *Nilus*. Similiter absolute, c. 22, 15. ἰκτῖνοι -- δι' ἑτίας ἰόντες οὐκ ἀπολείπουσι. Quare etiam cap. 14, 15. ἐπὶ τὴν ὁ ποταμὸς -- ἀπολείπῃ ὁπίσω eodem modo accipiendum, quamquam ibi ex praeced. intelligendum videri potuerat ἀπολείπῃ τὰς ἀρούρας. Pro ἀπολείπων perinde etiam ἐπιλείπων potuerat dicere, sicut VII. 43, 3. (quamquam et ibi ἀπίλπει, pro ἐπίλπει, probati codd. dabant:) et III. 108, 7. In verbi πελάσας interpretatione dissentiunt interpretes. Ut *Vallam* omittam, recte videtur *Wesseling.* dictionem πελάσας εἰς τὸν ἀριθμὸν cum illa c. 7, 12. πληροὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον contulisse; ut sit paullo minus πελάσας, quam πληρώτας. *Larcherus* vero πελάσας de accessu i. e. de incremento fluvii accepit, cui opponatur τὸ ἀπέρχισθαι, recessus s. diminutio. At (ut taceam, inauditum esse illum verbi πελάζειν usum) satis erat perspicuum, ἀπέρχισθαι h. l. opponi superiori κατέρχισθαι, quemadmodum ἀπολείπων opponitur superiori πληθύνει. S.

[18. αὔρας ἀποπνεύσας] *Commode* h. l. *Larcherus* ex *Scholiis* ad *Sophoclis* *Aiac.* 683. haec adposuit: Διαφέρουσι ἀλλήλων, (αὔρα καὶ ἄνεμος,) τῷ μὲν τὴν αὔραν ἐπὶ τῶν ἐξ ὕγρου ἐκπνοῶν τάττεσθαι τὸν δὲ ἄνεμον, ἐπὶ τῶν ἐν αἵρι πνευμάτων. S.]

CAP. XX. [1. Ἑλλήνων μὲν τινες] *Variae* variorum Auctorum de Incremento *Nili* eiusque causis sententias, ex *Plutarcho* de *Placitis* *Philos.* lib. IV. cap. 1. tum ex *Incerto*

auctore, porro ex Theophylacto Simocatta, lib. VII. Histor. cap. 17. ex Diodor. Sic. lib. I. ex Aristidis oratione Aegyptiaca, ex Strabonis lib. XVII. ex Xiphilini Epit. Dionis Cassii, ex Heliodori Aethiopicor. lib. II. denique ex Theodoret. Serm. IV. de Graecorum affect. curandis, collectas Godofr. Iungermanus suae Herodoti editioni, Adpendicis loco adiecit. Eaedemque omnes eclogae, ex praedictis Scriptoribus excerptae, in Londinensi editione Herodoti, quae Galei nomen praefert, in editione Gronoviana, denique in Wesselingiana, eodem modo repetitae sunt: qua accessione augere hanc nostram Herodoti editionem inutile iudicavimus. Caeterum quod ad Incerti, quem dixi, Scriptoris fragmentum spectat, consuli velim quae in brevi Praefatione Eclogae ex Ctesiae Persicis praemissa (T. IV. Part. 1. huius edit. sub finem) monita sunt. Praesertim vero conferri cum Nostro merentur quae de eodem argumento Diodorus Siculus lib. I. cap. 38-41. congescit; quorum quidem minima pars in eadem, quam dixi, Iungermaniana Adpendice exhibetur. S.]

13. πολλοὶ μὲν ἐν τῇ Συρίᾳ ποταμοὶ) Sunt quibus haec displicent: esse enim quidem plures in Syria fluvios; sed evolvi in mare mediterraneum, eorumque in solem occidentem ostia tendere, non boream. Qui quidem si meminissent, etesias non magis e septentrione quam occidentis plaga, sive οὐδὲν τι μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἀρκτοῦ ἢ τῆς ἐσπέρας spirare, ut, post Aristotelem, Meteorol. II. 6. Diodorus observavit I. 39. in alia utique ivissent. De etesiis autem, atque eorum in Nili, aestate exundantis, ostia vehemente flatu, quae veterum nonnulli tradiderunt, a vero non recedunt. Philo, Aegypti incola, id fassus ultro est, Vit. Mos. I. p. 620. A. et nostra aetate, diu eadem in regione occupatus, B. Maillet Descript. Aegypti p. 55. Neque ea tamen unica incrementis Nili caussa. WESS.

CAP. XXII. 5 seq. ἀπὸ τῶν θερμοτάτων τόπων μέων etc.) ψυχρότερα coniectura adsecutus Corn. de Pauw fuit. Adposite Aristides, T. II. p. 334. ὁρμᾶται μὲν γὰρ ἐκ τῶν θερμοτάτων τῆς οἰκουμένης ὁ Νεῖλος δῆπου, καὶ προϊὼν εἰς ἥπτον αἰεὶ θερμὴν. WESS. — Discrepantiam codicum in verbis τόπων et μέων diligentius consideranti perquam probabile videri debet, vocab. τόπων ex scholio interlineari

esse invecum; quo factum, ut ex eisdem codicibus, quibus hoc inferum, verum verbum μέων expelleretur. Quare, nisi prorsus eiiciendum vocab. τόπων, cancellis saltem, ut suspectum, fuerit circumdandum. S.

6 et seq. τῶν τὰ πολλὰ ἴσσι) Reiskius, τὰ ὧν τεκμήρια πολλὰ ἴσσι - - - ὡς etc. Ego τῶν τὰ πολλὰ non moveo, et τεκμήρια sive μαρτύρια ad sententiam arcesso. Quorum, paullo ante scriptorum, indicia multa adsunt viro, etc. Nec discrepat sententia Abreschii. Prudenter vero de Nili incrementis Arrian. Indic. c. 6. WESS. — Si nude legeretur τῶν πολλὰ ἴσσι, facile adsentirer viris doctissimis, intelligi e sequentibus τεκμήρια posse: sed turbat adiectus τὰ articulus, qui quid huc faciat non video. S.

12. ὕσαι ἐν πέντε ἡμέραις) Tan. Fabri lib. I. Ep. 70. correctionem [ἐν τισιν, pro ἐν πέντε.] merito explosit Gronovius, suffecta alia, minime meliore. [ἐν παντὶ ἢ μέρεσι.] A. Gellius N. Attic. VIII. 4. super hoc loco disputaverat, non sine Nostri taxatione, quod scriptor historiae memoratissimus de aqua pluviali et nive rem non satis exploratam pro conperta posuerit, sicuti praefert capitis IV. argumentum. Periit, quod dolemus, disputatio; verba quae superant, idem tum in Herodoto fuisse, quod nunc examinamus, conmonstrant. Ponunt enim de nive et aqua pluviali rem pro conperta non satis exploratam: neque usquam ulla in Musa talis deposita est. Vim proinde arceo, opinatus coeli habitum et clima, sub quo scriptor aut Halicarnassi aut Thurii vitam transegit, paucis post nivem diebus pluviosum fuisse. Ut ut hoc fuit, per illud mihi mirum accidit, doctissimos viros Gelliana, adeo obportuna, neglectui habuisse. Quae consequuntur de adusto hominum colore et de gruibus, Seneca non praeteriit Quaest. Nat. IV. 2. cui Euripidis cothurnum Helen. vs. 1497. adcommoda. WESS.

[18. εἰ τοίνυν ἐχιδνίζει καὶ ὄσονων. Pro copia quam amat Herodotus facile crediderim placuisse ei repetitam ante καὶ ὄσονων particulam εἰ. Certe restitutam eam malim, quam cum Benedicto rescribere εἰ τοίνυν ἐχιδνίζει καὶ ὕσιν ὦν; cui novationi non est hic locus, quod et de multis aliis dicendum ab eodem viro docto propositis, quae, ne longior sim, silentio praetereo. S.]

CAP. XXIII. 4. ποταμὸν Ὠκεανόν) De eodem iterum

IV. 8. *Homeri ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῦ* Iliad. Ε'. 245. varie olim docti homines agitarunt, quemadmodum ex *Strabone* novimus lib. I. p. 9. [p. 4. ed. Cas.] Aegyptii autem, siquidem *Diodoro* I. 12. 36. et 96. adcredimus, Nilum suum pro *Oceano* censebant; alii ex mari *Oceano* amnis incrementa, quos *Seneca* in ordinem coëgit, derivabant. Confer *Libanium*, in *Basilico* p. 140. Herodotea haec amplexum. WESS.

CAP. XXIV. 7. τῆς γὰρ ἀν ἀγχοράτω ἢ χώρης) Inpendit qualemcumque his operam G. *Raphelius* ad *Matth.* cap. XII. 35. sed usus vetere Editione. *Mediceo* iure merito *Gronovius* obsecutus est, repulsa T. *Fabri* lib. I. Ep. 7. correctione. Θεὸς de sole tritissimum. *Appianus* Praefat. ἀρχομένου τε καὶ δυομένου τοῦ θιού. Quae autem *Noster* de Nili auctis per aestatem aquis et earum caussa, aliena sunt et saepe explosa. Lege *Aristidem* T. II. p. 341. et *Diodorum* I. 38. WESS.

CAP. XXV. 5. οὐκ ἰόντων ἀνέμων ψυχρῶν) Postulat ratio et rerum usus, ut calidae regionis calidi sint venti. Propterea *Pavius*, [quum abesset olim negans particula] contraria contrariis adiuvanda et medicanda professus, θερμῶν, quo etiam modo *Reisk.* in litteris ad me aut ξηρῶν, substituit. Scio eundem Cl. virum, damnata superiore sententia, nihil mutatum velle, et turpem errorem scriptori inpingere. Mihi nulla hic aberratio placet, sed quod ex *Arch.* provenit, et scriptor ipse adfirmat c. 22. Dedi et suam sedem participio ἰόντος, [l. 4.] quam amiserat. WESS.

14.) ἀλλὰ καὶ ὑπολείπεται) Verius hoc. [scil. quam ἀπολείπ.) Cui usui autem illa circa solem relicta aqua? An ut illi alimento, quae plurimum olim persuasio, cederet? Γελοῖοι πάντες, ὅσοι τῶν πρότερον ὑπέλαβον τὸν ἥλιον τρέφεσθαι τῷ ὕγρῳ, graviter Philosophus, *Meteorol.* II. 2. Sequentia ad examen vocavit *Salmasius* in *Solin.* p. 303. WESS.

CAP. XXVI. 1 seq. αἴτιος - - καὶ τὸν ἥρα ξηρὸν - - εἶναι) *Reiskius* καὶ τοῦ τὸν ἥρα reponit. WESS. — Alius scriptor articulum ibi non neglecturus erat: *Herodoti* stylus haud aegre illo caret. Sic c. 20, 6. τοὺς ἐτησίας ἀνέμους εἶναι αἰτίους πληθύνειν (non τοῦ πληθύνειν) τὸν ποταμόν. Scilicet in huiusmodi dictionibus ad infinitivum subintelligi debet ὡς particula. S.

3. διχαίωσιν τὴν διέξοδον αὐτοῦ) In Adnotationibus Gronov. αὐτῷ Medicei sumitur ac si αὐτῷ sive ἰαυτῷ foret. Mulo Aldi et plurium schedarum, atque ad aërem, qui solis transitu excandescat, referre. WESS. — At αὐτοῦ quoque ad solem fuerit referendum, et pro ἰαυτοῦ accipiendum: sol exurit suum transitum, id est, omnia exurit qua transit. S.

[5. καὶ τοῦ οὐρανοῦ τῇ μὲν νῦν ὁ βορρῆς etc.) Post τοῦ οὐρανοῦ commate incisa erat oratio, parum commode: nam cohaerent τῇ τοῦ οὐρανοῦ, qua coeli parte. Maiore etiam incommodo olim aberat distinctio post ὧρων, ut iuncta intelligerentur τῶν ὧρων καὶ τοῦ οὐρανοῦ: quo posito, Vigerus Idiotism. VIII. VII. 5. τῇ μὲν νῦν pro καὶ τῇ μὲν νῦν poni censuerat, regulamque statuerat, apud Iones interdum καὶ subaudiri. Aptā verborum interpunctione Reizius planam reddidit orationem. S.]

CAP. XXVII. 3. οὐκ οἰκός ἐστι οὐδὲν ἀπειρίην) Est cui οὐκ ἀπειρίος ἐστι aequius melius videtur. Repetita negatio, me arbitro, non nocet, uti neque VI. 87. [An voluit VI. 88, 2? At id quidem paullo diversum. Caeterum satis notum est, amare Graecos repetitas particulas negantes; ac praesertim post negandi verba et similia, cuiusmodi est οὐκ οἰκός ἐστι, negantes particulas adhibere, ubi nullus eis locus esse videri poterat. Vide ex. gr. II. 63 extr. III. 66, 14. III. 99, 7.] Solus-ne Nilus nihil aurae exhalet, dubium est. Nostro adsentiuntur Diodor. Sicul. I. 58. Plinius N. H. V. 9. Aristides p. 361. atque alii. Prudentior Theophrastus de Ventis p. 407. quem hanc ad rem advocavit Brodaeus Miscell. III. 30. WESS.

CAP. XXVIII. 1. ὡς ἀρχὴν ἱκίμενο) Non pugnabo, si qui τὴν ἀρχὴν elegerint: usus neutrum proscribit. Passim idem est ac prorsus, quomodo ex emendatione Viri Celeb. Latina. Melius Laurentianum ab initio, nexu orationis postulante. Quem quidem in modum Aeschines Socr., Isocrates, Arrianus, aliique plures: de quibus eruditi viri ad Ioannis Ev. c. VIII, 25. WESS. — Vide I. 86, 27. et 140, 15. ibique notata. S.

[5. ὁ γραμματιστής τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηνῶν) Valla, scriba sacrarum Minervae pecuniarum; rerum, loco pecuniarum, posuit Gronov. Verba ista Herodoti citans Pollux IV. 19.

nil aliud monet, nisi quod γραμματιστής idem sit ac γραμματιεύς. Sunt autem χρήματα non modo pecuniae, sed et res pretiosae cuiusque generis, ut vasa, aliaque talia: VII. 190, 8. IX. 83, 3. et frequenter aliās. Quam in partem Larcher in priore ed. versionis gallicae non male, me iudice, hunc hominem nominaverat *le garde des trésors sacrés*; provocans etiam ad Polluc. ibid. ubi γραμματεῖον ab Atticis dici ait, ἐν ᾧ ἀργύριον ἀπέκιστο, et ad Harpocrat. voc. ἀργυροθήκη. In posteriore vero editione idem vir doctus, praeceunte Michaelis in Comment. Soc. Goetting. T. I. p. 271. hieroglyphorum, i. e. sacrarum scripturarum interpretem hīc dici censuit. Id vero si voluisset Herodotus, ἱερογραμματεὺς puto dixisset, aut ἱερῶν χρημάτων τῶν ἱερῶν γραμματέων, non γραμματιστῆς τῶν ἱερῶν χρημάτων τῆς Ἀθηναίης. S.]

11. τὰς ὡν δὴ πηγὰς τοῦ Νείλου) Multa huius disputationis redarguit Aristides, non ausus tamen diffiteri, Syenen inter et Elephantinen ὡς ἀληθῶς esse πύργους μεγάλας δύο, earumque medium ex Aegyptiorum opinione Nili fontes continere: porro altitudinem fontium tantam esse, ut sub mensuram non cadat, καὶ τὸ βάθος γὰρ οὐκ ἱσχυρὸν εἶναι, p. 345. Ex Seneca non multum discrepantia ad Solin. p. 312. adscripsit Cl. Salmasius. Cur ergo insultant scriptori, quae auditu exceperat, narranti? WESS.

19. εἰ ἄρα ταῦτα γινόμενα ἔλεγε) Explicat Aristides, εἰ ἄρα ταῦτ' ἀληθῆ, δοκεῖν αὐτῷ δύναι ἐνταῦθα εἶναι καὶ παλιρροίας τοῦ ποταμοῦ, et recte. Namque τὰ γινόμενα, non utique alia, quam quae sunt et reapse contingunt. Cl. Reiskius his curam insumsit Miscell. Lips. Vol. VII. p. 630. quam, si lubet, expende et considera. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἷα δὲ ἐμβάλλοντος etc.) Qui voculam hinc eiecit, quia non meminerat additam voci οἷα, minuta talia cautius neglexisset ὡς αἰτός θρίπας. Ut ἄτι, ἄτε δὲ, et ἄτε δὴ, sic et οἷα, sed frequentius οἷα δὲ, leguntur etiam apud Herod. hoc quidem eadem structura p. 23, 15. [I. 61, 3.] οἷα δὲ παιδῶν εἰ ὑπαρχόντων. p. 76, 31. 160, 47. 169, 12. [I. 189, 19. III. 4, 7. III. 25, 6.] Nostro quoque loco voculam δὲ nexus necessariam monstrat. VALCK. — Vide iterum nostram Var. Lect. Sed, locum hunc denuo expendens, intellexi, verbis olim vulgatis nihil hīc adiici, nihil detrahi debuisse; sana fuisse omnia, nonnisi prava interpunctio-

ne, inde ab edit. Gronov. ad hanc usque nostram, obscuratum fuisse orationis gressum. Nempe sic distingui oratio debebat, quemadmodum fere in editis ante Gronovium. Οὕτω μὲν δὴ ὁ γραμματικιστὴς, εἰ ἄρα ταῦτα γενόμενα ἔλεγε, ἀπίθανος (ὡς ἐμὲ κατανοεῖν) δίνας τινὰς ταύτῃ ἰούσας ἰσχυρὰς καὶ παρὰ μέν οἷα δὲ ἐμβάλλοντες etc. ubi δὲ particula, post οἷα, non adversativa notione, sed, ut frequentissime alibi, continuativa vel copulativa ponitur. S.

CAP. XXIX. 6. ταύτῃ ὧν δὴ) ταύτῃ ὧν δεῖ legit Val-
la; quod vel absque Codd. debuerat restitui. Eadem menda multis in locis haeret. VALCK.

11. τοὺς δεῖ ταύτῃ τῷ τρόπῳ διεκπλῶσαι etc.) Dionysius Longinus περὶ Ὑψ. Sect. 26. p. 152. narrationis Herodoteae elegantiam et perspicuitatem admiratus, ἑρᾶς, inquit, ὧ ἱταῖρε, ὡς παραλαβὼν σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει, τὴν ἀκοὴν ὅψιν ποιῶν. Et sunt profecto adtendentibus longe cultissima. Ἀπίξαι, iniuria in exilium abire iussum, praefert Fabri Tolliique editus Longinus: alii, neglecta forma Ionica, ἀφίξῃ. WESS. — Ἀπίξαι [Gronovii] ne graecum quidem. ἀπίξαι dubio vacabat, ubi in vicinis ista legabantur: τὴν διεκπλώσας ἤξεις: et ἔπειτα --- ὁδοπορίην ποιήσαι: tum αὐτίς --- δώδεκα ἡμέρας πλεύσαι, καὶ ἔπειτα ἔξαι. Hoc etiam mutatum ivit in ἤξεις Gronovius. VALCK. — Descriptionem istam Nostri imitatum esse Lucianum, Ver. Hist. II. 27. notavit Toup. ad Longin. l. c. S.

25. τῇ εὐνομάῃ ἱστῇ Μέρῃ) Describitur a Diodoro I. 33. et Strabone XVII. p. 1139. [p. 790. ed. Cas.] quorum is a Cambyasis matre, hic a sorore sive uxore eiusdem nomen sortitum perhibet: Iosephus in pari fere causa est; et tamen ab eruditissimo viro, Phaleg. II. 36. erroris propterea arguitur. Tu vide Liban. in Antiochico p. 543. WESS. — Conf. Heeren, in Ideen über die Politik ... der alten Welt, T. II. p. 598 seqq. S.

CAP. XXX. [2. ἤξεις εἰς τοὺς Αὐτομόλους) De his Automolis, s. Transfugis Aegyptiis consuluisse iuvabit quae commentatus est Heeren in libro modo laudato p. 411 seqq. et in singulari Commentatione de Militum Aegyptiorum in Aethiopiam migratione et coloniis ibi conditis, inter Commentat. Soc. Reg. Scient. Goett. T. XII. p. 48 seqq. S.]

4. Ἀσμάχ) Etsi nihil hoc de vocabulo constitutum ha-

beam, Steph. Byz. et plurium schedarum iudicium sequi libuit: futeor Stephanum non nihil discedere, sed illi dudum e Nostro medicinam Hartungus fecit Cent. I. 3. p. 641. Ἀρχαῖα Medicei cum simili Arabum vocabulo, sinistram notante, contendit Reiskius, non neglectis Auxumitis et Aethiopum urbe Auxumi. Ex Hebraeorum sermone Ἀσμάχ arcessivit H. Relandus Diss. de Coptica Ling. ad David. Wilkins p. 97. Alii alia, quae in re,incipiti admodum, missa facio. Lege et Diodor. I. 67. WESS.

10 seqq. ἐν Δάφνης τῇσι Πηλουσίῃσι etc.) Vide c. 107. In Ald. et aliis haec male interpuncta recte disposuit et ordinavit doctissimus Fr. Iunius ad Esaiæ cap. xxx. 3. deleto, quod vocem ἄλλη excipit, δι, utique non necessario. [At percommode adiecta est haec particula: καὶ --- ἄλλη δι, atque item alia.] Daphnae, uti idem et Bochartus, in sacris Prophetarum Oraculis Taphnes, nec longe a Pelusio in Itinerario Anton. p. 163. Ceterum pro Assyriis, contra quos in Edd. praesidium ad Daphnas, fortasse consistent nonnulli; siquidem Psammetichus, Assyriorum potentiam deiecturus, Azotum Syriae obsessum c. 157. ivit. Verum ea expeditione non inpedior, quo minus Arch. et Vallae accedam, et Valckenarium laudem. WESS.

11. Ἀραβίων καὶ Ἀσσυρίων) Saepenumero quidem, quod a Relando, Spanhemio, aliisque ostensum, Syria et Assyria, Syri et Assyrii promiscue Veteribus commemorantur; semper tamen Herodotus Syrios [sive Syros] ab Assyriis distinguit; hic itaque corrigendum Συρίων. [certe Σύρων.] Agit enim de custodibus, quos ad Aegypti fines collocarit Psammetichus: ad Orientem Aegypti sunt obiecti Arabes et Syrii Palaestini: τῆς γὰρ Ἀραβίης τὰ παρὰ θάλασσαν Σύριοι μένουσι lib. II. c. 12. ubi mox iungit τὴν Ἀραβίην τε καὶ Συρίην: tum c. 116. ὁμοῦ εἶναι ἢ Συρίην Αἰγύπτῳ. Conferri possent in re minime dubia lib. II. c. 158. III. 5. et 91. IV. 39. VIII. 89. VALCK. — Equidem, ut in Var. Lect. professus sum, Ἀραβίων τε καὶ Σύρων editum volueram. Adiectam igitur in contextu τε particulam post Ἀραβίων velim. S.

21. οὐκ ἔα) Vetabat, Valla. Vetat lex, sive legislator, diciturque οὐκ ἔαν, Isaeo p. 80, 44. et Demostheni p. 143, 96. Sed apud Herodotum οὐκ ἔαν nusquam est imperantis, at mitibus verbis dissuadentis: hoc in loco fugitivos Psam-

metichus adsequutus multis verbis obsecrabat, Deosque Penates deserere dehortabatur: *ἰδίῳ τε* (hoc intersero) [quae tamen particula *τε* non necessario requiritur] *πολλὰ λόγων, καί σφας θίους πατρώους ἀπολιπὼν οὐκ ἴα*. Lib. V. c. 96. atque alibi ter quaterve recurrit illud eodem semper molliori significatu. Venuste Xenophon. Κυρ. Ἀναβ. VII. p. 240, 8. *ἐπῆρτο ὁ Σαύτης τὸν παῖδα, ὃς παῖσιν αὐτὸν ἀντὶ ἐκείνου, (τὸν ἱραστὴν ἀντὶ τοῦ ἱρωμένου) οὐκ ἴα ὁ παῖς, ἀλλ' ἰκίστα μὲν ἴταρον κατακαίνειν: negabat puer; obsecrabatque neutrum ut interimeret*. Lib. II. Ἑλλ. p. 267, 8. tametsi de Cyro dicatur, *οὐκ ἴα ναυμαχεῖν*, notat dehortabatur. Apud Thucyd. VI. 72. cladem passos Syracusanos suos Hermocrates *ἐθάρσυνε τε καὶ οὐκ ἴα τῷ γυγνημένῳ ἐνδιδόναι*. Lib. I. 28. et VII. 48. *οὐκ ἴα ἀπανίστασθαι*. Veterum formulam repraesentarunt imitatores. VALCK.

22. *τῶν δὲ τινα*) Sic postulat Scriptoris consuetudo, quae Cl. Reiskium non latuit. Respice lib. I. 84. Dictum Automolorum celebre est, obscurius abs Aristotele positum Rhetor. III. 16. p. 149. manifestius in Diodori I. 67. et Plutarchi T. II. 601. D. WESS.

27. *τούτους ἐκείνους ἐξελόντας*) Cl. Reiskius *ἐξελόντας* praecipiat ex vetere ἔλω, pello: quod equidem Graecis non aufero; malo tamen, si quid novandum, *ἐξελῶντας*. Nam magna in his confusio; uti V. 63. III. 59. Verum mutandi nulla necessitas. WESS. — Nullo pacto sollicitari *ἐξελόντας* debuit. Vide I. 103, 12. I. 159, 12. etc. Et aptus huic loco erat aoristus, significatione praeteriti temporis: non enim ipsi incolere regionem potuerunt, quin illos eiecissent. S.

CAP. XXXI. 3. *οὗτοι γὰρ συμβαλλομένων μηνῶν*) In mensium numero, quos ab Elephantine Meroën versus et Automolos proficiscentes conterunt, dissentit Aristides Orat. Aegypt. p. 346. Cuius discordiae caussa est, quod ambo ex aliorum narrationibus, saepe numero ambiguus, acceperunt. Statim, auxilio Arch. et Vind. *τοσοῦτοι γὰρ συμβ.* si volueris, haud erit pravam; quae et Reiskii coniectura. WESS.

CAP. XXXII. 1. *Ἀλλὰ τὰ μὲν ἤκουσα*) Si sensui non possit satisfacere, poni [hoc a Gron.] non debuerat: acrius consideranti Gronovio latere videbatur ἄλλ' ἄττα. Sed hoc aequè sensum relinqueret pendentem, Atticis pro ἄ

τινα frequentatum; non tamen Herodoto, semper Ionum more ἄσσα scribenti. Sincera mihi quidem videntur olim vulgata: Ἀλλὰ τὰ δὲ μὲν ἦν. Sed haec quidem, quae nempe dicturus sum, a Cyrenaeis intellexi. Paulo post [l. 3.] Herodotea Gronov. interpolavit, vocibus περὶ τοῦ Νείλου e msto [perperam] inculcatis. VALCK. — Quae hoc cap. de iuvenum Nasamon umitinere per deserta Libyae narrantur, interpretatus est illustravitque Heeren, in libro iam saepius a nobis laudato, *Ideen etc.* T. II. p. 216 seqq. S.

3. καὶ ἀπεισθαι εἰς λόγους Ἐτιάρχῳ) Resecui inopportuno Medicei glossema: quisque videt, nisi si amore membranarum nimio coecutiat, ex sequentibus in hanc viciniam migrasse, et optime ex plerisque omnibus Codd. abesse. Id quoque inmutavi, quod paullo ante Florentia dederat, [ἀλλὰ τὰ μὲν] opinorque suspicionem de lacuna, qua de *Miscell. Lipsiensia*, in spongiam abiisse. *Nasamonum* in Lybia sedem IV. 182. designat. WESS.

17. ἢ τελευτᾷ τῆς Λιβύης) Male haec tinniunt. Scripserat aut ἢ τελευτᾷ τῆς Λιβύης, quorsum tendit Ask. aut ἢ τελευτᾷ τὰ τῆς, quae Reiskii sententia. [conf. *Var. Lect.*] Certum est, veterum opinione promontorium Soloënta, quod et IV. 43., *Africae versus occidentem solem censitum fuisse terminum*. Mox [l. 20.] τῶν ἐπὶ θάλασσαν revocavi, scriptoris mori et Codicum auctoritati obsecundans. Adsolet sane Africae in mediterraneum mare vergentes nationes τοὺς ἐπὶ θάλασσαν κατήκοντας, tum ὑπὲρ τούτων et ὑπὲρ θάλασσης eas adpellare, quae regionis interiora καὶ θηριώδεια habent. Vide modo IV. 171. et 181. et exemplorum abunde erit. WESS.

24. Ἐπεὶ ὦν τοὺς νηνίας etc.) Corrigebat vir doctissimus [Reiskius puto] scriptis ad me litteris, εἰπεῖν ὦν, ut respondeat superioribus φάναί παρα σφίσι γένεσθαι, aut potius εἶπον ὦν. Ego aliter censeo. Frequens in hoc scriptore, neque nesciebat vir Cl., ἐπὶ atque ἐπὶ γε, infinita oratione sequente: similes structurae IV. 10. VII. 3. et 150. VIII. 111. dicta affirmant, et quae H. Stephanus de *Dialect.* p. 138. WESS. — At non id tribaverat viros doctos, quod in obliqua oratione particula ἐπὶ cum infinitivo modo constructa est: sed quod, si ἐπὶ notione *postquam* accipitur (qua eam Wess. accepisse videtur) ἀναπόδοτος videretur esse oratio. Itaque Vigerus, hunc locum tractans, (*Idiot. graec.* VII. 6, 4.) ἐπὶ huc

notione particulae ἐπεὶ, deinde, accipiendum esse statuit. Quum vero satis constet, nusquam alibi ἐπεὶ ista notione adhiberi, emendatione opus esse Reizius cum Reiskio censuit, et ex coniectura εἶπον, (scil. εἰ Νασσαμῶνις) in contextu posuit, ut in *Var. Lect.* a nobis dictum est; non εἶπον, ut in brevi notula sub contextu nostro perperam positum. *Hermannus* in Adnot. 241. ad *Vigerum*, recta interpretatione, non emendatione, indigere hunc locum monuit: notione caussali, satis usitata, hic positam esse ἐπεὶ particulam, commodè per *nam* reddendam: referri enim eam ad id quod proxime suis verbis *Herodotus* dixerat, *regionem illam esse feris refertam, aqua carentem, desertam*: haec illum confirmaturum iis, quae reliqua erant de *Etearchi* narratione, pergere, *nam iuvenes illos talem, qualem modo ipse dixerat, Lybiam invenisse*. Quae quidem ratio a Viro et doctissimo et perspicacissimo inita, ut dicam quod sentio, mihi quidem ad expediendam huius loci difficultatem haud admodum adcommodata videtur. Iterum iterumque totam istam ἡσιν relegens intellexisse mihi videor, particulam ἐπεὶ recte hic a *Wesselingio* ea notione, quae in narrationibus praesertim usitatissima est, acceptam fuisse; apodosin autem periodi in illis verbis inesse διὰξιδόνας δὲ - - - ἰδιὺν δὲ κοῖτι etc. itaque post ἀνιμὸν l. 28. loco maioris puncti, quod ibi posuimus, recte in superioribus editionibus minori puncto distinctam fuisse orationem. In apodoseos initio poni subinde particulam δὲ, praesertim quando in protasi eadem posita erat, satis notum: quo de genere conf. *Lexicon Polybian.* p. 125. et vide *Herodot.* l. 116, 12 et 14. — Atque haec ita non modo a me scripta, verum etiam a typographo descripta erant, et prelo iam submittenda, quum mihi traditur secunda *Vigeri Hermanniana* editio, anno MDCCLXIII. in lucem emissa; ex qua haud mediocri cum voluptate cognovi, eundem clarissimum *Virum*, mutatâ priore sententiâ, istum *Herodoti* locum, in quo versamur, eodem prorsus modo, quo a nobis factum, expediendum censere. S.

33. ἄνδρας μικροὺς, μετρίων ἰλάσσοντας) *Pygmaei* sunt, prudentius, quam poetarum in fabellis, hic descripti; a quorum pictura non longe abit *Nonnosi*, qui eos in *Aethiopiae* finibus vidit, narratio. Sic *Photius* ex eo, Cod. III. Biblioth.

p. 8. ἐντύχει γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδίαν ἔχουσιν ἀνθρώπινον, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος, καὶ μέλασι τὴν χροάν, ὑπὸ δὲ τριχῶν δαδασυμένοις διὰ παντὸς τοῦ σώματος. Itaque in fabulis, si illa fide fulciuntur, putari non debent. Idem nempe, bene Is. Vossius, efficiunt aestus et frigus intensissimum, quamvis diversa ratione: nam, qui nimio sole coquuntur, illi breves sunt et exiles, praesertim in siticulosis regionibus, ad Melam III. 8. quibus iungi possunt a Iobo Ludolfo disputata Comment. in Histor. Aethiop. p. 70. WESS.

CAP. XXXIII. 8. καὶ μέσην τὰ μὲν Λιβύην καὶ) Aut haec, aut superior, quippe lenem orationis cursum turbans, inducenda copula est. Mediam autem Africam permeare Nilum, si districte adfirmetur, vero non erit simile. Quare Ampl. Bouherius Dissert. Herod. c. 18. p. 190. confusionem amnium, Nili, et eius cui Niger nomen, hic invenit; fortasse citra ius. Haud sane aliter haec accipi possunt, quam quae de Istro, μέσην σχίζων τὴν Εὐρώπην: quae quidem si arte presseris, simili laborabunt difficultate. WESS. — At Herodoti quidem haec fuit sententia, Nilum mediam e transverso permeare Africam, Istrumque mediam Europam. Priorem καὶ particulam, Wesselingii monitum secutus abiicit Reizius: quam equidem, iubente codicum consensu, restitui. Pluribus autem rationibus tueri illa locum suum potest: quarum rationum haec simplicissima, ut repetitum verbum μέση subintelligas: μέση in Λιβύης, καὶ (μέση) μέσην τὰ μὲν Λιβύην. S.

12. Πυρήνης πόλις) Nollem dicam Laurentio a Viro Cl. in pactam, ex non geminata canina littera: secutus est suas schedas, quibus aliae consentiunt, praeterque omnes Aristoteles Meteorol. I. 13. Isthic autem Philosophus montem signavit; Noster urbem; quo titulo in Celtis cum nulla sit, Guil. Stukius ad Peripl. Ponti Euxin. p. 164. Πυρήνης ὄρεος sive ὄρεος, vel aliud quid huiusmodi, legendum coniecit esse: cui paria non facio. Herodotus ex auditu haec deponit, in omnibus non fallente. Monuit Glareanus et Stukius ex eo, non longe ab Istri fontibus duo amnes Brygen seu Pregen scaturire et cum eo misceri, vicinamque illis regionem Pregonam sive Pryginam adpellari: fieri potuisse, ut Πυρήνη inde gigneretur. Gemina illis Dalecampius ad Plinium H. Nat. IV. 12. in eo reprehendendus, quod Πυρήνης χώρας Nostro obtrudat, WESS.

13. Κελτοὶ οἱ ἐξ Ἑρακλείων σπηλίων) Corrīgunt doctissimi viri Io. Clericus et Bouherius Diss. Herodot. c. 19. ἴσω Ἑρ. σπηλίων, siquidem Celtæ, sub quorum nomine Hispani continentur, extra columnas istas censi nequeant. At hæc vide. Ad Calpen fixæ credebantur columnæ; unde diversa ratione cis et uls columnas multa considerari poterant. Omnia extra Herculis fretum in Oceanum versa ἴξω σπηλίων Ἑρακλείων Straboni I. p. 82. [p. 47 extr. ed. Cas.] cui et pars extima Lusitaniæ, sese vehementer porrigens ac incurvans, τὸ ἐκτὸς Ἑρακλείων σπηλίων κύρτωμα τῆς Εὐρώπης p. 112. [p. 64. Cas.] Præterea ἐντὸς σπηλίων insulæ contra Hispaniam in mediterraneo mari. ἴξω δὲ σπηλίων, τὰ Γάδεира sive Gades lib. III. p. 256. [p. 168.] Iam Celtæ ad flumen Anam et Lusitaniæ promontorium Sacrum et Nerium, cui et Celtico nomen, sedes olim habuerunt, eodem teste lib. III. p. 230. κ. [p. 153.] Atque his dudum scriptis adfertur Biblioth. Germ. T. XXIV. pars II. in qua Cl. Pelloutierii Responsio ad Cel. Schoepflii dubia, de situ Celtarum in Hispania eadem tradens p. 396. WESS.

16. μέων --- διὰ πάσης Εὐρώπης) Hæc quidem voces orationis Herodoteæ lenem cursum impediunt, Criticisque furcillis hinc videntur eiiciendæ; si vera suspicor, sic olim ad oram positæ:

τελευτᾷ δὲ ὁ Ἰστρος εἰς θάλασσαν	μέων διὰ πάσης Εὐρώπης
τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου	
τῇ Ἰστροπινῷ Μιλησίων οἰκείου-	
σι ἀποικοι	

Repeti poterant e lib. IV. c. 49. ubi μέν διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἰστρος (ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι πρὸς ἡλίου δυσμῶν μετὰ Κύντας οἰκεῖνσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ) μέων δὲ διὰ πάσης τῆς Εὐρώπης εἰς τὰ πλάγια τῆς Σκυθίας ἐσβάλλει. Hic ista post parenthesis Herodoteo more requirebatur repetitio: nostro loco paulo dixerat ante de Danubio [l. 12.] μέν μίσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Istis, quæ dicebam, reiectis nihil hic remanet impediti. Locorum præterea monstrat comparatio, quomodo capiendum sit μετὰ Κύντας, IV. 49. exceptis nempe Cynesius. Hi ultimi habitabant ad Occidentem Europæ; Celtæ pæne ultimi: in Celtarum regione ponit Herodotus Danubii fontes, illinc per Europam fluentis, seseque tandem in Pontum Euxinum circa Istriam exonerantis.

VALCK. — Abiecta a Reizio verba revocavi cum Schaefero. Post Ἰστρος comma interposui, quod aberat vulgo. S.

CAP. XXXIV. 6. ἢ δὲ Αἴγυπτος - - - κίτραι) Haec alienissimo loco legi contendit T. Faber, atque in librum IV. reducenda: *Quid enim, inquit Epist. I. p. 29. ad comparationem Nili cum Danubio situs Aegypti, qua Ciliciae montana aspicit, facere potest?* Mea sententia lib. IV. prorsus ista locum non invenirent; hic autem pernecessaria apte respondent ad argumentationem Herodoti, haud sanequam comparantis longitudinem Nili per Aegyptum cum cursu Danubii per Europam fluentis, quod putabat Faber: nihil minus. Ostendere nititur, τὸν Νεῖλον τῷ Ἰστρῷ ἐκ τῶν ἰσῶν μέτρων ὁρμίσθαι. (cap. 33, 10.) Tractum ille duntaxat cursumque Nili atque Istri comparat ab Occidente versus Orientem fluentium. Ad quaestionem a Fabricio sibi positam altius Herodotea retractare debuerat Faber. Nilus secundum Herodotum (II. 22.) Libyam permeans et Aethiopiam ἐκιδδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Quousque supra Aegyptum Nili fontes persequuti dicantur, narrat cap. 29. et seqq. Supra Aegyptum fluit ab Occidente, μὲν ἀπὸ ἰσπίρης τι καὶ ἡλίου δυσμίων. (cap. 31, 5.) Tum narrationem interserit, qua per Libyae deserta quam longissime progressi iuvenes Nasamones flumen invenisse magnum dicuntur, μὲν δὲ (cap. 32, 40.) ἀπὸ ἰσπίρης αὐτὸν πρὸς ἡλίου ἀνατίλλοντα. Nilum fuisse coniicit Herodotus; tandem hunc Nili cursum comparans cum cursu Danubii. Nilus ipsi dicitur μέσσην τάμνων Λιβύην: Ister μέσσην σχίζων τὴν Εὐρώπην. Nilus fluit ab Occidente Libyae; Ister ab Occidentali parte Europae. Ister τελευτᾷ ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου, τῇ Ἰστρινῶι - - οἰκίουσιν: Nilus ἐκιδδοῖ ἐς Αἴγυπτον. Aegyptus terminus est Orientalis, ad quem ab Occidente Libyam pervadens pertingit Nilus: hanc, cursu mutato, mediam secans effluit in mare. Iam vero monstrandum erat, Aegypto obiectum respondere locum, quo se Danubius in Pontum exoneraret Euxinum: Aegypto, inquit, opposita est Cilicia montana: hinc recta via pergendo quinque diebus perveniri potest Sinopem, ad Pontum Euxinum sitam: Sinope obiacet Istro, se in illud mare exoneranti. Tandem e dictis concludit: οὕτω τὸν Νεῖλον δεκῶ, διὰ πάσης τῆς Λιβύης (per totam Africam; ut Danubius per totam Europam:) διεξιόντα, ἐξιῶσθαι τῷ Ἰστρῷ. VALCK.

10. ἀντίον κείται) Gronovium vide, nimis argutantem. [Putaverat ille, legi hic debere τῷ Ἰστρῷ ἀντίη κείται: paullo ante vero, τῆς ὁρ. Κιλικίης ἀντίον κείται.] Usus ἀντίη patrio casui iungit, quemadmodum scuti Hesiodi vs. 434. et 444. adnectit idem dandi inflexioni ἀντίον VI. 77. in scriptis Codd. Hoc si nolis, quidni ἀντίη retinebitur? WESS.

CAP. XXXV. 2. πλεῖστα θωυμάσια ἔχει ἢ ἄλλη πᾶσα χώρα) πλεῖω θωυμάσια sedem pristinam recepit. Lege tamen Clar. Abresch Diluc. Thucyd. p. 514. WESS. — Probavi equidem superlativum, notione comparativi positam. Similiter πρῶτος sequente ἢ particula habes IX. 27. 7. Conf. Wesscl. ad VII. 16. et Hermann. Adnot. 57. ad Viger. S.

[7. τὰ πολλὰ πάντα. Vide ad I. 203, 6. notata. S.]

8. ἥθειά τε καὶ νόμους) Quinimo ἥθειά τε καὶ νόμους habebant Aegyptii, quae pleraque prorsus essent aliorum populorum moribus atque institutis contraria. Ἐκὶ γὰρ αἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἰστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι τὰ ἔω βίου τροφεία πορσύνουσ' αἱ: Sophocles Oed. in Col. vs. 351. Herodotus, αἱ μὲν γυναῖκες, inquit, ἀγοράζουσι καὶ καπηλεύουσι, αἱ δὲ ἄνδρες κατ' οἴκους ἰόντες ὑφαίνουσι. Secundum Nymphodorum ἐν τῷ ιγ sive ἐν τῷ γ τῶν Βαρβαρικῶν apud Schol. Soph. muliebria munia viris in Aegypto primus adsignavit Sesostris; quod, si fidem invenit, Rex bellicosissimus censendus est constituisse, posteaquam plurimas gentes subiugasset, ἀποστήσας τὰ πλήθη ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἔργων, Diodor. Sic. I. 56. qui his simillima de Amazonum maritis probabilius narrat II. 45. III. 53. Ceterum e Nymphodori fragmento Herodoteum ἀγοράζουσι interpretari debuerant ἐν ἀγορᾷ πεμποαυῶσιν, aut διατριβουσι: quo significatu semper verbum ἀγοράζειν Herodotus, (III. 137. et 139. IV. 78. et 164.) veteres etiam Attici praesertim adhibuerunt, quorum usum Grammatici respiciunt Atticistae. Quia rarissimum erat emendi sensu apud Oratores antiquos, in Hyperidis Deliacā, Ἀγοράσαι, ἀντὶ τοῦ ὀνήτασθαι, positum adnotavit Harpocration: orationis ista pars superest in Scholiis ad Hermogenem, excitata Casaubono in Athen. X. c. vi. [Animadv. in Athen. T. V. nostrae edit. p. 371.] et d'Orvillio Exercit. Deliacā p. 110. VALCK. — Cur ἥθια, quam ἥθια, maluerit Vir doctus, haud satis vi-

deo. ἔτιν videntur magis esse consuetudines singulorum; ἥτις, publici magis mores. Vide IV. 95, 9. 106. 2. VIII. 144, 17. De morum Aegyptiorum et Graecorum discrepantia lepidissimi exstant versiculi *Anaxandridae* comici apud *Athenaeum* lib. VII. c. 55. p. 299 seq. S.

Ibid. αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι) Tractavit haec ill. Ez. Spanhemius ad *Iulian.* Or. I. p. 142. Sed ἀγοράζειν hoc loco idem est atque in foro agere et versari, sicuti III. 137. Recte *Nymphodorus* in Schol. Oed. Colon. *Sophocl.* vs. 350. αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, de Aegyptiis; tum οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν οἰκίαν ὑφαίνουσι, at nihil ibi de texendi more, quem clarissima luce *Salmasius* ad *Vopisci* *Aurelian.* cap. 46. p. 564. et post eum *Io. Braunius* *Vestit. Sacerdot.* Hebr. lib. I. 16. p. 267. etc. circumfudit. WESS.

[14. εὐμαρίη. Sic scribendum monuerat *Koen.* ad *Gregor.* *Dialect.* ion. §. 119. S.]

CAP. XXXVI. 2. τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι) Nihil multo. Κομέουσι *Arch.* (sic enim habet, non κομόουσι, uti *Galeus*), librario debetur, ad notam ionicam offenso: indidem ξυρῶνται et ξυρῶνται venerunt, salvo meliore cap. 37. Non negavit his *Cl. Salmasius* operam, de *Coma* p. 542. talia derivans, quae sine controversia inde confici non possunt, bene observante *Cl. Dukero* in *Thucydid.* I. 6. WESS.

4. τοὺς μάλιστα ἐκνέται) A poetis omittitur interdum in talibus praepositio; addit *Herodotus*; qui et hic scripsisse videtur: ἐς τοὺς μάλιστα ἐκνέται, nempe τὸ κῆδος: qui quidem genere sint proximi, atque id circo τρεφῆς et κρηδεταί. Lib. VI. c. 57. δικάζειν πατρούχου παθόντος περὶ, ἐς τὸν ἐκνέται ἔχειν. Conf. c. 109. Ad aliquem venire dicitur pecunia vel haereditas. *Solon*: μὴ ἐπιτροπύειν εἰς ὃν ἡ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀφθαλῶν τελευτησάντων, apud *Diogen. Laërt.* I. 56. cui legi *Charondae* contrariam explanans *Diodorus* Sic. XII. 15. τῆς οὐσίας, inquit, εἰς ἐκνέτους καθηκούσης. Iis esse adiuncta Sacra, scribit *Cicero* de Legg. II. c. 19. ad quos patris familias morte pecunia venerit. VALCK. — Ergo ἐς τοὺς voluerat *Vir doctus*. At similiter IX. 26, 34. ἡμέας ἐκνέσθαι, pro ἐς ἡμέας dixit *Noster*. S.

[7 et seq. διαίτα. De victu interpretatus est *Larcher*: Les autres peuples prennent leur repas dans un endroit séparé des bêtes, les Egyptiens mangent avec elles. Qua strictiore

notione frequenter quidem apud alios auctores usurpari novimus id vocabulum; nec vero apud *Nostrum*. Vide I. 35 extr. I. 157, 10. II. 68, 18. coll. L. 4. etc. S.]

8. ἀπὸ πυρίων) Et hoc instauravi. αὐτίαν, Θεσσαλίαν, Σουσίαν aliaque hoc de genere adhibuit; et haec terminatio recusabitur? Melius successisset, si in Latinis, *frumenti loco, triticum*, et ζιὰς Hieronymi exemplo *speltam* vertissent. Belle de his *Ol. Celsius* Hierobotan. P. II. p. 101. et 122. WESS.

12. τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσὶ.) Huc praeter Strabonem XVII. p. 1179. c. [p. 823 extr. ed. Cas.] spectat *Anonym.* in *Pythag.* reliquiis p. 714. [ed. Gal.] τὸν παλὸν διύειν ταῖς χερσὶ, τὸν σίτην τοῖς ποσὶ, τῆνοις καλὸν, ἀλλ' αὐμὴν τὸ ἐναντίον. Qui quidem meminerit, *vinum* secundum Grammaticos Ionice dictum πηλὸν. et οἶνον πατεῖν *Hybriae* ap. *Athen.* XV. pag. 696. A. hic forsitan per πηλὸν, *uvas* intelligat pressas in torculari: sed *vinum* nuspian ita vocat *Herodotus*, secundum quem vitibus etiam caruit *Aegyptus*: vid. *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 19. VALCK.

15 seq. εἴματα τῶν μὲν ἀνδρῶν ἕκαστος ἔχει δύο.) Hinc in *Schol.* ad *Soph. Oed.* in *Col.* vs. 331. corrigendus est *Nymphodorus*: τοῖς μὲν δύο ἱμάτια περιβᾶναι, ταῖς δὲ ἓν: vulgatur, ταῖς μὲν δ. ἰ. π. τοῖς δὲ ἓν. Huc *Sesostri* ista dicitur in usum introduxisse, ὑπολαμβάνων ἅμα τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ὑλὰς αὐτῶν ἐκθελύνεσθαι· ὃ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπετεῖν φασίν. *Lydi* cum a *Cyro* defecissent, κίλευν σφιας, inquit *Croesus* apud *Herod.* I. 155. καθῶνας - ὑποδύνειν τοῖσι εἰμασι: quod *Polyaenus* dixit στολὴν γυναικεῖαν φορεῖν lib. VII. cap. 6, 4. De *Cyro* *Lydisque* narrata transtulit in *Xerxen* et *Babylonios* *Plutarch.* T. II. p. 173. c. De *Aegyptiis* conf. *Herod.* II. 81. VALCK.

23. διφασίῳσι δὲ γράμμασι χρίωνται) De *Aegyptiorum* litteris docte et prudenter *Cl. Warburton* *Divin. Legat. Mosis* lib. IV. sect. 4. Usi olim fuerunt *sacris* sive *Hieroglyphicis*, quales in obeliscis aliisque monumentis cernuntur: usi etiam δημοτικοῖς, quas populares et currentes adpellare licebit. Memini aestate superiore in cimeliarchio *Auriaci* Principis, monstrante *Hemsterhusio*, eruditissimi patris egregio filio, lintea videre huiusmodi litteris obpleta: habet similes fascias et lintea texta illustr. Comes *Caylus*

in *Recueil d'Antiquités* T. I. p. 70., adpersis praeclarissimis observationibus, quas ut consideres auctor suasorque sum. WESS.

CAP. XXXVII. [4. ἱμάτια δὲ λίνεα φοροῦνται) *Lineas vestes Herodotum videri dicere non modo quae ex lino, sed quae ex gossypio vel bysso confectae erant, iam ad I. 195. 1. monuimus. Vestes ex gossypio sacerdotibus Aegypti gratissimae, ait Plinius lib. XIX. cap. 1. sect. 11. 3. conf. Polluc. VII. 75. et Forsterum de Bysso veterum p. 85. laudatum Heerenio in Ideen etc. T. I. p. 137. S.]*

6. τὰ τε αἰδοῖα περιάμυνονται) De sacerdotibus recte: neque enim omnibus Aegyptiis illa circumcisionis, nisi si mysteriis initiari et ad sacras scientias admitti vellēt, necessitas. Docuit Huëtius, Vir Cl. in *Origen. ad Genes.* p. 16. et in *Homil. V. in Ierem.* p. 159. edit. nov. multoque uberius amicus meus, olim studiosissimus auditor, C. V. Vonckius, vir Ampliss. Obs. Miscell. cap. 1. p. 60. Caussam ritus, quam Noster adfert, ridiculam ait Guiljel. Jameson, Spicil. Antiq. Aegypt. c. 14. pag. 359.; potuisse enim sacerdotes munditiae et salubritati consulere sine circumcisione. Fateor id ultro. Vitio-ne tamen cedere scriptori debet, si, quem obtendebant Aegyptii colorem, signet? *Philonem* Iud. de Circumcis. p. 810. c. Vir Cl. in consilium ubi misisset, potuisset sapere. Addit doctissimus Iudaeorum, non aliam ob rationem sacerdotes corpus accuratissime radere, et *Synesius* Encom. Calvit. pag. 70. n. cum *Petavii* observatis. WESS. — Conf. *Michaëlis*, *Mosaisches Recht*, T. IV. §. 186. et *Meiners*, *De Circumcisionis origine et caussis*, in *Commentatt. Soc. Reg. Goetting.* T. XIV. pag. 211 seq. S.

16. λούνται δὲ δις τῆς ἡμέρας) Valla interdum ter, quasi τρεῖς esset. Mihi istud, modo scripti Codd. addicerent, non displiceret. Vide hoc *Porphyrri* ex *Chaeremone*, Abst. An. IV. 7. τρεῖς δὲ τῆς ἡμέρας ἀπιδούοντο ψυχρῶ, ἀπὸ τοῦ κούτης, καὶ πρὸς ἀρίστου, καὶ πρὸς ὕπνου. Quae et *Mediceo* et aberrant *Arch.* auctoritatem conciliant. Porro ἰσθῆτα βαλάν *Aldi* et *Arch.* [l. 12.] habet quidpiam singulare, cui fidere non audeo. WESS. — Vulgatum λαβὴν primus dedit *H. Steph.* ex codice puto msto. S.

19. δίδεται - - οἷος ἀμπέλους) Eum in modum c. 60. At

c. 77. usum Aegyptiis οἶνου ἐκ κριθῶν sive vini ex hordeo largitur, quoniam vites regioni deessent: quod quidem an districte verum sit, alias quaeremus. *Plutarchus*, post *Psammetichi* aetatem, aditu Graecis intra regionem patefacto, vini potum regibus et sacerdotibus placuisse, de *Isid.* et *Osir.* c. 6., antea pestiferi quid illi adesse opinatis, innuit. Ut ut fuit, οἶνου οἱ μὲν οὐδ' ὅλως, οἱ δὲ ὀλίγιστα ἐγίνοντο, *Chaeremon* in *Porphyr.* Abst. Anim. IV. 6. Confer *Musam* III. 5. *Iablonski* Panth. Aegypt. II. 1. pag. 131. et nota *Salmasium*, ἀμπέλινον de foliis, ἀμπέλιον, in vino usurpari adservantem ad *Achillem Tat.* lib. II. p. 67. WESS.

22. οὔτε τρώγουσι) *Cl. Pauan* corrigebat φρύγουσι, frigunt, vulgatum vitii damnans, quoniam qui fabas ἔφοντες δατίονται, eas τρώγουσι, quod *Noster* infitiat: passim ἔφειν et φρύγειν contra se poni, neque τρώγειν crudas edere indicare. Speciem ea habent, nihil amplius. Debuisset scriptor, si vero niterentur, οὔτε φρύγοντες οὔτε ἔφοντες dare. At veritas deest. Τρώγειν de crudis olim placuit unice: testantur τρωκτὰ et τρώξιμα, quae ὡμὰ ἰσθιόμινα exponit *Galenus*: accedit verbi in his libris usus, I. 71. II. 92. [IV. 177, 3.] *Behe*, quamquam generalius, *Plutarchus* Symp. VIII. 8. οὔτε γὰρ σπείρειν, οὔτε σιτείσθαι κύαμον Αἰγυπτίους, ἀλλ' οὐδὲ ὀρώντας ἀνίχεσθαι φασιν ὁ Ἡρόδοτος. Egregio *Medicei* et *Pass.* πατίονται alius erit locus. [Vide Adn. ad c. 66, 8.] Nunc notemus eorundem τῶν εἰς ἰσθί ἀρχιέρεως [I. 25.] singulare prorsus. Potuisset illi fideiussorem *Vir Celeb.* addere *Dionem Cassium*, cui ὁ ἀρχιέρεως, τῷ ἀρχιέρει, τὸν ἀρχιέρειω sese probarunt. Lege *Cl. Reimari* observata in *Dionis* LIII. pag. 712. WESS.

CAP. XXXVIII. 2. καὶ τούτου εἵνεκα δοκιμάζουσι αὐτοὺς ὧδε) Non expedit hanc consecutionem: Boves mares *Epaphi* censentur: *Epaphus* non alius ac *Apis* II. 133. III. 28.; propterea hunc in modum boves explorant. Haec cunctae consequens oratio? Saltem qualitatem aliquam aut coloris aut rei alius adiunxisset. Aegyptii ρυφὸς boves τοὺς πυρρόους βεῦς tantummodo inmolabant, usi prius examine pilorum supersticiosissimo, ὥστε καὶ μίαν ἔχῃ τρίχα μέλαιναν ἢ λευκὴν, ἄθνην ἡγείσθαι, ut si vel pilum unum nigrum albumve haberet, mactari non posse arbitrantur, testantibus *Plutarch.* *Isid.* et *Osir.* p. 363. B. et *Diodoro* I. 88. In *Nostri* animo, etsi

verba nunc non praeferant, versatum simile quid videtur. Cl. *Παύω* planissima fore censebat omnia, modo *βοῦς* τοὺς ἱερμῶνους, nigros boves, refingeretur: hos enim Epaphi sive Apidis, itidem nigricantis coloris, fuisse. Quod quidem si probetur, cur atros candidosque pilos tanta superstitione bubus evulserunt, quibus ipse Apis insignis erat? mitto vocem Herodoteam non videri. Ne longum faciam, adstipulor Viro doctissimo, aut menda turpatam, aut voce aliqua defectam esse orationem. Fac fuisse τοὺς δὲ καθαροὺς βοῦς τοὺς ἱερσινᾶς etc. et nexus erit sermoni; quam mihi suspicionem stabilire sequentia videntur et quae principio c. 41. tum Porphyrius Abst. An. II. 55. Sed hoc doctiores perpendant. WESS. — At nihil est, quod hic magnopere desideres. Non nisi eos boves immolare licitum fuisse, qui καθαροὶ essent, per se intelligebatur: itaque statim exponit auctor, quo pacto, an καθαρός sit et immolari Epapho bos possit, exploretur. S.

4. *ἰπιοῦσαν*) *ἰπιοῦσαν* ex Arch. scripsissem, nisi Pass. dedisset commodius, quod et in Abreschii coniecturam Dilucid. Thucyd. p. 350. venerat. Reiskio, post pauca *ἐκκαθαρή τῶν* etc. [l. 7.] convertenti in *ἐκκατορή τὴν τῶν*, num conspiciat horum quidpiam, arbitriam emendandi rationem lubens relinquo. WESS. — Ad ἰδῆται intellige ex praecedentibus ὁ δοκιμάζων, nempe τῶν τις ἱέρων, ut mox deinde ait. S.

[8. *ἐν ἄλλῳ λόγῳ* potest significare in alio harum Historiarum libro: sed et simpliciter, in alia narrationis parte. Id, de quo hic agitur, habes lib. III. c. 28. S.]

11. *γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας*) Contendit P. Victorius Variar. XIV. 4. hanc *σημαντρίδα* cum Ciceronis Orat. pro Flacco c. 16. *creta Asiatica*. In Salmasium ad Solin. p. 157. non dissimilia opinatum, Gronovius calamus strinxit. Quam ego litem meam non facio. Cui enim bono? Plutarchus τοὺς σφραγιστάς τῶν ἱέρων et sigilli caelaturam Isid. et Osir. loco supra citato, sive cap. 31. expingit: tetigit et Clar. Steph. le Moyne ad Polycarpi Epist. p. 410. talia Nostro contrihiens quae recusat. WESS.

CAP. XXXIX. 3. *ἔπειτα δὲ ἰπ' αὐτοῦ οἶνον*) Torsit ἰπ' αὐτοῦ Cl. Reiskium, non perspicientem, quid hoc loco velit: substituit ἔπειτα δὲ παῦρον οἶνον, aut κύαθον, ἡτόν,

νασμών, σπονδῶν, ut eligendi sit facultas. Verum abundantior ea est copia. *Corn. Pauw* ἔπειτα et ἐκ' αὐτοῦ visum fuit δ: παραλλήλου idem esse, ac dein, post hoc, statim. Equidem postea, deinde Latinorum, et αὖθις, αὖ pulcre recorder, ἐκ' αὐτῷ itidem; de isto nunc quidem addubito, in versione *Gronoviana* [αὐτοῦ ad βωμὸν referente] adquiescens. Recepi praeterea [l. 6.] καταρπαμένοι, libris et indole sermonis requiruntibus. Consentit *Plutarchus* Isid. et Osirid. c. 31. Quae de devotione victimae piacularis, et manibus capiti eius inpositis, exponuntur, in rem suam vertit *Spencerus*, *Leg. Hebraeor. Dissert. VIII. p. 1466. WESS.*

CAP. XL. 5. Ἐπὴν προηστέυσωσι τῇ Ἱερῇ etc.) Induxit haec *Medicei* imperio *Gronovius*; ego vero, plurium *Codd.* iussu, veterem reduxi in sedem. Quid virum Cl. inpulerit, adnotationes ostendent; in quibus tamen complura, non magni roboris. Negat *Herodoteum* esse βῶν, quam ipse vocem non movit VI. 67., quamque *Parisienses* scripti atque alii hoc non habent loco: urguet, bis sine caussa idem dici, repetique brevi intervallo προηστέυσαντες δι, θύουσι. Atqui de Aegyptiorum circumcissione, ut uno tantum utar exemplo, iteratio similis c. 36. 37. Quod illi vero validissimum argumentum ex ratione dictionis ἐξ ὧν εἶλον, pro instauratis aequè firmum stat. Iam vide verborum cohaerentiam: significat *Noster*, maximam se deam et festum eius maximum descripturum: habent utrumque suam in possessionem restituta; quae si auferas cum *Medic.*, ex parte sermo truncus incedit. Adde conspirantem tot mssorum consensum. Id ignorare me fateor, *Vallam* quid tandem, ut κατεύδωνται obdormierunt redderet, adegerit. An καθεύδωνται invenit? Quod si reperit, cautione utique fuerat opus. *WESS.* — Insignem speciem habere scripturam eam, quam *Vir* praestantissimus revocavit, minime equidem negaverim. Sed restituta illa, quam probati libri nobis conservarunt, multo aptius mihi visa erat cohaerere *Scriptoris oratio. S.*

[5 et seq. κοιλίην μὲν κεινὴν πᾶσαν ἐξ ὧν εἶλον. Vide *Var. Lect.* Plana sententia: totum abdomen exenterant, (intestina omnia ex alvo eximunt,) viscera vero in corpore relinquunt. Cur vero cum *Schneidero* (in *Lex. crit. Graecae linguae*, voc. Κωλία) ventriculum simul cum intestinis exen-

tum hinc intelligamus, causam equidem video nullam. S.]

15. *ἐπιὰν δὲ ἀποτύφονται*) Obversabantur ista docto nugatori, cuius Ionicum de Syria Dea libellum inter *Lucianea* retulerunt, T. III. p. 454. ubi Adonin ab apro interemptum in sua regione ferebant Byblii, καὶ κατὰ (sic legerim) *μνήμην τοῦ πάθους τύπονται τε ἐκάστου ἔτιος, καὶ θρηνηοῦσι* - - - *ἐπιὰν δὲ ἀποτύφονται καὶ ἀποκλαύσονται*. Optime *Hesych.* Herodoteum Ἀποτύφονται interpretatur, παύσονται τοῦ τύφασθαι: ubi plangere desierint, *Leopard.* VII. Em. cap. 12. qui *Lucianea* quoque comparavit. Ut in his τύφασθαι et ἀποτύφασθαι, sic II. 73. *πειρᾶσθαι αὐτὸ φοβέοντα* ἐπιὰν δὲ ἀποπειρῆθῃ. Dantur huius generis plura: Ἀπεφοιτῶν *Eustathius* interpretatur παύσασθαι φοιτῶντα. vid. *Clariss. Piersoni Anim. in Moerid. Attic.* p. 400. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας est apud *Diogen. Laërt.* X. 6. VALCK.

CAP. XLI. 2. *ταῖς δὲ θηλείας οὐ σφι ἔξιςτι θύειν*) *Porphyrus* Abst. An. II. 11. his consimilia, non sine naturali quadam instituti causa. Duravit Aegyptiis ea superstitio in Constantii Imp. tempora. De bucula, hortos rigante, ἐπιχειρήσαν θύσαι καὶ ἴθυσαν ἄν, εἰ μὴ θῆλυ τοῦτο ἦν. τὰ τεισῦτα γὰρ ἔλγον μὴ ἐξεῖναι παρ' αὐτοῖς θύεσθαι, *Athanasius* Histor. Arianor. ad Monach. cap. 56. p. 378. *Isidis simulacrum bubulis cornibus dabit Plutarch.* Isid. et Osir. c. 19., et *Nostri imitator Libanius*, ἡ γὰρ δὴ Ἰσις, τὸ βούκερων ἀγάλμα, τὸ Αἰγύπτιον, *Antiochici* p. 353. WESS.

15. ἢ καὶ ἀμφότερα ὑπερέχοντα) Potuisset ὑπερέχοντας, structura vulgatiore. At *Gronovium* consule in cap. 66. huius libri. [ubi hanc dictionem cum illa confert, ταῦτα γηγόμενα, c. 66, 15.] *Antigonus Caryst.* Hist. Mirab. c. 23. οἶον ἐν Αἰγύπτῳ τὸν βούν ἂν κατορύξῃς - - ὥστε αὐτὰ τὰ κέρατα τῆς γῆς ὑπερέχῃν etc. WESS.

CAP. XLII. 1. ἔσοι μὲν δὴ - - ἰδρυνται) Fortasse scribendum ἔσοις μὲν δὴ Διὸς Θηβαίος ἰδρυνται ἱρόν: et paulo inferior, ὅσοι δὲ δὴ τοῦ Μίνδης ἐκτρηται ἱρόν. Voculas δὲ δὴ sic saepenumero coniungit *Herodotus*, qui c. 44. εἰρόμην, ait, ὁπόσος χρέος εἴη ἐξ οὐ σφι τὸ ἱρόν ἰδρυνται. VALCK. — Non erat cur sollicitaretur vulgatum. Idem valet ἰδρυνται ac ἰδρυμένοι ἔχουσι, sive ἰδρυκασί ἑαυτοῖς: pro quo ἰδρυσάμενοι ἐκτρηται dicit c. 44, 21. Cf. ad I. 180, 11. *Ridicule Larcher:* Tous ceux qui ont fondé le temple de Jupiter Thébéen. S.

2. Διὸς Θηβαίος) Rediit Iovi solemnis titulus, quod I. 182. II. 54. IV. 181. superbit. Ἰδρυνται ἱερὸν in *Vallae* Latinis *templum incolunt*, verius *sacrum* sive *aedem constituunt*, [potius *constitutum habent.*] ut c. 41. 44. et *Diodor. Sic. I. 15.* Rediit quoque Ὀσίριος, cui *Med. Ionicam* fornam, hic inconsulte detractam, reddidit II. 157. WESS.

14. προίχισθαι τι τὴν κεφαλὴν) Pati hoc possum, si tamen opera levi fieret προσχίσθαι, sequentibus melius congrueret; quae et Cl. Reiskii opinatio. Νάκος de arietis vellere Grammatici recusant, merito reprehensi a *Sam. Bocharto Hierozoic. P. 1. c. 42. lib. II. De titulo Ammonis κριστορώπου* nihil addam, nisi recurrere IV. 181. et in *Luciani Aströl. c. 8. et Proclo in Timaeum p. 30. WESS.*

19. Φωνὴν - - νομίζοντες) Adridere posset Φωνῇ, ob IV. 117. Φωνῇ - - νομίζουσι Σκυθικῇ. Sed illud aequè probum. Sic I. 142. γλῶσσαν δὲ οὗ τὴν αὐτὴν οὗτοι νομίζουσι. Alia hoc de genere *Portus* subpeditabit, quibus ex *Dione Cassio*, si quae necessitas, magna foret accessio. In *Cononis Narrat. 44. δὲ τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα ἐνόμισε καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς ἔθετο* mutatum ivit *Th. Galeus*, non citra iniuriam. WESS.

21. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι etc.) Verius videtur *Eustathii* hoc ex loco Ἀμοῦν. [ut habet noster ms. F.] Namque ita *Aegyptii. Plutarch. Is. et Osir. c. 9. ἴδιον παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμοῦν. δὲ παραγαγόντες ἡμεῖς Ἀμμωνὰ λέγομεν.* Hinc ex lapide inter *Epigrammata Muratorii Th. Inscript. pag. 73. ΜΕΤΑΣ ΟΒΡΙΜΟΣ ΑΜΩΝ*, quamquam *AMMT* in *Rich. Pocockii Antiq. Inscript. pag. 30. Convenit ἸΜΩΝ Amun, et ἸΜΠΤ Hamon, Ierem. xlvi. 25. Ezech. xxx. 15. Vide doctissimi Iablonskii Pantheon Aegypt. lib. II. 2. et Aegyptiorum mysticas has fabellas docte explanatas advertes. WESS.*

27. τύπτονται - - τὸν κρινόν) Arietem verberant, *Laurentius. Ex usu verbi, plangunt, semet verberant oportuerat. Lucianus Dea Syr. c. 6. καὶ μνήμην τοῦ πάθους τύπτονται τε ἑκάστων ἑτῆος. Poëta in Hephaestione pag. 34. καττύπτεσθε κόρραι, καὶ κατερίκνισθε χιτῶνας.* Habet de hoc vocabuli usu plura *Gronovius*, admixtis tamen alienis, infra c. 61. WESS.

[28. ἐν ἱερῇ θήκῃ, sacrâ urnâ reddidit *Valla*. Nos, sacro in loculo, ut *Gronov.* Rectius futurum erat sacro in sepulcro. Est enim *Herodoto* θήκη conditorium, sive camera in

qua pluribus sarcophagis locus. Vide saltem III. 16, 28 seq. S.]

CAP. XLIII. 8. *ἴν δὲ δὴ καὶ τόδε*) Haud scio an sit *ἴν δὲ δὴ* deterius. Lucian. Astrol. c. 4. *ἴν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτίστοις ἐπέθεισαν*: quod sollicitatum a viris doctis nollem. Noster III. 39. *ἴν δὲ δὴ καὶ Ἀσβίους* -- *εἶλε*: et V. 95. Adde Gronov. in I. 18. Aliter Aldus et ceteri pingunt, e quibus *δὴ* restituo; Medic. et hic Arch. illi se infestum prae-buit, sicuti et III. 15. placatior alibi. Aeliani Var. XIV. 38. *πολλὰ καὶ ἄλλα εἶδα, ἴν δὴ τοῖς καὶ τόδε* paullo diversius abit. WESS. — In Var. Lect. monere debueram, *ἴν δὲ*, non *ἴν δὲ* hic Wesselingium e superioribus editionibus tenuisse, quibuscum scripti libri etiam omnes (quod quidem sciam) consentiunt. Lubens tamen cum Reiz. et Schaef. *ἴν δὲ* correxi. Sic enim constanter adsuevit Noster: I. 185, 7. 192, 2. II. 79, 7. III. 15, 10. 38, 11. et plerumque quidem (sicut in omnibus istis locis) adiecta *δὴ* particulā; quam et h. l. si quis revocatam cupit, quod Schaeferus fecit, haud invitus patiar; nonnumquam vero etiam absque *δὴ*, ut I. 74, 5. II. 176, 3. VIII. 113, 16. S.

17. *ὥς ἔλπομαι τε*) Correxerat vir eruditus in Miscell. Lipsiens. *ὥς πέπυσμαι τε*, quod merito in litteris ad me spernit. *ἢ ἐμὴ αἰρέει* amplius est quam *ἔλπομαι*, et sententiam rationibus nixam exprimit, sicuti *λόγος αἰρέει*, quod sanior ratio persuadet, III. 45. IV. 127. et in Platonis Critione p. 48. c., Arriano, Imp. Antonino, atque aliis. Lege Uptoni Adnotationes in Arriani Dissert. lib. I. 29. p. 155. [pag. 330. nostrae edit.] et Abreschii Dilucid. Thucyd. pag. 385. WESS.

20. *ἀρχαῖός ἐστι θεὸς Αἰγυπτίων Ἡρακλῆς*) Dubio res caret. Habuerunt Aegyptii suum sibi numen, cui Graeci Hercules titulum inieperunt: nulla illi natalium origo ex Iovis et Alcmene amoribus, verum Nilo genitus trahebatur, Cicerone doctore, Nat. Deor. III. 16. Ordines deorum in ista gente varii: primi VIII. hinc XII. inde alii, ut est c. 145. ex secundis fuit Hercules. Legendus est Cl. Iablonskii Praefat. Panth. sect. 28. et lib. II. c. 3., neque enim moram in his nectere libet. WESS.

[22 seq. *ἐπὶ τε ἐκ τῶν ὀκτὼ θεῶν οἱ δωδέκα θεοὶ ἐγίνοντο*) Aliena prorsus erat Vallae interpretatio: ex quo Herculem Herodot. T. V.

ex octo diis, qui duodecim erant, unum esse arbitrantur. Voluerat ille, puto, debuerat certe, ex duodecim diis, qui octa fuerant. *Iyborro* cum Gronovio extiterunt reddidi, quod et *Wess.* tenuerat. Commodius *H. Steph.* in ora versionis Laurentianae: ex quo e diis octo facti fuerunt duodecim, quorum unum *Herculem* censent. Quam versionem probans *Iablonski* in Proleg. Panthei Aegypt. pag. LXIV. et LXXIII. ut octo diis, quos initio coluerant Aegyptii, succedente tempore adiecti fuerint quatuor alii. *Larcherus*, contra auctoris mentem: il est du nombre de ces douze Dieux, qui sont nés des huit Dieux. S.]

CAP. XLIV. 6. ἡ δὲ σμαράγδου) Non me fugit, quid patrocinii *μαράγδος* ex *Athenaei* III. 14. [pag. 94. b.] auferre queat, sed locuples esse dubito. Noster vulgatum, nullo msstorum dissensu, probavit III. 41. [Sic corrige in nostra *Var. Lect.* ubi perperam II. 41.] Stat et pro eodem Cl. *Wasse* in *Thucyd.* IV. 13. Latinos *Zmaragdum* maluisse, cognitissimum est, quo de *Ian. Brouckhusius* in *Propert.* II. 13, 43., et ab eo cumulatim citati. *Μίγας*, quod continuo [l. 7.] succedit, insolentius videtur: hinc *T. Fabri* *μεγάλως*, a Gronovio castigatum: indidem *Reiskii* *μέγα φῶς*, non magno utique molimine. Ego in *Laurentii* et *Porti* partes eo; nam Gronoviana explicatio minime se probat. *WESS.* — Nempe adverbialiter pro *μεγάλως* positum *μέγας* *Portus* censuit: quod utique insolentius. Quod ad *Reiskii* spectat coniecturam, notabile tamen est, subinde et alibi a librariis permutatas reperiri φ et θ litteras. Cuius confusionis in *Athenaeo* exempla nonnulla observare memini: alia duo *Schaeferus* adnotavit, unum in *Notis* ad *Gregor. Dialect.* pag. 525. alterum in *Indic. Graec.* in eundem librum, p. 929. Vide etiam *Wesselingii* *Adnot.* ad II. 48, 7. et *Var. Lect.* I. 58, 4. De *smaragdina*, quam Noster dicit, columna consuli possunt quae *Larcherus* ad h. l. adnotavit. S.

12. τριηκόσια καὶ διςχίλια) Fuit *Tyrus* post *Sidonem* *μυρίστη τῶν Φοινίκων καὶ ἀρχαιοτάτη πόλις*, in *Strabon.* XVI. pag. 1097. et, illo longe potiore, *Esaia* Propheta c. xxiii. 7. *Negari* tamen haud potest, nimium priscam hīc perhiberi; quod praeter alios egregius *Vatis* eius explanator *Camp. Vitringa* condocesecit. Fieri potest, ut *Nostrum*, an-

tiquitatis suae iactatores, sacerdotes Herculis circumscripserint. Quod enim *Vignolius* Chronol. lib. IV. 1. p. 33. *τριηκόσια καὶ χίλια* rescripsit, id in coniectura, incerta et fallace, deputandum est. Non addo, et ea ratione Tyri initia iusto antiquiora constitui. WESS.

[13. *ἰππομύλην ἔχοντος Θεσίου εἶναι*] De abundante verbo *εἶναι* vide ad I. 153, 19. notata. S.]

17. *πάντε γενεῇσι*) *δέκα γενεῇσι* corrigit *Maussacus* ad *Harporcr.* p. 144. edoctus a *Scaligero* ad *Euseb.* p. 37. Mendae patebit origo, si sic voces censeantur olim collocatae: καὶ ταῦτα δὴ γενεῇσι ἰ (id est *δέκα*) πρότερά ἴσσι. Nonnunquam numerum voci *γενεῇ* subiicit etiam *Herodotus*, ut I. 185. *γενεῇσι πάντε πρότερον γενομένη*, et IV. 147. VALCK.

Ibid. *πάντε γενεῇσι ἀνδρῶν πρότερα*) Et haec exercuerunt eruditorum studia. *Maussacum* sannā *Gronovius* repulit, chronologica difficultate nihil admodum motus: helle noverat ex *Scaligero* ad *Euseb.* Chron. p. 37. a Thaso et Cadmo plus quinque generationibus ad Herculem abiisse; neque nesciebat *Berkelii* ad *Stephan.* in *Θάσος* conatus: et pertinax tamen silentium. Ego vero non ambigo de menda vocabuli *πάντε*. Quid fuerit olim, coniectando vestigandum est. *Maussaci* *δέκα γενεῇσι* nimium videtur: addit enim in seriem maiorum Herculis Belum, cuius ratio hic nulla. Beli filio Aegypto aequales fuerunt Cadmus et Thasus: ab Aegypto ad Herculem octo numerantur descendentes in *Stephani* *Θάσος*, qui quidem, uti *Aldus* et prisci Editi, H'. δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους καὶ Θάσος παλαιότερος h. e. octo vero generationibus Hercule antiquior Thasus est. Mutavit fautor *Berkelius* posuitque *δέκα*, quod scriptus liber ἰ. δὲ γενεαῖς praeferret: at offendit eundem ad lapidem, ad quem *Maussacus*. Iam generationum ordo et numerus in Herculem usque cum constet, adstipulor *Ampl. Bouherio* Diss. *Herodot.* c. II. p. 128. *ἐκτὼ γενεῇσι* reponenti. Discrepant, neque nego, *ἐκτὼ* et *πάντε* scriptura; quae differentia notae fortasse numerali obscurius pictae, aut erranti amanuensi, in acceptum referenda est. WESS. — Possis cogitare H'. olim scriptum fuisse, idque successu temporis in Π'. (i. e. *πάντε*) mutatum: sed scriptura Π. pro *πάντε* vetustior est, quam illa qua ἡ. octonarium numerum indicat: satisque notum, H. olim *ἐκτὸν* significasse. Lar-

cherus, cuius et Adnotatio ad h. l. et uberior in hunc locum commentatio in *Chronol. Herodoti* consuli potest, vulgatam scripturam *πῖσι* defendit. S.

23. *ὡς ἤρωι ἱναγίζουσι*) Sugillat *Plutarchus* de Malign. Herodoti p. 857. p. cavillandi studio abreptus. Herculem, *Amphitryonis* filium, Heroum olim ritu ac superstitione Graecos deveneri solitos testata res, atque a *Diodoro* IV. 39. copiosius explicita est. Non repeto quae illi adscripta sunt. WESS. — Conf. *Gregor.* dialect. ion. §. 109. ibique *Koen.* S.

CAP. XLV. 11. *χωρὶς ὄων*) Miror equidem hoc uno in loco tradi, fas fuisse Aegyptiis sues immolare; et tamen rerum Aegypti peritissimis viris locum de menda non fuisse suspectum. Lenissima mutatione corrigi poterit *ὄων*: ut nullas mactasse pecudes dicantur praeter oves, boves mares vitulosque, et hos duntaxat qui solemni ritu fuerint explorati signoque notati. In nomo tamen habitantes Thebano *ὄων ἀπεχόμενοι αἶγας θύουσι*, *Mendesii* contra, *αἰγῶν ἀπεχόμενοι, εἰς θύουσι*, uti scribit c. 42. Sed sues abominati vulgo ne tangebant quidem Aegyptii, c. 47. uno tantum festo die Lunae, *ὅς θύσαντες, παρίστανται τῶν κρεῶν ἐν ἄλλῃ δὲ ἡμέρῃ οὐκ ἂν ἔτι γευσάιατο*. Rem adfirmant *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 8. et *Aelianus* Hist. An. X. c. xvi. Hic sua probabiliter idoneo testi debet *Eudoxo*, qui citatus ibidem *Φησὶ Φειδομένους τοὺς Αἰγυπτίους τῶν ὄων μὴ θύειν αὐτάς*. Aegyptiorum ad Graeca comparans instituta *Anaxandrides* apud *Athen.* VII. p. 299. F. *Οὐκ ἰσθίεις ὕμ', ἐγὼ δὲ γ' ἥδομαι Μάλιστα τούτοις*. Graecis excipiendi Cretenses, secundum *Agathoclem*, *ὅς τῶν κρεῶν οὐ δαίσαντο*, *Athen.* IX. pag. 376. A. Qui populi praeter Aegyptios sues aversati sint, enumerantur *Bocharto*. Vid. *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* T. I. pag. 380. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, *ὄων* hic in cod. F. scribi; id quidem, denuo nunc inspecto codice, cuius mihi usura per insigne illustris possessoris beneficium ad hunc diem concessa est, paulo aliter se habere deprehendi; sed ita ut paulo etiam magis confirmetur ea scriptura, quam ex *Valckenarii* coniectura recepi. Superiore quidem loco, ubi manifeste de ovibus agebatur, c. 42, 5. et 9. pro *ὄων* in hoc codice perspicue *ὄων* scribitur: at hoc loco, in quo nunc versamur, est *ὄων*

cum acuto accentu super vocali : calami ductus qui super ω conspicitur, quem olim pro accentu circumflexo acceperam, indicat postremam, literam, quae in reliquarum literarum serie non expressa est. Vulgatum vero $\iota\omega\nu$, ut Reiz et Schaefer, sic et Larcher tenuit, satis illud praesidii invenire censens in his quae cap. 47, 9-11. leguntur. S.

13. $\kappa\omega\varsigma \alpha\nu \sigma\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma \alpha\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\upsilon\varsigma \theta\upsilon\omicron\upsilon\iota\nu$;) Legitima foret conclusio, ni aliunde de inopia hac gentis religione exploratum haberemus. Adpellavi ad Diodori I. 88. *Manethonem*, *Plutarchum*, *Porphyrum* testes; adiungo *Seleucum*, cuius liber ab *Athenaeo* IV. 21. p. 172. $\pi\epsilon\rho\iota \tau\eta\varsigma \pi\alpha\rho' \text{Αἰγυπτιῶν} \text{Ἀνθρώπων} \pi\omicron\theta\upsilon\sigma\iota\alpha\varsigma$, laudatur. Sustulit crudeles aras rex Amasis, humanarum victimarum loco placentis in usum vocatis. Quod cum diu ante Nostri aevum valuerit, inde illi hoc argumenti genus. Alia *Iablonskius* Panth. III. 3. pag. 75. Ἔόντα , [l. 14.] quo modo et mstus *Baroccianus*, teste *Wasse*, ex *Arch.* locum inpetravit. WESS.

17. $\epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha \epsilon\iota\eta$) Voluit-ne *Arch.* et *Vind.* $\epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha$, uti $\epsilon\upsilon\sigma\tau\omicron\mu\alpha$ et alia hoc de genere? *Heliodori* similis formula *Aeth.* IX. p. 424. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron \tau\epsilon \kappa\alpha\iota \eta\mu\acute{\iota}\nu \epsilon\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota\alpha \mu\acute{\epsilon}\nu \epsilon\iota\eta \tau\omicron\omega\nu \iota\epsilon\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\nu$, $\tau\alpha \mu\upsilon\tau\tau\iota\kappa\omicron\tau\iota\gamma\alpha \delta\iota \alpha\rho\eta\eta\tau\omega \sigma\iota\gamma\eta \tau\iota\tau\iota\mu\acute{\epsilon}\lambda\theta\omega$. WESS.

CAP. XLVI. 6. $\alpha\gamma\alpha\lambda\mu\alpha\tau\omicron\pi\omicron\iota\omicron\iota$ possessionem, unde *Medic.* opera exciderant, reciperarunt. $\Gamma\lambda\acute{\upsilon}\phi\iota\nu$ et $\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\iota\nu$ [l. 5.] artis sunt diversae; nec memini sub $\zeta\omega\gamma\rho\acute{\alpha}\phi\omicron\iota\varsigma$ quosunque opifices ad effigies parandas comprehendere. Ceteroqui in ordinatione verborum viro Cl. [*Gronov.*] accedo. WESS.

9. $\sigma\upsilon \mu\omicron\iota \eta\delta\iota\delta\acute{\omicron}\nu \iota\sigma\tau\iota \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$) Ionicam *Herodoti* formam loquendi aliquoties adhibuerunt *Aelianus* et veterum castigatissimus imitator *Aristides*. In huius T. I. p. 20. $\tau\eta\nu \theta\epsilon\omega\nu \mu\acute{\alpha}\chi\eta\nu \sigma\upsilon\chi \eta\delta\iota\delta\iota\omega\nu \epsilon\iota\mu\omicron\iota \gamma\omicron\upsilon\nu \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$, S. *Iebb.* $\sigma\upsilon \eta\delta\iota\delta\iota\omega\nu$ scribendum suspicabatur; ego contra $\sigma\upsilon\chi \eta\delta\iota\omega\nu$ etiam reponendum arbitror T. I. p. 624. Quod habet p. 632. $\epsilon\iota\mu\omicron\iota \mu\acute{\epsilon}\nu \sigma\upsilon\chi \epsilon\upsilon\pi\rho\epsilon\pi\acute{\epsilon}\sigma\tau\iota\gamma\acute{\omicron}\nu \iota\sigma\tau\iota \lambda\acute{\epsilon}\gamma\epsilon\iota\nu$, mutuatus etiam est ab *Herodoto*, in cuius legitur proximo cap. 47. Io. *Stobaeus* egregiam praebet *Heracleti* sententiam, p. 48, 13. $\alpha\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\iota\varsigma \gamma\acute{\iota}\gamma\mu\iota\sigma\theta\alpha\iota \epsilon\kappa\omicron\sigma\tau\alpha \theta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\upsilon\sigma\iota\nu$, $\sigma\upsilon\chi \alpha\mu\epsilon\iota\nu\omicron\nu$. Verum $\sigma\upsilon\chi \alpha\mu\epsilon\iota\nu\omicron\nu$, $\sigma\upsilon \lambda\omega\phi\omicron\nu$, $\sigma\upsilon \chi\acute{\epsilon}\rho\omicron\nu$, $\sigma\upsilon \kappa\acute{\alpha}\kappa\iota\omicron\nu$, multo magis frequentantur. VALCK.

11 seq. $\kappa\alpha\iota \tau\omicron\upsilon\tau\omega\nu \epsilon\iota \alpha\iota\pi\acute{\omicron}\lambda\omicron\iota$ etc.) Si $\epsilon\pi\epsilon\kappa\alpha$ in auxilium voces, uti oportet, nihil hinc inconcinni. *Caprarios* po-

tiore loco censebant, ob caprorum praestantiam. Hoc indicat. Verum, quae subduntur, ἐκ δὲ τούτων εἰς μάλιστα etc. spectant-ne eundem caprarium? Id volunt docti interpretes; qui quidem si considerassent hirci Mendesii venerationem, paene incredibilem ista in natione, utique ἐκ δὲ τούτων εἰς non ad caprarium, sed ad hircos retulissent, eumque in primis, qui vulgo Θμουῖτων τεράχος. [conf. *Wess.* ad *Diodor.* I. 84. n. 21. et *Holsten.* ad *Stephan.* *Byz.* voc. Θμουῖς.] Hoc mortuo, sicuti in *Apidis* decessu alibi, omnis Mendesiorum tractus luctui indulgebat, haud sane obitu caprarii. Notavit hanc interpretum inconsiderantiam *Cl. de Pauw.* τῷ Μενδησίῳ νομῶ [l. 14.] ex *Arch.* legitimum est, venitque in opinionem *Gronovii.* *WESS.*

[*Vallae* versionem: *Et inter Mendesios caprarii praecipuo honore afficiuntur, et ex his unus maxime, tenuerat Gronovius; quasi quae continuo dein de ingenti luctu memorantur, ad mortuum caprarium spectarent, non ad hircum quem singulari religione Mendesii colebant. Contra quos recte Wesselingius monuit, ἐκ δὲ τούτων ad τοὺς αἰγας fuisse referendum. Quod vero idem vir praestantissimus in istis verbis καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι censuerit τούτων intelligi oportere ἐνκα τούτων, id equidem nec necessarium iudico, et omnino praepositioni ἐνκα in ista ῥήσει non esse locum arbitror. Quidni vero τούτων τῶν αἰγῶν intelligeremus, quum plus semel αἰπόλος αἰγῶν Poëta dixerit? Odyss. β'. 247. et 269. alibique. Pleonasmum illum, si quis est, non magis Herodotus, quam Homerus, recusaverit. In interpretandis eisdem verbis, καὶ τούτων οἱ αἰπόλοι τιμὰς μίζοντας ἔχουσι, dubius olim haeseram, utrum sententia sit, hos (scil. τοὺς ἱρτυνας) maiore in honore habent caprarii; an, horum (nempe τῶν αἰγῶν, caprarum hircorumque) pastores maiore sunt in honore. Nunc, quamquam, sicut μῆμην τινὸς ἔχειν, et ὄρνιν ἔχειν τινὸς, I. 4, 7. sic fortasse etiam dici possit τιμὴν τινὸς ἔχειν, intelligo tamen non ita loqui consuesse Nostrum: adhaec existimo, non fuisse alios caprarum pastores, alios hircorum. Quare eiecliam e latina nostra versione priorem illam interpretationem, et in graeco contextu l. 12. post verbum ἔχουσι, pro maiori puncto, punctum minus repositum velim; ut intelligatur, ἐκ δὲ τούτων (scil. τῶν αἰγῶν, et quidem ἐκ τῶν ἱρτύνων) εἰς μάλιστα τιμὰς ἔχει, et ex hoc genere unus*

maxime prae caeteris in honore habetur. Caeterum, quamvis cum eo, quod ait, maiore in honore esse caprarios, bene congruat id quod cap. seq. de subulcis scribit, veluti infamia quadam notatis; nolim tamen dissimulare, in tota ista *ἡμεῖς* haud satis expedite atque dilucide fluere orationem. Est in his haud obscura gradatio: *Mendesii colunt omne genus caprinum: magis autem colunt mares quam foeminas: horum - - maiore sunt in honore: ex his vero omnium maxime unus.* Suspiciari utique licebat, eo loco, ubi nunc *οἱ αἰπόλοι* leguntur, scriptum olim fuisse aliud vocabulum, quo indicabatur certum quoddam genus hircorum, quod maiore in honore fuisset quam reliqui hirci; et ex quo genere denique delectus fuisset ille unus, qui maxime omnium colebatur. Tale quidpiam secutus esse videtur doctiss. Schaefer, quum pro *οἱ αἰπόλοι* (ex mera quidem coniectura, nam in vulgatum consentiunt libri,) *οἱ κόλοι* non modo legendum censuit, sed fidenter etiam in *Herodoti graecis* posuit; in quo, ut in plurimis aliis, sequacem *Borheckium* habuit: quam novationem silentio praeterire in *Var. Lect.* non debueram. Spectaverat, puto, coniecturae huius auctor (sive is *Schaeferus* ipse est, sive ab alio viro docto accepit) *Theocriteum* illud ex *Eidyll.* VIII. 51. *ἦ δὲ κόλι, καὶ λήγῃ etc.* ubi graecus *Scholias* consentiente *Hesychio* monuit, *κόλον* dici hircum cornua non habentem; quod genus latino sermone similiter *mutilum* dicitur. Adicit *Scholias*, *ἡ μικρόν*: quod nimirum ille fortasse sic intellexerat: sed videndum, ne *μακρόν* scripserit, quomodo apud *Hesych.* legitur, *Κόλον, μέγαν τράγον κέρατα ὡς ἔχοντα*: docuitque etiam *Eustath.* ad *Iliad.* p. 917, 16 et 18. (p. 942. ed. Rom.) *κόλον* a nonnullis subinde *μέγαν* intelligi. Sed hoc utcumque sit; illud constat, in caprino genere *mutilum* (*τὸ κόλον*) pluris olim aestimatum fuisse. *Plinius* lib. VIII. cap. 50. sect. 76. *Non omnibus (capris) cornua. - - Mutilus lactis maior ubertas. - - Mutilum in utroque sexu utilius.* Et de maribus, id est hircis, diserte *Columella*, lib. VII. c. 3. Si (in ea quam habitamus regione) clementior hiems, *mutilum* probabimus marem. Est praeterea *κόλος* etiam peculiare genus animantis, de quo consuli possunt quae partim a *Casaub.* partim a nobis, ad *Athenaei* lib. V. p. 200. f. notata sunt: (*Animadv.* in *Athen.* T. III. p. 113.) sed illud quidem non

indigenum in Aegypto animal, ut de eo cogitari h. l. non possit. S.]

15. ὁ Πάν Αἰγυπτιστὶ, Μένδης.) Sequuntur Nostrum plerique omnes. Qui Coptici sermonis usum habent, infutiantur, praeterque ceteros Iablonskius Panth. II. 7. p. 273. Vide vero mihi haec Plutarchi Is. et Osir. c. 73. αἶὼν ἱερὺν Ἰβὺς - - καὶ αὐτὸς ὁ Ἄπις· οὕτω δὲ γὰρ τὸν ἐν Μένδῃτι τράγον καλοῦσι. Sentis-ne scriptum fuisse καὶ αὐτὸς ὁ Πάν? neque enim Apis et Pan idem, nedum hircus Mendesius usquam Apis. Unum adpello Herodotum. Nihil addo de turpissimo et detestabili hirci mulierum amore: dixi ad Diodorum, et conduxit conplura vir excellenti eruditione S. Bochartus P. I. Hierozoic. lib. II. 53. [et Iablonsk. loco cit. p. 277.] Ecce tamen istud Clementis Alex. Protrept. p. 27. de libidinoso Iove: ἐν ἐπίμπατο γούν γυναικῶν, οὐχ ἥττον ἢ αἰγῶν ὁ Θμουϊτῶν τράγος, in quo αἰγῶν vox aliena est atque ex scholio. Hirci omnes in capras ruunt, non solus Mendesius: huius proprium fuit, uti Iovis, in foeminas insanire. WESS.

[17. Quid sit quod ait, τοῦτο ἐς ἐπίδειξιν ἀνθρώπων ἀπίκτο, haud satis in liquido. Vallae versionem, in ostentationem hominum pervenit, cum Gronovio tenuit Wess. Contra H. Stephanus monuit, esse qui ἐπίδειξιν pro ostento hic accipiant. Iablonski, Panth. lib. II. p. 278. sic convertit, huiusque rei videndae hominibus copia facta est. In eam sententiam, quam equidem expressi, praeivere Portus et Larcher. S.]

CAP. XLVII. 2. αὐτοῖσι ἱματιστοῖσι) Articulum eieci, msttis obsecundans. Euripides Suppl. 926. Θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες - - αὐτοῖς τριβίπποις. Sophocles Aiac. 26. ἐφθαρμένους - - εὐρίσκομεν - - αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις. Noster III. 126. ἀποντύντας δὲ μιν, ἠφάνισε αὐτῷ ἵππῳ. Retinetur tamen contra morem III. 45. Confer Davisium in Maximum Tyr. Diss. VII. p. 520. Medicei Passioneique ἀπ' ὧν ἔβασψε egregie nitet. WESS.

4. οἱ συβῶται, ἰόντες) Non spernerem, si voculam καὶ Codices praeberent interiectam: οἱ συβῶται, καὶ ἰόντες Αἰγυπτῖοι ἑγγενεῖς, tametsi sint indigenae, ἐς ἱερὸν οὐδὲν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἰστέρχονται μόνον κέντρων. Saepius in talibus καὶ ponitur pro καίπερ, et apud Herod. VII. 46. αἱ συμφοραὶ - - καὶ βραχὺν ἴοντα, μακρὸν δοντεῖν εἶναι ποιῶσι, τὸν βίον. Inter septem

genera Aegyptiorum memorantur et *συβῶται* Herodoto lib. II. c. 165. Suum greges quem in finem aluerint, [scil. eam ob operam cuius Noster meminit cap. 14 extr.] Eudorus tradidit apud Aelian. de Nat. An. X. 16. VALCK.

10. τοῦ αὐτοῦ χρόνον, τῇ αὐτῇ πανσιλῆνῃ etc.) Emendabat sequentia τοῦ; ἔστινας ὅς Cl. Reiskius, nulla, uti opinor, urgente caussa: rectius admonet, verba praescripta bene habere atque innuere, Lunae et Baccho eodem tempore, et plenilunio totius anni uno eodemque, sues immolatos fuisse. [Scil. in lat. vers. quam et Gron. et Wess. tenuit, nude positum erat per tempus plenilunii.] Adiungere potuisset Plutarchi et Aeliani testimonia, quorum posterior de Animal. X. 16. θύουσιν αὐτῇ (Lunae) ἅπαξ τοῦ ἔτους ὅν: ille Isid. et Osir. c. 8. θύοντες ἅπαξ ὅν ἐν πανσιλῆνῃ καὶ κατισθίοντες. Ea enim explanationem dubio eximunt. Verum adnectitur post nonnulla [l. 15.] θυσίῃ -- τῶν ὧν τῇ Σελήνῃ ποιῆται, nulla Bacchi habita ratione; in quis πανσιλῆνῃ oportuisse, Cl. de Pauw opinio est. Equidem, etsi idem sacrorum genus adgnosco, nihil demuto. Lunae unice meminit, siquidem eius honori praecipua erat illa festivitas; quare et Aelianus solam nominavit. WESS.

[14. ἐνπρεπίστους. Vide Valckenarii Adnot. ad c. 46, 9. S.]

[16. ἐπιὰν θύσῃ, nempe τις, vel ὁ θύων. Quo de genere iam alibi dictum est. Vide ad I. 152, 5. S.]

22. ὑπ' ἀσθενείας βίου σταιτίνας) Aldinum βίου τι τινὰς H. Stephanus in Prolegom. secundae editionis scribendum docuit βαιούς, voluit certe; at non recordatus fuit, ἀσθενείαν Nostri usu morbum esse, ἀσθενείαν βίου egestatem et victus tenuitatem, ut IV. 135. VIII. 51. Maneat proinde dictionis genus. Σταιτίνας ὅς posuit, sicuti Plutarchus in Lucullo p. 498. Α. οἱ μὲν Cyziceni ἠπόρουσιν βοὸς μελαίνης πρὸς τὴν θυσίαν, καὶ σταιτίνην πλάσαντες τῷ βομῷ παρίσταναν. Quorum, morem eiusmodi adfirmantium, St. Berglero indicium debeo. WESS. — Pauperes, qui vivum immolare animal non possent, ex farina fictum immolasse adnotavit etiam Suidas in Ἐβδομος βούς. S.

CAP. XLVIII. 2. τῆς ἑφτῆς τῇ δορπῇ) Hoc ex Apaturiorum festo Ionum die huc derivavit. WESS. — Gronovius, in eadem fere cum Valla sententiam, in festi conviviali coena: qua in versione nihil mutavit Wess. per-

raro omnino latinam versionem adtingens. Mire vero *Larcherus*, à l'heure du repas. Equidem, *vesperà quae festum antecedit*: poteram, primo festi die, quod eodem redit. Vide *Hesych.* et *Suidam* in Ἀπαρούσια: et confer ad *Athen.* IV. 171. d. notata, *Animadv.* T. II. p. 613. Ubi, quod dixi causam non fuisse cur a doctissimo *Hesychii* editore Δορπία in Δόρπια mutaretur, quandoquidem et metri ratio in *Philyllii* versiculo apud *Athen.* scripturam Δορπία poscitur et apud *Polluc.* VI. 102. eodem modo scribitur, adiacere etiam *Herodoti* hic locus debuerat. Denique, obiter hoc loco liceat monere, vitiosam omnino videri scripturam Δόρπια, quae et apud *Suidam* et alio loco apud *Hesych.* occurrit: nam festorum quidem nomina, quae per continuos aliquot dies ut plurimum celebrabantur, pluralis numeri sunt apud Graecos: singulorum vero dierum nomina singulari numero efferuntur. S.

5. πλὴν χορῶν) *Larga Gronovii* dissertatio *choros* tuetur, *porcis* depulsis. Sunt sane in *Atticorum Dionysiis* chori cognitissimi, unde color *Medicei* scripturae. Ubi tamen omnia perpendo, *Aldinum* et aliorum *Codd.* πλὴν χοίρων aequius melius opinor. *Porcorum* in *Lunae* et *Bacchi* sacris iterata praecessit mentio: additur, alia *Aegyptiorum Dionysia* a *Graecorum Bacchanalibus* vix differre, eademque videri, πλὴν χοίρων. Quae belle procedunt. Reliqui tamen *Mediceum*, ne illi infestior, quod nolim, habear: *Passioneus* consentit. *WESS.* — *Wesselingii* auctoritatem secutus *Larcherus*, postlimio *porcos* hic restituit, miram quidem sententiae suae rationem in *Notis* ad h. l. subiiciens: *les chœurs n'étoient pas en usage dans les fêtes que célébroient les Egyptiens en l'honneur de Bacchus.* Quae res si certa et explorata esset, maximo documento foret χορῶν hic legendum esse; non, quod illi placuit, χοίρων. Ego cum *Reiz.* et *Schaefer.* χορῶν tenui, quum quod apud Graecos non minus quam apud *Aegyptios* immolare *Baccho* solitos *porcos* reperio: (*Schol.* ad *Aristoph.* *Ran.* 341. cum *Notis Spanh.*) tum quod per se multo probabilius debebat videri, χορῶν h. l. in χοίρων, de quibus alioquin hic agebatur, a librariis nonnullis fuisse mutatum, quam vicissim. Caeterum alteram scripturam, quae vel sic probabilior nonnullis videri poterat, simul cum ea, quae nobis probata est,

lectorum oculis subieci. Quod autem ait [L. 4.] τὴν ἄλλην ὄρην, non sunt alia Aegyptiorum Dionysia, sed reliqua eiusdem festi solemnia. S.

7. ἀγάλματα νυρόσπαστα) Gemina his Lucianea Dea Syr. c. 16. καλῶνται δὲ ταῦτε νυρόσπαστα: quae quidem nervis cum moverentur, ea propter νῦον [nutans] τὸ αἰδεῖον. Scio Corn. de Pauw sive maluisse, Reiskium νύοντα τὸ αἶδ., quibus carere licet. Gronovium consule in huius Musae c. 66. [qui notavit illam verborum structuram, ἀγάλματα -- νῦον τὸ αἰδεῖον, ubi νύοντες τοῦ αἰδέου desiderare quispiam potuerat.] et Plutarchum Isid. et Osir. c. 36. Duravit phallorum turpis superstitio in Athanasii aevum, quo protervus iuvenis, in sacram Christianorum aedem ingressus, eorum ostentatione et iactatione usus traditur: καὶ ἕτερος δὲ μετὰ Φαλλῶν εἰσελθὼν, καὶ ὡς Ἕλληνας κινῶν αὐτὰ τῇ χειρὶ καὶ χλευάζων, εὐθύς ἰσχυρώθη, Histor. Arian. ad Monach. p. 379. Nunc ibi μετὰ Φαλλῶν errore describentis: [conf. Adnot. ad II. 44, 6.] iustum esse, quod repraesentavi, praeclare docuit vir eruditus in Praefatione Montfauconii ad Cosmam Indicopleusien p. 19. Sed quid ego de Athanasii aetate? Supersunt in templorum ruinis, tabula Bembina, aliisque Aegyptiorum monumentis clarissima Φαλλοφορίας vestigia, de quibus Cel. de la Croze Hist. Christianismi Indor. lib. VI. p. 431. doctissime. WESS.

CAP. XLIX. [4. ἱεργασάμενος τοῦ Διονύσου τὸ πρῶτον καὶ τὴν θυρίην) Saepe miratus sum quid sit quod Scriptor noster non modo cultum, sed etiam nomina deorum (conf. c. 50, 1.) ab Aegyptiis accepisse tradat; quum tamen graeca nomina ab Aegyptiis plurimum differrent. S.]

16. ὁμότεροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι) Desiderant in his docti viri multa. Signum extulit Cl. de la Barre Hist. Acad. Inscript. T. VI. p. 274. omnia haec sequentibus, ut ratiocinium cohaereat, subnectens: coniunctionis γὰρ mirificam saepe positionem ait esse; poni nonnunquam periodi principio, cuius fini accedere debeat: corrigi oportere ὁμότεροπα γὰρ ἂν ἦν. Velle scriptorem, Non dicam etiam Aegyptios a Graecis sacrorum ritus esse mutatos: neque enim tum Graecis fuissent recentes ac novissime introducti, sed una cum ipsis exstitissent quasi congeniti. Sic ille. Ego vero desidero stabilitam voculae γὰρ talem consuetudinem, nec

fero conmutatam verborum explanationem, nedum ὁμότροφα. Recte dixeris ὁμότροφα ἀνθρώποις θηρία, sicuti II. 66. quae una cum hominibus aluntur et vicitant, sive ὁμοῦ τρεφόμενα apud Xenophontem: de cerimoniis credam, ubi exempli fuerit copia. Aliud sectatus est Cl. Reiskius, excidisse ante haec sciscens, οὐδὲ λαβεῖν αὐτὰ παρ' Αἰγυπτίων Ἑλλήνας: nolo quoque adseverare, ab Aegyptiis haec sacra Graecos accepisse; ὁμοίотροφα γὰρ αὖ ἦν. Quae mihi negare videntur, quod Herodotus saepissime insinuat, Graecos ab Aegyptiis sacrorum plures ritus sumpsisse: tum ὁμότροφα leviter mutantur, quae sua scriptor agnoscit: memorant certe Athenienses ἥθια τε ὁμότροφα, quae cum reliquis Graecis communia et consimilia in Sacris observabant VIII. 144. suntque ὁμότροποι in Theophrasti Charact. c. 26. quorum iidem mores, idem vitae institutum. Ut paucis absolvam: negat Herodotus casu fortuito quadrasse Dionysia Aegyptiorum et Graecorum: tum enim in omnibus gemina germana, quod secus erat, neque noviter in Graeciam invecta esse debuisse. Itaque aliunde advenisse, sed in paucis transmutata. WESS.

[Graeca ista, Οὐ γὰρ δὴ συμπίπτειν γε φήσω τὰ τε ἐν Αἰγύπτῳ ποινόμενα τῷ θεῷ, καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμότροφα γὰρ ἦν etc. his latinis Valla reddiderat: Neque enim dixerim, quae in Aegypto sunt huic deo, congruere cum iis quae in Graecia: nam consentanea essent Graecis, non autem nuper introducta. Ad quae H. Stephanus adnotavit: „Sunt qui hunc locum ita interpretentur, Neque enim dixerim, casu contigisse ut eadem tum in Aegypto tum in Graecia huic deo sacra feren: sunt enim [sic ille, contra manifestam Graecorum verborum sententiam, pro forent enim] uniusmodi apud Graecos, neque recens introducta. Denique Gronovius hanc versionem edidit, quam et Wesseling. tenuit, et in Adnot. explanatum ivit: Neque enim dixerim, quae in Aegypto sunt huic deo, casu congruere cum iis quae in Graecia; nam simili modo ea fuissent Graecis, non autem recens inducta. In eandem fere cum Gron. et Wess. sententiam eundem locum Larcherus his verbis expressit: Je n'attribuerai point en effet au hazard la ressemblance qu'on voit entre les cérémonies religieuses des Egyptiens et celles que les Grecs ont adoptées. Si cette ressemblance n'avoit pas

L'autre cause, ces cérémonies ne se trouveroient pas si éloignées des mœurs et des usages des Grecs; et d'ailleurs elles n'auroient pas été nouvellement introduites. Tum idem in Notis ad h. l. ingenue profitetur, se per literas ad viros doctissimos, Valckenarium, Bruncium, Wyttenbachium, datas quaesisse quid illi de ista sua interpretatione huius loci sentirent; horumque singulos, adprobantes eam, non tamen dissimulasse, vel sic nondum satis expeditam videri auctoris sententiam, ad quam quidem clariori in luce ponendam nihil ipsi in promptu haberent quod conferre possent. Mihi (ut dicam quod sentio) illa verbi συμπίπτειν interpretatio, *casu forluito quadrare vel congruere*, ita ut hoc praesertim urgeatur de *fortuito casu* (In quo ex Wesselingii et Larcheri sententia vis argumenti maxime inest) non modo ad declarandam auctoris sententiam parum valere, sed et per se gratuito sumta esse, et in sermonis usu nullum invenire patrociniū videtur. Ponitur quidem nonnumquam verbum συμπίπτειν, cum dativo casu constructum, hac notione, *quadrare, consentire, congruere*, VI. 18, 6. VII. 151, 1. at neutiquam coniuncta *casus fortuiti* notione; quam quidem hic adsumendam maximeque premendam viri docti existimarunt, quum pulcre intellexissent, non posse hoc loco Herodotum simpliciter *negare, congruere Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos*, quandoquidem paulo ante (c. 48. l. 5.) diserte dixerat, *paene omnibus rebus similem apud utrosque hunc cultum esse*. Taceo quod, si de similitudine aut dissimilitudine hic ageretur, non in praeterito tempore συμπίπτειν dixisset, sed in praesenti tempore συμπίπτειν, quemadmodum supra ἀνέγνωσι. Alius est huius verbi usus, frequentatus admodum Aëstro, ut συμπίπτειν dicantur res quae simul, eodem tempore accidunt vel existunt: ubi interdum quidem adiicitur ὁμοῦ, τοῦ αὐτοῦ χρόνου, aut aliquid simile, ut I. 82, 4. V. 36, 3. VIII. 141, 7. IX. 100, 8. subinde vero etiam absolute per se ponitur id verbum eadem notione, ut V. 35, 6. VIII. 132, 16. Itaque verborum, in quibus haeremus, haec mihi videtur esse sententia: *Nam illud nimirum profecto non dicam, simul eodem tempore existisse ortumque cepisse Bacchi cultum apud Aegyptios et apud Graecos.* Tum vero, quamquam vel sic fortasse defendi posset ὁμοῦ τε

πα, reliquis moribus consentanea, tamen perquam probabile mihi videtur, ὁμοτροφα (ut olim Academicus Parisiensis De la Barre voluit, cum quo Corayus apud Larcherum consentit) scripsisse Herodotum; idque vocabulum a librariis, qui de moribus atque institutis hic agi vidissent, temere in ὁμότροπα fuisse mutatum. Requirebatur hoc loco vocabulum, cuius significatio et apta esset ad id quod praecedebat, συμπίστιν, et opposita esset ei quod sequitur, ἀλλ' οὐ νῦν ἰσαγμένα: atqui talis est vis vocabuli ὁμότροφα, non illius ὁμότροπα. Quare in lat. nostra versione, loco illorum verborum, reliquis Graecorum moribus institutisque conformia, rectius haec ponentur, origini gentis coaeva, aut si qua sunt alia in eandem sententiam commodiora. De animalibus dici ὁμότροφα posse consentit Wesselingius, et qui ei suffragatur Larcherus; de caerimoniis dici posse non credunt, donec exempli fiat copia. Iam prorsus quidem adaequatum, quod adferam, exemplum in promptu mihi non est: sed, quemadmodum σύντροφος non modo de animalibus aut hominibus dicitur, verum etiam de rebus quibusdam, v. c. σύντροφος δίαίτα, ita quidem ut etiam morbos, qui inter homines consueti sunt, ξυντρόφους νόσους vel ξύντροφα κακὰ Thucydides dixerit, II. 50. sic non admodum alienum videri debet, si ὁμότροφα dicuntur instituta simul cum populo aliquo nata, origini gentis coaeva. S.]

19. Μελάμπους τὰ περὶ τὸν Διόνυσον etc.) Haec Diodoro obversata suspicor I. 97. Melampodem tamen in Aegyptum deducendi. De Nicephoro, cui Αἰγυπτίων ἱερογραμματεὺς καὶ ἱεροφάντης Melampus, non repeto ibi dicta. WESS.

CAP. L. [5. ὡς καὶ πρότερον etc. Vide c. 43, 11 seq. S.]

7. τῶν ἄλλων θεῶν Αἰγυπτίοις) Sic iuncta procedere debent. Gronovius copulam, his olim praefixam, iustissime induxit: turbabat scriptoris sententiam. Scripsi praeterea τῶν δὲ, [l. 9.] distracta voce, quod et Reiskio libuit. Neptunum vero Afrorum habet IV. 188. atque hinc Eustath. in Homer. p. 1586, 38. [Od. p. 13, 47. ed. Bas.] WESS.

CAP. LI. 2. ἀπ' Αἰγυπτίων νινομίκας) Explent locutionis formulam, adscito et intellecto ex sequentibus μαθόντες. Vide Abreschii Dilucid. Thucyd. p. 493. [Sic vero etiam IV. 27, 4. παρὰ Σκυθῶν νινομίκαι, quod idem valet ac παραλαμβάνειν] De Mercurii Graecorum obscenius excitata

et improbiore natura Kühnium vide in *Pausaniae* lib. IV. 26. p. 518. [cf. *Cic. Nat. Deor.* III. 22.] Est autem *Nostrī* plausibilis suspicio, siquidem *Hermetis Aegyptii* paullo diversior habitus et indoles in *Panth. Iablonskii* lib. V. 5. Iam cur ἤδη τῆνικαῦτα [l. 7.] acrius multo quam δὴ τῆνικ. sit, causa nulla est, nisi ex deliciis *Medicei*. Auctor ipsemet *Aldinum* modo, modo illud maluit, sicuti alii. Inspice I. 63. VI. 53. *Sophoclem* *Oed. Colon.* vs. 436. *Procopium* *B. Vandal.* II. 4. WESS. — At differunt sane δὴ et ἤδη. Si δὴ hic legas, significabitur desiisse deinde *Athenienses* in *Hellenum* numero censi; quod falsum. Sin ἤδη, significabitur fuisse olim tempus quo nondum in *Hellenum* numero sint habiti; id quod ipse Scriptor noster tradidit lib. I. c. 57. S.

12. τοὶ περ Ἀθηναῖοι) Hoc melius. Confer. I. 57. In *Samoethracum* mysteriis ex *Pelasgorum* sermone *Mercurius* *Καρμῖλου* titulo censebatur, quod scholia ad *Apoll. Rh.* I. 917. testantur. Mox [l. 17.] τὰ ἐν τοῖσι ἐν Σαμ. idem censendum ac κατὰ τὰ, sive ὡς. WESS.

CAP. LII. 6. οὐκ ὁσὸν θίντες τὰ πάντα) Putes haec *Clementi Alex.* in mente fuisse, cum fine *Stromat.* primi, Θεὸς δὲ κατὰ τὴν θείαν εἴηται, καὶ τάξιν, καὶ τὴν διακόσμησιν: namque *Protrept.* p. 22. derivationem *Platonis* *Cratyl.* p. 397. amplectitur. Prisci illi θεὸς ex [θίω] θῶ, unde τῖθμι natales accepit, formarunt. Θεὸς itaque ὁ πάντα τῖθεις καὶ ποιῶν *Eustathio* in *Hom.* p. 1148. [*Iliad.* p. 1202, 8. ed. Bas.] eandem ibi originationem probanti: namque alibi sequitur aliud, quae et *Etymologi* fluctuatio. Sed his non inmoror. Quae supra [l. 2.] deposita sunt, πάντα πρότερον ἔθον, *Laurentius* verterat in *deorum* invocatione omnia immolabant, secutusque ex parte *Gronov.* est. *Palmerius* vero, quid sibi vult ea versio? num etiam stercus et feces diis immolabant? Πάντα, ut saepissime, idem esse ac πάντως, vertendumque primi omnium sacrificavere. Tu intellige θύσιμα, quod tali in dictione adscisci oportere, supra vidimus. WESS. — Conf. I. 50, 2 et 7. S.

[7 et seqq. ἔπειτα δὲ χρόνου πολλοῦ διεξιλέντος, etc.) *Benedictus*, in *Actis Philol.* Lips. saepius iam citatis, p. 287. tenens ἐπεὶ τὶ δὲ, monet longam esse periodum usque ad finem capitis excurrentem; in illisque verbis ἐπεὶ ὧν ἔχρη-

στηριάζοντο (l. 13.) particulam *ἐπει* cum ista *ἐπει* τε initio periodi cohaerere; verba autem interiecta, τὸ γὰρ δὲ μακντήιον --- μούνον, in parenthesi esse ponenda; denique verbum *ἐπύθοντο* post ὕστερον πολλῶ (l. 9.) ex librarii interpretamento esse ortum; verba enim ista, Διονύσου δὲ ὕστερον πολλῶ, simul ex antecedente *ἐπύθοντο* pendere. S.]

14. *εἰ ἀνέλκωνται*) Vereor ut se tueri queat: ad normam usitatum corrigi facile poterit: *εἰ ἀνέλκωντο* (sive, *εἰ ἀνέλκωτο*) τὰ εὐνόματα τὰ ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἡκοντα *num* in usum reciperent sciscitantibus, responsum fuit *χρεῖσθαι*. Lib. VIII. c. 49. *εἰ νικηθῶσι*, quod adoptavit Gronovius, ferri nequit. VALCK. — At hic quidem perinde et coniunctivo modo et potentiali, sive optativo, quem vocant, locus erat. Vide l. 53, 4 seq. ibidemque rursus l. 10 seq. tum l. 75, 5. Quod vero pro *χεῖσθαι*, [l. 15.] *χρεῖσθαι* corrigit Valck. lubens hoc recepturus eram, si vel unus codex dedisset: sed in vulgatum (quo perinde uti licuit *Herodoto*) libri consentiunt omnes. S.]

CAP. LIII. 3. *μέχρι οὗ πρώην* -- *ὡς ἐπείν λόγῳ*) Recte dederat Valla: *ignoratum est* [rectius tamen hoc Gron. *ignorarunt*, scil. Græci] *nisi nuper atque heri, ut sic dicam.* Quod his [ab eodem Gronov.] substitutum est, *ut vere dicam*, congruit *Thucydideo* *ἐς τὸ ἀκριβὲς ἐπείν*, lib. VI. c. 12. Ubi contra res minus accurate videtur finienda, formulam adhibet *Thucyd.* *ὡς ἐπείν*: idem est *Herodoteum* *ὡς ἐπείν λόγῳ*, et *Luciani Timon.* c. 8. *οὕτως μὲν ἐπείν*, quodque multo frequentius occurrit, *ὡς ἔπος ἐπείν*, *ut ita dicam.* Hoc quum in *Epist. ad Hebr.* vii. 9. legeretur, exemplorum congegesserunt affatim. Utramque *Herodoti* formulam iunxit *Plato de Legib.* III. p. 677. d. *ὡς ἔπος ἐπείν χθίς καὶ πρώην γεγενότα.* Nuspam in ista paene proverbiali formula, de qua *Gataker.* egit ad *M. Antonin.* X. 7. reperietur *πρὶν*, quod hic perperam a Gronovio positum *Wesselingius* Vir Clar. iam monuerat ad *Diodor.* T. I. p. 118. VALCK.

Ibid. *μέχρι οὗ πρώην τε καὶ χθίς*) Magni facio *Medic.* et illi consentaneos: sed intra modum. Exemplum similis locutionis, etsi *Gronovii* sollers fuerit opera, nusquam se obtulit. Contra receptissimum et proverbii instar *πρώην τε καὶ χθίς*, quod *Athenagoras* hic reperit et tot msssti ratum habent. Dedi ex *Demosthene* et *Diodoro* ad eum scripto-

rem II. 5. quaedam; quibus adcumulo *Iosephi* adv. Apion. I. 2. παρά τοῖς Ἕλλησι πάντα νέα, καὶ χθὲς καὶ πρῶην, ὡς ἂν εἴποι τις, εὐρήσταις γεγονότα: tum II. 2. de Pythagora, οὐκ ἔχθις καὶ πρῶην γεγονότος: et c. 15. ὡς ἔχθις δὴ καὶ πρῶην: porro *Libanium* T. II. p. 124. c. et ea abunde sunt. WESS.

4. τετρακοσίοις ἔτεσι) Classicus locus est de *Homeri et Hesiodi aetate*, neque ad verum incongruus. *Herodotus* natus est ex *Pamphilae* iudicio apud *Gellium* XV. 23. exeunte Olymp. lxxiv. paullo ante famosam *Xerxis* in Graecos expeditionem: hinc in superiora tempora si retrocedas, iustus ad *Lycurgi* et *Iphiti* aetatem progressus erit. *Homerum* vero utrique fuisse aequalem; plures olim censuerunt, docente *Marshamo* Canon. Chronic. p. 437. et *Dodwello* Diss. de Cycl. III. p. 153. Hactenus itaque res bene haberet. At ubi calcem *Vitae Homeri*, quae *Nostro* tribuitur, inspexeris, alia omnia videbuntur dicenda; adnumerantur anni istic DCXXII. ab *Homeri* aevo ad *Xerxis* expeditionem, insigni discrimine; cui quidem medetur *illustr. Scaliger* ad *Euseb. Chron.* p. 102. ibi legendo ἔτι ἐστὶ τετρακοσία εἴκοσι δύο. Sic sane discordia nulla. Contra venit *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. XI. 124. nihil isto in calculo immutandum, sed his in numeris, pertendens: scribendum esse ἡλικίην ἑξακοσίοις ἔτεσι - - πρεσβυτέρους, septingentis annis mea aetate superiores esse. Addit talia, si de *Troia* capta sermo esset, quae colore et specie non carent. Constant hic numeri *Codicum* omnium conspiratione, nec viderunt diversos hoc loco *Athenagoras* et *Cyrillus*. [Vide *Var. Lect.*] Sit-ne *Noster* *Vitae Homeri* scriptor in controversia haeret; quae si vel secundum *Herodotum* pronuncietur, erit fortasse expeditior difficultatis ratio, uti suo loco declarabitur. WESS. — Immo, prorsus praeter veri speciem libellum illum ad *Herodotum* auctorem referri, suo loco monstrabitur. S.

6. οἱ ποιήσαντες *Θεογονίαν* Ἕλλησι) *Inventores Theogoniae* antea Graecis ignotae, *Homerum* et *Hesiodum* fuisse, si significarit, aut erroris aut reus erit imprudentiae. Uterque poëta, quae de Diis canunt, non ut nova et a se primum excogitata perhibent, sed cognita et a maioribus accepta. Tetigit eam rem *Io. Clericus* ad princ. *Theogon. Hesiodi* et ad vs. 211. At alia verborum sententia
Herod. T. V.

tia; indicant, primas versibus descripsisse atque ornasse. Simile *Diogenis Laërt.* Praef. §. 3. de Musaeo, ποιῆσαι δὲ *θεογονίαν καὶ σφαίραν πρῶτον.* h. e. scriptis versibus exposuisse. Memini magnum nostra aetate virum aliter *Diogenem* explicuisse, de quo *Miscell. Obs.* Amstel. Vol. III. p. 346. Sed ποιῆσαι hoc significatu tritum. Tale Musae III. 38. καὶ ὁρῶς μοι δίδου Πίνδαρος ποιῆσαι: nec diversum ambiguum istud *Sophoclis*, Πυρρῆς ποιεῖν μὲν ἱφίμην, στρατηγεῖν δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, in *Athenaei* XIII. p. 604. d. quem quoque vide XIV. p. 627. d. et animadversionem *Casauboni*, tum *Platonem* in *Lyside* p. 205. A. et de *Rep.* II. p. 379. A. Merito autem ob turpes de diis fabulas ambo taxantur ab *Isocrate*, Laudat. *Busirid.* p. 229. *Ed. Steph.* [T. II. p. 408. *ed. Auger.*] *WESS.* — Locum istum obiter attingens *WOLFIVS* in *Prolegom.* ad *Homer.* p. LIV. rationem. ait, fefellisse *Herodotum* in sententia de *Homero* et *Hesiodo*, primis conditoribus *theogoniae Graecae*. „Perperam enim (inquit) *Wesselingius* verba, „οὗτοι γὰρ οἱ ποιήσαντες *θεογονίην Ἕλλησι*, sic accipit, ut illi „duo primi versibus exposuisse *theogoniam*, non condidisse „dicantur. Sane ita ponitur ποιῶν; sed dativus in hac „significatione verbi additus luce exemplorum egebat, „qualia mihi quidem incognita sunt.“ — At, si ποιῶν significat versibus exponere, carmine complecti; quid tandem impedit quo minus verbo adiiciatur nomen in dandi casu positum, personam indicans vel illud hominum genus, cuius in gratiam carmen componit poeta. Igitur, quamvis in horum nonnullis, quae de origine *Graecarum religionum* ex *Aegypto* repetenda *Herodotus* statuit, fallere eum opinio potuerit; isto tamen, quod a Viro docto prolatum est, argumento non persuadebimur, ut *Scriptori* haud utique absurdo hanc imputemus sententiam, *Homerum* *Hesiodumque*, quae de diis *Graecorum* cecinerunt, ea primos invenisse excogitassequae. S.

8 seqq. οἱ δὲ πρότερον ποιηταὶ λεγόμενοι etc. „Quod poëtas, qui antiquiores habebantur, *Hesiodo* et *Homero* seniores viris contendit *Herodotus*, recte-ne an secus id statuerit, nunc quidem nec affirmare possumus, nec negare: certos enim poëtas, qui *theogoniam* attigerant et quorum carmina tunc habebantur, eum respexisse necesse est; qui quales fuerint, nunc ignoramus: nisi forte carmina respicit,

quae sub Orphei, Musaei, Lini, Eumolpi, aliisque nominibus ferebantur; ut non tam illos homines post Homerum vixisse, quam carmina illis tribui solita serius condita censere videri debeat. Nec vero inde inferri aut potest aut debet, quasi *Herodotus* statuatur, nullos omnino ante Homerum et Hesiodum fuisse poëtas, nulla fuisse carmina; id quod omni rerum rationi adversatur: fieri enim nullo modo potuit, ut in rudi et a nullo alio poëta subacto et tractato sermone carmina *Homerica et Hesiodica* elaborarentur; et sunt infinita in iis ipsis, quae antiquiora carmina partim testantur, partim arguunt. At rerum summa continetur hoc, quod ea, quae antea pluribus carminibus passim de singulis diis eorumque natalibus, formis, muneribus etc. exposita, aut narratione maiorum ac fama diversis locis diversae sparsa ac disseminata erant, uno carmine *Hesiodus* comprehendit disertiusque exposuit; *Homerus* autem mythos de diis vulgatos ad epicam rationem traduxit, atque ita ornavit et ad certam rationem constituit, ut inde pro modulo ac regula fabulae haberentur apud posteros." HEYNE in *Comment. de Theogonia ab Hesiodo condita, ad Herodoti lib. II. c. 52.* inter *Commentationes Soc. Reg. Goetting.* per annum MDCCCLXXIX. p. 132 et seq. — Credibile est autem, nihil fere aliud, nisi hoc ipsum, significare voluisse *Herodotum*, quum *primos Hesiodum et Homerum Theogoniam Graecis condidisse* ait. S.

[10 seqq. καὶ τὰ μὲν πρῶτα etc.) Frequentes notarunt viri docti candidum Scriptoris nostri ingenium et religiosum veri tradendi studium; qui, quae vel ipse vidit, vel ex historica fide pro exploratis aut maxime omnium probabilibus habuit, qualibet occasione diligenter ab his distinguit, quae vel pro sua sententia suoque iudicio interponit, vel quae e vulgari incertaque fama, aut a singulis quibusdam hominibus relata, tradit. S.]

CAP. LIV. 1. τοῦ τι ἐν Ἑλλήσι) In praepositionis absentia singularis est *Mediceus*. [quem secutus *Gronov.* abiicit ἐν ante Ἑλλήσι.] Supra c. 51. cum *Aldo* pauci τὰ ἐν τοῖς Σαμοθρίκῃ μυστηρίοις. Non nescio praepositionis, ubi eam consuetudo requirebat, neglectum. Quo ex more Σαρπη-
τη ξυνικῇ τῷ πατρὶς ξυννύστη *Euripid.* *Iph. Taur.* 524. et

vs. 538. ἄλλως λέκτῃ ἔγνην Αὐλίδι, quod utique ἔγνη' ἐν Αὐλίδι commodum fuerat. Sophocles Trachin. 176. ὡς --- αὐδοῦσαι ποτὶ Δωδῶνι. Plato Menex. p. 245. τὰ τρώπαια τὰ τε Μαράθῳν καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαταταῖς. Sunt ad manum consimilia, quae sicubi consensus conspiret mssorum, auxilio esse poterunt. Sed et saepe elisa videtur scribarum inconsiderantia. Sit Philostratus exemplo, Heroic. II. p. 694. quum de Ulysse διαφυρόντα δι' αὐτὸν τὰ ἐκτὶ πάθῃ; ἀπώλεσεν αὐτῇ Ἰθάκῃ ὕστερον. Dederat ἐν αὐτῇ Ἰθ. neque enim Neptunus Ulyssem una cum insula Ithaca, quae graecorum eorum sententia, sustulit: devoravit ἐν praecedentis verbi terminatio. Hoc Herodoti loco vincunt schedae, citra quarum adstipulationem, re postulante, [l. 3.] Θηβίων recepi. WESS.

3. γυναῖκας ἱρηίας ἐκ Θηβαίων) Quia supra scribit c. 35. ἱρᾶται μὲν οὐδεμὴν οὔτε ἔρσηνος θεοῦ οὔτε θηλέης· ἄνδρες δὲ πάντων τε καὶ πασῶν: non ἱρηίας, sacerdotes, illas fuisse censo, sed sacras, sacerdotumque ministras; atque adeo scribendum: γυναῖκας ἱρᾶς ἐκ Θηβίων ἐξαχθῆναι. Cap. 56. legitur, εἰ ἀληθῶς οἱ Φοίνικες ἐξήγαγον τὰς ἱρᾶς γυναῖκας, quarum alteram paulo dicit inferius ἀμφιπολεύσασαν ἐν Θήβῃσι ἱρὸν Διός: monstrat illud, fuisse mulieres ἱρᾶς sive ἱεροδούλους. In templo Syriae Hierapolitano praeter sacerdotes fuisse ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν scribit Auctor libri de Syria Dea c. 43. istius generis ἱεροδούλους Strabo vocat ἱερὰ σώματα VI. p. 418. b. [p. 272. c. ed. Cas.] VALCK.

CAP. LV. 3. ἐκ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων) Dialecti ratio ut hoc admitterem, perpulit. Πασίων, ἀλλέων, ἀρκασθισίων, ne alia advocem, praesidio sunt. Theo, detracta Ionica forma; ὅτι παρθῖνοι τινὲς ἐκ Θηβίων τῶν Αἰγυπτίων ἦσαν ἱερίαι, ubi Nostri praescripto ἤχθησαν oportuerat: sunt et alia refingenda ibidem, quae missa facio. WESS.

4. ἀναπαταμένας) ἀναπτομένας Aristophanis et Hesychii auctoritate servavisse, nisi Eustathius, quem magni, quando ex usu est, vir Celeb. aestimat, et tot membranae contra ivissent. WESS.

6. αὐθάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπίνῃ) Io. Iac. Wetstenius ad secundam Petri Apostoli c. 2, 16. plura coacervavit, quae ἀνθρωπίνῃ, si omnium eadem esset dicendi species, auxilio forent. Belle Pass. et Ask. pro quo Granov. ad. c. 57. prudenter. WESS.

11. Δωδωναίων δὲ αἱ ἱερίαι) Haec et quae anteverterunt, sacris Dodonaeis feminas fuisse antistites, liquido conmonstrant. Strabo autem lib. VII. p. 506. [p. 328. ed. Cas.] primitus ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες ait, deinde τρεῖς γυναικες, in mulierum numero consentiens. Unde sumserit mares istos prophetas, an ex ὑποφωτῶν Homeri voce, an aliunde, quaerunt docti viri, praeter ceteros Gronovius Exercitat. de Dodona p. 23. WESS.

12. Προμίνεια) Graece non dicitur προμηνής, sed πρεμηνής et πρεμνίνεια: scripserat fortasse, Πρεμηνή vel Πρεμηνήη. Benevolam nomen illud designaret. VALCK. — Προμίνεια Eustathii patronum, non locupletem tamen, habet. WESS. — „Eustathium patronum“ scribere puto voluerat: habet enim hoc nomen Eustathius in Odyss. p. 545, 14. In eandem vero scripturam consentiunt libri omnes: quae cur sollicitaretur non satis caussae fuisse videtur. Ut προθυμία, προμήθεια et similia dicuntur, sic non video cur Προμίνεια, praesertim tamquam proprium nomen, suspectum nobis esse debeat; licet adiectivum προμηνής, unde illud derivatum fuerit, in reliquiis graeci sermonis hodie non reperitur. S.

CAP. LVI. 4. δοκίαι ἡμεῖς ἡ γυνή) Hoc praetuli; sunt γνώμην ἔχω et δοκίαι ἡμεῖς eiusdem paene potestatis, nec concinne componuntur. Scripti Codd. in verbi scriptura passim variant, adtentique lectoris expostulant iudicium. Mecum facit Reiskius. Formulam eiusque usum illustrant Reitzius ad Lucian. Astrolog. c. 9. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 6. Quod sequitur [l. 5.] de parte Graeciae, olim Pelasgia, ratum ex Homero et certum ponit Thucydides I. 3. WESS. — At non partem Graeciae ait olim Pelasgiam fuisse nominatam, sed universam Graeciam; eiusque partem fuisse Thesprotiam. S.

7. ἔπειτα δουλεύουσα) Voce transposita hunc in modum ista commode scribi posse suspicor, ut altera mulierum videatur πρῆλθαι εἰς Θισπρωτοὺς δουλεύουσα: ἔπειτα αὐτῇ ἰδρύσασθαι ὑπὸ Φηγῶ εὐ πεφικυῖη Διὸς ἱόν' ὥσπερ ἦν οἶκος, ἀμφιπολεύσασαν ἐν Θήβῃσι ἱόν' Διὸς, ἵνα αὖ ἀπικετο, ἐνταῦθα μνήμην αὐτοῦ ἔχῃν: vendita, ut in Thesprotiam abduceretur servitutem servitura; postea illic sub procera quercu Iovis constituisse sacrarium, ut erat rationi congruum, quae Thebis

in templo Iovis fuisset ministra, quo pervenisset illic eius colere memoriam. VALCK. — Non multum refert, ἀμφιπολεύουσαν, an Aldinum, potius censeas; sapit tamen eius ἀμφιπολιῦσαν non nihil ex Ionia. Vide adscripta Diodoro XVI. 70. WESS. — Commode utique ἀμφιπολιῦσαν legeretur, quod cum Valckenario Reiskius etiam commendaverat. Idem, non minus quam ille, simpliciter posito verbo πιφικυῖη offensus, ἐκεί πιφικ. legendum coniecit. Mihi, ut maximi facio sagaces eruditasque doctorum virorum suspectis super locis aut manifeste mendosis coniecturas, sic nunquam placuit perpetuus novandi pruritus. Rei quas partes huius traditionis allegorice intelligendas esse prudens Herodotus censuit; quod de fago narrabatur, illa (inquit) vera et naturalis arbor fuit. Hoc, ni me ratio fallit, verbo πιφικυῖη significatur. Neque magis opus esse videtur, ut verba ἴπειρα et δουλίουσα transponantur: nec enim video quid impediat quo minus credamus, mulierem hanc etiam tunc servitutem servientem instituisse illud oraculum. Exoptata sane res hero debuit esse, ancillam habere fatidicam; cuius ex arte haud spernendum ille capere quaestum poterat. Caeterum de Dodonaeo oraculo consuluisse iuvabit quae commentati sunt De Brosses in Actis Acad. Reg. Inscr. Tom. XXXV. p. 89 seqq. et Heyne in Excursu II. ad Iliadis lib. XVI. S.

9. ἴθι ἀπίκτο) ἴθα mutari haud debuerat. [quod a Gron. inconsulte factum.] Aliud est ἴθαδε, et hic incongruum. WESS.

12. ἐν Λιβύῃ περῆσθαι) Nisi Codices iterum coniecturis obniterentur, paulo ante scribi malim χρηστῆριον κατηγήσατο: [at vide modo II. 49, 7-9.] hic autem, ἐς Λιβύην π. Non quid evenisset in Africa, sed illud noverat mulier, comitem suam a Phoenicibus fuisse venditam ut in Libyen abduceretur: hoc vero saepe dicitur Herodoto ἐς Λιβύην περῆσθαι vel πρῆσθαι. Herod. VIII. 105. παῖδας — ἰπῶλεις ἐς Σάρδεις τε καὶ Ἑφισον. Demosth. p. 708, 23. πρῆσις ἐς Λευκάδα. Ob locum Lucae Act. VII. 9. similia quaedam fuere collecta: vid. Celeberr. T. Hemst. in Miscell. Obs. VI. p. 344. Huc refero rarius illud Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 252, 52. ἐς Λακκαδαίμονα γράμματα πιμφθῆντα ἰάλασαν ἐς Ἀθήνας: et

de Periandro *Diogenis Laërt.* I. 94. τὸν παῖδα ἀπεικόνισεν εἰς Κερκύραν, quaeque dantur similia. VALCK. — Ut saepius eis legitur, ubi commodius in videri poterat; sic et subinde in, ubi eis mallet, apud probatissimos auctores. Sic quidem apud *Thucyd.* VII. 17. consentientibus libris habes ἀποστειλόντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, et similiter idem alibi. Conf. ad I. 21, 4. notata. S.

CAP. LVII. 1. Πελεϊάδες δὲ μοι δοκίμους κληθῆναι etc.) Quae fabulae origo, et unde antistitae Dodonaeae πελιαδῆς nominatae sint, post doctissimorum virorum, *Boeharti*, *Gronovii*, *Triglandii*, aliorumque suspiciones et conjecturas, nondum in expedito versatur. *Valckenarium* adi ad *Tragici Phoeniss.* vs. 1475. WESS. — Quae obiter ibi *Valckenar.* monuit, cum his conferenda sunt *Scholia vet.* ad *Sophocli Trachin.* 175. (169. ed. Br.) ubi pro πολιοῦς, quod vulgo legebatur, ex *Hesychio* (in Πηλεῖους) corrigendum esse πελαιοῦς iam olim *Sallier* in *Actis Acad. Inscript.* T. V. Hist. p. 35 seq. docuit, quod etiam a *Brunckio* receptum est. A quibus parum abludit quod ad *Virgilii Ecl.* IX. 13. *Servius* adnotavit, *Thessalica lingua peliades et columbas et vaticinatrices mulieres dici.* S.

3. ἰδὲ καὶ ὅμοια ὄντι μοι αἰσθητὰ φθίγγεσθαι) Mira hominum studia; quod uni ridet, alteri accidit ingratum: si quid innoves aut coneris, in promptu acriora iudicia; quae equidem uti nec valde metuo, ita, prudentium ubi fuerint, non recuso. Hic allego novationis auctores *Grammaticos* ac schedas veteres, nexumque sermonis. Non nescio, quo fulcro ἰδὲ καὶ niti queat: neque non intelligo; ὅμοιος probum multis videri. Ostendit *Cl. Hemsterhusius* utriusque usurpandi morem ad *Luciani Somn.* c. 2., adseruitque Ionibus ὅμοια τοῖς etc. Edidit *Aldus* III. 35. ὅμοιος τοῖς πρώτοις: mutavit *H. Stephanus*; et sic tamen eiusdem *Musae* c. 8. et 57. VII. 120. WESS. — ὅμοια h. l. lubentem me accepturum, in *Var. Lect.* significavi. S.

11. Ἐστὶ δὲ καὶ τῶν ἱππέων ἡ μαντική etc.) Sic ex *Florentino* vir *Clariss.*, divinandi per sacerdotes rationem intelligens; cuius explicationi pugnat cap. 83., ubi ἀνθρώπων μὲν οὐδενὶ προσκρίνεται ἡ τέχνη sive divinatio. Alii ἱπῶν sive ἱππέων de *extimarum extis* interpretantur, et ad *haruspicinam* referunt: ἱπῶν non aliud esse ac ἱππέων, sicuti χήνη et βίβα, de

anserum boumque carne, quae aliis *χρῆμα*, *βότρυς*: haec *Corn. de Pauw* et *Reiskii* opinio; qua ratione sacerdotum ars, quam illis scriptor negat, maneret. Mihi τῶν ἱερῶν μαντικὴ divinatio in templis, quae et responsis et signis absoluebatur, placet. *WESS.* — *Vallae* interpretationem, divinandi in templis ratio, restituit *Wess.* quos et equidem, postquam incertus aliquamdiu haeseram, secutus sum. Attamen nec satis adparet cur hoc maxime adiectum voluisset Scriptor, in templis; et, hoc si voluisset, ἐν ἱεροῖς dicturus fuisse videtur. Subiit igitur cogitatio, ἵνα hic intelligi fortasse sacra, sacrosque ritus, cuiuslibet generis, ut hoc *Herodotus* dixerit, in pluribus aliis sacris ritibus divinationem etiam ex Aegypto in Graeciam esse derivatam. At rursus, hoc si in animo habuisset, non tam Ἔστι δὲ, sed Ἔστι αὖ (vel δὴ) καὶ — ἡ μαντικὴ dicturus fuerat; quoniam, quae adhuc de *Dodonaeo* oraculo dicta sunt, utique et ipsa ad μαντικὴν pertinent. Quod vero ait, Ἔστι δὲ καὶ τῶν ἱερῶν ἡ μαντικὴ, perspicue significare videtur, nunc de alio quodam μαντικῆς genere agi. Atqui hoc aliud genus, est divinandi ratio per victimas. Et, quo graeca verba in hanc partem accipi possint, non opus est, ut cum *Pavio* *Reiskio*que scripturam ἱερίων probemus, statuamusque ἱερίων pro ἱερῶν vel ἱερῶν dici; quum praesertim nusquam alibi ἱερία vel ἱεῖα, sed constanter ἱερῖα dicat *Herodotus*. At nimirum τὰ ἱεῖα frequenter *Nostro* idem, ac τὰ ἱερῖα, valent; suntque victimae quae immolantur. Sic θῦσαι τὰ ἱεῖα, I. 59, 6. VIII. 54, 5. et alibi, est mactare victimas. II. 40, 1. ἡ ἐξαιρέσις τῶν ἱερῶν, est exenteratio victimarum, ubi conf. I. 14. et 16. Ac praesertim ubi de extispicio vel haruspicio agitur, legimus propitia aut contra fuisse τὰ ἱεῖα, V. 44 extr. IX. 19, 6. IX. 36, 3. (ubi haruspex μαντεύσθαι dicitur) item: 37, 2. etc. pro quo τὰ σφάγια ait IX. 45, 10. Denique VIII. 134, 7. ἱεροῖς χρηστηρίζεσθαι, est ex victimis responsa dei petere. Quibus inter se collatis consentaneum est, ut h. l. τῶν ἱερῶν (idem ac si dicas διὰ τῶν ἱερῶν) τὴν μαντικὴν intelligamus divinandi rationem ex victimis; quam nimirum pariter, atque oraculorum institutum, ex Aegypto ad Graecos transiisse statuit *Herodotus*. S.

CAP. LVIII. 1. προαγωγὰς explicat *Gronovius* et ad *Pauli* *Epist.* ad *Roman.* 5, 2. et *Ephes.* 2, 18. docti in-

terpretes. WESS. — Oblationes intelligebat Gronov. provocans ad Aristoph. Av. 854. et quae ibi a graeco interprete notantur: in versione autem adductiones posuit, quas tenuit Wess. Hesychio προσάγωγη est προσέλευσις, recte: accessio, nempe ad deorum aras, supplicatio. S.

CAP. LIX. 3. ἐς Βούβαστιν πόλιν) Stephan. Byz. Βούβαστις, πόλις Αἰγύπτου, ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησι, διὰ τοῦ τ. Quae Ethnicographi cum Gronovio non laterent, vicit Medicei spectatissima, uti fertur, fides, ut ἐς Βούβαστον obtrudi posset. Bubastis, exemplo Nostri II. 67. et 137. dicitur Pomp. Melae; aliis Bubastus, Βούβαστος. Mox [l. 6.] ex Arch. Vind. Pass. ἐν μέσῳ τῶ Δίλτα non omnino absurdum. Μέσων τὸ Δίλτα scripsit supra c. 17. Ceterum templi Isidis, quod olim in urbe Busiride, restant splendidissimae ruinae, elegantissimis optimi marmoris columnis, cultis hominum animaliumque figuris ac litteris hieroglyphicis spectabiles, descriptae cum cura a Sicardo, curioso ex Iesuitarum familia peregrinatore, in Novis Memor. Legationum eius ad Orientem Societatis T. II. p. 118. WESS.

CAP. LX. 2. ἐπιὰν κομίζονται) Nihil habebat causae eur hic scribi mallet Galeus κομίζονται, ignotum Herodoto verbum; apud quem, ut hic, frequenter alibi κομίζεσθαι notat nave vehi vel deferri, IV. 76. V. 43. VII. 49. Quae Galeo obversabantur, Aegyptiorum κομασίαις attigit vir Magnus ad Diodor. Sic. T. I. p. 177. VALCK.

8. ἐγχεύσαντες τὴν βάριν τῇ γῇ) Placet Arch. ἐγχεύσαντες, quem ille in modum III. 86. et Aldus IX. 98., nec tamen constanter. Antiquissimi usus fuit χρίπτειν et ἐγχεύαντες, χρίπτειν recentioris: quae causa perpetuae in Edd. et scriptis discordiae. In Sophoclis Eleot. 901. Μὴ ποῦ τις ἡμῶν ἐγχεύς ἐγχεύπτῃ βροτῶν: at vs. 723. ἐγχευπτ' αἰὲ σύμγνα, ubi massi veterem sequuntur morem. Bacchylides in Eclog. Phys. Stob. p. 11. ἀλλ' ἐγχεύπτει νόφος ἄλλοις, ubi schedae, teste Grotio, ἐπὶ γχεύπτει. Mitto alia, et harum cupediarum amatores ad Cl. Ruhnkenium in Timaei Lexic. p. 76. [pag. 104 seqq. ed. sec.] et Eustachium ad Erotian. in hoc verbo amando. WESS. — Conf. Var. Leet. ad III. 85, 20. et IX. 98, 12. Apud Sophocl. video quidem in edit. Lond. ad Electr. 904. ἐγχεύπτῃ citatum ex ed. Ald. et ad vs. 723. ἐγχεύπτ' ex cod. Baroc. ms. Sed utroque loco Brunnicius id verbum in-

sertà μ literà edidit, nulla e msstis suis dissensione in Notis prolata. Apud Stobaeum, pro olim edito *ἐπιχρίπτει* Heeren T. I. P. I. p. 168. *ἐπιχρίπτει* ex msstis edidit, cuius vide notam ad vs. 3. ibid. p. 167. S.

CAP. LXI. [2. εἰρηται πρότερόν μοι) Vide cap. 40. S.]

5. τὸν δὲ τύπτονται) Quod in *Athenag.* Legat. prostat pag. 114. τὸν δὲ τύπτονται τρέπον mihi quoque sciolo videtur contri-
buiendum; qui Herodoteum, τὸν δὲ τύπτονται, a Grono-
vio egregie adfirmatum, minus intellexerit, significans id
ipsum quod usitatius Graecis diceretur τῷ δὲ τύπτονται,
quemnam inflictiis sibi verberibus lugeant. Scripti tamen Co-
dices si plerique praeferrent τῷ δὲ τύπτονται, cui se verbe-
rent, sive, in cuiusnam Dei honorem; cum vicinis illud
conspiraret, ἐς Σάειν πόλιν τῇ Ἀθηναίῃ πανηγυρίζουσι ἐς Ἡλιού-
πολιν τῷ ἡλίῳ, similibusque. Herodoti locum IV. c. 34. ad
Pausaniae I. p. 104. verba docte contulit *Leopardus* X. Em.
cap. 24. στυφανεῦσθαι τῷ θεῷ dixit *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 304,
26. πλοῦνται τῷ θεῷ *Aristid.* T. I. p. 543. *Achillis* τὰς κόμας
Πατρόκλῳ τμηθείσας *Philostr.* Vit. *Apoll.* VII. c. 36. Vid. *T.*
Hemsterh. in Add. ad *Luciani* p. 850. et *F. L. Abresch* in
Diluc. Thucyd. p. 452. VALCK.

Ibid. τὸν δὲ τύπτονται) Plena manu *Gronovius*; in patiente
verbi potestate imprudentior: agentem, et formae quae
media dici adsolet, requirit, indicante *d'Orvillio* ad *Cha-
riton.* III. p. 347. *Codex Bodleianus*, sicuti *Cl. Wasse* testi-
ficatur in *Indic. Thucyd.* voc. Ὀσια, τῷ δὲ τῷ τύπτονται
praefererat, quorsum *Vind.* et *Arch.* scriptura ducere vi-
detur: nec absona eius sententia. *Bardesanes* in *Praep.*
Euang. Eusebii p. 279. D. ἐν τῇ Συρίᾳ - - ἀπέκοπτοντο πολλοὶ
τῇ Πείᾳ: in honorem *Opis* sibi virilia amputabant. Equidem
in vulgato adquiesco. WESS. — Ut vulgo κόπτεσθαι τινά,
plangere aliquem; sic et τύπτεσθαι cum quarto casu con-
struere *Noster* amat. conf. II. 42, 27. et 132, 7. De deo,
quem nominare nefas ducit, conf. c. 132, 8. et 170, 1. ibi-
que not. S.

CAP. LXII. 2. λύχνα καίονσι) Si *Grammaticos*, quos
[in *Var. Lect.*] adpellavi, consulueris, notatum τὰ λύχνα,
tanquam rarum et insigne, advertes. *Glossae San-Germa-
nenses*: λύχνα εὐδέρως Ἡρόδοτος B., *Εὐριπίδης Κύκλωπι* (va.
512.) Est ex Ionum consuetudine. *Schol. Apoll. Rhod.* III.

137. Ἴωνικῶς δὲ τὰ κύκλα, ἀντὶ τοῦς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ διφρα: quibus non dissimilia Critici in Nicandri Theriaca. vs. 591. Recurrunt τὰ λύχνα c. 133. et apud Themistium et Procopium, studiosos Nostri, saepe. Mox [l. 4.] ἔμπλια στίλβος: [loco ἀλός] καὶ ἰλαίου, plena partim adipe, partim oleo coniecit Reiskius, quod sal ad lampades nihil faciat: cui non subscribo. Frequentissimus olim in sacris usus salis aliud suadet; et quamquam vulgo sal crepitet magis et exsiliat in igne, quam luceat, satis erat si acetabulorum fundum peteret, oleo supernatante. Vide Plin. H. N. XXXI. 7. WESS.

6. οὐνομα κίεται λυχνοκαΐη) Habuit haec ante oculos Themistius principio Orat. ad Constantium Imp. p. 49.; quod Hemsterhusium, docto Oratori egregie opitulante, in Pol-luc. X. 115. minime fugit. Spectavit et has lucernarum accensiones Iosephus, Apioni insultans et aliis suae gentis osoribus, λύχνον γὰρ οὐδέπω --- ἰωράκασιν, οἱ τὰς τοσαύτας καὶ τηλαιαύτας λυχνοκαΐας ἐπιτελοῦντες, contr. Apion. II. 9. p. 478., numero multitudinis electo, quandoquidem et Deorum aliis hunc habebant honorem in Achillis Tatii Amorib. pag. 277. WESS.

CAP. LXIII. 4. εὐτ' ὡς δὲ γίνηται καταφερῆς etc.) Rediit δὲ in pristinum locum, praecedente μὲν flagitante. Is. Vossius, V. Cl., adscripserat codici suo καταφερῆς, nescio an motus Hesychii καταφερῆς, κάτω φερόμενος. Novandi causa urgens non est. Καταφερῆς gaudet eadem notione. Dionysius Halicarn. T. II. p. 187. καὶ καταφερῆς ἡ φύσις τῆς λίξις, ὥσπερ κατὰ πρᾶνους φερόμενα χωρίου σώματα, translata quidem, sed manifesta declivitatis sententia. Polybius II. 68. εἰς τὸ τὴν φυγὴν ἐπὶ πολὺ καταφερῆ καὶ κρημνώδη γίνεσθαι, quoniam per declivia et abrupta hostibus erat fuga. Ali-bi, sicuti et Appianus, χωρία καταφερῆ III. 55., nec stabili scriptura. WESS.

[8. ἔχοντες ξύλα, καὶ οὗτοι ἐπὶ) Rectius sic interpunges: ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι, ἐπὶ τὰ ἔτιχα etc. Et in lat. vers. scribes fuste et horum quisque. Respondent enim ἔχοντες ξύλα καὶ οὗτοι istis, ξύλων πορύντας ἔχοντες. S.]

9. τὸ δὲ ἄγαλμα, ἰὸν ἐν τῷ μικρῷ ξυλίνῳ) Unde Valla acceperit ligneum simulacrum, dicere non habeo. Optime eum Gronovius in ordinem revocavit, dudum etiam ante G.

Cuperus in *Harpocrate* p. 104. Multa istic vir longe doctissimus de hoc et similibus Aegyptiorum institutis ex *Diodoro* I. 97. atque aliis. *WESS*.

19. οὐ μὲν τοι γε οἱ τε) Una de particulis orationi nocet, sic tollenda, ut scribatur: οὐ μὲντοι οἱ γε Αἰγύπτιοι ἔφασαν. Hic etiam mos scribendi *Herodoteus*: pag. 19, 32. p. 32, 46. [I. 51, 21. 80, 28.] οὐ μὲντοι οἱ γε Λυδοὶ δειδοὶ ἦσαν. p. 118, 6. 28. etc. [II. 81, 3. 83, 7.] atque isthoc ordine vuculas istas passim collocat *Thucydides*. *VALCK*. — Scilicet non modo οὐ μὲν τοι γε, ut in *Var. Lect.* dixi, sed οὐ μὲντοι γε οἱ τε Αἰγύπτ. dabant *Ald.* et alii edd. Quum in id, quod *Wess.* edidit, cum aliis libris ii etiam consentiant, qui sunt ex eadem cum *Med.* familia, videtur hoc loco, ut passim alibi, codicem suum haud satis attente inspexisse *Gronov. S.*

CAP. LXIV. 3. ἀπότροφον γενόμενον) Haec et vicina pervertit *Valla*, quae hunc vel similem in modum converti potuerant Latine: Templum illud incoluisse matrem *Martis*; hunc educatum alibi, quum ad virilem pervenisset aetatem, colloqui cum matre voluisse; sed matris administros, quem ante non viderant, haud ingredi passos abegisse. In his Editorum culpa perperam scribitur *ματρὶ* et *ματρός*. *Ἀπότροφον* *Hesychius* recte reddidit *ματρὸν τετραμμένον*. De commercio familiari, sive colloquio, frequentatur *συμιῖξαι*. Apud *Herod.* VIII. 79. *Aristides* adversarium *Themistoclem* ἐξικαλέετο θύλων αὐτῷ *συμιῖξαι*: recte *Valla*, colloquendi gratia. [conf. I. 123, 9. VIII. 58, 4.] *Xenoph.* Ἑλλ. III. pag. 283, 37. *ξυμιῖξας* τῷ *Δερκυλλίδῃ*. *Demosth.* p. 234. §. 282. *συνμιῖξαμεν* τῷ *Πρεξίνῳ*. In *Aristoph.* *Εκκλ.* vs. 512. Οὐδὲμιῖ γὰρ δαυνοτέρῃ σου *ξυμιῖξας* οἶδα γυναικί: sic scribendum ante *Dauvessium* vidit *T. Faber*. Suspicio tamen et hic in ambiguo ludere voluisse *Herodotum*; puerumque ἀνδρίζομενον aliud quid isto captasse colloquio: διαλέγεσθαι et ὁμιλεῖν frequenter inserviunt istiusmodi lusibus: est et ubi sic adhibetur ἐκ λόγους ἐλθεῖν. Propter ea certe quae sequuntur, τὸ μὴ μίσγεσθαι γυναιξὶ ἐν ἱοῦσι, in istum equidem sensum ceperim τὸ ἐσιελθεῖν vel ἐλθεῖν παρὰ τὴν μητέρα, cum *Gronovio*, qui hanc in rem valde collegit opportuna, et *Herodotea* quidem diligentissime ad pag. 130, 5. *VALCK*.

Ibid. ἀπότροφον γενόμενον) Plurima hic turbavit neglectus sermonis habitus. Ἀπότροφος non est nutrimentis depul-

sus, quomodo Latina Gronovii; sed procul a parentibus educatus, uti Portus bene. Hesychius Ἀπότροφος, μακρὰν τῆραμ-
 μίνος. Plutarcho propterea T. II. p. 973. v. luscinae, nidia
 ereptae atque in caveis altae, ἀπότροφοι τῶν μητέρων: Ari-
 stoteli, quem Chaeronensis advocat, ἂν ἀπότροφα γίνωνται,
 de iisdem aviculis. Ad hoc, ἐξανδρωμένος prave redditur vi-
 riliter impulsus, multoque peius ob Medic. abesse posse
 decernitur. Suidas ἐξανδρούμενος, τὴν ἡλικίαν ἔχων εἰς ἄνδρα,
 h. e. adultus. Denique τῇ μητρὶ συμμῖξαι colloquium requirit
 matris; coitum nunquam. De Xerxe, ἐθίλων σφὶ συμμῖξαι, de-
 siderans cum illis colloqui, VIII. 67. et Aristide c. 79. θίλων
 αὐτῷ συμμῖξαι, colloquium eius cupiens. Plura Valckenarius.
 Quibus quidem, uti aequum fuit, animadversis, senten-
 tia scriptoris elucescit; neque patitur, primitus fuisse
 γινόμενον ἀπαλλάττεσθαι, μετὰ δὲ ἐξανδρωμένον etc. uti arbitre-
 mur: corrumpent enim additiones bene dicta. WESS.

11. μηδὲ ἀλούτους) Clemens Alex. I. Strom. pag. 361, 19.
 Αἰγύπτιοι, inquit, πρῶτοι - - ἐν ἱεροῖς μίσγεσθαι γυναῖξιν ἐκώ-
 λυσαν, μηδ' εἰς ἱερὰ εἰσῆναι ἀπὸ γυναικὸς ἀλούτους ἐνομεθέτησαν.
 Attigit Marshamus Can. Chron. p. 222. Egregius Porphyrii
 est locus in Euseb. Praep. V. pag. 197. d. venustissimus
 Theocriti Eid. V. 147. VALCK.

[14 seq. μίσγονται ἐν ἱεροῖς) De avibus aliisque animali-
 bus loquens, ὀχνόμενα, αἰτ, ἐν τε τοῖσι νηοῖσι τῶν θεῶν καὶ
 ἐν τοῖσι τεμένεσι: de hominibus vero, non ἐν νηοῖσι, in ipsis
 deorum aedibus αἰτ, sed nomine utitur latius patente, ἐν
 ἱεροῖσι. Comprehendit autem τὸ ἱερόν et τὸν νηὸν et τὸ τέμενος,
 agrum, lucum, aedificia, quibus cingitur dei aedes. At-
 tamen, vel sic, iusto gravior et praeter reliquum Herodoti
 morem iniquior videri possit ista criminatio, praesertim
 ita universe in omnes paene homines, Aegyptiis ac Grae-
 cis exceptis, iactata. Certe, in ipsa etiam famosissima ob
 Veneris obscenum cultum Babylone, non modo non in
 aede deae, sed omnino ἔξω τοῦ ἱεροῦ (ut refert idem No-
 ter, I. 199, 15.) committebantur illa flagitia, quibus pla-
 cari deam persuasum habebant. S.]

16. νεμίζοντες ἀνθρώπους εἶναι κατὰ περ etc.) Diogenes Cyni-
 cus simili disputatione ad foedas connixiones probandas
 abutebatur, abutebatur et Chrysippus; perstricti ex me-
 rito abs H. Grotio Iur. B. et Pac. II. 5, 3. Ecce tibi Stoici

nostri ita respondentia verba, ut hoc fonte hausta diceret: καὶ τὸ φαγεῖν τι, καὶ προελθεῖν ἀπὸ λέχους ἢ θανάτου πρὸς ἱερὸν, ἀλόγως διαβιβλῆται· ἐπὶ τῷ θηρίᾳ φησὶ δὲ ἀποβλέπειν· tum animantium mutorum exemplis liquere, τὸ μῆτε συγγινόμενα, μῆτε γινώσκοντα -- ἐν τοῖς ἱεροῖς μιανέιν τὸ θάειν, in *Platarchi Stoicor. Repugnant.* p. 1044 seq. Quae homo locutuleius contentionis fervore et disputatrice virtute, si ea tamen virtus, atque ut alios premeret, iecisse dicendus est. Sed hunc rixosum relinquamus. Mox [l. 18.] ὀρθῶν τίλεια [loco vulgati γένεια] ex Codd. Britannicis adeo blandiuntur. ut a probandis non longe absim. Si qui interpretamentum putarint, *Eustathium* uti audeant, auctor sum, et considerent τίλος et τίλεια in *catervis* sedem habere VII. 211. 223. IX. 20. WESS. — Conf. I. 103, 4. ibique not. Apud *Eustathium* quidem, de diversis vocabuli τίλος notionibus saepius disserentem, nihil quod magno pere huc faciat reperire mihi contigit. Caeterum scripturae isti, ὀρθῶν τίλεια, tam insignem veri speciem inesse intelligo, ut et ego eam cum *Schaefero* receptam velim. S.

18. ὀρθῶν γένεια) Τίλεια, quod in Codd. scriptis invenere *Galeus* et *Wasseus*, (vid. ad *Thucyd.* p. 151.) vix a correctoribus expectandum; si Codices etiam exhibent alibi, [alii, puto, voluit] ubi vulgantur ὀρθῶν γένεια, genuinum videri poterit: τίλος saepius periphrasi servit: mihi tamen nihil huius occurrit simillimum. VALCK.

CAP. LXV. 4. ἀνείται τὰ ἱερά) Non, pro sacris habentur, ut vertit *Valla*, verum significarent ista, consecrata sunt templa, quod hinc alienissimum est: vid. *Observ. Miscell.* III. p. 94. Sententia poscit: τῶνδε εἶπεν ἀνείται τὰ θηρία εἰ λέγοιμι: quibus autem de causis ferae sint consecratae, si dicerem. *Herodotum* tamen suo scribendi more dedisse suspicor, ἀνείται vel ἀνίσταται ἱερά εἶναι εἰ λέγοιμι, literasque nonnullas partim male repetitas, partim neglectas. εἶναι saepe tanquam superfluum adiicitur ab *Herodoto*, πλεονασμῶν καὶ παραλλήλισμῶν studiosissimo. De rebus consecratis vel consecrandis satis vulgata sunt ἀνείναι vel ἀνίσταται, et ἀνίσταται: rarius illud *Xenophontis* de aniabli suo secessu Scillunteo: ὁ χάρος ἀνείται ἱερός εἶναι: in *Socrati*. Epist. XIX. ad *Aeschinem* fortasse scripta, quem multo maioris faciebat *Xenophon*, quam *Plato*. VALCK.

Ibid. ἀνῖται τὰ ἱρά) Abundabit articulus, nisi αὐτὰ ἱρά fuerit. Superstitiosae animalium consecrationes et in Graecia et Romae notissimae fuerunt; exemplorum affatim in Casauboni notis ad Sueton. Caes. c. 81. Aegyptiorum ritus dabit Diodorus I. 83., Nostri vestigia premens. Ἀνγκαίη, [L. 7.] quod conmutatum fuerat, forma sua iterum splendet, uti II. 182. IV. 180. etc. WESS. — Quod ait τὰ ἱρά, incommodat utique articulus, quem abesse et equidem malim: nisi aut praecedens ἅπαντα non ita stricte accipiendum fuerit, sed σχιδὸν ἅπαντα intelligatur, aut τὰ ἱρά intelligantur eae bestiae quae cuique deo sacrae sunt, aut quae apud quemque Aegypti populum sacrae habentur, coll. cap. 69, 1. et 71, 1. Caeterum post ἱρά in graecis nostris delendum comma, quo facilius intelligatur orationis structura. Tum illa, quae praecedunt, καὶ τὰ μὲν, σύντροφά etc. non tamquam absoluta per se βῆσις accipienda, ut in nostra versione latina factum; sed ita haec cum superioribus connexa sunt, ut dicat auctor, sacrae habentur bestiae, non eae modo quae inter homines vivunt, (ut feles, et canes) sed et quae libere vagantur. Caeterum cum his quae hoc capite et proxime sequentibus traduntur, conferendus omnino Diodor. Sic. lib. I. c. 83. et seq. S.

21. δὲ δ' ἂν ἱβὶν ἢ ἱρῆκα etc.) Eadem Diodorus, sed vulturis loco felem nominans. Accipitrem seu vulturem Iones olim ἱρῆκα sonabant, [ut nos ex msto edidimus,] quemadmodum saepe poeta princeps. Eustathius Iliad. N. p. 920, 44. τὸ δὲ ἱρῆς, Ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱέρῃ δασύνεται. Neque dubito de Herodoto: scribae minuta huiusmodi negligunt, et qui mstos comparant, non semper acutum cernunt. Cicero I. Nat. D. cap. 29. Ne fando quidem auditum est, crocodilum, aut ibim, aut felem violatum ab Aegypto: quibus paria Quaest. Tusc. V. 27. cum Davisii observatis. WESS.

CAP. LXVI. 3. τοὺς αἰελοῦρους) Praeclare Pass. et Medicus. Αἰίλουρος Ἀττικῶς, αἰλουρος Ἑλληνικῶς, Moeris. Explicat eandem vocem Etymologus p. 31. Non addo plura. Otium fecit meditati Io Pieronus in erudito commentario ad Moeridem p. 36. WESS.

7. κτῖναντις μέγροι οὐ πατίονται) Haec olim alio pertinere videbantur; sed felium mares designari manifestum

est ex *Aeliano* Nat. An. VI. c. 27. *Παρίονται* mutari non debuerat: his terre gustandi edendive significatu posuit Ionicum *παρίεσθαι* *Herodotus*; *Hesychio* restitutum a *T. Fabro* et *Berkelio*. *Agathocles* *Cyzicen.* ap. *Athen.* XIV. p. 650. A. de fructu quodam, ἐπὶν, αἶτ, ἀνὰθῆ, ποιῶσιν ἐξ αὐτοῦ ἄλευρα, καὶ παρίονται τὰῦτα: vulgatur *παρίοντι* redditurque *pedibus calcant*: [correctus locus in nupera edit. T. V. p. 363.] Ionice scribit *Agathocles*; ignorant autem Iones Doricum istum verborum flexum, saepius oblitteratum, etiam in *Epistola Aristippi*, *Socrat.* IX. ubi *περιβλέπονται* transmutandum est in *περιβλέποντι*. VALCK. — Mire hunc locum interpretatus *Larcherus* est: *ils les tuent sans cependant en recevoir aucun dommage*; id est, mares occidunt catulos, nec ideirco laeduntur (vel malo ullo adficiuntur) a foeminis. Ait, *Valckenarium* olim in alio nescio quo scripto, corrigendum censuisse *κτείναντες μίντοι οὐ τι αἰτίονται*, atque hanc sibi unice veram certamque visam esse scripturam. S.

8. οὐ παρίονται) Male abiit in *δαρίονται*, cuius in adtribuendo et dividundo potestas I. 216. Itaque rectissime *Florentinus* supra c. 37. οὐτε ἐφῶντες παρίονται, expulso inportuno *δαρίονται*. Iunge IV. 186. *Hesychius*, adiutore *Guiceto*, *παρίεται*, *ισθίεται*. *παρίοντο*, *ἐγνόντο*. Felium autem hanc indolem et *φιλοστενίαν* describit *Aelian.* de Animal. VI. 27. WESS.

[11. θεῖα πρᾶγματα καταλαμβάνει τοὺς αἰελοῦρους. *Feles* in furorem aguntur interpretatur *Conr. Gesner*, De Quadrupedib. p. 324 med. S.]

CAP. LXVII. 2. ἐς ἱρὰς στέγας) De his, quod quidem recorder, nihil alibi distinctius; nam quae c. 148. et 175. aliorum spectant. Explicat *Diodorus* I. 83. φέρονται εἰς τὰς ταρχίαις ἐπιτα θραπυθίντων αὐτῶν κεδρία - θάπτονται ἐν ἱερῇ θήκαις. Statim ὡς δ' αὖτως [l. 4.] ob I. 215. VII. 86. IX. 80. Ἰχνευταὶ [l. 5.] sunt *ichneumones*, eodem *Diodoro* indice: firmantque *Nicander Theriac.* V. 195. et *Hesychius*, quibus *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 317. testibus dextre usus fuit. *Phrynichus* *Biblioth.* *Coislin.* p. 467. Ἰχνευταὶ, οἱ κατ' Αἴγυπτον καλούμενοι, voce truncatus, sed facile instauranda. WESS. — Non differunt ἱραὶ στέγαι, et ἱραὶ θήκαι, quas continuo dein dicit; quae sunt conditoria, camerae, cellae, in quibus conduntur mortui. *Abdallatif*, scriptor se-

culi post C. N. XIII. (in *Relation de l'Egypte, traduite par M. Sylvestre de Sacy*, p. 202 seq.) cellas scse intrasse ait, quarum in aliis canum, in aliis felium, in aliis boum cadavera ingenti numero condita fuere. S.

[*Ibid.* in Βουβάστει πόλι. De hac urbe supra dictum, ad c. 59, 3. *Bubastum* vero Aegyptiorum lingua *felem* dici tradit Steph. Byz. in voce. S.]

6. τὰς δὲ ἴβις ἐς Ἑρμῖω πόλιν) Scribarum aberrans oculus haec praeterviderat. Bene vir Celeb. ex Med. et aliis iustum illis locum dedit: sunt enim, ne ratio ibidis nulla sit, opportuna et necessaria. *Hermopolis parva-ne, an magna*, (his titulis duae Mercurii in Aegypto urbes distinguantur) intelligenda sit, certo constitui haud potest: forte posterior in Thebaide, propter *Ibii* sive *Ibiu* mansionem, non longe ab urbe seiunctam. Itiner. Antonini p. 157. Liquidiora videntur, de *ursis lupisque* prodita, propter consensum *Prosp. Alpini* Hist. Nat. Aegypti IV. 9. WESS. — De verbis εὐρύσας ἱράς, quae nos interseruimus, vide in *Var. Lect.* dicta. Ut hic intelligimus ἱράς τοῦ Ἑρμῖω, sic et alibi ἱρός cum genit. casu illius dei constituitur, cui aliquid sacratum est. Sic εὐρύς ἱρὸν Μητρὸς Διὸς Διὸς, I, 80, 5. Boves foeminae ἱραὶ εἰσι τῆς Ἰσίδος, II. 41, 3. S.

CAP. LXVIII. 6. τὸ ὕδωρ τῆς τε αἰθρίας etc.) Optime haec Cl. Salmasius, vir summus, Exercit. Solin. p. 314. ex Aristotele et Plinio, de crocodili nocturna in aquis mora, ratione et caussa teporis; quibus equidem nihil a Gronovio fuisse rescriptum mallet. Non libet in disputationis eius examen, ne quid praeter opinionem acerbius effluat, memet immergere. Sola Philosophi verba, hinc clarissime derivata, ex Hist. Animal. II. 10. adponam, tantoque magis, quoniam praecipua hanc in rem voce desecta [a Gronovio] repraesentantur. Sic scribit: τὴν μὲν εὖν ἡμέραν ἐν τῇ γῇ τὸ πλείστον διατρίβουσι, τὴν δὲ νύκτα, ἐν τῷ ὕδατι· ἀλλ' ἐνότερον γὰρ ἐστὶ τῆς αἰθρίας. Quid his disertius? Negare fluviatilem aquam in Aegypti aliisque orientis plagis tepidiorem noctu esse roscida et subdivali statione, pugnare veritati, et aestivae his in oris experientiae. Sed absisto. WESS.

[8. ὥσπερ, χνίτων οὐ πολλῶν μέζονα. Vide Hasselquist, et Geoffr. apud Sylvestre de Sacy ad Abd-Allatif, p. 158 seq. Nemppe Herodot. T. V.

Geoffroy ex professò edidit *Observations sur les habitudes attribuées par Herodote aux Crocodiles du Nil*; quae exstant in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. IX. p. 373. T. X. p. 167. T. XI. p. 37. S.]

13. γλῶσσαν δὲ μόνον θηρίων οὐκ ἔχει) Eadem Aristoteles; in expingendo crocodilo Herodotum, quod verbo monui, uti is *Hecataeum*, auctore Porphyrio apud Euseb. Praep. Ev. X. p. 466. aemulatus: inspicere Hist. Anim. I. 11. II. 10. V. 33. et post Philosophum plures Graecorum Latinorumque. Multa tamen in crocodili hac descriptione diligentissimi superioris et nostrae aetatis naturalis speculatores historiae desiderant, Rondeletius, Bellonius, Gesnerus, Bochartus, praeterque ceteros, Aristoteli paullo magis, quam oportebat, iratior Ol. Borrichius, Hermet. Aegypt. c. 10. p. 270. WESS. — Praecipua quae huc spectant, collecta et excussa videas in *Histoire des Animaux d'Aristote*, traduite par M. Camus, T. II. art. Crocodile. Lingua non prorsus carere crocodilum, porro inferiorem eius maxillam moveri, ut in reliquis animantibus, non superiorem, diligentiores observationes docuere. De *Hecataeo* apud Euseb. ex Porphyrio, conf. infra ad c. 77, 13. notata S.

[14. ἀλλὰ καὶ τοῦτο μόνον τῶν θηρίων) τοῦτο pro διὰ τοῦτο accipiens Bastius, interpretatus erat idcirco: eandemque in sententiam corrigenda etiam esse graeca, et ἀλλὰ κατὰ τοῦτο legendum, censuit Schaefer ad Gregorium de Dialect. p. 30. Quae mihi supervacanea opera videtur: perspicua scriptoris sententia, sed est etiam hoc unum ex omnibus animalibus, quod etc. S.]

21. τροχίλος) Habent ex Herodoto, et nominatim, Aristoteles Rhetor. [immo, Ethicor.] ad Eudem. VII. p. 189. [ed. Wechel.; p. 271 med. edit. Duval. T. II.] et Aelianus de Animal. VIII. 25. ubi dictione nonnihil mutata, εἰρηναῖα καὶ ἑσπερινὰ ἴσσι: quemadmodum de apibus V. 11. πρὸς μὴ τοὺς μὴ ἐνοχλοῦντας - - - εἰρηναῖα αὐτοῖς καὶ ἑσπερινὰ ἴσσι: et XII. 15. Ceterum tonus vocabuli apud Aristotelem, Aelianum et alios variat: τροχίλος scribunt, ex eo more, quo nomina huiusmodi terminationis paroxytona esse solent, docente Gesnero Histor. Anim. IV. p. 301. Atque ita scripti codices. Ἐώθει [L. 23.] bene habet, Florentinique auctoritate III. 33. IV. 33. [P] rediit. WESS.

26. οὐδὲν εἴνεται) Τὸ μηδὲν ἀδικῆσαι τὸν τροχίλον λογίζεται ὁ μισθὸν, *Aelianus*, enarrans Herodotea de trochilo Nat. An. III. c. 11. et hanc partem [Historiarum Nostri] designans lib. VIII. c. 25. citat *Herod.* ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς λόγοις. Sed quae narrat *Herod.* cap. seq. alio fonte derivata tractat idem *Aelian.* X. 21. VALCK.

CAP. LXIX. 6. ἀργήματα τι λίθινά χυτά) Sive hoc, seu λίθωτα malueris, *fusi et factitii lapilli* designantur: *Reiskius* vitrum describi opinatur. Vitri, conditoriorum cipporumque ἔξ ὕλου, mentio erit III. 24. ad quod an adludat, non adfirmo. Faveret suspicioni *Epinicus* apud *Athen.* X. 9. [cap. 40. nuperae edit.] p. 432. c.

Ἔσμον [sive Νασμόν] μελίσης τῆς ἀκροχόλου γλυκὺν συγκυρκανήσας ἐν σκύφῳ χυτῆς λίθου.

modo vitrum, quae *Dalecampii* sententia, intellexisse liqueret: ut ut est, commodissimus poetae locus est. Ἀργήματα et ἀμφιδίχς illustrant docti viri ad *Hesychium*, inque primis *Gronovius* in Adnotat. WESS. — In *Epinici* versiculo tam felix quam erudita emendatio, νασμόν pro vulgato olim ἔσμον, *Iacobsio* Viro clar. debetur, qui illam primus in *Animadv. in Euripidem* p. 114. proposuit: quod me tunc, quum eam, a *Fiorillo* commendatam, in nostra Athenaei editione recepi, praeterierat. S.

13. χάρμψαι) Durat Coptorum in libris hoc illis nomen, nec multum discordat titulus monstri fluviatilis Arabicus. Lege *Iablonskii* Panth. lib. V. 2. p. 70. [conf. *Sylvestre de Sacy* ad *Abdallatif*, p. 167.] Κροκεδίστους autem Ionibus fuisse lacertas, sive χερσαίους κροκεδείλους, uti IV. 192. testatissima confirmataque res est a *S. Bocharto* Hierozoic. P. 1. lib. III. 1. p. 1060. WESS.

CAP. LXXI. 2. τῷ Παπρημίτῃ) Iustum est; neque enim ex Πάπρημις c. 59. Παπρημίτης flecti potest: melius ἴπσο in *Med.* c. 165. Παπρημίτης. Iam Πάπρημις et Πατρημίτης *Arch.* et *Vind.* ex adsimilitudine litterarum descenderunt, quemadmodum *Stephani* Πάπρημις, πόλις Αἰγύπτου ὁ πολίτης Παπρημίτης. Debet et hanc *Hippopotami* sicuti et *Phoenicis* descriptionem *Herodotus* (perhibente *Porphyrio* in *Eusebii* Pr. Ev. X. p. 466. c.) *Hecataeo*. WESS. — Conf. infra ad c. 77, 13. notata. S.

5. οὐρὴν ἵππου) *Aristoteles* κλέων δ' ὄος, *Histor. Animal.*

II. 7. *Achilles Tat.* IV. p. 223. οὐρανὸν θραύσαν, quibuscum alii conspirant et peregrinatorum observata. WESS. — Merito h. l. *Larcherus* commendat doctissimi viri *Schneideri* Historiam criticam Hippopotami, subiectam *Artedi* Synonymiae piscium, (Lips. 1789.) p. 247 seq. S.

7. ξυστὰ ποιεῖσθαι ἀκόντια) ξυστὰ ἀκόντια, ut *rasae hastilia* *virgae* latini poëtae. *Aristoteles*, ὅτε δόξαται ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Conf. *Sam. Bocharti Hieroz.* P. II. lib. V. 14. WESS. — ξυστὸν apud Nostrum I. 52, 4, *hastile* est, *lignum hastae* vel *iaculi*: sed et *universum iaculum*, *hastam ferro praefixam* significat, et a *Lexicographis*, *Ammonio*, *Hesychio*, *Suida* ἀκόντιον exponitur. Quae caussa puto fuit, cur vocab. ἀκόντια *Schaeferus* h. l. tamquam e scholio invectum delevit. *Reiskio* vero ἀκόντια hic adiectivum esse visum erat, ut ξυστὰ ἀκόντια idem esset ac ξυστὰ ἀκόντων, *hastilia iaculorum*. At est potius ἀκόντιον substantivum nomen, et ξυστὸν proprie adiectivum fuerit; ut ξυστὸν iaculum significet, ob subintellectum alibi substant. ἀκόντιον, quod cum illo hic coniungit *Herodotus*. Quare etiam pro eo, quod in lat. vers. iacula *rasa* *Gronovius* posuit, nosque *polita iacula*, satis fuerat simpliciter *iacula* ponere. S.

CAP. LXXII. 3. ἰχθύων τὸν καλεῖμεν λεπιδωτὸν) De λεπιδωτῷ confer *Adnotationes Gronovii*. WESS. — Reprehendit *Gronovius Vallae* versionem, piscium genus quod vocatur *squammosum*; debuisse, ex piscibus eum qui *squammosus* vocatur. Commodius equidem teneri putavi proprium nomen quo hunc piscem Graeci insigniverunt. In *Niloticorum* piscium numero, cum aliis multis, *lepidotus* etiam ab *Athenaeo* recensetur, lib. VII. c. 88. Graecum vocabulum, originem si spectes, utique nihil aliud nisi *squammatum* vel *squammosum* significat: sed oportet in aliis piscium generibus squammis munitorum fuisse unum aliquod, cuius squammae proprii atque praecipui quidpiam habuerint, quam ob causam ei id nomen prae caeteris fuerit impositum. Itaque videndum, ne *Niloticus* ille *lepidotus* idem sit piscis, quem sub nomine *Polypteri Bichir*, in *Description de l'Egypte* etc. *Hist. Nat.* T. I. p. 4 seqq. singulari diligentia Academicus *Geofroy de Saint-Hilaire* descripsit. De cuius piscis squammis haec ille observavit: Le bichir est couvert d'écailles fortes et impénétrables, qui le

dépendent également de tout contact funeste et de la dent des animaux qui seroient tentés de l'attaquer. Cette solidité provient d'une matière osseuse qui double chaque écaille au dessous, et qui est si épaisse et si compacte, que la plupart de nos instrumens tranchans ne parviennent qu'avec peine à l'entamer. Eiusdem piscis descriptio cum icona exstat etiam in *Annales du Musée d'Hist. Nat.* T. I. p. 57 seqq. S.

CAP. LXXIII. 2. οὐκ ἰδὼν, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ) Tentari non debebant Euripidis ista in Hippol. vs. 1005. Οὐκ οἶδα πράξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων Γραφῇ τε λίσσων. Idem, Troasi 682. Γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι. Euripidea quoque libenter imitatur Herodotus. VALCK.

5. ἔστι δὲ, εἰ τῇ γραφῇ παρόμοιος) Nullam status quæstionem vulgatis, cum tot doctissimi viri operam avi fabulosæ insumserint, motam fuisse demiror. Negavit, et prudenter infitatus est, phoenicem a se visum, et tamen ἔστι δὲ ἐν τῇ etc. Quæ apta et bene iuncta non erant. WESS. — Scilicet (quod in *Var. Lect.* nostra temere prætermissum est) sic perperam olim vulgabatur, ἔστι δὲ ἐν τῇ γραφῇ παρόμοιος. Primus Wess. εἰ τῇ γραφῇ edidit, præeuntibus codd. *Rem. Vind.* et *Valla.* Cum quibus consentire videntur nostri *Pa. Pb. Pc.* e quibus nihil varietatis adfertur: nec aliud debuerat Arch. in quo ἔστι δὲ οἱ τῇ γραφῇ. Mendosum ἐν τῇ γρ. cum aliis tenet noster F. Ex *Pd.* citatur ἔστι δὲ εἰ ἐν τῇ γραφῇ. S.

6. τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα etc.) χρυσόκομα τῶν πτερῶν ab iniuriis protecta et defensione viri Celeb. et *Codicum* auctoritate sunt: eum adi. [Nempe χρυσόκομα legendum contenderat *Salmasius.*] Quod si vero lis de voce cesset, in avis pictura consensio reperietur. Κεῖρασταί μιν τὰ πτερά χρυσῷ καὶ πορφύρᾳ *Achilles Tat.* III. p. 215. *Aquilæ* narratur magnitudine, auri fulgore circa colla, cetera purpureus, ex *Nostri* præscripto, *Plinius Hist. Nat.* X. 2. Aliorum loca nunc nihil moror. Περιήγησις formam et diligentem eius descriptionem exprimit ex usu verbi περιηγῖσθαι, quo de *Cl. Salmasius* in *Solin.* p. 68. et multo adcuratius *T. Hemsterhusius* ad *Dial. Mort.* XX. p. 412. *Luciani.* WESS. — Videtur circumscriptionem dicere, quam gallice *le contour* vocamus. S.

13. ἔσον τε δυνατός ἐστι φέρειν) Illud perquam politum, quod in *Medicei* δυνατός εἶναι inesse decernebatur, sermonis

indoles respuit. Obstant praeterea scriptae membranae complures. Confer L. Küsterum in Clerici Bibl. N. et Vet. T. V. p. 404. *Achilles Tat.* eadem in re, *Φέρει τὸ χάσμα γῆνιν χαμάτι, ἐπὶ τὸν Νῆλον οὕτως ἵπταται τὸ ἔργον Φέρων*, sed prave culpa librariorum: fuerat *Φέρει τὸ χάσμα* -- καὶ ἐπὶ τὸν Νῆλον etc. Obstruere ingestà terrà cavum, quod phoenix rostro fecerat, *Herodotum* deserens indicat. De *Taciti Ann.* VI. 28. *sublato murrhae pondere*, vide amicam N. Heinsii et *Graevii* disputationem, *Syllog. Epistol.* T. IV. p. 512. et seqq. WESS. — *Ἰstud ὅσον τι δυνατὸς εἶναι* non equidem cum *Gronovio* „perpolitum“ dixerim, sed stylo tamen *Nostri* neutiquam repugnare censuerim, ut in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. LXXIV. 2. δύο κέραι Φοβέουσι) Fuerunt ex *cera-starum* genere, nec tamen δηλήμονες ἀνθρώπων, ut reliqui apud *Diodorum* III. 50. aliosque ibi citatos. Auctor *Aelianus* est de *Animal.* XI. 17. ἐν Μελίτῃ τῆς Αἰγυπτου draconem sacrum in veneratione fuisse, adfirmans gentilem eam anguium superstitionem. Puto ἐν Μεγάλῃ scriptisse, quae *Aegypti* urbs, non Μελίτῃ. WESS. — Nihil in urbis nomine mutavit doctus *Aeliani* Editor Lipsiensis. S.

CAP. LXXV. 2. κατὰ Βουτοῦν πόνον) Alia haec atque ea *Butus* [sive *Buto*,] quae *Latonae* oraculo censebatur, quippe *Arabiae* adfinis: longe inde *Sebennyiticum* *Nili* ostium, radens *Butum* illam atque adluens c. 155. *Περρωτῶν serpentium* titulum [L. 3.] male praeterierunt *Florentiae*: quae enim sequuntur, illo carere non possunt. Res etiam ipsa a fabularum indole abhorret. Namque angues volucres, ex *Aethiopum* *Arabumque* finibus in *Aegyptum* irruentes, veterum monumenta ita celebrant, ut dubii nihil esse debeat. Ipse vates *Esaias* c. xxx. 6. dat מִצְרַיִם חַרְשׁ *hydrum* sive *chershydrum* volantem *Aegypto*. Plura qui desiderat, ex eruditissimi *Bocharti* copiis *Hierozoic.* P. II. lib. III. 12. p. 423. mutuari poterit, atque illis hoc *Pausaniae* IX. 21. cautissimum sane, adnectere: Quo circa neque ad adsendendum proclivior quisquam esse debet, neque se omnino incredulum ad ea, quae sint rariora, τὰ σπανιώτερα, praebere: ἐπεὶ τοι καὶ ἐγὼ περρωτοὺς, ὅφεις οὐ διασάμενος πείθομαι, διότι ἀνὴρ Φρυγῆς ἤγαγεν εἰς Ἰωνίαν σκόρπιον ταῖς ἀκρίσιν ὁμοιότατα πτερά ἔχοντα. Porro σωρὶ ἀκκυνθίων [L. 6.]

omnibus in libris, non exceptis *Ask.* et *Pass.* Bene Critici in *Apollonium* Rh. IV. 150. τὰ τῶν ὄφειν ὄντ' ἀκανθαί Μ-
γίται. Amanuensis Mediceus in errore versabatur. WESS.
— Scilicet, quod in nostro cod. F. monstrose legi dixi,
σωροὶ δὲ ἦσαν τῶν θιῶν, id ipsum et codicem *Med.* hic prae-
ferre docuit *Gronov.* in *Adnotatt.* ita quidem ut in ora
libri notetur, pro θιῶν legendum ὄντιον, quod vulgato
praefendum *Gronovius* censuit. Esse autem istud θιῶν
perperam ex ἀκανθίων detruncatum nemo non videt: sed
ex eisdem codicibus articulum τῶν ad ἀκανθίων utique ad-
scisci debuerat, hac sententia sunt autem harum (quas dixi)
spinarum catervae, aliae maiores etc. Typographicum spha-
ma in graecis nostris, l. 3. χαρίων, pro χαμίον, quamvis
visu ingrata sint talia, ipsi praesertim editori, neminem
tamen morabitur. S.

[11. πτερωτοὺς ὄφεις ἐκ τῆς Ἀραβίης πτεῖσθαι ἐν Ἀἴγυπτον)
Ciceronem de *Nat. Deor.* I. 36. volucres istas angues ex va-
stitate *Libyae* vento *Africo* invecas statuere, adnotavit ad
h. l. *Larcherus*. Sed ille forsitan memoriae lapsu ista
scripserat. Caeterum conf. *Aelian.* *Nat. An.* II. 18. ubi
Schneiderus adnotavit, serpentes hos, quos *Herodotus* dicit,
alis membranaceis volantes, (coll. c. 76, 12.) esse fortasse
lacertas volantes, quae dracones volantes a *Linnaeo* nomi-
nantur. S.]

CAP. LXXVI. 3. πρόσωπον - - ἐπίγυνον) *Straboni*
πελαγονίᾳ κατὰ σχῆμα, ciconiae similis, lib. XVII. p. 1179.
[p. 823. n. ed. Cas.] quae tamen similitudo ad rostrum sese
non porrigit, quod avi incurvum et aduncum. Figuram habet
Middletonus *Antiquit. Monument.* p. 129. et conplura de
volucre. *Crex*, ex sono, quem continuo iterat, nomen inde-
pta, describitur a *Belonio* *Observ.* II. 32. cum cura. WESS.
— De *Ibide* veterum *Aegyptiorum* consulenda instar om-
nium, principis hac aetate in *Historia animalium* viri *Cu-
vieri* *Commentatio*, inserta Tomo I. operis cui titulus *Re-
cherches sur les Ossements fossiles de Quadrupedes*. S.

6. ψιλὴ τὴν κεφαλὴν) Sustuli articulum schedarum ius-
su: respicitur πρὸς ἰδέειν, ut bene *Reiskius*. Hanc autem *Strabo*
ὄλην μελαίνην facit; prudentior *Herodotus*, etsi non sine la-
psu; nam pars circa nates tota alba est; τὸ γὰρ πυγαῖον ὄλην
λευκὸν ἔστι, si fides *Theoni*. WESS.

CAP. LXXVII. 2. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα etc.) Vallae versio plurimos decepit: mentem historici perspexit Reiskius. Aegypti superioris incolae longe fuisse dicuntur disertissimi, utpote μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα, prae omnibus aliis memoriam excolentes: illuc enim pertinet μάλιστα, non ad sequentia. Herod. II. c. 37. Θεοσιβίης περισσῶς ἰόντες μάλιστα πάντων ἀνθρώπων. Etrusci τὰ περὶ τὴν κεραυνουκαρίαν μάλιστα πάντων ἀνθρώπων ἐξεργάζαντο, Diodor. Sic. V. 40. De Pythagora Heraclitus Ephesius, ἱστορίην ἤσκησιν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων, ap. Diog. Laërt. VIII. 6. Ipsius fuit Pythagorae praeceptum, μνήμην ἀσκηῖν. Literarum inventum suum, veluti memoriae subsidium, commendanti Theuth dixisse fertur Rex Aegypti Thamus, σὺ πατὴρ ὦν γραμμάτων, δι' εὐνοίαν τούναντίον εἶπες ἡ δύναται τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέχει, μνήμης ἀμελητική, etc. in Phaedro Platonis T. III. p. 275. A. Hunc, ni fallor, locum respexit Quintilian. Inst. Or. XI. c. 2. p. 985. Invenio apud Platonem obstarē memoriae usum literarum; videlicet quod illa, quae scriptis reposuimus, velut custodire desinimus, et ipsa securitate dimittimus. VALCK.

Ibid. μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκίοντες μάλιστα) Laborabant haec ex mala interpunctione; quo non animadverso mbrbo, ἀνθρωπίνων πάντων rerum humanarum suspicabatur Corn. de Pauw: mutavit dein sententiam, μάλιστα a sequentibus, sicuti oportebat, avulso; neque alia mens aut voluntas Reiskio. Nempe hominum omnium maxime Aegyptii memoriam exercebant, proptereaque praeter ceteros excellebant. Bene Proclus in Timaeum p. 51. Αἰγυπτίοις δὲ ἔτι καὶ τὰ γεγονότα διὰ τῆς μνήμης αἰὶ νέα παρέστιν, ἡ δὲ μνήμη διὰ τῆς ἱστορίας, αὕτη δὲ ἀπὸ τῶν στηλῶν κ. τ. λ. WESS. — Equidem nondum persuadere mihi potui, μνήμην h. l. ab Herodoto dici memoriae vim quam vulgo vocamus, nempe facultatem in mente retinendi et quotiescumque lubet recordandi et nobiscumque recolendi ea quae vel vidimus vel audivimus vel semel cogitavimus. De memoria rerum gestarum aut observatarum agitur in futurum tempus et ad posteros propaganda: quod maxime fit, dum, quae vel a nobis ipsis observata sunt, vel quae ab aliis tradita accepimus, ea scripto consignamus. Atque hoc ipsum in rebus, quae memoratu digna visa erant, diligenter fecisse, passim auctor noster signifi-

cat; veluti c. 82, 7. et cap. 145, 12. Unde factum, ut prae caeteris hominibus, quibuscum conversatus est *Herodotus*, Aegyptii ei visi sint longe omnium λογιώτατοι, non disertissimi, ut *Valckenar.* interpretatur, nec univ[er]se prae caeteris excellentes, ut h. l. *Wesseling.* ait, sed doctiores, magis eruditi, et antiquitatis (patriae praesertim) peritiores, ut idem *Wess.* apud *Diodor.* II. 4. et ad *Herodot.* I. 1, 1. intellexit. Quam in sententiam *Hesychius* Λόγιος, ὁ τῆς ἱστορίας ἑμπειρος, πεπαιδευμένος, interpretatur: et Λογίους Moeris et *Thomas M.* τοὺς πολυῖστορας. Neque patriarum solum antiquitatum, verum etiam externarum rerum et institutorum gnaros Aegyptios fuisse passim et alibi et III. 2, 6. significat *Noster.* S.

9. ὑγιεινέτατοι πάντων ἀνθρώπων) Non intercedo, quo minus ὑγιεινέτατοι serventur: quo de genere alia l. 133. in medium fuerunt collocata. Schedarum mirus olim hic dissensus. Glossator Sangermanensis, Ὑγιεινέτατος, Ἡρόδοτος B. ad quem modum IV. 187. Plures ὑγιεινέροι cum *Eustathio.* Hippocrateum vero τὰς μεταβολὰς τῶν ὥρων μάλιστα τῆς τῶν νόσους egregie explicuit *Galenus* T. V. p. 253. et cum *Nostro* comparavit *H. Mercurialis* Var. Lect. II. 3. Iam si αἱ ἱστορίαι a periodo extrema abessent, sermonis cursus lenius laberetur. Verum multa sibi priva Scriptor habet. *WESS.*

13. ἀποφάγοντες etc.) Quae hic leguntur, eadem promodum ex *Hecataeo Milesio* bis tradidit *Athenaeus* X. p. 447. c. Ἐκαταῖος ἐν δευτέρᾳ Περιηγήσει εἰπὼν περὶ Αἰγυπτίων, ὡς ἀποφάγῃσι τὴν γῆν, ἐπιφέρει, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πέμα καταλόνουσι, mola frangunt: sic scribendum cum *Casaub.* pro καταλόνου-εν. vid. *Herod.* IV. c. 172. et *Athen.* p. 418. e. Alibi quoque prostant *Hecataei* nonnulla, *Herodoteorum* simillima, quae probabile reddant, quod *Porphyrius* prodidit apud *Euseb.* Praep. X. p. 466. b. ὡς Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ πολλὰ Ἐκαταίου τοῦ Μιλήσιου κατὰ λέξιν μετήνεγκεν ἐκ τῆς Περιηγήσεως, βραχὺ παραποιήσας: postremum illud explanat *Celeberr. Wesseling.* ad *Diodori* T. I. p. 89. Sed ista Asiae Περιήγησις *Herodoto* fortasse fuit recentior; *Callimacho* certe non videbatur *Hecataei Milesii* genuinum opus, ut liquet ex *Athen.* II. p. 70. b. Praeterea, quod narrat *Porphyrius*, *Herodoto* id nuspiam obiicit *Plutarchus*, *Hecataeum* τὸν λογι-

ποτόν acerbe notanti lib. II. c. 143. et VI. 137. cuius etiam mentionem facit V. 36. et 125. VALCK. — Conf. supra ad c. 68, 13. 71, 2. et ad c. 5, 4. Praesertim vero consulendus *Creuzer* in *Historicor. antiquiss. Graecorum Fragmentis* p. 19 seqq. S.

14. τοὺς ἐκείναι κυλλήστεις ὀνομάζουσι) Inspice Gronovii annotationes. Admonuit Cl. *Wasse* in *Thucydidis* I. 126. κυλλήστεις ex Cod. *Lambethano* melius videri, siquidem ita *Hesychius*. At oblitus est speciei Ionicae. *Athenaeus* X. p. 418. ε. Αἰγυπτίους δ' Ἐκαταῖος ἀρετοφαίγους φησὶν εἶναι κυλλήστιας ἰσθίουσας, ταῖς δὲ κρήναις εἰς ποτόν καταλαίονοντας. [cf. *Athen.* III. p. 114. c.] Quae quidem indicio sunt, et hic *Herodotum* vestigia *Hecataei* pressisse: nam de potu ex hordeo clara eius verba, qui πόμα ἀπὸ τῶν κρήνῶν *Aretaeo* I. *Morb. Acut.* c. 9. ἐκ κρήνῶν μέθυ *Aeschilo* *Suppl.* 900. *Diodoro* ἐκ κρήνῶν πόμα, ὃ καλοῦσιν ζῆθος I. 34. Quod autem subiicitur, vites *Aegypto* deesse, generatim si sumitur, cum veritate disconvenit. Mosis aevo in parte Aegypti vites depangebantur, quod querelae *Israëlitarum* *Numer.* xx. 5. significant abunde: creverunt quoque laetissime in praefectura *Heracleopolitana* apud *Strabon.* XVII. p. 1163. [p. 809. med.] Quae omnia operosius Cl. *Iablonskius* *Dissert. de Terra Gosen*, p. 28. WESS.

19. τὰ μικρὰ τῶν ἰρνιθίων) *Aristophanis* μικρὸν ἰρνιθίδιον, *Terentii* pisciculi minuti, et minutae interrogatiunculae *Oratoris Latini*, satis haec protegunt. Ὡμὰ autem σπρίονται concoquere haud valuit Cl. *de Pauw* ob ea, quae de piscibus praescripta fuerunt, et quoniam succedit προτιμιχύνσαντες: neque enim aves, sale antea bene conditas, crudas, ὥμας, posse censerī. ἰφθαῖ elixas dedisse *Herodotum*, et eo esse nihil adcommodatius. Mihi de gustu Aegyptiorum disputatio absona, at certa lectio censetur. Cur quaevis additum voluit τοὺς λοιποὺς ὀπτοὺς ἢ ἰφθοὺς σπρίονται, reliquos partim assos, partim elixos comedunt, si nil dispar scripsisset superius? WESS.

CAP. LXXVIII. 3. μεμιμημένον ἐς ταμάλιστα) Est cui μεμιμημένον praecedentis glossa censetur, cui non subscribo. Suadent aliud producta a Gronovio exempla, [ex c. 86, 4. 132, 4. 169, 23.] reique series. Adde *Plutarchum* *Isid.* et *Osir.* c. 17. et doctos interpretes *Petronii Satyr.* c. 34. tum *Tzetzae* *Chil.* III. vs. 387. ubi satis absurde,

ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος ὁ παῖς ὁ τοῦ Ὀξύλου.

Voluit, debuit certe, ὁ τοῦ Ἀλέξω. WESS. — Est in bibliotheca publica civitatis Argentoratensis, in Museo antiquario Schoepfliniano simulacrum quale hic Herodotus describit, ex sycomori ligno sculptum, cubitali longitudine, formá picturáque mumiae Aegyptiacae simillimum. S.

[4. μέγας ὅσον τι πάντη πηχυαῖον ἢ δίπηχυον) Quum ante Gron. δίπηχυ legeretur, ad μέγας relatum, haud incommode post ἔργω paullo maior orationis distinctio ponebatur: nunc, ubi πηχυαῖον ἢ δίπηχυον ad πᾶν refertur, rectius inter ἔργω et μέγας nonnisi leve incisum interseretur. Turbavit me autem h. l. vox πάντη, quae alias, ubi de superficie vel mensura agitur, constanter apud Nostrium quidem *quaquaversum, omni ex parte, in longitudinem et latitudinem* significare videtur; ut l. 126, 4. 181, 7. II. 168, 4. IV. 101, 2. cui notioni quum nullus hic locus esse possit, cum superioribus interpretibus graecam vocem latiná omnino reddendam putavi. S.]

CAP. LXXIX. 2 et seqq. τοῖσι ἄλλα τι πολλά ἱπᾶξια etc.) In loco perdifficili, quem magis etiam obscuravit Gronovius, ista vetus fuit Edd. lectio. Suspisor in his, ἱπᾶξιά ἐστι νόμιμα, vocem latere soli Herodoto frequentatam, ἀξιαπηγητότατα, commemoratu dignissima: tale quid postulare sententiam attendenti facile patet, sensitque Reiskius, corrigens: τοῖσι ἄλλα τι ἀπηγήσιος ἄξια ἔνστι. In proximis etiam, minus sinceris, nihil vetat periculum fecisse: Codicum quorundam Galeo memoratis lectionibus instructus, integram hanc pericopam ista ratione scribi posse iudico: Πατρίωσι δὲ χρῶμενοι νόμοισι ἄλλαν οὐδέναι ἱπικτιώνται· τοῖσι ἄλλα τι πολλά ἀξιαπηγητότατα νόμοιαι, καὶ δὴ καὶ αἰεμα ἔν ἐστι Αἴνος, ὅσπερ ἔν τι Θεοίκη αἰσδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ. Aegyptiorum Μανέρων sive Μανέρωντα attigerunt Pausan. IX. p. 766. et Plutarch. de Is. et Osir. §. 18. Proxima quaedam Herodoti descripsit Eustath. ad Hom. 'Ιλ. Σ'. p. 1323, 4. [p. 1164. ed. Rom.] legitque prout ante Gronovium [l. 7 seq.] vulgabatur: ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Αἴνον ἐκόνθεν ἔλαβε τοῦνομα. De Lino Graecorum non protrita leguntur in Scholio ad Homer. inedito, [vide Scholia Veneta Villosioni ad 'Ιλ. ε'. 590.] quae huius non sunt loci. VALCK.

Ibid. τοῖσι ἄλλα τι ἐπαξία ἐστὶ νόμιμα, καὶ δὴ *etc.*) Quod uni datur, id alii, in pari si causa fuerit, sine iniuria negari non potest. Postulant mssiti loci quandam innovationem. Quid vir celeberrimus ex *Mediceo* tentaverit, docebit ipse. [vide *Var. Lect.*] Coniecturis indulgent alii, qualis *Cl. Reiskii* in litteris ad me: ἄλλα, τὰ ἑπαξ σφί ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αὐτοὶ μὲν τοῖσι ἄλλα τι πολλὰ ἐπαίνου ἄξια ἐστὶ, καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔντες, operosa profecto et periculi plena. Mihi schedae viam planiorem, uti opinor, monstrarunt. Non hic agitur de *legibus*; quas nec Graecas neque aliarum nationum Aegyptios adscivisse unquam c. 91. perhibet demum. *Hymnos* sive *cantilenas*, quod *Galei* animum optime advertit, Scriptor spectat; hos patrios habere, nullosque illis peregrinos addere, et eam rem ex *Manerote*, qui Graecorum *Linus*, cognosci posse. Videt quisque apertissimam sermonis cohaerentiam, nec desiderabitur, ut νόμους et ἐπαξια locis consimilibus adfirmem. Νόμους qui *cantilenas* esse dubitat, rarus erit, et ablegandus, si haesitet, ad *Suetonii Neron.* c. 20. doctasque *Salmasii* et *Burmanni* animadversiones. Ἐπαξίου vocis locus VII. 96. dabitur. [ubi ἐπαξιοὶ ἡγεμόνες sunt *notabiles*, *memoratu digni*.] Hactenus, nisi mihi blandior, bene habet. Quae sequuntur, variis modis turbata sunt. Dicam ingenue, quid in mentem multa agitati venerit. Primo Αἶνος [vel Αἶνος, l. 3.] subsistere haud potest, recte a *Valla*, *Arch. Vind.* praeteritus. Docet ipse, canticum Aegyptium, quod *Maneros* gentili dialecto, idem videri ac Graecorum *Linum*, hinc scioli arripuerunt. Scribatur itaque καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἔν ἐστι, ὅπερ ἔν τε Φοινίκη ἀοιδιμόν ἐστι, tum vero etiam *cantilena una est*, quae et in *Phoenice* cantatur. Iuvat *Arch.*, levi auxilio adiutus, praeterea ἀοιδὴ πρώτη καὶ μούνη in fine Capituli. Deinde συμφέρεται δὲ τῷ ὕμνῳ εἶναι τὸ οἱ Ἕλληνες Αἶνον. *Pausanias* IX. 29. καλεῖται δὲ τὸ ἄσμα Αἰγυπτίοι τῇ ἐπιχωρίῳ Φωνῇ Μανίρων, bene *Sylburgius*. Tandem καὶ τὸν Αἶνον ἐκείδον ἔλαβον φαίνονται *etc.* aut certe ἔλαβον νόμον φαίνονται *etc.* Non diffiteor, praeter morem aliam plura induere formam. Verum vara uti vibiam sequitur, ita *Linus* semel intrusus conturbavit reliqua. Tu si aliter sentis, fruiere arbitrio. Meis a partibus stat doctissimus de *Pauw*, et *Herodoti* disputatio. De *Manerote* Aegyptiorum *Plutarchus* ls. *Osir.* c. 17.

Pausaniasque. Nam *Linum* notandorum angustiae nunc excludunt. WESS.

[Ad l. 1-8. Ad huius loci scripturam quod attinet, his quae in *Var. Lect.* dixi, nihil fere quod adiiciam habeo; nisi quod me, ad l. 8. scribentem „ex coniectura primi Editoris profectum esse illud ἔλαβε, quod pro ἔλαβον dabat *Aldina* editio,“ praeterierit *Eustathii* locus a *Valck.* productus, ubi ἐκόντων ἔλαβε τοῦ νομα legitur, sicut in ed. *Ald.* et aliis ante *Gron.* Nec vero eo minus persuasum habeo, recte a *Wess.* et *Gron.* receptum esse ἔλαβον, recteque eundem *Wess.* de abiciendo vocab. τοῦ νομα, utpote temere huc invecto, monuisse. Nam de *Lino* ipse proficitur *Herodotus*, nomine hoc non usos esse Aegyptios, sed *Maneron* vocasse: itaque mirari non potuerat, unde *Lini* nomen illi acceperint. At, cur l. 3. subsistere Λίνοσ; haud possit, quod vir doctus contendit, id quidem non video; quin potius percommode ibi nominatus videtur: nam, quod dein *Herodotus* ait, συμφέρεται δὲ αὐτὸς (sive αὐτὸς malis) εἶναι etc. id ipsum indicare videtur, iam in praecedentibus nomen istud adpositum fuisse. *Aegyptii*, ait, cantilenam habent *Linum*, qui *Linus* etiam in *Phoenicia* et in *Cypro* alibique canitur: nam, quamquam diversis in regionibus diversum nomen gerit, consentit tamen ea cantilena cum hac quam Graeci canunt *Linumque* adpellant. Iam, quod ad illa verba (l. 1.) spectat, Πατρίοις δὲ χρεώμενοι νόμοις, pulcre quidem novimus, canticum subinde νόμον graece dici; verumtamen (ut omittam, nusquam alibi apud *Notrum* hac notione positum id vocab. reperiri) suffragari *Wesselingio* non possum, istam notionem huic loco unice aptam esse contendenti, et, pro eo quod instituta aut mores intellexerant *Valla* et *Gronovius*, primora huius capituli verba his latinis reddenti: Contenti vero hymnis patriis, nullum alium iis adsciscunt. „Non hic agitur (ait idem Vir doctus) „de legibus, quas nec graecas, neque „aliarum nationum, Aegyptios adscivisse unquam cap. 91. „perhibet demum.“ Nec vero ego, non magis quam superiores interpretes, de legibus hic agi existimo; sed de institutis moribusque Aegyptiorum: et agitur quidem de his inde a cap. 35. huius libri, usque in cap. 98. (Nam et, quae de animalibus disserit Scriptor, perinde ad instituta

Aegyptiorum spectant, ut qui sacra illa habebant.) Et quidem iam initio huius disputationis generatim pronuntiaverat auctor, (c. 35, 7.) quoad ad *ἡδὴ τε καὶ νόμους* spectat, *paene omnia contra facere Aegyptios quam alios homines*. Deinde, de sacris institutis agens, saepius declaravit, nihil a Graecis Aegyptios, plurima Graecos ab Aegyptiis accepisse. (vide praesertim cap. 39. sub fin.) Nunc, inter alia Aegyptiorum instituta, mentionem facturus cantici apud illos usitati, quod ipsi simillimum esse videbatur carmini a Graecis cantari solito, cuius argumentum ex ipsorum Graecorum antiquitate ductum erat; nunc, inquam, initio huius capituli obiter repetit id ipsum, quod iam saepius significaverat, *nullum institutum Aegyptios ab aliis populis adscivisse; mirarique se, ait, unde tandem hoc carmen illi acceperint*. Similiter sequenti capite, ubi aliud refert institutum, quod Aegyptiis cum Spartanis commune erat, continuo adiicit, alia eorundem instituta a Graecorum institutis dissentire. Pariterque cap. 91. ubi memoraturus erat institutum civitatis alicuius Aegyptiacae Graecanico instituto simile, iterum ab hoc proficiscitur ut in memoriam revocet lectoribus, *Graecorum institutis caeteroquin minime uti Aegyptios*. Ut autem ad hunc, in quo versabamur, locum redeam: cantici illius, quod apud Graecos a *Lino* nomen invenerat, et cuius argumentum *deplorabilis Lino* abitus erat, mentionem hoc loco fecisse videtur *Herodotus* ex occasione conviviorum, de quibus modo dixerat; quoniam Aegyptii *Maneron* suum, quem cum *Lino* Noster confert, sub finem conviviorum, quando mortui hominis imago circumferebatur, cantare consueverant; quod ex *Plutarchi* loco supra citato (de *Iside et Osir.* T. II. ed. Wechel. p. 357. sub fin.) intelligitur. Quod autem Aegyptiorum illud canticum idem esse cum Graecorum *Lino* statuit *Herodotus*, id suo iudicio arbitratusque fecit; quemadmodum etiam *oarmen in Cypro et Phoenice cani solitum*, quo quidem *Adonis* plangebatur, ad eundem *Linum* retulit: cum quo congruit, quod *Lesbiam* poetriam *Sapphonem* uno eodemque carmine simul *Linum et Adonidem* cecinisse *Pausanias* docet lib. IX. c. 29. Denique, quum duorum *Linorum* fata, qui et ab aliis et a *Pausania* loc. cit. (p. 766. seq.) et *Suida* memorantur, quorum alter ab *Hercule*, alter ab *Apolline*

occisus perhibetur, parum vel in Aegyptium *Maneron*, qui ἄνωρος mortuus esse ferebatur, vel in *Adonidem* conveniant; intelligi par est, eam de *Lino* traditionem spectasse *Herodotum*, quae Apollinis hunc filium, infans quum esset, a canibus pastoritiis discerptum memorabat, ut est in Scholiis ad *Iliad.* ε'. 570. et apud *Canonem*, Narrat. XIX. qui prae caeteris de *Lino* hoc conferendus. S.

CAP. LXXX. 2. Ἑλλήνων μόνουσι Λακεδαιμονίους) Ad ludebat *Eustath.* in *Iliad.* α. p. 176, 18. et p. 1484, 37. [p. 133, 42. et *Od.* δ. p. 151, 48. ed. Bas.] ubi memoriae labentis vitium doctissimo episcopo nocuit. Certum est, *Spartae* magnam fuisse quondam capiti reverentiam cano, ex *Gellio* N. Attic. II. 15. et *Plutarcho* T. II. p. 235. c. et maiorem, quam corruptis moribus alibi. Olim Athenis καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι laudi cedebat in *Comici* *Nubib.* vs. 989. quam suis etiam in diis venerationem *Poëta* Ἰλ. α'. 533. praedicat; meritoque, iisdem paene verbis, quibus *Herodotus*, *Heroic.* XI. p. 719. *Philostratus.* [p. 170. ed. Boissonad.] Plura *Gabr. Palaecus* de Bono *Sennect.* Part. III. p. 236. Mox [L. 5.] τὸδε μίντοι ἄλλο Ἑλλ. non damnassem, nisi praeiissent schedae et *Aldus*. Sententia vix discrepat. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* S.

4. ἵκνουσι τῆς ὁδοῦ) Quod Graecorum solis *Lacedaemoniis* *Herodotus*, id Graecis in universum tribuit *Nymphodorus*, in *Schol.* ad *Soph. Oed.* in *Col.* 329. *Socrates Xenophontis* Ἀπομν. II. p. 434, 25. [II. 3, 16.] εὐ γὰρ καὶ ὁδοῦ παραχωρῆσαι τὸν νεώτερον πρεσβυτέρῳ συντυγχάνοντι πανταχοῦ νομίζεται, καὶ οὐ καθήμιον ὑπαναστῆναι, (καὶ κοίτῃ μαλακῇ τιμῆσαι, ista Graeculo ludimagistro quam *Socrate* digniora censeo, atque efficienda:) καὶ λόγῳ ὑπὶκειται: ubi corrigi debet λόγων. In *Κύρ. Παιδ.* VIII. p. 139, 9. [VIII. 7, 10.] se puerum didicisse testatur *Cyrus*, τοῖς πρεσβυτέροις - - καὶ ὁδῶν καὶ θάκων καὶ λόγων ὑπὶκειται. Semper in talibus casus adhibetur secundus, praepositione plerumque suppressa: vid. *Xenoph.* *Symp.* p. 516, 28. p. 533, 1. *Aristoph.* *Ran.* 175. 802. *Philostr.* p. 719, 12. Plene *Tyrtaeus* in *Stobaeo* *Grot.* p. 195. vs. 41. Πάντες δ' ἐν θάκῃσι - - νίοι - - εἴκουσ' ἐκ χώρης. *Aristoph.* *Nub.* 989. καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι προσιοῦσι. *Herodotus* obviam, ait, occurrentibus decedunt de via, καὶ ἵκνουσι ἐξ ὁδοῦ ὑπαναστῆναι. Recta esse ista et honesta:

noverant, sed facere volebant Attici; et nusquam senectuti honestius fuit domicilium quam Sparta. Quam Cragius et Moursius vix attigerunt, Lycurgi legem humanissimum exhibet Aelianus de Nat. An. VI. 61. tangunt idem Aelian. VII. 15. Aristides T. III. p. 505. (ubi ἀμαθῶς temere videtur adiectum:) et Eustathius ad Ἰλ. α. p. 110, 26. [p. 146. ed. Rom.] VALCK. — Vitiosum est, puto, quod apud Eustath. ἰπαιστραφας legitur, pro ἰπαιστραφαι. S.

CAP. LXXXI. [1. καθῶς λυγρὸς. Conf. l. 195, 1 seq. et ibi notata. S.]

2. Δυσαναρὸς) Hoc melius. Δυσάινος et Δυσαναρὸς metri modulo Poëtae nonnunquam. Tu vide IV. 189. et Homerum Ἰλ. ξ'. 181. etc. Quae post pauca Medicei iudicio Gronovius aliorum relegavit, in exilio relinquo. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 6 seq. S.

CAP. LXXXII. 1 seq. Μῆς τε καὶ ἡμέρη ἐκάστη θειῶν ὄντι ἱερῇ.) Verum est de mensibus et septimanae diebus, adgnoscitque Dio Cassius XXXVII. [c. 18.] p. 123. Planetarum autem et dierum Aegyptia nomina, Dioni ex Kircheri Prodro-mo cap. 5. adscripta a Cl. Reimaro, non esse (quod praeclari viri Spencerus et Vitringa suspicati fuerunt) bonae fidei, erudite exposuit Iablonskius in Remphah Aegypt. p. 36. WESS. — Ad ista, θειῶν ὄντι ἱερῇ, intellige ἱερὴν vel ἱερὰς. S.

3. ὁρίοις ἐκκυρώσει) Expressit hunc locum imitando scriptor Epistolar. Phalarid. 38. ὅσοις μέλλει δυσκόλοις ἐκκυρώσειν παρὰ τὸν βίον. Verbum Ionicum praeter Herodot. adhibuere Democritus, Eusebius Stobaei pag. 191, 18. Heraclitus ap. Clem. Alex. p. 432, 27. emendatus Gataker ad M. Antonin. p. 128. Archilochi nobilissimam nobis Aeschines Socr. servavit sententiam II. p. 66. [pag. 71. ed. Fisch.] Καὶ Φρονῦσι τοῖ' ὀκλόις ἐκκυρώσειν ἔργμασι: postremum praebet Stobaeus p. 512, 51. ἔργματα corrigendum in isto trochaico monuit me olim amicissimus T. Hemsterh. Praeterea legem, Καὶ Φρονῦσι τοῖ' ὀκλόις ἐκκυρώσειν ἔργματα: ut sensus sit, καὶ τοῖα εἰσι τὰ ἔργματα, ὀκλόις Φρονῦσι ἐκκυρώσει. Sententiam ex Euripideis atque aliunde illuminare huius non est loci. VALCK. — Equidem in illo Archilochi dicto nihil magnopere requirebam, cuius haec plana est sententia: Ita sentiunt, (sive sapiunt,) prout sunt res in quae inciderint. S.

[5. οἱ ἐν ποιήσῃ γενόμενοι. Quod vulgo dicunt γίνεσθαι πρὸς τι, vel πρὸς τινι, occupari, versari in aliqua re, id Noster ἐν τινι dixit. S.]

CAP. LXXXIII. [7. αἷ γι μαντήϊαι, modus quo red-
duntur oracula. Conf. c. 57, 11. ibique notata. S.]

CAP. LXXXIV. [1. Ἡ δὲ ἰατρικὴ etc. Larcher:
La médecine est si sagement distribuée. De prudentia
huius instituti altum est apud Herodotum silentium S.]

4. ὀφθαλμῶν ἰατροὶ κατισχύουσι) Salutare[m] artem mos Ae-
gyptius in partes secuerat, quam seriore tempore Mari-
mus Tyrius ante oculos ponit διαλαχεῦσαν τοῦ σώματος τὰ
χωρία, ἄλλην ἄλλο τι, τὴν μὲν ὀφθαλμούς, τὴν δὲ νῶτα, τὴν δὲ
ἄλλο τι μέρος, ubi cum Marklando τὴν δὲ ὦτα, ut ordo na-
turae servetur, malim, Dissert. XXXIV. 1. p. 403. Mox
τῶν κατὰ νηδὺν ob Codd. et sermonis indolem sperni non
debuerat. Nam, quod Hieron. Mercurialis Var. Lect. II. 8.
ἢ τῶν ἀφ' αὐτῶν corrigit, ut particula ἢ expositiva sit, id
quidem necessarium non videtur, sicuti ipsemet fatetur:
iunge Gronovio dicta. WESS. — Apud Gronov. quidem
nihil amplius, quod huc faciat, reperiet Lector. Quo-
niam nimis saepe ab illo discedere coactus erat, ideo eum
subinde honoris causa nominavit Vir moderatissimus,
ne malevolus esse in hominem videretur. S.

CAP. LXXXV. 3 seq. κατ' ὧν ἐπλάσατο τὴν κεφ. πη-
λῷ) Quando supra c. 70. capti crocodili et in terram attracti
primum ὁ θηρευτὴς πηλῷ κατ' ὧν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς,
opplet oculos luto; ut alibi, deprehenditur et in his Hero-
dotus utramque verbi formam accurate discrevisse. Forsan
hic quoque variabunt Codices, sicut apud Diodor. Sic. de
iisdem Aegyptiis in luctu publico privatoque loquentem
lib. I. p. 85, 37. et p. 101, 90. [c. 72. et 91.] ubi Co-
dicum lectio, καταπιπλατμένοι τὰς κεφαλὰς πηλῷ, et, κατα-
πλαττόμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, propterea vulgatis videri pos-
set anteponenda; quia κόνις quidem πάσσεται et καταπάσ-
σεται: sed πηλός, lutum, rectius dicetur καταπλάσσεσθαι.
Pulvere adperso vultum foedare, satis erat vulgo; κατα-
πλάσσεσθαι τὴν κεφαλὴν πηλῷ καὶ τὸ πρόσωπον, Aegyptiacum
est et orientale. VALCK.

5. ἐν τοῖσι οἰκίσιν) Ita decuit. Respice I. 109. Στρωφόμεναι
ex Vind. posset adsumi; neque in reiculis forent [I. 6.]

Herodot. T. V.

V

ἱπικζωμένοι et [L. 8.] ἱπικζωμένοι, ex prisca linguae consuetudine, qua de Suidas in Σίσωσαι. Reiskius ἀπικζωμένοι et mox ἀπικζωμένοι; siquidem sine cingulo fuerint. Non audeo sequi, amiciendi Aegyptiorum et vestitus habitum ignorans. Vide Diodorum I. 91. WESS. — Ἐπικζωμένος non idem esse ait Wyttenbachius (in Notis ad Selecta Historic. pag. 355.) quod apud alios Scriptores ὑπικζωμένος. „Aegyptii (inquit) „in luctu pectora nudabant, ut ea plangerent: ne autem „ulterius etiam nudaretur corpus, ἱπικζώνοντο, cingulo „circa extremam nudati pectoris partem circumdato vestibus, eas corpori adstrictas retinebant.“ πικζωμένοι ενδόνες ὑποκάτω τῶν μαστῶν ait Diodor. Sic. I. 72. S.

CAF. LXXXVI. 1. Εἰς δὲ οἱ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέταται) In aliis forsitan Codicibus invenietur, quod in suo legisse videtur Valla, κατετάχεται: mihi placet vulgatum κατέταται. In re qualibet occupati, inprimis ἐπιδίφρῃσι τεχνίταις (vid. Diodorus lib. I. p. 101, 1.) dicuntur ἐπὶ τῇ κατῆσθαι Aristidi T. III. pag. 720. Ἐὰν ἀφέντες ἐφ' ᾧ καθεύδῃσι περιέρχονται, Xenoph. Oecon. p. 482, 18. In Pluto vs. 533. fortasse dederat Aristophanes: Τὸν χειροτέχην ὥσπερ διαπνέει ἱπαναγκάζουσα καθῆσθαι, -- ζητῶν δ' ἐπὶ οὐδὲν βίον ἔχει. Comparari possunt paulo diversae loquendi formulae, ἐπ' ἰχθύος κατέσθαι, et frequentior illa, ἐπ' ὄρνιθι κατέβησθαι. VALCK.

Ibid. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ κατέταται) Multo mihi elegantius atque lonum sermoni κατετάχεται convenientius videbatur; publica certe lege designati fuerunt, quibus funerandi illa cura, Diodoro I. 91. teste. Simile erat lib. I. 191. οἱ Πέρσαι, ὥσπερ ἐτετάχαστο ἐπ' αὐτῷ τούτῳ, Persae, qui ad hoc ipsum constituti erant. Sed novationis nimiae criminationem reformido. WESS. — Verum videtur κατέταται (scil. ἐν οἰκῆμασι, coll. vs. 12.) de artificibus sellulariis, in officina sua sedentibus. Similiter impudicae mulieres, in lupanari velut officina sua sedentes, κατέσθαι ἐπ' οἰκῆματος dicuntur. Vide II. 121, 99. et 126, 3. S.

5. σπουδαιοτάτην) σπουδαιοτάτην, et paulo post σπουδαιοτάτη libri forte dabunt fideliores, quales custodiverunt supra τὰ σπουδαιοτέρα τῶν πρῶτων, lib. I. cap. 8. et 133. ubi notat Gronov. Huius moduli multa collegerunt Eustathius ad Od. β'. p. 89. et Athen. X. pag. 424. D. Conf. Etymolog. in voc. Αἰδαιότατος, Ἀνμύστιτος, et in Ἦδυμος.

Apud Eustathium hoc reperitur haud aspernandum Hecataei fragmentum: οἱ Βιαντίδαι ἄνδρες σπουδαιότατοι ἱγύνοντα. VALCK.

[5 et seq. τοῦ οὐκ ὅσιον ποιῶμαι τὸ οὐνομα - - ὀνομάζειν) Osiris est quem dicit, indice Tatiano, in Legat. pro Christian. loco a Wess. in Var. Lect. citato, p. m. 32. ed. Paris. 1635. Conf. Larcher ad h. l. S.]

10. μισθῷ ὁμολογήσαντες) μισθὸν ὁμολογ. Reiskius, dubito urgente-ne caussa. Vide tamen Themist. Or. XXIII. pag. 288. D. WESS. — Fuerit μισθῷ intelligendum, quasi ἐπὶ μισθῷ dixisset: coll. I. 60, 10. S.

[12. ὧδε τὰ σπουδαιότατα ταριχεύουσι) τὰ σπουδαιότατα σώματα intelligit Bernholdius in Notis ad Lamb. Bosii Ellipses Gr. pag. 498. ed. Schaeferi. Fallitur Vir doctus: ad ταριχεύουσι utique intelligi τὰ σώματα debent, aut potius τὸν νεκρὸν coll. I. 3. et 10. vel τοὺς νεκροὺς, coll. I. 32 seq. τὰ σπουδαιότατα vero valet κατὰ τὰ σπουδαιότατα, vel κατὰ τὴν σπουδαιότητα ταριχεύουσιν, coll. I. 4-9. et cap. 83. Similiter τοὺς τὰ πολυτελέστατα σκευάζουσι νεκροὺς ait extr. hoc cap. scilicet τοὺς κατὰ τὰ πολυτελέστατα ταριχευομένους. S.]

15. λίθῳ Αἰθιοπικῷ) Paria Diodorus I. 91. Adde Exodi cap. 4, 25. Iosuae cap. 5, 2. et Pentecont. Ramirezii de Prado c. 4. Habet Middletonus Monument. Antiq. p. 262. descriptas ex condito cadavere Aegyptio. Mumiam vocare solent, figuras in quibus παρασχίστης lapidem eiusmodi manu tenens: iungi etiam Io. Nardii Adnot. in Lucretium pag. 650. possunt, adcuratorem conditurae picturam sistentes. WESS.

[16-21. ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην πᾶσαν ἑκαθήραντες δὲ αὐτὴν - - ἔπειτα τὴν νεκρὸν - - - πλήσαντες, συρράπτουσι ὀπίσω. Haec Larcherus sic convertit: Ils tirent par cette ouverture les intestins, les nettoient, et les passent au vin de palmier; ils les passent encore dans des aromates broyés; ensuite ils remplissent le ventre de myrrhe etc. Id si dixit Herodotus; si, quod de diligenti expurgatione, elutione, extersioneque multis verbis commemorat, id ad intestina pertinet; merito mirabimur cum eodem erudito interprete, cur non doceat Scriptor noster, quid deinde hisce intestinis fecerint isti homines. Mirarique item subit, Diodorum Sic. I. 91. perpurcata memorare intestina, (τῶν

ἐγκολίων ἕκαστον: paullo ante dixerat, ἕκαστα ἐξαιρεῖ πλὴν νεφρῶν καὶ τῆς καρδίας) nec tamen, quid illis dein factum sit, tradere. De quo quum sileant hi scriptores, videri poterunt significare, postquam diligenter perpurgata fuissent intestina, rursus in cavitate ventris fuisse reposita. Atque id ita fieri solitum esse, intestina probe perluta mox iterum intra ventrem recondita fuisse, Heynius etiam in *Spicilegio Antiquitatis Mumiarum*, p. 84. refert, tamquam diserte et ab Herodoto et a Diodoro traditum; quod mihi quidem apud neutrum illorum reperire contigit. Contra, *Porphyrus* (*Larchero* citatus) de Abst. An. IV. 9. purgationis quidem nulla mentione facta, intestina ait, arcae inclusa, sacris quibusdam precibus peractis, in fluvium esse proiecta: quem morem item *Plutarchus* attigit in VII. Sapientum Convivio, p. 159. B. et de Carnium esu Orat. II. p. 996. E. Cum quibus hactenus *Sextus Empir.* (Pyrrh. Hypotyp. lib. III. §. 226.) consentit, ut dicat, *Aegyptios, extractis intestinis, τὰ ἔντερα ἐξιλόντας, condire cadavera.* Iam satis quidem novimus, κοιλίαν interdum intestina dici, et hac ipsa notione id vocabulum a *Porphyrio* et *Plutarcho* locis citatis usurpari. Immo etiam vocab. νηδύς, quod, sicut ἡ κοιλία, proprie ventrem et alvum significat, apud ipsum *Nostrum* cap. 87, 10. de stomacho et intestinis accipiendum videtur. At hoc quidem loco, ad quem nunc haeremus, ubi τὴν νηδὺν ait --- πλήσαντες συββάπτουσι ὀπίσω, [l. 19 - 21.] dubium esse nullum potest, τὴν νηδὺν ventrem ipsum vel alvum dici, non intestina. Atqui in eadem hac narratione vocabula νηδύς, et κοιλίη quam L. 17. dicit, prorsus synonyma sunt *Nostro*: nam pro eo, quod hic ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην, et τὴν νηδὺν πλήσαντες dixit, vicissim cap. 87, 4 seq. ἔπλησαν τὴν κοιλίην ait, et ἐξιλόντες τὴν νηδὺν. Quare, quod h. l. de expurgatione, elutione et extersione dicit, id non ad intestina, sed ad cavitatem ventris, e qua exemta intestina et viscera erant, spectare consentaneum est. S.]

20. καὶ τῶν ἄλλων θυώματων) Hoc praefero. Non damno θυμίσματα, sicubi praesidio et consensu Codicum roborantur. Secus hic habet, neque *Herodotus* suum diffitetur III. 113. et supra c. 40. In *Simonidis* fragmento, κηλειφόμην μύρροις καὶ θυώμασι, apud *Athen.* XV. 12. [p. 690. c.] mutavit aut *Clemens Alex.* ipse, aut eius scribae καὶ θυμιά-

μύραι, Paedag. II. p. 207. [Sic nempe et hic in locum rarioris vocabuli aliud vulgatius a nonnullis substitutum est.] Adiunge his Cl. Trillerum ad Thom. M. De myrrha, casia, aliisque aromatibus pretiosioribus, quibus cadavera curata conditaque fuerint, dubia res medicis nostrae superiorisque aetatis est. Io. Nardius, qui diligentissime Mumias, quas adpellant, ad Lucretium p. 636. excussit atque examinavit, regum et regiae familiae cadaveribus funerationem aromaticam auferre non audet, vulgo negat: nihil certe se, post inpensissimum examen, praeter concretas bituminis glebularum in ventre cadaverum et parte calvariae observasse. Non dissimilia Middletonus et Io. Gravius Pyramidogr. p. 49. Sed Mumiae, quae in aetatem nostram perseverant, pleraeque omnes Herodoto longe posteriores videntur. WESS. — De veterum Aegyptiorum ratione condiendi mortuos, sive medicata cadavera purandi, diligente plurium mumiarum instituto examine, erudite commentatus est Rouellus, in Actis Academiae regiae Scient. Parisiensis anni MDCCCL. Exstat etiam curata cadaveris eiusmodi descriptio in Sylvestri de Sacy Adnotationibus ad Abd-Allatif (Relation de l'Egypte) p. 268 seq. neminemque poenitebit reliqua etiam perlegisse quae in eodem opere, vel ab ipso Arabico auctore, vel a doctissimo eius Interprete, de medicatis Aegyptiorum cadaveribus p. 198. et seqq. leguntur. Ut alios taceam doctos viros, qui de medicatis Aegyptiorum cadaveribus commentati sunt: ad recte aestimandam universam hanc Herodoti expositionem, eandemque cum his conferendam quae et ab aliis priscis auctoribus et a recentioribus nonnullis super eodem argumento scripta exstant, inprimis valet illustris Heynii Spicilegium Antiquitatis Mumiarum, in Commentationib. Soc. Reg. Goett. per annum MDCCCLXXX, Vol. III. p. 69 - 98. S.

22. ταρχιγύνοι λίτρῳ) Moeris: λίτρῳ Ἀττικῷς, λίτρῳ Ἑλληνικῷς: hinc ψευδολίτρῳ in Comici Ranis apud Polluc. [VII. 39.] et Eustath. Vide not. Piersoni. [ad Moer. p. 246.] Male ergo λίτρῳ post pauca. Multa sibi, ut fert querela, librarii adrogarunt olim, quaeque non bene habebant cognita, aliam in formam verterunt. Tale fortasse ὑπερχίοντις τῇ κόμμιδι. [l. 27. pro τῷ κόμμι.] Glossae Sangerman.

Κόμμιδι, ἡ δοτική, 'Ἡρόδοτος Β'. *Commis Alexandrina* est in Scribonio *Largo* Compos. 72. Habet *Plinius* Nat. Hist. XIII. 20. et saepe quidem eo genere. *Alpina*que *commis* citatur a *Nonio*: qua de *P. Leopardus* Emend. XVIII. 30. Tamen πέμμις ἐστὶ, cap. 96. WESS. — Quod λίρρον vel νίρρον *Graeci* dixere, non esse hoc salis genus, quod *nitrum* vulgo vel *sal petrae* vocamus, sed istud quod *alcali minerale* et *natron* recentior aetas nominavit, satis inter omnes constat. Quod vero (referente ad h. l. *Larchero*) *Rouellus* loco cit. p. 123 seq. ait, inverso ordine rationem condiendorum cadaverum descripsisse *Herodotum*, natro enim prius saliri exsiccarique cadavera debuisse quam aromatibus medicarentur; intercedit Vir eruditus, *Scholae Medicae* in *Argentoratensi Academia* lumen, *Thomas Lauth*, patrocini-um *Scriptoris nostri* suscipiens in *Historia Anatomiae* propediem in publicum emittenda, cap. 2. p. 20 seq. S.

26. Σινδόνης βοσσίνης τιλαμῶσι) Sic VII. 181. in vulnere-um ligamentis. Impendit his operam vir doctissimus *Steph. le Moynes*, et errantem *Vallam* adiuvit *Observ.* ad *Polycarpi* Epistol. p. 301. Contulit quoque *Valckenarius* ad *Enripid.* *Phoeniss.* vs. 1663. quae his adplicari queunt. Id alienum haud erit ex *Athanasio* adiungere, funerationis et ταρχή-σιως hoc genus ipsos servasse *Christianos*, propterea-que, quod supra significavi *Mumias* tantae omnes vetustatis non videri, ac censentur passim. Οἱ Αἰγύπτιοι scribit τὰ τῶν τελευτώντων σπουδαίων σώματα, καὶ μάλιστα τῶν ἁγίων μαρτύρων, φιλεῖσι μὲν θάπτειν καὶ περιελίσσειν ὀθονίοις· μὴ κρύπτειν δὲ ὑπὸ γῆν, ἀλλ' ἐπὶ σκιμποδίων τιθέναι, καὶ φυλάττειν ἔνδον παρ' ἐκντοῖς, vitae *S. Antonii* c. 90. p. 862. WESS. — De *Christianorum* *Mumiis* singulari commentatione *Chr. Guil. Franc. Walchius* egit, quae legitur inter *Comment. Soc. Reg. Goetting.* 1780. *Sindonas* istas *byssinas* ex *gossypii* sive *lanae xylinae* genere quodam contextas fuisse, et curata observatio *Mumiarum* docuit, et *prisci testes* sunt *auctores*, *Theophrastus* Hist. Plant. IV. 9. *Pollux* VII. 75. alii-que. Conf. *Harduin.* ad *Plin.* XIX. 1. sect. 4. et instar omnium *Forsterum* in commentat. de *Byssio veterum* p. 38 seqq. laudatum *Heerenio* in *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 138. S.

31. ἐν οἰκήματι θνητῶν) Ne *Salmasius* quidem [a quo in *Plinianis* p. 1208. illustrari istam dictionem adnotaverat

Gron.] alibi; opinor, legerat οἶκημα θῆκαιον, quod mihi oppido mirum videtur. Fac in antiqua membrana reperiri οἶκημαθηκαῖον, litera interserta legem ego quam vocant Criticam migrarem, atque ignotae notissimam vocem substituendo legerem, ἐν οἰκῆματι καινῷ ἱστάντες ὀρθὸν πρὸς τοῖχον: neque aliter legisse suo tempore suspicor Diodorum Siculum, cuius eadem de re verba sunt lib. I. c. 92. καινὸν οἶκημα ποιοῦσι κατὰ τὴν ἰδίαν εἰκόαν, καὶ πρὸς τὸν ἀσφαλιστάτον τῶν τείχων ὀρθὴν ἱστᾶσι τὴν λάρνακα: hanc dixerat Herodotus ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδίᾳ. οἶκημα more satis usitato vocant conclave. VALCK. — Quid-ni vero Noster, cui frequenter θῆκη sepulcrum est, οἶκημα θῆκαιὸν dixerit conclave sepulchrale, cameram adservandis corporibus medicatis destinatam? S.

CAP. LXXXVII. 1. τοὺς τὰ μέσα βουλευμένους) Sequor. Vindob. nam Porti commentum, βουλευμένους Poët. et Ionic. pro κοινῇ βουλευμένους, fundamento destituitur. Cognitissima est confusio utriusque verbi, VI. 66. atque alibi. Supra c. 86. κατὰ ἣν τινα βούλονται σφί σκευασθῆναι etc. Mox τὴν τε πολυτελεῖαν praeferrem. Hoc amplius, T. Fabri emendationem [L. 6.] καὶ ἐπιβαλόντες τὸ κλύσμα concludit repressitque Gronovius, cuius observatis adstrue Abreptii Dilucid. Thucyd. p. 468. WESS. — Recte Gronov. monuerat, ἐπιβαλόντες idem fore ac id quod modo dixerat ἐπεθήσαντες, nunc autem huius contrarium requiri; quare verum esse ἐπιλαμβάντες, notione cohibendi, impediendique ne continuo per posteriora rursus effluat. S.

[10. τὴν νηδὺν καὶ τὰ σπλάγχνα) τὴν νηδὺν h. l. stomachum cum intestinis dici, supra ad cap. 86, 16. observavimus. τὰ σπλάγχνα sunt nobiliora quae vulgo vocamus viscera. S.]

CAP. LXXXVIII. [2. συρμαῖη διηθήσαντες τὴν κοιλίην) Συρμαῖη (unde συρμαῖζειν c. 77, 5.) Galeno in Explic. voc. Hippocr. est ἡ μετρίως γινόμενη τῶν περὶ γαστέρα κἀθαρσις: Hesychio, πόμα δι' ὕδατος καὶ αἰλῶν: Suidae, πόμα ἐκ ζιῶν καὶ ὕδατος: et τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων καὶ κοιλίας. Vide viros doctos ad Hesych. et instar omnium Foësius in Oecon. Hippocr. hac voce. Alia notione idem vocab. infra recurrit cap. 125, 18. S.]

CAP. XC. 2. ὑπὸ κροκοδείλου ἀρπαχθεῖς) Exploratum si foret, abreptos a crocodilo capacem eius in ventrem semper et statim demergi, prorsus haec intricata atque

implicita durarent; quorsum doctissimi viri observatio porrigitur, Miscell. Lips. Vol. VII. p. 634. At id nec liquet, nec fit vero adsimile. Iosephi iusta defensio est, huc pertinens, Nos asinis, ait, neque honorem -- damus, sicut Aegyptii crocodilis et aspidibus: quando eos, qui ab istis mordentur, et a crocodilis rapiuntur, ἀρπαχθέντες ὑπὸ κροκοδείλων, felices et deo dignos arbitrantur, contr. Apion. II. 7. p. 475. WESS.

CAP. XCI. [1. Ἑλληνικοῖσι δὲ νομαίοισι etc.) Conf. quae ad c. 79, 1. notavimus. S.]

4. Χίμμις πόλις) Hesychio Κίμμις, πόλις Αἰγύπτου. Eadem, quae Πανός Graecis πόλις, teste Diodoro I. 18. Superest urbs, nec multum discrepat titulus, Achmin sive Ichmin, quo nota nunc est apud Golium ad Alfergan. p. 102. et uberius in Pantheo Aegypt. Iablonskii lib. II. 7. p. 294. Mox περίξ δὲ αὐτὸ τueri se potest ex I. 196. II. 29. WESS. — De Chemmi satis copiose Stephanus Byz. hac voce. S.

13 seq. σανδάλιόν τι αὐτοῦ --- δίπηχυν) Veri fidem mensura longe excedit, et par tamen Herculei pedis modulus III. 81. Quo quidem in genere quid sibi veteres indulserint, poëtae declarant, nec opus indicio est. αὐτοῦ Reiskius αὐτῷ esse iubet, quod equidem, si schedae addicerent, non recusarem. WESS.

18. καὶ δέσματα) Legebat vir doctus δέσματα, torques, incertus dubiusque de torquibus et pellibus, quae certantibus praemia victoriae fuerint. Succurret, ne δέσματα male oleant, Homerus 'Il. χ'. 159.

--- Ἐπεὶ οὐκ ἱερήιον οὐδὲ βοεῖην

ἀρνύσθην, ἃ τι ποσσὶν αἰθλία γίνεται ἀνδρῶν.

In quae Scholiastes a Valckenario editus, τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν ἀγῶνι βύρσας ἰδίδουν ἑπαθλον. Superiora [l. 16.] διὰ πάσης ἀγωνίας ἔχοντα haud scio an verti debeant, in omni certaminum genere eminentes, quo modo διὰ πάντων τῶν βασιλῶν VI. 63. et διὰ πάντων φασμάτων VIII. 37. Tale et διὰ πάντων τῶν Ἑλλήνων μάλιστα Dionis Chrys. Or. XXXVII. p. 458. male sollicitatum a Seldeno. WESS. — Wesselingium secutus Larcher sic interpretatus est, qui de tous les jeux sont les plus excellens. At nihil hic de eminentia. Commode Valla, cuius versionem editores omnes tenuere, per omne certandi genus. Si participium ἔχοντα exprimere vel-

les, dicendum erat, ludos celebrant, qui per omne certaminum genus obtinent, locum habent; qui ad omnia certaminum genera pertinent, omnia genera comprehendunt. Alia ratio est locorum a Wess. citatorum, VI. 65, 15. ubi εὐδοκίμῳντι adiiicitur, aut VIII. 37, 12. ubi ἀξία θαυμάσαι μάλιστα. Similiter VIII. 69, 5. ἐν πρώτοις τιμημένης διὰ πάντων τῶν συμμάχων. Alibi saltem adverbium μάλιστα adiiicitur, ut in Dionis Chrys. loco cit. aut ἥμιστά, ut apud Nostrum VIII. 142, 8. ὑμῖν διὰ πάντων ἥμιστά, vobis prae omnibus minime. At hic quidem nihil tale compareret: ac per se etiam multo commodior videri debuit ea sententia, quam secuti sumus. S.

CAP. XCII. [2. οἱ ἐν τοῖσι ἱλίσσι. Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 55 seqq. S.]

[8. Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνα πολλά, τὰ Αἰγύπτιοι καλίουσι λωτόν.) Alia est Cyrenaica et Libyca arbor lotus, (Rhamnus lotus Linn.) a quo Lothophagi nomen habent; cuius de fructu Noster IV. 177. agit, ipsamque arborem paullo post (cap. 96, 3.) memorat. Alia aquatilis planta, de Nymphaearum genere, Lotus Aegyptiaca, de quo hoc loco: de eodemque Athenaeus lib. III. cap. 1. et 2. nostrae edit. et lib. XV. cap. 21. p. 677. ed. Cas. Huius duas species hic memorat Herodotus: alteram, cuius fructum cum papavere confert; quae est Nymphaea lotus Linnaei, flore albo, radice esculenta: alteram, flore rosaceo, cuius ovarium vel capsula seminalis, fava vesparum similis, nucleos esculentos continet; quae est Nymphaea nelumbo Linn. cuius capsula seminalis apud auctores ab Athenaeo citatos ciborium nominatur; fructus, faba Aegyptiaca; radix sive bulbus utriusque speciei, falso nomine colocasia: ipsius loti nomine, flos maxime intelligitur. Posteriores speciem nostra aetate non amplius in Aegypto reperiri, sed in India etiamnum nasci, docuerunt diligentes naturae observatores. Est autem tertia species, primae adfinis, et promiscue cum illa et inter illam hodieque in Aegypto nascent, caeruleo flore, Athenaeo loc. cit. p. 677. c. memorata: cuius ideo hic mentionem inieci, ut monerem, nullam rationem habendam novationis a Salmasio et Bodaeo propositae, qui κυανίαν τὴν χροίαν apud Athen. in χροίαν mutandam censuerunt. Hanc nymphaeam lotum caerule-

leam descripsit *Iul. Caes. Savigny* in *Annalibus Musei Hist. Nat. T. I.* pag. 366 seqq. De tribus quas dixi speciebus, post auctores quos ad *Athenaeum* laudavi, inprimis consulendus *Raffeneau-Delille*, in *Observations sur le Lotus d'Egypte*, eisdem in *Annal. Hist. Nat. T. I.* p. 372 seqq. et is cui commentationum istarum indicium debeo, *Sylvestre de Sacy* in *Adnott. ad Abd-Allatif* p. 94 seq. S.]

10. τῇ μήκωνι ἰὸν ἐμφορῆς) Atticorum et Ionum est ἡ μήκων auctore *Dionysio* in *Eustath. Comment. p. 1390, 50.* [Od. p. 19, 38. ed. Bas.] Optime mox *Salmasius* et eius exemplo *Bod. a Stapel* ad *Theophrasti Hist. Plant. IV. 4. p. 447. πτίσαντες ποιῦνται*, quomodo in mssis et *Eustathius*. Prius certe est pinsere, quam panem coquere; neque locum hic habet mos torrendi farris, priusquam panis ex eo fiat. WESS.

[16. ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφνομένη ἐκ τῆς μέξης γίνεται) Ad verbum, *fructus in alio calyce* (sic enim, non *calice*, scribi in nostra versione debebat) *inest, ex radice adnato*. Quibus verbis quid significare auctor voluerit, haud sane liquet. Putares, dixisse eum, alios loti flores masculinos esse, alios foemininos; quae si eius fuit sententia, opinione falsus est. Sed fieri potest, ut, quum in eadem planta simul vidisset partim apertos flores, partim clausos, simulque in aliorum caulium capitibus involucria illa fructum complectentia, sive capsas seminales favi vesparum speciem referentes, temere sibi persuaserit, aliis ex caulibus flores, ex aliis fructum enasci. Graecum vocab. κάλυξ, a verbo καλύπτω originem ducens, frequenter quidem sigillatim de *rosa* usurpatur *clausa* adhuc, necdum expansa: (conf. *Adnot. ad Athen. IV. 148. b.*) sed proprie et generatim (prorsus ut latinum *calyx*, *Plinio* frequentatum) *involucrum* significat, quod vel *florem legit, vel fructum includit*. conf. *Nostrum, III. 100, 5.* Quod ad-iicitur, κατὰ σφικῶν ἰδίην ὁμοιότατον: quemadmodum ego ὁμοιότατος requisiveram, sic et *Benedictus* in *Act. Sem. philol. Lips. p. 298.* legi maluerat. Sed nihil novandum: non quidem *adverbialiter* (ut in *Var. Lect. dixi*) accipiendum fuerit illud ὁμοιότατον, sed more Graecis vulgatissimo per ellipsin vocabuli χρεῖμα, aut minutae voculae τι, intelligendum. Iconem capsulae seminalis loti, favi vesparum

speciem referentis, ex *Clusio* repraesentavit *Bodaeus* a *Stapel* ad *Theophr.* p. 446. florum et bulbi icones ex *Prosp. Alpino* exhibentur *ibid.* p. 449. et 450. S.]

[19. Τὴν δὲ βύβλον, τὴν ἐπίτειον γινώμενην) Hoc ita dictum est, quasi significare *Herodotus* voluisset, duas aut plures esse *papyri* species, quarum una *ἐπίτειος* sit, reliquae non item. Quod quale sit, videant doctiores: illud equidem moneo, repetitum istum articulum tenere libros, quod sciam, omnes. In nostro quidem cod. F. casu accidisse videtur, ut τὴν post βίβλον accentu careat. S.]

24. ἐν κλιβάνῳ διαφανί) *Interpres in furno luculento*, i. e. bene candente et ignito. Ἀθῶς ἐκ πυρὸς διαφανίης habemus IV. 73. διαπύρους καὶ διαφανίς in *Plut. Opusc.* pag. 1006. Ed. H. Steph. Haec *Reiskius*. In glossis *Erotiani*, διαφανίσι, διαπύροις, ac saepe *Hippocrates*. Vetus scriptor in *Τεκτὰ Suidae*, καὶ τὴν σιδηρίτην γῆν, ἣν πυρὶ πολλῷ διαφανῇ ἐργασάμεναι. Tantilla res neglecta conturbavit viri egregii rationes, commentantis, in *furno διαφανί*: quod quid sit nescio, nisi dicamus intelligi vitrea ista vasa, quibus radices, fructus, flores, herbae, destillantur, quae vulgo dicuntur *Alambica*, Observat. in *Polycarp.* Epist. p. 611. Πιζάντις, ad quod itidem adhaesit, recte in *Hesychio* ἐπτήσαντις. WESS. — Alias tamen πύριον non torrere significat, sed longe diversam denotat ciborum parandorum rationem, de qua *Kühn* ad *Polluc.* X. 107. conf. *Athen.* II. 65. c. III. 126. c. IX. 565. f. et seq. S.

CAP. XCIII. [1. ἐν μὲν τοῖσι ποταμοῖσι) *Commode Reiskius* monuit, ποταμούς; h. l. dici canales e *Nilo* ductos. S.]

5. ἐπομέναι ἀνακάπτουσι) *Aldinum* et *Remig.* ἀναλάμπουσι natum est ex ἀναλάπτουσι, quod etsi rei non male respondeat, posterius vulgato manet. *Aristoteles*, explodens hanc in piscium generatione fabellam, τὸν εὐθέη λόγον --- ὅτι καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, οἷς κῦσκομένων τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτειν τὸν θορόν. Editur ἀνακάμπειν, quod *Laurentio* et hic repertum fraudi fuit: scripturae in *Philosopho* vitium *Sylburgius* non neglexit. WESS.

Ibid. ἀνακάπτουσι) Legitur ἀνακάψαι in *Aristoph.* Av. 580. et in *Schol.* ad vs. 1550. restitui poterit *Hermippo*: Ἐγὼ δ' ἀνάκασα, λατῶν γε τὴν διφρηφόρον: nisi quis ἐνάκασα censent praefendum: vulgata, sensu cassa, Ἐγὼ δ' ἐνικα

ψαλάβων τὴν διφροφόρον *Meurpium* non videntur offendisse in Panathen. pag. 40. [Eodem verbo utitur *Clearchus* apud *Athen.* I. 6. a.] Si forte legeretur in Cod. *Herodoti* ἅμα τὰ κάρπυα καὶ ἐξ αὐτοῦ κυτταροται, hoc vulgato non postponerem; quia de piscibus simplex ferme tantum κάρπυον adhibetur. In Gloss. *Herod.* vulgatur Κάρπυοντες, ἀποδεχόμενοι. Κάρψυ φθύνει, c. *Plinio*, morsu bibere *Casaub.* interpretabatur *Anim.* in *Athen.* p. 669. [ad *Athen.* IX. 388. d.] *Eximia* notavit *Tib. Hemsterhusius* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 314. et seqq. *Sophron* *Athen.* VII. p. 286. d. et 325. A. κίστραι βότιν κάρπυονσαι. In *Eratosthenis* *Catast.* c. 38. ὁ μίγας --- ἰχθύς, ὃν καὶ πικίν --- coëant literae male distractae, ὃν κάρπυον λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ ὕδωρχόου ἰκχύσιως: non aliter in suis reperere libris *Theon* et interpretes Latini: vid. *Schol.* in *Arati* *Phaen.* vs. 386. ubi pro κάρπυον recte κάρπυον iam scribebat *Scaliger* ad *Manil.* p. 62. *Hygin.* *Poët. Astr.* II. cap. 41. Hic videtur ore aquam excipere a signo aquarii. *Schol. German.* p. 134. *Piscem* dicunt aquarii urnae habere (l. bibere) effusionem. *V ALCK.* — Cf. *Koen* ad *Gregor. Dial.* ion. §. 117. S.

11. κατ' ὀλίγους τῶν κίχχρων) Putes hanc ad formam esse IV. 181. τρύβια κατὰ χόνδρους μεγάλους. Certe minuta et pauca grana, quae mox pisculos interpretatur, femellas eructare docetur. *WESS.* — Pro κατ' ὀλίγους doctissimus *Corray* apud *Larcherum* κατὰ λόγον corrigit, adplaudente *Creuzero* in *Fragm. Hist.* p. 63. interpretaturque magnitudine granorum milii, coll. III. 100, 4. ubi ὅσον κίχχρος τὸ μέγεθος. Quibus suffragari equidem non possum, persuasum habens nihil hic esse mutandum. Non enim conferuntur nunc ova piscium cum milii granis: sed, quemadmodum verbi gr. apud *Athen.* XII. 525. d. memorantur vestes χρυσαῖς κίχχροις (aureis granis) distinctae, sic et hic οἱ κίχχροι, generali quadam vocabuli notione, grana dicuntur; et τῶν ὠῶν οἱ κίχχροι (ovorum grana) intelliguntur ipsa singula ova, vel ovula, si ita loqui fas est. Naturalis verborum structura hunc in modum concipienda, ἀπορρίνουν τῶν ὠῶν κατ' ὀλίγους: eā sententiā quam in *vers. lat.* expressi. conf. supra l. 5. et mox l. 12. et 14. Caeterum satis novimus, haud raro κατὰ λόγον et κατ' ὀλίγον temere inter se permutata reperiri: sed hoc quidem loco culpa vacant librarii. S.

15 et seqq. οἱ δ' ἂν αὐτίων ἀλῶσι etc.) Quod subditur de

piscibus in mare nantibus et renantibus, verum et in thynnīs, Pontum versus pergentibus, quodammodo apud Athen. VII. pag. 301. E. ex Aristotele Hist. Anim. VIII. 13. Mox Reiskius οἱ δ' αὖ [pro οἱ δ' αὖ] ὀπίσω praefero. Ego vero fidenter cum Valckenario ἱπαισσιτὰ τῶν κεφαλῶν et τὰ ἐπιδεδυγμένα recepi. ex IV. 191. Nam ἐπ' ἀριστὰ et ἐπὶ δεξιὰ, ut edebatur, hic non quadrat, et error est scribarum. Non dissimilis confusio VI. 32. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. I. 51, 4. et 5. VI. 33, 2. et 3. Adde Lexic. nostrum Polyb. p. 243. col. b. S.

26. πῖπ λᾶται πάντα) Probo Medic. cui plerique ad-sentiuntur I. 212. et IV. 72. Solent alioqui in verbi scriptura, sicuti notum, discordes esse. [vide Var. Lect.] De piscium subita, aquis Nili incrementibus, origine alii aliter. Arch. οἱ ἰχθύες, οἱ τικόντες ὡς, [l. 29.] paene iustum et legitimum opinor. WESS. — Nobis aliud libri nostri persuaserunt: parum commode post ἰχθύες repetitur articulus; post οἱ ἰχθύες autem commode incidetur oratio: οἱ ἰχθύες, ἰντικόντες etc. pisces, postquam ova in limo deposuerunt, etc. S.

CAP. XCIV. 3. καλεῖται μὲν Αἰγύπτιοι κίκι) Nimia admiratio Medic. eiusque τῇκε abstulit a tramite Gronovium. Ecquis τὸ τῇκε memoravit? Mitto Codicum concordem, si Ask. et Pass. seponas, a Florent. dissensum: praetereo medicos, κίκι et expressum inde oleum saepe numero adhibentes: tum Diodorum, Plinium, etiam קיק ים oleum Kik, et קיקיך Hebraeorum; quae, a Scaligero, Salmasio atque aliis deposita in medium, si nihili duxit, ut sane flocci fecit Vir Cl., morari eum debuerat omnibus codicibus prior Strabo, illis, quae verissime de Aegypto Noster prodidit, accensens καὶ τὸ κίκι sive κίκι, καρπὸς τις, verba eius sunt, σπειρόμενος ἐν ἀρούραις, XVII. p. 1179. [p. 824. A. ed. Cas. Adde Plin. XV. 7. et, quem ibi Harduin. laudat, Dioscorid. lib. IV. c. 164. ubi σιλικύπριον i. q. σίτελι Κύπριον.] Sed hoc habet. Incredibilis paene praecudicatum opinionum vis est; quae, nisi caute et consulto agas, aciem ingenii et obfuscabit et obtundet. Silicypria, sive Silicypria explicat Salmas. in Solin. pag. 704. Quod autem habet Arch. [l. 5.] τὰ ἐν ἔλσι, considerationem meretur. Supra c. 92. ἐν τοῖσι ἔλσι scribit Vind. ἐν τοῖσι ἔλλσι, prave

citra dubium. Alibi eadem scriptionis conversio; qua de pluribus olim ad Hieroclis Synecdem. pag. 726. WESS. — De kiki cf. Viros doctos ad Hesych. h. v. S.

5. αὐτόματα ἄγρια) Apollonius Philostrati p. 27. f. ἡδὲ μοι, εἶπι, τὰ ἄγρια καὶ αὐτόματα λάχανα τῶν ἡναγκασμένων. Neque tamen putem, Herodotum absque copula dedisse duas voces, quarum altera prorsus esset superflua: mihi videtur ad αὐτόματα aliquis interpretamenti loco adposuisse ἄγρια. [Is aliquis, puto equidem, ipse Herodotus fuerit, copiam verborum minime aspernatus.] Quae sic sponte sua nascerentur αὐτόματα φύεσθαι dicuntur VIII. cap. 138. III. c. 100. Olim, ni fallor, voce aliter collocata sic lib. IV. c. 74. legebantur ista: "Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φύομένη ἐν τῇ χώρᾳ" --- ταύτης δὲ πολλῶ ὑπερφέρι ἢ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέεται. VALCK.

8. κόφαντες, ἀπιποῦσι) Laurentius: alii contusum, ad ignem, alii in sartagine coquunt. Melius Salmasius in Solin. p. 686. alii contusum exprimunt, alii frictum excoquunt. Ἀπιποῦν est exprimere, ut ἐξικοῦν Dioscoridi V. 85. et 89. καὶ ἐξικοῦσας ἀνελού τὸ ἀπορρύν. Ἰποῦν et εἰποῦν non dissimili gaudent potestate; Comici Eq. vs. 920. ἰπούμενες ταῖς εἰσφοραῖς docte illustravit Hemsterh. ad Plutum vs. 816. Scholiastes Passion. ἀπιποῦσι bene explicuit ἐκπίζουσι. WESS.

CAP. XCV. 9. τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται etc.) H. Steph. in Prolegom. p. 741. aliter interstinguit, non dissentiente admodum Gronovio, quem vide. Malim quoque cum Abreschio καὶ ἔπ. ἐνδύς, ὑπ' αὐτῷ καθ. Conopeum operis erat reticulati, instarque ἀμφιβλήστρου. Paullus Silentarius:

Καλλυγάμοις λέκτροις περιμένεσθαι εἰμι δὲ κενῆς

δίπτυον οὐ Φοιβῆς, ἀλλ' ἀπαλῆς Παφίης,

culte, Florileg. IV. 52, 2. [Anal. Brunck. T. III. p. 92.] WESS. — Ut nos edidimus orationemque distinximus, τὴν δὲ νύκτα αὐτῷ χρᾶται ἐν τῇ ἀναπαύεται κοίτῃ. περὶ ταύτην etc. sic ante nos omnes, nisi quod post νύκτα leviter orationem incidit Ald. cum nostro ms. F. iterumque uterque post ἐν τῇ comina ponit, quo significatur τῇ ionice pro ᾧ poni: ex scriptis autem libris nulla lectionis adnotata varietas est. H. Stephanus, turbatum hic quidpiam esse sentiens, et in ora suae edit. et in Prolegom. sic legendum interpungendumque censuit, τὴν δὲ νύκτα οὕτω χρᾶται ἐν

τῇ ἀναπαύεται νοίῃ, πρὶ ταύτῃ etc. Perspecte ille quidem: cui hactenus suffragatus est Gronov. in Notis, ut eodem mododistinguendum locum censeret; caeterum, incommodam et ipse sentiens vulgatam scripturam, abesse quidem maluerat duo verba αὐτῷ χράται, sed, quoniam ea *cod. Med.* cum aliis agnoscit, ita tenenda monuit ut αὐτῷ χράται legeretur, sibi utitur. Profiteor equidem, semper me offensum fuisse vulgatā huius loci scripturā et interpunctione: nec satis ipse scio, quid factum sit, ut eundem locum in *Var. Lect.* absque notatione praetermiserim; quum, si nihil aliud habuissem, saltem speciosissimae *H. Stephani* emendationis mentionem facere debuissem. At, ecce! iam multo etiam gravioris negligentiae me ipse accusare cogor. Nam nunc maxime, optimum nostrum codicem *F.* denuo evolvens, perspicue in eo scriptum video, quod ad hunc diem observationem meam effugerat, τὴν δὲ νύκτα, τὰ δὲ αὐτῷ χράται· ἐν τῇ etc. quam scripturam (τὰ δὲ, i. q. κατὰ τὰ δὲ vel οὕτω: conf. saltem c. 108, 4.) nemo, qui vel primis labiis Herodoti Musas attigit, dubitabit sinceram esse manum auctoris. Quo loco iterum iterumque gratissimum meum animum illustri domino SCHELLERSHENIO pro codicis huius usura ad hunc usque diem liberalissime mihi concessa, itemque *Creuzero* meo, quo intercedente ille beneficio hoc me adficere dignatus est, lubens merito publice testatum facio. Simul vero illud profiteor, fieri quidem posse, ut unus hic codex sit ex omnibus, qui genuinam auctoris scripturam hoc loco servarit; sed fieri etiam potuisse, ut, quod mihi ipsi accidit, novam *Herodoti* editionem ad fidem veterum librorum emendatam paranti, qui in excutiendum hunc manuscriptum codicem (unum ex omnibus, quem meis usurpare oculis licuit) praecipuam adhibere curam debueram, idem nonnullis etiam ex illis hominibus acciderit, qui aliorum in gratiam alios Musarum codices contulerunt. Mox l. 11. ἡ αὐτῷ scribens noster codex, verba haec ad praecedens ἰδὲ refert, sed praemisso commate ἡ αὐτῷ κατὰ τοῦ iungit; quod fortasse non deterius vulgato ἡ αὐτῷ. Quid sit vero quod dicat Herodotus, *per rete ne conari quidem pungere culices*, non dixerim equidem. S.

CAP. XCVI. [3. τῷ Κυρηναίῳ λωτῷ. Haec est arbor

lotus, cuius supra in transcurso mentionem feci, ad cap. 92, 9. S.]

6. γόμφους πυκνοὺς) *Densos et longos stipites* Interpres. Ego *clavos* censebam, quibus utique in navium conpage suus usus. Notum Poëtae Γόμφουσι δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἁρμοῖαν ἄρην, *Odyss. E'. 248.* et *Nonni XL. pag. 1044, 10.* φράζεται λιπαλλοῖσι σισηρότα δούρατα γόμφους: unde ipsae *naves πλοῖα γομφωτά Strabon. XVI. p. 1076. B. [pag. 741. ed. Cas.] WESS.* — Mira vero locutio, περὶ γόμφους περιμήνεται τὰ ξύλα, *circum clavos circumnectunt ligna; quum expectantes, clavis connectunt.* Tractavit hunc locum *Schneiderus* in *Lexic. voc. Γόμφος*, nec vero prorsus ad liquidum perduxit: illud recte videtur observasse, non tam *navis* structuram, quam *ratis*, hic describi. Sunt autem etiam alia in hoc capite, expeditu haud admodum facilia. S.

9. ἐν ᾧ ἐπάκτωσαν) Ignotum vulgo hinc debuerat enotari verbum ἐπακτῶσαι, significans γομφῶσαι vel συγγομφῶσαι. Galeo versus obversabatur *Homeri ex Od. E'. 248.* Γόμφουσι δ' ἄρα τὴν γε etc. Saepe verbum πακτοῦν, semel attigit *Eustathius* hunc *Herodoti* locum, ad *Od. E'. p. 220, 27.* velut *Herodoteum* excitans, πακτοῦσι τὰς ἁρμονίας βύβλην, quod interpretatur κατασφαλίζονται, significatum *Aristophaneis* adfirmans, et his *Sophoclis*, καὶ δῶμα πάκτον, quae sic emendate scripta bis terve alibi etiam adhibet: tametsi autem ita scribendum dudum monuissent *H. Stephanus Annot. in Soph. p. 13.* et *Is. Casaubon.* in prima Edit. notarum in *Diog. Laërt. p. 172.*, perversa tamen scriptio, καὶ δῶμ' ἀπάκτον, per editiones *Sophoclis Ai. vs. 579.* propagata, *Suida* potissimum auctore, verbum nobis peperit minime Graecum, ἀπακτοῦν. *V. A. L. C. K.* — Correxerit *Brunck. S.*

11. διαβύνεται) Sic *Ald.* et *Medic.* bene, atque hinc *Gronov.* cui iungetur haud male *Küsteri* observatio ad *Hesychii Διαβύσσει.* Quod insequitur, δύνανται, retineo. Frequens ea structura optimo cuique, ut *II. 125.* Adde *Diodorum V. 8.* et illic congesta. *WESS.*

15. κατεββαμμένη ῥίπιϊ καλάμων) *Reisk. ῥίπιϊ ἢ καλάμων,* cui non adstipulor. ῥίπις *Homeri Odyss. E'. 256.* *Hesychius* et *Eustath.* interpretantur, πλέγμασιν ἐν καλάμων. *Dioscorides I. 55.* ῥίπον ἐν καλάμῳ dabit; et ῥίπους ἐν φοινίκων *Agatharchides p. 47. ed. Huds.* quo genere *Aeneas* in *Tactic.*

c. 30. et 37. cum *Casaub.* scholiis. Usu feruntur *ῥήματα*, quod glossator huic loco adscripsit, τὸ ῥήμας, (unde *Homeri* et *Nonni ῥήματα*) et ὁ ῥήμας. At hinc abeo. Θύρη crates illa dicitur, quoniam eius figuram et formam praeferebat, quae *Porti* iusta opinio. *WESS.* — Sic VIII. 51, 9. Θύραι sunt asseres, tabulae. Conf. *Schneid. Lexic. Gr.* hac voce. S.

21. τοῦτο γὰρ δὴ οὐνοῦ ἐστι etc.) Grammaticorum natio *βαίριν* Ionici commatis censet. *Phavorinus*, *βαίριν*, ταῖς ναῦς λέγουσιν οἱ Ἴωνες. *G. Corinthus* consimiliter. Hinc *βαρβαίριν* *βαίριν* *Euripides* *Iphig. Aul.* 297. *Ionicas*, quod gens *iHa* pro *barbara* putaretur, ridicule explicat *Ios. Barnesius*. Spectavit enim *Aegyptios*, *Aeschyli* exemplo, qui *Suppl.* vs. 880. Αἰγυπτίαν δὲ βαίριν οὐχ ὑπερβορῆ. *WESS.*

CAP. XCVII. 2. τῆς ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ νήσοις) *Diodorus*, ὁμοία γίνεται ταῖς Κυκλάσι νήσοις l. 36. ubi plura. Πόντος de mari *Aegaeo* recurret semel iterumque, quo de aliàs. Nunc considerata quae de navigatione produntur, [l. 8 seqq.] ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ παρὰ etc. Sunt enim, si *Latina* interpretis amplectaris, a vero alieniora. A *Naucrati* urbe comoda navigatio, per eum alveum, qui *Canobicus* cap. 17., quocunque erat tempore *Memphim* versus: agris *Nili* inundatione mersis praeter ipsas *Pyramides* pergebatur cursu extraordinario. Itaque *Reisk.* ἐστὶ δὲ οὐ τῆς οὗτος, ordinaria autem navigatio illuc non fert, uti vertit; *Pauw* vero, ἐστὶ δὲ οὐδ' οὗτος, ἀλλὰ καὶ etc. neque sola haec navigatio est, verum etiam iuxta etc. ut *μῦθος*, quae vox tali verborum ordine saepe deficit, intelligatur. Res ipsa verissima est, coniecturarum arbitrium mihi nunc non sumo. *WESS.* — *Latinam* correxi versionem: in *Graecis* nil mutandum. οὐκ οὗτος facile patet accipiendum h. l. de consueta et ordinaria navigatione. S.

CAP. XCVIII. 2. ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτος) Ἐξαιρέτος, quod legitur apud *Stephanum Byz.* voc. Ἀνθούλα, si *Codices* exhiberent scripti, hoc uno forsitan in loco videri posset vulgatae voci praeferendum, ut data diceretur *Anthylla* praesertim in calceos τῶ αὐτῷ βασιλευντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί, uxoribus Regum *Aegypti*, qui sibi invicem succederent. [At nihil est quod in librorum constanti scriptura desideres.] Formulae sunt usitatissimae, οἱ αὐτοὶ βασιλευντες: *oi*
Herodot. T. V. X

αἱ δὲ ἀναζῶντες: οἱ αἱ ἀρχοντες: in lapide Cretensi οἱ αἱ ἀναζῶντες memorantur. [Cf. Lex. Polyb. p. 11.] Recte monuit Galeus, apud Athen. l. p. 33. f. Anthyllam datam diei Reginis εἰς ζῶνας: quod sane legitur in talibus frequentius: vid. B. Brisson. de Regn. Pers. p. 100. et 153. et Wesseling. ad Diodor. T. I. p. 62. [lib. I. c. 52.] Quae Gellio sunt adscripta p. 428. et Xenophontis Κυρ. Αναβ. p. 40. ab Hutchinsono, aliis debentur: usum istum praepositionis εἰς attigit Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 1013. VALCK.

Ibid. εἰς ὑποδήματα ἐξαιρέτος δίδονται Persarum istum morem explicuit B. Brissonius Regn. Pers. l. 108. non neglecto Athenaeo l. 25. [c. 60. nostrae ed.] qui de Anthylla, sive, ut scribitur Antylla, ἧς τοὺς πόρους οἱ τότε βασιλεῖς, Αἰγυπτίαι τε καὶ Πέρσαι, ταῖς γαμηταῖς ἰδίδοναι εἰς ζῶνας, non exiguo, uti adparet, discrimine. [Nec vero ista ex Herodoto citantur apud Athen.] Archander autem [l. 6.] nepos-ne Achaei an filius sit habendus, dubium videtur. Vir Celeb. nepotem putat; Pausanias filium. Ἀρχάνδρος, scribit VII. 1. p. 522. Ἀχαιοὺ καὶ Ἀρχιτέλης εἰς Ἄργος ἀφίκοντο ἐκ τῆς Φθιώτιδος: ἰδόντες δὲ ἐγένοντο Δαναοῦ γαμβροί. Quare Φθίος Archander ex loco, unde venerat. Memini Φθίων τοῦ Ἀχαιοῦ ex Stephano in Ἑλλάς, Archandri patrem Phthium minime. Quem tandem sequemur, Pausaniam, an Gronovium? WESS. — Potuerat tamen Gronov. auctoritate Stephani sententiam suam tueri. S.

CAP. XCIX. 3. κατὰ τὰ ἥκοντα) Non erat cur hoc spernerem. [Nempe τὰ, quod olim aberat editis, dedere codd. Arch. Vind. Pass. Ask. Paris. B. quibuscum faciunt alii Paris. et F.] Tale κατὰ τὰ ὄρα ex schedis, IV. 76.; tale κατὰ τὰ συνθήκων VI. 88., et in mssis V. 112. nec diversum erat κατὰ τὰ ἰδόντα V. 12. [V. 11 extr.] quod Medic. mutavit. Scripsi quoque [l. 4.] τὸν Μῆνα, τὸν πρ. βασιλ. obsecutus membranarum, et narrationi c. 4. WESS.

5 seq. οἱ ἱππεῖς ἔλθον, τοῦτο μὲν, ἀπογοφρωῶσαι) Et hic duobus utor mssis; qui incongruo, quod vulgata post se trahebat, bene medentur. Probe novi, τοῦτο μὲν post pauca [l. 17 seq.] recurrere, quae repetitio non insolita, sicuti VI. 114. 122. 126. atque alibi. [Scil. huic τοῦτο μὲν, respondet illud τοῦτο δὲ, quod l. 22. legitur: quia vero nimis longum hinc est intervallum, repetitur interim τοῦτο

μὲν L. 17 seq.] Maior difficultas τὸ ἀπογεφυῶσθαι urget; cui tollendae quid Gronovius inpendarit, notatu patefaciunt. Pontes, quibus Memphim rex separaverit, non bene disputationi narrationique conveniunt. Quam ob rem Reiskius ex Medicei inserto καὶ deficere quaedam opinatus, τοῦτο μὲν retingit ἀπὸ τε θυῶσαι τὸν ποταμὸν καὶ κτεῖσαι τὴν Μίμφιν, oggesta mole, velut foribus oppositis, fluvium exclusisse, et Memphin condidisse. Verum copula illa sublestae fidei est, damnata a plerisque libris, et propterea inducta. Hesychii ἀποθυρούμενος, ἀποκλεισμένος, foribus exclusum, quales in Comoediis saepe commissatores, indicat, et insolente translatione amni adcommodatur: mitto citra necessitatem et schedas addita alia, nec aegre fero doctam istam operam. Mihi lenior conmodiorque videbatur medicina in ἀποστεινυρῶσθαι. Docuit Galenus in Hippocrat. de Morb. Vulgar. p. 456. στεινυρὸν Ionibus tantumdem esse ac στενὸν, et στεινυρῶσαι humorum vias occludere et arefucere, συναγαγὲν τῶν ὑγρῶν τὰς διεξόδους καὶ ξηρᾶναι: nec discrepat Erotiani iudicium; στεινυρῶσαι esse ait ἀποστεινῶσαι καὶ πυκνῶσαι τόπον τινα, ἐν ᾧ ὑγρασία ἔστι. Erit itaque ἀποστεινυρῶσαι τὴν Μίμφιν, eam sicciozem abducta aqua reddere, et in artum quodammodo cogere. Quorum utrumque abs Aegypto rege inchoatum et absolutum fuisse, scriptor exponit. Venerat, ut sollicitis plura solent, et ἀπογεφυῶσαι τὴν Μίμφιν in calamus et mentem. Sed nolo coniecturis indulgere nimium. Viderint peritiores, et Diodorum I. 50. addant. WESS. — Haec pererudite, ut solet, Vir longe doctissimus. At tanto nunc non opus erat molimine. γεφυρα, ut perspecte Schneiderus in Lexic. monuit, non modo de ponte proprie nominato dicitur, sed et de aggere, ut Iliad. i. 89. Et γεφυροῦν, non modo pontem iungere, verum etiam aggere complere, aut velut aggere obstruere, Iliad. φ'. 245. Sic isthmum Pindarus Nem. VI. 67. πόντου γεφυραν, et Isthm. IV. 34. γεφυραν ποταμάδα. Quare haud incommode ἀπογεφυῶσαι τὴν Μίμφιν intelligetur iactis aggeribus Memphin (a Nilo) secludere, et ab inundatione tutam praestare. Et percommode etiam καὶ particulam probati adiciunt codices. Scilicet: putares Memphin, utpote ad ipsum Libyae montem sitam, semper ab inundatione tutam fuisse: sed hoc etiam solum, in

quo *Memphis* condita; opere hominum in sicco positum est, et quidem antiquissimis temporibus, sub primo rege *Mene*, ut quidem sacerdotes Herodoto narrarunt. Verbum *ἀπογυφῶσαι* idem *Reiskius*, qui mutatum voluerat, haud multo post eadem notione, quam nos probavimus, defendens: „Hanc significationem, inquit, verbo inesse „posse, patet e simplici γίφωρα, quod non modo *pontem*, „sed etiam, ut *Homero* passim, intervallum inter binos „quosque aciei ordines notat. Hoc sensu verbum γυφωρῶν „simplex occurrit apud *Eusebium* in *Chronico*, ubi de „*Hadriano* sic tradit: Ἀδριανὸς ἐχέμασεν εἰς Ἀθήνας, μνηστὴς „τὰ μνηστῆρια, καὶ γυφωρῶσας Ἑλευσίνα, κατακλυθεῖσάν ὑπὸ „Κηφισσοῦ ποταμοῦ.“ Sic ille Vol. III. *Animadv.* in *Græcos* auctores, p. 106. S.

13. ὃς ἀπεργμῆνος μέν) *Negante* adposita voce ab eodem viro clar. [*Reiskio*] οὐ μέν scribitur. WESS. — Hanc conjecturam ille in *Animadv.* editis repetens, intelligit, unde exclusus *Nilus* non perluit. Equidem in vulgato nihil desidero. S.

CAP. C. 3. ἐν τοσαύτῃ δὲ γενεῇσι ἀνθρώπων) Hoc placuit. *Reiskius*, damnatis, quae *Miscell. Lipsiensia* habent, refingit, addito pronomine, ὧν ὀκτωκαίδεκα, labore, ut ego quidem censeo, frustraneo. Verius est, τόπερ τῇ *Βαβυλωνίῃ* turbari non oportuisse. De *Iosepho* vero quid dicemus aliud, quam haec negligentissime versasse, reginaeque *Nicaulae* sive *Nicaulis* inpegisse nomen, quo usum numquam fuit: non exagitabo hominem, satis poenarum doctissimo S. *Bocharto*, *Phalegi* II. 26. dantem. WESS.

6. τόπερ ἐν τῇ) *Ferri* nequit: pristina lectio, τόπερ τῇ *Βαβυλωνίῃ*, [quam *Gron.* mutaverat] revocabitur; nisi forte plures libri scripti *Mediceo* concinant: tum commode scribi poterit: οὐνομα ἦν --- τόπερ τῇ ἐν *Βαβυλῶνι*, *Νίταρμς*. VALCK.

11. καινοῦν τῷ λόγῳ) *Mirifica* peperit verbum illud commenta: si et ego aberravero, peccabitur intra spem veniae. Legitur in *Gloss. Herod.* Καινοῦν, τὸ χρήσασθαι λόγῳ καινῷ. Hinc sua transsumsit *Suidas*, cuius interpres: „Καινοῦν ap. *Herod.* significat novo quodam sermone uti:“ absurde. Utilior *Hesychii* nota: Καινίσαι, καινῷ χρήσασθαι, καὶ ἐγκαινίσαι. De *Perillo*, qui, *Phalaridis* iussu tauro inclu-

sus, artis suae opus teterrimum primus auspicatus est, ut scribit Valer. Max. IX. cap. 2. ext. 9. Callimachus fragm. cxiix. πρώτος ἐπὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν. Ab Herodoto potuit καινοῦν in eumdem sensum adhiberi, scribique: ποιησαμένην γὰρ μιν οἰκημα περίμηκας ὑπόγειον καινοῦν μὲν λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανήσασθαι: quod fieri curaverat spatiosum conclave subterraneum, verbo quidem auspicatam, sed revera alia fuisse meditatum. Alibi apud Herod. opponuntur πρόσχημα μὲν ποιούμενος, et ἰν νόῳ δ' ἔχων. Thucyd. VI. 76. ἤκουσιν εἰς τὴν Σικελίαν, προφάσει μὲν, ἣ πυνθάνεσθαι, διανοία δὲ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν: in quibus διανοία proximum accedit ad Herodoteum νόῳ. In talibus ubique permutantur προφάσις et λόγος. Pervulgatae sunt formulae, ut apud Latinos verbo et revera, λόγῳ μὲν sive λόγων μὲν, βουλομένης δὲ λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθές προφάσει, vel προφασιν μὲν, τὸ δ' ἀληθές. Postremum illud Maximo Tyrio restitutum voluit accuratissimus Marklandus, XXVII. 8. ubi minori molimine scribi poterit: ἐρᾶν φησι μὲν τοῦ ὄρωμένου, τὸ δ' ἀληθές ἐρᾶ κάλλους ἀληθεστέρου. VALCK.

Ibid. ὑπόγειον, καινοῦν τῷ λόγῳ) Praestet-ne ὑπόγειον anvulgatum, in Grammaticorum est controversiis. Operose litem examinaverat Coprogenius, quo de Suidas in Ἀνώνυμον. Hic molestum magis est καινοῦν τῷ λόγῳ. H. Stephani καινοῦν [in ora positum] alienum prorsus videtur: alii aut ἐγκαίνισαν praeferunt, aut καινίσαι μὲν λόγῳ, quem fere in modum Sophocles Trachin. 877. καὶ τι καινίζει στήνη. Editio patrocinator Scholiastes Passion. et Αἰξίων Herodoti auctor voce καινοῦν, adscribentes, τὸ χρησασθαι λόγῳ καινῷ, et ex illis Suidas: praetexuisse videlicet aedificio reginam novi quidpiam, ut Aegyptios videndi studio adliceret, quorum etiam vergit Abreschii sententia, Diluc. Thucyd. pag. 67. Fortasse invenietur, cui καινὸν τῷ λόγῳ, si color recepto constare non poterit, probabitur. Vide Berglerum in Alciphron. I. 9. WESS. — Comma, quod ante ὑπόγειον e superioribus editt. in nostram transiit, rectius delebitur. „Καινοῦν, ait Reisk. l. c. pag. 107. non satisfacit, „neque tamen reperio quod substituam.“ Violentam Toupii novationem (Emend. in Suid. P. III. p. 468. ed. Lips., pag. 193. ed. Lond.) ξεινῶνα μὲν λόγῳ, ante Borh. adoptans Larcher, suo idiomate sic reddidit, qu'elle déstinait en apparence à des festins. Infinitivum verbi, non

accusativum casum nominis substantivi, hoc loco posuisse Herodotum, ex universa orationis structura et ex sequenti verbo μηχανᾶσθαι intelligitur. Ego, vulgatam scripturam, satis et abunde firmatam videns, in eundem interpretatus sum sententiam, quam his verbis *Valla* expresserat, *per causam quidem novi operis*. Sic fere *Thucydides* III. 82. καινούσθαι τὰς διανοίας dixit, nova in usum vocata esse inventa, novas excogitatas rationes. Nempe regina illa, cameram istam subterraneam extrui curans, nil aliud prae se ferebat, nisi se novum quoddam et insolitum opus moliri. Sed nunc, ubi animadverto ad istam sententiam oportuisse ποιούμενην scribi in praesenti tempore, non ποιησάμενην in praeterito, recordorque subterraneam cameram non admodum novum fuisse apud Aegyptios inventum, in eam partem magis inclino, ut interpretationem probem quam *Valckenar.* in animo habuisse videtur, quamque planius *Schneiderus* in *Lex.* expressit: scilicet, prae se tulit regina, in augurare et dedicare se velle illam cameram. Consentaneum enim videri debet, καινούν idem atque καινίζιν valere. Simplex autem verbum καινίζιν vim habere compositi ἐγκαινίζιν, (i. e. καθιστοῦν, καθιερῶν, coll. *Polluc.* I. 12.) testimoniis *Callimachi* et *Hesychii* constat a *Valck.* citatis. S.

16 seq. ἴψαι εἰς οἶκον σποδοῦ πλῆν) Non dissimile Persarum supplicium ex *Ctesiae Persic.* c. 47. 50. 51. his admo-verunt *Corn. Pauw* et *Abresch.* [cf. *Valer. Max.* IX. 2, 6.] At illud, atrox admodum et crudele, vitae finem adferebat: Regina in cineres insiliit, ὅπως ἀτιμώμετος γίνηται, quo esset impunita. An ut poenam, quae ab Aegyptiis iminebat, voluntaria morte vitaret? [Sic videtur.] an ut sese abderet? Alterutrum sane malim, quam cum *Clar. Pauw* εἰς ὄχημα, in vehiculum cinere plenum, sufficere. Redolet enim recentius quidpiam. *WESS.* — Ad supplicium quod spectat apud Persas usitatum: de homine qui eiusmodi supplicio adiciebatur, *Ctesias Persic.* cap. 48. αἶτ, εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλεται καὶ ἀπόλλυται: rursusque cap. 51. ἐμβάλλεται εἰς τὴν σποδὸν: et cap. 52. ὁ δὲ (βασιλεὺς αὐτὸν) εἰς τὴν σποδὸν ἐμβάλλει. Quod vero in anonymi auctoris libello *de Mulieribus bellica virtute aut prudentia claris*, in *Bibliothek der alten Literatur* etc. Göttingae 1789. edito, p. 13 seq. *de Nitocri* ita scribitur, αὐτὴν δὲ εἰς οἶκον τι σποδοῦ πλήρης

ἐπίβλε, non idcirco sollicitanda constans librorum Herodotcorum scriptura, sed temere ibi πλήρης pro πλήρις positum. Caeterum conf. quæ ad c. 140, 3. notamus. S.

CAP. CI. 2. κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος) Platonis Politic. pag. 188. F. εἰ περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γινώσκοντες ex parte convenit, non omnino. Tentabat Reiskius κατ' οὐδὲν εἶναι λαμπρότητας, aut potius λαμπρότητος ἱχόμενόν τι. Quale quidem fulcrum si ad explendam structuram adescisceretur, non obluctarer. Potest certe dictio locum tueri, etsi rarior, huiuscemodi praesidio. Lege Abreschii Diluc. Thucyd. p. 690. WESS. — κατ' οὐδένα οὐδὲν εἶναι λαμπρότητος legendum commode suspicatur Benedictus in Act. Sem. phil. Lips. II. 289. Videtur tamen stare posse vulgatum: οὐδὲν λαμπρότητος, est nihil splendoris: κατ' οὐδὲν, fere nihil, tantum quantum nihil; quod gallice diceres autant que rien, vel à peu-près rien. Sic κατὰ comparationi inservit II. 10, 11. IV. 23, 11. IV. 181, 6. Rursus idem ac fere, circiter, valet II. 145, 14, 16 et 18. VI. 79, 6 seq. Orationis structura similis illa erat, c. 93, 11. ἀπορβαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κίχρων: ubi quidem κατὰ alia notione ponitur, ac possis ibi ad genitivum τῶν κίχρων intelligere τινὰς vel μέρος τι, sed rectius ibi pariter rationem constructionis hoc modo intelliges, ut statim cogites ἀπορβαίνουσι ὀλίγους τῶν κίχρων, spargunt granorum nonnulla, tum accedente κατὰ ad ὀλίγους, spargunt idemtidem granorum nonnulla, id est, spargunt grana minutis portionibus, spargunt paullatim grana. S. [6. ὕστερον δηλώσω) Vide cap. 149. S.]

CAP. CII. 1. τοῦ ἐπὶ ταύταισι γινομένου βασιλῆος) Trecentos et xxx. reges intelligit, quos ex commentariis nominatim sacerdotes adnumerabant, quorumque postremus Moeris. Diodorus quidem Sicul. I. 53. ἐπὶ γυναιξί, septem generationibus, Sesostrin Moeride recentiorem statuit, secutus alios; sed Nostri potior fides et auctoritas, quippe multo vetustioris ac seriem regum et successorum Sesostris ita nectentis, ut bene procedat. Pertinet huc elegans et operosa disputatio Ampl. Bouherii, Dissert. Herod. cap. 7. Iam cum Moeris annis ferme nongentis prius mortem cum vita conmutaverit, quam Herodotus in Aegyptum est profectus cap. 13., abierint praeterea anni circiter octingenti a bello Troiano ad eiusdem usque tempora, cap. 145. et

ab Hercule Alcmenae filio fere nongenti; consequitur his ex narratis manifesto, *Sesostrin* ne integro quidem seculo ante bellum Troianum vixisse, aequalem Herculi Alcmenae filio, vel paullo inferiore. Plura *Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 16. WESS.* — Neque vero diserte *Herodotus* ait, proximum *Moeridis* successorem *Sesostrin* fuisse: neque continuam regni Aegyptiaci historiam scribere constitutum illi erat, sed potiora solum quaedam momenta ex illa commemorare. *S.*

9. στρατιὴν πολλὴν τῶν λαβῶν) Aut e contextu τῶν videtur eiiciendum, aut in ἀστῶν transmutandum, quod malim. Ἀστροί, ἰγγινίς etiam dicti et ἰγχαίριοι. *Herodoto* sunt indigenae, lib. II. c. 172. III. 99. IV. 33. et 68. Opponuntur ἀστροί et ξεῖνοι II. 160. et III. 8. Potuerat *Sesostris* et in istam expeditionem nobilissimam ξείνους conscribere, nam iam ante sibi subiecerat Arabas et Libyas secundum *Diodor. Sic. I. 53.* et postea certe peregrinis usus est ad aedificanda templa, quibus inscribi voluit, ὡς οὐδεὶς ἰγχαίριος εἰς αὐτὰ μεμόχθηκε, eodem teste *Diodoro I. 56. VALCK.*

Ibid. στρατιὴν πολλὴν λαβῶν) Ab Aldo venit πολλὴν τῶν λαβῶν, deditque ansam doctis viris varia machinandi; quorum ego consilium laudare possum, operā non uti. Insititium vocabulum est et nulli usui, meritoque schedarum iudicio damnatum. Mox [l. 11 seq.] δεινῶς γλιχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας corrigitur a *Reiskio* μαχομένοις, sicuti περὶ ἐλευθερίας μαχισάμενοι I. 95.; neque enim γλίσσθαι περὶ τινος in sermonis usu versari. Atque hoc ego non nego: imo vero τῆς ἐλευθερίας γλιχόμενοι sunt in msto *Ask. VIII. 143.* Nec verbum tamen muto, aut praepositionem detraho: potest enim idem videri ac περιγλίσσθαι, et sunt aliorum, eiusdem notionis verborum, similes structurae, ab *Abreschio* conductae ad *Ph. Cattieri Method. pag. 86.* et *Diluc. Thucyd. p. 722. WESS.*

11. γλιχομένοις) Tueri voluit in hac sede vir eruditione clarus et humanitate: mihi, quod ipsius pace dictum sit, dudum placuit altera coniecturarum *Reiskii*, genuinumque videtur, δεινῶς μαχομένοις περὶ τῆς ἐλευθερίας: quae consuetudo *Herodoto* est aliisque scribendi ratio, verbo μάχισθαι similibusque praepositionem περὶ hunc in sensum passim adiungentibus. De multis pauca ponam *Herodoti: VII.*

135. εἰ ἐλευθερίας πειρήσαιο, οὐκ ἂν δόρασι συμβουλευέοις ἡμῖν περὶ αὐτῆς μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ πελίκῃσι. V. 2. ἀνδρῶν ἀγαθῶν περὶ τῆς ἐλευθερίας γινομένων τῶν Περνηθίων: optime Valla, pro libertate strenue pugnantes. Egregium de Graecis Persa testimonium dicit lib. VIII. cap. 26. οὐ περὶ χρημάτων τὸν ἀγῶνα ποιῶνται, ἀλλὰ περὶ ἀρετῆς. Anaximenes, Ion certe, apud Diogen. Laërt. II. 5. μέλλουσι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἴωνες Μήδοις καθίστασθαι ἐς πόλεμον. Si quando constiterit, quod vix opinor futurum, γλίχισθαι περὶ τῆς ἐλευθερίας etiam alibi reperiri, levis erit huius chartae iactura. Ceterum in gentium bellicosarum regionibus, quas statuit Sesostris, columnae fortitudinis ipsorum indicem habuerunt insculptum αἰδεῖον ἀνδρός: quod, a Diodoro monitum I. 55. non adnotavit Herodotus, memorans tantum τὰ γυναικὸς imbellium columnis indita. VALCK. — At verbum μάχεσθαι, si olim hic positum statuimus, quonam tandem vel casu vel consilio in γλίχισθαι mutatum fuisse putabimus? Retractavit dictum ipse doctissimus Valck. in Nota ad VIII. 143, 8. et tenendum h. l. γλίχισθαι statuit, sed abiciendam περὶ praepositionem. Sed et hoc quo iure facturi essemus, velim scire. Dicamus potius, verbum γλίχισθαι plerumque quidem cum nudo genitivo construi: id autem (quemadmodum aliis in verbis cum eodem casu constructis) fieri per ellipsin praepositionis, quam hic adiectam dedit Herodotus. S.

18. καὶ δὴ καὶ αἰδοῖα γυναικὸς προστιγράφει) Iosepho placuit haec narratio, plura inde derivanti, quam necesse erat, lib. VIII. Ant. c. 10, 3. Ferebant olim Margaretham, Danorum fortissimam reginam, simili exemplo in dedecus gentis Sueonum, veluti socordiam exprobrando viris, ea parte, quam in feminis natura tectam voluit, numum signavisse. Quam fabulam docte exploserunt Pontanus, Rer. Danic. lib. IX. p. 544. et Elias Brennerus, Thes. Num. Sueogoth. p. 20. WESS. — In Var. Lect. ad h. l. ubi Eustath. in Homer. p. 688. citatur, debebatur p. 668. qui locus in ed. Bas. est p. 537, 46. S.

CAP. CIII. 11. τῇ πλάνῃ αὐτοῦ ἀχθεσθέντες) Aliter Valer. Flaccus V. 420., quo de dissensu ad Diodori I. 55. WESS.

CAP. CIV. 1 seq. Φαίνονται - - εἰ Κόλχοι Αἰγύπτιοι)

Haec ut ambigua admodum examinavit *Theo*, ἐνὶ δὲ εὐθείᾳ, scribens, ὡς παρ' Ἡροδότου ἐν τῇ πρώτῃ· τισὶ δὲ καὶ Αἰγύπτου Κόλχοι, varie aberrans. De libro primo tacco; potest enim amanuensis esse peccatum. Magna culpa haeret in mutato vocabulorum ordine. WESS. — Si οἱ Αἰγύπτιοι praemisso articulo scripsisset *Theo*, excusari non posset; nunc vero vacat fortasse culpa, nec dissentit admodum a *Nostro*: cuius de *Sesostris* et de *Colchis* famam *Apollonius* etiam *Rhodius* secutus est, *Argonaut.* IV. 272 seqq. ubi in Scholiis nominatim etiam citatur *Herodotus*. S.

[6 seq. νομίζεν δ' ἔφασαν etc. Inserenda h. l. versioni nostrae latinae haec verba: Putare autem se, dixerunt *Aegyptii*, esse *Colchos* de exercitu *Sesostris*. S.]

12. Φοίνικες δὲ καὶ Σύροι) Lege Gronovii doctam observationem de discrimine τῶν Σύρων καὶ Συρίων. [Σύριοι, quando a *Syris* distinguuntur, proprie Cappadoces dicebantur; Σύροι, *Syriae* incolae, a mari mediterraneo usque ad *Euphratem*. Conf. *Adn.* ad I. 6, 3. et ad I. 72, 9. cum *Var. Lect.* ad I. 72, 9.] *Iosephus*, Σύρους τοὺς ἐν Παλαιστίνῃ populares suos intelligens, criminandi occasionem multis obtulit. Nota sunt certamina *Ramiresii de Prado*, *Marshami*, *Spencerique* pro *Aegyptiis* eorumque circumcidendi more antiquissimo; et pro *Iudaeis* *Th. Gatakeri*, *Herm. Witsii*, *Christ. Wormii* de *Corrupt. Antiq. Hebr. Vestigiis* lib. II. 10. p. 128. et *P. Ern. Iablonskii* *Prolegom. Panth. Aegypt.* Sect. VII. p. 13. Est sane *Wormii* disputatio in carpendo *Herodoto* nimia; neque ad redarguendum, si requiratur, difficilis. Nec absolve tamen *Nostrum*; quem *Iudaeorum* familiarem usum habuisse, expiscari non potui. *Phoenices Syrosque Palaestinos* non neglexit, eos innuens, qui loca regionis maritima habuerunt, quales *Philistaei*: at hos genitalia circumcidisse, a veritate alienum videtur. Lege *Samuel.* lib. I. c. XVIII, 25. et 27. quaeque ibi *Io. Clericus*. Hic vero strigilem criticam, asperime *Herodotum* radentem et lancinantem, *Guil. Jamesoni* ex *Spicil. Antiq. Aegypt.* c. 14. non posthabuissem, si modum servasset. Falli possunt scriptores atque in fraudem ab aliis indui. Dolo malo qui agunt, et consulto, ut alios circumscribant, mentiuntur, boni viri nomine digni non sunt. *Herodotum* falsa narrantem et rumore deceptum cognovi,

mendacem nondum. Eos ego non laudo, quibus volupe est, mortuos rodere, criminationibusque partim falsis, partim incertis, ut mendacii teneantur crimine, adurgere. WESS. — Consuli, praeter alios, de eodem argumento possunt Michaelis, in *Mosaïsch. Recht*, T. IV. §. 185. et qui ab illo citantur auctores. S.

20. ἀρχαῖον γὰρ δὴ τι φαίνεται ἰόν.) Idem atque superius ἀπ' ἀρχῆς, ab antiquissima aetate: quod verum esse constat. In Aethiopiibus censebantur Troglodytae, qui omnes παρὰ πλείους τοῖς Αἰγυπτίοις circumcidebantur, teste Diodoro III. 32. Usi et Homeritae in Arabia eodem fuerunt ritu, ex quibus hodierni Aethiopes sive Habessini. Vide Iobi Ludolfi *Histor. Aethiop.* lib. III. 1. et eiusdem *Commentarium*. Ἐπιμισγόμενοι Αἰγύπτῳ alii sunt, [nempe populi quos paulo ante nominaverat:] non Aethiopes. WESS.

CAP. CV. 2 seq. λῖνον μόνον οὗτοί τι καὶ Αἴγ.) Multa Gronov. pro Herodoto. Si liqueret, Aegyptios in lino elaborando, carminando, nendo, diversum quid a ceteris nationibus observasse, uti in textura c. 35, argumenti pondus causam magis premeret. Validius est, quod de consimili vitae instituto et sermone additur. Nollem autem, [l. 3.] καὶ παρὰ ταῦτα καὶ ἡ ζῶν πᾶσα καὶ etc. vir Celeb. sublata distinctione, aptasset arte. Perit ita vis ratiocinii ex lino; nec verum est, solos Aegyptios et Colchos linum tractasse. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. CVI. 1. Τὰς δὲ στήλας, τὰς ἴστας etc.) Sic praestat ex scriptis. Mutarunt scribae, quod ordo verborum insolentior videretur. Sic tamen V. 103. καὶ γὰρ τὴν Καῦρον, πρότερον οὐ βουλομένην, συμμαχεῖν, --- τότε σφί καὶ αὕτη προσεγγίνετο. Sophocles *Trachin.* vs. 287.

--- Τὰς δὲ δ', ἄσπερ εἰσορᾷς,
ἐξ ὀλβίων ἄσπερ εὐροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σε ---

Plura doctissimi viri I. Fr. Gronovius in *Senecam de Benef.* IV. 32. et Io. Davisius ad *Cicer. Disp. Tuscul.* I. 24. WESS. — Conf. *Adnot.* ad I. 86, 39. S.

[9. μέγας πῆκτος σπιθαμῆς) Valla, magnitudine quinam palmorum; quam interpretationem omnes Herodoti editores, absque animadversione repetierunt. Pariterque Larcherus, un homme de cinq palmes. Atqui non videtur

adeo pusillam effigiem significare voluisse Herodotus; cui parum etiam conveniebat inscriptio per pectus porrecta: nec per se credibile videri debebat, *Sesostrem* hunc (de cuius ingenio conf. c. 110, 2-5.) veluti nanum voluisse effingi. Nec vero id, quod dicentem *Herodotum* faciunt interpretes, verba eius declarant: nam *quinque palmi* non sunt *πίμπτη σπιθαμή*, sed *πίπτε σπιθαμαί*. Ut brevi absolvam. *σπιθαμή* est *dimidium cubiti*: itaque, quemadmodum v. gr. *τρίτον ἡμιτάλαντον* sunt *duo talenta cum dimidio*, et *ἰδόμεν ἡμιτάλαντον*, *sex talenta cum dimidio*, sic *πίμπτη σπιθαμή* sunt *quatuor cubiti cum dimidio*, sive *cum una spithama*. Atque ita hunc locum iam ante interpretatus eram, quam concordantem mecum animadvertissem *Didymi* apud *Priscianum* interpretationem, de qua supra in Adnot. ad I. 50, 19 seq. dixi. Conf. item ad I. 50, 13. notata. S.

12. *ἐκ δὲ τοῦ ὤμου ἐς τὸν ἕτερον*) Corrigitur *ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ τῷ ὤμῳ*, me invita: mox quoque [I. 15.] *ὅπλοισι τοῖσι ἰμοῖσι*, ex *Diodoro* I. 55. a *Galeo*, *Pawio*, *Reiskio*. Tu vide *Sophocleum* hoc, *Trachin.* 1057. *ὦ πολλὰ δὴ καὶ θέρμα καὶ λόγῳ κατὰ καὶ χερσὶ καὶ νότοις μοχθήσας ἐγώ*. Vertebat *Cicero* liberius, *Tuscul. Disp.* II. 8. *O multa dictu gravia, perperu aspera, Quae corpore exantllata atque animo pertuli*. Nam, ut in *Sophocle* καὶ νότοις μοχθήσας, quae *Davisii* conjectura, legerit, vix credo. Ecce aliud et propius quidem *Claudiani*, *Bell. Gildon.* vs. 115.

Ast ego, quae terras humeris pontumque subegi.

Quod idem est ac si *lacertis* dixisset. Non certe ex necessitate *Rubenius* et *Gebhardus* scribebant *numerus*, neque *iuvenis*, uti *Barthius*. Tuitus *Claudianum* est *Nostri* verbis, quae poëtae in animo fuerunt, vir magnus *I. Fr. Gronovius* *Diatrib.* in *Papin. Statium* c. 23. p. 128. Nunc video, *Cl. P. Burmanno* non admodum *Gronoviana* placere, nec *auto dicta*. WESS.

18. *Μέμνονος εἰκόνα ἐικάζουσι*) Antiquissima haec et prima statuae *Memnonis*, *Thebis* erectae, mentio, qua de *P. Ern. Iablonskii* singulari *Syntagmate* pererudite p. 30. Eam vero *Sesostri* colossum esse, *Pausanias* auditu etiam acceperat, *Atticor.* c. 42. p. 101. Negat *Noster*, nec sine ratione. Πολὺ τῆς ἀληθείης ἀπολείπεσθαι, sive τοῦ ἀληθοῦς, hinc habent *Procopius* *Bel. Pers.* I. 6. et *Agathias* *Sch.* II. p. 58.

v. Placuit et *Lysiae* Or. I. 5. *Euripidique*, *Helen.* vs. 1262. etc. WESS.

CAP. CVII. 2. πολίας ἀνθρώπους) Tacitum habere non debeo, πολίας, specimen Ionicae dialecti, *Homero* toties frequentatum, rediisse pristinam in possessionem. WESS.

11. τοὺς δύο ἐπὶ τὴν πυρὴν ἐκτείναντα) Anilis haec Aegyptiorum fabula. *Diodorus* insidias regi ad Pelusium structas a fratre insuper haud habuit; de regis liberis, supra pyram extensis, prudenter tacens I. 57. Ἐπ' ἐκείνων [l. 12.] ex indole Ionica *Vind.* et *Ask.* WESS. — Nempe (quod in *Var. Lect.* praetermiseram) ante *Wess.* perperam ἰφ' ἐκείνων edebatur, sphalmate typographico ex ed. *Steph.* 2. derivato: scripti nostri codices, puto item alii omnes, verum tenent. Paulo ante, pro καίόμενον, prave κείμενον est in *Arch.* et *Vind.* monente eodem *Wess.* in *Var. Lect.* S.

CAP. CVIII. 3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Haec si abessent, necessaria non censerem. Glossam redolent, ex superiore capite huc invectam. Eadem *Pawii* suspicio. Mox [l. 4.] ἰς ταῦτα ἐχρήσατο *Reiskius*, quae praepositio in simili verborum ordine saepe reticere solet. WESS. — Conf. ad II. 95, 9. notata. S.

3. τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο) Totidem atque eadem paulo superius leguntur verba c. 107. quo *Sesostrin* dixerat ἀνάγοντα πολίας ἀνθρώπους τῶν ἐθνίων, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο. Conf. *Diodor. Sic.* I. 55. V. 58. Hic prudentissimum Regem in vindicta de fratre sumenda scribit usum τῷ ὀμίλῳ τὸν ἐπηγάγιο: quae sane sufficebant: mihique adeo multo videtur verisimilius, quae his prostant subiecta, τῶν τὰς χώρας κατιστρέψατο, e praecedenti capite repetita a lectore, quam ab ipso *Herodoto*: sed, quae scripti Codices tuentur, in hoc quidem historico, saepius luxuriante, perpaucis videbuntur in marginem reiicienda. VALCK.

17. πλατυτέρῃσι ἐχέωντο τοῖσι πόμασι) Salsioribus. Πλατὺν, ἀλμυρὸν, *Hesychius*. Quam voci potestatem ex *Aristotele* atque aliis docte vindicavit *Is. Cásaubonus* in *Athen.* II. 4. [cap. 21. nostrae ed. p. 41. b. ed. Cas.] De *Chalcide Dicaearchus* c. 13. [in *Hudsoni Geogr. min.* vol. II. p. 19.] haec: ὕδατα ἔχουσα, τὰ μὲν πολλὰ, ἀλμυρὰ· ἐν δὲ ἡσυχῇ μὲν

ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χεῖρὶ ὑγμένον καὶ ψυχρόν: *Subsalsam aquam* verborum series et usus postulat. Namque *H. Stephanum*, ὑπόπλατυ corrupte legi atque ὑπόπαχυ esse debere opinantem, ratio fugit. WESS.

18. ἐκ φρέατων χρεώμενοι) Ne hoc quidem, ἐχρήστο -- χρεώμενοι, videtur Herodoteum, verum potius natum ex errore proclivi describentis: ἐκ φρέατων ἀρύμενοι vel ἀρυτόμενοι, ex puteis haurientes, forsitan scriptum fuerat olim. Dubium est, quam verbi formam adhibuerit. lib. VI. c. 119. vulgatur ἀρύσσονται ἐξ αὐτοῦ, nempe τοῦ φρέατος, ubi ἀρύονται, aut ἀρύονται scribi potuit. Quid sint πλατύτερα πόματα, vel ὕδατα πλατύτερα, disci potest e *Casaub. Anim. in Athen. II. c. 4. De Aegypto loquens Plutarch. de Is. et Os. §. 40. πᾶσαι*, inquit, *πηγαὶ καὶ φρέατα πάντα* --- ἀλμυρὸν ὕδωρ καὶ πικρὸν ἔχουσιν: memorat et *Diodorus ὕδατα* --- *πιυρᾶς ἀλμυρίδος ἔχοντα γαῖσιν* lib. III. c. 39. VALCK. — Ad *Aristot. Meteorolog. lib. II. c. 3. T. I. p. 556. n. et e. ed. Duval.* provocaverat *Casaub. ad Athen. I. c. Vinum* vero *πλατὺ* memorans *Aretaeus*, de *Cur. Morb. acut. II. §. p. 101. ed. Boerh. amarulentum* dicere videtur; salsum enim saporem quod habeat vinum, nullum equidem novi. Frustra vero fuisse *Petri Petili* et *Hudsoni* operam, quorum ille apud *Aretaeum* *παχύς* pro *πλατὺς*, hic vero apud *Dicaearchum* *ὑπόγλυκυ* legendum censuit, satis adparet. S.

CAP. CIX. 4. ἀποφορὴν ἀποτελεῖν) *Diodori Sesosis* devictos Aethiopas coëgit φόρους τελεῖν, ceteras, quas subiugavit, gentes quotannis κατὰ δύναμιν δωροφορεῖν, [lib. I. c. 55.] sed de Aegyptiorum ἀποφορῇ tacet *Diodorus*. *Herodotei* Codices si variant, vix, opinor constitui poterit, utrum scribendum sit ἀποφορὴν οἱ τελεῖν, an ἀποφορὴν ὑποτελεῖν, an quod *Mediceus* praebet, ἀποτελεῖν: quando singula reperiuntur in talibus. Huc pertinet in *Glossar. Herod. Ἀποφορὴν*: quod hic tributum notat, τὸ ὑπὸ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχουσιν ὑποτελούμενον. Vox quidem Atticis satis est usitata; nam Athenis sic merces dicebatur, quam heris praestabant servi; quam in rem sufficiunt *Valesio* notata ad *Harpocr.* Nunquam tamen, quantum recorder, scriptoribus Atticis ἀποφορὰ tributum illud vocatur, quod Atheniensium reipublicae quotannis pendebant οἱ σύμμαχοι, quos vocabant, sive αἱ πόλεις, vocabulo minus invidioso

dictum *σύνταξις*. Hoc quum hominibus harum rerum gnaris sit notissimum, mirum est, apud *Harpocrat.* in voc. *Σύνταξις* ab *Aldo* usque per editiones ista fuisse propagata: *ἔλεγε δὲ ἑκάστους Φόρους συντ.* quae prostant et apud *Suidam*: quum absque controversia hunc in modum corrigi debuerant, *ἔλεγον δὲ καὶ τοὺς Φόρους Συντάξις*: atque ita scribendum etiam apud *Etymologum*. Sensit vitium *Andr. Doumaeus*, cuius vid. *Praelect. in Demosth.* Philipp. de Pace p. 118. VALCK. — ἀποτελείειν receperat Gron. *ἰπὶ τεταλείειν* revocavit *Wess.* conf. V. 49, 35. 82, 18. 84, 2 et 5. S.

[9. κατὰ λόγον τῆς τεταγμένης ἀποφορῆς τελείας) Est qui ἀποφορὴν malit: non ego. Intellige μέρος τῆς τεταγμ. ἀποφορῆς. S.]

10. δεξιὴ δὲ μοι ἰντεῦθεν γιωμετρὴν etc.) Duce hac in re *Herodoto* plerique utuntur, quos *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VII. 11. adnumeravit. *Suidas* in voc. edoctos eam *Aegyptios*, ait, ἐκ τοῦ ἀπλήτου τῆς γῆς καὶ τῆς διαίρεσιως τῶν χώρων: qui si ἀστάτου τῆς γῆς, aut simile quid scripssisset, rectum fortasse tenuisset. Inventa enim haec ars est, tempore, quo *Nilus*, plus aequo crescens, confudit terminos possessionum; ad quos innovandos adhibiti sunt *Philosophi*, qui lineis dividerunt: inde *Geometria* dicitur. Sic *Servius* in *Eclog. Virgilio* III. 40. *WESS.*

11. πόλον μὲν γὰρ καὶ γνώμονα καὶ etc.) Non imprudenter haec ursit *Leo Allatius* de *Mensura Temp.* cap. iv. 34. ut τῶν ὥρῶν horarum usum et nomen antiquius esse vinceret, ac vulgo doctissimi viri censuerunt. De voce πόλον alia lis. *Pollux* IX. 46. πόλος et ὥρολόγιον nonnullis idem fuisse, significat. Itaque πόλος prius dicebatur, quod postea ὥρολόγιον. Hoc placet *Scaligero*, et firmatur ad *Manilium* III. 434. In alia abit, longa et ambigua disputatione, *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 448. Ego cum *Scaligero* facio. *WESS.* — *Larcherus* γνώμονα quidem horologium solare intelligit, πόλον vero, coeli quem vulgo polum vocamus. Rectius alii et polum et gnomonem instrumenta h. l. intelligunt astronomica, alterum indicantibus anni vicissitudinibus inserviens, alterum diei partibus. Sane et apud *Polluc.* l. c. et apud *Athen.* lib. V. p. 207. f. instrumentum polus est, non coeli cardo. Caeterum conf. *Menag.* ad *Laërt.* II. 1. et *Bailly Hist. de l'Astronomie ancienne* p. 384. S.

CAP. CX. 2. *μνημόσυνα δὲ ἐδίκετο*) Ut donarium forent et monumentum vitati periculi c. 107. memorati. Sic *Diodorus* I. 57. qui de Dario et mota illi ἀπὸ τοῦ ἱπῆος Vulcani controversia non dissentit. Certe in *Coisl. Diodori* et *Mutinensi* Cod. *ἱερὺς*, in aliis ἀρχαῖοις, frequenti mutatione, neque iniusta, ut alibi monitum. WESS.

[12. *ἰστάναι*. Commodius foret *ἰστάναι* vel *στῆναι*, stare. Nunc ad activum *ἰστάναι* intelligendum *ἰστάναι* αὐτὸν ἀνίσθημα vel ἀνδριάντα. S.]

CAP. CXI. 2. τὸν παῖδα αὐτοῦ Φερῶν) Hoc an Φερῶνα malueris, parum refert. *Eusebio* dicitur Φαραῶ *Chron.* p. 7. *Diodoro*, *Sesostris*, [sive, ut ille scribit, *Sesoosis*,] titulo paterno. Si verum est, quod aliunde constat, regum Aegyptiorum commune nomen fuisse *ἡγῆρα* *Pharao*, uti in Hebraeo codice scribitur, sive *ΦΟΤΡΟ* aut *ΦΕΡΟ*, quomodo Coptorum vetere sermone; nuncupari utique *Pharao Sesostris* potuit, sicuti *Pharao Neco*, et *Pharao Hophra*, qui *Necos* et *Apries* hac in *Musa* c. 158. et 161. WESS.

20. Ἐμπερὴ βῶλος) Habet hinc *Steph. Byz.* in voce. *Diodoro* Ἰερὴ βῶλος et κόμη, sive vicus, ipsius-ne an librarii culpa, in dubio est. Minime vero ambiguum, sumsisse omnem istam fabellam lib. I. 59. hoc ex loco. WESS.

CAP. CXII. 4. τοῦ Ἡφαισθηίου) Disputabant Grammatici περὶ τῶν τιμενικῶν, utrum Ἡφαισθειον, an Ἡφαιστιον, (quod in *Ask.*) melius esset: dignaque res visa *Eugenio*, aequali *Imp. Anastasii*, ut singulari commentario illustraretur apud *Suidam* in voce. In *Edd.* ac scriptis Graecorum libris discordia observatur insignis, modo *Διονύσειον*, nunc *Διονύσιον*, et hoc de genere alia. Copiam ingentem congegit ad *Dionis Cassii* lib. IV. p. 606. vir eruditissimus. *Castra* autem *Tyriorum* [l. 7.] non neglexit *Gronov.* quibus similia *Iudaeorum castra* in *Augustamnica Aegypti* provincia *Notit. Imp. Orient.* p. 204. sive *στρατόπεδον Ἰουδαίων*, *Iosephi Antiq.* XIV. 8, 2. Adde infra c. 154. WESS.

11. καὶ δὴ καὶ ὅτι ξείνης Ἀφροδ. ἐπαυνύμιον) Si foret ὅτι εἰ ξείνης etc. uti *Reiskius* coniicit, ἐπαυνύμιον protectius esset, idemque ac ἐπαυνύμια: alioqui ἐπώνυμον (de quo praeclare *Stanleius* in *Aesch.* VII. *Theb.* vs. 138. et *Hemsterhusius* ad *Luciani Dial. Mort.* IX. 1.) non movendum. Potuisset et διαστῆθαι se tueri, Ionum augmenta saepe spernentium

adsuetudine. Cetera omnia servo, nihil demutans. Vide tamen *Miscell. Lips. Vol. VII. p. 639. WESS.* — Ἐπανύμιον, i. q. ἱπώνυμον, scil. τὸ ἱερόν. Etiam *Pindarus ἱπωνύμιος* pro communi ἱπώνυμος usurpavit, *Ol. X. 95. et Pyth. I. 58. S.*

CAP. CXIII. 5. εἰς τὸ Αἰγυπτίον πέλαγος) Emendat vir doctus εἰς τὸ Κυπρίων πέλαγος: id Sidonem fluctibus adspargere, de qua c. 116. neque aliud ac Sidonium esse mare. Factum nollem. *Aegyptium mare* Plinio *H. Nat. II. 68. et Nostro* illud est, quod *Aegyptum*, et utrimque vicinas oras adluit. Neque *Strabo* dissentit, *Carpathium Aegyptio* committens, huic *Creticum et Libycum* lib. X. p. 748. A. et II. p. 187. in *Issico et Pamphylio sitam esse Cyprum*, συνάπτουσαν τῷ Αἰγυπτίῳ πελάγει. Addit p. 182. D. maris *Aegaei sinum συγκαίμενον* esse ἐκ τοῦ Αἰγυπτίου πελάγους, καὶ τοῦ Παμφυλίου καὶ τοῦ Ἰσσημοῦ. Quae quidem pro *Herodoto* abunde sunt. *WESS.* — *Strabonis* testimonia leguntur p. 488. B. 125. D. et 121. D. ed. Cas. S.

8. εἰς Ταριχίαις) Ionico flexu Ταριχινίαις dabunt forte codices. Supra c. 15. μέχρι Ταριχινίων legebatur in msto Galei. Quando nomen est urbis, Ταριχία scribendum censebat *Salmasius. VALCK.*

9. Ἡρακλῆος ἱερόν) Canobi suburbio *Heraclium [Heracleum]* ab *Herculis* hoc templo nomen est in *Strabonis* XVII. p. 1153. A. [p. 801. B. ed. Cas.] Ipse *Hercules* in oraculi responso Κανωβιεύς apud *Pausan.* *Phocic. c. 8. p. 830. et eius cultus* in *Taciti Ann. II. 60.* Iam quae consequuntur, servos eius in tutela fuisse docent; quorsum et *Hebraeos* refert, dira *Aegyptiorum* servitute pressos olim, *Paul. Ern. Iablonskius* Diss. ultima de terra Gosen p. 101. conjecturâ admodum incertâ. Illud autem ὅτι ἀνθρώπων converti in ὄτιν, uti mssti lib. IX. 82. plures, posset, nisi tertium *Noster* casum in similibus adamasset. Loca *Herodoti* studiosum fugere non possunt, et coacervavit doctissimus *Raphelius* ad *Epistol. Paulli ad Ephes. I. 3.* Porro ἐπιλάβεσθαι *Arch.* non est absurdum. *WESS.*

19. τῷ οὐνόματι ἢν Θῶνις) *Homero* Θῶν, Θῶνος. *Aegypti rex* Θῶνις est *Aeliano* *Hist. Anim. IX. 21. et Criticis* in *Nicandri Ther. vs. 312. poëtae* Θῶνις ἐν ψαμάθεισιν ἀβήτατο explicantibus de serpente *haemorrhoo*, cui Θῶνις a loci *Herodot. T. V.*

rege titulus fuerit. Multo rectius, ut ego quidem cen-
seo, Θώνιος patrius erit casus, et ψάμαθοι Θώνιος arenosus
Thonidis praefecturae tractus. WESS. — Apud Diodor.
Sic. I. 19. Θώνιος est oppidi maritimi in Aegypto nomen. S.

CAP. CXIV. 12. ἵνα εἰδῶ ὃ τι κοτὶ καὶ λίξι) Nolo tot
membranis obniti. Alioqui ἵνα ἰδῶ defendi potuisset. [At
ἰδῶ saltem scriptum oporteret.] Tale Sophoclis Oed. Colon.
943. λῆξαθ', ὡς ἰδῶ τὸ πᾶν οὐ χάριν δειν' ῥῆξα θάσσειν: [vs. 889.
ed. Brunck, ubi quidem εἰδῶ ex msstis recepit Editor.] et
Ciceronis pro Arch. c. 8. vidi hunc dicere. Critici praeterea
ad Nicandri Theriaca ὀρῶ οἶα λίγεις, exemplum αἰσθήσεως
ἀντὶ αἰσθήσεως ponunt, non neglectum a Barthio in Statii
Theb. II. 100. Adde Cl. Oudendorpium ad Lucani I. 255.
WESS.

CAP. CXV. 15. ἔσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθῆντες)
In simili fluctuum et ventorum procella receptius ὑπο-
λαμβάνεσθαι est. Sic VIII. 118. πλόντα δὲ μιν ἄνεμον Στρυμο-
νὴν ὑπολαβεῖν: et VII. 170. quibus hanc ad rem locum
contribuit Cl. d'Orvillius in Chariton. p. 269. Aliud Plato-
ni placuit Phaeton. p. 58. B. ἔταν τύχῳσιν οἱ ἄνθρωποι ἀπολα-
βόντες αὐτούς: et Philostrato Heroic. c. 19. p. 741. πᾶν ἄν-
θρωπος τὴν ναῦν ἀπολάβωσι: ubi Salm. et Gruter. ἀποβάλλωσι,
nulla urgente caussa. Vide ibid. p. 748. et Uraniam No-
stri c. 108. WESS.

18. παρὰ τοῦ etc.) Hic egregia codicis est Medicei lectio,
παρὰ τοῦ σιωποῦ ξίλου τὴν γυναῖκα ἤλθες. VALCK. — For-
mulae istius, παρὰ γυναῖκα ἔρχεσθαι vel φοιτᾶν, et similium
plura ex Nostro exempla conguessit Gronovius. In his V.
70, 5. II. 66, 10. II. 111, 14. III. 69, 23. IV. 1, 16. VI.
68, 7. S.

20 seq. οἷχται ἔχων ἐκλήψας) Placet elegans Reiskii con-
iectura, οἷχται λειχίων ἐκλήψας. VALCK. — Potuerat
medium vocabulum [ἔχων] sine damno abesse, uti c. 118.
τὰ οἷχται κλέψας, si per msstos stetisset. Cl. Reiskius οἷχται
aut λειχίων eius in locum sufficit, non utique ignarus Hero-
doto verbi et participii istius usum in deliciis fuisse. Me-
mini ad superiorem librum nonnulla posuisse. Vide nunc
Alcidamantis Declam. in Palamed. p. 186. [in Reiskii Orato-
rib. Graec. vol. VIII. p. 72 seq.] In praecedentibus [ad verba
παρὰ τοῦ etc.] erudita Gronovii exstat opera. WESS. —

Coniecturam istam, neutiquam necessariam, idem Reiskius in Animadverss. editis silentio pressit. Quamnam Adnotationem ad superiorem librum positam hic spectaverit Wesselingius haud scio, nisi illa sit quae ad I. 37, 7. refertur, ubi de periphrastico praeterito agebatur, quale illud est ἀποκληθείας ἔχεις, et similia complura. At hoc quidem loco diversa ratio est: nec enim tam iuncta intelligi debent ἔχων κλέψας, quam οἰχται ἔχων, nempe οἰχται ἔχων αὐτήν: quemadmodum ἐρχομαι ἔχων est adfero; et ἀπαιρῶ ἔχων, aufero, proprie ab eo tecum sumens; similiaque alia satis obvia. S.

28. ἐς ἄλλην τινὰ μεταρμίζεσθαι) Arch. μεταρμίζεσθαι singulare est, neque recordeo de navigatione, aliorum instituenda, simpliciter collocari. Μεταρμίσθεις ἐν τῷ πύλαγῳ Thucyd. VII. 16. et μεταρμίσσαι τὴν ναῦν εἰς τὸ πύλαγος Philostrati Vit. Apoll. VI. 12. p. 250. et alia de hoc genere, non bene respondent. Μεθαρμίζεσθαι haud spreuit Euripides Medaeae vs. 255. et 443. sententiā tamen translata. WESS.

CAP. CXVI. 1. Ἑλένης μὲν ταύτην ἀπείξιν etc.) Sylabā repetitā scriberem ταύτην τὴν ἀπείξιν. Helenam Euripidis legerat, ni fallor, Herodotus. Herodotea certe Philostrato obversabantur de Helena scribenti, tum alibi, tum praesertim in Heroicis, p. 694. VALCK. — Saepe vero post οὗτος et huius declinata articulum omittit Noster, quem atticus scriptor non neglecturus erat. S.

4. ἐς δὲ μετῆκε αὐτόν) Vallae Latina, in quem (sive ex Gronovii correctione, in quod) eum transtulit, incongrua sunt, et turbas cient. Reiskius ἐς δὲ aut delendum, aut in ἐς τέλος conversum voluit, me invito. Verti debuerat, quare eum missum fecit sive neglexit: supra I. 115. οὗτος δὲ -- λόγον εἶχε οὐδὲνα ἐς δὲ ἔλαβε τὴν δίκην, quapropter poenas dedit. WESS. — Possis ἐς δὲ intelligere quasi esset ἐς δὲ ἀπιδόν, quod respiciens, quo respectu, i. e. quā causā. S.

6. δῆλον δὲ, κατὰ γὰρ etc.) Distinguit scribitque Reiskius: δῆλον δὲ· κάρτα γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰνδαδί (καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνιπρόδισι ἰωυτὸν) πλάνην etc. cui de punctione non admodum refragor. Guil. Budaeo Comment. Gr. Ling. p. 418. [p. 806 extr. et seq. ed. 1548.] eadem fuit animi sententia. Agnosco praeterea κάρτα et κατὰ in membranarum permisceri nonnunquam, cuius nullum hic quidem vesti-

gium. Mihi κατὰ ex Ionum et Nostri sermone non diversum aliudve ac καθά. Id si probes, non eget tali auxilio Herodotus; nedum ut dictum intelligas pro κατάδηλον δὲ ἐποίησι etc. uti Abreschius Diluc. Thucyd. p. 794. suspicabatur. WESS. — Scilicet olim post ἑαυτὸν non incisa erat oratio; recte vero comma interposuit Wess. Equidem cum Reizio, ut suaserat Reiskius, verba ista (καὶ - - - ἑαυτὸν) parentheseos signis inclusi: intelligoque etiam, commode me facturum fuisse, si δῆλον δέ' cum paulo maiore distinctione scripsissem. Iam κατὰ haud dubie ionica specie ponitur pro eo quod communi lingua καθά vel καθ' ἑστ, atque idem fere ac ὡς sonat, ut, quemadmodum, prout, quatenus, sicut I. 208, 4. II. 6, 3. III. 86. 2. pro quo alibi κατὰ τὸ ait, qua de formula ad II. 99, 3. dictum est. At ne sic quidem difficultate caret h. l. sermonis consecutio: nam ab hac particula κατὰ incipit protasis quaedam, cui quae respondeat apodosis haud satis adparet: quare etiam Reiskius in Notis mssis ad Wess. missis κατὰ in κατὰ mutandum censuerat. Ego vero, quoniam κατὰ idem atque ὡς valet, videndum puto, ne sit simillima huius structurae ratio atque illius, cuius plura exempla ad I. 58, 7. congressi: nisi quod pro infinitivo, qui ibi in elliptica apodosi ponitur, hic dein ait ὡς ἀπενίχθη ἄγων, quod quidem perinde est ac si dixisset ἀπενίχθῃναι ἄγοντα. Quae si cui minus placet ratio, dicendum fuerit cum eodem REISKIO in Animadverss. editis ad hunc locum p. 108. „Apodosin verborum κατὰ γὰρ ἐποίησι esse demum in illis „verbis, quae infra leguntur, (I. 24.) ἐν τούτοις τοῖς ἔπει „δηλοῖ etc. hoc sensu: nam secundum illum modum, quo fictos „a se errores Alexandri exposuit; (nusquam autem se retractat) - - - illo itaque modo illisque verbis declarat sibi non „ignotum fuisse Alexandri ad Aegyptum appulsum.“ Miratus sum vero, de verbi ἀναποδίζειν usu, et de notione qua illud hic accipiendum, a doctissimis Interpretibus, et in adstruendo rariore verborum usu alioqui diligentissimis, nihil hoc loco notatum reperiri. Nam verissima quidem videtur Vallae interpretatio, nec usquam alibi retractat, quam omnes etiam tenuerunt interpretes, eadem puto ratione qua gallice se retracter usurpamus, id est, diversum vel contrarium dicere eius quod semel diximus. Atqui nullum

alium vel Nostri locum vel altus cuiuspiam scriptoris aut legere memini aut prolatum reperio, quo ista notione usurpetur hoc verbum: et apud Nostrum quidem non modo lib. V. cap. 92, 102. longe diversa notione positum est, verum etiam hoc ipso loco Guil. Budaeus, a Wess. citatus, sic interpretatur „et nusquam alibi se ipsum revocavit, id est, nusquam id iterum dixit.“ Pariterque H. Stephanus in Thes. T. III. p. 517. f. „se ipsum revocavit, pro iterum idem dixit.“ Schneiderus vero in Lexic. crit. alterum Herodoti locum citans, hunc quidem silentio praetermisit. Caeterum eandem famam de Helena in Aegypto retenta, non Troiam a Paride abducta, secutus est Euripides in cognomine fabula. Conf. Fabric. ad Sext. Empir. VII. 180. S.

10. ἐν Διομήδους Ἀριστίῃ) Auctoritate Codicum destituito non requirerentur ista. Sunt subiecti versus ex Iliad. Z'. 289. et seqq. Διομήδους ἀριστία vocabatur a Grammaticis Ilias E. in qua meminit in transcurso Poëta Alexandri, naviumque architecti Pherecli: sed hoc nihil ad Herodotum facit, Homerum etiam alibi commemorantem, nuspiam tamen appellationes, quibus Homerei carminis diversas insignivere partes Grammatici. Primus forte Plato meminit Νηϊάδας Odyssaeae in Minoë p. 319. D. Ceterum in Aegypto permansisse Menelaum censuit Dion. Chrys. Or. XI. p. 188. c. atque id ipsum obscurius indicatum ab Homero. VALCK. — Non patitur constructionis tenor, ut abiiciantur ista verba. Iliadis librum quintum sequioris aetatis Grammatici Διομήδους Ἀριστίαν inscribentes, sexto libro alium titulum fecerunt. Intelligi autem par est, antiquitus carmen illud, quod Διομήδους ἀριστία inscriptum erat, sextum etiam librum esse complexum. Conf. Wolfii Proleg. ad Homer. p. CVIII. et Heynii Obs. ad Iliad. ζ'. 289. et ad ε'. princ. S.

[15. ἐν Ὀδυσσεΐ) Odyss. δ'. 227 seqq. et 351 seq. S.]

CAP. CXVII. 1. Κατὰ ταῦτα) Cum his non cohaeret δὲ λαοί. Lineolâ tantum adiectâ scribi posset: Κατὰ ταῦτα - - δὲ λαόν, ὅτι οὐκ Ὀμήρου τὰ Κῦπρια ἔκπαι ἴσται: Ex istis versibus, postremo potissimum loco, manifestum est: δὲ λαοὶ servari poterit, si scribatur: Καὶ ταῦτα δὲ τὰ ἔκπαι, καὶ τοῖς τὸ χωρίον. Sed nimis forte suspiciosus in Herodoto

miror equidem τὸ χωρίον. Veterum loca quae dicimus, recentiores inprimis Philologi Graeci non tantum ῥήσεις, et χρήσεις, et μαρτυρία dicebant, sed etiam χωρία, vel τόπους. Sic saepe Scholiastae et Eustathius: item Athen. XV. p. 671. r. Ἀριστάρχος ἐξηγούμενος τὸ χωρίον. Lucian. T. II. p. 17. [Quomodo conscr. Hist. c. 12.] τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, libri, quem scripserat, locum: in Act. Ap. Lucae vii. 32. ἡ περιχὴ τῆς γραφῆς, locus est de istis, quae γραφικὰ χωρία, S. S. loca vocantur in Epist. Ignatio inscripta p. 99. τέπον habet et alibi Lucas Eu. iv. 17. Sed neutrum hunc in usum adhibitum inveni apud Scriptores, qui rebus Graecorum florentibus viguerunt, ubi Poëtarum excitant antiquorum loca, praeterquam hic ap. Herod. et in uno loco Xenophontis Ἀπομν. II. [c. 1, 20.] p. 429, 35. Illic Epicharmi trochaico: Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰ γὰρ οἱ διαί: (quo modo scribendum e Stobaeo p. 198, 48.) subiiciuntur ista: καὶ ἐν ἄλλῳ δὲ τόπῳ Φησὶν Ὡ πονηρὴ, μὴ τὰ μαλακὰ μῦθοι, μὴ τὰ σκληρὰ ἔχρη: quae, nimium vexata, trochaicum etiam optimum efficiunt. Sed si qui Socratis supersunt amatores, hos rogo, Socrati-ne congruant ista vel Xenophonti, an recentioris aevi Philologo, qui ad priora totam illam periocham καὶ ἐν ἄλλῳ δ. τ. φ. Ω. π. retulerit? VALCK. — Valckenarii coniecturam secuti Reiz. et Borh. l. 2. δῆλοι ὅτι οὐκ Ὀμήρου cdiderunt; et ex Reiziano exemplo δῆλον, me imprudente, in nostram transiit editionem. Cuius novationis in Var. saltem Lect. mentionem facere debueram; nam δηλοῖ, consentientibus mssis omnibus et editis, tenuerat *Wess.* tenuitque etiam prudentissimus *Schaefer*. Nec vero, cur mutaretur, idonea caussa fuit: nam si haud ita commode, ut paulo ante, (c. 116, 24.) intelligi h. l. posse putaremus, δηλοῖ Ὀμηρος vel ὁ ποιητής, declarat poëta; nihil impediebat, quo minus idem verbum hic intransitive et impersonaliter acciperemus, clarum est, adparet, quemadmodum IX. 68, 1. ac fortasse etiam alibi: similiterque διέδεξε, II. 134, 16. III. 82, 17. et ἐδήλωσε apud Xenoph. Memorab. I. 2, 32. et Cyrop. VII. 1, 50. iam, quod ait καὶ τόδε τὸ χωρίον, et hic locus, intelligit *Larch.* cum *Valck.* duo versus postremo citatos, sic vertens: Ces vers du Poëte, et principalement les deux derniers, prouvent etc. Atqui Homericos illos versus de Menelao in Aegypto retento

opportune quidem praemisit Herodotus narrationi isti sacerdotum Aegyptiorum, quam cap. 118. et seq. relaturus erat: nec vero ex eisdem versibus, prae reliquis quos ante adposuit, maxime efficitur id, quod hoc cap. de *Cypriorum carminum* auctore obiter ostendere vult. Itaque τὸ δὲ τὸ χωρίον, si modo genuina Herodoti haec verba sunt, intelligi debet ille *Poëtae locus*, quem proxime Herodotus extremo capite superiore respexit, quem iterum paulo post diserte indicat, nempe locus ex *Iliade* citatus, quo memoratur, *Alexandrum cum Helena, per vastum mare oberrantem, ad Sidonem adpulisse*. Sed, ut dicam quod sentio, etiam ego valde dubito, *Herodotum χωρίον dixisse locum* ex auctore quodam citatum; nec vero idcirco cum *Borheckio* totum hoc cap. cxvii. suspectum habeo: sed scire velim, an omnes veteres codices h. l. duo ista verba τὸ χωρίον agnoscant: denique videndum puto, ne ipsa haec duo verba temere olim adsuta intrusaque fuerint; quae si cum *Schaefero* abiiceremus, percommode flueret oratio: Κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔπια καὶ τὸδε οὐκ ἦμιστα, ἀλλὰ μάλιστα, δηλοῖ, ὅτι οὐκ Ὀμήρου etc. Ex eisdem versibus etiam hoc maxime adparet, etc. S.

5. εὐαλί τι πνύματι χρητάμενος) Videtur poëtae τῶν Κυπρίων dictionem expressisse. Notissimum est *Sophoclis* iucundum illud, *Philoct.* vs. 822. Ὑπὶ ὀδύνας ἀδάης, ἔπνε δ' ἀλγῶν εὐαλὴς ἡμῖν ἔλθοις. Belle vero *Noster* concludit, *Homero τὰ Κύπρια ἔπια* perperam transscribi, quod factum ab aliis novimus. Verus auctor in dubio est. *Aristoteles* Poët. Art. c. 16. *Dicaeogeni* τὰ Κύπρια tribuit; alii *Stasino*, quemadmodum *Schol. ad Iliad. A'. 5.* aut *Hegesiae*, vel *Halicanassensi* cuidam, sicuti apud *Athenaeum* XV. 9. [c. 30. nostrae ed. p. 682. ed. Cas. conf. eundem *Athen.* VIII. 334. b. c. et *Animadv. ad utrumque locum.*] qua de re docte *Th. Rykius* Dissert. de Italiae Colon. Prim. c. x. p. 446. et eo duce usus *Iac. Perizonius* ad *Aeliani* Var. Hist. IX. 15. Sit-ne Ἰλιάς Ἐλάσσων vitae *Hom.* c. 16. idem ac τὰ Κύπρια ποῦμα, quaeremus obportuniore tempore. WESS.

CAP. CXVIII. 5. εἰς τὴν Τευκρίδα γῆν) Sic melius ex scriptoris more et *Corintho* quoque. Sic τὴν Μιλυάδα γῆν I. 173. τὴν Μηδικὴν γῆν IV. 12. τὴν Αἰολίδα γῆν Edd. VI. 8. τὴν Ἰλιάδα γῆν VII. 42. ut plura ne congeram, dixit. WESS.

13. μὴ μὲν ἔχιν Ἑλένη) Est cui μὴ μὲν adridet, quo

modo in *Theophylacto Simoc.* lib. II. 16. ὡχύρου ὄρεω τὸν Βουβᾶν περισώζειν, μὴ μὴν ἀναιρεῖν. Neque deficit, μὴ μιν ἔχειν corrigens. Neutrum necesse erit, si, quod G. *Corinthus* adseverat, [Dialect. ion. §. 62.] μὴ μὴν Ionici sit commatis, sicuti est II. 179. [et saepe aliàs.] WESS.

CAP. CXIX. 4. καὶ Ἑλένην ἀπαθεία κακῶν ἀπίδαβε) De Helena, Troiam-ne fuerit asportata ab Alexandro, an in Aegyptum, magna inter veteres discordia. Cum *Euripide Elect.* vs. 1280. *Herodotus* quadam ex parte facit, Πρωτίως γὰρ ἐκ δόμων Ἦκει λιποῦσ' Αἴγυπτον· οὐδ' ἦλθε Φρύγας. Adduntur de simulacro Helenae, quae hic praeteriit, uberiusque enarrantur in Tragici *Helena*. Quare veritas non prorsus constat observationi περὶ τοῦ εἰδώλου τῆς Ἑλένης *Eustathianae*, τούτων εἰς ὧν καὶ Ἡρόδοτος, in *Iliad.* Γ'. p. 397, 45. [p. 301, 24. ed. Bas.] WESS.

10. ἔντομά σφικ ἐποίησι) *Plutarchus* de Malign. ἔντομάς ἐποίησι, quod in Lexica translatum durat: at error *Plutarchi* aut librariorum est. Simili *Noster* in re, atque ut venti placarentur, VII. 191. τίλος δὲ, ἔντομά τι ποιῶντις. *Valla* de *haruspicina*, quae exsectione fieret, accepit. Et multis sane in sacris ἔντομάς ad sanguinem eliciendum, frequentabant superstitiosi veteratores. In *Luciani Asin.* c. 37. circumforanei deae Syriae sacerdotes τοῖς ξίφεσιν ἐτίμνοντο τοὺς πύχμους. Talis venefica anus τὸν βραχίονα ἐντεμοῦσα *Heliodori Aeth.* VI. p. 293. et antistites Baalis I. Reg. xviii. 28. praeterque ceteros fanaticus, sive *Dianaticus*, graphice a *Maximo Taurinensi* Serml. XXXII. Tom. IV. Anecd. *Muratorii* p. 100. descriptus. At scelerosum magis, *humanasque victimas*, puto innui. Quae quidem religio, in pia et horribilis, in Aegypto ἀνόμιος erat, c. 45. Apud Graecos non insolita: *Virgilii Aen.* II. 116. quis ignorat? *Sanguine placastis ventos et virgine caesa. Sanguine quaerendi reditus.* Quibus et *H. Stephanus*, mecum sentiens, usus fuit *Thes.* T. III. p. 1401. Aliiς ἔντομα et ἐντίμνουν de inferiis; quorsum *Critici Apollon. Rh.* I. 587. a *Porto* haud neglecti, respererunt. WESS.

12. ἐπὶ Λιβύης) ἰθὺ ἐπὶ Λιβύης legitur in *Herodoteis Plutarchi* T. II. p. 857. B. Utrumvis scribi potuit, εἰχισθαί Φεύγοντα κησὶ ἐπὶ Λιβύης, vel ἰθὺ Λιβύης: hoc, quia *Herodoteum* est, sincerum arbitror; alterum natum ex interpreta-

mento; licet *ἐν* cum casu secundo magis etiam in motu frequentet *Herodotus*, quam alterum *ἰδίῳ*. VALCK.

CAP. CXX. 12. οὐκ ἔστι ὅτε οὐ δύο, ἢ τρεῖς) Cultius hoc: alioqui et prius οὐκ subprimendum, fatente viro Celeb. Monuit etiam Reiskius. Ceterum hanc *Herodoti* disputationem examini *Ang. Maria Riccius* submisit, modesto et placido, *Diss. XL in Homer. p. 217. Tom. II.* Est in omni eo genere, cum prisci scriptores in partes abeunt, libera arbitrandi optio, atque id, quod unicuique propius vero censetur, amplectendi. Habet *Herodotus* veterum haud paucos consentaneos, in his maxima ex parte, uti obiter monitum, *Euripidem*; neque illi adsensum *Libanius* negavit *Declam. I. p. 189.* Secuti et alii fuerunt, ad testimonium a *Io. Alb. Fabricio* vocati in *Sexti Empirici* lib. VII. adv. *Mathem. p. 427.* Plures *Homeri* amor et studium in diversa compulit. Controversia ipsa in ambiguo haeret, incertis fulta coniecturis. De *Chrysostomo Dione* dico nihil: discrepat eius causa. WESS.

20. καὶ πρεσβύτερος, καὶ ἀνὴρ) Exsulant haec e *Med.* et *Ask.* quorum negligens silentium *Gronovio* persuasit, ut pro substititiis ferrentur. Mea multum dissidet sententia: namque luxa et hians erit oratio, ea si auferantur; vetant praeterea *mssti*, in quibus *Passionei Cardinalis* codex, par *Mediceo.* *Hectorem* autem natu et virtute *Alexandro* fuisse priorem, qui *Homerum* novit, obliviscetur nunquam; neque latuit eruditissimo viro, cupide nimis, quod in mores abierat, *Schedis Florentinis* faventi. WESS.

28. ὅπως πανωλερίῃ etc.) Deo minus indignam opinionem suam *Herodotus* opposuit sententiae *Poëtae* veterrimi, qui cecinerat τὰ Κύπρια ἔπη, quemque supra (c. 117.) *Homerum* esse negabat. Istius *Poëtae* *Iupiter*, ut terram incolarum onere praegravatam levaret, ἐν πυκιναῖς περὶ δισσι Σύνθετο κονφίσαι ἀνθρώπων παμβότορα γαῖαν, Ἐπίσας πελῖμον μεγάλην ἔριν Ἰδίακοιο: in *Schol. ad Hom. Iliad. A'. 5.* Hanc et alibi sententiam sequutus est *Euripides* et in *Helena* vs. 39 seq. Quae habet *Euripidea* similis argumenti *Strabo* IV. p. 279. A. [p. 183. D. ed. Cas.] suspicor e perditio dramate repetita. *Euripidis* studiosissimo *Chrysippo* Philosopho non displicuit ista ratio, cuius e lib. III. de *Diis* verba quaedam exhibet *Plutarchus* T. II. p. 1049. B.

Homines Iupiter iste tanti faciebat, quanti Appii illius caeci filia, quae, Gellio teste Noct. Att. X. 6. *utinam, inquit, reviviscat frater, aliamque classem in Siciliam ducat, etque istam multitudinem perditum eat, quae me male nunc miseram convezavit.* VALCK.

CAP. CXXI. 5. *πῦρι καὶ ἰσχοσι πῆχυν*) Hoc ma-
lui, non ignarus poetarum usu, sed metri ob leges, *ἰσχοσι*
celebrari. Recurret II. 130. 134. 175. invitis Codicum ta-
bulis. At hoc perquam leve. Protei regis successor [qui
Rampsinitus Nostro] Diodoro Remphis I. 62. audit; Rhamses,
si Marshami valeat opinio, Tacito Ann. II. 60. Verum
quae de Rhamse Tacitus et eius per Africam Asiamque
expeditionibus et ablati inde manubiis, in Rampsinitum
non quadrant, in *Sesostrim* optime, quem quoque in Ram-
se latere, Henr. Valesius et Iac. Perizonius Orig. Aegypt.
c. xvii. p. 348. coniecerunt. Duo autem illa Rhampsiniti
simulacra et scriptoris orationem Gronov. praeclare il-
lustravit. WESS. — At, quod ad illustranda duo illa
simulacra spectet, nihil equidem in Gronovii Notis reperio,
nisi quae de codicis Medicei scriptura monuit, quem
ille secutus est, et nos cum illo et cum Wesselingio. Tum
vero de formula *πρὸς ὀφθαλμῶν* monet, potuisse perinde *πρὸς*
ὀφθαλμῶν scribi, quemadmodum mox *πρὸς νότον* in accus. casu
legitur. Sed amat nempe Herodotus variare orationis stru-
turam. conf. ad I. 202, 16. notata, p. 204. Iam quod ad rem
pertinet: qui a septemtrione stabat colossus, is meridiem
(puto) spectabat, eoque aestas salutabatur; qui a meridie
stabat, is septemtrionem spectabat, adeoque hyems voca-
batur: non vice versa, ut a nonnullis video accipi. S.

11. *τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων*) Videlicet τὴν ἀρχὴν αὐ-
τὸ *ἐκῆπτον*, sicuti III. 142. Etsi autem egregii hoc in ver-
bo masti sint Med. Ask. et Pass. maiore in laude forent,
si *ἐπιτραφέντων* obtulissent, quemadmodum I. 7. Adsolet
enim Noster, popularium suorum adsuetudine, in passi-
vis hunc modulum, quamquam sono asperiores, prae-
ferre. Lege Eustath. in Homer. p. 519, 41. [Iliad. p. 593.
med. ed. Bas.] WESS. — Recte quidem *ἐπιτραφέντις ἰσχον*
τὴν ἀρχὴν scribitur I. 7, 11. a praes. *ἐπιτρέπω*. Recte vero
item h. l. *ἐπιτραφέντων* (i. q. *ἐπιδουμένων*) a verbo *ἐπιτρέφω*,
quo usus est Noster, haud admodum dissimili notione h.
123, 6. et IV. 3, 2. S.

16. τῶν λίθων -- ἵνα ἐξείρετον, sive ἐξαίρετον) Hinc corrigi fortasse poterit Charax apud Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 508. ubi Agamedes et Trophonius in Elide ταμείων χυσοῦ κατισκίασαν Αὐγεία, ᾧ καταλείψαντες ἄρμον λίθον: scripserat-ne ἐν ᾧ καταλείψαντες ἀνάρμιστον λίθον, νυκτὸς εἰσιόντες ἔκλειπτον τῶν χρημάτων? ut ἀνάρμιστον dixerit lapidem non coagmentatum, τὸν ἐξείρετον ἡνίδως Herodoti, vel ἐνείρετον. In eadem historia Pausan. IX. p. 785. ἐποίησαν ἐνταῦθα τῶν λίθων εἶναι ἵνα σφίσιν ἀφαιρῇν κατὰ τὸ ἱκτός. Quae narrantur apud utrumque simillima sunt in universum fabulae Herodoticae de thesauro Rhampsiniti; qui, Diodoro Ῥίμφος dictus, ob opes sordide coacervatas οὐ βασιλεὺς ἀλλ' οἰκονόμος ἀγαθὸς audiebat. Ex Herodoto videntur a Graeculo quodam repetita atque in Agameden Trophoniumque translata, e quo sua hauscerit Charax et Pausanias. Hi nihil habent, quo paulo post τὰ μέτρα illustrentur: instrumenta filiis pater probabiliter dedit, quibus lapis sic potuerit ceteris interponi, ut coagmentatus videretur; qualia dici potuerunt ἄρμιστρα. Quod scribit Herod. [I. 58.] πάγας -- -- περὶ τὰ ἀγγύηα -- -- στήσαι, Characis Daedalus, qui in Elide degebat exul (αὐτόσι legerim, pro ἔκροσι) παγίδας ἔστησεν. Pausaniae Hyrieus ἔστησεν ὑπὲρ τῶν ἀγγύων πάγας. Furum alterum Herod. τῇ πάγῃ scribit ἐνίχισθαι: Agameden Pausaniae ὁ δειμὸς κατίχῃ. Characis παγίδι περιπεσὼν Ἀγαμέδης ἀναιρεῖται. Clar. Ernesti reponit αἰρεῖται. Tandem ob eandem, quam tradit Herodotus, rationem apud Pausaniam et Characem furto proximus illaqueati fratris caput amputat. VALCK.

25. δοῦναι τὰ μέτρα αὐτοῦ) In Miscell. Lipsiens. Vol. VII. p. 640. convertuntur τὰ μέτρα in τὰ τεκμήρια sive indicia et lapidis notas. Non arbitror, necesse fuisse. Callidus et furax senex exemtilis lapidis indolem, situmque liberis exposuit, tum, ne errarent, quae eius mensura, et qui termini. Ita μέτρα θαλάσσης in Oraculo I. 47. et passim alia. WESS. — Puto consulto τὰ μέτρα scripsisse Herodotum; scilicet *mensuras*, non solum ipsius lapidis mensuram, sed mensuram distantiarum ab imo aedificio et ab utroque latere. S.

[35. κεκλιμίνου) Herodoti stylo convenientius fuerit κεκλιμίνου, quod probati praeferunt codices. Cf. ad I. 186, 13. S.]

38. πάγας προστάξαι ἐργάσασθαι) Simili in narratione Pau-

sanias IX. 37. p. 784. ἴστησιν οὖν ὑπὲρ τῶν ἀγγείων - - πάγας. Sic enim tono mutato oportebat, et bene Kühnius. Ipsa vero illa de Agamede et Trophonio fabella adeo Herodoteis respondet, ut eius struendae ansam prae buisse videantur. Certe *Pausanias*, ut saepe adsuevit, *Nostri* dictionem expressit. Adde Schol. in *Comici* Nub. 508. WESS.

45. ὅπως μὴ αὐτὸς - - - προσαπολίσσει) Hoc melius. Solet ὅπως et ὅπως ita instrui, quamquam correctoribus saepe aliud placuit, sicuti paullo inferius; et c. 120. Habet, quae hoc adfirmant, *Rich. Dawes* Miscell. p. 228. WESS. — Bene et h. l. προσαπολίσσει, et dein l. 61. ὅπως - - - κομίσῃ, in futuro indicativi, quia subiunctivus futuro tempore caret, sive illud simile habet indicativo. Recte vero item c. 120, 29. ὅπως - - ποιήσωσι in aoristo. S.

47. τῷ δὲ δόξαν) τῷ δὲ δόξαν *Arch.* non inprobum. Inferius c. 148. δόξαν δέ σφι, et frequenter apud alios. *Euripides* Suppl. 129. ἰδίᾳ δοκῆταί σοι τόδε: et *Heraclid.* vs. 187. WESS. — At, δόξαν si legeres, abesse debebat consequens καὶ particula. S.

53. ἀπορεύμενον δὲ μιν, τὰδε ποιῆσαι) Errarunt librarii *Arch.* et *Vind.*, *Vallam*que in praecipitia egerunt. Nam quod *Vind.* edit, id mihi hic fuisse olim ἀπορεύμενον δὲ μιν τὰδε, τὰδε etc. innuit: repetitum enim vocabulum, ut subprimeretur alterum, occasionem dare potuit. Sane *Euripideum* ἡγόρημαι τὰδε, ab *Henr. Stephano* productum ad simile est. Vide eius *Thes.* T. III. p. 169. WESS.

64. χαλεπῶς ἐλαμβάνετο ἡ μήτηρ) Tot scriptis obniti non sum ausus, tantoque minus quod λαμβάνεσθαι reprehendendi notionem haud recuset. Ut nihil tamen dissimulem, praene adcedo *Abbati Geinozio*, verba omnia ἡ μήτηρ τοῦ περιμόντος παιδὸς ex glossa derivanti. Posuit paullo ante τὸν περιμόντα παῖδα. Cui bono haec iteratio? Turbatur praeterea insititiis ordo et structura sermonis, filium spectantis: tum autem ὡς χαλεπῶς ἐλαμβάνετο passiva erit potestate, cum acerbius acciperetur. Verum, omnibus contra euntibus membranarum, haec tango magis, quam adsevero. WESS. — Nec subiecti orationis in proximo membro mutatio turbare nos debet, nec verborum quorundam paullo ante positorum repetitio: nihil in his inest quod a stylo *Nostri* abhorreat. Tum χαλεπῶς λαμβάνεσθαι τινός, proprie est du-

το modo aliquemprehendere et tenere, i. e. asperere premere, acriter instare, pressim urgere. S.

70. *πιδιδῶνας αὐτὸν λύνει ἀπαμύμνους*) Inprudenter Ionicam speciem ultimo detraxerunt Med. et Pass. Vide I. 199. IV. 98., quae Gronovii tamen acumen flectere haud valuerunt. *Πιδιδῶνας ἀσκῶν Valla* verterat *pedes*. Sunt hic, et in oraculo quod regi Aegeo quondam redditum traditur, utrium petioli sive prominulae partes: δ τοῦ ἀσκού προήχθαι, Scholia in Euripid. Medeam vs. 679. explicant. At haec occupavit eruditissimus Paull. Leopardus Emend. VII. 13. WESS.

82. *ἐπιδιδῶναι αὐτοῖσι τῶν ἀσκῶν ἓνα*) Bene memini ἀνάξια σφίων αὐτῶν I. 73.; hic locus aliam seriem postulat. Προαγαγίσθαι in ea schedarum discordia potius habetur. Pausanias IX. 5. *κατελθὼν δὲ εἰς διαφορὰν προήχθη*: et c. 8. *προήχθησαν ποτι ὑπὸ μίθης εἰς ὕβριν*, saepeque alias. Iunge Vit. Homeri c. 21. Post pauca [L. 87.] *Aldinum καὶ ἐπιδ. αὐτοῖσι καὶ ἄλλον τῶν ἀσκῶν*, satis utique protectum nunc, haud spreui. Idem, *Aldum* tamen praetereuntes, viri doctissimi Corn. de Pauw, Reiskius et Abreschius coniectando divinant. WESS.

92. *τῶν φυλάκων ἐπὶ λύμῃ etc.*) Sic ἐπὶ λύμῃ, contumeliae caussa III. 14. et Sophocl. Elect. 1201. Similem ignominiam legatis Davidis inposuit Ammonitarum regulus Chanun, belloque occasionem dedit, II. Samuel. 10, 4. Durat in hanc aetatem apud Arabes et Turcis contumeliosum poenae et iniuriae genus, quo aut barba vellitur aut ex parte raditur. De Arabibus testem fero *Abulpharaium* Hist. Dynast. IX. p. 186.; Turcarum consuetudines exponit *Ism. Bullialdus* ad Hist. Byz. Ducae c. 15. WESS.

99. *κατίσαι ἐπ' οἰκῆματος*) Hic et cap. 126. errantem *Valiam* corrigit L. Bos Obs. Crit. c. 2. vid. Anim. in Ammon. p. 177. Saepenumero peccarunt interpretes in hac voce, velut in Charinide Platonis T. II. p. 163. v. Isaci Or. V. p. 58, 15. ubi *κατέητο ἐν οἰκῆματι* et ἀπὸ τοῦ οἰκῆματος ἀίσταται redduntur ab interprete p. 457. *domi mansit, et e domo discessit*: in Dionis Chrys. Or. XL. p. 494. c. et Or. VII. p. 127. d. paulo ante facta mentio fuerat *οἰκημάτων ἡνικαῶν*: ut *μικρῶν οἰκημάτων* ap. Athen. V. p. 220. d. *οἰκῆμα περικῶν* dixit interpres Ezech. xvi. 24. In Origene contr. Cels.

I. p. 50. scribendum puto, ἀπὸ οἰκήματος αὐτὸν μετῆγαγεν, deleta voce nihili ἔτιςιν, nata e στίγους vel τίγους, quam vocem adscripserant e lib. III. pag. 152: locum tentarunt *Boherellus*, *Menag.* et *Davisius*. Recentioribus τὸ οἶκημα passim τίγος dicitur vel στίγος. De puero cuius esset interrogatus *Diogenes*, acerbo lusu Τριγιάτης ἔφη. *Laërt.* VI. 61. VALCK.

Ibid. κατίσαι ἐπ' οἰκήματος) Ex *Vallae* Latinis domi: oportuerat in lupanari, ut cap. 126. ubi par eiusdem lapsus, notatus a *Io. Taylor* ad *Marm. Sandvicense* pag. 59. et pridem a *Th. Galeo*. Censui autem *Aldinum* atque aliorum τὴν sufficere, neque accessionis incremento ex *Med.* indigere. *WESS.* — Conf. ad II. 86, 1. notata. S.

108. ἀποταμόντα ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα) Postulant hunc ordinem scripti *Codd.*; χεῖρ pro brachio ponitur, ab humero in extimos digitos porrecto, sicuti apud *Homerum* et brevi post. Amplius est, neque alienum tamen, de *Scytharum* crudelibus victimis τῶν — — ἀνδρῶν τοὺς δεξιὰς ὤμους πάντας ἀποταμόντας σὺν τῇσι χερσὶ ex lib. IV. 62. *WESS.*

109. ὡς τοῦ βασιλέως τὴν θυγατέρα) Non recuso eam hic formulam, alibi fortasse. *Aristoph.* *Plut.* 242. ἢ ὡς παρὰ πλῆγ' ἀνθρώπων εἰσελθὼν τύχῳ: *Ioseph.* *Antiq.* XVIII. 8, 4. *Iudaei* εἰσέλασιν ὡς τὸν Περσῶνιον: et *Alciphron* I. 28. cum *Bergleri* observatis. Iam quod *Gronov.* ad II. 115. εἰσελθόντα δὲ εἰς τοῦ βασιλ. τὴν θυγατέρα eo nomine proscribit, quod eo nihil magis obscoenum videatur, laudare non possum. Adeo-ne sui oblitus *Polybii* fuit, qui XV. 24. [XV. 26, 1. nostrae ed.] εἰς τοὺς εἰσεῖλε μετὰ τοῦ βασιλέως. *Apollodori* II. 4, 3. de Persco, εἰσελθὼν εἰς τὸν βασιλέα, et *S. Lucae* *Actor.* xvi. 40. εἰσεῖλθεν εἰς τὴν Αὐδίαν, de *Paullo Apostolo* et *Sila*? Lege adnotationes ad illa *Lucae* Cl. *Alberti.* *WESS.* — *Gronovianum* ὡς cum aliis etiam *Borh.* tenuit: et pulcre quidem novi, amare hoc *Atticos* scriptores. Ego verò εἰς revocare eo minus dubitavi, quod nusquam alibi citra controversiam ὡς pro εἰς vel πρὸς usurpatum *Nostro* meminī reperire, licet subinde codex unus et alter istam praeferat particulam, ut I. 116, 3. II. 135, 26. 147, 16. III. 140, 5. S.

CAP. CXXII. 3. τὰ μὲν νικᾶν αὐτὴν) Haec et vicina, ingeniose tractata, in *Iosephi* *Pharaonem* accommodare tentat juvenis eruditus *Dan. Szathmari*, in *Dissertat.*

Franequerae nuper divulgata de Pharaonibus; alea cum Cerere ludere, eamque vincere. vel ab illa vinci, nihil aliud esse iudicans, quam *Cererem almam et fautricem, vel vicissim inimicam experiri.* VALCK.

4. καὶ μιν πάλιν ἀπικίσθαι) Cum scripserit in praegressis τὸν βασιλῆα ζῶν καταβῆναι κάτω, quidni recipimus ex *Mssis* πάλιν ἄνω ἀπικίσθαι? Mihi, ne redeat, inpedimento *Athenaeus* est, vocem negligens: tacent etiam schedae aliae. Quae vero post nonnulla [l. 9.] in *Codd.* οὐ μὲν εἶγε sive εἴτε, διὰ ταῦτα ἔστ. mediis neglectis, specimen sunt aberrantium ob iteratas easdem voces librariorum, neque morari Virum Cl. debuerant. WESS.

13. ἐς ἱερὸν Δήμητρος) Mox denuo τὸ ἱερὸν τῆς Δήμητρος, quod cupidum non retrahet, quo minus ex *Vind.* et *Arch.* ἐς Δήμητρος recipiat. Specta laetitiam *Gronovii* ob *Medio.* ἐς Ἀμφιάρεω VIII. 154. et hoc *Comici Thesmoph.* 251, ἐς τὸ τῶν Σεμῶν θιῶν. Alia sciens praetereo. Id ex *St. Bergleri* indicio opportunum est: in *Darsania*, Indiae urbe, mulieres stamen vestis in iugali extendere, detexere et desecare uno die: *Dionysius* in *Bassaricis*, Ἐνθάδε πέπλα γυναῖκες Αὐτῆμαρ κρενέουσιν, ἵφ' ἱστοπέδων τανύουσαι Αὐτῆμαρ δ' ἱτάμεντο, καὶ αὐτῆμαρ ἱρύσαντο: sic postrema, in *Steph. Διπραίνια* manca, explevit *Falkenburgius* ad *Nonnum* eleganter: aliter *Salmasius* in *Capitolini Pertinac.* c. 8. WESS.

CAP. CXXIII. 6. ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ αἰώνιος ἵστι) Eodem *Aegyptios* honore *Clemens Alex.* mactat *Strom.* VII. pag. 752. *Ciceronem* si audimus, *Pherecydes Syrius* primum dixit animos esse hominum sempiternos, *Disput. Tuscul.* I. 16. quo de philosopho plane diversa, uti *Ciceroni* adscripsit *Davisius*, litteris *Tatianus* prodidit *Orat. ad Graec.* cap. 41. Et nunc certe eius oratio illud praefert. Ego vero non dubito de transpositis, amanuensium errore, *Tatiani* verbis. Scriperat de *Pythagora*, Εὐφορβος γενεῇσθαι φησιν, τοῦ Φερικύδους δόγματος κληρονόμος ἵστι· ὁ δὲ Ἀριστοτέλης τῆς ψυχῆς διαβάλλει τὴν αἰωνιότητα. Liquida res est ex c. 5. ubi *Pythagorae* Φερικύδους sive *Pherecydis* τὴν περὶ τὸ δόγμα κληρονομίαν contribuit, nusquam *Aristoteli*, ne quidem apud alios. Atque haec *Tatiani* caussa. WESS.

11. τὴν περιήλυσιν δι' αὐτῇ etc.) Optime *Mssis* et *Gronovius.* Περιήλυσις *Edd.* exprimere apta est nugae *Iudaeorum* recen-

tioris acvi, plus quam poëticas, *שמות* *לגלגל* sive *animarum rotationes* perque cavernas *volutiones* apud *Buxtorfium* Lex. Thalm. p. 439. et *Windetum* de Vita Functionum Statu Sect. V. p. 80. quae nihil ad Graecos et Aegyptios, quod equidem sciam. Notabilius *Ask. περίκλυσιν* praebebit specimen, siquidem apud *Stobaeum* idem semet reperisse et *περίκλυσιν* esse posse. *Is. Vossius* ad libri sui marginem monuit. Non sane *κύκλυσιν*, *ἀνακύκλυσιν*, *κύκλον* in *animarum* ista transmigratione spernebant. Mihi tamen *Stobaei* amatori et *Herodoteorum* investigatori, locus ille latet. De codicis *Ask.* scriba adseverare possum, *περίκλυσιν* voluisse, x et η saepius conmutante. Recte autem *Noster* Aegyptiorum et Graecorum, eiusdem opinionis popularium, sententiam explanavit, nuper ab amico et discipulo *Ger. Gail. ab Oosten de Bruyn* V. Cl. Dissert. de Philosoph. Gentil. Doctrina Morali p. 104. egregie explicitam adsertamque. Id porro admonitione non eget, ex Graecis *Pherecydem* et *Pythagoram* a *Nostro* spectari potissimum, architectos in ea gente *μεταμψυχώσις*. Conf. *Nemesium* de Nat. Homin. c. 5. p. 82. Edit. Oron. WESS.

CAP. CXXIV. [4. *ἐς πᾶσαν κακότητα ἵλᾶσαι*) Potest *ἵλᾶσαι*, ut fecere interpretes, intransitive accipi, ut idem fere valeat ac *ἰλῆσθαι* cap. 126, 1. atque ita *κακότης* *pravitas*, *nequitia*, intelligi debet. Possis vero etiam active accipere, supplendo *σφίας* vel *τὴν Αἴγυπτον*, ducere, praecipitare: tuncque *κακότητα* et h. l. et cap. 128, 5. et *κακοῦσθαι* c. 153, 13. perinde et *pravitatem* interpretari possis, coll. c. 133, 8. et *calamitatem*, coll. c. 129, 4. S.]

5. *πρῶτα μὲν σφίας θυσίων ἀπέρξαι*) Quod olim legebatur *θυσίων τούτων*, merito displicuit. Cl. *Reiskius* *πασίων* suffecit, *Abreschius* *θυσίων*. Ego schedis iuventibus induxi. Fortasse variatum in vocibus fuit, his *θυσίων*, illis *τούτων*, videlicet *ἱερῶν*, edentibus. Similes *διτρογραφίαι* passim se produnt. Ceterum in regum successionem *Diodorus* I. 65. in alia abit, et hunc *Cheopem* adpellat *Chemmin* sive *Chem-bim*. WESS. — *Τούτων* mendosam fuisse suspicor since-rae vocis *θυσίων* scriptionem; quae contextu debuerat expelli, altera recepta. *Mycerinus* postea dicitur cap. 129. *τὰ τε ἱερὰ ἀνοίξαι, καὶ τὸν λαὸν — ἀνεῖναι πρὸς ἔργα τε καὶ θυσίας*. VALCK.

16. τῆς μὲν γὰρ μῆκός ἐστι etc.) Hoc verius arbitror. Superius cap. 41. περίμετρος δὲ αὐτῆς ἐστὶ σχοῖνοι ἰννία: et I. 163. ἡ περίοδος οὐκ ὀλίγοι στάδιοι ἐστὶ: tum I. 95. IV. 85. etc. Omnia autem haec viam, qua lapides clivum versus trahebantur, signant. Bene memini, *Diodorum* aggeris eius vestigia I. 64. nulla agnoscere, et *Io. Gravius* opinionis consortem habere, *Pyramidograph.* p. 119. sed et hunc manifesti erroris et negligentiae nuper culpam sustinuisse, in pactam a *Fr. L. Norden* Itin. Aegypt. p. 95., de Pyramidibus multa sollerter commentato. At ea quaestio huc unice non pertinet. WESS.

19. ταύτη δὲ δὴ τὰ δύναι ἔτια γινέσθαι) Aggeri sive viae: namque ad Pyramidem qui referunt, longe a vero deflectunt. Quae his apta et nexa sunt, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου etc. in *Laurentii* Latinis turbata mire sunt: dederat, *Illic decem annos fuisse etiam consumptos in subterraneis conclavibus in colle, supra quem Pyramides stant.* Sed purgari ista poterunt, modo cetera bene habeant. Rem paucis lustremus: docetur extremo cap. 125. multum temporis in caedendis lapidibus, multum in trahendis fuisse contritum: praeterea καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ὄρυγμα ἐργάζοντο οὐκ ὀλίγον χρόνον, sive cavernas subterraneas haud exiguum temporis spatium abstulisse. Consequens inde est, ut decem anni struendo aggeri sint impensi. Iam τὰ ἐπὶ τοῦ λόφου opera indicant, eius clivi solo et superficiei admota, ut tantae molis Pyramides solidius fundarentur et haererent: ad hoc, τὰ ὑπὸ γῆν οἰκήματα cavernae sive conclavia sunt, destinata regis Cheopis conditorio, c. 127. Quae quidem si veritati, ut mihi persuadéo, respondeant, manca haec narratio et defecta videtur. Deest temporis intervallum, quod molitiones illae desiderabant. Id vero sine mssorum praesidio quis finire ausit? Scriptor ipse hjs machinationibus οὐκ ὀλίγον χρόνον, constitutorum annorum forte ignarus, contribuit. Atque haec mihi satis sunt liquida. Malo nunc, quid aliis in mentem venerit, interponere. *Corn. de Pauw* coniecit, καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων, τὰς - - - τοῦ Νείλου ἰσαγαγόν, ἔτια οὐκ ὀλίγα. Sic orationem belle decurrere, et genitivos καὶ τῶν ἐπὶ etc. καὶ τῶν ὑπὸ etc. conmode, uti superius, *ἄλλα μὲν ἔτια τῆς ὁδοῦ*, procedere. *Io. Iac. Reiskii* coniectura est: ταύτη δὲ δὴ *Herodot. T. V.*

τὰ δὴκα ἔτεα γενέσθαι, χωρὶς τῆς ἀναβιβάσεως τῶν λίθων ἐπὶ τὸν λόφον - - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν etc. *Ibi*, in via paranda, *consumptos esse decem annos, absque opera lapides in illum clivum - - attollendi, et absque structuris subterraneis*. Equidem, ut adparuit, animi pendeo. In partes eundi si quae necessitas adsit, mallet minore molimine, πάρειξ καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου - - καὶ τῶν ὑπὸ γῆν, et eam quidem in sententiam, quae superius posita fuit. Statim τὰ ἐποιήτο Θήκας Cl. Ραυιν, cui non adstipulor. WESS.

20. τῶν ἐπὶ τοῦ λόφου) Sed ἐπὶ τοῦ λόφου stabant ipsae pyramides, in quarum maximam anni sunt insumpti viginti. Nullus etiam nexus apparet inter ista et τῶν ὑπὸ γῆν οἰκημάτων. Scribi potuit ab Herodoto: τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, ἐπ' οὗ ἱστᾶσι αἱ πυραμίδες, οἰκημάτων: et ad ista, τῶν ὑπὸ τὸν λόφον, adiacere τῶν ὑπὸ γῆν e sequentibus, ubi de Chephrenis agens Pyramide c. 127. οὔτε, inquit, ὑπῆστι οἰκήματα ὑπὸ γῆν, οὔτε ἐκ τοῦ Νείλου διώρυξ ἦκει ἐς αὐτήν. VALCK. — Substitutâ, praecedentibus mssis, τε particulâ [L. 19.] in locum vulgatae olim δὲ, omnis evanuit difficultas, qua premebatur hic locus. Quod vero consentientem librorum scripturam ταύτη cum Reizio in ταύτης mutavi; videri id quidem necessarium potuerat ob praecedens τῆς ὁδοῦ, quo refertur hoc pronomen: atque etiam haud raro a librariis terminationes α et η temere cum ας et ης permutatas novimus. conf. Var. Lect. II. 16, 9. III. 80, 11. Sed potuit etiam Scriptor, post interpositam parenthesin, mutare superiorem orationis structuram, et eadem nunc uti constructione (paullo etiam commodiore) qua mox dein utitur, ubi ait, τῇ δὲ πυραμίδι etc. Quare suam in sedem repositum dandi casum ταύτη velim. S.

[25. καὶ ὕψος ἴσον. Si vera haec est scriptura, Herodotum, aequalem statuentem pyramidis huius altitudinem latitudini laterum baseos, plurimum sefellit opinio. Mensura enim altitudinis perpendicularis, adcuratissime haud ita pridem inita, reperta est 448 pedum, 2 pollicum; latitudo vero baseos pedum 728, teste Grobert, in *Description des Pyramides de Gizéh*, pag. 57. et 65. S.]

CAP. CXXV. 3. κρώσας) Aldus et scripti Codd. hunc in modum: Homero et Grammaticis κρόσσα. [Sic vero et nostri codices Herodotei.] Fuerint-ne scalae mura-

les, in urbium expugnationibus muris adponi solitae, apud poetam, magna rixa est. Vide *Hesychium* in voce, *Tzetzen* ad *Lycophron.* vs. 291. p. 38. et *Eustath.* in *Iliad.* p. 903. [p. 863. ed. Bas.] Hic sunt Pyramidum quaedam eminentiae, graduum formam repraesentantes, sive ἀναβαθμοί, quod *H. Stephani* non fugit sollertiam, *Thes. T. IV.* pag. 1300. Mox [l. 5.] χαμαῖν iustissimum est. *Moeris*: χαμαῖν Ἀττικῶς, χαμαῖν Ἑλληνικῶς: ubi docte vir praeclarus, nuper tristi fato, florente aetate, raptus, *Io. Piersonus* pag. 409., in *Plutarchi Quaest. Gr.* p. 296. ε. χαμαῖν ad eam etiam normam refingens. *WESS.*

[4. ἦειρον τοῦ ἐπιλοίπους λίθου:] In altum tollebant reliquos lapides; scilicet politos illos lapides, quibus universa pyramidis superficies ita oblecta erat, ut gradus, quos modo dicebat Herodotus, non amplius conspicerentur, sed ut quaeque pyramidis facies unum continuum atque laeve planum inclinatum referret. Cacterum de toto hoc mirabili monumentorum genere utilia multa, quae vel ad illustranda vel ad confirmanda ea quae ab *Herodoto* memorantur valent, diligentissimus *Larcher* ex doctorum Itineratorum, *Pococke*, *Shaw*, *Norden*, *Savary*, aliorumque commentariis collegit; cum quibus interim, dum *Magnae Descriptionis Aegypti*, *Napoleonis* auspiciis edicoeptae, ea pars publici iuris fuerit facta quae hoc argumentum tractabit, conferri merentur *Abd-Allatif*, in opere supra iam a nobis laudato, *Relation de l'Egypte* cum *Notis Sylvestri de Sacy*, et quem paullo ante laudavi *Grobert*. Nobis in universa hac opera *Herodoto* dicata id maxime ac fere unice fuit propositum, ut, quid ille scripserit, quam diligentissime inquireremus, mentemque et sententiam scriptoris quanta maxima possemus fide interpretaremur. S.]

14. Ἐξεποιήθη δ' ὡν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς) Displicuerunt hoc ordine scripta *Corn. de Pauw*: maluit ἐξεποιήθη δ' ὡν τὰ ἐπὶ γαυα, καὶ τὰ κατώτατα αὐτῆς πρῶτον· μετὰ δὲ etc. non sine errore. Ἐκπειθῆναι nostri Scriptoris ac aliorum consuetudine perhibentur, quibus ornandis et absolvendis ultima manus inponitur. Primum itaque Pyramidis superiora, tum descendentes reliqua perpoliverunt. Antea I. 164. τὸ μὲν δὲ πῆχος - - ἐξεποιήθη. et II. 175. V. 62. *Dio Cass.* de *Statilio*

Tauro et eius amphitheatro lib. LI. pag. 527. καὶ ἐξέποιήσῃ τοῖς ἰαυτοῦ τέλει. Philostrate. Heroic. XIX. 4. pag. 732. καὶ ὅπλα ἐξέποιήσεν αὐτῷ. WESS.

18. ὅσα ἔς τε συρμαίνῃ) Supra c. 88. συρμαίνῃ, raphanorum succus ad ventrem purgandum: hic raphani sunt, Plinio Hist. Nat. XXXVI. 12. praeunte. Vide ad Diodori I. 64., et Herodotum ab eo expressum cognosces. Post nonnulla [I. 27.] ἄγαν restitui, ut I. 70. atque aliàs: interpunxi praeterca levius; nam ἄλλον δὲ adhaeret τῷ, οὐκ ὀλίγον χρόνον artissimo nexu, ut quisque videt. WESS.

[26. ἄλλον δὲ, ὡς ἐγὼ δοκῶ, - - - οὐκ ὀλίγον χρόνον) Intelligo minus adcurate haec me interpretatum esse, nec minus multum temporis; quum debuisssem, aliudque haud exiguum tempus. Dixerat cap. 124, 20. decem annos insumtos esse muniendae viae, transportandis lapidibus, et conficiendis aedificiis subterraneis: quare quaeri potest, cur nunc indefinite dicat tempus haud exiguum, et cur adiciat, ut equidem puto. Nempe significat sese existimare, insuper etiam rationem habendam esse temporis caedendis lapidibus in lapicidinis insumti. S.]

CAP. CXXVI. 8. ἐν τοῖσι ἔργοισι) Suspicio in male repetitum e syllaba praecedenti, scribendumque: ὅπως ἂν αὐτῇ ἵνα λίθον τοῖσι ἔργοισι δωρίσῃτο, pro τίς τὰ ἔργα: quomodo loquitur etiam alibi. Nam neminem futurum puto, qui ἔργα nobis e quaestu mulieris voluerit interpretari? ταλαπωρεῖν ἐν τοῖσι ἔργοις [Diodor. I. 64.] eximie dicuntur, qui in pyramidibus exercebantur fabricandis. VALCK.

CAP. CXXVII. 4. Χεφεῖννα) Diodoro [I. c.] Κεφεῖν: addit, aliorum sententiā non fratrem, sed filium fuisse, nomine Χαβρύιν, sive, ut mssstī, Χαβρύιν, Χαβρευῖν. Quae mihi scriptionis discrepantia, non longe ab Arch. et Vind. recedens, digna animadversione est. Ultra verior et melior sit, dicere non possum, ut nec Perizonius valuit Origin. Aegypt. c. 14. p. 270. WESS.

9. ὥσπερ ἐς τὴν ἱέρην, μέγαρα etc.) His sanitas non constat. Id constat, canalem describi, per quem Nili aqua, interiores pyramidis magnae sive Cheopis cavernas influens, insulam, in qua regis eius sepulcrum, circumluebat ambituque suo efficiebat. Redibit fortasse suus verbis color, si punctione adhibita ac molli auxilio cor-

rigatur, *Μουσα δ' οἰκοδομημένου αὐλῶτος ἴσω ᾗσιν περιέβη*,
fluens per structum canalem introrsum insulam circumfluit;
 cui favet emendationi Arch. et Valla, et c. 29. *ἢ τῷ ᾗσιν*
περιέβη ὁ Νεῖδος. Stat et hac a parte Reiskius. Alio usus est
 remedio Pavius, qui quidem *Μουσα διοικοδομημένου δ' αὐλῶ-*
τος, ᾗσιν περιέβη: ut posterius finem indicet, in quem
 canalis erat structus et aqua sub Pyramidem deducta: si
 quis malit tamen *δ' οἰκοδομημένου αὐλ.*, huic obniti detre-
 ctat. Ego in supra depositis adquiesco. WESS. — Com-
 mode Strothius Aegyptiacor. P. I. p. 107. verba *δ' οἰκοδο-*
μημένου --- *Χίσπα* parentheses eos signis inclusit. Sed cum his
 etiam praecedentia, inde ab illis *ταῦτα γὰρ ὦν*, in paren-
 thesi posita intelligi debebunt. S.

[11. *λίθου Αἰθιοπικοῦ ποικίλου*) Vide infra, ad c. 134, 3. S.]

12. *τεσσαράκοντα πόδας ὑποβάς, τῆς ἰσότητος etc.*) Partici-
 pia *ὑποδίμας* et *ὑποβάς* carent suo verbo; quod quidem
 aderit, ubi *οἰκοδόμησι* formabitur ex *οἰκοδομή* cum
 H. Stephano: haerebit tamen labes quaedam et macula in
 τῆς ἰσότητος τῷ τὸ μέγεθος: namque haec Chephrenis pyramis
 haud aequabat magnitudinem alterius sive Cheopis, quod
 supra scripsit clarissime. Elui mihi menda posse videba-
 tur olim, hoc modo: *τεσσαρ. πόδας ὑποβάς τῆς ἰσότητος τὸ μέ-*
γεθος, ἰχομένη --- *οἰκοδόμησι*, XL. pedes infra alterius magnitudi-
 nem degressus, contiguam magnae Pyramidis extruxit. Nunc
 in dictionis genere adhaereo, vereorque, ut a lacuna lo-
 cus sit immunis. Reiskius, mihi de omissione concors, τῆς
 ἰσότητος κατὰ τὸ μέγεθος ratione magnitudinis minorem altera fa-
 ciens, malebat: Corn. de Pauw *τεσσαρ. π. ὑποβάσαν τὴν ἰσότητην*,
τοῦτο μέγεθος, ἰχομένη --- *οἰκοδόμησι*, Pyramidem alteram,
 quadraginta pedibus depressiorem, ista magnitudine, extru-
 xit etc. *τοῦτο μέγεθος* locutionem esse, genium Herodoti ex
 asse respirantem. Ego vero dubito, nec persequor cetera.
 WESS. — *Οἰκοδόμησι*, quod H. Stephanus iam commen-
 daverat, adoptavi cum tribus post Wess. editoribus. Cur
 vero *ὑποβάς* aut in *ὑποβάσιν* cum Reizio, (cuius conf. Prae-
 fat. p. xvii.) aut cum Schaefero in *ὑποβάσι* mutaremus,
 nullam equidem causam potui exputare. Si *ὑποβάσαν* do-
 dissent libri nonnulli, perapte *ὑποβάσαν τῆς ἰσότητος inferio-*
rem, depressiorem alterā, significaret. Sed eadem notione
ὑποβάς etiam (scil. rer) nullo incommodo dant libri

omnes, *xl. pedes de alterius pyramidis altitudine remisit, xl. pedibus infra alteram substitit*. Potuerat porro τὸ μέγεθος scribere Herodotus: sed eandem in sententiam paulo etiam significantius est τὸν αὐτὸν μέγεθος, quod ad eandem (i. e. *parē*) magnitudinem spectat, non nisi *xl. pedibus infra eam substitit*. Iam vero fortasse ne illud οἰκοδομῆς quidem, quod et ipsum communi consensu exhibent codices, opus fuerat mutari. Nam, quod desideratur verbum, quo nominativi ὑποδείμας et ὑποβάς referantur, potest illud nullo incommodo e superiori oratione (l. 5 seq.) intelligi, nempe ἐποίησε. Praecessit quidem oratio infinita, τοῦτον - - - πυραμίδα ποιῆσαι, cui ex legitimae structurae ratione nunc responderi debebant accusativi ὑποδείματα et ὑποβάς: sed istiusmodi ἀνακολουθία, pluribus praesertim interiectis verbis, ab optimorum auctorum et maxime ab Herodoti stylo minime aliena est. Ista, quam exposui, ratione erudite commodissimeque locum hunc Strothius expedit, Aegyptiac. P. I. pag. 107-109. Ad rem quod spectat, licet in aestimanda per se altitudine prioris pyramidis (si ita scripsit uti cap. 124, 25. vulgo legitur) plurimum erraverit Herodotus, tamen in conferenda inter se utriusque altitudine non multum a vero abest. Dimensio diligentissime nuper instituta docuit, nonnisi quinquaginta fere pedibus depressiorem esse altera. conf. Grobert l. c. pag. 94. S.

CAP. CXXVIII. [6. τὰς πυραμίδας καλέουσι ποιμένες Φιλιτίωνος) De scriptura vide *Var. Lect.* De re confer *Zoëgam*, de Obeliscis p. 589. et, qui eum laudat, *Heeren* in *Ideen über die Politik* etc. T. II. p. 576. et seqq. S.]

CAP. CXXIX. 3. τὸν λεῶν τετραμμένον) Scripsit lib. I. 22. καὶ τὸν λεῶν τετρυῖσθαι εἰς τὸ ἔσχατον κακῶ, et hic cur inprobemus? Produxit *Mattaire* ex *Dionysii* Ant. Rom. I. p. 75, 16. τὸν λεῶ, quo de ibi *Sylburgius*. *Τετραμμένον* *Arch.* originem habet ex *τρέχω*, nec altero (etsi *G. Corinthus*, in quo vitiose *τετραμμένον*, idem legerit) praestantius est. [Vide *Gregor. Dialect. ion.* §. 140. cum *Koenii* et *Schaeferi* Notis in nupera editione.] In *Polybio* *τετραμμένον* saepius, sed contra *Codd.*, uti *Boecleri* excerpta ostendunt. *Appianus* simili passim in luto haeret, quemadmodum et alii. Diversa poetarum consuetudo, metri legibus parens, hinc

τετρυμμένα γούνατα *Apoll. Rh. I. 1174.* [Ut *Brunkius Apollo-*
nio, sic nos *Polybio* et *Appiano* veram restituimus scriptu-
 ram.] An vero τετρυμμένη κυοφορέαις mulier in *Oeconomicis*
Hieroclis ap. *Stobaeum* *Serm. LXXXIII. p. 491.* fuerit τε-
 τρυμένη, disputari poterit; certe τετρυμμένος τε ἐν κυνηγεσίῃς
 καὶ πολέμοις in *Excerpt. Nic. Damasceni* pag. 425. ab omni
 innovandi periculo liber manet. WESS.

9. τῷ ἐπιμευομένῳ ἐκ τῆς δίκης) Ob latam sententiam, vel,
 post iudicium. [Sic ἐκ τούτου frequenter, non modo post hoc,
 sed et ob hoc; quod gallice dicimus en conséquence de cela.]
 Adscripserat *Abreschius* ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίης ἐγένετο lib. I. 50.,
 nonnihil discrepans. *Diodorus Mycerinum* I. 64. solum
 ait κατὰ χρηματισμοῦς in iure dicendo magnam vim pecuniae
 insumere, διδόντα δωρεὰς τῶν ἐπιδικῶν τοῖς δοκῶσιν ἐν ταῖς κρι-
 σεσι μὴ κατὰ τρόπον ἀπαλλάττειν, *Herodoti sermonem* con-
 mentans. WESS.

CAP. CXXX. 3. ἐν οἰκῇματι ἡσκημένῳ) Recurrit πα-
 στὰς ἡσκημένη στύλοισι II. 169. et Παρίῳ λίθῳ ἡσκημένα III. 57.
Abydenus ap. *Euseb. Praepar. Eu. IX. 41.* τὰ τε βασιλῆα δι-
 δροὺς ἡσκησι. Quae ornandi vim verbo insinuant, sicuti et
 Cl. *Reitzio* observata ad *Luciani Deam Syr. cap. 31.* Vide
 nunc hoc *Philonis* Iud. de suae gentis pontifice, *Leg. ad Cai.*
p. 1033. D. ὅποτε ἀσκηθεῖν τῇ ἱερᾷ στολῇ, et mirare consilium
Th. Mangey, ἐνσκευασθεῖν reponentis. Idem tamen *Iudaeus*
p. 1003. B. de insano Imp. *Caio*, ὅποτε ἀστοῖτο εἰς Διοσκου-
 ρους, et καὶ νεβρίσιν εἰς Διόνυσον ἡσκέιτο: ubi cautior vir do-
 ctus et merito. *Aeschylus Pers. vs. 182.* ἡ μὲν πέπλοισι Περ-
 σικοῖς ἡσκημένη. Sed desino. WESS.

CAP. CXXXI. 4. ἡ καὶς ἀπῆγατο ὑπὸ ἄχρους) Obti-
 nuerunt haec locum in famosa nostrae aetatis lite περὶ τοῦ
 ἀπάγχεσθαι. *Iac. Gronovius* illis aciem instruxit in *Defen-*
sione Exercitat. de Pernicie Iudae p. 62.; contra acriter
 venit *Iac. Perizonius* *Diss. de Morte Iudae* c. 9. p. 74. *Amā-*
vi utrumque V. Cl. ob eximias ingenii et eruditionis
 dotes; rixa ipsa, etiamnum iuveni, visa fuit modum ex-
 cessisse. *Gronovium* laudo, eius hic iteratione abstinem-
 tem. WESS.

CAP. CXXXII. 7. ἐπὶ τὸν τύπτωνται οἱ Αἰγύπτιοι etc.)
 Fortasse *Osiris* est. *Plutarchus* *Is. et Osir. cap. 39.* καὶ βοὴν
 διαχρυσὸν ἱματίῳ μέλανι περιβάλλοντες ἐπὶ πέδιλοι τοῦ θεοῦ δεικνύνου-

σι --- ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἐξῆς: differunt ea in paucis, nec tamen aliena videntur. Convenit optime tabula, bovem hanc repraesentans, a Io. Pricaeo ad Apuleii Apolog. pag. 148. primum publicata, et Herodoteis bono consilio, ut spectaculo foret, a Gronovio adposita. WESS. — De formula *τύπτισθαί τινα* vide II. 42, 27. et 61, 5. ibique not. De deo quem nominare nefas ducit, conf. II. 170, 1. S.

CAP. CXXXIII. 5. *πέμψαι* --- τῷ θεῷ) Deo? verum, quod memini, Dei nullius fuit in urbe Buto *μαντήιον*. Praeterea valde videbatur insolens, *ὀνειδισμα ἀντιμεινόμενον*. Si Dei cuiuspiam, Apollinis ex gr. cuius in ea urbe templum fuit, oraculum designaretur, scriberem: τῷ θεῷ ὀνειδίσαντι μεμνόμενον. Nunc censerem potius corrigendum: *πέμψαι ἐς τὸ μαντήιον τῇ θεῷ ὀνειδίσασθ μεμνόμενον*. Dea erat Latona Graecis dicta, Apollinis Isidis filii nutrix, cuius maxime omnium nobilitatum erat in urbe Buto oraculum: τόγε μάλιστα ἐν τιμῇ ἄγονται πάντων τῶν μαντήιων, Ἀητοῦς ἐν Βουτοῖ πόλι ἱερί: Herod. II. cap. 83. Mississe cap. 152. Psammitichus dicitur legatos ἐς Βουτοῦν πόλιν ἐς τὸ χρηστήριον τῆς Ἀητοῦς, ἔνθα δὲ Αἰγυπτίοισι ἱερί μαντήιον ἀψευδέστατον. De Dea eiusque oraculo Iablonskius egit Panthei lib. III. c. 4. Hunc Herodoti locum respicit Aelianus Var. Hist. II. 41. VALCK. — Scripserit fortasse Herodotus τῇ θεῷ: sed potuit etiam masculinum uti genere, quum in eadem urbe Buto etiam magnum fuerit Apollinis templum, (conf. c. 155, 8. et 156, 8.) in quo et ipso oracula edita fuisse videntur. Vocab. *ὀνειδισμα* cur sollicitetur, nulla caussa subest: etiam Croeso libuit τῷ θεῷ ὀνειδίσαι, I. 90, 16. S.

10. ἐκ δὲ τοῦ χρηστηρίου αὐτῷ δεύτερα etc.) In his nihil desidero. *μαντήια* reticuit et intellecta voluit: geminum superius est, *ἐλθεῖν οἱ μαντήιον ἐκ Βουτοῦς πόλεως*. Cl. tamen Reiskio blanditur, ἐκ δὲ τοῦ, *χρηστήρια αὐτῷ* etc. ex eo inde tempore, venisse illi secunda Oracula. Post pauca, [l. 16.] retineri et per editiones propagari ὡς κατακυριμὸν πᾶν οἱ τούτων potuisse demirarer, nisi et msssti praeberent: quorum quidem lapsus ut pravus est, ita turpior in tot editis. Spectavit autem insanientem Mycerini sapientiam Libanius in Vitae suae Historia p. 20. B. ignaro et propterea errante Morello: adtiget et Aelianus Var. II. 41. WESS.

20. ἐνηθηρία) In Leidensi Cod. Gregorii de Dialectis, ut Herodotea, prostant ista: ἵνα πυνθ. εἶναι τῆς ἐνηθηρία ἐπιτ. Scripserat Grammaticus, et, ut equidem puto, Herodotus, ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι γῆς ἐνηθηρία ἐπιτηδεύματα: in quacunque parte regionis secessus intelligeret esse iucundissimos. ἵνα γῆς, οὐ γῆς, et similia frequentat inprimis Sophocles. Herod. I. 213. ἵνα ἦν κακοῦ. Soph. Ai. 386. ἴν' εἰ κακοῦ. Duo sufficient Herodoti loca, quae ad hunc locum apte respondeant: lib. I. c. 98. Deici aedificia exstruxerunt, ἵνα αὐτὸς ἔφρασε τῆς χώρας, qua destinarat regionis parte. Lib. II. c. 172. quam fieri curarat Amasis statuam, ἵδρυνε τῆς πόλεως ὅκου ἦν ἐπιτηδεύατον. Herodotea negligentius descripsit Athen. X. p. 438. B. Ἐνηθηρία Grammatici reddunt ἐνενηθηρία. Parum distant quae Diodorus Sic. vocat καθωνιστήρια lib. V. c. 19. in quibus ἐκαθωνίζοντο, quod legitur in Graecis Esther III. 15. Binis etiam in locis ἐμβιωτήριον praebet Diodorus T. I. p. 345, 59. et T. II. p. 518, 59. Sunt Ἐνηθηρία loca πρὸς ἀνέσιν καὶ ἀπόλαυσιν εὖ πεφυκότα. In notis ad Excerpta e Dione Cocc. H. Valesius p. 96, 97. interpretatur amoena diversoria et secessus. Apud *Alian.* de N. A. XI. c. x. p. 617. in urbe Memphi Apidi dicuntur esse τὰ φίλα ἦθη καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι καὶ ἐνηθηρία. VALCK. — Ἐνηθηρία, loca voluptaria, apud *Salustium* Bel. Catilin. c. xi. et *Plautum* Poenul. III. 2, 25. ἐμπαθεῖς τόποι in *Gregorii Nysseni* Epist. de Itin. Hierosolym. p. 10. Ἐνηθηρία *Plutarcho* et *Athenaeo*, quorum verbis lucem vir eruditissimus *Pet. Faber* Agonist. III. 27. p. 345. adpersit. WESS.

CAP. CXXXIV. 2. εἵκσι ποδῶν καταδίουσαν) Haec altitudinem an latitudinem Pyramidis designent, in quaestione est. τῷ δὲ μεγέθει λαιπόμενον ταῦτο τὸ ἔργον τῶν προειρημένων de ea scribit *Diodorus* I. 62. controversiam non dirimens. At *Plinius* Hist. Nat. XXXVI. 12. Tertia minor quidem praedictis, sed multo spectatior, Aethiopis lapidibus, assurgit cccclxiii. pedibus inter angulos; quibus utique ampliolem, quam *Herodotus*, singulis lateribus latitudinem tribuit. Hinc πενταχοσίῳ ποδῶν hic fuisse olim arbitrantur; numeris, ut equidem opinor, multo quam oportebat, auctioribus. Cum tamen superiore πολλὸν haec fuerit ἰδέσθων, si ad altitudinem referas, xx. pedes nimis quam pauci erunt. Lege *Io. Gravii* Pyramidograph. p. 112. etc.

WESS. — Difficultatem, qua premi videbatur hic locus, non magis *Larcherus*, quam qui eum praecesserunt docti viri, potuit expedire. Postquam enim graeca verba his gallicis reddidit, *elle est beaucoup plus petite que celle de son père, ayant vingt pieds de moins, et chacun de ses cotés trois pléthres de large*; monuit in Notis, viginti quidem pedes illos haud dubie ad altitudinem spectare, quoniam latitudinis mox separatim mentionem faciat scriptor; manifeste autem corruptum esse hunc numerum, quoniam, si viginti tantum pedibus haec pyramis minor fuisset altera, profecto eam Herodotus non dixisset *multo minorem*. Memorabili vero exemplo hic locus est, quo moneamur quam minuta res quantum interdum habeat momentum. Una lineola, unum leve incisum alieno loco positum, hasce citavit turbas: abiecto commate, quod post *καταδιόρθωσεν* in omnibus ad hunc diem editionibus (mirum dictu!) interpositum erat, omnia nunc plana sunt, omnia recte se habent. Altitudinem huius pyramidis non definit scriptor: *multo minorem* ait esse *paternā*, quum illius *latus* quodque in basi nonnisi *tria plethra dentis viginti pedibus* (i. e. 280 pedes) metiatur. Atque haec mensura exactissime congruit cum ea quae ab eodem, quem iam saepius laudavi, *Grobert* reperta est. Vide librum citatum, p. 95 seq. aut, si magis in promptu est, *Langlès* in *Notes et Eclaircissemens sur le Voyage de Norden*, p. 288. S.

[3. λίθου δὲ ἐκ τοῦ ἡμῶν Αἰθιοπικοῦ) Nigrum fuisse lapidem et pretiosum dicunt Diod. Sic I. 64. itemque Strab. XVII. p. 808. ed. Cas., adiiciens valde esse durum, ut ex eo mortaria conficiantur: quare etiam cultros ex hoc lapide confectos memorat Noster, II. 86, 15. In Cheopis pyramide primum ordinem ex Aethiopico lapide variegato substractum vidimus c. 127, 11. Ac videtur lapis etiam huic pyramidi Mycerini adhibitus variegatus fuisse aut versicolor, nempe nigro colore in rubrum vergente aut rubris maculis distinctus, ac fortasse de illo Syenitae genere, quem *pyropocilon* olim vocatum fuisse *Plinius* refert, XVI. VIII. 13. Conf. omnino *Abd-Allatif*, p. 173. ibique *Sylv. de Sacy*. p. 214 seq. Quare nulla causa fuit, cur hunc lapidem, de quo hic agitur, ab illo qui cap. 127. memoratur, diversum *Larcherus* statueret. De eodem lapide cf. *Wess.* ad c. 176, 6. S.]

[8. *ταλάντων χιλιάδες ἀναρίθμηται*) Licet enim multo minor duabus aliis, multo tamen haec pyramis erat spectatior et ob lapidis e longinquo advecti praestantiam duritiem-que multo maioribus impensis exstructa, consentientibus *Strabone et Diodoro* locis cit. et *Plinio*, XXXVI. XII. 17. S.]

12. τῶν τὰς -- λιπόντων, ἢν 'Ρεδώπιδος) Nihil his inesse, quod offendat, videtur: et tamen esse, codicum discors scriptura declarat: alii *πυραμίδας* -- *λιπομένων* ἢν 'Ροδ. fortasse voluerunt agente usu, ut *καταλιπίσθαι*, ἀπολιπίσθαι et *λιπίσθαι* c. 147. atque alibi saepius; alii *λιπόντων*, *λιπομένη* ἢν 'Ροδ. posterior erat *Rhodopis*; pari structura, quae in *Diodori* proxime descriptis verbis, atque in *Euripideis Orest.* vs. 1085. ἢ πού λλειψαί τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. At tum, quod scripti mordicus retinent, ὕστερον in exilium ire debbit. Atque hoc admonuisse satis est. [Vide *Var. Lect.*] Ecce aliud. *Herodotus* disputatione circumspecta meretriculae *Rhodopidi* pyramidis aedificationem aufert: antiquum rumorem amplectuntur *Diodorus*, *Strabo*, *Plinius*; commentariis certe inserunt. Hoc amplius, *Rhodopidem Aelian.* Var. XIII. 33. elocat regi *Psammeticho*, qui *Amaside*, cuius aetate feminam floruisse *Noster* adseverat, annis ferme quinquaginta prior est. Unde erroris aut *Herodotus* aut *Aelianus* culpā tenetur: neque ille ea liberabitur, si duas fuisse *Rhodopides* statueris, easque ab *Herodoto*, *Strabone* et *Plinio* confusas: alteram proprie sic dictam, ex meretrice uxorem *Psammetichi*, et sepultam in *Pyramide*; alteram *Aesopi* conservam, et *Charaxi*, fratris *Sapphūs*, amicam, quae tempore *Amasidis* floruerit. Haec *Celeb. Iac. Perizonius* ad stabiliendam *Aeliani* fidem; quae, si negentur, incertissimae coniecturae, etsi olim alia sui opinione, locum obtinebunt. *Aelianus* fabellam ex *Strabone* XVII. p. 1162. [p. 808. Cas.] aut aliunde, hausit. *Geographus* regis nomen tacitum habet; de suo *Aelianus* *Psammetichi* titulum inpingit. *Herodotus* duas *Rhodopides* non novit, et *Amasidis* *Aesopi* illam contubernalem tempore viguisse distincte adfirmat. Utri credemus? WESS.

14. τοῦ Ἡφαιστοπόλεως) Adhaerescunt ad virile hoc nomen doctissimi viri. *G. Cuperus* Obs. IV. 4. p. 58. haec se capere negat; nisi dicatur, latere hic nomen patris, vel urbem eo nomine in *Samo* fuisse; vel *ladmonem*, ori-

gine Samium, Hephaestopoli in Aegypto habitasse, scribique debere τοῦ ἐκ Ἡεχιστοπόλεως. Gronovii similes sunt fluctuationes ad *Arriani* Ἀναβασ. III. 5. p. 109. quibus vehementer offensus *Corn. de Pauw* correctum voluit τοῦ Ἡφαιστοπόλεως, nova voce, sed, ut censet, perelegante, quae *Vulcani* ministrum denotet, et *Iadmonis* patrem, vel fabrum ferrarium insignem, vel *Vulcani* potius sacerdotem fuisse doceat. Mihi, ut absolvam verbo, inventum non placet. In propriis Graecorum nominibus mira multa: Σώπολις est in *Epigramm. XVIII. Callimachi*, Ἀμφίπολιν habet marmor a *Buherio* editum, feminam Νικόπολιν dabit aliud, et numus *Abderitarum* Ἀναξίπολιν: neque ignoti Ἀγνησίπολις et Κρατησίπολις sunt. Quae Ἡφαιστοπόλιν abunde defendunt. Confer *Comitis Cayl. Recueil d'Antiquit. T. II. p. 265. WESS.*

15. Ἰάδμονος ἐγένετο) Apud *Demosthen. p. 729, 30. [p. 1352. ed. Reisk.] Νέαιμα Νικαίτης ἦν. Pseudolus Plauti II. 3, 24. Quia lenonis me esse dixi*: alibi dicitur *Amphitryonis Sosia*; ut *Phereclis servulus Lydus*, *Andocidi* Ἀνδρός ὁ Φερικλείους καὶ Ἀντικλείους: recte cepit ista *Marklandus* vir cl. sed nomen *Εὐμάρης* genuinum esse vel *Theocritus* monstrabit *Eid. V. 10. et 73. τὴν Στρυμοδώρου Θραῦτταν Aristoph. Ἀχ. 272. Quod mox legitur, [l. 17 seq.] ὃς βούλοιο ποινὴν τῆς Αἰσώπου ψυχῆς ἀνελεῖσθαι, Plutarchus interpretatur T. H. p. 557. Α. τὸν βουλόμενον ὑπὲρ Αἰσώπου δίκην λαβεῖν παρ' αὐτῶν*: ubi tandem etiam *Samius* venisse dicitur Ἰάδμων (vulgatur Ἰδμων:) γένει μὲν οὐδὲν Αἰσώπῳ προσήκων, ἀπόγονος δὲ τῶν περιαιμένων αὐτὸν ἐν Σάμῳ γεγονώς. VALCK.

CAP. CXXXV. 5. τῆς μουσοποιου) *Fulvii Ursini* ad *Carm. illustrium Feminar. p. 23. μελοποιου* fallenti memoriae debetur. *Sappho μουσοποιός*, quemadmodum *Pindarus* in *Orat. p. 25. Dionis Chrysost. et Hipponax Theocrito Anthol. III. p. 392. [Analect. Brunck. T. I. p. 382.] Quod Athenaeus autem [lib. XIII. c. 69. p. 596.] ignorantiae labem *Herodoto* adfricat, *Charaxique* amicam, non *Rhodopin*, sed *Dorichen* sive *Dorichen* vero nomine fuisse contendit, id sibi habeat. Nosse debuerat, non *Doriches* tantum, sed et *Rhodopidis* cognomine meretriculam fuisse celebrem ex *Strabone XVII. p. 1162. A. WESS.**

7. Ῥοδῶπιν) Ῥοδῶπιος vicina paene videntur postulare: μεγάλα - - ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος, opes magnas, ut Rhodopidis scilicet. Aelian. de Nat. An. IV. 54. παῖδα ὠρεῖον, ὡς ἂν Αἰγυπτίον. Cicero de Senect. c. 4. multae etiam, ut in homine Romano, litterae. Notissimum illud, satis exercitatum in dicendo, ut Thebanum scilicet, sumsit Nepos a Thucydide, qui de Brasida p. 287, 56. ἦν οὐδὲ ἀδύνατος, ὡς Λακεδαιμόνιος, ἐπιτῆν. VALCK.

Ibid. ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιν) Lipsiae in Miscellan. addebatur κατὰ Ῥοδ. εἶναι. Amplecterer, si verba correctionem requirerent, ὡς ἂν εἶναι Ῥοδῶπιος. Credo, vim et elegantiae cultum, ut saepe alias, proprio inesse nomini: Magna, scriptor inquit, sibi bona quaesivit, ut Rhodopis esse potuerit, populi videlicet prostibulum et vilis conditionis. Ceteroqui ex praemissis κτήσασθαι advocari non inconmode poterit. Rectius [l. 8.] οὐκ ὥς γε, dissecta priore voce, maluit Reiskius. Postulat enim sententia et probat Cod. Cl. Askew. WESS. — Commodum utique Ῥοδῶπιος: sed nec inconmode teneri vulgatum potuit, adeoque debuit. ὡς ἂν Ῥοδῶπιν εἶναι, ἐκτίσαστο μεγάλα χρήματα: ut quae Rhodopis esset, magnas pecunias fecit. Caeterum confer Nostrum II. 8, 16. IV. 81, 4. IV. 99, 21. S.

19. ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφροδίτοι - - ἐταῖραι) Hoc de numero quatuor scortilla in Archiae Epigrammate Veneri donaria dedicant, interque alia

Ἄλκις ἄγλαα δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τὰδε, Κύπρι,
ᾠπασαν, αἰγιαλῶν Ναυκράτιδος ναίεται.

Integrum dabit L. Küsterus ad Suid. voc. Κεκύφχαλον: [et Brunck. Analect. T. II. p. 92 seq.] vulgavit et Reiskius Anthol. Cephalae p. 25. quaedam inmutans, quae non mutari fuerat potius. Naucratis ripae Nili adcubabat, florens commercii et scortorum celebritate, ut Corinthus, Puteoli, et plures ex littoralibus urbibus. Quid in acta patrarent, si Cicero lib. V. in Verrem c. 25. tacuisset, ex Aegyptiorum et Syrorum Maiumis cognosci potuerat. Archidices memoria durat in Athen. et Aelian. Var. XIII. 68. WESS.

24. ἦσπον - - περιεσχήμεντος) Archidice minus altera fuit famosa. Hinc petita vox Ionica Περιεσχήμεντος redditur ab Hesychio περιβόητος, περιλάλητος: sic pro περιποίητος fuit emendatum in Animadv. ad Ammon. p. 65. Reperiuntur et περι-

Φημος et περιιδόμενος. Cyclici οι περιηχημένοι in Philone Byblio Euseb. Praep. p. 39. v. Apud Etymol. legitur: Δημολάλητος, περιβόητος. [Cognata significatione ἑλλισχος dixit Noster l. 153. 9.] Permutantur apud Herodotum locutiones ἀπικίσθαι ἐς λίσχην et ἐς λόγους. Rarius illud lib. IV. c. 4. ὡς προλελεσχητυμένων αὐτῷ ἀπαστάσιος περί. VALCK.

26. ὡς Μιτυλήνην) Sic dedit e msto Gronov. quod si vel in aliis etiam Codicibus inveniretur, probandum tamen foret ἐς Μιτυλήνην, quia nunquam a veteribus ὡς iungitur quarto casui in talibus, nisi ubi πρὸς locum invenit. In his nonnunquam a librariis, sed multo frequentius ab hominibus eruditis fuit peccatum, quos in tantilla re nominari necesse non est. Norma scribendi Thucydides lib. IV. c. 79. ἀφίκετο ὡς Περδίκαν καὶ ἐς τὴν Χαλκιδιαν. Idem pag. 148, 48. [P] ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς βασιλία. p. 554, 92. [VIII. 31.] ἀπέπλευσαν ἐς Φωκαίαν καὶ Κύμην ὡς Ἀστυόχον. p. 527, 36. [VIII. 39.] ναῦς ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ὡς Φαρνάβαζον πέμπειν. p. 553, 37. [VIII. 81.] Paulo exercitior facile sentiet, in his similibusque voculas ὡς et ἐς non posse transponi. Eadem in omnibus obtinet scriptoribus Atticis veteribus, quin et in Atticistis accuratioribus, ratio; e quibus priorum simillima, etiam in quibus utrumque reperiretur, plurima possent expromi. Ceterum ex hac non magni momenti observatione multa veterum loca corrigi poterunt; nam librariorum delictis recta ratio praeferenda est. VALCK. — De Herodoti usu conf. quae ad c. 121, 109. monuimus. S.

Ibid. ἀπειρόστησι ἐς Μιτυλήνην) Suum scriptor recepit: neque enim ἐπὶ ἀφύχου veteres, sive regionum urbiumque nominibus, ὡς adstruebant. Thom. M. ἄπαξ ἐπὶ ἀφύχου uno in Thucydide invenit, et loco adhucdum controverso. Egerunt hac de structura docte T. Hemsterh. Miscell. Observ. Vol. V. tom. 5. p. 56. et Valcken. ad Euripid. Phoeniss. p. 475. Mox κατεκιστόμησέ μιν [l. 27.] ambigue dicitur. Potest Charaxum, potest Rhodopin indicare; hanc Sappho, ὡς πολλὰ τοῦ Χάρξου νοσοισαμένην, multa Charaxi intervertentem et furatam, si fides Athenaeo, taxavit inusta nota. Nec puto fratrem probavit, in casses meretriculae demersum. Vide Ampl. Cuperi Observ. IV. 4. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῷ γυγλυμένον) Laurentius

figuras insculptas, ἐγγεγλυμμένους, sicuti Arch. et Vind. Haesito in electione. Vulgatum videtur perconmodum et singularius: *Vallae* scriptoris patrocinatur consuetudo, qua II. 124. καὶ ζῶων ἐγγεγλυμμένων: talis quoque c. 138. αἰμασίη ἐγγεγλυμμένη τύποισι: tum τύπων ἐγγεγλυμμένων πλέει, c. 148. Libera itaque optio est. In sequentibus vertendis *Valla* aberraverat, in viam ab H. Stephano comiter revocatus. WESS. — Olim pingebatur ἐγγεγλυμμ. Inde deflexum est εὖ γεγλυμμ. S.

[11. ἀπάσης κρατεῖν τῆς --- θῆκης) θήκη hic idem fere valet ac οἶκημα θηκαῖον, II. 86, 31. Nam in una θήκη pluribus cadaveribus locus erat. conf. III. 16, 28 seq. Mox hoc cap. l. 15. pro θήκη ponitur τάφος. S.]

16. τὸν ἑωῦτοῦ ἀπογενόμενον) In Codd. fortasse reperietur, τῶν ἐ. ἀπογενόμενων, prouti *Vallam* in suo legisse Latina manifestant: ac ne alium quidem ex se ipso progenitorum sepulturae mandare. Quae prostant in Ed. Gronov. commodum vix admittunt sensum. Ex se ipso progeniti, vereor ut Graece dici possint ei ἑωῦτοῦ ἀπογενόμενοι. Praeterea fato functi *Herodoto* quoque dicuntur aliquoties ἀπογενόμενοι: quae significandi virtute hic illud videtur capiendum. Qui patris cadaver, quod pignori opposuerat, expuncto debito non redemerat, hunc legislator etiam ipsum sepultura censuerat indignum, nolueratque ut suos ipse liberos fato functos isto dignaretur honore, μήτε ἄλλον μηδὲνα τῶν ἑωῦτοῦ ἀπογενόμενον θάψαι: sic scribendum arbitror: neque alium quemquam suorum fato functum. De his tacet legem commemorans *Diodorus* [I. 93.] T. I. p. 104, 93. In talibus ἀπογενέσθαι idem est ac ἀπεβιώσθαι vel ἀπεθαιῖν, ter quaterve adhibitum *Herodoto*: vid. Clar. *Alberti* ad *Hesych.* in Ἀπογενόμενοι. Hoc sensu mea quidem sententia debuerat illud in Attica lege accipi apud *Demosth.* contr. Macart. p. 608, 88. [p. 1069, 10. ed. Reisk.] τοὺς δ' ἀπογενόμενους ἐν τοῖς δῆμῳ ὡς ἀν' μηδαὶς ἀναιεῖται: quorum in pagis mortuorum nepos cadavera tollat. Quamque legem ad Leges de Sepultura referre debuerat, eam, quia forte legebatur aliis interiecta, retulit ad Φονικὸς νόμος S. *Petitus* in LL. Att. p. 624. Latine vertens, si quis in aliquo populo caesus sit. *Alciphroni* p. 80. mecum restituit A. *Heringa*: ἐπειδὴ Κρίτων αὐτῷ ὁ γεννήσας ἀπὸ γένετο. VALCK.

Ibid. τῶν ἰωῦτοῦ ἀπογινόμενον) Non exputo, cur *Aldi* et *Camgerarii* hanc scripturam mutatum ierint, tutam codicum auctoritate. Ἀπογινόμενος hoc non est loco progenitus, sed fato functus, uti Il. 85. IV. 4. et apud *Thucydidem*, monitore Schol. ad *Demosthen.* Or. de Cherson. p. 59. Quod legem adtinet, de qua agitur, ea et in *Diodori* I. 92. Quanto vero humanius Imp. Iustinianus edixit, nulli esse licentiam corpora defunctorum debiti gratia detinere, aut impedimentum facere eorum sepulturae, Novell. CXV. 5. Porro [l. 21.] κατενοσθῆς Gronovii praefert editio; in adnotatione κατωνοσθῆς esse ait in optimo codice; forsitan errore operarum. Nam *Passion.* et *Ask.* prius edunt, a quo alienus non sum. Κατόνοτρο τὸν Ἀμασιν Αἰγύπτῳ inferius c. 172. *Valloae*, vertentis compares, lapsum redarguit *H. Stephanus* in Prolegom. Edit. secundae, ut mirer valde *Corn. de Pauw* κατωνοσθῆς, ex latinis istis formantem. WESS.

21. Μὴ με κατενοσθῆς πρὸς τ.) Ex diversis hanc sinceram puto lectionem. Quando primum interpretabatur *Valla*, ne me caeteris pyramidibus compares; non ille quidem aliud hic verbum legit, sed minus dextre praegnantem phrasin intellexit, significantem: ne me sic vilipendas, ut unam censeas ceterarum; sive, ignominiosa cum ceteris pyramidibus instituta comparatione. Ionicum ὀνόμασαι, κατενόμασαι, (*Herod.* II. 173.) notabat ἐμφανίσαι et καταμέμψασθαι. Quid sit in proximis [l. 24.] ὑπερύπτειν, monuit vir summus [*Hemsterhusius*] in nota *L. Küsteri* ad *Aristoph.* Av. vs. 1145. VALCK. — Conf. Not. ad. III. 130, 19. S.

CAP. CXXXVII. 1. ἐξ Ἀνύσιος πόλιος) Hinc νομός Ἀνύσιος c. 166. verum contra tabulas. Non praeteriit urbem *Stephanus Byzant.* estque eius longe antiquior memoria in his *Esaiae* c. xxx. 4. וְיָצְאוּ חֲנָנִי וְיָצְאוּ חֲנָנִי et legati eius *Chanes* (h. e. *Anysin*) adtigerint. Vocis apud Hebraeos pronuntiatio differt, urbs eadem. Nam quae *Iunius* et alii de *Daphnis Pelusiis*, sive *Taphnes*, minime congruunt. Tetigit verbo *Thom. Pinedo* ad *Ethnicographum*, uberius vero et distinctius *Celeb. Camp. Vitringa*, Comment. in eum *Vatem* p. 168. T. II. Reges *Asychin* et *Anysin* non novit *Diodorus*, *Bocchorin* ante *Sabacum Aegypti* inponens, I. 65. WESS.

15. καὶ ἱερέων ταπτομένων) *Levi* opera παρστούων, uti sa-

ctum scio, refingi posset. Quo vero successu? *πάσσειν*, *ἐμ-
πάσσειν* de inspersis, ornatus etiam caussa, non refugit
usus. In urbibus, *altius eductis*, neutrum novi. Facit *Codd.*
tamen discordia ambiguum, sit-ne *τασσομένων* an *γενομένων*
genuinum: alterutrum sane [haud dubie posterius] ex
glossa venit. Quae sequuntur, a Cl. Gronovio bene consti-
tuta et docte explanata sunt. [Vide *Var. Lect.*] De *Bubasti*;
quae Graecorum *Ἀρτεμις* sive *Diana*, nihil addo. Repetit
Herodotus c. 156. quod hic professus fuit, et explicat co-
piose *Iablonskius* *Panth. Aegypt.* III. 3. Hoc adcedat, pla-
cuisse mihi olim [l. 19.] *ἦδον ἢ δ' ἰδέσθαι*, blanditumque
Abreschio: movebar *Nostri* verbis III. 160. *εἰ δὲ ὑμῖν ἦδον ἢ*
τοῦ κατὰ θάλατταν ἡγεμονεύειν. Qui in vulgato adquiescunt,
auxilium ex *Car. Daubuz* de *Testim. Christi* apud *Ioseph.*
lib. II. 12. inpetrabunt. WESS. — *ἦδον* cum *Aldo* tenent
edd. omnes, nec aliud e mssis citatur. In *F.* desideratur
quidem iota subscriptum vel adscriptum, sed habet ille
tamen *ἦδον* circumflexo accentu. Intelligendum *ἦδον* ἰδέ-
σθαι οὐδὲν μᾶλλον ἀξιαπύγητον. S.

19. *ἦδον ἢ δ' ἰδέσθαι*) Hic si *Codices* vulgatis concinunt,
paulo tamen superius [l. 16.] dabunt, ut autumo, *πολλῶν*:
qua in re tantilla *Codicum* non exspectassem consensum.
Quicquid huius fuerit, *Herodotum* scripsisse suspicor *ἦδιον*
δ' ἰδέσθαι οὐδὲν τοῦτον μᾶλλον, alibi suo more scribentem *ἄμει-
νον* μᾶλλον, μᾶλλον ἐλβιώτερος, et αἰρετώτερος μᾶλλον. *ἦδιους* μᾶλ-
λον *Chrysippus* dixit apud *Athen.* IX. p. 373. A. *ἦδιον* - -
μᾶλλον forsan *Isocrates* in *Aeginet.* p. 393. D. ἐν ποίᾳς ἀν-
οικίας ἴδιον υἱὸν εἶδεν αὐτῷ κατὰ τοὺς νόμους εἰσποιηθέντα μᾶλλον,
ἢ ταύτης: in quibus, mutata tantum pronuntiatione, *ἦδιον*
corrigo pro *ἴδιον*: nam *ἴδιον* υἱὸν - - - εἰσποιηθέντα quis tan-
dem dixerit? Comparativis iunctae vocis μᾶλλον pleonas-
mum exemplis adfirmarunt *H. Stephanus*, *St. Berglerus*,
F. L. Abreschius, aliique. VALCK. — Nil opus fuisse
solicitare vulgatum, paullo ante vidimus. S.

CAP. CXXXVIII. [10. ἔσπατόν ἐστι. Sic recte iam
H. Steph. in ed. 1. posuerat: dein vero rursus mendosum
ἔσπατόν ἐστι habet ed. 2. Caeterum, quid sit quod dicat
Scriptor, quoniam exaltatum fuerit solum urbis, in tem-
plo autem media in urbe sito nihil fuerit mutatum, id-
Herodot. T. V. A a

circo magis undique conspicuum factum esse templum, fateor mihi non liquere. S.]

18. φέρει δ' ἐς Ἑρμῆω ἱερὸν) Rediit expulsa praepositio. Qui eiecit, [Gronovius] pulcre noverat, non haec ad τὰ δῖνδρα pertinere: retulit ad viam, quae Mercurii templum ferret; [id est, ut ille putabat, in qua via erat Mercurii fanum:] per utique incommode, cum totus aggeris tractus et tenor ad Mercurii aedem ducat. De decoro, quod obtenditur, id vero nihil est: sufficit, Herodoto eum verborum ordinem adrisisse. Non memoro Codd. scriptos, neque usum dictionis. Virgilianum, *Hinc via, Tartarei quae fert Acherontis ad umbras* Aen. VI. 295. omnes norunt. Dedit Gronovius ex Nostri copiis nonnulla, [ex II. 122, 13. tum, quae huc minus spectant, ex I. 10, 12. I. 120, 12. IX. 83, 13.] facile, si res postularet, ex Polybio, Diodoro, et Pausania in primis adaugenda. Conf. doctos viros in Act. Apost. c. XII, 10. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Τίλος δὲ γῆς ἀπ.) Τὴν ἀπαλλαγὴν forte dicere potuisset ἀπαλλαγῆς τίλος, ut mors dicitur θανάτου τίλος; caedes, Φόνου τίλος. Paulo post, [l. 5.] ubi in somnio Rex dicitur iussus τοὺς ἱέρεις μέσους διατάμειν, (Conf. Diodor. T. I. p. 75. ult.) neque illud, nec διατάμειν, sed διατάμνειν legit Gregorius de Dial. Ion. mstus: [§. 67.] Τὸ τέμνειν, Τάμνειν λέγουσιν. Ἡρόδοτος ἐν β', τοὺς ἱέρεις - - - μέσους διατάμνειν. Ionice, ut τάμνειν, scribebatur στράφειν et τράπειν. Sed Dorica sunt, ut puto, τράφειν et τράχυν: hoc rarius, et Grammaticis tantum observatum. VALCK.

5. μέσους διατάμειν) Adiungit Diodorus καὶ διὰ μέσων αὐτῶν διελθεῖν μετὰ θυσίας, et per medios sectos cum administris transire, I. 65. cuiusmodi triste sectionis exemplum in Pythii filium natu maiorem Xerxes repraesentasse legitur Musae VII. 39. Ceterum Oracula, quae Aethiopes consulebant, signavit supra c. 29. WESS.

CAP. CXL. [3. νῆσον χάσας σποδῶ τι καὶ γῆ) Cineres, puto, coenosae humo mixti, aptius culturae solum erant reddituri. Ac nescio an hoc consilio diligenter collectos cineres certis in aedium cameris adservare soliti sint Aegyptii. conf. c. 100. extr. S.]

7 seqq. ἴτια ἐπὶ πλέω ἢ ἑπτακόσια - - - Ἀμυγδαῖον) Omne hoc comma ineptae tautologiae, ex inperiti hominis glos-

semate ortae, damnat Iac. Perizonius vir clar. Orig. Aegypt. cap. xi. pag. 202. Nollem factum. Fluunt ex abundantiore Scriptoris sermone; suntque frequentes huiusmodi iterationes, uti bene observavit Iac. Gronovius. Quod addit autem, cetera Perizonii se tangere dedignari, ἀρῖστον ἄμεινον. Viam ille ostenderat ad turpem errorem huic loco adimendum, non sane cum dedecore spernendam. Rem vide. Dicit Herodotus, insulam, Anytis tempore in paludibus aggestam, septingentis atque amplius annis frustra ab insecutis regibus ad Amyrtaeum usque fuisse quaesitam. Amyrtaeus, quod Thucydidis I. 110. testimonio novimus, eas in paludes, quum Persis Longimanus Artaxerxes imperaret et Herodotus floreret, secessit: ab utroque ad Achazi aut Hiskiae, Principum Iudaeorum, aevum, in quod Anytis et Sabaco incurrunt, intervallum est annorum paullo plus trecentorum. Hinc, ut Chronologiae ratio constaret, Perizonius ἔτια ἐπὶ πλείω ἢ τριηκόσια, trecentis et amplius annis, coniectura plausibili. Mendam notae genuerunt numerorum, perperam pictae, quem ad modum Ampl. Bouherius, eiusdem coniecturae patronus, Diss. Herod. c. vii. p. 71. commonescit praeclare. WESS. — Nempe, pro HHH olim temere [H]HH a librariis hic scriptum fuisse, Bouherius censuerat. Aliam rationem secutus Reizius, πεντακόσια pro ἑπτακ. non modo legendum statuit, sed etiam recta in contextu ponere hunc numerum non dubitavit. Cuius rationem et in versione sua adoptans Larcherus, et in Chronologia Herodotea, quae Tomo VII. gallici Herodoti continetur, p. 108 seqq. uberius adstruens, auctorem huius inventi (ut multorum aliorum quae Reizio debentur) Borheckium celebrat; qui tamen diserte professus erat se Reizium ducem esse secutum. S.

CAP. CXLI. 5. τῶν μαχίμων) Nec satis apte congruunt ista cum παραχρησάμενον, neque phrasi ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν: nam nihil huc facit locus lib. IV. c. 159. Scribi potuit τῷ μαχίμῳ, sive τὸ μάχιμον, ut corrigit Abreschius Dil. Thuc. p. 63. sive etiam τὸ τῶν μαχίμων, ut Reiskius, nempe γένος. Inter Aegyptiorum ἑπτὰ γένη, -- οἱ μὲν μάχιμοι κελεύεται, Herod. II. 163. Diodoro commemorantur τὸ μάχιμον ἔθνος, p. 106, 48. [I. 94.] et οἱ μάχιμοι καλούμενοι, p. 85, 1. [I. 73.] quocum loco desiderarem equidem in concordiam

posse redigi supra Diodoro narrata p. 53, 1. [voluerat p. 33, 1. scil. lib. I. c. 28.] Indorum collatâ, quam alibi tradit, πολιτεία. Sed in Herodoteis mihi sane videtur insolens ἐν ἀλογίῃσι: horum vice si legeretur ἀλογίην, in vicinis quidpiam novari nihil esset necesse. Scribi certe commode potuit: τὸν ἀλογίην ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίρων Αἰγυπτίων. Sic Herod. IV. 150. ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, oraouli nullam habuerunt rationem. Alibi scripsit ἐν ἀλογίῃ τι ποιῆσθαι: et II. 172. Amasin ἐν οὐδεμιᾷ μοίρῃ μεγάλην ἦγον. Apud alios, pro despiciatui habere, dicitur ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχειν, vel ἄγειν, vel τίθεσθαι. Stobaei Tyrtaeus p. 353. imbellem Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τίθειν: praefertrem τιθεῖμην: quod habet Plato de Legib. I. p. 629. A. II. p. 660. E. et hinc Iamblich. in Protrept. p. 112. A Stobaeano diversum exhibens animosum Tyrtaei carmen Lycurgus contr. Leocr. p. 162. de Lacedaemoniis vs. 25. [in Reiskii Or. Gr. Vol. IV. p. 212.] καὶ περὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς οὐδένα λόγον ἔχοντες περὶ τούτου οὕτω σφόδρα ἐσπουδάκασιν. Scaliger et Io. Taylor περὶ τούτων recte corrigunt; vereor autem ut eruditissimi viri legerint alibi, περὶ τινὰ λόγον ἔχειν. Corrige, sodes: καίπερ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἔχοντες, περὶ τούτων etc. Ab his parum distat illud Euripidis Androm. vs. 209. τὴν δὲ Σκυῖον οὐδαμῶς τίθης, vel τίθη. Scriptor non inelegans II. Macc. vii. 12. ἐν οὐδενὶ ἐτίθειτο. VALCK. — Τὸ μάχιμον τῶν Αἰγυπτίων legit Schneider in Lex. sub voce Παραχρησάμενος: et accusativum τὸ μάχιμον ad verbum παραχρησ. refert, conferens hunc locum cum illo VIII. 20, 2. ubi παραχρησάμενοι τὸν χρησμένον mox ab ipso Scriptore per οὐδὲν τοῖσι ἔπεισι χρησάμενοι explicatur. Vulgatam h. l. scripturam communi consensu tenent libri omnes: ac fortasse ipse Herodotus, syntacticis legibus non nimis religiose adstrictus, ἐν ἀλογίῃ ἔχειν cum genitivo casu construxit, quum cognatam dictionem ἀλογίην ἔχειν in animo habuisset. S.

8. Ἀραβίων τε καὶ Ἀσσυρίων, Iosephi codicem postremis caruisse, significarunt Palmerius, Marshamus, Vitranga: quam tamen rem dubiam relinquunt Iudaei scriptoris membranae. Quod si vere absentiam earum vocum animadvertit, Ἀραβίων στρατός, qui brevi sequetur, Iosephum quadamtenus iuvabit; nam et illi non ad censentur Assyrii. Sed praestat, quod res et schedae omnes adprobant,

defendere. Certe *Senacheribo* et *Arabum*, quibus trans Iordanem et in Petraea sedes, amplius numerus, et *Assyrii* dicto audientes fuerunt. Quod autem vir eruditus *Iosepho* Ant. X. 1, 1. *Senacheribum βασιλέα μέγαν* nominanti, adposuit, *Herodotum* eundem τὸν μέγαν *Σαναχάριβον βασιλέα* nuncupasse, secus habet. Mox [l. 10.] ἰς ἀπορίην ἀπειλημένον oportuerat. Vidimus *Arionem ἀπειληθέντα ἰς ἀπορίην* l. 24. et erunt deinceps alia. WESS. — Conf. VIII. 109, 8. et IX. 34, 13. Sed nimirum h. l. non modo cod. F. quem in *Var. Lect.* memoravi, verum etiam alii omnes et ed. *Wess.* cum superioribus edd. in ἀπειλημένον consentiebant. S.

20. ἐνταῦθα ἀπικομένους) *Corn. de Pauw ἀπικομένον*, aut ἀπικομένων, posita post ἀνθρώπους maiore σιγῇ. Prius etiam *Reiskius*. Nolo refragari: qui voluerit, patronum arcesset *Gronovium* II. 66. WESS. — Vide nostram *Var. Lect.* ad II. 66, 15. Nempe recte ibi *Gronovius* de nominativo participii pendente, ut aiunt Grammatici, sive absolute posito monuit, ubi aliàs genitivus absolutus locum habet: cuius ἀνγκολουθίας exempla quidem etiam in *Notis* nostris ad I. 53, 1. p. 42. adposuimus. Simillima vero ratione hic, ut in oratione infinita, loco nominativi participii accusativum absolute positum habemus; quemadmodum III. 99, 6. αὐτὸν τηκόμενον, pro eo quod ad legitimam syntaxeos normam αὐτοῦ τηκόμενου esse debebat. Mox ἀγοραῖοι ἄνθρωποι, circumforanea hominum turba, ut I. 93, 8. S.

21. ἐπικυθίντας νυκτὸς μὲς etc.) De muribus agrestibus quae prodebantur, tantopere *Polemonis* narrationi et grammaticorum apud *Eustathium* [ad *Il.* d. 39.] de Troadis incolis, mures venerantibus, ὅτι τὰς νυκτὰς τῶν πολέμιων διέτρωγον τείων, congruunt, ut eodem fabulari fonte manasse diceret. Namque, aliam *Assyriorum* cladis causam et locum fuisse, ex *Esaia*, qui ea vixit aetate, c. xxxvii, 36. exploratum habemus. Lege ibi, si vacat, *Camp. Vitringae Observationes*. WESS.

24. γυμνῶν ὅπλων) *Mediceus*, et illi consentanei, si γυμνῶν καὶ ἀνόπλων, sicuti *Plutarchus*, *Appianus*, *Polyaenus* et alii, praeuissent, ansam praecidissent quaerelae. Ecquis unquam γυμνῶν ἀνόπλων aptavit? Quando melius *Aldus*, *Eustathius*, schedaeque plures. Ita *Xenophon* Κυρ. Παιδ. V. [c. 4, 45.] p. 140. γυμνὰ ὅπλα σκευοφόρα. *Galenus* de Usu

Part. p. 568. *ἀνθρώπος δ' ὥσπερ τὸ σῶμα γυμνὸς ὅπλων, οὕτω καὶ τεχνῶν τὴν ψυχὴν ἐρημος.* Alia mitto. WESS. — Adde *Aelian.* Var. Hist. XXX. 57. quem locum Gronov. in Notis citavit, licet absurdum ἀνόπλων in contextu posuisset. S.

CAP. CXLII. 8. *γενεὰ γὰρ τρεῖς ἀνδρῶν ἐκατὸν ἔταδ ἰστί)* Haud dissimilia *Clemens Alex.* Strom. I. p. 401. [p. 246. ed. Lugd. Bat. 1615.] et Homericæ scholiastæ. [ad *Ἰλ. α. 250.*] Alii aut brevius aut amplius temporis spatium τῇ γενεᾷ contribuunt, uti *Theod. Ryckius* Dissert. de Prim. Ital. Colon. c. 4. et *Io. Alberti* ad *Hesychii Γενεὰ* docuerunt. Noster non semper sibi in annorum γενεᾶς ambitu respondet et congruit, quod I. 7., si sana isthic omnia, testabitur. Alibi præterea de singulis hominibus sive regibus sine ulla finiti temporis notatione vocem adhibet, veluti VI. 98. Conf. *Iac. Perizon.* Orig. Aegypt. c. xi. p. 215. Scripsi ex *Arch.* et *Vind.* post pauca [I. 12.] καὶ πρὸς, *τριμνηστίας* etc., elegantius quam scribarum pro ingenio ratus. Dixi ad I. 156. quibus *Euripid.* *Heracl.* vs. 961. et *Helen.* 641. *Isacum* de Hagn. *Hered.* p. 89. adstrue. WESS.

16. *ἐξ ἡθίων τὸν ἥλιον ἀναπύλλαι)* Neque hoc debuerat tentari. Alium respicit locum *Suidas*, [scil. I. 15, 4.] quando *Ἐξ ἡθίων* interpretatur ex τῶν συνήθων τόπων: hunc *Thomas M.* *ἐξ ἡθίων* optime reddens *ἔξω τῆς συνήθειας*, in voce *Ἐξ. Ἰστίον*, inquit, ὅτι ἡ *Ἐξ* ἔστιν ὅτι καὶ ἀπὸ τοῦ *ἔξω* τίθεται. [Sic in illa dictione, ex τοῦ μέσου κατηῆσθαι, III. 83, 14. IV. 118, 9.] Ea saepenumero latet in compositis vis, velut in *ἐκμυτρος*, *ἐκδικος*, *ἐκθεσμος*, *ἐκχθλος*, similibusque; in *ἐκδύσαι*, *ἐκστρέψαι*, *ἐξουκῆν*. Apud *Aristid.* I. p. 175. *ἐξουκῆν τῇ εἰκουμίνῃ* idem est ac *ἐκτετοπίσθαι*. *Aristoph.* *Nub.* 88. *Ἐκστρέψον ὡς τάχιστα τοὺς σπαντοῦ τρόπους.* In *Thucyd.* III. 55. *ἐκτεπισσιν* *Schol.* reddit *ἔξω τοῦ πρίπουτος*. VALCK.

Ibid. τὸν ἥλιον ἀναπύλλαι) Corrigit *Miscell. Lipsiens.* τὸν ἥλιον ἀναπύλλαι, solem resiliisse e sedibus suis, velut pila in murum illisa ἀναπάλλει, resultat. [Nempe sic *Reiskius.*] Non credo, nec ea verbo potestas. Haud multum huic fabellæ dissimilis *Platonica*, *Politic.* p. 269. A. ὡς ἄρα, regis *Atrei* ætate, ὅθιν μὲν ἀνατέλλει νῦν, εἰς τοῦτον τότε τόπον ἰδύμετο, ἀνέτελλε δ' ἐκ τοῦ ἑκαστίου, in ortu solis et occasu aliorumque siderum mutato. *Scaliger*, *Emend. Temp.* pag. 198. (quod et *Galeus* adscripsit) veri quandam umbram in Aegyptiis

his nugis quaesivit et invenit. WESS. — Tum in *Addendis* haec adicit idem Vir doctissimus: „Inpendit huic loco Dissertationem IV. T. III. p. 300. Edit. Paris. *Origin. Leg. et Art.* eruditissimū *Goguetus*, multisque disputatis eum corruptum et ob defectum meliorum codicum pro desperato et insanabili habet: videri tamen Aegyptios obscure indicasse mutatum solis cursum tempore Iosuae imperatoris, et Hiskiae, Iudaeorum regis; de quo utroque in *Iosuae* libro cap. x, 12, 13. et II. *Reg.* cap. xx, 9. Quae disputatio, uti elegans est, ita plane coniecturalis arcessitaque, atque in scriptas membranas aspera et iniqua. Aliam nuper meditando extudit [idem] vir doctissimus in *Memor. Trivultin.* [Janvier 1762.] T. LXV. pag. 409. Edit. *Amstel.*, maximopere urgens, ἔξ ἡλίου non esse extra sedes, quae Gronovii Latina, verum ex sede consueta. Sententiam Aegyptiorum et Herodoti esse, solem quater inde ortum fuisse, unde oriri solet: et bis cursum illinc inchoasse, ubi Herodoti tempore occidebat, bis eundem finisse isthic, ubi eiusdem aetate oriebatur: τὸν ἥλιον hic solem non innuere, sed solarem periodum, quae spatio annorum undecim millium trecentorum et quadraginta revoluta varios ortus occasusque, sive initia et fines, habuerit. Huc, nisi aberro, tendit operosa eruditi viri explicatio, quam quidem laudibus ferre, probare non queo. Namque et longius abit a Scriptoris verbis; et prodigium, cuius caussa adfertur, enervat. Quid ista enim, si solaris periodus significetur, καὶ εὐδὴν τῶν κατ' Αἴγυπτον ὑπὸ ταῦτα περιωθῆναι? Et quis unquam ἥλιον ἀνατῖλαι et καταδύναι de periodū solaris initio et fine, ut alia ne addam, posuit? Ipsam sollertissimi viri diatribam adi.“ Haec igitur WESS. — Porro idem Herodoti locus ingenium diligentiamque Academicorum Parisiensium, *De la Nauze*, *Brequigny* et *Dupuis*, haud admodum prospero quidem successu exercuit, quorum interpretationes rationesque Tomo XXIX. Historiae et Comment. Acad. Reg. Inscript. p. 64. et seqq. exponuntur. *Scaligeri* rationem secutus *Reizius*, in brevi argumento huius capituli scripsit, intra id tempus initium vagi anni bis in aestatem, bis in hiemem incidisse. S.

CAP. CXLIII. γ. ἵνατος αὐτόθι ἵσταται — — τικόντων ἰωνού) Suum defendere videtur IV. 103. ἐπὶ ξύλου μέ-

γάλου ἀναπίρας ἰστᾶ: etiam *Demosthen. περὶ Συντ.* pag. 100. [pag. 172. ed. Reisk.] μὰ Δί', οὐ χαλκοῦς ἴστασαν, οὐδ' ὑπερ-
κράπων. *Alciphron.* I. 30. cum animadversione *Bergleri.*
WESS. — Dubitare videtur Vir doctissimus, recte-ne
fecerit *Gronovius*, quod ἴσταται loco olim vulgati ἰστᾶ re-
posuit. At proprius hic locus verbo medio erat, ubi agi-
tur de statua, quam sibi ponit quisque, non alteri. S.

9. Ad vulgatam olim scripturam πατὴρ ἑκάστον ἐωυτὸν
ἰόντα, haec monuit VALCK. „ἑωυτοῦ scribendum cen-
seo, sui quemque patris filium esse demonstrabant; e similitu-
dine nimirum imaginis τοῦ ἀρχίστα ἀποθανόντος. Sed unus-
quisque tunc illorum πατρί ἰοικώς Παῖς ἀγαπητός ἔγεντο.“
Vide *Var. Lect.* S.

10 seq. διεξιόντες διὰ πασίων etc.) Haec scripti libri susce-
pta reddunt. Nec sunt, quod *Gronovius* adposuit, ad sen-
tentiam adprime necessaria; sed *Herodoteae* tamen redun-
dantiae minime contraria. WESS.

12. ἀναδῆσαντι ἐς ἐκκλιδ. θεὸν) ἐς θεὸν ἀναδῆσαι [ἑωυτὸν] et
ἀναδῆσαι τὴν πατρίην, [l. 3.] vulgo Graecis dicebatur τὸ γί-
νος ἐς θεὸν ἀναφέρειν: et, voce γένος omissa, ἀνίφειν ἐς Θάμυν.
Proximum accedit ἀνάψαι τὸ γένος ἐς Δία, et γένος ἀρχαίων
καὶ τῶν οἰκιστῶν ἀνημμένον in *Philostr. de Vit. Apoll.* I. 4.
VALCK.

18. Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμενον) Inepta sunt quae
vulgo hic legebantur, Πίρωμιν ἐπονομαζόμενον, et orationem
interturbant. *Henr. Stephanus*, ut asperitas tolleretur,
Πίρωμις [sive Πιρώμιας voluerat] ἐπονομαζόμενους, *Piromidas*
cognominatos, emendavit; *Reiskius*, Πίρωμιν ἐπονομαζόντας.
Quorum ego conatus non aspernor. Quanto tamen prae-
stantius *Laurentii* et *Codd.* illud Πίρωμιν ἐκ Πιρώμιος γενόμε-
νον, *Piromin ex Piromi progenitum.* Ausus sum, nec puto
damnabili consilio, id scriptori reddere, siquidem supe-
riora id et ratum habent et sibi postulant. Belle *Gronovius*
hanc maiorum in Aegypto computandorum rationem ex
Synesio I. de Provid. p. 95. v. firmavit, gratias sine dubio
Mediceo acturus, si quid huiusmodi dedisset: et erat tamen
a *Galeo* in medium depositum. Iam, si fides *Kircheri*,
ΠΙΡΩΜΙ Coptis est vir fortis et Heros, *Suppl. Lex. Copt.*
cap. 7., sive, ut *Noster*, καλὸς καὶ γαβός. At certa non est:
namque illi in *Prodomo Copto* p. 295. ac alibi ΠΙΡΩΜΙ.

vir aut homo est, sine ullo boni malive additamento. Inspice *H. Relandi* Dissert. de Copt. Ling. p. 108 et *Iablonskii* Prolegom. Panth. Aegypt. pag. 38. WESS. — Deos et heroes sui generis auctores arroganter iactantibus Graeculis sacerdotes Aegyptii suos quidem Reges, qui hominibus imperassent, omnes homines fuisse comprobabant ex hominibus natos. Homo Aegyptiace *πίρωμις* dicebatur; Herodoti καλὸν καγαθὸν lusum esse etymologicum monuit *Iablonskii* Proleg. in Panth. p. 38. VALCK. — Ab Aegyptiaco vocabulo *Piromi* Indicum *Brama*, quod alii *Biruma* pronunciant, derivatum esse sibi persuaserat *Lacroze*; cuius vide, si lubet, *Hist. du Christianisme des Indes*, lib. VI. T. II. p. 224 seq. S.

CAP. CXLIV. 4. οὐκ ἰόντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι)
Qui hic nobiscum studia tractat literarum, vir ingeniosus *Joann. le Febvre*, corrigendum suspicabatur οἰκτόντας ἅμα τ. ἀ. atque ita legisse *Vallam*, vertentem, una cum hominibus habitantes. VALCK. — Magnum Theologiae Aegyptiae, quam docte digessit, praesidium *Iablonskii* in his reperit, sed meo iudicio infirmum et haudquaquam locuples. Quid enim, si semper deorum unus Aegypti fuerit dominator, si suos sibi successores habuerit, artes invenerit, formarit legibus et institutis civium mores, gesserit bella, vitaeque finem et suum sibi sepulcrum habuerit, negandus-ne erit cum hominibus egisse? Nullum quidem fabularis illa doctrina θεῶν ἀνθρωποειδέα adgnovit, nec vero sustulit eorum inter homines et cum mortalibus commercia ἐν ἱερῶν ζώων μορφαῖς. Testes fero *Diodorum* I. 12. et *Plutarch.* Is. et Osir. c. 18. Atque haec faciunt, ut verissimum putem, οἰκτόντας ἅμα τοῖσι ἀνθρώποισι, habitantes cum hominibus, quomodo *Valla* et schedae quaedam. Convenit egregie istud fabulis gentis et scriptoris sententiae. Obstat, neque diffiteor, *Athenagoras*, quem si dixerō, codice emendatissimo caruisse, nihil ponetur, quod a vero abeat. Sed placet his in conmutationibus τὸ ΜΗΔΕΝ ἸΑΤΑΝ. WESS. — Sane, Ne quid nimis! Sed et, Ne minus iusto! et, Suum cuique! De scripturae ratione apud *Athenagoram*, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. S.

7. τοῦτον, καταπαύσαντα Τυφῶνα, βασιλεύσαι etc.) In Latinis a *Valla* venerat postquam exstinxit *Typhonem*. Scio

bello superatum periisse Typhonem apud *Diodorum* I. 88. nec non, quæ *Plutarch.* Is. et Osir. c. 19. litteris mandavit, et *Stephan. Byz.* in voce 'Ηρώ. At *Herodotus* nihil tale. Significat regno, quod fratri per scelus eripuerat, deiectum ab Horo fuisse. Simile est τὸν τυράννον τῶν Ἰώνων καταπαύσας ὁ Μαρδόνιος, VI. 43., quos ille abdicare coëgerat. VII. 105. τὸν δὲ ὑπὸ Δαρείου σταθίοντα καταπαύσας: et II. 162. De *Osiride*, ceterisque Aegyptiorum diis et eorum ordinibus parco scribere. Cl. *Iablonskii* hic campus fuit, *Prolegom. Panth.* p. 75., in paucis ab *Herodoti* mente aberrantis. WESS.

CAP. CXLV. [8. διδῶται μοι πρόσθε. Vide cap. 43. huius libri. S.]

14. κατὰ ἑξακόσια ἔτη καὶ χίλια) In numeris latet error. Ab Hercule ad *Herodotum* abierunt anni ferme non-genti: ergo, si in his nihil fuit admissum, a *Dionysio*, *Cadmi* nepote, ad eundem anni circiter septingenti: ergo *Bacchum* istum inter et *Herculem* generationes (γενεαί) plusquam viginti. Atqui non plus quinque generationibus *Bacchus* et *Hercules* disiuncti fuerunt, sicuti ex *Apolodoro*, *Diodoro*, et aliunde cognitum habemus. Quinque generationes, siquidem tres centum dederunt, quod cap. 142. adseruit, centum fere et sexaginta consummant annos. Unde consequens est, ut, κατὰ ἑξήκοντα ἔτη καὶ χίλια, anni ferme mille et sexaginta, reformetur. Vidit hoc ac recte ursit *Th. Lydiatus* in *Oxon. Marm.* p. 25., probavit etiam *Bouherio*, *Diss. Herod.* cap. XI. p. 131. Animadvertat mendam *Palmerius* quoque, *Exercit. ad Graec. Auct.* p. 12., finxeratque ἑξακόσια ἢ χίλια μάλιστα, nongenti aut mille ad summum; nimium a rei veritate et prisca loci lectione desciscens. WESS. — ἑξήκοντα cum *Reiz.* et *Borh.* in versione adoptavit *Larcher.* Quae quamvis et per se probabilis et alioqui necessaria videatur emendatio; tamen dici non potest, vulgatam huius loci scripturam (sicut illam cap. 140, 7. et passim alias) permutatis inter se notis numericis admodum inter se similibus ortum debuisse. Multum enim differunt priscae numeri utriusque notae: nam 600 hac nota [H]H designantur, 60 vero ista [Δ]Δ. S.

CAP. CXLVI. 7. ἴσθι ἂν τις καὶ τούτους ἄλλους etc.)

Malle^m τοὺς ἄλλους. Hoc videtur voluisse: si Hercules, Dionysus et Pan, in Graecia nati et educti, priscorum Deorum nomina et titulos invaserint; etiam alios humanae originis, pro diis superstitione Graecorum habitos, dici non iniuria posse, illud ipsum in semet expertos esse. Quae sane suspicio ex earum est genere, quibus veritatis character detrahi non debet. Unde enim tot Ioves, Apollines, Neptuni, et omnis fere ille *συφετός οὐρανόων*? De Mercurio Maiæ filio, τοῦ Ἑρμοῦ aut Aegyptii Thoyth aut Samothraciae *Cadmili* titulos et officia occupante, testantur conplures: τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασὶ τὴν τῶν Διοσκουρέων δόξαν ὑπερθεῖν, πάλιν (immo πάσαι, ut *Hemsterhusius*) νομιζομένων εἶναι θεῶν, verissime *Sextus Empir.* IX. [§. 37.] pag. 557. Castor enim et Pollux, Tyndari et Ledaë filii, Dioscurorum, qui inter Cabiros Samothracum, nomen et honores vulgi et veteratorum artibus inpetraverunt, et diu servarunt; quod *Hemsterhusius* V. Cl., tanta eruditionis variae copia ad *Luciani Dial. Deor.* XXVI. pag. 282. patefecit, ut nihil supra. *Herodoti* non iniustum de similibus arbitrium. WESS. — Mihi, pace praestantissimi Viri dixerim, longe alia *Herodoti* sententia, aliud rationum esse videbatur. Occasione mentionis factae Deorum, quos antiquissimis temporibus, priusquam homines regnassent, regnum inter Aegyptios tenuisse sacerdotes Aegyptii memorabant, redit Scriptor noster ad idem argumentum, quod iam supra cap. 43. tractaverat; scilicet ad quaestionem, *utrum Deos suos Graeci ab Aegyptiis acceperint, nec-ne?* Haec sunt illa ἀμφότερα, quae initio huius cap. dicit, *duae rationes*; nempe altera eorum qui adfirmant, altera eorum qui negant. Et nunc quidem quaestionem istam respectu trium Deorum, quos superiore capite prae caeteris nominaverat, instituit, et in hunc maxime modum ratiocinatur. Negari non potest, *Herculem, Dionyson* atque *Panem* deos esse multo antiquiores illa aetate qua nati in Graecia feruntur viri illorum cognomines, quos ut deorum choro adscriptos colunt Graeci: adeoque constat, esse hos multo recentiores. Iam si priscis temporibus noti fuissent Graecis *Hercules* aliquis et *Dionysus* et *Pan*, dii qui inter Graecos regnassent; tum hi qui hos deos ex Graecia ipsa, non ex Aegypto, repe-

tendos statuunt, dicere possent, recentiores hos, *alterum Herculem, alterum Dionysum, alterum Panem*, priscorum illorum nomina et honores occupasse. Atqui antiquior apud Graecos *Hercules*, quam *Amphitryonis* filius, nemini notus est: (silentio hic praeterit Scriptor id quod inter omnes constabat, *Herculem* hunc, prius *Alcaeum* vel *Alcidem* nominatum, postea demum oraculi iussu *Herculis* nomen accepisse: conf. *Sext. Empir.* IX. 36. et ibi *Fabric.*) *Dionysus* vero et *Pan*, non modo prisci, Graecis ignoti; sed ne recentiores quidem hi, quos colunt, satis illis noti sunt, ac fere peregrini (nisi quod in Graecia nati putantur) ab illis habentur. Unde colligi par est, trium priscorum deorum, *Herculis*, *Dionysi* atque *Panis* nomina et cultum nonnisi eis fere temporibus primum innotuisse Graecis, quibus natos in Graecia esse hosce recentiores istorum cognomines constat. S.

11. καὶ ἦναι εἰς Νύσαν) Adtigat Aethiopiae hanc urbem III. 97., Νύσαν, non ut Edd. Νύσαν, adpellans: quod et hic sequor codicum imperio. Alii alibi locant et Νύσαν scribunt, de quibus ad *Diodori* I. 15. Nihil praeterea interest, utrum εἰς μνηὸν ἐνέπαλτο an ἐπαλάτο optaveris. ἐπαλάμενος τῷ μνηῷ eadem in fabula *Aristides* princ. Laud. *Dionysi* T. I. pag. 29., ἐνέπαλτε τῷ μνηῷ *Apollod.* III. 4, 3. μνηῷ ἐνπαλάτο *Orpheus* Hymn. XLVII. 3. WESS.

[17. Ταῦτα μὲν οὖν etc. Nempe haec de tribus deorum ordinibus, qui olim Aegypti tenuissent imperium, priusquam homines coepissent in eadem terra regnare: atque etiam quae de priscis regibus ex hominum genere hactenus memoravit *Herodotus*. S.]

CAP. CXLVII. 13. ἐνέχρητό σφι κατ' ἀρχάς) Notabile est, neque displicet, ἐνέχρητο *Arch.* et *Vind.*; quem in modum iidem II. 151. III. 94. VII. 220., consentiente *isthic Med. Ask. et Pass.* Tale etiam *δεσμίων τὸν περὶ τὸν θάνατον* IV. 164. [At alibi formationem paulo asperiores, duabus concurrentibus consonis, amare Nostrum iam saepius observavimus. Nec vero opus fuit, ut religiosam in huiusmodi minutiis constantiam servaret Scriptor.] Iam supra quod posuit, [L. 5.] post *Sethonis* excessum, sive μετὰ τὸν ἰσχυρὸν τῷ Ἡφαιστῶν, XII. principes lectos fuisse, id insuper *Marshamus* habuit, *Anysin* coecum et *Sethonem* ca-

talogo XII. regum satis imprudenter inserens, Can. Chron. pag. 538. WESS.

CAP. CXLVIII. 3. ὑπὲρ τῆς λίμνης τῆς Μοίριδος κατὰ Κροκοδείλων - - πόλιν) In Stephano Byz. quem huc respexisse L. Holstenius aliique monuerunt, mendam reliquerunt intactam: Κροκοδείλων πόλιν sita fuisse dicitur ἐν τῇ Μοίριδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ. corrigendum sine dubio: ἐν τῇ Μοίριδος λίμνῃ: neque enim lacus iste nobilissimus Moeris, Μοῖρις, dicebatur, sed Moeridis: Μοίριος λίμνη semper Herodoto, Μοίριδος λίμνη Diodoro ceterisque. Herodotei non meminerat loci Contr. Gesnerus, Maream vel Marcotida paludem designari suspicatus Aeliano de Nat. An. VI. 7. Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ περὶ τὴν λίμνην τὴν καλουμένην Μυρίδος, ὅπου Κροκοδείλων πόλιν: scribi praestat Μοίριδος, quod in Diodoro probavit et Cl. Wesselingius. Duae sunt a se invicem longe dissitae paludes, Alexandriae vicina Μάρεια, et iuxta quam Labyrinthus erat, inter nomon Arsinoiten et Memphiten, Μοίριδος λίμνη. Veteres admirandum lacum Regis Moeridis iussu χειροποίητον fuisse consentiunt: vid. Wess. ad Diodor. I. [c. 51.] p. 61. Contra testis oculatus Aristides Maream et lacum Moeridis, et paludes inferioris Aegypti, Νίλι κόλπους fuisse iudicabat, in Aegyptiaca T. III. p. 591. ἦτι γὰρ Μοίριδος λίμνη, καὶ αἱ πρὸς τοῖς ἔλετι (sic egregie corrigit vir summus P. Wesselingius ad Hierocl. Synecd. pag. 726.) καὶ ἡ Μάρεια ἐξ ἀρχῆς εἰσι τοῦ Νείλου κόλποι. In Moeridis lacu nuper Iovis μῆρόν quaesivit Eruditiss. Schmidtus: cui sub Bacchi et Osiridis fabulis Nilus latere videtur. Caeterum urbium Aegypti, quae quidem nobis innotuerunt, Aegyptiaca nomina saepe latent: indigenis crocodili vulgo Χάμψαι appellabantur: Herodoti testimonium lib. II. cap. 69. firmat Iablonskius Panth. P. III. p. 70. illinc probabiliter ductum genuinum fuit urbi Crocodilorum nomen. Quae Graeci nobis tradiderunt Aegyptiaca nomina, de his plerisque credi par est, quod de nomine Canobi, observat Aristides T. III. p. 608. Αἰγύπτια καὶ δυσγράμματα nomina, in sonum mutata faciliorem, ori suo accommodarunt. Hoc facile ferendum: sed saepenumero nullius ingenii lumine dissipandas tenebras offudit historiae veteri illud ipsum, quod in nominibus Aegyptiacis Solonem fecisse Critias narrat Platonis, T. III. p. 113. Α. διαπυνθανόμενοι τὴν

τῶν δνομάτων δύνανται εἰς τὴν ἑαυτῶν Φωνὴν μεταπηλόχαι. Hac in re frequenter etiam peccarunt Philo Byblius et antiqui Fœderis Interpretes Graeci. Ne nunc quidem desunt imitatores istius historici, quem notat Lucianus de Historia scribenda T. II. p. 29. vid. Plutarch. de Fort. Rom. p. 322. r. VALCK.

[4. τὸν ἐγὼ ἤδη ἶδον λόγου μέζω) Quænam sit h. l. vis particulæ ἤδη, velim doceri: videtur ad λόγου μέζω referenda; nescio vero an divisio vocibus ἢ δὲ scriptum oportuerit, profecto. Sed, hæc cum maxime scribens, intelligo referri verba τὸν ἐγὼ ἤδη ἶδον ad ea quæ cap. 147, 3. posuerat, ταῦτ' ἤδη φράσω. προσίσταται δὲ τι αὐτοῖσι καὶ τῆς ἐμῆς ὄψιος. Labyrinthi rudera, et cellas ubi sepulti sacri crocodili, vidisse sibi visus est descripsitque Savary, in *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 24 seq. Caeterum multa ad Labyrinthum spectantia erudite collegit disquisivitque Larcher in Notis ad hoc caput. Totam ædificii rationem distributionemque symbolum fuisse annui cursus Solis probatum ivit Gatterer in Commentat. Soc. Reg. Goetting. Vol. IX. pag. 60 seqq. S.]

5. τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα) Non alia sunt ac πάντα τὰ Ἑλλήνων τείχεα, sive, quidquid substructionum operumque Graeci condiderunt. Ad quem modum τὰ ἐξ ἀνθρώπων πρᾶγματα apud Platonem, τὰ ἐξ ἀνθρώπων κακὰ Dionis Cassii, τὰ ἐξ ἀνθρώπων χρήματα in Heliodoro, pluraque alia, docte explicita a Cl. Abreschio Animadv. in *Aeschyl.* I. 20. pag. 140. Ἔργων ἀπόδειξις de egregiis facinoribus I. 207. II. 161. et aliàs obvia est. [sed hic quidem de operibus hominum manu factis.] Verum proinde [l. 10 seq.] quod Aldus dederat, et codices non plane improbant. Ἑλληνικῶν ἔργων καὶ μεγίστων: aliud placuit ob Medic. viro Celeb. WESS.

[12. αὐλαὶ κατὰ στεγούς. Vertunt aulæ tecto opertæ: quæ quidem secum ipsa pugnant, quum αὐλή sit locus apertus, sub dio. Itaque recte Gronov. intelligebat aulas porticibus circumdatas; quod ipsum etiam disertius infra (l. 33.) indicat auctor, ubi ait αὐλὴ ἐκαστὴ περιστυλός: et στεγῶν, quas l. 27. et 30. dicit, iidem porticus esse videntur, atque hoc vocab. porticus, sive fornices malueris, (κρυπταὶ Strabo vocat lib. XVII. p. 811. B.) in Latinis nostris et hic et l. 27. et 30. positum velim, ubi conclavia et ædificia

posui; conclavia enim οἰκήματα sunt. *Wytttenbachius* vero Selector. pag. 356. αὐλαί τε καὶ στῖγαι scripsisse Herodotum censuit; στῖγας autem tecta aedificia interpretatur, quum αὐλαὶ apertae sint. S.]

18. αὐτοὶ τε ὀρέομεν) Ionum ore idem ὀρέω atque aliorum ὀρέω sonuisse G. *Corinthus* et hoc de grege monuerunt alii. Scriptis in libris mira variatio: haud pauci Ionicam speciem, ut *Pass. Ask. Vind.*, prorsus recusant. 'Ορέομεν *Arch.* natum ex ὀρέομεν neglectā αὐξήσει videtur, quod et II. 106. servavit, et in Edd. occurrit V. 40. Sic *Heraclitus*, θάνατός ἐστι, ὅπόσα ἐγερθίντες ὀρέομεν, in *Clement. Alex. Strom.* III. p. 520. Par discordia ὀρέοντες inter et ὀρέωντας, quamquam illius, uti aequum erat, frequentior usus. Sunt hae minutiores curae, et res gestas vestigantibus fortasse tædio-sae, considerandae tamen Ionicum scriptorem versanti. [conf. Var. Lect. ad I. 99, 9. et 13.] Superbum autem *Labyrinthi* opus *Mela* I. 9. *Plinius* Hist. Nat. XXXVI. 13. *Strabo* XVII. p. 1165. [p. 811 ed. Cas.] non praeterierunt, in descriptione non usque quaque concordēs. WESS. — Adde *Diodor. Sic.* lib. I. c. 61. et 89. cum *Wesselingii* Notis. S.

[54 seq. τῆς δὲ γωνίης τελευτῶντος τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς) Istud τῆς γωνίης eandem mihi dubitationem movet, quam supra ad lib. I. c. 51, 9. iudicavi. In extremitate labyrinthi ex stadii intervallo (ἐπὶ τέλει τῆς οἰκοδομίας ταύτης πλεον ἢ στάδιον ἀπεχούσης) positam istam pyramidem facit *Strabo* p. 811. c. ex vulgata quidem scriptura, quam nuper etiam Editor Lipsiensis tenuit: sed nimirum ἐπεχούσης scriptum oportebat, quod in versione latina recte expressum, In fine huius aedificii quod plus stadio occupat. S.]

CAP. CXLIX. 4. εἰςὶ στάδιοι ἑξακόσιοι καὶ τρισχίλιοι) Omnia haec uncis includit Cl. *Pauw*, praetereaue ἰσοῖ καὶ legit, cuius ambitus aequat *Aegypti* partem maritimam. Neutrum adscisco. Nam, τὸ περίμετρον - - εἰςὶ στάδιοι etc. suum agnoscere Scriptorem, cap. 124. et illi adposita firmabunt. [conf. II. 41, 18.] ἴσοι τὸ πρὸς θάλασσαν ea sumendum est consuetudine, qua μὴ ἴσας μῆκος εἶναι II. 7. [nempe per ellipsin κατὰ praepositionis.] Cetera, quae de *Aegypti* ad mare latitudine, ibidem c. 6. explanavi. Neque opus erit, ut *Moeridis* amplitudinem lacus examinem: factum aliàs, ad *Diodor.* I. 51. Hoc vide: denuo enim λεπτο-

λογητίον: superiore capite [c. 48, 13.] πρὸς βορρῶν ex Med. et aliis locum occupavit; πρὸς βορέην, quod hic [l. 6.] se offert, mutato. Possum id ferre et pati, siquidem βορρῶν contractum ex βορρῶν docetur ab Eustath. in Homer. p. 994, 37. [Iliad. p. 989. 31. ed. Bas.] sicuti est, et repetitur III. 102. Quid itaque impedit, quo minus πρὸς βορέην ex Arch. et Vind. in sedem redeat? Habent Edd. I. 6. III. 97. VII. 189. membranae creberrime. WESS. — Praepositionem πρὸς, istà notione, promiscue mox cum secundo casu, mox cum quarto, construi a Nostro, observavimus in Adnot. ad I. 202, 16. p. 204. et ad II. 121, 5. De Moeridis, lacu, iuxta ea quae erudite, ut solet, collegit disputavitque Larcher, consuli merentur Savary, *Lettres sur l'Egypte*, T. II. p. 30 seqq. Denon, *Voyage dans l'Egypte* p. 85. et instar omnium Jomard, in *Memoire sur le Lac de Moeris comparé au Lac de Fayoum*, T. I. magnae Descriptionis Aegypti, Parte ad Antiquitates spectante, p. 79-114. S.

5. ἴσον) Quod forte noluisset adeo diligenter observatum Herodotus, in numeris amplificandis saepe modum excedens, id a Lectore primum ad oram libri positum fuisse suspicor, ἴσον καὶ αὐτῆς Αἰγύπτου τὸ παρὰ θάλασσαν: qui quidem eorum meminerat, quae supra leguntur lib. II. c. 6. αὐτῆς Αἰγύπτου ἰσὶ μῆκος τὸ παρὰ θάλασσαν ἐξήκοντα σχοῖνοι, κατὰ ἡμῖς διακρίομεν. De orae maritimae latitudine Wesselingius egit ad Diodor. Sic. I. p. 36. cui hic tradita aeque videntur ac Is. Vossio parum credibilia. VALCK.

14. ὀργυιαὶ δίκαιαι) Perperam ultimum quibusdam in msstis negligitur. Aelianus Hist. Anim. XV. 9. μῆκος μὲν οὖν προήκων εἰς πεντεκαίδεκά που πόδας μεμετρημένους δικαίῳ μέτρῳ. Alexandrini interpretes Levit. XIX, 36. ζυγὰ δίκαια καὶ σταθμία δίκαια, et aliis saepe in locis. In illis autem [l. 18.] ἄνδρες γὰρ δὴ δεινῶς, mira se balbuties Corn. de Pauw prodidit: fuisse olim, ἄνδρες γὰρ γῆ, aut γὰρ δὴ γῆ δεινῶς: quorum alterutrum si schedae dedissent, expellendi defuisset causa; nunc, si ad loci sententiam adsumatur, satis erit. WESS. — Vide vero, ne δίκαιαι εἰς et sequentia verba debeant referri, idemque valeant ac si dixisset δικαίως δύνανται, accurate, exacte valent stadium sex iugerum. Quo spectat fortasse quod ex Grammatico San-

germanensi Larcherus adnotavit: δίκαιον μέτρον, τὸ ἴσον.
Ἡρόδοτος β. S.

22. τὸ βασιλῆϊον) *Regium fiscum*, Valla: *aulam regiam* designat Herodotus, etiam ubi thesauros commemorat. *Fiscum Principis vel Imperatoris βασιλικὸν* vocant: in *Diogene Laërt.* VII. 181. recte cepit Menagius. Frequentat hoc sensu τὸ βασιλικὸν Diodorus Sic. lib. II. c. 40. τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι. conf. ibid. c. 41. Lib. XI. c. 67. Damnatorum bona Hieron εἰς τὸ βασ. ἀνελάμβανι, in *fiscum referebat*. XX. 4. Agathocles τὰς οὐσίας εἰς αὐτὸν ἀνέλαβε. Plene legitur in *Eclogis* p. 592, 89. εἰς τὸ βασιλικὸν ταμιῖον τὰς οὐσίας ἀνέλαβε. conf. *H. Vales.* in *Exc. Peiresc.* p. 96. Ceterum *vectigal illud e piscibus lacus Moeridis Reginae datum* scribit Diodorus πρὸς μύρα καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν, lib. I. c. 52. VALCK.

CAP. CL. 10. Σαρδανάπαλλον) Una haec luxuriosi et perdit Regis in Musis mentio: fuisset alibi uberior, ni temporum iniuria λόγους Nostri Ἀσσυρίους invidisset. Nomen hominis sic expressi, ut Mstl ostentant plures. Scaliger, quod profitetur ad *Euseb. Chron.* p. 63. in omnibus Chronici Codicibus *Sardanapallum* invenit. In *Iustino* et *Orosio* animadverterunt alii. *Maximus Tyr.* Σαρδανάπαλλον adpellat *Diss. X. 9.* cum *Davisii* adnotatione: *Philo* etiam *Iudaeus* *Tom. II. p. 536. Ed. Mang.* Fuit et in *Luciani* *Dea Syr. c. 40.* si schedis credimus. Ipsum autem hoc exemplum, quod incredibilem subterraneam fossam, qua lacus Moeridis aqua cum Syrti committitur, illustrare debet, longe discrepat. WESS. — Congruit quidem exemplum hactenus, quod utrobique effossam humum memorant in fluvium fuisse coniectam. Sed hoc ipsum mireris, humum ex Moeridi lacu effossam in Nilum fuisse proiectam, non struendis aggeribus aut exaltando solo usos illa esse Aegyptios. S.

CAP. CLI. 4. Φιάλας χρυσίας) Galeo dicitur miris modis hanc historiam pervertisse *Athenaeus*, VI. p. 231. Sed in *Athenaeum* ista vix cadere potest incuria, hominem in excerptendis veterum scriptis accuratissimum. Quae prostant loco citato tanquam Herodotea, lectoris potius inepti conficiunt emblemata, ab instituto *Athenaei* prorsus alienum, quodque non videtur legisse, qui vicina dedit,
Herodot. T. V.

Eustathius ad 'Ιλ. λ'. p. 815. VALCK. — Ex *Eustathio*, quid scripserit *Athenaeus* vel non scripserit, nusquam certo cognosci potest, quoniam nonnisi Epitome Athenaei ille usus est. In eo memoria sefellit *Athenaeum*, quod *argenteas phialas* pro aureis scripsit. *S.*

7. Ψαμμίτης) Haesitavi in regis nomine. Ψαμμήτιχον ex *Codd.* scripsissem, si semper conspirassent. Lege ad Musam superiorem c. 105. et II. 2. *Athenaeus*, Herodotea haec adtingens, multa admiscet aliena, et scriptoris sententiae contraria, fortasse memoriae peccato, VI. 4. [c. 19. nostrae ed.] p. 231. D.; paullo prudentior *Diodorus* I. 66. WESS. — Conf. superiorem adnotationem. *S.*

18. φιλώσαντας τὰ πλείστα τῆς δυνάμεως) Convenit *Xenophonis* Κυρ. παιδ. IV. [5, 19.] p. 105. B. ἔπιμπιν ἐπὶ τοῖς Μηδούσι, ὡς φιλώσωσιν αὐτὸν, ut *Cyrum* potentia exueret; et *Dionis Cassii* XL. [c. 62.] p. 167. ἢ μὴδ' ἐπιόντων φιλώσαντας, αὐτὸν ταῖς δυνάμεσι - - ἐκδοῦναι. WESS.

CAP. CLII. 2. ὅς οἱ τὸν πατέρα Νεκὼν ἀπίκτινι) Sic publicarat *H. Stephanus*; adscripto, si vulgatum ἰκὼν sequamur, verti posse, volens, i. e. non per imprudentiam, occiderat: nec discrepat *Paull. Leopardus* Emend. VII. 12. Quae quidem censura non placuit *Pavio*, ἔχων ἀπίκτινι praeferenti. *Gronovius* ἔχων ex *Med.* et aliis potius censuit, Νεκὼν non plane spernens. Equidem id retentum maluissem, tum quia regis nepos eodem fuit nomine, qui priscorum mos, tum ob *Stephani* Codices, quibus paria sentiunt alii. Valeant itaque coniecturae incertae et ex arbitrio natae. WESS.

5. βασιλεύοντα τοδεύτερον etc.) Certum ratumque est, *Psammitichum* Aethiopicam cladem fuga evitasse: τὸ δεύτερον vero quorsum referetur? Dices, a *Saitis* revocatum, et regno admotum, neque refragabor. Ergo-ne bis regni curam suscepit, iam ante exilium, regis Sabaconis tempore, eadem dignitate conspicuus? Id vero consistere nequit cum c. 147. Quare τὸ δεύτερον secundam fugam indicat, qua, pressus a collegis regibus, saluti suae consuluit. Mox [l. 4. et seqq.] ὄψιος, ἑπειόεις, et μαντήϊον recepi, quippe Ionici commatis. Quod et alias facio, solo Mssorum indicio contentus: cui enim bono repetitae iterum iterumque admonitiones? *Herodotus* qui versant, dictionis eiusdem callent genus. WESS.

16. κατὰ λήνιν ἐκπλώσαντας) Cares erant ληστρικαὶ et passim μισθοῦ στρατεύοντες in Strabonis XIV. p. 978. A. [p. 662. D. ed. Cas.] Par Graecorum olim et Ionum prava consuetudo, teste Thucydide I. 5. Hinc in lege Solonis, a Gaio servata L. 4. D. de Colleg. οἱ ἐπὶ λίσαν οἰχόμενοι, sociati ut praedatum eant. Vere enim doctissimi viri, Palmerius, Heraldus, Bynkershoekius, ita correxerunt, obliti verborum Herodoti, ad eam sententiam adprime utilium. WESS.

CAP. CLIII. 6. δυωδικαπήχιες) Aldinum contemni haud debuerat, quippe unice legitimum: vidit et Reiskius; Diodorus I. 67. consentit. Quod subditur [I. 7.] ὁ δὲ Ἄπις κατὰ τὴν Ἑλλ. γλ. ἰστί Ἑπαφες, vereor, ut Herodoti sit. Commodam sedem habet III. 27. et 28. hic fortasse addititium, minus certe necessarium. De Epapho gemina Aelian. Hist. An. XI. 10. et Graecorum alii. WESS.

CAP. CLIV. 11. πρὸς θαλάσσης, ὀλίγον ἔνερθε Βουβ.) In Latinis erat prope exiguum maris, vulgato πρὸς ὀλίγον θαλάσσης, respondens. Neutrum bene. Reiskius ex illo, ὀλίγον πρὸς θάλασσης, tantillum remoti a mari. Veriora edunt Mssti; quibus Diodorus adstipulatur I. 67. Statim [I. 14.] idem Vir. Cl. κατέκλισε ἐς Μίμφιν, iustiore caussa, quam Herodotus brevi adprobabit ipse. [Olim ibi κατέικησε, quod et Gron. tenuit. Veram scripturam servavit ms. F. puto et Paris.] Mendae genus per est frequens. Tale in Strabonis X. p. 685. B. [p. 447. A. ed. Cas.] ὁ μὲν τὴν Ἐρετρίαν ᾤκησε: et p. 734. [p. 479. B.] αἰτ' Ἀχαιοὶ καὶ Λάκωνες συνᾤκησαν. Tale Musà VI. 33. VII. 170. Cares autem μέρος τι τῆς Μίμφιος incoluisse, Καρεμυφίτας adpellatos, est in Polyaeo VII. 3. et Steph. Byz. voce Καρικόν. WESS.

21. ὄλκοι τῶν νεῶν) Laurentius Vestigia navalium, et c. 159. H. Stephanus obscurius, canales quibus naves deducebantur. Malo navalia cum Porto. Ὀλκοὺς δυνάμεις Philo Iud. Leg. ad Caium p. 1050. alibi ὄλκια, eas ait, quae adliciunt. Nautica in re ὄλκοι rudentes sunt ad naves trahendas. [sive lignei cylindri, quibus naves in terra promoven- tur.] Schol. Thucydidis III. 25. οἱ ὄλκοι, ὄργανά εἰσι, οἷς αἱ νῆες ἔλκονται: tum navalia. Hesychius ὄλκοὺς, ναυστάθμους, τὰς ἑλξίαις τῶν πλοίων. Suidas paria, fortasse hoc ex loco. WESS. — Inde νωλκεῖν, subducere naves, apud Polyb. et alios. S.

CAP. CLV. 7. [ὡς καὶ πρότερον οὐνόμασται μᾶς) Vide cap. 59, 9. 83, 7. 133, 3. S.]

[13. Λιθοῦς νηὸς ἐξ ἑνὸς λίθου πεποιημένος) De aedibus monolithis, cuius generis aliam cap. 175. memorat Noster, praeter Norden paulo post Wesselingio laudatum, consuli possunt Caylus in Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. p. 35. seqq. Abd-Allatif p. 186. ibique Sylvestre de Sacy p. 248. et quem is laudat Denon p. 140. et 246. ed. in 4to. et Tab. aen. XLI. n.º 1 et 2. Adde Description de l'Egypte par ordre etc. Antiquités, T. I. Pl. x. fig. 5. 6. et 7. Exstat etiam in India ad hunc diem in ruderibus urbis Mavalipuram aedes monolitha, xx. pedes in altitudinem et profunditatem, xii. in latitudinem metiens. Vide La glè's Monumens anciens et modernes de l'Hindustan, Fascic. V. Paris. 1813. tab. aen. xxiii. S.]

[15. τοῦτῳ ἱκαντὸν ἴσῃ) Est qui ἱκαντός ἴσῃ legendum censeat, quoniam τοῦτος praecessit. At ἱκαντον τοῦτῳ ad ὕψος et μήκος refertur. S.]

17. τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν) Pollux I. 81. τὸ μεταξύ τοῦ ὀρέφου καὶ τοῦ στέγους, παρωροφίς: cuius descriptio Latinis Vallae non congruit. Nisi aberro, videtur prominentiam τοῦ καταστεγασματος, sive quod παρὰ τὸν ὄρειον porrigebatur, indicare. Huiusmodi autem tecta ex uno lapide, μονόλιθα, non praeterita a Strabone XVII. p. 1165. [p. 811. c. ed. Cas.] neque Nostro II. 175. ostentant in hunc diem Aegyptiorum parietinae a Frid. Lud. Norden Itin. Aegypt. p. 187. cum cura descriptae. Θωῦμα, θωῦμαστότατον cur receperim, dictum alias fuit. WESS. — Vide Adnot. ad I. 11, 16. S.

CAP. CLVI. 3. νῆσος ἡ Χίμμις καλυμμένη) Eustathii et Arch. Ἐχιμμις probari a Th. Galeo haud debuerat: nata est ex διττογραφίᾳ. Mela I. 9. et Stephanus Byz., Nostrum excitans, Chemmin tuentur, atque Hecataeus apud eundem. [At Chembin nominaverat Hecataeus. conf. Creuzer Histor. Fragm. p. 26 seq.] Nam quae c. 91. Chemmis, longe diversa urbs est. Insulas, quas [l. 7.] miratur Herodotus, fluitantes Aegypti, et μεγάλας σφοδρά, dabit Theophrastus Histor. Plant. IV. 13. etiam prope Orchomenum Boeotiae; Italiae nonnullas Seneca, Quaest. Nat. III. 25., plures Plinius Hist. Nat. II. 95. quorsum Labeonis verba in L. 65. §. 2. D. de

Adquir. R. Dom. recte referunt. Conf. Sotionis Eclogarum finem. WESS. — De Chemmi insula conf. quae notavit Et. Quatremère, in Mem. sur l'Egypte T. I. p. 226 seq. S.

10. ἱμπίφύασι δ' ἐν αὐτῇ) Homeri πρὶ δ' αὐγυίης πρὶφύασι Thomam Gale ad Arch. et Vind. ἱμπίφύασι amplectendum pertraxit, pellicit et me. Priorem tamen formam Hippocrates et Aretaeus Cappadox non spreverunt, neque Noster I. 193. II. 91. WESS.

24. Αἰσχύλος) Cereris filiam Dianam dixerat, opinor, in dramate deperdito. Pausan. VIII. [c. 37.] p. 676. Δήμητρος Ἀρεμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Ἀπτούς, ὅντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος εἰδὼς ὁ Εὐφορίωνος τοῦ Ἑλλήνας: sua desumisse ex Herodoto merito videbatur Iablonskio Panth. III. c. 4. §. 4. Quae praecedunt Herodotea [L. 19-21.] de Latona, liberorum Διονύσου καὶ Ἰσίου Apollinis et Dianae nutrice ac servatrice, prostant in Scholiis ad Ciceron I. in Verr. c. 18. mendosissime scripta; nam voces, Ἰσίου λέγουσι, in has deformatae sunt ΗΣΙΟΔΟΣ ΔΕ ΤΟΥΣΕΙΝ. Magis mirum, Ἀπτοῦν ἐν τοῦσιν degenerasse: sed hunc locum video designatum Gronovio; qui frustra Ἀπῶ scribi maluit quam Ἀπτοῦν. Eustath. ad Od. ε. p. 212, 7. τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Ἰώ, Καλυψοῦν καὶ Ἰοῦν οἱ πλείονες Ἰωνες γράφουσι: habet Ionicum κακιστοῦν Hesychius, εἰστοῦν scripsit Democritus. VALCK.

26. ἐπὶ οὖσι γὰρ Ἀρεμιν εἶναι etc.) Oculis et animo Pausaniae haec observata fuisse, ex VIII. 37. nemini non adparebit. Satis vero hic ambiguum, τὴν δὲ νῆσον διὰ τοῦτο γινίσθαι πλωτὴν, quorsum tendant: an ad Aeschylum, an aliorum? Cl. Pauw Tragico transcribit, et propterea τὴν δὲ Δῆλον διὰ τοῦτο γινίσθαι πλωτὴν, ideoque Delum redditam esse natantem, corrigendum pertendit. Fabula ex Callimachi Hymno in Delum abunde nota est, huic tamen loco non bene adcommodata. Continuat, quod de fluitante insula Chemmi positum ante fuerat, adseriturque πλωτὴν tum esse factam, quum Apollo et Diana Typhonis in ea insidias vitarent. Pendent omnia ex superioribus φασὶ εἶναι αὐτὴν πλωτὴν, et arguunt sequentia. Deerat στήμη post Δήμητρος, prudente Cl. Reiskii consilio adscripta. WESS. — Commode Schaefer interiecta verba, inde ab illis, ἐκ τούτου δὲ, parentheseos signis inclusit: nos parenthescos initium ab istis, Ἀπόλλωνα δὲ, fecimus. S.

CAP. CLVII. 1. Ψαμμίτιχος δὲ ἱβασίλευσε Αἰγύπτου τέσσαρα καὶ πενήκοντα ἔτη) Redit in memoriam acerba criminatio, qua *Herodotum* suo more perstrinxit *G. Iameson*, *Spicileg. Ant. Aegypt. c. vi. 6.* Negat vera esse, quae de *Psammeticho*, *Scythis*, *Cyaxare* lib. I. 105. litteris prodita sunt. Neque enim *Psammetichum* obviam ire *Scythis* potuisse, quia debitum naturae persolverat: namque XLII. annis ante *Cyaxarem* regnum inchoasse. Quid tum porro? Regni munera per annos LIV. *Psammetichus* obiit; potuit ergo, si verum foret annis XI. et duobus ante *Cyaxarem* regnum inchoasse, plurimum spatio annorum isti *Medorum* regi, quod *Herodotus*, et *Strabo* XVIII. p. 1153. [p. 801. d. ed. Cas.] aliunde doctus, adfirmavit, aequalem habere aetatem. At hoc perpende: mortem cum vita commutavit *Amasis* anno Periodi *Iulianae* 4187., a cuius obitu ad *Psammetichi* initia anni sunt, sicuti *Iamesonus* bene putavit, centum circiter et quadraginta sex. Ergo principia *Psammetichi* conveniunt anno *Per. Iul.* 4042. *Cambyses* sub annum regni quintum in *Aegyptum* arma vertit, hoc est, *Per. Iul.* 4188. anno. Hinc ad *Cyaxaris* regni exordium reperiuntur anni ferme centum et octo, non inficiante docto viro: quare regnare is anno eiusdem Periodi 4079. coepit. Consequens inde est, ut *Cyaxares* et *Psammetichus* reges se ultra xv. annos videre et venerari potuerint. I nunc, et criminatori ausculta. Ego vero [l. 4.] ἰς τὸ, quod in ἰς δὲ crebro abiit, non movi; atque ex sermonis indole πολυεχινυμένη [l. 5.] et ἡλαττερυμένης [cap. 158, 6.] ex schedis recepi, *Eustathii* iudicium secutus. *WESS.*

CAP. CLVIII. 4. τῆς μῆκος μὲν ἔστι) Bene masti, ob sequens δὲ. Est de hac fossa *Cl. Mich. Rossalli* schediasma, quo ex *Aristotele* I. *Meteorol. c. 14.* et *Strabone* eius initia *Sesostridi* vindicantur. Verum *Geographus* XVII. p. 1157. [p. 805. A. ed. Cas.] incertus haeret, *Herodoti Aristotelisque* opinionem recensens; alibi, I. p. 65. [p. 38.] confidentior, ubi *Casaubonus* doctissime. Nostro planissime accedit *Diodor. I. 33.* plura de egregio isto opere, modo inconcussum mansisset, quam alii, commentatus. Hoc addere, ferente occasione, debeo, *Iosephum* Bell. Iud. V. 9. p. 347. *Pharaoni*, qui *Abrahamo* uxorem *Saram* abduxit, Νιχαώς cognomen indidisse: quod unde acceperit, nescire

me fateor; probe aliqui gnarus, eam Iudaei scriptoris perorationem multa stolidae iactantiae argumenta conplecti. WESS. — Quod ait Scriptor πλὸς ἡμέραι τίσσε-
ρις, suspicatus eram iusto minorem esse numerum: cuiusmodi dubitatio mihi ad c. 9, 1. oborta erat. Sed conf. lib. IV. c. 86. S.

6. ἐλαστρυμίνας) Adfirmat etiam *Eustath.* ad 'Ιλ. ε'. p. 1219, 24. Ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν θαυνομένων τὸ Ἐλαστρεῖν λέγεται Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ „τρίημις ἐλαστρυμίνας.“ Multo frequentius olim formam istam in libris veterum lectam, quam a nobis, monstrant diversa Grammaticorum interpretationes, ex usu multiplici verbi θαύνην atque origine facile illustranda. VALCK.

11. τὸ κατὰ Μίμφιν τιῶν ὄρος) Admotam his medicam a Reiskio manum, τὸ κατὰ Μίμφιν τιῶν, *Memphim praetendens*, aut τὸ κ. Μ. στενὸν, *angustus apud Memphim mons*, Scriptor deprecatur. Maluit II. 8. hoc de monte τιῶν ἐς τὴν Ἐρυθρὴν καὶ θάλασσαν, ἐν τῷ αἰ. λιθοτομίαι, uti hīc: tum c. 175. ἐκ τῶν κατὰ Μίμφιν ἰοντίων λιθοτομιῶν. [Turbaverat viros doctos, quod κατὰ Μίμφιν vulgo apud Memphin intellegebatur, quum sit ex adverso, contra Memphin. cf. I. 76, 4. II. 148, 3. et Valck. ad III. 14, 10.] Mox ex schedis φέρουσα [L. 15.] sententiam ornat. Nam disortia sive διασφάγεις ab indicato monte non protendebantur, sed ipsa fossa, ab eo in meridiem et sinum Arabicum ferens. [Ut via ferre (φέρειν) ad aliquem locum dicitur, cf. II. 138, 18. ibique not. sic nunc fossa φέρουσα etc.] Iam Arabiae urbs Πάτρουμος praeterita a Steph. Byz. non est, eadem, ut viri eruditi arbitrantur, ac Πηθ Pithom Hebraeorum, Exodi c. 1, 11. quae quidem Ἡρώων πόλις et Coptorum sermone ΠΕΘΩΜ cum deinde fuerit nuncupata, et extimo sinus Arabici angulo adcubuerit, nulla mihi dubitatio est, quin Herodotem distinguenda sint ὀλίγον Βουβάστιος πόλις κατὰ Πάτρουμον - - - πόλιν ἰσχύει ἐς τὴν etc. Certe ad Patumum fossa sinui Arabico iungebatur, longe ab urbe Bubasti sciunctam. Illis autem si deforet, equidem non revocarem. WESS.

20 seq. ἀπὸ τούτου εἰς στάδιοι χίλιοι) Quod Scholiastes Aristophanis ad Plut. vs. 388. ut Herodoteum produxit, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἀπάρτι, aut, uti in Ἀπάρτι Suidas, στάδιοι ὁ, h, c. ἰσθμομένοντα, id frustra in Musis quaesitum, hīc

olim, sed correctius, commodam sedem habuerat. Testis erit Grammaticus Sangermanensis, cuius indicium Cl. D. Ruhnkenio acceptum fero, Ἀπαρτὶ scribes παρ' Ἡροδοτῶ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· ἀπὸ τούτου εἰσὶν στάδιαι χίλιαι ἀπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν Κόλπον. Valde autem mirum, ita vocem hinc abiisse, ut ne vestigium quidem reliquerit. Noneam inconmodam, sed et Herodoteam, diximus ad lib. V. 53. WESSELING. in *Addendis*. — Distantiam intimi recessus sinus Arabici a Mediterraneo mari, metrorum francicorum 100,000, id est, trecenta fere pedum millia, Aegyptius Academicus Du Bois-Aymé reperit; quam mensuram ait (in *Commentatione* supra a nobis ad cap. 6, 12. laudata) exacte convenire cum *mille stadiis*, quibus eandem distantiam *Herodotus* aestimavit: hunc enim scriptorem in rebus quidem Aegypti (quod iam a *Danvillio* aliisque viris doctis monitum) non maiori stadio Olympico uti, sed minori quodam, nonnisi 306 fere pedes continente; quod ut ab illo supra cap. 6. et 7. huius libri, sic et hoc loco factum. Cui rationi quum manifeste repugnare videatur, quod in eisdem Aegypti rebus idem Scriptor noster, lib. II. c. 149. *stadium* disertè tradit *centum orgyas*, id est, *sexcentos pedes* continere, tum quod lib. IV. c. 41. idem intervallum *mille stadiorum*, de quo hic agitur, *centum millibus orgyiarum*, id est, *sexcentis pedibus* aequiparat; huic difficultati ita occurrunt viri docti, ut dicant, aut propriae rationis suae nonnumquam oblitum esse *Herodotum*, aut, pro ratione maioris minorisve *stadii*, etiam *orgyas* maiores vel minores esse aestimandas. Equidem, argumentum hoc leviter attigisse contentus, vereor ne nondum satis momenta cuncta, quae ad quaestionem de aestimanda diversa *stadii* ratione apud veteres spectant, perpensa a viris doctissimis, qui in hoc genere laborarunt, et ad liquidum sint perducta. S.

CAP. CLIX. 3. ἐπὶ τῇ βορρῇ θάλασσῃ etc.) Instruxit *triremes*, in *septemtrionale*, et in *australe* mare, sive Oceanum Orientis, mittendas: eadem Ἐρυθρῇ hoc loco θάλασσα, ac ἠρῖν, sicuti c. 158. tum IV. 42. ubi memorandum regis huius circa omnem Africam in Herculeum fretum et mare mediterraneum, sive boreale, navigandi studium. Quod autem in duobus *Codd.* οἱ ὅλκοι εἰσι δῆλοι, pro iusto potest putari. WESS.

6. ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε) Hac de urbe quanti disputationum aestus? Officii ratio, ne nihil moneatur, expostulat. Paucis defungar. Sunt doctissimi homines, quibus *Magdolos* ea est, quam XII. M. P. *Antonini Itinerar.* p. 171. *Pelusio* seiungit. Convenit nomen, congruere et situs videtur. Ego vero studiosius consideratum vellem, urbem eam ex *Herodoti* finitione II. 6. et III. 5. *Aegypti* fuisse: in quam *Syros* se, quicunque fuerint, hoc rege, adeo opibus et militaribus copiis florente, penetrasse, creditu difficile fit: praesertim cum ora *Syriae* maritima, ad *Azotum* ultraque, eius fuerit in ditione, sicuti narratum c. 157. Adeo-ne supinos arbitrabimur *Syros*, qui, vitare cum possent, in anceps discrimen et certam perniciem se mergere voluerint? Mihi, imperatorum artes et cauta consilia replicanti, id quidem probabile non accidit. Ubi ergo *Magdolos*? Inventa ab eruditissimis viris est in urbe *Maassitidis* tribus, *Megiddo*, cuius vicina in valle egregius princeps *Iosias* profligatus (*Chronic.* II. xxxv, 22. *Reg.* II. xxiii, 29.) hoc abs rege fuit. Neque illis ego refragabor. Nominis discrepantia non moratur. Ex *Megiddo*, [quae *Mageddo* apud *Iosephum*,] *Aegyptii*, unde haec *Herodotus*, suo ore *Magdolum*, ut in similibus accidit saepius, formarunt. Et, si moratur, adascisci poterit *Magdiel*, non longe hinc dissitus vicus, apud *Hieronymum* in *Onomast.*, unde *Magdolos* conmodo gignetur. Nec obficiunt *Syri*, suo vocabulo, sumto latius, *Iudaeos*, in *Aegypto* multimodis detestabiles, complexi. Mitto alia, quae *H. Relandi* *Palaeest.* lib. III. p. 894. et *Iac. Perizonii*, etsi in quibusdam dissentientis, *Origines Aegypt.* c. 23. p. 471. subpeditabunt. WESS.

7. Καδύτιν πόλιν τῆς Συρίας) Recurrit urbs III. 5.; nec diversa, seu eius amplitudinem sive situm examines, videtur. *Herodotus* aliam si voluisset, addita notae significatione utique secrevisset. Qui *Carcemischum*, quorsum *Necos* victo *Iosia* *Chronic.* II. xxxv, 20. properavit, esse pertendunt, in quis *Cl. viri*, *Simsonius* et *Galeus*, ad id animum non adverterunt. Nam, cum opinantur Καδύτιν primo vocatam hanc urbem, deinde *Carchemischum* a clade, ea profitentur, quae ubi negaveris, in spongiam ultro abibunt. Idem de suspitione *Cl. Pauw*, quae *Carcemischum* primis temporibus *Κιρκήσιον* et *Κίρκησιν* nominat, atque

hinc Κίρκυτιν et Κίρκυτιν, et tandem Κάδυτιν negligentia scribarum format, iudicium esto. Quibus enim indicibus, quo teste probatur? De Cadyti suo loco. [nempe ad III. 5.] WESS.

9. ἐς Βραγχίδας τὰς Μιλησίων) Porphyrii aetate idem exemplaria praeferrebant, sicuti I. 92. ubi Gronovius bene, haec tamen docti scriptoris adspersus: καὶ γινόμενος ἐπὶ τέλει τῆς Αἰγυπτιακῆς βίβλου, ἥτις ἐστὶ δευτέρα τῇ τάξει, εὗρισκω πάλιν κατὰ τὴν αἰτιατικὴν πᾶσιν εἰπόντα τὸν Ἡρόδοτον, „ἀνέθηκε ἐς „Βραγχίδας τὰς Μιλησίων.“ οὐκ ἐτι οὖν ἅμην ἀμάρτημα εἶναι γραφικόν, Ἰωνικόν δι μᾶλλον ἰδίωμα. Quae hunc locum occupare debent, quo inportunam τοῦς Μιλ. corrigentium vim in posterum arceant. WESS. — Conf. ad I. 92, 6. notata. S.

CAP. CLX. 22. Ἡλείων δὲ μηδὲν) Apud Diodor. Sic. lib. I. cap. 95. Eleorum legatis interrogantibus, πῶς ἀν γίνετο δικαιοτάτος; (ὁ Ὀλυμπικός ἀγών,) respondisse traditur Amasis, εἰάν μηδεὶς Ἡλείων ἀγωνίζεται. Amasi, Regi Graecorum studiosissimo, haud sane disconveniunt, quae sub Psammi scribit evenisse Herod. quantumvis ab aevo iam Psammitichi, qui Psammi fuit avus, exercere commercia cum Aegyptiis coeperint Graeci, postquam is in Aegypto Ionibus et Caribus quibusdam sedes adsignasset. Definitum Hellanodictarum sorte lectorum numerum Indus culpabat Iarchas, quo iudice πολλῶ σεφώτερον ἱφρόνονον ἀν Ἡλείοι, ἀριθμῶ μὲν ἄλλοτε ἄλλοι ὄντες, δικαιοτάτη δὲ οἱ αὐτοί: apud Philostr. Vit. Apoll. III. cap. 30. Sibi quales hoc in certamine constituendo viderentur Apollonius declarat IV. c. 29. ubi corrigendum videtur, ὡς ἐπεμελοῦντο τῶν ἀγῶνων, pro τῶν αὐτῶν. Ne rebus quidem Graeciae prolapsis Eleorum in his ludis administrandis aequitatis desunt exempla; quale subministrat Dion Chrys. in Rhod. p. 344. c. Olim tamen etiam, ut sunt humana, nonnunquam ad gratiam et libidinem suam potius spectarunt, quam quid ius et aequum postularent. VALCK. — Diodorus, Psammi silentio tramittens, Eleorum legatos ad Amasim ducit I. 68. et 95. Plutarchus in Quaest. Platon. p. 1000. A. Aegyptiorum responsum sophistarum uni tribuit, qui, si Eleis id inculcavit, istos dicti auctores habuit. WESS.

CAP. CLXI. 9. ἐν τοῖς Λιβυκοῖς λόγοις) Verosimile est, quod Bruherius Dissert. Herodot. cap. 1. et

G. *Raphelius* Annot. ex Herodotō ad S. Script. p. 96. coniecerunt, non indicari singularem de rebus Libycis commentarium, abs Historico digestum, sed eam *Musae quartae partem*, res Africanas continentem. Habet ea c. 159. militum hanc rebellionem, et infelicem Apriae regis exitum: neque veterum ullus est, qui λόγους Herodoti Λιβυκούς, ab isto distinctos libro, vel verbulo attigerit. Ob stare putes, quod minime μεζόνως, sed prorsus μετρίως et tenuiter de Aprie illic agatur; cuius mutati instituti rationes habere plures, nunc incognitas, potuit. [At, quā occasione Apries copias in Cyrenaicam miserit, id vero ipsum, quemadmodum hic promittit, ita ibi enucleatius exposuit.] Res sane Africanas operose et tanta cura persecutus isthic est, ut uberiorem et aliam illis operam inpendisse non videatur. WESS.

11. Αἰγύπτιοι δὲ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι) Interiectum articulum non spernerem: Αἰγύπτιοι δὲ οἱ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Primum enim ab Aprie defecisse narratur qui redierant e clade Cyrenaica, eorumque qui perierant amici, cap. 162. dicti τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἀπιστιώτεροι. Tandem, postquam ducem Aegyptium contumeliose tractasset Apries, οἱ λοιποὶ τῶν Αἰγυπτίων, οἱ ἔτι τὰ ἐκείνου ἐφρόνον, ἀπιστίατο πρὸς τοὺς ἱεῖρας. cap. 162 extr. Quoniam non una fuit defectionis causa, Herod. lib. IV. c. 159. ἀπὸ τούτων, inquit, Αἰγύπτιοι, καὶ κατὰ τοιαῦτα (sic legerim) ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ ἀπίστησαν ἀπ' αὐτοῦ. Infortunii originem plenius enarrat isto loco Herodotus tractans Libyca vel Cyrenaica: atque hi sunt Λιβυκοὶ λόγοι Herodoti, hoc cap. 161. memorati, quos viri doctissimi sibi periisse persuaserant: vidit hoc monuitque primus G. *Raphelius* Annotat. in S. S. T. I. pag. 85. Libyca tractans Diodorus Siculus lib. III. c. 62. sua citat ipsius Αἰγυπτιακά. VALCK.

CAP. CLXII. 2. ὁ δὲ, ἐπὶ τι ἀπικόμενος etc.) Anomalam horum structuram animadvertit G. *Raphelius* in Epist. Pauli ad Galat. 11, 6.; estque notabilis, nec vero insolita. Non repeto, quae vir doctus conduxit. De κυρία, galea, nihil mirum, quippe regiae auctoritatis apud Aegyptios, ut deinde apud Graecos διάδημα, insigne, c. 151. At quid facias Iulio Africano, in hac Amasis (Ἀμώσιος perperam pingit) ab Aprie defectione, Israëlitarum, Mose

duce, abs Aegyptio rege discessionem inveniente atque hoc ex loco extundente? Fallit profecto et fallitur bonus vir, apud Eusebium Praep. Eu. X. 10. pag. 490. c. *Athenaei* caussa discrepat, *Hellanicum*, a Nostro dissentientem, secuti, lib. XV. p. 680. v. WESS.

15. *ἰπάρας ἀπειματίῃσι*) Hinc derivatum Phavorini in *Stobaei* Serm. CXII. pag. 586. de sene, qui lxx. annis maior casu in thesaurum inciderat. *ἰπάρας τὸ σκύλος ἀπειματίῃσι*, sublato crure pepedit. Eadem de re *πομῖν ματαῖσμούς* *Seleucus* in *Athen.* III. 4. [pag. 76. f. cap. xi. nuperae edit. ubi in latina versione, pro mentis efficiat alienationem, poni debet *status ventris cient.*] Quae eruditissimos viros P. *Leopardum* Emend. VII. 13. *Ios. Scaligerum* ad *Catulli* Epigr. L. et *Is. Casaubonum* non latuerunt. WESS.

25. *οὐδένα λόγον αὐτῷ δόντα, ἀλλὰ*) *Malc Laurentius*. Scriperat αὐτῷ, αὐτῷ ἰωῦτῷ potius, nulla nempe regem ratione rei usum, sed ira percitum iussisse. Huc ἀλλὰ ducit, et constans usus. De *Cyro* I. 209. *ὁ Κῦρος ἰδίδου λόγον ἰωῦτῷ περὶ τῆς ὄψιος*, de somnio apud se prudenter cogitabat. III. 25. *οὔτε λόγον ἰωῦτῷ δούς*, neque secum ratione inita. VIII. 86, 1. *ἰμεωῦτῷ λόγους δίδους*, apud me ipsum animo putans. Simile IV. 102. *οἱ δὲ Σινύται δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐκ* etc. ubi in Latinis aberratur, sicuti V. 138. *Plutarchus* Defect. *Oracul.* pag. 419. c. *καὶ δίδοντας ἑαυτοῖς λόγον, εἴτε ποιῆσαι βέλτιον ἔιν* etc. WESS. — Ut αὐτῷ a recentioribus Editoribus in ἰωῦτῷ mutaretur nulla urgebat necessitas. Valet enim ex optimorum quorumque auctorum usu, rariore illo quidem apud Nostrum, αὐτῷ idem ac αὐτῷ οἱ vel ἑαυτῷ: et frequenter quidem αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν suo arbitratu posuere editores, ubi recte αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτὸν, notione reciproca, scripti libri dabant omnes. S.

CAP. CLXIII. 4. *ἰπικεύρους τρισμαυρίους*) *Nimium* inputatur schedis *Medic.*; habet postremam vocem *Passionae* Cardinalis codex, *Mediceo* antiquitate et dignitate par, legunt omnes alii, praeterque eos *Diodorus* I. 68. cuius consensus cum dispellitur, disputatio [in *Gronovii* Notis] nascitur iniqua et longe ab illis deflectens, quae ad *Stephani Μώμεμφις* adscripta fuerunt. Mox [L. 6.] *ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἦσαν* *Edd.* plerique omnes: ἦσαν verum est. *Grammaticus* in *Lexic.* *Coislin.* p. 600. *εἰ δὲ Ἴωνες, ἦσαν καὶ ἦσαν*,

non sine vitio: voluit ἦσαν καὶ ἦσαν. Ecce alium, p. 234. οἱ γοῦν Ἴωνες ἦν λίγονσι, καὶ ἦσαν: et brevi post, οἱ Ἴωνες ἦσαν καὶ ἦσαν. Sic I. 62. III. 77. IX. 5. WESS.

7. Ἐν τι δὴ Μωμίμφι) Mox c. 169. ἐς Μώμιμφιν, sive iuxta eam: ἐν Καρπάρῳ πλείοντες III. 45. et ἐν τῇ Σαλαμῖνι VIII. 86. eiusdem sunt usus et conplura alia. [conf. ad III. 45, 2. notata.] Μωμίμφι, coniecturam secutus Gronovius, et cap. 169. membranas, bene refinxit. H. Stephano in opinionem illud ipsum venerat ad Diodori I. 66. qui ambo Laurentianae versionis prisca exemplaria si adhibuissent, non eam suspicionem sed veritatem pronuntiassent. Bonus Valla ob lapsus nonnullos audiit male; hinc ille contemptus: δῆμῳ Μίμφι Arch., si quid dubii restet, eximit universum. WESS.

CAP. CLXIV. [1. Αἰγυπτίων ἐπὶ τὰ γένεα) De septem civium classibus apud Aegyptios multa utilia monuit Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 594. et seqq. Ibi p. 614. καπῆλους, quos l. 3. nominat Scriptor, latiore notione accipiendos censet, de opificibus, artificibus, institoribus et mercatoribus; ut haec classis non modo καπῆλους proprie dictos, sed et χειρῶνακτας et ἀγοραίους ἀνθρώπους comprehenderit, qui cap. 141, 19. cum καπῆλοις iunguntur. Agriculorum classis quum nulla memoretur, agrorum culturam censet idem Vir doctus (p. 615 seq.) omnibus quinque inferioribus civium classibus communem fuisse. Medici, quorum ingens apud Aegyptios numerus erat, ex sacerdotum puto classe fuere. S.]

6. Ἐρμουθύβις) Aristagorae apud Steph. Byz. Ἐρμουθυβίς, et, Ethniconographo explanatore, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ. Vox eadem, sed invitante pronuntiandi consuetudine varians, monstrante Hemsterhusio ad Comici Plutum vs. 729. Addit Stephanus, οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς, quod, nusquam alibi lectum, Ampl. Cuperus in litteris ad N. Heinsium, Syllog. Epist. T. II. p. 690. οἱ αὐτοὶ καὶ Καλασίρις corrigit. Erant utrique ἐκ τῶν μαχίμων, sed non iidem; neque iuvat IX. 31., quippe ibidem, sicuti hic, distincti. WESS. — Ex diversis Aegyptiorum stirpibus oriundos fuisse suspicatur Heeren ib. pag. 609. Utrorumque nomen a diverso vestitus genere tractum fuisse censet Hemsterh. l. c. auctoritate Pollucis VII. 71. S.

CAP. CLXV. [3. ἤστος ἢ Προσωπίτης— Conf. cap. 41, 17 seqq. et Et. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 424 seq. S.]

5. ὅτε ἐπὶ πλείστον γενόιατο) Revocavi Ionicum γενόιατο, toties in Porti Lexico ex Musis depositum: mallet tamen, si per missos liceret, ἐγενόιατο, quod brevi se dabit. WESS. — At propria iustaque est particulae ὅτε cum modo potentiali constructio, ubi illa quando vel quoties significat: et ὅτε - - ἐγενόιατο cap. 166, 7. nonnisi variationis amore scripsit Herodotus. S.

7. ἀνένται) Verius fortasse ἀνένται, ut ἀφένται. Sic H. Stephanus in Recensione vocum Herodoteorum. Alioqui ex ἀνένται erit, quae Porti sententia. WESS.

CAP. CLXVI. 3. Ἀνύτιος) Aliunde nota sunt quae praecedunt: Stephano quoque nomus memoratur Ἀφσίτης. Ἀνύτιος; alibi forsitan non invenietur, et ad priorum normam in Ἀνυσίτης videtur refingendum: Stephanus Byz. Ἀνυσίς, πόλις Αἰγύπτου τὸ ἐθνικὸν Ἀνυσίτης ὡς Ὀασίς, Ὀασίτης. Anysis urbs memoratur Herod. lib. II. cap. 137. Nostri quoque loci meminit ad Steph. Luc. Holstenius. VALCK. — Rediit Σιβινύτης ex cap. 155. et Stephano Byz.; tum Ἀνύσιος, ut c. 137. pro quo Ἀνυσίτης Ethnographus. WESS. — Mendosum Ἀνύτιος cum aliis tenet noster F. De Thmuite districtu conf. Quatremère Mem. sur l'Égypte, T. I. pag. 129 seq. S.

5. Istud ὁ νομός ἐν νήσῳ οἰκίει, Praefectura in insula sita est, ad Homericum Ἰλ. β'. 626. Νήσων. αἱ ναιέουσι πῖπην ἀλός adcedit; expressum, quod Eustath. advertit, a Sophocle Aiac. 604., et Apollon. Rhod. I. 831. III. 1091. Huiusmodi Isocratis, in Laud. Busir. p. 214. Ε. τὴν πόλιν σποράδην καὶ κατὰ πώμας οἰκεῦσαν ἐς ταυτὸν συναγαγών: et Phocylidae πόλις ἐν σκοπέῳ, κατὰ κόσμον οἰκεῦσα σμικρὴ, in Dionis Chrysost. Borythenit. p. 441. A. WESS.

CAP. CLXVII. 10. ἥμισυ δὲ Κορίνθιοι ὄνουνται τοὺς χειροτέχνας) Laurentii, Corinthii quoque minimi faciunt opifices, multos in fraudem induit, magnum etiam virum Thom. Reinesium, docte de opificibus et eorum collegiis disserentem, Inscript. Class. I. 105. pag. 144. Contrarium de Corinthiis, eos nequaquam minimi facere opifices, traditur, ut vere Henr. Steph. in Prolegom. Et quis est, qui

Κορινθιοῦν χαλκῶματα, vasa Corinthia, τοῖς Ῥωμαῖς ὀστράκιστα, tanta ambitione et studio a Romanis olim expetita, non recordatur? In urbe, mercatura celebri, opificum studia in pretio erant: Ἀνδρῶν τε πύργηκεν, Strabo scribit, ἀγαθῶν εἰς τε τὰ πολιτικά, καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς, lib. VIII. pag. 586. A. ubi Casaub. [ad pag. 382. suae ed.] WESS.

CAP. CLXVIII. [7. Καλασιρίων χίλιοι, καὶ Ἑρμοτυβίων ἄλλοι) Necessariam vocem ἄλλοι etiam Valla hic legerat: Calasirii milleni et Hermotybium alii totidem. Vide vero ne iusto minor sit numerus χίλιοι, collatus cum universo militum numero c. 165, 5. et 166, 7. edito. S.]

CAP. CLXIX. 6. μηδ' ἂν θεὸν μιν μηδένᾱ etc.) Plena stultissimae iactantiae oratio et per illi similis, quae eius (eumdem enim Aprien et Hophram esse convenit) effreni ex ore profertur Ezechiel xxix, 3. ubi H. Grotius et G. Raphaelius horum obliti non sunt, neque neglexit magnus Scaliger ad Eusebii Chronicon. Aiakis, Mezentii, Capanei, stolidas gloriations et consimiles aliorum conduxit La Cerda ad Aeneid. X. 773. Verum omnium iudex et superbiae ultor μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, uti Sophocles; καὶ ἀντιτάσσεται τοῖς ὑπερηφάνοις, belle Petrus Apost. Epist. I. cap. v, 5. WESS.

25. ἐν δὲ τοῖσι θυρώμασι) Postes, in quibus urna sive locus est, Valla. Ego vero postes tanta crassitie et amplitudine non novi. Scribit III. 16. Amasim ἐπὶ τῇσι θύρῃσι ἐντὸς τῆς ἰωῦτοῦ θήκης mortuum quemdam ad fores intra conditorium suum sepeliisse, semet vero collocari ἐν मुखῷ τῆς θήκης ὡς μάστιγα, in intimo eius penetrati, iussisse. Quae postibus παστᾶδες quo congruent modo? Sunt hic θυρώματα tabulata, ad fores deposita et conditorio apta. Diotogenes, in Serm. XLI. pag. 251. Stobaei, τῶς δὲ νόμῳς εὐκ εἰκνύμασι καὶ θυρώμασι ἐνῆμεν δὲ, quae et in Archytæ fragmento p. 269. Uterque ad tabulata, [sive tabulas] quibus leges inscriptae promulgabantur, spectavit. WESS. — Ut θύρη apud Nostrum II. 96, 15. et VIII. 51, 9. pro tabula ponitur, sic in loco a Wess. ex Stob. citato. Est autem θύρωμα etiam apud Lyriam, apud Demosth. et saepius in graeca versione Vet. Test. idem atque θύρα, nisi quod grandius quiddam sonare videtur, quasi medium quoddam inter θύραν atque πύλας.

Igitur διὰ θυρώματα sunt geminatae fores, ianua bivalvis: et in τοῖς θυρώμασι idem fuerit ac ἐν τοῖς τῶν θυρωμάτων. Nec vero incommode Larcher διὰ θυρώματα, per metonymiam, pro minori conclavi vel repositoio, bivalvi ianua clauso, accepit. S.

CAP. CLXX. [1. τοῦ οὐκ ὄσιν ποῦμαι etc.) Osirin dici auctor est Athenagoras loco a Wess. citato in Var. Lect. S.]

4. ἐχόμεναι τοῦχου restitui postulante sententia et msstis. Idem divinaverat Cl. Pauw, et eo prior Editor Gencvensis, sed iusto audacior. WESS.

7. ἡ τροχειδὴς καλεομένη) De Phoebi natalibus et excellentia Theognis vs. 7.

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ.

Callimacho τροχέσσα λίμνη Hymn. Del. vs. 261. ubi Anna Fabri, doctissima matronarum, et Ios. Barnes. in Euripid. Iphigen. Taur. vs. 1104. Durant hunc in diem paludis in Delo argumenta apud Sponium Itin. T. I. p. 136. WESS.

CAP. CLXXI. 4. εὐστομα κείσθω) Saepe Plutarchus εὐστομα κείσθω, καὶ Ἡρόδοτον, Aelianus, Porphyrius, Themistius, Synesius. Fuit enim paroemiae instar. Taxarunt nonnulli. Sic Critici ad Sophoclis εὐστομ' ἔχει παῖ, Philoct. vs. 202. Τὸ δὲ τοιοῦτο κειχίσται, inquit, ὅτι Ἑλληνικός ποτε ἀναγινώσκων τὰ Ἡροδότου ἔλεγε περὶ τῶνδε μοι εὐστομα κείσθω· οὐ διακρίων ὡς δύο λέξεις, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἴποι, ταῦτα ἔστω εὐστομα. h. e. ori ac palato iucunda. Hoc si intendit Hellanicus, risui dictum elegans exposuit. Valde autem dubito, an εὐ στόμα, distracta voce, ut Grammatici inuunt, scribi legique oporteat. WESS.

CAP. CLXXII. 7. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Quomodo-cunque vox capiatur, nemo dici potest, quempiam ἀγνωμοσύνην παραγαγίσθαι, quod si vel plures habuerint Codices, ut lectum etiam fuit Vallae, tamen alteri lectioni postponendum censeo. Aegyptios Amasis σοφίῃ, - - - οὐκ ἀγνωμοσύνην προσήγαγετο, callido potius consilio, quam lenitate et clementia, sibi conciliavit. Homini Aegyptii σοφίᾳ hic est, ut alibi saepe, calliditas. Plato de Leg. V. p. 747. c. τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀπὲρ σοφίας ἀπειργασάμενος λάθοι, καὶ ἄπειρ Αἰγυπτίους καὶ Φοίνικας καὶ πολλὰ ἕτερα ἀπειργασμένα γένην τὴν ἔστιν ἰδεῖν. Qui sibi student populum conciliare viri Principes, dicuntur alios εὐτὺς κατασκευάσαι, ἐξιδιοποιήσασθαι: sed

inprimis προσαγωγῆσθαι, variis artibus allicere et ad studium sui perducere: attigit Andr. Dounaeus in Demosth. pag. 98. Dicuntur autem populum προσαγωγῆσθαι ἐπαγγελίαις· χρήμασι καὶ δωρεαῖς· ἀρετῇ· οἰκτῶ· ἐπιεικείᾳ· πραότητι· ὑπεργισίαις: etiam ἀπάτῃ: ut Amasis Herodoti, σοφίᾳ. Thucyd. III. 43. ἀπάτῃ προσαγῆσθαι τὸ πλῆθος, et III. 48. Lenitate et clementia προσ-αγαγόμενοι τοὺς Ἕλληνας, Isocrates in Plataicis pag. 304. v. Τιμαίς καὶ δωρεαῖς ἔτι δ' ἐπαγγελίαις προσαγόμενος, Diodor. Sic. XV. 8. cuius Sesosis, expeditiones suscepturus, ne quid absente se rerum novarum molirentur, subditos πάντας ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῇ τῶν τρόπων ἐπιεικείᾳ προσηγάγτο, I. 54. Atque ob eandem, quae movit Amasin, rationem Darius Hystaspidis, quum ad imperium pervenisset, dicitur χρή-μασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμον προσαγόμενος, Platoni de Leg. III. p. 695. v. VALCK.

Ibid. οὐκ ἀγνωμοσύνη) Non reluctor tot Codicibus, putoque idem esse atque οὐκ ἀνοήτως, et praecedens magis explicare. Severitati locus non convenit, sed callidae sollertiae et astutiae, uti regii actus innuunt. Solet Scrip-
tor ἀγνωμοσύνην in inperitia et fastu frequentare VI. 10. IX. 3. Solent alii, Euripides Bacch. 884. Sophocles Trachin. 1273. [1282. ed. Johns. 1267. ed. Br.] Neque absurde Schol. Demosthenis Olynth. II. pag. 17. οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε explanat ἀνοήτως: Harpocratio, ἀλογίστως καὶ αἰβούλως. WESS. — Equidem προσαγῆσθαι h. l. intellexi ad officium redigere, coll. lin. 22. Sic Plutarch. in Romulo, citante H. Stephano, etiam πολέμῳ προσαγῆσθαι ἔθνη dixit. S.

15. ἐκ τοῦ ποδανιπτήρος τῶγαλμα) In Octavio Minucii Felio. cap. 25. Et deus aereus vel argenteus de inmundo vasculo, ut saepius factum Aegyptio regi, conflatur. Quae, nisi scribentis memoriae error obrepserit, rectius procederent, si deus aureus, et, ut accepimus factum scriptum prostaret. Prius in mentem venit doctissimo Th. Gatakero, insuper ut legimus vel scimus factum divinantī, Advers. Miscell. XIX. pag. 371. Pelvim, τὸν ποδανιπτήρα Amasidis, personatus Chilon prudente monitu tangit in Plutarchi Conviv. vii. Sapient. p. 151. E. WESS.

CAP. CLXXIII. 2. μέχρι οὗτου πληθώρας ἀγορῆς) Vulgatum πληθούσης ἀγορῆς doctissimi viri Casaubonus, He-
raldus, Duckerus, quos testes ad Diodor. XIII. 48. adpellavi,
Herodot. T. V. C c

ea in luce posuerunt, ut desideres nihil. Debueram et ego in eo adquiescere, nisi cultius obtulissent mssti. Ionum est *πληθώρα* in omni rerum abundantiore copia. Eusebius apud Stobaeum Serm. X. p. 130. verissime, τὸν δὲ αἰὶ ἐπιθυμίοντα προσκρίσασθαι, καὶ πληθώραν μηδὲ ποτε τοιούτου λαμβάνοντα --- πίνητα καλῶ. Neque de tempore, quo forum completur, recusant: χρόνον ἐπισχῶν, ἐς ἀγορῆς καὶ μάλιστα πληθώραν προσοδὸν ἐποιεῖτο habet Auctor, suum adserens, Musā VII. 223. WESS. — Ut frequenter apud Nostrum in *μέχρι οὐ*, (conf. Wess. ad I. 181, 11.) sic hīc in *μέχρι οὖν* abundat posterior particula; quod ex tacite mutato orationis tenore repetit Hermann, Adnot. 251. ad *Vigerum*. S.

5. ἢν μάταιός τι καὶ παργνήμων) Secundum Vallam, morionem agebat Amasis ac scurrām. Postquam ille seria tractaverat, ut animum relaxaret, in vino petulantioribus indulgebat iocis: sic interpretor Herodotea. Quia compotioribus ipsis iustus isti Regis personā minus viderentur digni, μάταιος fuisse dicitur et παργνήμων. Permutantur *ματαιάζειν* et *ἀσχημονεῖν*: et fortasse solita sibi castimonia Herodotus turpe quid ambigua voce velavit, ut ne ab obscœnis quidem abstinuisse iocis significaretur. Deianiram Nessus *ψαῖνι ματαιαῖς χερσίν*, in Soph. Trach. 574. Nam τὸ παργνήμωνες privatae sortis convivis laudi ducebatur; παργνήμων dicebatur ingeniosus et εὐφυνός, qui iocis urbanis indulgeret. Placebat *Vel cavillator facetus, vel conviva commodus* qui dicitur Plauto Mil. Glor. III. 1, 47. Aristoph. Vesp. 1205. προσμάνθανι ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικὸς. Luciano I. p. 552. συμβιώναι δεξιὸς, καὶ συμπεῖν ἱκανός. Talis fuit Aeschines, hac etiam in parte aquae potoris Demosthenis adversarius: vid. Philostratus de Vit. Sophist. I. p. 507. Talis ab Euripidis ingenio diversissimus Sophocles: Euripides Ἦν μισογίλω, καὶ τωβαίειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεταθηκώς, teste Alexandro Actolo ap. Gellium Noct. Att. XV. 20. Aequalis Ion Chius ap. Athen. XIII. p. 603. f. Σοφοκλεῖ, inquit, συνήντησα ἀνδρὶ παιδιῶδες ἐν οἴῳ καὶ δεξιῷ: ubi scribi quoque potuit παργνήωδες: permutantur enim a librariis ista; vid. Xenoph. Symp. p. 512, 37. et Suidas in Παργνία. τὰ παργνήωδη παρὰ Ξενοφῶντι legit Pollux II. 20. ubi commodum Iungermann. advocat Xenophonem Έλλ. II. pag. 276, 6. miratum, Therameni iam iam morituro μήτε τὸ φρόνιμον μήτε τὸ παργνήωδες ἀπολυπεῖν ἐκ τῆς ψυχῆς. VALCK.

10. δι' ἡμέρας πρήσσειν) Non satis ad Aegyptiorum mentem est interdiu: totum diem insumtum volebant. Bene I. 97. τοῖσι πλάς δι' ἡμέρας δικάζειν, totum diem dirimendis litibus impendere. VII. 210. ἐγένετο δὲ συμβολὴ δι' ἡμέρας, iterum interdiu, sed contra gestae rei seriem. Talia, διὰ νυκτὸς Aristophanis, recte ab Athenaeo acceptum VII. p. 276., δι' ἔτος supra II. 22. δι' ἐνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ διὰ ἔλου τοῦ ἐνιαυτοῦ Harpocratio. Mox [l. 12.] σὺ ἂν ἤκουες non debuerant truncare Vind. et Arch. Fert repetitum ἂν sermonis usus. Iterant ipsi IX. 27. geminatque Euripid. Helen. 955. et 1017. Sophocles Oedip. Tyr. 610. et Oed. Colon. 1524.; alterum ἂν iniuria utrobique viro docto delente, Plato Alcib. II. p. 142. c. Iunge, si videbitur, Ios. Barnes. in Euripid. et Davis. ad Iustin. Martyr. p. 442. ed. Thirlb. WESS.

15. ἐπαὶν δὲ χρήσονται, ἐκλύουσι) Haec, etsi Med. et sequaces exemplum praebeant, auferre non audeo. Vetant Codices alii, suntque et vera, neque inconmoda. Utrum autem scribarum oculos deceiverint terminata iisdem litteris verba, quae creberrima omittendorum occasio, non habeo dicere. Erasmus, hoc Amasidis neglecto, paroemiam dicto Dionysii Siculi ex Plutarchi de Sen. Rempubl. Administr. p. 792. c. illustravit, quem consule. WESS.

CAP. CLXXIV. 2. ὡς φιλοπότης ἐὼν) Hoc praefero. Athenaeus, uti multi solent, dialecti inmutavit speciem. Κατισπουδασμένος, Nostri aemulatione, Procopius Bell. Pers. II. 8. Antiocheni εἰσι οὐ κατισπουδασμένοι: et Bell. Vand. II. 4. ἦν δὲ οὗτος δραστήριός τε καὶ λίαν κατισπουδασμένος, de Phara praefecto. Quo probo atque elegante orationem et alibi distinxit. WESS.

7. κατηλίσκετο) Si vel in omnibus legatur Codicibus, leni medela corrigendum est absque ulla controversia, καὶ ἡλίσκετο: adeo constans veterum usus Codicum auctoritati semper in talibus anteponi debet: nam quod in Lexicis καταλίσκομαι redditur convincor, hoc unico nititur loco, infirmo sanequam tibicine. Scripserat Herodotus: πολλὰ μὲν δὲ καὶ ἡλίσκετο ὑπὸ τῶν μαντηῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἀποφειδύεσκε, saepe quidem ab oraculis etiam furti convincebatur, sed frequenter etiam absolvebatur: postremum Herodotus, ut alia millena, Wesselingio debebit. [Vide Var. Lect.] Imperium ingressus Amasis templa Deorum

negligeat, qui quidem ipsum olim ἀπίλυσαν μὴ Φῶρα εἶναι : magni contra faciebat illorum oracula, ὅσοι μιν κατίδουσιν Φῶρα εἶναι, [l. 13.] id est, a quibus ἤλω vel ἱάλω Φῶρ εἶναι, qui ipsum furti convicerant. In eundem sensum adhibetur etiam καταδῆσαι lib. IV. c. 68. utrobique temere tentatum. Hoc rarius est atque Herodoteum; reliqua, ἀλίκεσθαι, ἀποφύγειν et ἀπολύσαι sensu forensi pervulgata sunt. Ubi scripserat Noster lib. VI. cap. 82. ἀπίφυγι πολλὸν τοὺς διώκοντας, perperam posuit Gronov. διέφυγι. Accusator in Attico foro dicebatur διώκειν, persequi; accusatus, φεύγειν: condemnatus, ἀλῶναι vel ἱαλωμέναι: absolutus, ἀποφύγειν, criminibus elapsus Cicero in Verr. II. c. 58. VALCK.

8. ἀποφύγεισιν) Instauravi Ionicam ex discrepante schedarum scriptura formam. Κλέπτεισιν, ἄγεισιν, et similia conplura, veram praestabunt. Mihi liquido adparuit, nimios, sicuti in aliis, etiam in ea conmutanda temerarios fuisse scribas. Eadem fortuna Cl. Valckenarii καὶ ἥλκετο, [l. 7.] quo nihil certius, obtigisset merito, ni novationis metus, iusto fortasse gravior, obstitisset. Quid enim tritius ista vocum conversione? Extremo cap. 175. pro καταχθόμενον pingit optime Arch. καὶ ἀχθόμενον, valetque in aliis. WESS. — Conf. quae ad c. 175, 24. notamus. S.

14. ὡς ἀληθίως θεῶν ἰόντων) Dedi ex msstis: ne inter variantes, quas vocant, lateret. Quisque videt multo id grandius atque ad sententiam opportunius esse. Κατίδουσιν Φῶρα [l. 13.] non debebat abire in κατίθουσιν, pronuntiant, uti Laurentius Latine dederat. Iucunda est in ἀπολύσαι et καταδῆσαι dissimilitudo, repetita IV. 68. Convenit quodam modo τοὺς δὲ ἄλλους - - κατίδουσιν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, V. 72. WESS. — At V. 72. diversa videtur ratio esse. S.

CAP. CLXXV. 1 seq. τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θουμάσια οἱ ἐξεποίνε) Θουμάσια οἶα divinavit Cl. Abreschius. Quid si duplici in dativo amplior vis insit? Amasis οἱ ἐξεποίνε sibi in Minervae honorem absolvit; ita πολλὸν πάντας ὑπερβαλλόμενος perconmode sequitur, alioqui ob πάντας implicatus. Eadem Cl. de Pauw opinio. WESS. — Vide Var. Lect. Si vera est scriptura οἱ, quod haud aegre mihi persuadeo, referetur hic dativus ad τῇ Ἀθηναίῃ. eritque pleonastice positus, ut passim alibi apud Nostrum; cuius generis plura quaedam exempla, a Gronovio collecta, citavi in Adnot. ad I. 86, 28 seq. S.

5. ἀνδρόσφγγας) Huc spectare *Hesychianum* 'Ανδροφῆτις monuit *H. Valesius*; et corrigendum 'Ανδρόσφγγις iam fuerat observatum in *Miscell. Obs. VIII. pag. 170.* Scripsisse praeterea videtur *Hesychius*: σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρός καὶ Σφγγός, atque huic voci corruptae sibi notam substituisse librarius. Coquum, aenigmata magnifice loquentem, Σφίγγ' ἄρματα senex nuncupabat *Atticus* in *Comoedia* apud *Athen.* IX. p. 382. b. Vulgo tamen et apud *Aegyptios* facie *Sphinxes* virginea fingeantur: vid. *Aelian.* de N. A. XII. cap. 7. *Origen.* contr. Cels. I. p. 32. Cur *Sphingum* figuras ante templa statuerint *Aegyptii*, tradunt *Plutarch.* de Is. et Osir. §. x. et *Clem. Alexandr.* Strom. V. p. 664, 20. et p. 671, 8. ubi *Sphinx* τὸ μὲν σῶμα dicitur πᾶν λεόντος, τὸ πρόσωπον δὲ ἀνδρώπου ἔχουσα. VALCK. — In voce ἀνδρόσφγγις prior pars vocabuli non ad masculinum genus refertur, sed idem valet ac si ἀνθρωπόσφγγας diceret. S.

[11. οἶκημα μονολίθον. Vide supra, ad cap. 155, 13. notata. S.]

19. τὸ δὲ εὖρος, δυῶδεκα πηχίων) Inest difficultatis quoddam specimen in his, a *Cl. Gronovio* studiose quaesitum et expensum; quod tolli universum si nequeat, nemo, nisi iniquus, aegre feret. In rem praesentem ire non datur, adparetque abunde, interiorem τοῦ μονολίθου longitudinem, latitudinem et altitudinem fuisse contractiorem, nec longe cubitorum discrepare rationem. Cur verba fuerint omissa, caussa in aperto est, additionis nulla. Negligi autem non debuisse, per se adtento liquet, siquidem nota latitudinis necessaria est. WESS. — Non admodum video equidem quid difficultatis in hoc repererit *Wess.* cum *Gronov.* quod latitudo interior ab exteriori nonnisi duobus cubitis differebat, quum paullo maius in longitudine et altitudine fuerit discrimen. S.

22. οὐκ ἰσχυροῦσιν τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτῆς) Interpunxissem ita in *Codicum* silentio, saepe miratus insuper habitum. Advertit *Corn. de Pauw.* Inseri praeterea μὲν debet: τὸν μὲν ἀρχ. ob ea, quae succedunt. [At nullo incommodo abesse ea particula potest.] Ceterum χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ [l. 23.] insolens videtur; χρόνου ἐγγινομένου I. 190. et II. 124., ubi ἐγγινομένη schedae, uti I. 27., χρόνου διαγενομένου *Act. Ap.* xxvii, 9. et *Diodor.* III. 64. χρόνου γενομένου XX. 109. atque

alii apud Hemsterhusium in Luciani Dial. Mort. VII. 1. Vidit verbi istam insolentiam Cl. Abresch. [ἰγγεγονότος utique me malle, in Var. Lect. significavi. Ferri forsán vulgatum posset, si πολλοῦ abesset.] Ego vero non cohibeor, quin [l. 24.] καὶ ἀχθόμενον ex Arch. ex structurae nexu et Herodoti more reformetur: ὁ δὲ Ἀμασις τῇ δυνάμει τῶν Περσίων ἀχθόμενος III. 1. οἷα ἀχθόμενόν τι τῇ Πεισιστράτου ἀρχῇ VI. 35. iunge Gronovii observata II. 103. WESS. — At nihil, quod huc faciat, observavit ibi Gronov. nisi quod ἀχθίσθαι dativo casui iungat Herodot. II. 105, 12. et cap. 173, 5. Nulla autem caussa fuit, cur sperneretur compositum verbum κατὰχθίσθαι, quum praesertim h. l. in particula καὶ non modo vis nulla inesse possit, sed et structura orationis magis respuat illam, quam requirat; iuncta enim intelligi debent ista, ἀναστεινάζαι κατὰχθόμενον τῷ ἔργῳ. Alia ratio est c. 174, 7. ubi καὶ suo loco stabat, sibi que ex usu Nostri respondebant duo orationis membra, πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἀλλοσιετο, πολλὰ δὲ καὶ ὑποφύγισται. S. 25. ἐνθυμιστὸν) Aut fallor, aut aliunde non poterit affirmari, nisi dubia Grammaticorum auctoritate. Ἐνθύμιστον in Suidae Lex. redditur ὑποπτον: et Pollux [II. 231.] legisse videtur in Thucydidis V. cap. 32. ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν ταῖς μάχαῖς ξυμφοράς: ubi, quod Codices praebent et Edd. ἐνθυμούμενοι, Polluci quoque restituendum putabat Iungermannus. In ἐνθύμιον Herodotei Codices si conspirarent, ego sane vulgatae vocem anteferrem in talibus usitatam, etiam Herodoto VIII. cap. 54. εἴτε καὶ ἐνθύμιον ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν: de qua forma loquendi egerunt Aem. Portus Dict. Ion. Duker. in Thucyd. VII. 18. et in Ind. Thucydid. Wasseus. Ammonio pag. 53. citatus Antiphon ἐν τοῖς Φοινικοῖς, ἐπὶ τοῦ προστροπαίου vocem adhibuit p. 119, 6. p. 125, 2. p. 121, 2. ubi legi posset: αὐτῷ μὲν οὐκ ἐνθύμιον. VALCK. — Quum in usu fuerit verbum ἐνθυμιζέσθαι, (quod Suidas etiam ex Dione adnotavit: Ἐνθυμιζόμενοι, λογιζόμενοι) nulla subest caussa cur verbale adiectivum ἐνθυμιστὸν suspectum habeamus. S.

CAP. CLXXVI. 6. Αἰθιοπικοῦ λίθου) Spectabilis hoc quam pro scribarum ingenio. Quid illi de lapide Aethiopico? Marmoris eius in Pyramidum et Propylaeorum substructionibus frequens in Aegypto usus.

Mycerini Pyramis *Ἰθου* ἐς τὸ ἤμιν *Αἰθιοπικοῦ* fuit cap. 134. [ubi vide notata ad c. 134, 3.] *Inter alias spectatior Aethiopis lapidibus* scribit *Plinius* N. Hist. XXXVI. 12. Lapidis color erat niger, aut varius, *ποικίλος* cap. 127., sed magna durities laborem operi reddebat sumtuosiorē: *δυσίργαστος πολυτελὴ τὴν πραγματείαν παρέχει* in *Strabon.* XVII. pag. 1161. D. [pag. 808. ed. Cas.] αὐτοῦ, quod est in aliis, ex scripturae compendio restat. Mox [l. 8.] *Laurentius*, hinc et hinc magno illi adstantes ex libri sui ὁ δ' ἔθιν τοῦ μεγάλου, i. e. colossi, supra descripti: cui scripturae, aliqui notabili, *Codd.* calculum negant. Cl. de *Pauw* potiorē censuit. *WESS.* — Et ego parum absūm ut unice verum putem *μεγάλου*: quo etiam refertur id, quod continuo adiicitur, *λίθινος ἕτερος τοσοῦτος*: ubi *λίθινος* indicare videtur, alterum ex vulgari lapide fuisse confectum. *S.*

CAP. CLXXXVII. 4. καὶ πόλις ἐν αὐτῇ γενέσθαι etc.) *Lege Diodorum* I. 31. Aegypti felicitatem, Amasidis tempore, praedicatam tantopere, ex gentis sacerdotibus *Noster* accepit, multa dissimulantibus, et ultima eius regis nimium quantum augentibus. Certiora et longe diversiora *Jeremiae* et *Ezechielis* oracula docent; de quibus docte *Iac. Perizonius*, V. Cl., *Origin. Aegypt.* cap. ult. *WESS.*

7. ὅθιν βιβαιοῦται) Me quidem iudice ferri nequit: si plures dant *Codices*, scripsisse forsā videbitur, ἀποδεικνύναι ἕως ἡνίκα - - - ὅθιν (isthoc anno nimirum) βιβιωται. vid. Cl. *D'Orvillius* in *Charit.* pag. 190. Commodē quoque cum *Reiskio* legi posset ὅθιν οἱ βιοῦται, sive ὅθιν βιοῦται, quonam quaestu sustentaretur: ἀποδεικνύντα ὅθιν ζῇ, habet de re eadem loquens *Aelianus* Var. Hist. IV. [c. 1.] λέγον δάσονται, πόθιν --- διαζῇ, *Diogen. Laërt.* VII. 168. ἀπὸ τίνων ἕκαστος πορίζεται τὸν βίον, *Diodor. Sic.* I. [c. 77.] pag. 88, 40. Τὰ τῇ βιοτῇ ἀναγκαῖα *Homero* dicuntur βίος, teste *Porphyrio* Schol. ad *Ἰλ.* χ'. 431. et usitatius τὸ πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν βίον, βιοτύνει dicebatur. Quid Aegyptium moverit ad utilissimam hanc legem ferendam, *Iac.* docet *Perizonius* V. Cl. ad *Aeliani* Var. X. 14. Quam ex Aegypto petitam civibus suis tulisse traditur *Solon*, lex *Draconi* potius videtur contribuenda velut auctori: vid. Cl. *Wesseling* ad *Diador.* I. p. 88. et *Io. Taylor* *Lect. Lys.* p. 707 seq. Eandem apud alios etiam populos viguisse ante *Perizon.*

ostenderat Nic. *Abramus* ad *Ciceron.* Or. pro P. Sextio cap. 48. Miror adeo quod scribit *Aristides* T. II. p. 157. νόμος παρ' ὑμῖν (*Athenienses* adloquitur), ὡς ἐγὼ νομίζω, μένους ἴσθιν, ὁ γραφῶς πεποιθὴς ἀργίας. VALCK.

CAP. CLXXVIII. 4. ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν) *Eusebius* Chron. urbis initia inmani anachronismo in Olymp. vi. 4. refert, notatus ab ill. *Scaligero* Animadv. pag. 73. *Strabo* vero XVII. p. 1153. [p. 801. extr. ed. Cas.] *Milesii*, inquit, καταναυμαχήσαντες Ἰναρον, πόλιν ἔκτισαν Ναύκρατιν. [Ναύκρατιν recte ed. Lips.] *Inarus* res *Aegyptias* conturbavit *Artaxerxis* Longimani tempore. Sic multis annis *Atanasis* regno urbs erit posterior. Qui dissensus, si *Κρίσις* Ναυκρατίως *Apollonii* Rh. superesset, discuti posset commodius. Ἐδωκε χώρον [l. 6.] non utique improbum; [Cf. *Var. Lect.*] certe mutantis ratio praegnans non est. WESS.

13. προτάτας τοῦ ἐμπορίου) *Naucratis* inter civitatis rectores suum sibi *Τιμοῦχον* habuerunt apud *Athen.* IV. 13. ab his *emporii* praefectis, modo ne fallat *Cl. Edm. Chishull* coniectura *Antiq. Asiat.* p. 100, titulo tenus discrepantem. Ego dubito. Quam reipublicae partem *Naucrati* et *Τεῖι Τιμοῦχοι* et *Τιμονχίοντες* curaverint, decerni non potest. Προτάται τοῦ ἐμπορίου (PRAEFECTOS MERKATORUM ex *Reines.* lapide *Cl. V.* 16. dicere liceat) communi plurium civitatum suffragio legebantur, ut negotiatorum rebus adtenderent, et arbitri essent litium; quales recentior aetas in portubus et emporiis, descriptos in *Consolato del Mare* cap. 1. et seq., vidit et habet plures: fortassis etiam superior. Fuit enim in *Delo* ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΤΥΠΙΩΝ ΕΜΠΟΡΩΝ ΚΑΙ ΝΑΥΚΑΗΡΩΝ ap. *Sponium* *Miscell. Erud. Antiq.* p. 344. cui suus utique praefectus. *Athenis* decem ἐπιμεληταὶ τοῦ ἐμπορίου quibus rebus curam inpendierint, docemur ab *Aristotele* apud *Harpocratonem* in voce Ἐπιμελ. WESS.

CAP. CLXXX. 3. ὁ γὰρ πρότερον ἰὼν - - κατηύη) Sustuli inutilem parentheses, his circumdatam, notationem. Satis est iusta punctio. Coniiciunt statim docti viri, *Pavius*, πλανώμεναι τε εἰ Δελφ. *Reiskius*, εἰ δὲ, οἱ Δ. De *Delphico* fano, ab *Alcmaeonidis* instaurato, inferius V. 62. *Pausan.* X. 5. et pererudite *Dion. Petavius* in *Themistii* Or. IV. p. 391. WESS. — *Cremati* templi mentio facta

L. 50, 17. In ed. Steph. et aliis ante *Wess.* parenthesi inclusa erant verba ὁ γὰρ πρότερον - - - κατεκάρη, post παρασχιῶν vero minori puncto distinguebatur oratio: *Wesselingius* sublati parentheses signis minus punctum servavit, et sic quoque Reiz. et Borh. Nos cum *Schaeff.* post παρασχιῶν maius punctum posuimus, quo finiretur ibi periodus, cuius apodosis (ut frequenter alibi) particulam δὲ ex protasi repetitam haberet. Commodius factum foret, si omnia ista, ὁ γὰρ πρότερον - - παρασχιῶν, signis parentheses circumdarentur, ut apodosis ab istis πλανώμενοι δὲ incipere intelligeretur. S.

8. στυπτηρίας τάλαντα certa praestant codicum consensiones, quibus *Medicei* compendiosa lectio melior censi non debuerat. Vide ad *Diodori* V. 10. *WESS.*

CAP. CLXXXI. 5. Βάττιω, οἱ δ' Ἀρκεσίλειω) Verius puto Βάττιω τοῦ Ἀρκεσίλειω, *Batti Arcesilai* F. quem in modum *Arch. Vind. Vall.* Res et tempus congruunt optime, siquidem *Battus* ille aequales habuit *Aprien* et *Amasin*, *Nostro* auctore IV. 159.: *Batti* filium, *Arcesilaum*, minor aetas excludit. Filiam *Ladicen*, *Amasidis* coniugem, Λαοδίκην aut Λευδίκην vir eruditus scriptam cupiebat. At nomen idem est, tantum modo contractius. Habet *Luc. Holstenius* LADICEON numum ad *Stephan. Byz.* [p. 188.] et ΛΑΔΙΚΕΥΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΚΟΝ est in *Gudii* vetere lapide: urbem LAVDICIAM et LADICIAM pingunt mssti *Itinerarii Antonini*. *WESS.*

11. καὶ ἐστὶ τοι εὐδεμία μηχανή) Inconmodum, quo *Med.* ἔστι τι premebatur, cessat: neque amplius offendet ὑπολύναι, quod olim operarum vitium opinabar, sed *Mediceo*, etsi tacitum habuerit vir *Celeb.*, debetur. Iam γυναικείων *Arch.* si cui scabrum tinniat, χιλιαδίων, μυριαδίων, ἀνδρείων, et quae alia *Portus* stipavit, recordetur. Ἐν τῷ νῆφ in re dubia nolui sollicitare, adposito paene, cuius se auctorem profitetur *Gronovius*, cultissimo *Epigrammate*. *WESS.*

21. ἐς ἐμὲ ἢν σόον) Non excidit memoria καὶ ἐς ἐμὲ ἥσαν σῶαι I. 66. [in quod ibi mssti omnes consentiunt.] Puto Ionici et veteris usus vocabulum [σόος] redire in possessionem debere. Reddunt schedae V. 96. VI. 86, 1. VIII. 39. Ἐξω τετραμμένον in Latinis extra urbem *Cyrenensem* posita ex *Laurentio*, qui ἰδρυμένον invenit. Si τετραμμένον locum non

migravit, statuum notabit vultu extra urbem verso, sive spectantem loca suburbana. Verum in talibus saepe anceps electio. WESS.

CAP. CXXXII. 11. τὰς τοῦ Δαναοῦ θυγατέρας) Ipsi Danao dedicationem tribuit Callimachus apud Euseb. Pr. Euang. III. 8. in Epigrammate, quo de ad eius Poëtae fragmenta R. Bentleius Vir Cl. p. 357. — Vide Callim. Fragm. CV. p. 477. ed. Ernest. Mox L. 12. ἰδρῦσθαι me invito editum est, quum ἰδρύασθαι voluissem, ut in Var. Lect. significavi. Conf. Adnot. ad II. 42, 1. S.

13. Εἴτε δὲ Κύπρον) Cyprum, ab Amaside occupatam, non praeteriit Diodor. I. 68. Quod autem librum terminat ἰς Φόρου ἀπαγωγὴν, advertimus supra semel atque iterum, et frequentissime apud Priscum Patric. in Exc. Hoesch. p. 22. 26. etc. Procopium Bell. Goth. I. 5. p. 10. 23. etc. Agathiam I. p. 13. veterum studiosos imitatores. WESS.
